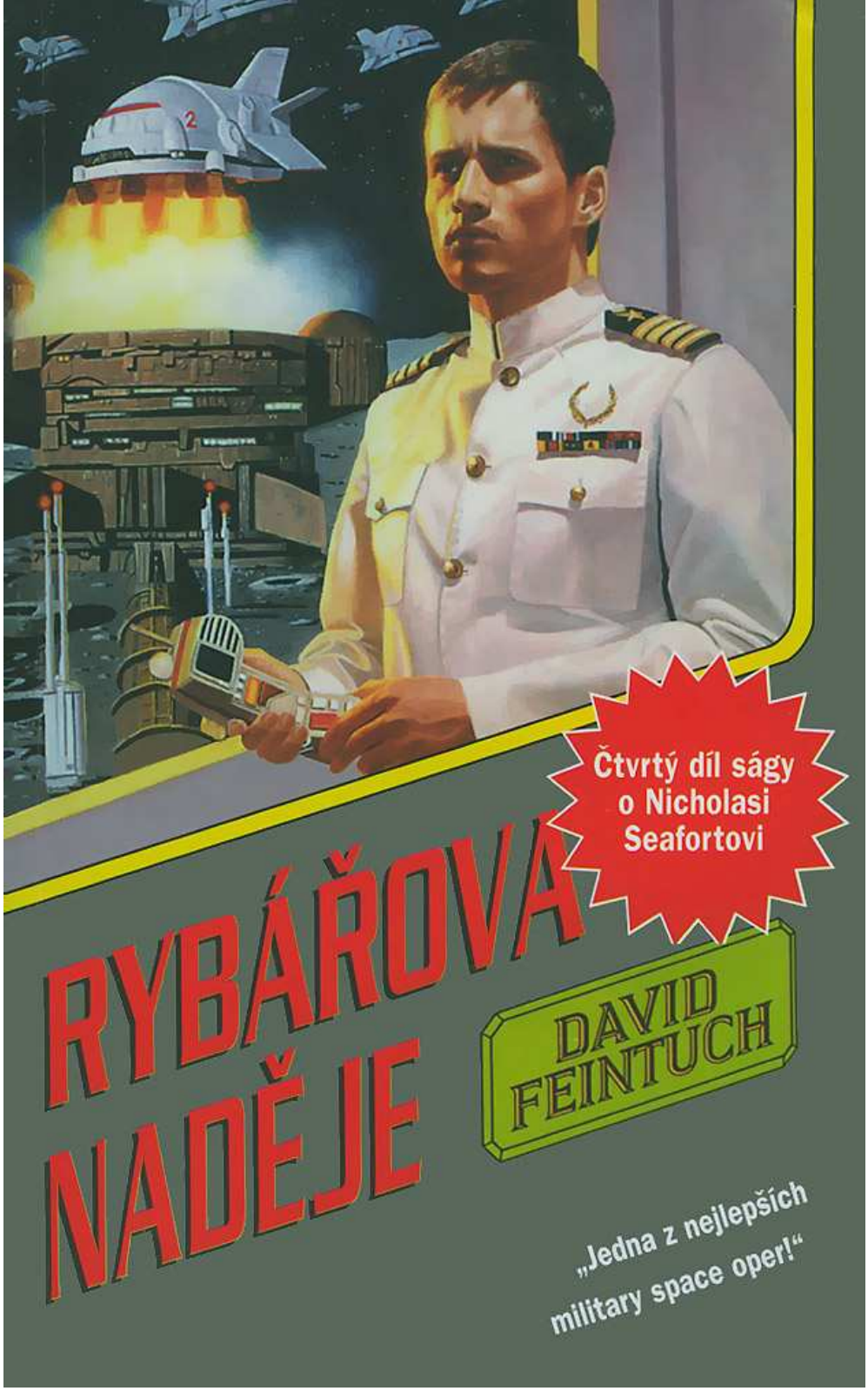

Čtvrtý díl ságy o Nicholasi Seafortovi

RYBÁŘOVA NADĚJE

DAVID FEINTUCH

„Jedna z nejlepších military space oper!“

David Feintuch

Rybářova Naděje

Copyright © 1996 by David Feintuch Translation
© 2002 by Veronika Volhejnová
Cover design © 1996 Steven Youll

ISBN 80-7197-196-O

Část I

4. srpna léta Páně 2201

1.

„Ale Vasilij je Rus, a my máme málo Euroasiatů.“ Poručík Darwin Sleak se na naleštěném konferenčním stole probíral hromadou složek, z nichž každá obsahovala jednu přihlášku na Námořní akademii Spojených národů. Sleak pohlédl na velitele Kearseyho, zda souhlasí, a ostré letní devonské slunce ho donutilo přimhouřit oči.

Velitel poklepal na jednu ze složek. „Narozen v září 2187. Podle známek je v jedenáctém percentilu uchazečů, podle výsledků zkoušek v osmnáctém. Je to málo, ale někdo musí být u dna.“ Pokrčil rameny, že je mu to jedno. „Tak ho asi dejte na seznam.“ Obrátil se ke mně: „Máte k tomu něco, kapitáne Seaforte?“

Ujelo mi: „Já jsem myslel, že výběrová komise neposuzuje uchazeče podle národnosti.“ Vůbec celý tenhle finální výběr bych zrušil. Můj pobočník Edgar Tolliver si důkladně prohlížel své nehty; na podobné mé výstupy byl zvyklý.

Velitel Kearsey odpověděl: „Oficiálně ne. A rozhodně bychom nepřijali nějakého neschopného kluka, jen abychom měli dalšího Rusa. Ale když máme na krku válku, potřebujeme, aby nás podporovala veřejnost na všech kontinentech. A vyvážená třída kadetů nikdy nemůže škodit.“

Věděl jsem, že má pravdu. Strašné ztráty, které námořnictvo utrpělo při útocích mimozemšťanů na Naději národů a na kolonie u Vegy, bylo třeba rychle nahradit, a náklady na obnovu flotily budou obrovské. Neúnavné příšery zničily čtrnáct dopravních lodí a zabily stovky a stovky námořníků, z nichž někteří byli mí přátelé. A pak jsme přišli o orbitální stanici, kde zahynul Vax Holser, když se snažil mne zachránit.

Přinutil jsem se přemýšlet o něčem jiném. „A co by se stalo, kdybychom prostě vzali těch nejlepších tři sta osmdesát?“

„Ztratili bychom úplně geografickou vyváženost.“

Sžíravým tónem jsem se optal: „No a co? Když jste bral syna senátora Bolanda, tak jste se na geografickou vyváženost taky

neohlížel.“ Neměl jsem to říkat, ale tlačily mě nové boty a bolelo mě na prsou; teprve nedávno jsem se vrátil z Lunapolis a příliš jsem si zvykl na tamní šestinovou přitažlivost.

Připravil jsem se na to, že mě velitel Kearsey probodne pohledem, jakým mě před pouhými čtrnácti lety jako čerstvého kadeta dokázal úplně znehybnit. Rozhodně jsem si to za své chování zasloužil. Na druhou stranu jsem už nebyl vyděšený třináctiletý kluk, který se poprvé hlásí; byl jsem ten proslulý Nicholas Ewing Seafort, „hrdina“ z Naděje národů. Moje tvář se mračila z náborových plakátů a za pouhé dva týdny jsem měl nahradit Kearseyho ve funkci velitele obou základen Akademie U.N.N.S., jak tady v Devonu, tak na Odvrácené straně, na Luně. Jen já sám jsem věděl, z jakých zvěrstev povstalo to veřejné zbožňování. Já a Bůh Pán. Jednoho dne před něj budu muset předstoupit ke konečnému účtování.

Pokud jsem velitele Kearseyho rozčílil, nedal to na sobě znát. „Víte, nemůžeme dost dobře odmítnout syna senátora Spojených národů, kapitáne. Zvlášť když je Boland členem Námořního výboru Rady bezpečnosti. Koneckonců výsledky toho chlapce jsou přijatelné.“

„Myslím, že jsou nižší než u toho Rusa. Koho vyhodíme, abychom měli místo pro mladého Bolanda?“

Jeho pobočník mu podal složku. „Jednoho Pařížana. Jacquese Therouxe.“ Velitel se zamračil. „Ten chlapec se samozřejmě nedozví, proč z konečného seznamu vypadl. Co je důležitější: Přijmout jiného kadeta namísto Bolanda, nebo mít vlivné přátele, až se budou rozdělovat dotace? Chcete, aby se ty nové lodi postavily, nebo ne?“

Hleděl jsem na dveře a věděl jsem, že na tohle neumím odpovědět. Námořnictvo je třeba obnovit, aby mohlo ochránit naše vzdálené kolonie i domovskou soustavu, kdyby ji ryby napadly. Zabručel jsem: „Já bych stejně přijímal prvních tři sta osmdesát.“

Dokonce i Tolliver a Sleak se na mě nechápavě podívali. Chvilku trvalo, než velitel Kearsey odpověděl. „To bychom pak přišli o finální výběr. Museli bychom brát jen ty kandidáty, které nám pošle výběrová komise.“

„Ano.“

Poručík Sleak si odkašlal a čekal, až velitel pokývne. „Finální výběr je privilegium, které si Akademie těžce vybojovala, a je to naše jediná možnost, jak se podílet na výběru uchazečů. Chtěl byste, abychom se jí vzdali?“ Řekl to mrazivým tónem, bez ohledu na to, že už brzo budu jeho velitelem.

Finální výběr byl tradiční výsadou, a námořnictvo by se nemělo svých tradic vzdávat nijak snadno.

Ale stejně...

+ + + + +

„Otče, může tu Jason zůstat na večeři?“ Ve třinácti letech už jsem měl dost rozumu, abych se na to zeptal před potenciálním hostem. Doufal jsem, že mi to projde, protože jsem tak položil na jednu misku vah otcovy přísné zásady pohostinnosti, kdežto na druhé spočíval fakt, že mého kamaráda kategoricky odsuzoval.

Otec pozvedl obočí. „Vydržel by naše modlitby?“ Jason se zarděl, ale nezvedl oči od orchestronu, který jsme vylepšovali na rozvrzaném kuchyňském stole. Zarazil se s čipem v ruce. „Jsem sice volnomyšlenkář, pane, ale zvyky vašeho domu respektuji.“ A pak, jako by zašel příliš daleko, se rychle sklonil nad základní deskou orchestronu.

Otec nesouhlasně odfrkl. „Úcta k Bohu Pánu není zvyk. Je to sám život.“ Přesto jsem ale poznal, že si Jason svou přímostí vysloužil v otcových očích uznání. „Možná i ty Ho najdeš dřív, než se odsoudíš k věčnému zatracení.“ Pro všechno na světě, jen ne další kázání. Aspoň ne před Jasonem.

Otec naposledy přejel měkkým hadříkem naleštěnou konvici. „Nevím, proč si Nicholas myslí, že když požádá o dovolení ve tvé přítomnosti, spíš mě přesvědčí. Umí se chovat lépe, než to skutečně dělá.“ Polkl jsem. Víc veršů z Bible před spaním, nebo něco ještě horšího. Otec si vždycky pamatoval denní hříchy. Přesto se však koutky jeho úst neochotně pozvedly. „Hrachová polévka, čerstvý chléb a rajčata ze zahrady. Sneseš to?“

„To mi vyhovuje, pane,“ odpověděl Jason rychle. Radostně

jsem se na něj zašklebil přes stůl; nenápadně mě kopl do holeně.

Později, když jsme si před večeří myli ruce, zeptal se Jason tiše: „Už něco víš?“

Zavrtěl jsem hlavou. Ať tak či tak, už brzo jsem musel dostat zprávu. Čas se krátil.

„Řekl, že tam určitě můžeš jít?“

„Hra.“ Možná, že moje prosby a slzy neměly s otcovým souhlasem nic společného. Ale tušil jsem, že pomohly, i přes to, jak mi nařezal, když jsem si trval na svém.

„No, pozvali tě ke druhému pohovoru a nedostal jsi pak zamítavý dopis. Dostal ses do finálního výběru.“ Jako každý kluk, i on dobře znal praxi výběru pro Akademii. Kdybych prošel finálním výběrem, přijali by mě do Pozemní akademie v Devonu, kde bych absolvoval základní výcvik. Pak by mě odvezli na Odvrácenou stranu, kde bych se začal doopravdy učit.

„Jo.“ Přál jsem si, aby to Jason přestal rozebírat; přesvědčil jsem sám sebe, že když nebudu o svých šancích mluvit, budou větší. U večeře se otec kvůli Jasonovi probral ze svého obvyklého zamyšleného mlčení. V té chvíli byl Jase otcův host stejně jako můj. „Ta vaše, ehm, hračka je už spravená?“

„Myslíte orchestron? Ano, pane. Ale je to nástroj, ne hračka.“

„Nástroj... elektroniky.“ On i já jsme oba věděli, co nevyslovil. Nástroj Satanův, jako všechny jalové zábavy.

„A hudby, pane Seaforte. Dokážeme na něm zopakovat skoro všechno, co zahraje Velšská filharmonie.“

„Mačkáním knoflíků.“ Ale otec to řekl přátelským tónem a spokojeně přitom namáčel do polévky teplý chléb, který před hodinou vytáhl z trouby.

Jasonova hubená tvář se rozzářila úsměvem, který jsem na něm měl tak rád. „Ale člověk musí vědět, které knoflíky zmáčknout, pane.“

Otec se na mě podíval a potřásl jakoby rozhněvaně hlavou. Já jsem mu to lehkovážně oplatil úsměvem; Jasonova přítomnost na mě obvykle takhle působila. Choval se k otci zdvořile, dokonce ho svým způsobem respektoval, ale nebral jeho chování příliš vážně. Nejdřív mě to pohoršovalo, pak mi to

vadilo, ale teď jsem věděl, že to patří k Jasonovu neopakovatelnému pohledu na svět.

„Ty teď půjdeš do třetího ročníku?“ Dva dobrovolné pokusy o konverzaci za jediný večer. Choval se k Jasonovi jako k dospělému a já jsem mu za to byl vděčný.

„Ano, pane. Letos si jako volitelný předmět beru strojařství.“

„Proč?“

„Rád věci stavím nebo je opravuji.“

„Město a věž, jejíž by vrch dosahal k nebi.“

Jason vypadal zmateně. Vysvětlil jsem: „Myslí babylonskou věž. Geneze Devět.“

Otec se ke mně káravě obrátil. „Geneze Jedenáct. Nepředstírej vědomosti, které nemáš, Nicholasi.“

„Omlouvám se, pane.“

„Nicky by se mohl zapsat na polodenní výuku, pane Seaforte. Mohli bychom společně pracovat na některých projektech.“

Otec pozvedl obočí. „Nicholas se nejlépe učí doma, kde mohu držet na uzdě jeho lenost.“ To byl celý otec, probírat moje chyby před kýmkoli, jako bych neměl žádné city. K mému překvapení však dodal: „Ostatně Nicholas už stejně příští rok nebude chodit do vaší školy. Předpokládám, že bude na Akademii.“ To mi vyrazilo dech. Otec ani jednou nenaznačil, že si myslí, že mám šanci na přijetí.

„No jistě,“ odpověděl rychle Jason. „Myslel jsem jen, kdyby ho - totiž, zapomněl jsem na to.“

O dva dny později jsem klečel v zahradě a vytrhával zarputilý plevel ze záhonků. Věděl jsem, že bdělý otcův zrak bude posuzovat mou práci a že moje šance na sobotní volno závisí na jeho spokojenosti. Jason koupil dva lístky na fotbalový zápas s Iry, ačkoli to jsem otci ještě neřekl.

Na černou hlínu dopadl stín. Vzhlédl jsem a po tváři mi stekl pramínek potu. „Ještě nejsem hotový, pane. Ten zbytek řádky dodělám potom.“

Mávl rukou. „Je tu pošta.“

„Pošta?“ Proč by mě odvolával od domácích povinností kvůli - „Už to přišlo?“ Vyskočil jsem. „Co píšou?“

„Nevím. Je to tvoje, musíš to otevřít sám.“

Natáhl jsem ruku, ale on zavrtěl hlavou. „Na stole v kuchyni.“ Hnal jsem se ke dveřím. „Nezapomeň si umýt ruce!“

Dal jsem si načas, abych si pořádně opláchl ruce a nenechal na ručníku špinavé stopy. To by otce rozzuřilo a já bych si to později odskákal. Letěl jsem zpátky do kuchyně a roztrhl obálku se znakem. Otec čekal, opíral se o výlevku a tvářil se vážně.

„Výběrová komise Námořní akademie U.N.N.S. má vždy více způsobilých uchazečů než míst. Musíme vás bohužel informovat, že po pečlivém zvážení vás nemůžeme...“

Pustil jsem dopis na stůl a zamrkal, protože svět se mi náhle rozmazal před očima. Pak jsem ho znova popadl, protože jsem stále ještě nevěřil, „...gratulujeme vám k tomu, že jste se v letošním výběrovém řízení dostal až mezi kandidáty posledního kola. Pokud si budete přát podat přihlášku příští rok znovu, rádi vezmeme v úvahu...“

Oči mě pálily. Běžel jsem do svého pokoje, zabouchl dveře a vrhl se na postel. Kroky. Dveře se otevřely skoro okamžitě. „Vstaň!“

„Nechte mě aspoň chvíli být -“

„Vstaň!“ Otcův hlas nepřipouštěl námitky. Neobratně jsem se zvedl. Ustoupil do chodby. „Zavři dveře pořádně.“

Jen jsem zíral. „Vám záleží víc na -“ Přimhouřil oči a já jsem se zarazil právě včas. „Ano, pane.“ Stiskl jsem kliku a tiše zavřel. Otec ještě přes dveře dodal: „V mém domě nebudeš práskat dveřmi.“

„Ne, pane. Omlouvám se.“ Došel jsem zpátky k posteli, shodil boty a schoval hlavu pod polštář, odhodlaný zdusit své vzlyky.

Dopřál mi asi hodinu, než se do pokoje vrátil. „Můžu si ten dopis přečíst?“

Odpověděl jsem zdušeným hlasem: „Vždyť víte, co v něm je.“

„Podle tvé reakce ano.“ Udělal pauzu. „Odmítli tě.“ To, jak to formuloval, ve mně vyvolalo další proud bezmocných slz. Na okamžik mi položil ruku na rameno, ale hned byla pryč, jako by tam dopadla jen náhodou. „Nicholasi, otoč se tak, abych na tebe viděl.“

„Chci být sám.“

„Ano, aby ses mohl litovat,“ odpověděl ostře.

„A proč bych neměl?“ ptal jsem se zdušeně.

„Takže ty se stavíš proti Pánu?“

„Já - cože?“

Otec mě tahal za paži tak dlouho, až jsem se obrátil na záda. Váhavě jsem k němu vzhlédl zarudlýma očima.

„Kdyby Bůh Pán chtěl, abys chodil na Námořní akademii, myslíš si, že by tě byli nepřijali?“

To mě rozzuřilo. „To chcete říct, že On nechtěl, abych tam šel?“ Otec mlčel. „Proč by Jemu mělo záležet na tom, jestli to dopadne tak nebo tak? To ta pitomá výběrová komise, ne On.“

Otec zavrtěl hlavou. „Záleží Mu na tom. Na tobě a na nás všech.“

Svým tónem jsem si koledoval o výprask, ale bylo mi to jedno. „Tak proč mě nechal vůbec ztrácet čas přihlašováním?“

Otcovy oči se zabodly do mých. „Třeba proto, aby tě naučil přijímat porážku jako muž, a ne jako ufňukané dítě.“

Zavřel jsem pálící oči. Otec to nikdy nepochopí. „Nicholasi, je to pro tebe těžké. Ale musíš přijmout Jeho vůli. Budu se s tebou potom modlit. Třeba najdeme Jeho útěchu.“ Znamenalo to, že strávím hodiny na tvrdé podlaze ložnice s rozbolavělými koleny a budu prosit o úlevu, kterou mi mohl, ale nechtěl poskytnout otec sám.

+ + + + +

Vzhlédl jsem k veliteli. „Vzdát se finálního výběru? To by bylo tak hrozné?“

Kearsey bubnoval prsty na stůl. „Výběrová komise... víte, kdo v ní je?“

Odpověděl jsem: „Dva členy jmenuje Admiralita, dva generální tajemník a tři jsou ze Senátu.“

„Víte, že si námořnictvo kdysi vybíralo kandidáty samo?“

„Jistě, jako všechny složky armády, až do těch skandálů.“ Ani po pětasedmdesáti letech námořnictvo nezapomnělo na své ponížení.

Velitel se nevesele pousmál. „Nad návrhem změn se rozpoutala obrovská bitva. Prohráli jsme; námořnictvo si už nesmělo vybírat své uchazeče samo. Říkali tomu elitismus, i když proč by námořní důstojníci neměli být elita, to jen Bůh Pán sám ví. Pro útěchu nám ponechali finální výběr. Politici nám pošlou svůj výběr, ale my ho aspoň můžeme trochu vyplít."

Šťouchl jsem prstem do složky. „Tím myslíte počítat, jestli máme správné procento Rusů a Ekvádorců a Američanů? Nebo že uděláme místo pro mladého Bolanda?"

Zrudl. „Děláme, co můžeme. Příští rok budete rozhodovat sám. Ale i když za tohle nesu zodpovědnost já, ten ročník už provedete Akademií vy. Máte něco proti Vasiliji Karněnkovi? Chtěl byste tam radši toho Jacquese jak se jmenuje?"

Já bych radši nevybíral vůbec. „Ne," řekl jsem unaveně. „Nechte to tak." Na nohavici kalhot pod stolem zůstaly stopy mých nehtů.

+ + + + +

Tolliver a já jsme se pomalu vraceli přes dokonale udržovaný trávník k důstojnické ubytovně. „Jestli jste se neshodli, pane, co na tom záleží? Ještě pár dní a bude pryč."

„Byl tu velitelem kolik, osmnáct let? Pořád se na něj budou obracet o radu. Nemám zapotřebí mít dalšího nepřítele."

„Vždyť jste si neudělal žádného nepřítele," chlácholil mě Tolliver. „Jen obhajoval finální výběr."

„Navíc ani nemůžeme předvídat, jací praporčíci z nich vyrostou," uvažoval jsem nahlas. Výsledky testů a známky nedokážou předpovědět, kteří z našich kadetů - zelenáčů dozrají po dvou nebo víc letech našeho vedení ve vynikající důstojníky.

Rozloučil jsem se s Tolliverem u svých dveří. Jako řádný kapitán a budoucí velitel jsem měl nárok na byt, který byl podle námořních měřítek luxusní. Jako velitel tady budu trávit hodně času. Svlékl jsem si sako, povolil kravatu a posadil se na kraj postele s interkomem v ruce. Od mé poslední návštěvy na klinice uplynuly už dva dny. Třeba je Annie líp.

Čekal jsem na spojení s New Yorkem. „Pracovnu doktora

O'Neilla, prosím.“ Další čekání. Bubnoval jsem prsty na noční stolek. Zázraky techniky. Konečně jsem ho měl na lince.

„To jsem rád, že voláte.“ Znělo to ustaraně.

„Jak je mé ženě?“

„Dá se říct, ehm, že všechno postupuje podle očekávání.“

Čekal jsem, ale on nepokračoval. „Chtěl jste mi něco říct, pane doktore?“

„Nic zvláštního. Proč?“

„Říkal jste, že jste rád, že volám.“

„Vždycky jsme rádi, když mají příbuzní zájem, kapitáne. Obecně se dá říci, že pacienti se uzdravují rychleji -“

„Jak je Annie, pane doktore? Víte to?“

Pustil se do nesrozumitelného lékařského žargonu a začal rozebírat Anniiny krevní testy na každý z těch sedmnácti hormonů, které zodpovídají za náladu a chování.

Poslouchal jsem a snažil se z té jeho statistiky vydolovat pravdu. Nakonec jsem to už nevydržel. „Ale jak je jí?“

„Nadále se stabilizuje. Teď právě reaguje na změny v druhotné medikaci. Víc se zajímá o své okolí, ale má i větší výkyvy nálad.“

Zavřel jsem oči. Annie. Kdybych jen věděl, jak ti pomoci. Kdybych ti jen byl nedovolil čekat na mě v tom vypleněném chrámu, v postiženém Ústředním městě Naděje národů. Nebýt mé pošetilosti, byla bys sama sebou, netrápila by ses k zahanbení nás obou na klinice při hormonálním vyvážení. Napadlo mě, jestli někdo z personálu Akademie zná skutečnou podstatu její nemoci. Vyrovnání bylo považováno za něco ostudného a na propuštěné pacienty se hledělo svrchu, pokud vůbec nebyli diskriminováni. I já jsem musel bojovat s podobnými pocity.

Byl jsem unavený a bezmocný. Neurčitým bručením jsem reagoval na žvanění doktora O'Neilla, dokud jsem nemohl hovor slušně ukončit. I když jsem věčně znesvářené město New York nenáviděl, toužil jsem všeho nechat a skočit na nejbližší suborbitální let. Místo toho jsem musel přečkat ještě dva dny finálního výběru. Asi bych si mohl najít nějakou výmluvu, proč se ho nezúčastnit, nebo říct veliteli Kearseymu, že je mi jedno,

koho vybere, jenže takový přístup se blížil kacířství. Bude lepší, když svou návštěvu ještě o pár dní odložím, až bude po předání.

Do večeře zbývala ještě hodina a tichý byt mi připadal deprimující. Hodil jsem na sebe sako a vyšel ven. Mosazné kliky u dveří administrativní budovy byly do blýskavá naleštěné, živé ploty kolem přístupové cesty přepečlivě zastřižené. Skoro jsem sebou trhl, když jsem si uvědomil, že je to právě ta cesta, na které jsem se dřel hodiny a hodiny s ručními nůžkami a rýčem, zatímco moji spolužáci si užívali svobody nedělního odpoledne. No, ale nebyl jsem jediný, a příliš často jsem si ten trest nevysloužil.

Prošel jsem kolem důstojnické ubytovny na široké cvičiště. Neodolal jsem a nakopl štěrk na cestě vedoucí kolem plochy, kde dokonce i teď cvičili kadeti pod bdělým okem svých seržantů.

Vyhnul jsem se jednotkám zpocených kadetů a vykročil jsem ke třídám. Bylo to poprvé, co jsem je od svého návratu viděl. Z náhlého popudu jsem vešel do budovy a automaticky jsem si přitom uhladil vlasy a popotáhl sako. Starých zvyků se člověk těžko zbavuje.

Na stěnách byly tytéž obrázky čet v perfektních uniformách, stojících v pohovu se svým seržantem a hledících přímo do kamery. Všichni byli tak mladí, tak nevinní. Jako jsem byl kdysi já. Kadeti se přijímali tak mladí proto, že to jinak nešlo. N-vlny, které vytvářely naše fúzní motory, mohly vyvolat melanom T, smrtící rakovinu, ale pokud jim byl člověk vystaven do pěti let od puberty, riziko se zmenšovalo.

Zkoumavě jsem si prohlížel tváře plné naděje. Kde nastal ten obrat k šikmé stezce od onoho nadšeného chlapce z obrázku na stěně třídy?

Kroky. Spoza rohu se vynořili dva kadeti a tiše spolu hovořili. Když mě uviděli, vytřeštili oči a postavili se do strnulého pozoru. Kdybych byl seržant, byli by zasalutovali a šli si po svém, i když rázněji. Ale důstojník - a ne jen důstojník, dokonce řádný kapitán - byl něco docela jiného.

Mohl jsem jim oplatit pozdrav, zavrčet: „Pokračujte," a jít po svých. Jenže jsem se styděl, že mě přistihli, jak sním nad

starými obrázky, a tak jsem je podrobil inspekci s veškerou parádou. Už když jsem s tím začal, věděl jsem, že je to chyba. Podle tradice si kapitán sotva všimne i praporčíka, natož kadeta.

Stejně jako všichni naši svěřenci byli i tihle dva kolem čtrnácti patnácti let. Chlapec byl vyšší, měl krátké kudrny. Dívčiny vlasy byly poněkud delší, skoro k límci, jak to regule ženám povolovaly. Šedé uniformy měli úhledné a čisté, boty dokonale naleštěné. Přezky na pásech se jim třpytily, i když chlapec měl kravatu trochu nakřivo. Zamračil jsem se a srovnal mu ji. Kousl se do rtu, než si uvědomil, že stojí v pozoru.

„Jméno a ročník?“

„Omar Benghadi, pane. Jsem ve druhém ročníku.“ Řekl to příliš nahlas; zarděl se rozpaky.

„A vy?“

„Aliria Johnsová, pane. První ročník.“ Kdyby nebyl ročník už skoro u konce, ani bych se nemusel ptát; rozeznat zobáka nebylo těžké. Ale později už to člověk ani po vzhledu, ani podle chování tak snadno nepoznal. Aspoň pokud výcvikoví seržanti za něco stáli.

„Dobře -“

„Co pro vás mohu udělat, poručíku?“ Hlas zněl chladně; ne nezdvořile, ale řekněme s nádechem netrpělivosti.

Obrátil jsem se.

Zalétl očima k mým výložkám. „Prosím, odpusťte, pane. Seržant Ramon Ibarez.“ Postavil se do pozoru.

„Pokračujte,“ řekl jsem okamžitě. Zahanbovat personál námořní pěchoty před jeho námořními svěřenci, to se prostě nedělá.

„Promiňte, kapitáne Seaforte. nepoznal jsem vás.“ Zaváhal. „Je s těmi dvěma nějaký problém?“ Jeho tón naznačoval, že pokud je, odstraní ho, zřejmě spolu s kadety. Na chlapce měl jeho tón zřejmě zamýšlený účinek, protože polkl. Dívka čekala klidně.

„Ne, seržante. Jen jsem, ehm...“ Uvědomil jsem si, že hledám nějakou záminku, která by vysvětlila mou přítomnost. Podařilo se mi ovládnout se natolik, že jsem si nervózně neolízl rty. Byl to přece pouhý seržant, proboha. A já jsem dávno vyšel ze školy

a měl jsem mnohem vyšší hodnost než on. „Jen inspekce," dodal jsem jistěji. „Pokračujte, vy dva."

„Rozkaz, pane." Oba kadeti spěchali pryč.

Seržant opakoval: „Co pro vás mohu udělat, pane?" Způsob, jakým to řekl, ale vyjadřoval: Co jste dělal v mojí budově?

Takže ty pověsti, které se šířily v kasárnách, byly pravdivé: výcvikoví seržanti nemají strach z ničeho, dokonce ani z budoucího velitele. Nebylo divu, že jsme se jich báli. „Ne, díky, seržante." Pak mi to ale přišlo jako příliš hrubá odpověď, a tak jsem nepřesvědčivě dodal: „Připravujete je na zkoušky?"

„Ne, pane. Vlastně ne doopravdy. Většinou jim jen vymýšlím práci, a zobákům se snažím dát náskok do příštího semestru, i když oni to nevědí." Usmál se; ten úsměv mu došel až k očím a proměnil je. „Minul jsem vás o dva roky, pane. Přišel jsem sem ve čtyřiadevadesátém."

„Já jsem odcházel v dvaadevadesátém."

„Já vím."

Uniklo mi: „Ano?"

„Samozřejmě. Bydlel jste v ubytovně Valdez, lůžko tři, když jste se ve druhém ročníku vrátil z Odvrácené strany. Tu postel přidělujeme za odměnu nejlepším kadetům."

„Bože dobrý!" Dělá si ze mě legraci? Ne, to by si na řádného kapitána nedovolil dokonce ani výcvikový seržant. Nebo ano?

„Každý, kdo tu byl, prohlašuje, že si na vás pamatuje. A dokonce i když si vás pamatovat nemůže, tak tvrdí, že ano."

To bylo absurdní. Hledal jsem způsob, jak změnit téma. „Vy jste třídní instruktor?"

„Ano, pane, ale moje děti jsou teď na výcvikové stanici a na fúzních jednotkách, takže se teď střídám na střelbách a na sebeobraně a čekám na nové zobáky. Zrovna jsem se byl radit se seržantem Vostem o jednom ze svých kluků. Snažíme se ho protáhnout základní navigací." Najednou se mi líbil. „Dáte si se mnou kávu, seržante?" „Já, ehm..." Na okamžik ztratil svůj klid. „Jestli víte určitě, že vám to nebude vadit, pane."

„Vůbec ne." Zaváhal jsem. Když jsem těmito chodbami spěchal naposled, byl odpolední šálek kávy to poslední, nač jsem myslel. „Kam se tu dá jít?"

„Klubovna pro personál je na konci téhle chodby, pane.“ Usadil jsem se v pohodlném, ošoupaném koženém křesle a nechal jsem ho, aby mi nalil šálek kávy. „Tak ještě dvanáct dní.“ „Prosím?“ Vzhlédl jsem.

„Do předání. Pak tu to bude vaše.“ Odmlčel se a opatrně dodal: „Omlouvám se, jestli jsem řekl něco nevhodného.“

Řekl, ale nebyli jsme na lodi, a jeho přímost mi připadala jako úleva. „Ne, vůbec ne.“ Ukázal jsem ke stolku s kávou. „Nebude jim vadit, že jsme se tady tak usadili?“ „Vadit?“ Vytřeštil na mě oči. „Jestli jim nebude vadit, že si kapitán Nicholas Seafort přišel sednout do jejich klubovny?“

Připadal jsem si jako blázen. „No, asi ne.“

Pozorně se na mě zadíval, začal něco říkat a pak odvrátil pohled. Ticho se prodlužovalo. Nervózně jsem poposedával a snažil se co nejrychleji dopít kávu a zmizet. Seržant Ibarez vyhrkl: „Vám ta sláva nesedí.“

Co si to dovoluje? Málem jsem otevřel úžasem pusu.

„Prosím?“

Zarděl se. „Nejspíš jsem si teď zrovna zničil kariéru.

Omlouvám se, pane.“

Začal jsem pohoršené: „Jsou věci, které -“ Zarazil jsem se. Hledal jsem u toho člověka přátelství, a teď jsem se ho zrovna chystal seřvat za to, že mi ho nabídl. Polkl jsem svůj hněv, vstal jsem, došel k oknu a zadíval se na zpocené kadety na cvičišti. „Ne, seržante, nesedí. Abych řekl pravdu, nenávidím ji.“

Tentokrát mělo naše mlčení jinou příchuť. Nakonec řekl: „Je to zvláštní, ne? Většina z nás by dala nevím co za to, kdyby byla jako vy.“

„Nikomu by se určitě nelíbilo být jako já,“ řekl jsem tak, že to nepřipouštělo odpor.

„Všichni si mysleli, že přijmete jinou loď. Než to oficiálně oznámili, nikdo nevěřil těm pověstem, že vás přidělí sem.“ Zvonek v chodbě zazvonil. Za pár minut dostanou kadeti ve třídách volno. Nikdo z těch mladých nezavře knihu ani nevypne čítač dřív, než jim to instruktoři dovolí. Kdo by to udělal, říkal by si o důtky.

„Nechtěl jsem loď.“ Nechtěl jsem ani to místo velitele, ale

nakonec jsem se nechal přesvědčit. „Potřebujeme vás, pane.“

Mluvil jako senátor Boland a ve mně tím vzbudil odpor. „Ale ne.“ Připravil jsem se duševně na další přednášku o tom, že teď, ve válce, potřebuje námořnictvo hrdiny. „Tady to... stagnovalo.“

Obrátil jsem se; oči upíral na koberec. Tiše jsem se zeptal: „Jak to myslíte?“ Bylo to něco mezi výzvou a rozkazem.

„Já jen...“ Seržant Ibarez vzhlédl a odmlčel se. „Nechci školu pomlouvat, pane.“ Postavil šálek. „Věřím na tradici. Je to tmel, který váže jednotlivé prvky naší služby dohromady.“ Došel k oknu a podíval se ven na přistávací plochu pro helikoptéry. „A jsem také přesvědčený, že velitel by měl být vzdálená, autoritativní postava. Ale občas se i tradice dá přehnat. A velitel může být příliš vzdálený.“ Prohlížel si transplex v okně. „Velitel Kearsey hodně věří v tradici, pane.“

Měl jsem dost rozumu, abych nenaléhal. „Budu na to pamatovat.“ Podíval jsem se na hodiny. „Je čas připravit se k večeři.“ Podal jsem mu ruku a on mi ji stiskl.

+ + + + +

Na konferenčním stole pořád ještě leželo čtyři sta dvacet složek. Možná, že zrovna tohle myslel seržant Ibarez tou tradicí. Bylo by mnohem rychlejší roztřídit osobní složky v čítači, ale námořnictvo všechny přihlášky vždycky vyřizovalo na papíře.

„Nějaké další změny?“ Velitel se rozhlédl kolem stolu.

„Máme to poměrně slušně vyvážené,“ podotkl poručík Sleak podezřívavě. „Jak etnicky, tak regionálně.“ Edgar Tolliver vedle mě si něco čmáral do bloku. „I věkové složení je víceméně v pořádku, ačkoli tam letos máme trochu víc čtrnáctiletých.“

„Pane Seaforte?“ Velitel se podíval na mě.

Nešťastně jsem zavrtěl hlavou. Jak mám uhodnout, které z těch mladých bude nejlepší přijmout? Poručík Tolliver si vedle mě hrál se svým blokem a důsledně se vyhýbal mému pohledu. Proč jsem se ho nezbavil, když jsem měl tu možnost? Nesnášel jsem ho už od doby, co jsme ještě oba byli kadeti na Akademii.

„Nemám -“ Odmlčel jsem se, když Tolliver posunul svůj blok doprava. Odstrčil jsem ho, ale ještě jsem si všiml dvakrát

podtržené věty. „A co Theroux?“ Uvědomil jsem si, že jsem to řekl nahlas.

Kearsey se zamračil. „Kdo to je? Ten Pařížan?“

„Ano, pane.“ Škubl jsem sebou, když jsem uslyšel Tolliverův hlas.

„No, asi bychom mohli udělat ještě jednu úpravu,“ prohlásil velitel. Vzhlédl jsem; tentokrát se v Kearseyho pohledu skutečně objevil ten přísný nesouhlas, kterého jsem se jako kadet tak bál.

Nechtěl jsem nic, než být odtud co nejdřív pryč, ale Kearseyho podráždění ve mně něco probudilo. „Rád bych viděl Therouxe na seznamu.“

Kearsey pokrčil rameny. „Dobře. Nebudu se stavět proti vašemu výběru. Žít s ním už koneckonců budete muset vy. Darwine, vraťte tam toho Therouxe a vypusťte toho, co je na seznamu tři sta osmdesátý.“ „Rozkaz, pane.“ Sleak si udělal poznámku. Když schůzka skončila, vykročil jsem rázně zpátky ke svému bytu; za hodinu už budu na cestě do New Yorku, k Annie. Tolliver mi spěchal po boku. Doveze mě k mému letu, a pak bude mít týden pro sebe. „Proč Theroux?“ chtěl jsem vědět. Bezmyšlenkovitě jsem odpovídal na pozdravy kolemjdoucích kadetů.

Tolliver lapal po dechu. „Proč ne, pane? Je to stejně dobrá volba jako kterákoli jiná.“ Zahnuli jsme k důstojnickému bloku.

Zastavil jsem se; on udělal ještě pár kroků, než si uvědomil, že za ním nejdu. Obrátil se a čekal. „Chci slyšet pravdu.“

Pokrčil rameny. „Já nevím proč. Protože byl původně na seznamu a vyhodili ho kvůli někomu jinému. Protože jeho výsledky a známky byly v jedenáctém percentilu a toho Rusa jen v devátém.“ Pozvedl jsem obočí. „Vy, a idealista?“ Tolliver se nedal. „Říkejte tomu, jak chcete, pane. Prostě se mi zdálo, že to není fér. Pokud jste nesouhlasil, proč jste do toho šel?“

Na to jsem neuměl odpovědět. „Nezapomínejte na slušné chování.“

„Rozkaz, pane. Jako vždycky.“ Kruci, ten chlap je beznadějný případ.

O pár minut později se už díval, jak moje heli startuje k londýnskému kosmodromu.

2.

Kliniku postavili na opuštěném parkovišti stadionu Yankee poté, co newyorské vojenské velitelství rozhodlo, že veřejné zápasy v týmových sportech jsou přímo výzvou k násilnostem. Stála osaměle na obrovské ploše dávno zarostlé plevelem, nedaleko od rozpadajících se zdí stadionu, kterým se New York chtěl vyrovnat Římu a jeho koloseu.

V ostrém kontrastu k tomu byla klinika obklopena pěkným, dokonale udržovaným trávníkem. Jediným ústupkem nepřátelskému okolí byl vysoký plot z ostnatého drátu, který celý komplex obepínal. Za plotem na všech stranách vyrostly chatrče squatterů, ale z nějakého důvodu nestála žádná z nich tak blízko, aby se odtud na samotnou kliniku dalo dohodit kamenem.

Bezpečnostní opatření na klinice byla nenápadná, ale všudypřítomná. Zamčené brány, kamery, vstupy s detektory výbušnin ukrytými za zdobenými rámy. Obvyklé rekvizity městského života, nejen v New Yorku, ale ve všech velkoměstech. Zrovna před rokem unikl díky detektorům výbušnin primátor Londýna Rajnee Sivat jen o vlásek zavraždění.

Schůzku s dr. O'Neillem jsem měl domluvenou na dvě odpoledne, ale nebyl ještě ani na klinice. Řekli mi, že ho zdržela neodkladná záležitost a že se dosud nedá odhadnout, kdy se objeví. Místo toho jsem mluvil s paní Talbotovou, jeho vrchní sestrou, která s náležitou okázalostí přikázala, aby jí nepřepojovali žádné hovory, a pak mě vedla do soukromé kanceláře. Povšiml jsem si, že volila téměř okružní cestu a že jsme „náhodou“ procházeli kolem řady jejích spolupracovníků a spolupracovnic, ale kvůli Annie jsem zachoval klid.

„Samozřejmě, že ji můžete vidět, kapitáne Seaforte. Pan doktor říká, že jí návštěvy jen prospějí, pokud o ně oba budete stát.“

„Řekněte mi ještě něco o těch jejích změnách nálad.“ Odbyla

mé obavy mávnutím ruky. „Ale ty se v téhle fázi dají očekávat. Vaše paní prochází dost komplikovaným hormonálním vyrovnáním.“ Snažil jsem se nedat najevo, jak nepříjemná mi je tahle přímá formulace; že Annie podstupuje tuhle léčbu, to je něco, s čím se oba budeme muset naučit žít. „Nové funkce žláz se teprve usazují a pan doktor je neustále dolaďuje na základě rozborů krve.“

Otáčel jsem v rukou čepicí. Ach, Annie! Paní Talbotová ztišila hlas. „A vaše paní má samozřejmě za sebou několik velice traumatizujících zážitků, i když odhlédneme od současného vyvažování.“

Vzhlédl jsem. Měl to být náznak výtky? Nebyl jsem si jistý. Ostatně jsem stejně neměl právo nic namítat. Před tím znásilněním, které ji zničilo, zažila Annie bombardování Ústředního města a chaos, který ho doprovázel. Nemluvě už o hladu a beznaději na Vyzývateli.

Paní Talbotová nasadila vlídnější tón. „A také je mezi cizími lidmi. To jí také neprospívá, zvlášť vzhledem k jejímu původu.“

Podíval jsem se jí do očí a hledal v nich nutné pohrdání, ale nenašel jsem ho.

Dolní New York byl po léta opuštěn a ponechán napospas bandám bezohledných transpopů, kteří řádili v rozpadajících se ulicích. Tranzitující populaci města tvořily násilnické gangy, mnohé asijského, hispánského nebo černošského původu. Nemilosrdně okrádaly jak sebe navzájem, tak bezdomovce. Nahoře, v luxusních výšinách, se kultivovaní a civilizovaní občané New Yorku zaštiťovali před krutou realitou pod sebou dobře ozbrojenými strážemi a dobře opevněnými budovami. „Horňáci“ říkávali transpopům „tranďáci“, což bylo slovo, které by je stálo krk, kdyby je někdo z takto titulovaných zaslechl.

Annie pocházela z těch brutálních ulic. Stejně tak námořník Eddie Boss, kterého jsem odvedl k námořnictvu. Pak jsem ho dal poslat na U.N.S. Waterloo, první loď, která se plavila pryč ze soustavy, poté co jsem ho jednoho strašného odpoledne na Naději národů našel v posteli s Annie.

„Prodělali jste děsivé věci, oba dva. Muselo to být příšerné, kapitáne.“

Ztuhl jsem a jen silou vůle jsem se ovládl. „To už je pryč.“

„Vypadáte mnohem lépe bez - když jste se teď zotavil.“

Chtěla říct bez té jizvy. Nenápadně jsem si rukou sáhl na tvář, kde svou práci vykonali plastičtí chirurgové. Nervózně jsem se zavrtěl. „Rád bych viděl svou ženu, jestli je to možné.“

„Samozřejmě.“ Vstala a vyšli jsme na chodbu. „Pan doktor říkal, že paní Seafortová se může pohybovat po celém komplexu. Mám vás zavést do jejího pokoje?“

„Já trefím,“ řekl jsem spěšně. Bylo zjevné, že je paní Talbotová zklamaná. „Děkuji. A, ehm...“ Polkl jsem svůj odpor a hledal nějaký vhodný způsob. „Mimochodem, nemáte náhodou děti?“

„Ano, dvě. Kathy a Johna.“

„Máte jejich obrázky?“

„Ano, na svém stole. Chtěl byste je vidět?“

„Moc rád.“ Vrátil jsem se s ní do její malé kanceláře vedle mnohem větší pracovny dr. O'Neilla. Byly to klasické, retrostylové fotografie, ne obyčejné holofotky. Vytáhl jsem pero. „Můžu?“

Potěšeně vykulila oči. „Ano, samozřejmě.“

Napsal jsem: „Pro Kathy a Johna, s vděčností za neocenitelnou pomoc jejich matky. Nicholas E. Seafort, kapitán, U.N.N.S.“

Paní Talbotová byla nadšením bez sebe. „Díky, kapitáne. Mockrát vám děkuji.“

Rozloučil jsem se s ní a snažil se přinutit ke klidu, i když se mi nechutí obracel žaludek. Lidé jako paní Talbotová by se postavili na uši pro člověka, jehož fotografie byla na prvních stránkách holozínů. Ale byl jsem odhodlán snést jakékoli zahanbení, pokud to znamenalo, že bude o Annie lépe postaráno.

+ + + + +

Seděl jsem s ní v prosluněné klubovně, jednu ruku nenucené opřenou o opěradlo pohovky, druhou hluboko v kapse kalhot, zaťatou v pěst, až mi bělaly klouby. Annie zamračeně hleděla do

zdi. „Proč se sem vlastně namáháš jezdit, Nicku?“

„Chci tě vidět. Byl bych tu každý den, kdybych mohl.“ Uvažoval jsem o tom, že si přisednu blíž, ale rozhodl jsem se, že to nebudu riskovat. „Mrzí mě, že se zlobíš.“

„Já se nezlobím!“ Založila ruce na prsou a odvrátila se.

Tiše jsem řekl: „Annie, mám tě rád.“ Zatajil jsem dech.

Když se otočila, hleděla na mě s pohrdáním. „To nestačí, Nicky.“

Ruka mě bolela. Silou vůle jsem povolil pěst. „A co by stačilo?“

„Nic. Strčil jsi mě na todlencto - tohle místo.“

„Chceš odtud?“

„Ano! Ne! Sakra, já už ani nevím, co chci. To jsi mi provedl ty a ty tvoje léky!“ Vztáhl jsem k ní ruku, ale ona se odtáhla a prudce se odvrátila. Bezmocně jsem na ni hleděl. Po nějaké chvíli řekla tiše: „Pojď se projít.“

Chvíli jsme se mlčky loudali po cestičce. Nakonec mě vzala za paži. „Nicky, já jsem celá popletená. Nechtěla jsem na tebe křičet.“

„Já vím, miláčku.“

Kopla do kamínku. „Doktor O'Neill povídal, že už sem lepší. Asi má recht. Vydržíš to se mnou?“

Hrdlo se mi stahovalo. „Samozřejmě. Jak dlouho bude potřeba.“

„Oukej. Páč vod tebe něco chci.“

Ztuhl jsem. Annie se ke svému transpopskému dialektu vracela jen ve chvílích stresu.

„Nicky, dyž tě zmerčím, tak se dycky nakrknu. Doktor O'Neill povídal, že to jako s tebou nemá co společnýho, že mě krká ta Naděje národů a ty ryby a to všecko. Prej ať jako vo tom hanykám. a já že se jako akorát dycky zas nakrknu víc, že budu držet hubu a vono mě to pustí.“

„Ale on má pravdu, miláčku.“ I když freudovský kult byl dávno diskreditován a potlačen, dokonce i Znovusjednocená církev schvalovala doznání hříchů a přiznání vlastního strachu.

„Mně je egál, jesli má pravdu nebo ne, akorát že dycky, dyž tě merčím, tak se zas nakrknu. Tak chci...“ Zaváhala.

Obrnil jsem se proti vzrůstající nervozitě. „Ano?“

Její tón zněl odhodlaně: „Chci, aby si sem chvíli nechodil, dokavad se z toho nevyhrabu. Akorát mě to dycky zblbne.“ Přes to, co říkala, mi pevněji stiskla paži.

„Annie.“

Obrátila se ke mně. „Já to myslím vážně, Nicky. Né že sem se akorát teďkanc nakrkla.“

„Já vím.“

„Já tě chci furt milovat. Akorát mi teď dej zatím pokoj.“

„Tak dobře.“

Zlehka mi přejela rukou po tváři, a když dlaň odtáhla, byla vlhká. „Raci už di, než si to zas rozmyslím.“

„Ano,“ odpověděl jsem tupě. Vzal jsem ji do náručí, políbil jsem ji na temeno hlavy. „Miluji tě. Nezapomínej na to.“ A spěšně jsem odešel.

+ + + + +

Obrněné taxi mě odvezlo na nejbližší heliport. Měl jsem v úmyslu strávit se svou ženou několik dní, ale místo toho jsem se ocitl ve vzduchoprázdnu. Mohl jsem se vypravit k věžákům Horního New Yorku a z hotelového pokoje hledět dolů na ošklivé městské ulice. Nijak mě to nelákalo; byl jsem v New Yorku dvakrát, a bylo to hrozné. Měl jsem pět dní dovolené a neměl jsem co dělat. Kdybych se vrátil do Devonu na Akademii, vypadalo by to, že se pletu kapitánu Kearseymu do jeho posledních dnů ve funkci velitele. Bude lepší zůstat stranou, v Londýně. Rezervoval jsem si místo v suborbitálním letu. Když jsme přistáli, pronajal jsem si pokoj ve starém a rozpadajícím se West Endu, kde stála většina hotelů, které přežily velký požár v roce 2070.

V časném večeru jsem se ubytoval. Skoro okamžitě jsem se v hotelu přestal cítit příjemně; kam jsem se hnul, sledovaly mě zraky personálu. Pokojské a vrátní, kteří nikdy s hosty nemluvili, si hledali záminky, jak mě oslovit. Dokonce i šéfkuchař přišel k mému stolu, údajně kvůli nějakému dotazu na jídlo.

Pokusil jsem se vyjít si na procházku, ale brzo mě poznali, a pak jsem už neměl klid. Lidé na mě zírali. Někteří dokonce i ukazovali. Možná bych se tomu mohl z velké části vyhnout, kdybych si vzal civilní šaty, ale ať se propadnu do nejhlubších pekel, jestli se někdy budu plížit a stydět se za námořnictvo. Když jsem si uvědomil, jakou nešťastnou formulaci jsem právě použil, zamračil jsem se. Vždyť já se do těch pekel jednou skutečně propadnu; jsem proklatý a Bůh Pán mi neodpustí, co jsem udělal.

Neklidně jsem přecházel po pokoji. Mohl bych utéct na Odvrácenou stranu, ale už jsem si zamluvil přepravu pár dní po předání. Ani do Lunapolis nemělo cenu letět. Teprve před pár dny jsem se tam rozloučil se svým starým přítelem Alexim Tamarovem, který nastoupil na nové místo jako asistent velitele operačního oddělení; pak ho určitě znova pošlou na loď. Dobrých důstojníků je teď ještě méně než dřív.

Nikam se mi nechtělo. Celé roky jsem žil na lodi, jen občas jsem si odskočil na pevninu. Nic jiného jsem neznal. Takže dovolená? Nebylo nic, co bych chtěl vidět. Hotel jsem nedokázal snášet. Chtěl jsem jet...

Domů.

Vyskočil jsem z postele. Heli nebo letadlo, hned ráno - v tuhle hodinu nic nepoletí. Nebo bych mohl jet autem, i když dokonce ještě dnes silnice přes kopce do Cardiffu za moc nestály. Jediný další způsob... Popadl jsem interkom. Za chvilku už jsem cpal věci do lodního pytle. Recepce má určitě na střeše helitaxi; když si pospíším, třeba to ještě stihnu. Podepsal jsem účet za nepoužitý pokoj a zavolal nosiče, aby mi odnesl pytel nahoru. „Nádraží Paddington, a honem!“

Pilot se kysele usmál. „Jasně, honem. Jednou nastoupí chlápek a řekne: ‚Nespěchej, chlapče, mám ještě spoustu času.'„ Otočil klíčkem a vrtule se rozběhla. Odstartovali jsme.

O půl hodiny později jsem se už usazoval v kupé. Rozložil jsem lůžko, zatímco jsme drkotali nekonečnými předměstími Velkého Londýna. Do Cardiffu dojedeme právě v době snídaně. Svlékl jsem košili a kalhoty a natáhl jsem se na malé lehátko, konečně uvolněný.

Otec. Domov.
Usnul jsem.

+ + + + +

Nasnídal jsem se na starém nádraží a pak jsem si zavolal taxi. Nenamáhal jsem se vyjednávat o jízdném, i když jsem věděl, že otec by takovou rozmařilost neschválil. Mohl jsem si to dovolit, a taxikář taky musí z něčeho žít.

Hleděl jsem z okénka na pozůstatky starých sléváren. V těch přízračných budovách jsme si hrávali s Jasonem - to bylo snad v jiném životě. Taxík se šplhal hlouběji do kopců po točící se Bridgend Road.

Taxikář bez protestů plnil moje pokyny. Když konečně zastavil, vystoupil jsem, vtiskl jsem mu bankovky a čekal, až zmizí. Pak jsem se teprve obrátil k známému domu v kopci. Nevolal jsem předem, protože jsem s absolutní jistotou věděl, že to není třeba. Jestli šel otec na trh, budou dveře otevřené, a jestli je doma, budu vítán. A kromě neděle nemůže být nikde jinde. Bude to jako vždycky.

Přesto jsem zaklepal a nevešel přímo. Bylo mi třináct, když jsem odtud odjížděl, a právě tolik let od té doby uplynulo.

Dveře se otevřely. Otec vypadal starší a unavenější. Umýval právě nádobí od snídaně a na sobě měl dosud zástěru. Očima přelétl mou uniformu i lodní pytel. „Přijel jsi na déle?“

„Ano, na pár dní.“

Otočil se a já jsem za ním vykročil do kuchyně. „Čaj je horký.“

„Díky.“ Vzal jsem si šálek, nalil do něj vařící vodu, ponořil do ní sítko na řetízku a houpal koulí s čajovými lístky tam a zpátky v tmavnoucí vodě.

„Slyšel jsem, že jsi zpátky. Kupec říkal, že to bylo v holozínech. Chtěl mi jeden dát.“

Upil jsem čaj. „Otče, nevadilo by vám, kdybych tu zůstal do konce týdne?“

„Jsi doma, Nicholasi.“

„Díky.“

„Můžeš mi pomoci s plotem. Garthovy krávy chtějí mou trávu a mou zahradu, jako vždycky.“

„Dobře.“

Ukázal na mé sako a naželené modré kalhoty. „Při práci si je zničíš.“

„Mám staré kalhoty. Na košili nezáleží.“

„Budeš dělat to, co kdysi.“

Kývl jsem. Nic se nezměnilo, ani nemohlo. Kdysi jsem ho prosil o odpověď: Máš mě rád? Samozřejmě mi neodpověděl. Možná to nevěděl ani sám.

Odnesl jsem si pytel do svého někdejšího pokoje, který se po víc než deseti letech mé nepřítomnosti nezměnil. Sedl jsem si na postel. Péra dosud vrzala. Kdysi mi působila nesnáze, když jsem se snažil utajit před otcem své mladistvé vášně.

Převlékl jsem se a pracoval na opravě plotu, dokud otec nepřipravil prostý oběd, polévku a zeleninu. Pak jsem se vrátil k práci; on umyl nádobí a znovu se ke mně připojil. Později, když podmračená obloha potemněla soumrakem, obhlédl úsek zničeného plotu, který jsme obnovili. „Je to teprve začátek. Mohli jsme udělat víc.“

„Je mi líto, otče.“

„Lítostí plot nepostavíš.“ Přesto se ale rukou zlehka dotkl mého boku, když jsme se vraceli k domu. „Udělám večeři.“

„Můžu vám pomoci.“ „Nejdřív se musíš umýt.“

„Ano, pane.“ V koutcích úst mi zaškubalo. Všiml si toho a zamračil se.

Po díkůvzdání jsme snědli studené kuře s okurkovým salátem. Pomohl jsem otci s nádobím a ve večerním klidu jsem se posadil v kuchyni a začal na svém příručním holovidu číst jednu z knih, které jsem si přivezl. Otec se objevil ve dveřích. „Pomodlíš se se mnou?“ „Rád.“ Vypnul jsem holo a šel za ním do jeho ložnice. Poklekli jsme a já jsem zavřel oči. Citoval Bibli zpaměti, nečetl ji. Přesným zněním si byl jistý.

Ten rituál mi kupodivu přinesl špetku útěchy, ačkoli když jsme skončili, strašně mě bolela kolena. Pak, když jsme vstali, neobratně jsem otce objal, než jsem odešel do svého pokoje. Překvapilo ho to tak, že mě ani neodstrčil, ani gesto neopětoval.

Pomalu jsem se svlékl, otevřel okno do chladného nočního vzduchu a vklouzl do postele. Ležel jsem na zádech s rukama pod hlavou a při měsíčním světle jsem si prohlížel kdysi tak známé památky svého dětství, které otec ponechal na místě. Model U.N.S. Strážce, který jsem postavil z balzy. Své někdejší šaty, které dosud visely na dveřích skříně. Vlajku velšského národního týmu. Hleděl jsem na vybledlý plstěný emblém. Je to tak dávno, a přitom teprve včera.

Hrálo se vždycky v sobotu.

+ + + + +

„Je vždycky takový?“

Šlapal jsem ze všech sil, abych mu stačil. „Otec už je takový.“

„Jak to dokážeš snášet? 'Už máš hotové svoje povinnosti? Přečetl jsi určené verše z Bible?' Br.“

Přehodil jsem převod a dojel ho. Ve vlasech mi svištěl vítr. „Jsem na to zvyklý.“

Zašklebil se. Jason nechápal, že na ničem z toho nezáleží. Ať jsem dostával jakoukoli práci - studium, učení Bibli nazpaměť, domácí práce, pletí - mohl jsem si občas vyjet s Jasonem. Otec vždycky uznával, že své přátele si mohu volit sám.

Měl jsem podezření, že otci se Jason nelíbí ani ne tak proto, že je volnomyšlenkář, ačkoli i to samo o sobě by bylo dost zlé, ale proto, že jsme klábosili jako špačci a hihňali jsme se šeptaným tajemstvím. V otcově domě bylo normálně ticho.

Zamkli jsme s Jasonem kola do stojanu na parkovišti a přidali se k davu mířícímu ke vstupu na stadion.

„Mohli bychom zkusit koupit pivo,“ navrhl Jason.

„Ne,“ odsekl jsem. Někdy měl neuvěřitelné nápady. „Víš přece, co se stalo Andrewovi a Llewelynovi.“

„U těch už to byl druhý přestupek.“

„Nepůjdu do vězení kvůli plechovce piva.“ Copak neví, že Časy vzpoury jsou už dávno pryč? Společnost neschvalovala dětské výstřelky, a popravdě řečeno, já také ne. Vyklouznout v noci ven a sejít se s Jasonem byla jedna věc; v nejhorším jsem

riskoval potrestání od otce. Ale porušit zákon o veřejném pořádku bylo něco docela jiného.

Sedli jsme si na tvrdé lavice a čekali, až zápas začne. „Nicky, budeš se příští rok hlásit znovu?“

„Nevím.“ Hleděl jsem na bílé čáry hřiště.

„Měl bys.“

Nedokázal jsem se ovládnout natolik, aby v mém hlase nebyla slyšet trpkost. „Aby mě mohli zase odmítnout?“

„Skoro jsi to dokázal. Takové práce; všechny ty formuláře, co jsme vyplnili, a pak ty pohovory, a ta doporučení, co jsme od kdekoho dostali. Nezahazuj to.“

Kopl jsem do lavice pod sebou. „Budu muset začít od začátku. Komu na tom kraci záleží, být kadetem?“

Prohlížel si mě. Tím, že jsem zaklel, prozradil jsem víc, než jsem chtěl. „Tobě na tom záleží. A mně taky.“

„No jasně, pro tebe to znamená hrozně moc,“ pošklebo val jsem se. „Do Devonu bys jel přece ty, ne já.“

„Nicky, ty jsi občas pitomec.“ Vytáhl z kapsy u košile stereosluchátko a strčil si ho do ucha.

Vztekle jsem se odvrátil. Týmy vyběhly k lavičkám. O chvilku později mě Jason vzal kolem pasu a přitiskl mě k sobě. „Promiň.“

Neřekl jsem nic.

„Promiň, Nicky.“

Odstrčil jsem jeho ruku. „Víš, že to nemám rád.“

„Nebuď na mě naštvaný, Nicky. Prosím.“

Zamračil jsem se na něj, ale ten výraz mi dlouho nevydržel; na Jasona jsem se prostě nedokázal dlouho zlobit. „No dobře.“

Jason se zasmál. „Třeba ti otec dovolí, abys šel se mnou do třeťáku, a třeba spolu ještě nakonec budeme dělat strojařinu.“

„Pochybuju, že by to udělal.“ Škola byla dobrovolná. Bylo tomu tak už sto let. Bohužel rozhodnutí bylo na otci. Kdyby bylo po mém, já bych do školy šel. Věděl jsem, že když studuji doma, na rozviklaném kuchyňském stole, naučím se víc než většina ostatních kluků, ale občas jsem se cítil osamělý, pořád jen s otcem. A když jsem dokázal uspokojit jeho, byla by pro mě veřejná škola hračka.

Po chvíli jsem řekl: „Na Odvrácenou stranu jsem se těšil.“

„Já vím.“ Jason mi pomáhal s přípravami na zkoušky a spolu jsme snili o tom, jak odjedu z Cardiffu jako místní hrdina. Nevěděl, že ten den, kdy přišel dopis, jsem se uplakal do spánku, a celý ten týden poté každý večer znova. Byl jsem si tak jistý, když jsem se dostal až ke druhému pohovoru.

Dav s řevem povstal, protože na trávník proti Dubliňanům vyběhl Archie Connelly. Křičel jsem stejně jako všichni ostatní. Když budu mít štěstí, třeba se mi tentokrát povede získat podpis. Jednou už jsem byl na řadě, když to Archie zabalil a vyrazil k autobusu.

První skupina kadetů se už teď hlásí v Devonu. Úřady neměly chuť se vyrovnávat s tlupami zmatených zobáků, a tak určily rekrutům rozdělené termíny nástupu. Neboli, jak prý pohrdlivě říkali praporčíci, zobáci se přikolébali. Jako většina chlapců okouzlených námořnictvem jsem pečlivě četl všechny články, které se často objevovaly v holozínech.

Prohráli jsme, dva pět. Archie utrpěl otřes při srážce, která vynesla Riltzovi žlutou kartu, a po zápase se vůbec nepodepisoval. Nešťastně jsme se vlekli zpátky ke kolům. Jason už pro nás měl lístky na velký zápas proti Italům příští týden. Na ten jsme se těšili.

Zastavili jsme se u McCardla na mléčný koktejl. Měl jsem mizernou náladu. Otáčel jsem nápojem ve sklenici tam a zpátky, nad hlavou nám vyřvával holovid a Jason klábosil o neproměněných šancích našeho družstva. Kdyby jen Reggie nebyl nastřelil břevno, kdyby jen Irčani nebyli - Jasonovy prsty mi pevně sevřely paži. Podrážděně jsem se vykroutil. Pokud šlo o jeho náklonnost, na něčem jsme se spolu dohodli, a přitom dnes už dvakrát -

„Poslouchej!“

Vytřeštil jsem oči na holovid. „...při havárii suborbitálního raketoplánu. Velitelství letiště oznámilo, že letounu vypověděl službu jeden motor, ale pilot by za normálních okolností měl bezpečně přistát i se zbylými dvěma. Trosky zablokovaly několik přistávacích drah a veškerý provoz na Heathrow byl odkloněn jinam. Mezi cestujícími byl dr. Raphael Tendez,

objevitel vakcíny proti Hodgkinsově nemoci. Na palubě bylo i dvacet osm kadetů nastupujících na Námořní akademii do Devonu -“

„Bože Pane!“ Vyskočil jsem.

Jason na mě třeštil oči a byl bílý jako papír. „Byl bys tam byl taky, Nicky!“ Oči se mu vlhce leskly.

„Pojď!“ Popadl jsem bundu.

„Co se -“

„Chci jet domů!“

„Ale -“

„Hned!“ Vyběhl jsem ven, odemkl kolo. Jason hledal minci, strčil ji do holovidu a netrpělivě čekal, až dole vypadne čip.

Já jsem už šlapal do kopce a vší silou jsem se opíral do pedálů, vděčný za tu příležitost nepřemýšlet.

Trvalo několik minut, než mě udýchaný Jason začal dojíždět. „Počkej!“

Bláznivě jsem šlapal s hlavou skloněnou, oči upřené na chodník pod sebou.

„Nicky, zpomal trochu!“

Neochotně jsem ubral a počkal, až mě dojede. Sotva popadal dech. „Co je s tebou, sakra?“

„Drž hubu.“

„Nicky? Ty brečíš?“

Záměrně jsem kolem zakličkoval, až jsem Jasona vytlačil na trávník. Když se snažil znova chytit rovnováhu, vrazil jsem do něj podruhé a tentokrát jsme se oba svalili do měkké trávy. Vyhrabal jsem se zpod kola a vrhl se na něj, zasypával jsem ho ranami do ramen a boků.

Odrazil mě stranou, teď už bez sebe vzteky. „Pusť mě, ty idiote zatracená!“ Znova jsem ho strhl k zemi a padl jsem na něj. Škubal sebou a kopal. Konečně se mu podařilo uvolnit si jednu paži a zasadit mi omračující ránu ze strany do hlavy. „Au! Kristepane!“ Popadl se za ruku. „Proboha, tys mi ji zlomil!“

„Dobře ti tak!“

„Já to myslím vážně, ty pitomče!“

Uvolnil jsem sevření. „Ukaž.“

„Nejdřív mě pusť!“

Odkutálel jsem se stranou. Kopl mě do žaludku, abychom si byli kvit, jak se vyjádřil. Bolestí jsem se schoulil, ale on se nepokusil toho využít. Schoval si ruku do podpaží. „Kruci!“

Když jsem zase mohl normálně dýchat, řekl jsem: „Ukaž mi ji.“ Neochotně ke mně natáhl ruku. „Můžeš s tím hýbat?“

Opatrně pohnul prsty. „Asi jo.“

„Tak to nebude zlomená. Můžeš jet?“

„Jestli není nic s kolem.“ Otřel si tvář. „Kristepane, proč jsi to udělal?“

„Já nevím.“

„Ty ne- Nicky!“

Zahanbeně jsem hleděl do země. „Promiň, Jasi.“

„Promiň? Ty mě srazíš do příkopu, zmlátíš mě, zlomíš mi ruku, a na to všechno řekneš jenom promiň?“

„Pro-“ Co se to se mnou stalo? Jak jsem mohl udělat něco takového, a svému nejlepšímu kamarádovi? Svému jedinému kamarádovi. „Mně je to fakt líto, Jasone.“ Vzhlédl jsem, ale on se už smál. On byl takový, uměl se změnit rychle jako letní bouřka.

„Tak mě obejmi.“

„Já nejsem gay, Jasi. To přece víš.“

„Ale jsi mi něco dlužen.“ Pozvedl svou otékající ruku.

„Grrr!“ Zvedl jsem ho. Stydlivě jsem se rozhlédl, jestli někdo nejede kolem, a objal jsem ho. Položil mi hlavu na rameno. „Tak, už jsi spokojený?“ Odtáhl jsem se.

„Protentokrát to bude stačit.“

Zvedl jsem jeho kolo. Zdálo se nepoškozené. „Pojď, pojedeme domů a dáme na to led.“

„Led na kolo?“ ptal se nevěřícně.

„Na ruku, ty chytrý.“ Pak jsem uviděl jeho tvář. „Občas bych tě zabil.“

„Jo, občas se snažíš.“ Dovedl kolo na silnici a skočil na ně.

+ + + + +

Otec si čip se zprávou vážně přečetl. Jason seděl u stolu, ruku ve kbelíku ledové vody. Otec zvedl hlavu a našel pohledem mé

oči. „Nuže, Nicholasi.“

Hleděl jsem na stůl.

„Pro tohle jste se poprali?“

„Ano. Ne. Já nevím.“

„I mne by znepokojil takový důkaz o vlastní hlouposti.“

„Hlouposti? Co jsem udělal?“

„Pochyboval jsi o vůli svého Pána. Neříkal jsem ti, že kdyby On chtěl, abys byl povolán na Akademii, byl bys přijat? Ušetřil tě této hrůzy.“

Z mého hlasu odkapávalo pohrdání. „To ty kadety zabil, jen aby mi dal lekci v pokoře?“

Otec mě prudce udeřil přes tvář. „Posmívat se Mu můžeš se svými kamarády. V mém domě ne.“

Jason se slyšitelně prudce nadechl, ale mlčel. Sáhl jsem si na zrudlou tvář. „Ano, pane,“ zašeptal jsem.

„Pokud měl Bůh v úmyslu naučit tě pokoře, zbývá Mu ještě hodně práce.“

Kývl jsem. Říci cokoli jiného by bylo nebezpečné.

„Budeme se za ně večer modlit.“

„To udělám rád,“ odpověděl jsem sotva slyšitelně.

Mnohem později, po večeři a domácích povinnostech, po večerním čtení z Bible, v osamění vlastního pokoje, jsem poklekl u postele a zavřel oči jako obvykle. „Odpusť, Pane, že jsem o Tobě pochyboval. Neporozuměl jsem. Pořád ještě nevím, proč museli zemřít, ale děkuji Ti za to, že jsi mne ušetřil. Ale stejně jsem tak strašně chtěl na Akademii jít. Chápeš to? Mohl bys mi najít něco jiného, co bych tolik chtěl? Mohu to na Tobě žádat? Prosím?

+ + + + +

Přejel jsem očima po pokoji, po kapitánských výložkách na saku pověšeném přes židli, po odřeném stole, po okně, z kterého občas vylezl chlapec s bušícím srdcem, jenž dobře věděl, že neposlušnost je hřích, ale těšil se na nádheru noční projížďky v měsíčním světle a laskajícím vánku, při níž kola sviští po temném asfaltu.

Vylezl jsem z vrzající postele a přešel přes pokoj k oknu. Jen Bůh Pán ví, kde je teď mé staré kolo. A věděl jsem, že kdybych se chtěl svézt, vyšel bych prostě dveřmi; na šplhání okny jsem byl už příliš starý. Obešel jsem pokoj. Prsty jsem pohladil desku stolu. Žádný prach; otec v mém pokoji uklízel. Sedl jsem si na židli. Copak se tu všechno scvrklo? Připadal jsem si skoro jako Gulliver.

Otevřel jsem zásuvky. Tužky pečlivě srovnané do řady. Staré kousky papíru, čmáranice puberťáka. Desky, úhledně rukou nadepsané. „PŘIHLÁŠKA DO AKADEMIE.“ Za poslední slovo byly ještě připsáno U.N.N.S., jakoby na vysvětlenou. Otevřel jsem zažloutlé desky.

1. září 2190

Vzhledem k okolnostem byla výběrová komise nucena znovu otevřít přijímání do 1. ročníku Námořní akademie U.N.N.S. Tímto vás informujeme, že vaše přihláška byla znovu zhodnocena a že jste přijat jako kadet do Námořní služby Spojených národů. Potvrďte obratem pošty a hlaste se 10. září 2190 v Akademii v Devonu.

Lauron E. Kearsey, velitel

Zavřel jsem složku a odvrátil se od stolu. Poklekl jsem u postele.

Pane, pomoz mi najít toho chlapce, toho, který ten dopis četl tolikrát, že se mu každé slovo doslova vpálilo do mozku. Toho nevinného mladíka, jenž si sliboval, že se ze všech sil bude snažit prokousat se kadetským obdobím k vznešené hodnosti praporčíka. Ten někde cestou vyhasl. Zůstal po něm pomstychtivý, podvádějící muž, který porušil všechna pravidla, jež považuje za svatá, neposlouchá rozkazy, lže svým nadřízeným.

Mohu se k Tobě modlit? Urazím Tě tím, i když nebudeš naslouchat? Vím, že jsem zahodil Tvou milost a že mě za to jednou potrestáš. Jedno ale nevím, Pane: proč. Proč jsem udělal

všechny ty hrozné věci?

To jsi se mnou zamýšlel, když jsi mě poslal do Akademie?

3.

Taxi čekalo u chodníku. Otec stál ve dveřích, šedivý a unavený. Zastavil jsem se a odložil pytel na zem. „Rád jsem vás viděl.“

„Ano.“ jeho modré oči pohlédly do mých. „A plot je hotový.“

„To taky.“ Nervózně jsem přešlápl. „Teď budu blíž k domovu, když zrovna nebudu na Odvrácené straně. Můžu vám pomoci s opravami.“

„Vždycky se najde nějaká práce.“ Znělo to skoro jako pokárání.

„Mohl bych přijet na Velikonoce, kdybyste chtěl.“ „Dáli Bůh.“ Věděl jsem, že to znamená souhlas. Nepokusil jsem se ho obejmout; nebyl to jeho styl a uvedlo by ho to do rozpaků stejně jako mě. Obrátil jsem se k odchodu.

Náhle řekl: „Modli se k Němu.“ Pozvedl ruku, jako by chtěl umlčet mé námitky. „Možná odvrátí hlavu, ale i tak se modli. Je to správné a tobě to prospěje.“

„Ano, pane.“ Jak to mohl vědět? Neřekl jsem to nahlas. „Tak nashledanou.“ Pokývl mi a já jsem spěchal k čekajícímu taxíku.

+ + + + +

Snažil jsem se udržet výraz zdvořilého zájmu a shlížel jsem dolů na řady zářících mladých tváří, naleštěných přezek, šedých uniforem bez poskvrnky, zatímco velitel Kearsey pokračoval ve svém nekonečném proslovu. Všichni kadeti Akademie byli kvůli předání dopraveni na Zemi. Za války to bylo plýtvání, ale tohle byla divná válka. V domovském systému jsme zatím viděli jen jednu rybu a neměli jsme ani ponětí, odkud se ti mimozemšťané berou nebo kde se objeví příště.

Pár sedadel za mnou seděl poručík Tolliver a v očích se mu pobaveně blýskalo; dobře věděl, jak se mi ten nezbytný rituál protiví.

Kearsey řekl: „Před pouhými dvanácti lety byl pan Seafort

kadet právě jako vy. Koho by bylo napadlo, že ten tichý třináctiletý chlapec brzo ohromí svět?“

Mne rozhodně ne. A přesněji řečeno, koho by napadlo, že ten nadšený mladík spáchá velezradu a odsoudí se k zatracení?

„Jako praporčík byl pan Seafort přidělen na U.N.S. Helsinki.“ Mladý zelený praporčík se hlásil na můstku válečné lodi Spojených národů a snažil se nedat na sobě znát, jak se třese.

„Dalším přidělením pana Seaforta byla Hibernia.“ Mezihvězdná loď na lince k Naději národů, vzdálené šedesát devět světelných let od domova. Fúzovali jsme na sedmnáct měsíců. Defúzovali pouze k navigačním kontrolám. „Většina důstojníků Hibernie byla zabita při výbuchu lodní barkasy.“ Jediným zbývajícím jmenovaným řadovým důstojníkem se tak stal můj přítel poručík Malstrom, jenže ten krátce poté zemřel na rakovinu.

Kearsey ztěžka pokračoval: „Pan Seafort, nyní kapitán, dovedl Hibernii k Naději národů, ale nemohl tam získat nové důstojníky.“

Bože Pane, copak nikdy neskončí? „Plavil se dál, ale při návratu z Odbočky objevil vrak Telstaru a v něm první mimozemské tvory, které kdy člověk viděl.“

Vzpomněl jsem si na to mimozemské stvoření, které se mi chvělo jen pár centimetrů od obličeje. O chvíli později se za Telstarem vynořila ona příšerná ryba, jež vyslala toho nájezdníka, kterého jsem objevil.

„Kapitán Seafort se s tímto neuvěřitelným objevem plavil domů. Admiralita ho potvrdila ve funkci komandéra a přidělila mu U.N.S. Portia, patřící do eskadry admirála Tremaina, jež směřovala na pomoc Naději národů. Cestou ryby zabily panu Seafortovi syna a jeho manželka zemřela krátce nato. Pak byla vyřazena z provozu admirálova vlajková loď Vyzývatel.“

Jak bude Kearsey formulovat to, co se stalo pak? Velitel bez zaváhání prohlásil: „Admirál přenesl svou vlajku na Portii a nemoudře se rozhodl vyložit ty, s jejichž přítomností nesouhlasil, na poškozeného Vyzývatele. Pan Seafort se rozhodl zůstat na Vyzývateli.“ Pan Seafort se rozhodl zemřít na Vyzývateli, ale Bůh Pán mu jeho přání nesplnil.

„I přes hlad a vzpouru pan Seafort odvedl k námořnictvu nové členy posádky, vycvičil je a ubránil se mimozemšťanům. Při poslední bitvě vrazil lodí jako beranidlem do jedné z ryb právě ve chvíli, kdy fúzovala, a z milosti Boha Pána ryba defúzovala v našem domovském systému.“

Přivedl jsem Vyzývatele domů, ale stálo mě to duši. Přísahal jsem, že vzbouřené námořnici neublížím, a pak jsem ji při první příležitosti zabil. Za to jsem zatracen.

Velitel se odmlčel a přejel pohledem po mladých tvářích svých posluchačů. „Dokonce i vy nováčci víte, že kapitán Seafort se znovu plavil na Naději národů a byl na pevnině, když ryby zničily Ústřední město. Pan Seafort velel oněm několika důstojníkům, kteří na pevnině zbyli. Naděje národů byla znovu napadena a flotila odletěla domů. Ačkoli byl pan Seafort nemocný a sám, podařilo se mu přimět ryby, aby napadly orbitální stanici, a tam je zničil odpálením atomového zařízení stanice, určeného původně k její sebedestrukci.“

Jen o pár týdnů dřív, než jsem svou sabotáž provedl, byl dokonce i za plán k použití atomových zbraní povinný trest smrti. Když jsem nechal stanici explodovat, byl jsem přesvědčen, že je to velezrada.

„Odvaha a vynalézavost kapitána Seaforta nepotřebuje podrobnější líčení. Teď, když odcházím, nemohl bych nechat výchovu kadetů v lepších rukou. Dámy a pánové, představuji vám vašeho nového velitele, kapitána Nicholase Ewinga Seaforta.“

Vstal jsem za obrovského potlesku. Velitel Kearsey se k ovacím s úsměvem připojil.

„Děkuji vám.“ Čekal jsem, až ten rámus skončí. Jenže neskončil. Zvedl jsem ruku, abych si vyžádal ticho, ale aplaudovali s nezmenšeným nadšením. Mladí blázni. „Děkuji vám. Stačí.“

Začali vstávat a tleskat vestoje. To jsem nemohl dovolit. Kdyby jen znali pravdu...

„Ticho!“ zařval jsem do mikrofonu, pěsti zaťaté.

Potlesk ustal, jako bych ho vypnul. Přecházel jsem po pódiu a moje pečlivě připravená řeč odletěla s větrem hněvu. „Když

jsem tu byl naposledy," vrčel jsem, „kadeti poslouchali své důstojníky." Nikdo se ani nehnul. „A bude to tak zase, to vám slibuji!"

Co to dělám? Rychle jsem se vrátil k plánovanému projevu. „Kapitáne Kearsey, děkuji vám za vaši velkomyslnou chválu. Doba, kdy jste velel Akademii, byla bez poskvrnky." Bez poskvrnky průměrná, pomyslel jsem si trpce. Výsledky testů stále horší, morálka nízká... Šokovalo mě, když jsem si přečetl zprávy, které mi dali. Ale ten člověk to myslel dobře. „Doufám, že dokážu tolik co vy."

Krátce jsem pokývl odcházejícímu veliteli, zhluboka jsem se nadechl a obrátil se zpátky k šokovaným kadetům. „Z rozkazu velitelství Admirality vlády Spojených národů se ujímám velení nad Pozemskou akademií a Akademií na Odvrácené straně. Rozchod."

+ + + + +

Seděl jsem schlíple za stolem v luxusní kanceláři, kterou velitel Kearsey teprve toho rána vyklidil. „To jsem tomu dal."

Tolliver pokrčil rameny. „Když to říkáte..." Přál jsem si, aby projevoval úctu přinejmenším k mé hodnosti, když už ne k mé osobě. Ale příliš jsem mu ublížil a on mě znal příliš dobře na to, aby si ke mně zachoval nějaký respekt. On byl pokání, které jsem snášel, jak nejlépe jsem uměl.

„Udělal jsem ze sebe blázna," zamumlal jsem. „Ale tak zlé to nebylo. Je jenom dobře, že se dozvěděli, jak se umíte vztekat."

Zavrčel jsem: „Nepřehánějte to, Tollivere." Zatvářil se překvapeně. „Nemyslel jsem to ironicky, jestli tomu dokážete uvěřit. Nejste člověk, kterého by bylo radno provokovat, a kadeti na tom budou líp, když to budou vědět od samého začátku."

Od samého začátku. Od dnešního dne je Pozemská akademie, základna na Odvrácené straně i námořní výcviková stanice vysoko na lunárním orbitu pod mou pravomocí.

Nikoli poprvé jsem se ptal sám sebe, jak je možné, že jsem se nechal přemluvit k téhle nové funkci. Když jsem přivedl Victorii

domů od Naděje národů, požádal jsem o propuštění z námořnictva, ale admirál Duhaney a jeho kolega senátor Boland mě přemluvili, abych zůstal. Měl jsem odmítnout, ale aspoň jsem měl tolik rozumu, že jsem si nenechal přidělit loď. Nevinných už jsem zabil dost.

„Už by měl být pryč.“

Tolliver se podíval na své hodinky. „Už každou chvíli, pane. Jeho pobočník mi řekl, že z bytu budou pryč ve tři.“

„Edgare, doufám, že jsem se vyjádřil jasně...“ Hledal jsem slova. „Ta vaše, ehm, výjimka. Nepřipustím, aby vás slyšel někdo cizí. To berte jako varování.“

Nevesele se usmál. „Dám si dobrý pozor, pane.“

„Dobře.“ Celý nesvůj jsem vstal a začal přecházet po místnosti. „Dva dny, a pak na Odvrácenou stranu.“

„Ano, pane. Osobní složky personálu na Odvrácené straně jsou v čítači, jestli se chcete podívat. Víte, že ve svém bytě nemáte terminál?“

„To si děláte legraci? Nechte tam jeden instalovat.“

„Už jsem ho objednal, pane. Předpokládal jsem, že ho budete chtít.“

„Nic nepředpokládejte,“ odsekl jsem hašteřivě.

„Můžu to zrušit -“

„Já ten terminál chci. Jenom nepředpokládejte, že víte, co chci.“ Tolliver ve mně jako vždycky vyprovokoval to nejhorší.

Pozvedl obočí. „Rozkaz, pane. Mám tu objednávku zrušit a zase ji zopakovat, když jste mi teď řekl, že ho chcete?“

Zatracený chlap. Opřel jsem se a vzpomněl si na rozhovor, který jsme spolu vedli v mém bytě v Lunapolis poté, co jsem se rozhodl, že ho s sebou vezmu jako svého pobočníka.

„Mám snad na vybranou?“ otázal se zasmušile.

Jen jsem zíral. „Chtěl jsem vám tím prokázat službu.“

„Samozřejmě, pane. Sloužit s vámi je velké privilegium.“

„Co si to dovolujete!“ Jeho drzost byla ohromující.

Pokrčil rameny. „Taky mě to občas napadne. Nejspíš jsem se poučil od vás.“

„Jak to myslíte?“

„Prostě už je mi to jedno.“ Vrazil ruce do kapes. „Kapitán

Higbee na personálním se zmínil, že mohu být rád, že jsem vůbec dostal nějaké přidělení po tom všem, co jsem provedl.“

Zavřel jsem oči. To jsem způsobil já tím, že jsem ho degradoval, když mi v helikoptéře vyrval řízení ve snaze zachránit nám život. „Měl pravdu. Kdybych vás nevzal...“

„Tak mám odejít ze služby?“ ptal se trpce.

„To je na vás.“ Zaváhal jsem. „Pane Tollivere, pro mě je těžké posuzovat vás spravedlivě; vzpomínky na Akademii jsou příliš silné. Vrátil jsem vám hodnost poručíka. Co ještě chcete?“

„Nic, co je ve vaší moci mi dát.“ Odvrátil se. Pak dodal: „Omlouvám se. Myslím to vážně. Chtěl bych se vrátit a změnit minulost.“

„Tu helikoptéru?“

„Mezi jiným.“ Znovu se ke mně obrátil s trpkým úsměvem. „Jeden druhého se nezbavíme. Vaše svědomí vám nedovolí mě opustit, a když já stojím o nějakou kariéru, musí to být s vámi.“

„Dovoluji vám, abyste mě popichoval, ale přesto jsem váš nadřízený důstojník a vy jste mi povinován zdvořilostí. Zdá se mi, že na to zapomínáte.“

„Ani na minutu!“ Očima se zabodl do mých. „Pokud je to se mnou, ehm, těžké, je to můj odpor, nikdy nedbalost.“

„A to mě má podle vás uklidnit?“

Usmál se, ale v očích měl bolestný výraz. „Až to nebudete moci vydržet, postavte mě mimo službu. Budu vás možná nenávidět, ale pochopím to.“

Proč mi jeho bolest vůbec vadí, po tom všem, čím jsme prošli? Hlas jsem měl chraplavý. „Ne, budu vás tolerovat. Nemůžete si pomoci, jste jaký jste, a mně připomínáte, co jsem udělal.“

„Jestli je to lítost, tak o ni nestojím!“

„Lítost ne, Edgare. Snad... pochopení.“

Neřekl už nic.

Teď, ve své nové kanceláři na Akademii, jsem neměl stání. „Jdu do svého bytu.“

Podíval se na hodinky. „Možná tam ještě bude Kearsey.“

„To je mi jedno.“ Ale přece jsem se znova posadil. „Zopakujte mi ještě jednou časový plán.“

Tolliver se na mě rezignovaně podíval. „Teď začneme většinu našich kadetů odesílat zpátky na Odvrácenou stranu, některé ještě dnes. Ti, které jsme povýšili, zůstanou na Zemi, dokud jim nepřijde přidělení. Pár praporčíků si tu samozřejmě necháme na běžné úkoly.“

Netrpělivě jsem mávl rukou. „Zkraťte to.“

„Pak se přikolébá nový ročník. S výcvikem všichni začínají tady dole v Devonu.“

Zavrčel jsem: „Já jsem byl kadet, Tollivere.“

„Ano. Musím si to pamatovat. První šedesátičlenná várka tady bude do týdne, a pak každých pět dní dalších šedesát, dokud nebudou na palubě všichni.“

„A co bych měl dělat já, než se sem dostanou?“

„Co budete dělat potom, až se sem dostanou, pane?“

Pokrčil rameny. „Odpovídat na otázky, předpokládám. Jestli se to tady aspoň trochu podobá lodi, tak mají vždycky otázky.“

Tomu jsem se usmál. Většina dotazů byla triviálních a dalo se na ně odpovídat v podstatě libovolně. „Kolik kadetů máme tenhle týden na základně?“

„Nevím, pane, někteří z těch starších dostali dovolenou. Minutku.“ Došel k interkomu, promluvil do něj a čekal. „Máme dvaatřicet absolventů, kteří nemohli odjet na návštěvu k rodině, a asi šedesát zobáků, kteří mají odletět na Odvrácenou. Pak je tu asi čtyři stovky těch, které přivezli z Odvrácené na ceremoniál, a ti se vracejí.“

V duchu jsem zaklel. S našimi kadety se postrkuje jako s šachovými figurkami, a pro nic za nic. Už jsem zase neměl stání. „Jdu se projít. Sejdeme se ve tři.“

„Ano, pane.“

„A po večeři svolejte schůzku těch praporčíků, kteří tu zůstávají.“

„Rozkaz, pane.“

Pokývl jsem seržantu Kindersovi v přední kanceláři, vyšel ze správní budovy, vybral si směr a rázně vykročil. Za pár minut jsem se ocitl u hlavní brány. Mnoho z žáků staršího ročníku mělo právě dnes absolvovat, a bylo to zvláštní, vidět do brány vcházet návštěvníky, z nichž každý měl po boku kadeta v

nažehlené šedé uniformě. Jindy než o slavnostních příležitostech civilní návštěvníci do areálu nesměli. Naši absolventi už brzo obléknou modré uniformy praporčíků, které budou nosit s nesmírnou hrdostí, dokud nezjistí, že dokonce i praporčíci jsou v očích vyšších důstojníků bezvýznamná stvoření.

Vrazil jsem ruce do kapes a šel s hlavou sklopenou. Náš skutečný úkol nastane, až dorazí nová třída.

Na lodi většina námořníků sloužila v podpalubí. Byly jich tisíce a verbovali jsme je všemi dostupnými prostředky, včetně přihlašovacích prémií, které přilákaly tolik nežádoucích živlů. Ale důstojníci byli něco jiného. Námořnictvo si vybíralo jen ty nejlepší, pečlivě hodnotilo výsledky testů, školní známky, pohovory a doporučení. Jen hrstka šťastných směla složit přísahu kadeta.

Došel jsem až k těžkým železným vratům, nepřítomně odpověděl na pozdrav strážným a vykročil na obvodovou cestu. Tady jsem byl prakticky sám.

Na rozdíl Od praporčíků, kteří byli na základě usnesení Valného shromáždění považováni za dospělé, naši kadeti byli nezletilí a podle zákona a předpisů byli svěřenci svého velícího důstojníka. Jako velitel jsem byl jejich zákonným zástupcem a měl jsem všechna práva, která až do té chvíle náležela jejich rodičům. Mohl jsem je potrestat jakýmkoli způsobem, který jsem považoval za vhodný; neměli prakticky žádná práva. Byli ti nejnižší z nejnižších, dokud nebyli povýšeni na praporčíky. Pak, jako námořní důstojníci, začali pomalu stoupat k zářivé hodnosti poručíka, a pak snad i kapitána.

I když v krizové situaci bylo možné odvést kadeta i na lodi - sám jsem to udělal - běžní kadeti se školili v Akademii. V prvním ročníku se učili základy navigace, fyziky, radioniky, elektroniky, dělostřelby a tak podobně.

Jakmile se kadetům dalo důvěřovat, že se nezatoulají před hlaveň laserového děla a nenapadne je odšroubovat si venku helmu skafandru, poslali je na dlouhodobý výcvik na Odvrácenou stranu, do „skutečné“ Akademie. Tam, kde je nemělo co rozptylovat a kde je nerušili zvědavci, se pustili do pokročilého výcviku: simulované přistávací manévry,

bezpečnost v přechodové komoře, procedury na orbitální stanici a jiné dovednosti, které budou potřebovat, abychom je mohli s klidným svědomím vypustit do chodeb mezihvězdné lodi U.N.N.S. Často se stalo, že je vrátili do Devonu k dalšímu výcviku.

Odvádělo se na pět let, a teoreticky mohl mladík nebo dívka odsloužit celou tu dobu jako kadet a praporčíkem se vůbec nestát. V praxi většina absolvovala přibližně po dvou letech, někteří dokonce jen po roce. Záleželo to na rozhodnutí velitele.

Tato praxe se zásadně lišila od vojenských řádů předchozích generací, a já jsem se trochu obával té moci, kterou jsem tím dostal do rukou, ale celkem vzato to byla logická myšlenka. I když kadet ještě nebyl připraven ke službě na lodi, nemuselo to nutně znamenat, že ve svých kurzech zaostává. A co víc, při tomto systému nebylo žádnou katastrofou, když kadet zůstal ve škole o pár měsíců déle - neulpělo na něm ono stigma, jako kdyby neabsolvoval podle plánu s celou třídou.

Klidně se mohlo stát, že některý kadet byl třeba uprostřed roku povýšen a poslán na některou loď jako praporčík, nebo také mohl zůstat na škole ještě část příštího roku, nebo i celý, a učit se dál.

Nikdo to nevěděl předem, a kadeti se ve své horlivé snaze o povýšení nutili ještě k vyšším výkonům.

Vykročil jsem přes rozlehlý trávník ke kasárnám a třídám na opačné straně cvičiště. Stály tu vysoké duby a poskytovaly příjemný chládek ve srovnání s vyprahlým předním nádvořím.

Šel jsem po stezce vyšlapané v trávě. Za jedním kmenem vyčuhovaly nohy v šedých kalhotách. Když jsem procházel kolem, mladík vyskočil a postavil se do pozoru. Zasalutoval jsem, vykročil dál a zastavil se.

„Jerenci?“

„Ano, pane.“ Břicho měl vtažené, páteř rovnou jako pravítko.

Na zpáteční cestě na palubě Victorie jsem Jerence Bransteada, syna Bransteadových z Naděje národů, vzal do přísahy jako kadeta. Když jsme se dostali domů, poslali ho na Akademii k řádnému výcviku.

Vrátil jsem se, stiskl rty a pozorně si ho prohlédl. Zadek

kalhot měl sice špinavý, jak seděl na zemi, ale boty měl nablýskané, uniformu naženlenou, vlasy hladce učesané. Vůbec se nepodobal tomu nešťastnému chlapci zamčenému v propocené kabině, zoufale toužícímu po lahvičce oblbováku, která mu neotevřená ležela na posteli.

Usmál jsem se, ale okamžitě jsem přešel na zamračení. Koneckonců, byl to jen kadet a já bych se neměl vůbec snižovat k tomu, abych s ním mluvil. „Pohov."

„Rozkaz, pane." Uvolnil ramena; rozkročil se a sepnul ruce za zády ve vzorovém pohovu. „Dovolená vám ještě nezačala?" „Ano, pane. Já -" Polkl a zarazil se. Správně. Kadet odpovídá na otázky, ale jinak mluví, jen když ho někdo osloví. „No?"

„Posílají mě na Odvrácenou stranu, ale na dovolenou nemám kam odjet. Zůstávám tady." Polkl a maličko, nejistě se usmál.

Zrudl jsem. „No jistě." Harmon a Sarah Bransteadovi byli na Naději národů a ani nevěděli, zda jejich syn přežil. „Na Zemi žádné příbuzné nemáte?" „Ne, pane. Jsem čtvrtá generace." „Dobře. Pokračujte." Znova jsem vykročil. Lehl si, jak si ustlal. To on mě prosil, aby mohl nastoupit k námořnictvu, a osamělost byla součástí ceny. Zacházet s ním jinak než s ostatními by neprospělo ani jemu, ani mně; musel jsem se k němu chovat jako ke každému jinému kadetovi.

Přešel jsem přes cvičiště a zamířil ke kasárnám. Ubytovna Jelcin byla prázdná a tichá. Za ní ležela ubytovna Valdez. Nebyl důvod jít dál. Ale přece, Valdez... Doloudal jsem se blíž. Nic se přece nestane, když půjdu dovnitř, jen se porozhlédnout. Je to tak dávno.

Bral jsem schody po dvou. Dveře byly dokořán; to by se seržantovi nelíbilo. Zevnitř jsem slyšel hlasy, rozjařené hulákání. Rozrazil jsem dveře a vešel.

Kolem hlavy mi prolétl polštář. Dívka poskakující na posteli se přikrčila a chytila ho v letu. „Minul! To už neumíš ani - proboha!" Seskočila z postele a strnula v pozoru stejně jako pět dalších. Mladý hlas vykřikl: „Pozor!"

Nevěřícně jsem se díval na ten nepořádek. Valdez, stejně jako ostatní ubytovny, obsahoval dvě řady lůžek, dokonale vyrovnaných, jednu na každé straně úzké chodbičky, dohromady

asi třicet postelí. Teď byly matrace rozházené, všude se válely polštáře. Ve slunečním světle, které sem proudilo okny, tančila zrníčka prachu. Na postelích ležel vyklopený obsah dvou lodních pytlů.

„Co to je?“ Nikdo neodpověděl. Prudce jsem se otočil k nejbližšímu chlapci. „Vy! Podejte hlášení!“

Byl v kalhotách a košili. Možná, že právě jeho sako leželo zmačkané v chodbě. „Hlásí se kadet Rafe Slater, pane.“

„My jsme, ehm... hm-“ Odfrkl jsem. „To tedy jste. Kdo tady velí?“ Odpověděl nejistý hlásek: „Asi já, pane.“

Obrátil jsem se na podpatku. „Asi?“

„Kadet - ehm, já - Praporčík Anton Thayer, pane.“ Štíhlý mladík, zrzavé kudrnaté vlasy.

Podíval jsem se na jeho šedou kadetskou uniformu a pozvedl obočí.

„Byl jsem zrovna povýšen, pane. Dnes.“ „Aha.“ Byl tu neuvěřitelný nepořádek. Kolik důtek jim mám dát? Každému dvě? Čtyři? Praporčík je důstojník, ne dítě. Jak mohl dopustit -

Právě byl povýšen, tradiční kruté šikanování „poslední noci“ bylo konečně pryč. Zbytek ubytovny je na dovolené. Odkašlal jsem si; byl jsem šťastný, že jsem se vzpamatoval včas. „Chápu. Pokračujte.“

„Pane?“ Vytřeštil na mě oči. „Totiž, rozkaz, pane!“

Dal jsem si pozor, abych se nepřestal mračit, dokud jsem nevyšel z ubytovny ven. Pak jsem se zeširoka usmál.

Děti. Zavrtěl jsem hlavou. Trestů si užijí dost ve školním roce. Dnes, v den povýšení, na tom nezáleží. Ostatně, stejně je to starost seržanta; já jsem měl být vzdálenou postavou, která se každodenními starostmi nezabývá.

+ + + + +

Většina praporčíků zaujala místa u leštěného konferenčního stolu. Ostatní seděli celí nesví na příliš měkce polstrované pohovce a snažili se tvářit pracovně. Sedm chlapců, čtyři dívky.

Rozhlédl jsem se po přeplněné místnosti. Jak mohou být praporčíci tak mladí? Pochyboval jsem, že všichni ti chlapci už

vůbec poznali břitvu. Za mých časů to rozhodně tak nebylo.

Za mých časů! Odfrkl jsem si. Bylo mi přece teprve pětadvacet, i když jsem si připadal o celé věky starší. Někteří z těch mladých byli ze třídy, která právě absolvovala; jiní byli praporčíky víc než rok. Jedna veteránka měla na kontě už tři roky.

Opíral jsem se o hranu psacího stolu a záměrně mlčel. Několik praporčíků nervózně poposedlo. Nikdo se neodvážil říct ani slovo. Podíval jsem se na kudrnatého zrzka na nejbližší židli; praporčík Anton Thayer se zarděl a upřel oči na koberec. Měl teď na sobě modrou uniformu a vypadal mnohem přijatelněji, než když jsem ho překvapil v kasárnách.

„S většinou personálu jsem se už seznámil a chtěl jsem poznat i zbylé své důstojníky.“ Koutky úst praporčíka Guthrieho Smithe se pozvedly v nesmělém úsměvu. Důstojníky. Věděl jsem, jak tvrdě pracoval, aby si v sedmnácti letech vysloužil toto oslovení. „Vy, poručíci a já budeme od této chvíle pracovat společně.“

Trochu víc se narovnali. „Už nejste kadeti a nosíte modrou důstojnickou uniformu. Podle usnesení Valného shromáždění jste považováni za plnoleté. O dovolené můžete vyrazit do města a popíjet, nebo co vás napadne.“ Někteří měli v očích toužebný pohled; předpokládal jsem, že nebudou ztrácet čas.

Bylo načase přitáhnout je na zem. „Chci, aby vám bylo jasné, co od vás očekávám. Jste tady ze dvou důvodů: pomáhat tam, kde vás budeme potřebovat, a sloužit kadetům za příklad. Pokud zjistím, že vaše chování na základně není vzorové, budete se zodpovídat mně.“ Rozhodně mě teď vnímali naplno. I když moje moc nebyla tak absolutní jako u kapitána za plavby, moje nelibost byla pohroma, z níž by jistě žádný praporčík radost neměl. Stačilo jedno moje slovo a mohli se ocitnout na lavici.

„Jak víte, výcvikoví seržanti jsou poddůstojníci námořní pěchoty. Když jste byli kadeti, museli jste je poslouchat. Teď jste jejich nadřízení důstojníci.“ Čekal jsem, až se jejich úsměvy vytratí, a pak jsem jim zkazil iluze. „Pouze podle jména. Seržanti vám budou prokazovat náležitou úctu; pokud by to někdo z nich nedělal, budete mi to okamžitě hlásit. Přesto však

budete žádosti výcvikových seržantů plnit tak, jako by to byly rozkazy ode mne. Je to jasné?“

Všichni pokornými hlasy odpověděli: „Rozkaz, pane.“

Vstal jsem a chtěl začít přecházet, ale zjistil jsem, že na to nemám místo. Protáhl jsem se za stůl. „Pokud jde o kadety.“ Zamračil jsem se na ně. „Technicky vzato můžete přikázat kadetovi, aby udělal, cokoli budete chtít. Důrazně vám doporučuji -“ Udělal jsem dramatickou pauzu. „Důrazně vám doporučuji, abyste byli zdrženliví. Občasná šikana je přijatelná; musejí se naučit vyrovnat se s ní. Ale musí mít určité hranice.“

Někteří vypadali nešťastně. Bylo mi to jedno. Život kadeta může být peklo, a já jsem nemohl potřebovat, aby ho tahle nezkušená mládež ještě zhoršovala. Aspoň ne moc.

„Pokud jde o to, zda je smíte udeřit: máte na to zákonné právo.“ Koneckonců, já jsem to právo měl, a praporčíci jednají v mém zastoupení. „Ovšem já to zakazuji. Při prvním porušení tohoto zákazu půjdete na lavici, druhé bude mít za následek propuštění.“ Když jsem byl druhým rokem na Odvrácené, došlo tam k nehodě, k ošklivé nehodě. Nechtěl jsem, aby se to opakovalo.

Bylo načase malinko ubrat. „Kdo teď má senioritu?“ zeptal jsem se. To se změní, až praporčíky pošlou odtud na Odvrácenou. Hierarchie v Akademii nebyla tak přísná jako na lodi.

Nepotřebovali se jeden druhému dívat na odznaky. Věděli to. Praporčíci to vždycky vědí. „Já, pane!“

„Sandra Ekritová?“

„Ano, pane.“

„Dobře.“ Ostatní praporčíci ji budou oslovovat příjmením na znak respektu. Dokud se neobjeví někdo, kdo bude mít vyšší senioritu, je na ní, aby zvládla ostatní praporčíky tak, abych o nich nevěděl.

Znamenalo to také, že ji ostatní mohou vyzvat na základě námořní tradice. Napadlo mě, jestli si ta hubená mladá žena dokáže udržet své postavení proti některým těm svalnatým praporčíkům. Uvidíme. Jako všichni ostatní musí plavat, nebo se potopit sama. „Nějaké otázky?“

Tmavovlasý chlapec zvedl ruku. „Praporčík Eduard Diego, pane. Budeme mít konkrétní úkoly?“

Sandra Ekritová se zamračila, protože věděla, že by mě neměl obtěžovat detaily. Ale já jsem je přece vyzval, aby se ptali.

„Nevím. Jsem tu stejný nováček jako vy.“ To vyvolalo několik polekaných úsměvů. V duchu jsem se pokáral. Moc pěkný začátek ve funkci velitele, přiznat, že o své práci nic nevím. „Uvidíme. Ještě něco?“ Čekal jsem. „Rozchod.“

4.

Rázoval jsem s Tolliverem halami Přístavu Země a snažil se nevšímat si bolesti na prsou, důsledku nedávného voperování plicní náhrady.

Sledoval jsem světelné orientační tabule. „Terminál 4. Hala B rovně. Raketoplán do Lunapolis vpravo.“ Po chvíli jsem to vzdal. Přístav Země byla největší orbitální stanice, jakou jsme kdy postavili, a já jsem se v ní pokaždé ztratil.

Čekal jsem trpělivě u přepážky, až civilista v červeném saku zvedne hlavu od čítače. Když to udělal, poznal mě a vytřeštil oči. „Nejste - mohu vám nějak pomoci?“

„Raketoplán na Odvrácenou stranu?“

Ukázal. „Odlétá z námořního křídla. Řeknou vám tam, který východ to je.“

„Díky.“ Mělo mě to napadnout. Samozřejmě, že raketoplán musí odlétat z námořního doku; na Odvrácenou žádný civilista nesmí. Nahodil jsem si pytel přes rameno a prošel kolem stráže. „Pojďte, pane Tollivere.“

„Rozkaz, pane.“ Můj pobočník byl nezvykle zamlklý, snad kvůli mé předešlé kritice. Já jsem myslel na nadcházející návštěvu. Nikdy jsem nebyl na Odvrácené jako důstojník; tři dny po tom, co jsem se stal praporčíkem, mě poslali na U.N.S. Helsinki.

Chodba se prudce stočila doprava. Když jsem došel k ohybu, vyletěl spoza něho praporčík a vrazil do mě. Oba jsme se svalili na jednu hromadu. Tolliver ho odstrčil a pomohl mi vstát.

Zařval jsem: „Dávejte pozor na cestu, vy štěně jedno! Copak vás vůbec nic nenaučili? Kam tak letíte?“

Chlapec zasalutoval a vykoktal: „Promiňte, pane. Snažil jsem se dostat včas k raketoplánu naproti - naproti -“ Zarazil se a zbledl, když si uvědomil, s kým mluví.

„Ano?“ vyštěkl jsem.

Hlas mu zakolísal. „Vám, pane. Hlásí se praporčík Adam Tenere, pane.“ Postavil se do pozoru. Tolliver si dával záležet na

tom, aby se tvářil vážně, ačkoli jsem v jeho očích zahlédl náznak pobavení.

Rameno mě bolelo a také mě napadlo, jestli jsem si nepodvrtnul kotník. „Vy jste z Odvrácené?“

„Ano, pane. Můj poručík mě poslal, abych vás doprovodil na základnu.“

„A to vám taky řekl, abyste se řítil po stanici, jako byste měl v patách hejno ryb?“

„Ne, pane!“

„A řekl vám, že mě máte srazit na zem, až mě najdete?“

„Ne, pane.“ Zahanbený praporčík už věděl, co přijde.

„Čtyři důtky, pane Tenere. A to můžete mluvit o štěstí.“ Každá důtka znamenala dvě hodiny tvrdého cvičení. Mohl jsem mu ale stejně dobře nechat dát výprask, a většina kapitánů by to udělala.

„Rozkaz, pane. Děkuji, pane. Omlouvám se.“

Něco jsem zavrčel a sehnul se pro svůj pytel. „Kudy?“

Byla to pošetilá otázka. Ukázal směrem, kterým přiběhl. „Tamtudy, pane.“

„Dobře.“ Kulhavě jsem vykročil.

„Mohu vám vzít pytel, pane?“

„Ne.“ Bezohledné děti, řítí se jako dutohlaví pitomci... Opatrně jsem se nadechl a napůl jsem čekal, že něco zaskřípe. Ale hrudník se zdál v pořádku. „Ano. Tumáte.“ Jen ať se s tou zatracenou věcí vláčí. Byla těžká.

„Už jsem vám nabízel, že to vezmu, pane.“

„Mlčte, Tollivere.“ Až na konec chodby jsme došli mlčky.

V raketoplánu jsem se připoutal, zhluboka jsem se nadechl a snažil se o klid. „Říkal jste Tenere?“

„Ano, pane. Adam Tenere.“

„Jste příbuzný...?“

„S kapitánem Tenerem? Je to můj otec, pane. Velí Freiheitu. Za pár měsíců by měl být doma spolu s flotilou.“

Protože jsem domů fúzoval v rychlé lodi Victoria, vykonal jsem tu cestu za devět měsíců, zatímco zbytek flotily byl dosud ve fúzi. Brzo už budou doma. Ačkoli jsem přinesl zprávy o strašných ztrátách flotily, detaily dosud nebyly obecně známé.

Rozhodl jsem se. Byl to jeho otec; chlapec by to měl vědět. „O Freiheit jsme přišli. Pan Tenere měl štěstí; našli ho v záchranném modulu.“

„To jsem nevěděl. Přežili jeho lidé?“

Okamžitě jsem litoval těch důtek. „Nevím o nikom.“

Sklonil hlavu. „To je mi líto. Řekli mi jenom, že se vrací.“

„Sloužíte na Odvrácené straně?“

„Ano, pane. Přidělili mě před dvěma měsíci.“

„Dohlédnu na to, abyste dostal dovolenou, až tu bude.“

Praporčík se ke mně obrátil, na důtky zapomněl. „Díky, pane.“ Tvář se mu rozzářila vděčností. „Budeme oba moc rádi.“

Uvažoval jsem, jestli nemám ty důtky zrušit, ale rozmyslel jsem si to. Ten kluk mě převálcoval jako tank.

Cesta z Přístavu Země na Odvrácenou stranu trvala pět hodin. Těch pár dalších pasažérů v raketoplánu byli technici vracející se z dovolené. Když pilot zahájil přistávací manévry, vypnul jsem holo a díval se okénkem ven. Okrouhlé kupole Odvrácené se v rozervaném terénu zřetelně vyjímaly. Ani to jinak být nemohlo, nebyla tu žádná zamlžená atmosféra, která by bránila výhledu. Zamžoural jsem a snažil se zahlédnout Skořepinu.

Dosednout s raketoplánem na povrch Měsíce nebylo tak snadné jako přistát na stanici, ale zdaleka to nebylo takové utrpení jako klesání do gravitační studny Země. Odepnul jsem pásy, teprve když blikla světla. Mladý Tenere měl pásy rozepnuté v okamžiku, kdy přestaly pracovat trysky.

Pilot vešel do kabiny právě ve chvíli, kdy jsem se v šestinové gravitaci opatrně postavil. „Vítejte na Odvrácené straně, pane.“

„Chcete říct vítejte zpátky.“ Usmál jsem se. „Už jsem tady byl.“

„No jistě. I když je těžké představit si vás jako kadeta.“ Nevěděl jsem, co na to odpovědět, a tak jsem čekal a sledoval světla přechodové komory.

Když loď přistávala na orbitální stanici, bylo na ní, aby se přiblížila k průlezu. Na pevninské stanici tomu bylo naopak. Tlustá trubice z kovu a plastu se pomalu sunula po přistávací ploše k našemu vstupu. Pak na chvilku nastala pauza, zatímco se čítač Odvrácené strany zabýval jejím spojením se zámkem

raketoplánu. Jemný náraz, pak další, cvaknutí. Bliklo červené světlo. Trubice poněkud ztuhla, jak se tlakovala.

Za pár minut bliklo i zelené světlo; raketoplán byl připojen. Nacpali jsme se všichni do malé přechodové komory a čekali, až se dveře postupně otevřou a zavřou. Ačkoli jak raketoplán, stejně jako sama základna, tak trubice byly tlakované, vrata se samozřejmě nikdy neotevírala zároveň. Něco takového by znamenalo říkat si o katastrofu.

V trubici byly dva pevné průhledy, každý na jedné straně, jimiž bylo vidět nesmlouvavou měsíční krajinu. Bylo to něco docela jiného, než když jsem přiletěl na základnu jako kadet. Tenkrát jsme byli úplně oblečení ve skafandrech, každého instruktoři několikrát zkontrolovali. Po malých skupinkách nás pak vypouštěli z komory raketoplánu a vedli po povrchu Měsíce do jedné z širokých komor kupolí.

Jak jsem se blížil k vnitřním vratům, uvědomil jsem si, že moje tíže narůstá. Udržovat téměř pozemskou přitažlivost na lunární základně vyžadovalo velkou spoustu energie, ale od toho jsme měli atomové generátory. Život v šestinové gravitaci by bránil výcviku kadetů do nepřípustné míry. Proto ty nákladné, fúzně napájené gravitrony pod základnou.

U vnitřního zámku Odvrácené se Adam Tenere dotkl panelu; dveře se otevřely. Vešli jsme do malé místnůstky mlčky, těch několik techniků se namačkalo ke stěnám, praporčík si dával pozor, aby se mě ani nedotkl. Vnější vrata se zavřela. Protože jsme měli plný tlak, vnitřní vrata se otevřela hned vzápětí.

Vykročil jsem, zatímco ostatní se drželi zpátky. Bylo to tak správné. Kapitán vždycky vstupuje první.

V chodbě nás čekalo několik důstojníků. Zasalutovali a postavili se do pozoru; dal jsem jim pohov. Formálně jsem pronesl: „Z rozkazu velitelství Admirality Vlády Spojených národů se ujímám velení nad Akademií na Odvrácené straně.“

„Rozkaz, pane. Vítejte na palubě.“ Elegantní, štíhlý, lehce prošedivělý muž. „Hlásí se první poručík Jent Paulson, pane.“

Celkem správně nevztáhl ruku, ale já jsem mu ji nabídl sám.

„Vy máte senioritu?“

„Ano, pane, teď ano.“ Mohlo se to změnit, ale bylo to

nepravděpodobné. Admiralita si obvykle dávala pozor na citlivé hierarchické otázky, pokud to bylo jen trochu možné.

Pohledem jsem přejel k dalšímu důstojníkovi. „Hlásí se poručík Darwin Sleak, pane."

„Samozřejmě. Všechno v pořádku?"

Sleak byl náš systémový důstojník a já jsem se s ním už setkal v Devonu. Odletěl sem o dva dny dřív, aby se ujistil, že je všechno připraveno pro vracející se kadety. Tady na Odvrácené byl zodpovědný za naše životně důležité systémy: recyklaci, gravitrony, čištění vzduchu. Na Zemi nedělal o moc víc, než že dohlížel na ubytovatele Serenca.

Na Paulsonův pokyn předstoupila hubená mladá žena a mile se usmála. „Poručík Ngu Bienová, pane. Výuka a výcvik." „Dobře."

Paulson pokývl jednomu ze zbylých dvou, a ten předstoupil. „Poručík Ardwell Crossburn, pane. Údržba a kontrolní systémy."

Snažil jsem se, aby z mého hlasu tak docela neodkapával jed. „Co vy tady děláte?"

Malý muž s bříškem se narovnal. „Už jsem tady několik let, pane. Vlastně od naší plavby na Hibernii."

Něco jsem zavrčel; na to, abych odpověděl, jsem byl příliš znechucený. Ke konci mé první osudové plavby mi přidělili Ardwella Crossburnajako náhradního důstojníka od některého kapitána, který se ho zcela jistě s radostí zbavil. Crossburn měl sklon vidět za vším spiknutí a neustále kladl zdánlivě nevinné otázky, jimiž naznačoval, že časem odhalí všechny prohřešky, které kdo skrývá. A co hůř, tvrdil, že je vlastně prodlouženou rukou svého strýce admirála Brentleyho, velitele operačního oddělení.

„Doufám, že se máte dobře, pane?" Zamračil jsem se na něj tak, až couvl. Paulson a Sleak si vyměnili pohledy, ale samozřejmě neřekli nic. Nemohli vědět o nekonečných potížích, které mi Crossburn způsobil při té dlouhé zpáteční cestě na Hibernii, dokud jsem nehodil veškerou opatrnost za hlavu a nevypořádal se s ním.

Poručík Paulson zaváhal, odkašlal si a přešel k poslednímu ze

skupiny. „První praporčík Thomas Keene, pane.“ „Dobře.“ Stroze jsem pokývl; praporčík si nic víc nezasloužil, ani nic jiného nečekal.

„Ostatní naši praporčíci jsou s kadety, až tady na pana Tenereho. Zjevně se mu podařilo vás najít.“

„Ano. Narazil na mě v chodbě stanice.“ Adam se nejistě usmál.

„Dobře. Normálně neposíláme do Přístavu Země praporčíky bez dozoru, ale pan Crossburn to tak navrhl. Budete potřebovat ještě něco, pane?“

„Ano. Přijďte do mé kanceláře. Vy také, pane Sleaku. Praporčíku Keene, odneste mi pytel do kajuty. Vy ostatní, rozchod.“ Obrátil jsem se na podpatku.

Chvilku mi trvalo, než jsem se zorientoval a vykročil do velitelského křídla. Kdysi jsem se obvykle pohyboval daleko od toho bludiště, kde byla kancelář a byt velitele, i když při jedné památné příležitosti mě sem poslali. Sleak se táhl za mnou, Paulson se mnou držel krok, ale měl dost rozumu, aby mlčel. Polovina znalostí dobrého poručíka spočívá v tom, že ví, kdy má nechat kapitána na pokoji. Přál jsem si, aby se od něj poučil Tolliver.

Pořád ještě jsem zuřil, když jsem dorazil do své kanceláře. Seržantka v přední kanceláři vstala. Byla to snědá žena kolem čtyřicítky. Zasalutovala. „Hlásí se seržantka Kina Obutuová, pane.“

„Vy pro mě pracujete?

„První štábní seržant, pane. Starám se o vaši kancelář během dne. V noci tu má službu některý z praporčíku.“

„Dobře.“ Kolem stěn vnější kajuty stály židle, na nichž občas seděli nešťastní kadeti. Došel jsem ke své nové kanceláři, zhluboka se nadechl a otevřel dveře. Nebo spíš jsem se pokusil. Byly zamčené.

Prudce jsem se obrátil; připadal jsem si jako idiot. „Co se kruci děje?“

„On jen nenechal otevřené?“ Seržantka Obutuová zvedla obočí.

Zavrtěl jsem hlavou. „Proč je - kde je klíč?“

„Má ho velitel, pane," řekl Paulson.

„Já jsem veli-"

Rychle se opravil: „Myslel jsem velitele Kearseyho. Promiňte, pane."

Obutuová se zeptala: „Je v sejfu duplikát?"

Pan Sleak se zdál v rozpacích. „Hned to zjistím, pane. Odpusťte."

„Já se také podívám." Paulson vyběhl za ním. Kývl jsem. Zuřil jsem tak, že jsem nebyl schopen slova. Přecházel jsem po vnější kanceláři a nevšímal si seržantky, která s vyrovnaným výrazem stála u svého stolu. Zrovna jsem se chystal pronést nějakou jedovatost, když mě něco napadlo.

„Seržantko, proč vůbec je ten zámek zamčený?" „Veli- kapitán Kearsey ho v noci vždycky zamykal, pane."

„Špatná otázka. Proč ty dveře mají zámek?" „Všechny kanceláře ho mají, pane." Dávala si záležet, aby se tvářila neutrálně.

Nedokázal jsem skrýt své ohromení. „Jak dlouho už to tak je?"

Vnější dveře se otevřely. Poručík Sleak a za ním Paulson. Zavrtěl hlavou. „V bezpečnostním sejfu duplikát není, pane."

Obutuová odpověděla: „Co pamatuju, pane. Aspoň pět let, pokud vím."

Zamračil jsem se na oba: „Co ještě se tady zamyká?" Sleak odpověděl. „Myslím jídelna. To je asi - a samozřejmě důstojnické byty."

„Samozřejmě?" Nikdo neodpověděl. Zavrčel jsem: „SAMOZŘEJMĚ?"

Vnější dveře se otevřely. Tolliver uviděl ostatní a zasalutoval. „Dobré odpo-"

„Tollivere, tady zamykají dveře!" Řekl jen: „Dobré nebe."

Seržantka Obutuová bezmocně pronesla: „Promiňte, pane, ale já nevím, o čem mluvíte."

Sleak podotkl: „Já jsem ročník 72, pane. Já si vzpomínám."

„Snažíme se je naučit být důstojníky! Když budeme čekat, že se nám tu po nocích budou plížit zloději, tak opravdu budou. Ti mladí jsou kandidáti na důstojníky, ne nějaká transpopská

posádka! Který idiot tam nařídil ty zámky dát?“

Sleak klidně odpověděl: „Velitel Kearsey, pane.“

„Aha. Hm.“ Protřel jsem si oči. „Tohle nám nejspíš řekli hned první den: 'Nic na Akademii se nezamyká. Budete se chovat jako gentlemani. Gentleman nebere věci z příbytku někoho jiného, ani se neplíží tam, kde není vítán.'“

„Druhý den,“ opravil mě Tolliver. „První den bylo ostříhání a oblečení a stlaní postele, asi dvacetkrát dokola.“

„Na tom nezáleží.“ Šťouchl jsem do dveří prstem. „Odstraňte sakra ten zámek. Třeba ho odřízněte laserem, když to jinak nepůjde. Sundejte zámky ze správní budovy a z jídelny a všude jinde, kde je najdete. Totéž na Zemi.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl Sleak. Jako systémový důstojník to měl v kompetenci. „Týká se to také sejfů?“

„Pokud jsou uvnitř zbraně, peníze nebo důvěrné dokumenty, tak ne. To bychom zacházeli příliš daleko.“

„Ano, pane. Hned se do toho dám.“

„A nejdřív moje dveře, sakra! Budu ve své kajutě!“ A vyrazil jsem ven.

Sotva jsem si stačil vybalit, když mě interkomem volala seržantka Obutuová. „Vaše kancelář je, ehm, přístupná, pane.“

„Je tam ještě Paulson?“

„Čeká, pane.“

„Dobře, jdu tam.“

O chvilku později jsem byl zpátky v předpokoji a bojoval s popudem uhladit si vlasy a zkontrolovat lesk bot. Zhluboka jsem se nadechl a překročil práh své nové kanceláře.

Přešel jsem místnost přecpanou nábytkem a svezl se do velitelského koženého křesla, za velitelský psací stůl. Nezasáhl mě žádný úder blesku. Přinutil jsem se uvolnit. „Zavřete ty dveře. Sedněte si.“ Ukázal jsem na židli.

„Rozkaz, pane.“ Poručík Paulson se posadil poblíž mého stolu.

„Proč je tady ten Crossburn?“

„Nemám tušení, pane. Předpokládám, že ho sem dosadilo personální.“ To neznamenalo nic. Všechna přidělení procházela personálním oddělením. „Kolik potíží tady zatím způsobil?“

„Potíží?“ Paulson se na mě zvědavě podíval. „O ničem nevím, pane. V některých ohledech je trochu divný, ale vykonává své povinnosti. Volný čas tráví ve své kajutě a píše.“

Na Hibernii ten šílenec téměř způsobil vzpouru, když vyslýchal důstojníky a posádku ohledně těch tragédií, které nás potkaly, a zapisoval si své tajné závěry do malého černého sešitku, který hodlal po návratu ukázat strýčkovi. Když z jeho dotazů začalo být jasné, že mě považuje za spoluviníka smrti kapitána Haaga, zarazil jsem mu to tím, že jsem mu uložil zbytečnou práci v kotvišti barkasy až do konce plavby.

Bubnoval jsem prsty na leštěnou desku stolu. „Vyptává se?“

„Prosím?“ Paulson se naklonil vpřed. „Jak vyptává?“ „Na základnu. Na věci, které se tu staly.“ „Občas. Nejvíc ho zajímá havárie raketoplánu před dvěma lety. Nejspíš se považuje za historika nebo tak něco.“

Ušklíbl jsem se. „To si umím představit. Nechci ho tady.“

„Ano, pane. Ale to budete asi muset probrat na personálním. Já k tomu nemám pravomoc.“

Zavrčel jsem: „Nejsem kadet. Nemusíte mi držet přednášku o správných postupech.“

„Ne, pane. Omlouvám se.“

„To je všechno.“

Vstal, zasalutoval a odešel.

Seděl jsem s hlavou v dlaních. Takhle by to nešlo.

Jsem na základně půl hodiny a už jsem si stačil znepřátelit svého prvního poručíka. Vstal jsem, protože jsem potřeboval chodit, odstrčil jsem židli, která mi stála v cestě. Udělal jsem pár kroků k přepážce, otočil jsem se, minul psací stůl, protáhl se kolem konferenčního. Nakonec jsem se vrátil do svého křesla a vzal do ruky interkom.

„Seržantko, zavolejte do Lunapolis na personální. Sežeňte mi člověka, který má na starosti naše personální zajištění.“ Zatímco jsem čekal, obrátil jsem se k terminálu u svého stolu. Vyvolal jsem si menu a roztržitě si ho prohlížel. Osobní záznamy, mzdové záznamy, zásobovací deníky. Musel jsem se naučit systém, ale věděl jsem, že z tohoto terminálu se dostanu téměř ke všem našim datům.

Přepnul jsem na záznamy o kadetech a jeden náhodně vybraný jsem si otevřel. Bylo tam všechno, od původní přihlášky přes průkazové fotografie až po nejnovější známky.

Interkom zabzučel. „Seafort.“

„Kapitán Higbee, personální. Co pro vás můžu udělat?“

„Mám tady poručíka, kterého chci vyměnit, pane.“ Jako většina kapitánů u námořnictva měl i Higbee vyšší senioritu než já.

„Z jakého důvodu?“

Copak si kapitán nemůže vybírat posádku? Snažil jsem se, aby na mně nebylo znát podráždění. „Měli jsme, ehm, určité problémy. Jmenuje se Crossburn.“

„Co špatného udělal?“

„Teď zrovna nic,“ řekl jsem nepřesvědčivě.

„Aha.“ Dlouhá pauza. „Kapitáne, vy možná nejste informován o potížích, které teď máme s personálním -“

„Ten člověk je časovaná bomba. Chci ho vidět ze základny pryč!“

„Ano, v tom smyslu jste se vyjádřil jasně. Ale obávám se, že vám nemohu pomoci. Veškerá přeložení jsou v současné chvíli zmrazená. I když předpokládám, že kdyby se dobrovolně přihlásil do flotily, skočili by po něm okamžitě.“

„Bože Pane, to ne. Nepouštějte ho na loď!“ Uhodil jsem se do čela. Co to dělám? Zrovna jsem si zkazil příležitost zbavit se ho. Ale nemohl jsem Crossburna pustit na žádnou bojovou loď. Je schopen neuvěřitelně rychle zlikvidovat morálku, a kdyby se jeho loď setkala s mimozemšťany...

„Jestli vám působí takové potíže, pošlete ho před vojenský soud,“ řekl Higbee. „Obávám se, že vám nemůžeme pomoci; nepřekládáme důstojníky, dokud neskončí současný stav pohotovosti. Teď je lepší nechat lidi dělat práci, kterou znají. Rozkaz přišel přímo z operačního. Ještě něco?“

„Já - Ne, pane.“

„Dobře.“

„Když dovolíte, rád bych si o tom promluvil s admirálem Duhaneym.“ Byla to drzost, ale ještě větší drzost by byla provést to za jeho zády.

Pauza. Když odpověděl, byl jeho tón chladný. „Jak si přejete, veliteli.“

„Díky.“ Zavěsil jsem a vstal. Potřeboval jsme chodit. Dělám kvůli Crossburnovi zbytečný rozruch? Přece s ním dokážu nějak žít. Uvažoval jsem, jestli má základna kotviště pro barkasu. No, ale v nejhorším mu můžu dát leštit Skořepinu, napůl pohřbenou venku v měsíčním prachu.

Vrazil jsem do malého stolku a uhodil se do holeně. S klením jsem se vrátil ke svému stolu. „Seržantko Oba-Ob- Seržantko!“

Vzápětí stála ve dveřích. „Obutuová,“ řekla klidně.

Hladil jsem si nohu. „Zjistěte, jestli dokážeme dostat spojení s admirálem Duhaneym z operačního.“

„Rozkaz, pane.“ Obrátila se k odchodu.

„A pošlete sem někoho, ať odtud odnese ten zatracený nábytek!“

Nedala na sobě nic znát. „Prosím, pane?“

„Ven. Nábytek. Ať ho odnesou.“ Teď jsem mluvil jako úplný idiot. Zhluboka jsem se nadechl. „Nechte mi tu stůl a židli. Samozřejmě terminál. To kožené křeslo u stolu může zůstat, a taky ta pohovka u přepážky. Všechno ostatní chci pryč.“

„Rozkaz, pane. Můžu se zeptat proč?“

„Abych mohl chodit.“ Kapitán potřebuje přecházet. Copak velitel Kearsey nikdy nechodil po můstku? Bože dobrý.

„Zařídím, pane.“

+ + + + +

Jídelna by normálně byla plná kadetů sedících u dlouhých dřevěných stolů, připravených vyskočit, jen co se objeví důstojníci. Teď, během prázdnin, jich tu nebyly ani dvě stovky a jídlo bylo méně formální.

Důstojnický stůl byl okrouhlý, jako ty v lodních jídelnách. Byl to jediný kulatý stůl v místnosti a měl snad zdůraznit rozdíl mezi důstojníky a kadety. I když jsme jedli stejnou stravu jako kadeti, důstojníkům servírovali jídlo stevardi, kdežto u každého stolu kadetů byla vždy jedna určená služba, která svým kolegům přinášela na tácu talíře od výdejního okénka.

Náš stevard donesl salát a chléb. Když odešel, poručice Ngu Bienová šťouchla do Paulsona. „Támhle je Chambers. Tak už ho zase pustili dovnitř.“

Paulson podotkl: „Překvapuje mě, že může tak brzo chodit.“

Pozvedl jsem obočí.

„Potyčka se dvěma kolegy u stolu. Začalo to jenom jako strkanice, jenže pak kadet Chambers ztratil hlavu a vylil na ně džbán mléka.“

„Aha.“

„Samozřejmě dostal výprask. Od velitele osobně. Poslední dva týdny jedl na chodbě před jídelnou.“

To bylo správné. Kadeti se musejí naučit chovat se jako důstojníci. Jen v soukromí ubikace mohou praporčíci vybít své napětí v potyčkách. Rozhodně ne před svými nadřízenými. Ačkoli jednou, když mě desátník Tolliver příliš provokoval... Zahnal jsem tu myšlenku.

„Takže potížisty jste nechali tady?“

„Ti, s nimiž jsou problémy, nedostali dovolenou, a pak je tu pár těch, kteří nemají kam jet, pane.“

„A jak je zaměstnáváme?“ Až do počátku nového školního roku se neučilo.

Odpověděla paní Bienová. „Bill Radz a já je odpoledne bereme ven.“

„Všechny?“ Kývla. No, ta disciplína a cvičení jim jen prospěje. Vzpomněl jsem si na své vlastní první nejisté kroky v magnebotách na Skořepině.

„Chtěl byste jít s námi, pane? Někteří z nich budou mít T-skafy, a všichni samozřejmě slyšeli o tom, jak jste v něm letěl do komory Hibernie.“

Málem jsem se zalkl kávou. Obří mimozemské zjevení, které se vynořilo za Telstarem. Naši námořníci ve člunu byli úplně bezmocní. Kyselina. Fúzujte, Vaxi. Fúzujte loď.

„Není vám nic, pane?“

V zoufalství jsem se řítil ke komoře Hibernie na plný výkon trysek, snažil jsem se provést obrat, jak nás to jednou učil seržant, ale čekal jsem s tím o něco déle, než jsem měl, a vletěl do průlezu takovou silou, že jsem si div nepolámal kosti. Ale

dostal jsem se tam a Vax Holser okamžitě fúzoval.

„Samozřejmě, že mi nic není.“ Otřel jsem si kávu z brady. I přes tuhle pozdější událost byla volnost T-skafu jednou z mála radostí, které jsem si pamatoval z kadetských let.

Vzhlédl jsem. „Ano, rád půjdu také.“ O dvě hodiny později jsem se ve cvičné komoře potil v tryskovém skafandru a snažil jsem se nedat na sobě znát netrpělivost. Dostat skoro stovku skotačivých puberťáků do skafandrů, k tomu aby měl člověk Jobovu trpělivost. Dva důstojníci, kterým tento úkol připadl, si vedli tak, jak se dalo čekat. I když kadeti nadšeně spolupracovali, zkontrolovat všechny spony, všechny uzávěry přileb chvíli trvalo.

„Stůjte klidně, Johnsová! Máte snad ve skafandru pavouka?“ Seržant Radz jí naposledy zacloumal přilbou.

Za mnou se nějaký chlapec zahihňal. „Ticho!“ okřikl jsem ho.

„Rozkaz, pane.“ Provinilý tón.

„Kadet Drew se směje vždycky, pane.“ Seržant Radz na něj vrhl vražedný pohled. „Večer v kasárnách spolu určitě najdeme něco pro zasmání.“

Chlapec polkl. „Omlouvám se, pane.“ Byl skoro tak vysoký jako seržant, ale hlas mu ještě přeskakoval.

Zavrčel jsem a obrátil se ke cvičné komoře. I když byla mnohem větší než ta pro prominenty, kterou jsme vystupovali z raketoplánu, skafandry byly objemné a museli jsme projít po třetinách, než jsme byli všichni venku.

Důstojníci používali jednu frekvenci pro komunikaci s kadety a na druhé se domlouvali mezi sebou. Teď, jako dospělý, jsem teprve dokázal ocenit, jak je technicky složité udržet pořádek.

Zatímco jsem čekal, až se z komory vynoří poslední kadeti, kopl jsem do měsíčního prachu. Líně zavířil a zpomaleně se usadil necelý půlmetr ode mne. Se špatným svědomím jsem se rozhlédl. Kdybych byl kadet, byl bych za to pokárán, i když jsem nikdy přesně nepochopil proč. Bůh Pán ví, že prachu na kopání je tady dost.

„Teď po dvojicích.“ Trhl jsem sebou, jak mi zařvala vysílačka. „Ke Skořepině. Udržujte rozestupy.“ Ustoupil jsem s

poručicí Bienovou zpátky, zatímco celá skupina poslušně vyskočila vpřed. Na sever od přechodové komory se táhl známý poďobaný terén, který se nezměnil nejen od chvíle, co byla postavena základna, ale ani celé věky předtím.

Na jihu ležela Skořepina, replika linkové lodi v životní velikosti, napůl zahrabaná v měsíčním povrchu, takže od přídě až po záď byla vidět jen jedna její polovina.

Mezihvězdná loď U.N.N.S. měla podobu tužky, na kterou byste navlékli dva nebo tři kotouče z pěnové gumy a uprostřed je stiskli k sobě. Před kotouči byly skladové prostory; na zádi spodní strojovna a fúzní motory, které se zužovaly směrem k šachtě fúzního pohonu na samé zádi. V kotoučích byly kabiny, ubytovny posádky, tělocvičny a samozřejmě i hydroponie a recyklátory, na nichž závisel náš život.

Generace kadetů se šplhaly po Skořepině a učily se nejdřív jen to, jak vlastně chodit, a později, jak přenášet nástroje a baterie, které by mohly být potřeba, kdyby je někdo vyslal ven kvůli opravě. Na závěr přišel výcvik v T-skafech.

Všichni, kdo byli v dnešní skupině, zvládli už přinejmenším chůzi, ačkoli mnozí z nich se dosud divně kolébali a několik si jich dosud pečlivě hlídalo velikost a načasování kroků. Nikdo ale nevrazil do kadeta před sebou ani neupadl tváří do prachu.

Konečně se všichni shromáždili u Skořepiny. Poručice Bienová zorganizovala většinu z nich do čet a nechala je chodit po Skořepině z jednoho konce na druhý. Čas od času výcvik pozměnila, jednu skupinu poslala do fúzní šachty, jinou na příď. Skořepina neměla žádné ostré okraje, které by jim mohly roztrhnout skafandr, ale přejít z jedné sekce do druhé a přes kotouče nebylo snadné. Dokonce i vyhnout se jeden druhému mohlo být pro nezkušené kadety oříškem.

Na zádi si vzal několik kadetů do práce seržant Radz a nechal je provádět cvičné skoky v T-skafech. Musel jsem říct, že se mi ten výcvik takhle líbil mnohem více, než když jsem se ho účastnil.

Radz se ozval na mé frekvenci: „Pane, byl byste ochoten předvést skok?“

„Já?“ otočil jsem se na něj ohromeně. Sotva by se o mně dalo

říct, že jsem odborník.

Jako všichni seržanti neměl žádný strach z vysokých hodností. „Ano, pane, kdyby vám to nevadilo. Poslouchali by vás mnohem pozorněji, než kdybych jim to předváděl já.“

„Ne, já -“ Ale k čemu jsem tady, když ne k výcviku kadetů? Je pravda, že jsem nečekal, že to budu muset dělat vlastnoručně. Povzdechl jsem. „Kam chcete, abych skákal?“

„Třeba od přídě k šachtě pohonu?“

„To vám děkuju,“ zabručel jsem. Jestli minu, proletím až za záď a budu vypadat jako idiot. „Možná nejsem dost dobrý, seržante.“ Zkusil jsem si malý skok, dopadl jsem s rozkročenýma nohama.

„Ale určitě jste, pane. Při výcviku jste přece prošel, ne?“

„S odřenýma ušima.“ Mé rezignované pokývnutí vzal jako souhlas a svůj mikrofon přepnul na obecnou frekvenci, aby svolal kadety. Zatímco se shromažďovali u zádi, nervózně jsem odhadoval vzdálenosti.

S tryskovým skafandrem se na Luně pracovalo obtížněji než na výcvikové stanici nebo kolem jedenácti tréninkových fuzérů zakotvených v jejích docích. Tady na Odvrácené bylo třeba počítat s přitažlivostí. Ne s velkou, ale stačilo to. Člověk musel použít víc paliva, a také nemohl prostě zamířit na bod, kam se chtěl dostat, ale za něj, a nechat gravitaci, aby ho přibrzdila. A ačkoli přitažlivost byla mnohem nižší než na Zemi, setrvačnost se nezmenšila. Když jsem tak vletěl do přechodové komory Hibernie, mohl jsem si zlámat nohy i přes nulovou gravitaci.

„.. .jedním skokem, jak vám teď ukáže velitel. Pozorně se dívejte, v jakém úhlu stoupá a v jakém bodě použije trysky ke změně kurzu. Vy tam na konci, ustupte o dalších deset metrů.“ Počkal, až to udělali. „Můžete, pane.“

„Dobře.“ Přepnul jsem na obecnou frekvenci. „Dívejte se dobře. Hodlám to předvádět jen jednou.“ Pokud to vůbec dokážu. Klusal jsem podél Skořepiny oním podivným plavným krokem, který je pro lunární povrch vhodný, až k přídi. Sevřel jsem popruhy, spustil trysky, pocítil vztlak a rychle jsem je zase vypnul. Vznesl jsem se nahoru na příď, i když jsem ji přitom málem přeletěl a dopadl na levoboku zpátky dolů. Zapnul jsem

magnetroniku, počkal, až se moje boty zachytí na Skořepině, zpevnil kolena. Podíval jsem se přes Skořepinu k šachtě pohonu vzdálené přes sto metrů.

Do čeho jsem to vlezl? Zasténal jsem. Pak jsem si s hrůzou uvědomil, že mikrofon mám pořád ještě naladěný na frekvenci kadetů. V duchu jsem zaklel a přepnul kanál.

Teď, nebo nikdy. Ještě naposledy jsem odhadl vzdálenost, uchopil popruhy, odpálil trysky.

Neměl jsem v úmyslu vydat se na balistickou dráhu; chtěl jsem udržovat relativně stejnou výšku nad Skořepinou. To znamenalo velmi jemně měnit tah. Vzlétl jsem, naklonil se dopředu, abych změnil úhel trysek, a snažil se udržovat v ideální rovnováze pohyb vpřed a vzhůru. Pode mnou ubíhala Skořepina.

Víc energie, nebo nebudu mít dost setrvačnosti, abych se narovnal a připravil na přistání. To je moc, sakra! Teď jsem vystřelil moc vysoko nad Skořepinu. Budu muset odpálit trysky na hlavě, a já jsem to vždycky nenáviděl, protože se musí zavrtat brada do prsou a vypálit naslepo. Uhýbal jsem k pravoboku. Opatrně, ty pitomče. Mysli na to, co děláš.

„Maličko doleva, řekl bych.“ Tichý hlas v mém uchu. „Natáhněte nohy, pane. Přitiskněte bradu k tělu. Palte asi... teď. Dobře. Vypněte a orientujte se na přistání.“ Měl jsem to pod kontrolou. Přetočil jsem tělo, odpálil zpětné trysky, abych zpomalil, a pomalu jsem klesal ke Skořepině. Bylo načase překlopit se dopředu, několikrát krátce odpálit, abych nepřistál příliš tvrdě. Moje nohy dosedly. Hotovo. Vypnul jsem trysky.

Pochvalně křičeli, dokud rozzlobený seržant několika ostrými slovy znovu nepřevzal kontrolu nad situací. Nonšalantně jsem vykročil ze Skořepiny do prázdna a spolehl se na své trysky, že mě bezpečně snesou, jenže jsem se málem natáhl jak široký tak dlouhý. Zřejmě si toho ale nikdo nevšiml.

Nohy se mi dodatečně rozklepaly. Díval jsem se, jak poručice Bienová pomáhá Radzovi připravit kadety v T-skafech ke cvičení. Nejdřív je seřadila podél Skořepiny. Seržant Radz šel za ní a ukazoval svým svěřencům, jak se musejí naklonit, aby dosáhli pohybu vpřed.

„Teď máte před sebou jednoduchý výskok na Skořepinu.

Pohyb vpřed už jste cvičili. Jediný rozdíl je v tom, že když přistanete, budete o nějakých dvanáct metrů výš, než když jste startovali. Bronski, vy jste první.“

Nervózní mladý hlas. „Ano, pane.“

„Skočte, až budete připraven.“

Chlapec se zhluboka nadechl a vznesl se. Nevedl si špatně, i když při přistání trochu klopýtl.

„Ustupte trochu stranou a počkejte na Salettovou.“ Upravil popruhy další kadetce a odstoupil. Využil jsem příležitosti, vypnul mikrofon a přiložil svou přilbu k jeho. „Díky, seržante.“

„Za to kibicování? Omlouvám se, jestli jsem se vám do toho moc pletl, pane.“ Mrknul a obrátil se zpátky ke svým svěřencům. „Edwardsi, připraven?“

Chlapci se chvěl hlas. „Myslím, že ano, pane.“

„Tak nahoru.“

Kadet si špatně vypočítal náklon a vznesl se přímo vzhůru. Vykřikl překvapením.

„Klid, chlapče. Vraťte se dolů a zkuste to znova.“

„Ano, pane.“ Edwards vypnul trysku docela a padal, nejprve pomalu, ale pak čím dál rychleji.

„Výtrysk! Krátký!“

Chlapec poslechl a zpomalil svůj pád na poslední chvíli. Dosedl na zem, vypnul trysku. „Promiňte, pane. Nevím, jak -“

Nějaký hlas zašeptal: ‚To zvládneš, Dustine. Nevzdávej to.“

Seržant Radz se prudce obrátil, až se zvedl obláček prachu. „Kdo to byl?“

Jeden z chlapců ostýchavě vykročil. „Já, pane. Kevin Arnweil.“

„Dvě důtky, Arnweile! Udržujte rádiový klid, dokud vás někdo neosloví!“ „Rozkaz, pane!“

Radz zavrtěl hlavou. „Váš kamarád má pravdu, Edwardsi. To zvládnete. Skočte za Bronskim a Salettovou na Skořepinu.“

„Rozkaz, pane.“ Chlapec se napjatě přikrčil. „Myslím -“ Křečovitě odpálil trysky. Palivo vystříklo; pomalu stoupal, divoce přitom kopal nohama. Nabral přílišnou výšku, ale byl dost chytrý na to, aby vypnul trysky a počkal, až si ho přitáhne gravitace. Přistál na Skořepině, chytil rovnováhu. „Dokázal jsem

to!“

„Samozřejmě, že ano.“ Radz upravil postroj dalšímu kadetovi. Kadet Arnweil se vesele usmál, pochvalně na Edwardse zamával, ale dal si dobrý pozor, aby mlčel.

Usmál jsem se sám pro sebe. Tohle byl jen šestimetrový skok, a oba chlapci byli radostí bez sebe. Jen až je vezmeme ven z výcvikové stanice.

„Velmi dobře, Edwardsi. Vy čtyři, přesuňte se dozadu a udělejte místo. Drewe, teď jste na řadě vy. Pak vy, Arnweile.“ Upravil popruhy kadetu Drewovi.

„Pane, já si myslím, že ještě nejsem dost připravený -“ „Samozřejmě, že jste. Skákal jste vzhůru a skákal jste dopředu. Teď prostě oba pohyby spojíte. Nakloňte se, než odpálíte.“

„Já - rozkaz, pane.“ Chlapec se předklonil, ztratil rovnováhu.

„Proboha, Drewe! Jedna důtka!“

„Promiňte, pane!“ Chlapec se nemotorně zvedl. „Myslím, že to nedokážu -“

„Nejdřív se zorientujte. Nemusíte -“

Ustrašený chlapec uchopil postroj a odpálil trysky naplno. Vznesl se, kopal nohama.

„Uberte!“

Kadet se naklonil směrem ke Skořepině, trysky pořád na plný výkon. Řítil se přes mezeru.

Vykřikl jsem: „Vypněte -“

„Pozor!“ Seržant divoce mával na chlapce na Skořepině. Jeden z kadetů se přikrčil pomaleji než ostatní. Drew do něj vletěl plnou silou. Jejich přilby se srazily. Obláček páry.

„DUSTINE!“ Výkřik děsu zdola.

Odstartoval jsem, naklonil se vpřed, dopadl na Skořepinu. Shodil jsem Drewa ze škubajícího se těla kadeta Edwardse, popadl skoleného kadeta pod paži, přepnul trysky naplno a odstartoval. Ubíhaly nekonečné vteřiny, kdy jsem letěl ke vzdálené komoře. Pode mnou se k čekajícímu průlezu hnal kadet takovými skoky, že se často vznášel celé metry nad zemí.

Tělo v mém náručí ochablo.

Neměl jsem čas přistát a do komory vejít. Vletěl jsem rovnou dovnitř, sklonil hlavu, odpálil retra, otočil se, kopl do blížící se

přepážky. Jako ve zpomaleném filmu jsem padl k zemi. Zvedl jsem se, jak se dalo, a úderem do panelu zavřel vrata právě ve chvíli, kdy kolem prolétl i seržant Radz.

Jak se vrata zavírala, proskočil jimi ještě ten chlapec, který běžel po zemi. Radz plynule klel, zdánlivě aniž by se nadechoval. Kadet, který nás honil, bušil do přepážky a nesouvisle něco vykřikoval. Pohlédl jsem na jeho přilbu. Kevin Arnweil, ten, který dostal důtky za to, že Edwardse povzbuzoval.

Co sakra je s tím zámkem? Přece to otevírání nemůže trvat celou věčnost. Popadl jsem vysílačku, přehodil frekvenci a zařval: „Lékařská pohotovost k výcvikové komoře, okamžitě! Dekomprese!“ Mělo mě to napadnout dřív. O celé věky později se otevřela vnitřní vrata. Arnweil si strhl přilbu. Nakrátko ostříhané černé vlasy, slabý náznak knírku, vyděšené oči.

Ošetřovatelé nikde. Vyrazil jsem ze sebe: „Ošetřovna?“

Radz popadl ochablé nohy Dustina Edwardse jednou rukou a ukázal před sebe. Kvůli skafandrům neohrabaní jsme se hnali oblékárnou do chodby. Kadet Arnweil měl dost duchapřítomnosti a držel dveře otevřené.

Ošetřovatele jsme potkali v polovině chodby, jejich pohotovostní vozík prudce zabrzdil. Radz mi sundal Edwardse z ramene, položil ho, odšrouboval mu přilbu. Z chlapcových úst prýštila krev. Jeho oči -Arnweil zasténal.

Ty oči mě budou pronásledovat ve snu. Jeden z ošetřovatelů přiložil na kadetovu tvář kyslíkovou masku a milosrdně je zakryl. Ostatní mu stáhli skafandr, rozřízli košili. Jen byly elektrody na místě, ošetřovatelé je zapnuli. Svaly na chlapcově hrudi se křečovitě stáhly. Jiná odezva nepřišla. Jeden z ošetřovatelů poklekl nad chlapcem a pustil se do kardiopulmonární resuscitace. Jiný mu sundal z obličeje masku, vstrčil chlapci do krku dýchací trubici a zapnul respirátor.

Arnweil bez přestání kvílel. Radz, který klečel vedle Edwardse, sykl: „Nechte toho kraválu!“

Stoupl jsem si mezi kadeta a nehybné tělo na palubě. Chlapec se kolem mě protáhl a poklekl u těla. „Dustine!“ Jeho hlas byl zoufalý.

Seržant Radz sledoval bojující ošetřovatele, pak usoudil, že jim nemůže nijak pomoci, a vstal. „Odstupte, Arnweile. Seberte se.“

„Nechte mě u něj!“ Kevin držel Dustina za nehybnou ruku.

Radz zavrtěl hlavou. „Překážíte.“

„Ale -“

Seržant promluvil ostřeji: „Uposlechněte rozkazu, kadete! Chovejte se jako muž! Přestaňte fňukat! Postavte se k -“

„NECHTE TOHO!“ Řekl jsem to takovým tónem, že se zarazil, což jsem měl ostatně v úmyslu. Odkašlal jsem si, protože mě bolelo v krku.

„Pane, on -“

„Mlčte!“ Copak nemám rozum? Stavím se mezi kadeta a jeho seržanta.

Kevin Arnweil klečel a předkláněl se pořád víc dopředu, až se čelem dotýkal nehybné ruky svého kamaráda. Zasténal. Ten zvuk probodl můj skafandr, mou duši.

Znova zakvílel.

Klekl jsem si a objal ho kolem ramen.

Zavřel jsem oči. Tohle ne, Pane.

+ + + + +

Byl to největší zápas roku a lístky byly vyprodané už týdny. Bůh Pán sám ví, jak se Jasonovi podařilo sehnat ty naše. Chvíli jsem se bál, že mi tam otec zakáže jít kvůli nějaké nedokončené lekci nebo nějaké domácí povinnosti, kterou jsem nevykonal k jeho spokojenosti. Ale nakonec jsem s obrovskou úlevou šlapal po silnici za Jasonovou zelenou bundou, oběd v batohu, mince v kapse.

Uvidíme Italy hrát proti velšskému domácímu týmu v tom velkém zápase v roce 2190.

U cardiffského stadionu jsme zamkli kola a přidali se k davům proudícím ke vchodu. U chodníku stála řada autobusů, z nichž vystupovali fanoušci brebentící plynnou italštinou. Na dalších autobusech byly znaky Manchesteru, East Endu Londýn, Liverpoolu. Na první pohled tvrdí chlapi, kteří žijí pro fotbal.

Jason se prudce zastavil s polekaným výrazem v očích, poplácal se po kapsách bundy. „Prokrista, Nicky, já ty lístky nechal doma!“

„Neklej. Viděl jsem, jak je strkáš do kapsy košile.“

Rozesmál se. „Za pokus to stálo.“ Jeho zlaté vlasy odrážely slunce. Prošli jsme turnikety a našli svá místa na horní tribuně.

„Máš drobné na pití?“

Zalovil jsem ve své bundě. „Dvě babky.“ Vytáhl jsem pomačkané unidolary.

„Teď nebo pak?“

„Mně je to jedno.“

Jason pokrčil rameny, sepnul ruce za hlavou. „Tak počkáme.“ Prohlédl si prázdné hřiště. „Nové čáry. Jsi rád?“

„Co mně je do čar?“

„Ne, ty padavko. Jestli jsi rád, že tam jdeš.“

Zaváhal jsem. „Asi jo. Ale byl bych ještě radši, kdyby mi byli neposlali ten první dopis.“

Rozhlédl se po stadionu. „Potřebují nové lavice.“

„A co ty? Ty jsi rád?“

Spustil ruce do klína, kopl do lavice před námi. Mohutný chlapík po něm střelil podrážděným pohledem.

„Co chceš, abych řekl, Nicky?“

„Pravdu.“

„Jestli jsem rád, že se ti povedlo to, co jsi vždycky chtěl? Že se konečně dostaneš ke hvězdám? Nebo jestli jsem rád, že můj nejlepší kamarád se chystá k odjezdu, kdežto já jdu do třeťáku a začnu dělat strojařinu?“ Blýskl po mně očima a znova obrátil pohled na hřiště.

„Jasi... Škoda, že nemůžeš se mnou.“

Po chvíli pokrčil rameny. „To je život.“ Položil mi na okamžik ruku na koleno. Snažil jsem se nenaježit se. Sáhl jsem po jeho ruce, že ji odstrčím, ale místo toho jsem ji na okamžik sevřel. To mě nic nestálo.

„Už jdou!“ Vyskočil jsem, když se vykolébal Archie Connelly. Nebyl z týmu nejrychlejší, ale zastavit ho mohl snad jen tank.

Netrpělivě jsem přečkal hymny a připojil se k obecnému

řevu, když se týmy připravily k výkopu.

„Nicku? Kvůli tobě jsem rád. Vážně.“

Reggie zrovna proběhl s míčem kolem Connellyho, ramenem odstrčil svého italského strážce. Neochotně jsem odtrhl oči ze hřiště. Jasonovi se leskly oči. „Díky, Jasi. Budeš mi chybět.“

„Čtyři dny.“

„Jo.“ Tašku jsem měl už sbalenou; žádné náhradní šaty, nepotřebujete dokonce ani kartáček na zuby, zněly instrukce. Jen oblíbené holočipy, papír, abych mohl psát otci a Jasonovi, kdybych se nedostal k faxu. Pár obrázků.

V desáté minutě dali Italové gól. Reggieho a Archieho zřejmě vyváděly z míry náhlé přesuny soupeře. Hráli dál a nevšímali si radostného hulákání italských fanoušků.

„Jak tam jedeš?“

„Otec říkal vlakem.“

„Letadlem je to jen hodina.“

„Já jsem mu to říkal, ale prohlásil, že není potřeba hnát se vzduchem.“

Vyskočili jsme, když se náš pravý bek zmocnil míče. Přihrál ho do středu Couranovi. Nijak zvlášť jsem se netěšil na dlouhou mlčenlivou jízdu vlakem s otcem, který zpraží jakékoli nadšení, jež bych snad projevil.

V poločase vedli Italové 2 : O. Jason si oblékl bundu a utíkal ke stánku pro něco k pití. Byly tam takové davy, že už bylo skoro po přestávce, když se vrátil. Rozbalil jsem si sendvič a napil se limonády, kterou mi Jason donesl.

Šťouchl do mě. „Ochutnej ode mě.“

„Mám dost.“

Vrazil mi kelímek. Upil jsem a málem jsem se udusil. „Ježíši, kdes to sebral?“ Strčil jsem mu ho zpátky do ruky.

„Neklej,“ napodobil mě posměšně.

„Řekni mi to!“

„Byl tam Angus Terrie.“

Napil jsem se ze svého kelímku. „Kvůli tobě nás zavřou!“

„Nebuď takový srab.“ Znova se napil piva. „Bav se trochu, Nicky. Na co by byl život?“ Zamával kelímkem.

Sykl jsem: „Postav to!“ Kdyby to vylil, mohl by nějaký

otrava ucítit alkohol a zavolat poldy. Mohli by mě z Akademie vykopnout dřív, než jsem tam vůbec nastoupil. Jason občas vůbec nemyslí.

Lidé se kolem nás protahovali na svá místa. Týmy nastupovaly. Dojedl jsem oběd a nervózně se napil limonády.

„Mluvil jsem s mámou. Půjčila by mi na lístek, kdybych chtěl jet."

Vytřeštil jsem na něj oči. „Myslíš do Devonu? S otcem a se mnou?"

„Nechal by mě jet s vámi?" Na to, jestli bych ho s sebou chtěl já, se ptát nemusel.

Začal druhý poločas. Dokázal bych otce přesvědčit? I když on o Jasona nestál, věděl, že já ano. Budu muset vhodně zvolit okamžik a zeptat se správným způsobem. To by byla úplně jiná cesta. Nesměl jsem ale čekat do poslední chvíle. Musel jsem s tím začít v předstihu.

„Ale ne!"

Italové nám znovu sebrali míč a postupovali k naší brance. Reggie se blížil k soupeři, kterého osobně bránil a který měl právě míč.

Archie Connelly odvážně nechal svého vlastního svěřence jeho osudu a vyrazil proti Italovi také. Jejich levé křídlo vyrazilo vpřed na pomoc. V tom zmatku se Archie a Ital s míčem srazili. Ital upadl.

Zaječela píšťalka a hra se zastavila. Na hřišti se gestikulovalo. Rozhodčí vytáhl žlutou kartu a ukázal na Archieho.

„Za co žlutou?" vztekal se Jason. „Ten špagetožrout do něj vrazil!"

Ani davu se to nelíbilo. V celém hledišti se začalo bučet, kromě míst, kde seděli Italové. Špageťáci rozehráli volný přímý kop a dostali se s míčem až k naší brankové čáře, ale tam o něj přišli. Proletěli jsme jejich obranou jako tank a skórovali. Na italský tým se snesla záplava výsměšných pokřiků.

„Už jenom dvacet minut." Jason se kousl do rtu. Aby se Velšané dostali do finále, museli vyhrát. Remíza nestačila.

Uplynulo deset minut a nic se nestalo. Dav byl pořád nervóznější. Jason, díky Bohu, dopil svoje pivo a strčil

usvědčující kelímek mezi lavice, kde mohl patřit komukoli.

Za námi se ozval chraplavý výkřik: „Jeď, Archie! Převálcuj ty zatracený Taloše!“ Zamračil jsem se, ale Archie kupodivu ten výkřik zaslechl a zamával. Naše tribuna odpověděla mohutným řevem.

Do konce zbývalo jen pár minut, když Cardiff pronikl na soupeřovu polovinu. De Ville nahrál Reggiemu, který se rozpřáhl k ráně a ze šesti metrů dal gól. Dva dva.

Teď šlo o všechno. „Zeptám se otce večer, Jasi.“

„A co kdybych se prostě objevil u vlaku?“

Uvažoval jsem o tom. „Já nevím.“ Italové přišli o míč. Rychle se stahovali do obrany, ale Archie Connelly všechny soupeře převálcoval. V krku mě už bolelo, jak jsem řval.

Archie najednou přihrál Reggiemu, který stejně rychle míč vrátil. Archie měl na chviličku před sebou volno. Složil obránce a vypálil. Míč majestátně vlétl do rohu branky. To znamenalo, že jsme vyhráli, protože do konce už zbývala necelá minuta.

Jason a já jsme tancovali na lavici, bez sebe nadšením. Ten mohutný chlapík před námi se na nás otočil a zavrčel: „Nechte toho bláznění, pitomci. Ten gól neuznali!“

„Cože?“ Ale byla to pravda. Nejen že neuznali gól, ale dokonce dali Archiemu červenou kartu. Na hřišti tým Cardiffu obklopil rozhodčího. Ten stál se založenýma rukama a vrtěl hlavou.

„Zatracení Taloši!“ prozpěvoval dav na protější straně hlediště. Ostatní se přidali.

„Su-dí za-bít! Su-dí za-bít!“

„To bude mela.“ Jason se potěšené šklebil vzrušením. „Když si Reggie nedá pozor, vyhodí ho taky!“

„To doufám ne.“ Jenže na tohle všechno už tam dole bylo pozdě. Jeden italský hráč se pustil do De Villa pěstmi a ten mu to oplatil.

Z protější tribuny se ozval nesouhlasný řev. Na hřiště se vyrojili italští diváci. Pustili se do bitvy s fanoušky Cardiffu z dolní tribuny hluboko pod námi. Do toho vtrhli policajti s obušky a snažili se udělat pořádek.

„Koukej!“ Jason ukázal na vedlejší sekci tribuny.

Vysoko ve vedlejší sekci, přes uličku, nějaká parta kluků utrhla jeden konec své lavice a teď rozhoupávala i ten druhý, aby ho odlomila také. Diváci napůl pobaveně ustupovali a dělali jim místo. Lavice chvíli držela. Pak náhle uletěla. Jeden z mladíků lavici popadl a roztočil ji nad hlavou jako kladivář své nářadí před hodem. Otočil se třikrát, pak se mu zamotala hlava a on lavici pustil.

Lavice se řítila dolů a kosila diváky pod sebou jako kuželky.

Naštvaní postižení začali přeskakovat po lavicích vzhůru a hnali se po útočníkovi. Někteří upadli, některé strhli ostatní.

Popadl jsem Jasona za zápěstí. „Vypadneme!“

„Nejbližší schody jsou nahoře!“

„Ale - dobře!“ Protáhli jsme se do uličky a proplétali se k východu. Rvačka se šířila po tribuně jako oheň po zápalné šňůře. Naše sekce byla plná ječících a rvoucích se fanoušků.

„Dělej, Nicky,“ postrčil mě Jason.

Něco se zahoupalo. Nad námi asi deset řad sedadel náhle zmizelo.

Dav se jako jeden muž obrátil směrem dolů, do bezpečí. Lidé skákali z lavice na lavici, bez ohledu na to, kam dopadnou. Ulička byla tak přecpaná, že byla naprosto neprůchodná.

Jason se otočil tváří dolů a snažil se prodrat davem. Držel jsem ho za ruku. Tlak davu mě zvedl a nesl vpřed, Jasona jsem ale nepustil.

Naše ulička končila zábradlím, které oddělovalo dolní tribunu od horní. Na zábradlí byla přitisknuta žena a se zoufalou divokostí se snažila osvobodit. Vedle ní se nějaký muž vzpíral davu. Vzápětí upadl. Pak i ta žena. Dav se hnal do bezpečí a ty, kdo byli dole, drtil o zábradlí a zadupával do betonu.

Jason sevřel mou ruku ještě pevněji. „Drž se, Nicky!“

Uchopil jsem ho za zápěstí. Dav se vzepjal. Někdo mě dloubl loktem do žeber; odtrhli mou ruku od Jasonovy. Rozdělili jsme se. Rval jsem se s těly kolem sebe. Nějaký člověk se po mně ohnal a udeřil mě přímo do žaludku. Zkroutil jsem se, padl na řadu sedadel.

„JASONE!“ Zahlédl jsem zlaté kudrny. Dral jsem se zpátky do uličky. Něco pod námi povolilo. Dav se zapotácel, ruce a

nohy mávaly na všechny strany. Sklouzl jsem po něčem mokrém, ale podařilo se mi chytit rovnováhu.

„Jasone, ozvi se!“ Dav mě nesl přes prolomené zábradlí a katapultoval mě k dolním sedadlům. Přistál jsem na hlavách a pažích, nemohl jsem popadnout dech. Ti lidé, na které jsem dopadl, mě s klením odhodili stranou. Skončil jsem na betonu.

Někdo mi dupnul na ruku. Zařval jsem a odkutálel se pod lavici. Výkřiky hněvu a bolesti. Náraz a praskání dřeva.

O celé věky později se to všechno začalo uklidňovat. Ležel jsem napůl rozmáčknutý dřevěnou lavicí. Hlasy. Tlak ustal. Světlo.

Policista. „Tenhle je živý. Jsi v pořádku, chlapče?“

Rozplakal jsem se.

Vytáhli mě ven. „Máš něco zlomeného?“ Dole policisté nosili na nosítkách těla na trávník hřiště.

Padl jsem na lavici. „Myslím, že ne.“ Rozhlédl jsem se. „Kde je?“ Většina davu zmizela. Zranění se choulili k sobě, jako by hledali útěchu. Někteří byli obvázaní, jiní krváceli, mnozí byli v šoku.

„Kdo, chlapče?“ Policista s obuškem na opasku.

„Jason.“

Pokrčil rameny. „Nejspíš už bude venku. Jestli chceš, podívej se na trávníku. Sanitky jsou venku, vozí zraněné do nemocnice.“ Poplácal mě po rameni. „Nemůžu tu zůstat, hochu. Jsou tu i jiní.“ Odvrátil se.

Žebra mě bolela. Zaťal jsem zuby, dostal se do uličky, zavřel oči. Jestli byl Jason tady, nechtěl jsem ho vidět. V duchu jsem se obrnil a pootevřel jsem oči. Nic. Hnědočervené skvrny na betonových schodech, podupané kabáty a poházené boty. Ale, díky Bohu, žádná zelená bunda.

Dostal jsem se ze stadionu ven. Stovky zraněných seděly nebo ležely na chodníku. Přistála sanitka; vyskočili ošetřovatelé s nosítky. Šel jsem podle řady zraněných a hledal. Jason tam nebyl. Nejspíš čeká u kol. Vlekl jsem se přes betonové parkoviště. Naše kola tam byla, zamčená, ale u nich nikdo.

Nemělo cenu vracet se na ten zakrvácený trávník. Vrazil jsem nice do kapes, sklopil hlavu, hleděl do prázdna.

Neochotně jsem se vrátil ke vchodu do stadionu. Jen abych věděl, že je v nemocnici. Sestry umějí být nepříjemné, a kdyby došlo k nějakému zmatku, přely by se se mnou. Lepší bude říct, že tam na mě měl čekat. Vyrazil jsem podle ukazatelů k dolním lóžím a bez překážek se dostal na nově nalajnované hřiště. Cestu mi zastoupil policista. „Co tu děláš, chlapče?“

„Já -“ Jazyk mi nesloužil. „Někoho hledám.“

„Ničeho se nedotýkej.“ Kývl jsem, a on mě nechal být. Když jsem došel k první řadě, celý jsem se nahrbil a schoulil. Většinu tváří nechali nezakrytých. Hleděla na mě žena, oči vypoulené, jednu stranu hlavy rozdrcenou.

Obrátil jsem se, udělal dva kroky, vyzvracel oběd na trávník, otřel jsem si pusu. Žaludek se mi ještě zvedal.

Jasone, tomu nebudeš věřit, co jsem dneska zažil. Hledal jsem mezi těmi těly a bál se, že mezi nimi budeš také. Co je to, noha? Za týden zase chodíš, to mi nevykládej. Kriste Pane, ty jsi mě vyděsil.

Některá těla byla zakryta úplně: věděl jsem podle velikosti, že pod tou dekou nemůže být Jason. Dítě, malé dítě. Měl jsem co dělat, abych zase nezvracel. Další tělo přikryté ledabyle přehozenou dekou. Spěchal jsem dál, zastavil se.

Ne, to je někdo jiný. Rukáv trčící zpod deky byl převážně hnědý. Jen kousky byly zelené. To nejsi ty. Opatrnými krůčky jsem se šoural k dece. Neochotně jsem po ní sáhl a stáhl ji. Nebyla to Jasonova tvář. Vzlykl jsem úlevou.

Nebyla to ničí tvář. Jen chuchvalec spečené krve nad zeleným a hnědým límcem. Stáhl jsem deku a odkryl zbytek těla.

Kterýkoli chlapec mohl mít na sobě hnědé kalhoty a ty vysoké boty.

Kterýkoli chlapec mohl mít plavé kudrny. Kterýkoli chlapec mohl mít na sobě zelenou bundu, poskvrněnou krví z rozdupaného hrudníku.

Kterýkoli chlapec.

Stočil jsem se skoro do klubíčka, vzal ruku, přitiskl si ji k boku. Někde z hloubi svého nitra jsem vydal zvuk.

Našli mě tam o několik hodin později ve tmě.

+ + + + +

Ošetřovatelé si vyměnili pohledy. Jeden zavrtěl hlavou. Prsty Kevina Arnweila přejely po košili jeho nehybného kamaráda. Zachytil jsem ho, když se sesypal, a přitáhl si jeho hlavu na prsa. Tiše plakal. Seržant Radz se na to díval nesouhlasně.

Chodba se plnila zamlklými kadety, řízenými tichými povely poručice Bienové. Kyle Drew, jehož skok nehodu způsobil, byl bílý šokem.

Řekl jsem: „Pošlete je na ubytovny, poručíku.“

„Rozkaz, pane. Arnweila také?“

„Nechte ho tady.“

Mladý praporčík se přihnal chodbou, doběhl ke mně a zastavil se. „Hlásí se praporčík Keene, pane. Seržantka mi řekla, abych vám vyřídil, že vám admirál Duhaney volá zpátky.“

„Kdo? Aha. Dobře, já -“ Arnweil zavzlykal. Zhluboka jsem se nadechl. „Řekněte mu, že mám práci. Zavolám později.“

Praporčík na mě hleděl v úžasu, ale vzpamatoval se. „Rozkaz, pane.“ A odspěchal.

5.

Chodil jsem po své kanceláři a spílal si za svou drzost. Člověk přece nemůže jen tak odmítnout admirála velícího operačnímu oddělení, přinejmenším pokud se ještě někdy chce dočkat jeho přízně. Kadet Arnweil mohl počkat. Kromě toho, utěšovat ho byla role seržanta Radze, ne moje.

Zabzučel interkom. Paní Obutuová. „Máte čas na pana Radze, pane?“

„Pošlete ho dovnitř.“

Zasalutoval a postavil se do pozoru. Kývnutím jsem mu dal volno a vyzval ho, aby se posadil.

„Pane, rád bych se dal přeložit na Zemi. Mimo Akademii.“

„Protože jsem v té chodbě zrušil váš rozkaz? Neblázněte.“

„Ne, pane.“ V očích měl bolestný výraz. „Zklamal jsem v případě kadeta Edwardse. A Kyle Drew si bude celý život připomínat to, že zabil člověka, a to všechno proto, že jsem nevykonal řádně svou práci.“

„Byla to nehoda.“

„Ano, pane. Moje práce je předcházet nehodám, zvlášť hloupým nehodám.“

„To nebyla vaše chyba, seržante. Byla to shoda okolností.“

Tvrdohlavě zavrtěl hlavou. „To se dá říct o každé nehodě. Drew nebyl připravený; dokonce mi to i sám řekl. Udělal už jeden špatný skok, a já jsem ho stejně přinutil k dalšímu.“

Vstal jsem a začal chodit sem a tam. „A co chcete, abych udělal?“

„Pošlete mě někam jinam, pane. Opatřete si schopnějšího instruktora.“

„Ne.“ Díval jsem se mu do očí tak dlouho, až poražen odvrátil pohled. „To je všechno.“

Neměl na vybranou. „Rozkaz, pane.“ Vstal a chtěl odejít.

Ten člověk potřeboval rozhřešení. Rychle jsem uvažoval. „Chci od vás zprávu o všech nehodách při výcviku za posledních pět let a vaše doporučení ke zvýšení bezpečnosti.

Nedám vám žádný pevný termín, klidně tomu věnujte několik týdnů, jestli chcete. A ještě něco.“

„Ano, pane?“

„Pro Edwardse už je příliš pozdě. Ale máte tady dva živé zraněné. Kyla Drewa a Arnweila. Postarejte se o ně a uzdravte je.“

Svraštil čelo. „Jak, pane?“

„To nevím; od toho jste tady vy. Drew musí být zničený výčitkami svědomí a Arnweil je zdrcený. Potřebují vás.“ Ostřeji jsem pokračoval: „Za smrt toho chlapce jste zodpovědný nebyl, ale jak jste se choval potom, to byla ostuda. Arnweil a Edwards si museli být blízcí.“

„Nastoupili spolu. Kevin se musí naučit, že vojáci umírají, občas i bezdůvodně.“ Bez vyzvání si znovu sedl a zamnul si obličej rukama. „Ale je to ještě dítě, v tom máte pravdu. Očekával jsem od něj příliš.“

Mlčel jsem. Konečně vzhlédl. „Ale taky nemůžeme dělat ošetřovatelky.“

„Musíte najít rovnováhu,“ odpověděl jsem.

„Rozkaz, pane. Budu se snažit.“ Odešel.

+ + + + +

Pozdě večer jsem povzdechl a vypnul svůj terminál. V hlavě mi vířily statistiky. Počet kadetů. Počet dnů strávených na Odvrácené. Počet lůžek. Množství potravin na jednoho kadeta. Počet kadetů na jednoho instruktora. Tabulky, které mi poslali, než jsem nastoupil na své místo; dávaly mi teď právě tak málo smyslu jako dřív.

Protáhl jsem se, zhasl a zavřel za sebou dveře. V přední kanceláři povstal praporčík. Malý, subtilní, s vážným obličejem. „Jste tady celou noc, praporčíku?“

„Ve dvanáct mě střídá pan Tenere, pane.“

„Dobře.“ Podíval jsem se na jeho terminál. „Co je to?“

Zarděl se. „Pokročilá navigace, pane. Čte se tady líp než na mém holovidu.“

Na lodi praporčík nikdy neslouží sám a na můstku by se

nikdy neodvážil studovat něco jiného než své přístroje. Ale tenhle chlapec neměl kromě interkomu co sledovat. „Dobře - kdo jste?“

Postavil se do pozoru. „Hlásí se praporčík Tommy Tsai, pane!“ V očích měl obavu, zda se nebudu zlobit, že se nepředstavil hned.

„Dobře, pane Tsai. Ještě to tu obejdu. Kdybyste mě potřeboval, zavolejte na všeobecném okruhu.“

Základna byla podobná ostatním lunárním stavbám; kupole a podzemní prostory spojovalo bludiště chodeb. Všechny měly bezpečnostní dveře, které by se okamžité zavřely v případě dekomprese. Větší místnosti, například jídelna a tělocvičny, byly nahoře v povrchových kupolích.

Moje kancelář byla na konci severní podzemní sekce, propojená chodbou s VIP přechodovou komorou a s třídami na jižní straně. Další chodby se větvily směrem k podzemním ložnicím. Pod námi, na druhé úrovni, byly naše reaktory, gravitrony, recyklace a ostatní strojní zařízení, které umožňovalo základně fungovat. A samozřejmě také ubytovny pro techniky, kteří se o to všechno starali.

S rukama založenýma za zády jsem se loudal bludištěm chodeb ke třídám, které jsem si pamatoval z mládí. V tuhle hodinu budou samozřejmě prázdné; kadeti jsou už v ložnicích a užívají si tu trochu volna, která jim zbývá do večerky.

„... vědět, proč mu nedali loď.“

Zastavil jsem se. Tiché hlasy za dveřmi přátelsky klábosily. „Třeba ji nechtěl.“

„Adame, kdo by odmítl vlastní loď?“

Nakoukl jsem do třídy. Hlouček praporčíků. Dva se opírali o přepážku, třetí seděl na lavici a houpal nohama. Když mě uviděli, vyskočili do pozoru.

„Pokračujte,“ řekl jsem rychle. „Co se děje?“

Jeden z nich odpověděl: „Nic, pane. Jen si povídáme.“

Ukázal jsem na prázdnou třídu. „Proč tady?“

Nejstarší praporčík pokrčil rameny. „Proč ne, pane? Náhodou jsme se tu zastavili.“

Zaťal jsem pěsti. Když já jsem byl kadet, nesměli jsme se

toulat po základně, jak jsme chtěli, a bez dozoru. Kam to tady spěje?

„Jestlipak váš serž-“ Zbytek jsem spolkl. Tohle byli praporčíci, ne kadeti, a nebyli ve službě. Stejně jako na lodi, i tady si mohli jít, kam chtěli. „Promiňte. Máte pravdu. Vy jste, ehm, Keene?“

„Ano, pane. První praporčík Thomas Keene, pane. Omlouvám se, jestli jsme vás -“

„Ne, zapomněl jsem. Chápejte, já jsem na Akademii nikdy nesloužil jako praporčík.“ Jen málo kadetů tady zůstane i po povýšení. Když mě udělali praporčíkem, přidělili mě na U.N.S. Helsinki, kde - Zahnal jsem tu myšlenku.

Keene vypadal nesvůj. Napadlo mě, jestli už někdy slyšel kapitána se omlouvat. Nejspíš ne. Obrátil jsem se k ostatním praporčíkům. „Na pana Tenereho si pamatuji. A vy?“

„Praporčík Guthrie Smith, pane.“ Hubený, s odstávajícíma ušima a váhavým chováním.

„Ano. Dobře, pokračujte.“

Adam Tenere vyhrkl: „Můžeme vám v něčem pomoci, pane?“

Otočil jsem se. „Cože?“

„Omlouvám se, nemyslel jsem to tak, jak to - hledáte něco, pane?“ Jen jsem na něj zíral. Zrudl. „Promiňte, nic mi do toho není. Omlouvám se, jestli jsem -“

„Stačí, Adame.“ Keenův tón byl zdvořilý, ale naléhavý.

„Já jenom - rozkaz, pane Keene.“ Jako ostatní praporčíci oslovoval prvního praporčíka příjmením.

Pozvedl jsem obočí, podrážděn praporčíkovou drzostí. „Pokračujte, pane Tenere.“

„Ano, pane. Totiž rozkaz, pane. Nemyslel jsem to špatně, pane. Jen mě napadlo, jestli třeba potřebujete něco najít - myslel jsem, že bychom třeba mohli...“ V rozpacích se zhluboka nadechl. „Prosím, odpusťte, kapitáne Seaforte.“ Neřekl jsem nic. Kroutil se a nešťastně dodal: „Jste tady první den, tak jsem jenom myslel... Nevěděl jsem, jestli si pamatujete... Ale samozřejmě, že ano. Jen jsem si myslel, nemyslel jsem to...“

Obrátil jsem se na Keena. „To je vždycky takový?“

První praporčík odpověděl ledově: „Ne, pane. Jen když záleží na tom, aby nebyl.“ Tak teď měl Tenere postaráno o potíže. Praporčík měl být vidět, ale ne slyšet, a úkolem prvního praporčíka je udržet ostatní na uzdě. Jednou na Hibernii přistihl poručík mladší praporčíky vyvádět na chodbě, ale zaplatil jsem za to já jako senior.

Keene možná uvažoval podobně. „Omlouvám se, pane. Už vám nebude dělat potíže.“

Adam nešťastně hleděl do země. No, pár důtek navíc mu neublíží, ačkoli si už čtyři vydělal, když do mě vrazil na chodbě Přístavu Země. Deset neodcvičených důtek znamenalo lavici u prvního praporčíka.

„Dobře.“ Tak či tak se Tenere naučí nebýt tak neobratný, jak fyzicky, tak slovně. Ale na druhou stranu mi chlapec chtěl jen nabídnout pomoc. Povzdechl jsem si a ustoupil. Jak odpoutat Keenovu pozornost a přitom nezasáhnout do jeho pravomocí?

„Abych řekl pravdu, pane Keene, hledal jsem někoho, kdo by šel se mnou. Už je to roky, co jsem byl na Odvrácené straně. Chtěli byste mě doprovodit, pánové?“ Bude mě to stát mou samotu, ale na nic jiného jsem nepřišel.

„Samozřejmě, pane.“ Nemohli říct nic jiného. Pozvání od kapitána bylo rozkazem.

„Tady je simulátor, pane.“ Guthrie Smith.

„Ano.“ Tohle vybavení bylo úplně nové. Když jsem byl kadetem já, nebylo tu ještě vůbec; bývala tady obyčejná studovna. Teď se tady simulovaly bitvy s rybami za použití čítačových rekonstrukcí z Hibernie a jiných lodí, které měly to štěstí, že se setkaly s rybami a přežily. Šel jsem dál.

„Učebna navigace, pane.“

V téhle třídě jsem se poprvé setkal se Základy astro-navigace od Lamberta a Greeleyho. Tehdy jsem si ještě myslel, že když budu dost tvrdě pracovat, dokážu navigaci zvládnout. Teď už jsem věděl, že ne.

Zeptal jsem se: „Který předmět vám šel nejlépe, pane Keene?“

„Strojařina, pane. Letos jsem požádal pana Vriese, aby mě učil zesílenou fúzi.“

„On je tu pořád?“ Před dvanácti lety mi připadal hrozně starý. Muselo mu být aspoň padesát. Usmál jsem se nad svou naivitou. „A vy, pane Tenere?“

Chlapec měl dost rozumu a během naší procházky mluvil co nejméně. Ale na přímou otázku odpovědět musel.

„Navigace a pilotáž, pane.“

Musel jsem ho trošku rozpovídat, ukázat mu, že se na něj nezlobím. „Byl jste v tom dobrý?“

Hleděl k zemi. „První v ročníku, pane.“

„Opravdu?“ Nedokázal jsem skrýt překvapení.

„Ano, pane,“ řekl trpce. „Nejsem vždycky neschopný, pane. Ačkoli vy to nemůžete vědět.“

„Tak to by stačilo, pane Te-“

„Ne, pane Keene. Má nepříjemný pocit. Včera jsme se, ehm, trochu srazili.“ Ještě mě od toho bolelo rameno.

Vyšli jsme z areálu učeben. „Co je tam dole?“

„To je schodiště do podpalubí, pane. Gravitrony a strojovna. Tam nesmíme.“ Adam se na mě podíval s nadějí.

Neviděl jsem důvod, proč bych je měl brát dolů. Byl jsem tam sám jen jednou, na neúspěšné misi s praporčíkem Jeffreym Thornem. „A tam?“

„Servisní chodba, pane. Ústí do jídelny.“ Vedli mě opuštěnou chodbou, kterou námořníci vozili úklidové stroje a jiné těžké vybavení do jednotlivých kupolí.

„Je to tudy dál, ale když jdete pozdě do třídy, je to rychlejší,“ svěřil se Adam Tenere. „Kadeti sem nesmějí.“ Představil jsem si uhnaného praporčíka, jak se žene na hodinu servisní chodbou, aby se vyhnul nevůli svého instruktora. Na hlavních chodbách bylo běhání přísně zakázáno.

„Tady je jídelna, pane. Kadeti sem chodí z druhé strany.“

„Ano, vzpomínám si.“ Za chvilku se podzemní sekce rozšířila.

Vybral jsem si náhodně jednu ložnici. „Pojďte se podívat dovnitř.“

Když se dveře otevřely, Keene zařval: „Pozor!“ Kadeti vyskočili z lůžek a utvořili v uličce vyrovnanou řadu.

Myslel jsem si, že o prázdninách budou kasárna prázdná.

„Volno. Pokračujte.“ Usmál jsem se. „Nejsem na inspekci.“ Keene se na mě pochybovačně podíval, ale neřekl nic. Chápal jsem jeho zmatek; velitel vysvětluje pouhým kadetům, proč přišel. Věděl jsem ale, že ještě horší by bylo jen strčit dovnitř hlavu a hned zase zmizet. Prošel jsem kolem řad postelí. Zastavil jsem se.

Na prázdném lůžku ležel lodní pytel. Lůžko bylo svlečené a znova ustlané bez povlečení. Zeptal jsem se dívky u vedlejšího lůžka: „Edwards?“

„Ano, pane.“

Pytel tady zůstane do zítřka. Ráno se kadeti shromáždí kolem něj, otevřou pytel, projdou skromný majetek. Blízcí přátelé si vezmou pár drobností na památku a pak se pytel zase sbalí a pošle rodině. Tak to v námořnictvu chodí.

Rozhlédl jsem se. „Kde je Arnweil?“ Další chlapec odpověděl: „Se seržantem Radzem, pane.“

„Dobře. Pojďte, pánové.“ Vyšli jsme ven. Keene řekl: „Edwards mi připadal jako slušný kluk.“ Úsečně jsem reagoval: „Neznal jsem ho.“

„Chtěl byste se zastavit v ubytovně Krane?“

„Proč?“ Jedna ubytovna jako druhá. „Bydlel jste tam, pane.“

Pozvedl jsem obočí. „Je tam bronzová plaketa na záchodě, který jsem tenkrát používal?“

„Prosím?“

„To nic.“ Znechuceně jsem zavrtěl hlavou. Tohle musím nějak zarazit. „Máme tu, počkejte, šestnáct ubytoven?“

„Už dvacet,“ vyhrkl Tenere.

Samozřejmě. Někde jsem to četl. „Ale všechny se nepoužívají.“

„Aspoň ne, dokud sem nepošlou i zobáky, pane.“ Třicet kadetů na ložnici. Dalo se tu ubytovat šest set kadetů najednou. Na Pozemské akademii v Devonu bylo místo pro dalších tři sta osmdesát. Trochu nadsazená kapacita byla nezbytností; jinak by nebylo možné přeložit jediného kadeta, aniž by místo něj musel opačným směrem cestovat někdo jiný. Zavrtěl jsem hlavou. Logistika.

Nechal jsem se provázet po kupoli s tělocvičnami a pak po

schodech dolů na servisní úroveň. Zastavil jsem se. Pro první den by to stačilo. „Děkuji vám, pánové. To bude všechno.“

„Rozkaz, pane.“

Zaváhal jsem. „Pane Tenere, chtěl bych si promluvit s panem Keenem.“

„Ano, pane? Totiž rozkaz, pane.“

„O samotě,“ dodal jsem.

„Rozkaz, pane!“ Zrudl, zasalutoval a spěchal pryč.

„Pane, omlouvám se za -“

„Já jsem taky byl první praporčík. Na Hibernii.“

„Ano, pane.“ Keene zmateně čekal.

„Není to snadná práce. Možná si myslíte, že na vás budu chtít, abyste byl na Tenereho tvrdý.“

„On - Samozřejmě, že bych - Udělám, co si budete přát, pane.“

„Ano? To je dobře. Tak se chovejte tak, jako bychom se dnes večer vůbec neviděli.“ Mile jsem se na něj usmál. „Občas, pane Keene, se problémy nejlépe vyřeší samy.“

„Rozkaz, pane.“ Oplatil mi úsměv.

„To je všechno.“

Našel jsem cestu zpátky do svého bytu. Právě jsem se svlékal, když zabzučel interkom. „Promiňte, pane.“ Tolliver. „Jen jsem vám chtěl připomenout. Syn senátora Bolanda za dva dny nastupuje do Devonu.“

„A co má být?“

„Nechtěl byste pro všechny případy být u toho?“

„Pro jaké případy, Edgare?“ Hodil jsem košili na židli.

„Jeho otec ho tam pravděpodobně doveze osobně. A on je v námořní komisi, víte.“ Samozřejmě, že jsem to věděl. Kdyby mi to byl právě Boland nerozmluvil, byl bych trval na své rezignaci poté, co mě Victoria přivezla domů.

„Tollivere, mladý Boland je kadet jako každý jiný.

Ostatně stejně zítra večer odlétáme na Zemi, jen co s Admiralitou proberu rozpočet.“

„Dobře, pane. Omlouvám se, jestli jsem vás vzbudil.“ Něco jsem zavrčel a položil to. Jestli si Tolliver myslí, že můžu být politik, tak se mýlí. Usnul jsem.

+ + + + +

Zase jednou jsem čekal v přeplněném předpokoji kanceláře admirála Duhaneyho v Lunapolis. Když jsem tu před několika měsíci byl naposledy, byl jsem zničený po té nepřátelstvím prosycené plavbě na Victorii a sotva jsem se zotavil po implantaci plíce. Vyrazil jsem tenkrát zuřivě z admirálovy kanceláře, očekával jsem vojenský soud a bylo mi to úplně jedno. On mě místo toho odměnil Akademií.

Když znuděný poručík vyvolal moje jméno, vešel jsem, zasalutoval a postavil se do pozoru se stejnou disciplínou, jakou bych vyžadoval od svých kadetů.

„Vítejte, Seaforte.“ Duhaney mi vyšel vstříc s napřaženou rukou. Vzal jsem to jako povolení k pohovu. Ukázal mi na židli. „Je mi líto, že jsem vás včera nezastihl interkomem.“ Byla to výčitka? Nevypadalo to tak.

„Omlouvám se, pane. Měli jsme nehodu. Jeden kadet zemřel.“

Stiskl rty a zavrtěl hlavou. Věděl jsem ale, že už dostal tolik hlášení o úmrtích, že jedno navíc už ho nemohlo příliš šokovat. Jak řekl seržant Radz, vojáci umírají, obzvlášť ve válce. „Proč jste se mnou chtěl mluvit, veliteli?“

Nemohl jsem teď mluvit o poručíku Crossburnovi; po smrti Dustina Edwardse mi celá ta záležitost připadala příliš triviální. Nějak to zvládnu. „Mám několik otázek ohledně rozpočtu.“

„Nemůžu vám dát víc peněz, Seaforte. Ani se nesnažte o ně žádat. Na to máme rozpočet příliš napjatý.“

„Ne, pane. To chápu. O nic jsem nežádal.“

Podezřívavě na mě hleděl. „To jsem už slyšel. Ale říkám vám, žádné výjimečné dotace!“

Proti své vůli jsem se usmál. „Rozuměl jsem a provedu, pane. Kdybych chtěl víc peněz, řekl bych to.“

„Tak co tedy?“

Zalovil jsem v kapse, vytáhl pouzdro na čipy a otevřel ho. „Můžu?“ Vložil jsem čip do jeho holovidu. „Tyhle sloupce výdajů, pane. Proč se tady říká ‚vodítka'?“

Zamračil se. „On to Kearsey s vámi neprohrál?“

„Dal mi prostudovat rozpočet. To je všechno.“

„Nedělejte si s tím hlavu. Co je důležité, je to číslo tady dole.“ Ukázal prstem na celkovou částku nákladů.

„Ale tenhle sloupec, pane, kde jsou podrobně rozepsány výdaje na stravu pro každého kadeta, ceny uniforem -“

Zarazil mě mávnutím ruky. „To nic neznamená, Seaforte. Kolikrát vám to mám opakovat?“

Chladně jsem odpověděl: „To máte podle toho, pane.“

„Podle čeho?“

„Podle toho, jestli mě chcete jako velitele.“

Zamračil se na mě. „Nezačínejte s tím zase. Primadon mám i tak dost.“ Díval jsem se mu přímo do očí; povzdechl si. „No dobře, tak čemu nerozumíte?“

„Jak zjistím, kolik nás stojí strava na jednoho kadeta? Takhle nevím, jestli nepřekračujeme rozpočet.“

„Na to máte ubytovatele, aby v tom měl pořádek, Seaforte. Nechte ho dělat to, co má. Vás musí zajímat jediné, že máte na výdaje dvě celé šest milionů unidolarů. Jak je rozdělíte, to je vaše věc.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ale uniformy na jednoho kadeta, výcvikové náklady na kadeta -“

„Máte tam nějakých sedm set šedesát dětí, ne? Snažíme se rozpočítávat náklady na jednoho kadeta, protože senátní komise to má tak raději. To je jediný důvod, proč tam ty sloupce jsou.“

„Ale -“ Šla mi z toho hlava kolem. „Když jdeme před námořní komisi, nemusíme je ujistit -“

„Ano, řekneme jim, kolik hodláme utratit a za co. Ale Rada bezpečnosti má dost rozumu, než aby nás nutila přesně dodržovat rozepsané odhady. To, co máte, využijte pro dobro kadetů. Nezapomeňte na rezervy na větší opravy. Podívejte, Seaforte, všechno se to rozpočítává na sedm set šedesát kadetů. Celé roky to číslo dosazujeme do jednoduchého vzorečku, abychom dostali tahle vodítka. Ale řídit se jimi nemusíte. Teoreticky vzato nemusíme dodržovat ani počet kadetů.“

„Prosím? A co finální výběr?“

„No, Výběrová komise vám předkládá kandidáty, v tom na

vybranou nemáte. Ale řídí se jen -“ Zabzučel interkom a on ho zvedl. „Duhaney. Cože udělal? Víte to určitě?“ Poslouchal. „Syčák jeden! Ano, letím tam. Dnes odpoledne. Raketové letiště Potomac. Domluvte schůzku.“ Vyťukal číslo na interkomu. „Bille, zrušte všechny odpolední schůzky. Zařiďte mi místo v lince na Potomac. Někoho vyhoďte, když to jinak nepůjde.“

Praštil s interkomem. „Měli jsme s námořní komisí dohodu a senátor Wyvern teď najednou obrací. Chce ode mě slib, že součásti pro trupy se budou brát ze Severoamerických sléváren. Přitom jsme jim už slíbili - koukejte, Seaforte, já musím vyčistit diář a vypadnout odtud ani ne za hodinu. Zavolejte mi, když narazíte na problém.“ Vysunul můj čip z holovidu a podal mi ho.

„Ale -“

„Díky, že jste přišel. Ale teď mi dejte pokoj, ano? Jestli přijdeme o náhradní flotilu, tak nebudeme potřebovat ani vaše kadety.“

Na tom něco bylo. „Ano, pane.“ Zastavil jsem se ve dveřích. „Ta zpráva, kterou jsem vám psal o kňouravých bombách, pane. Budete se -“

„Máme tým, který ji studuje. Ono je to složitější, než si myslíte.“ Otevřel zásuvku, vylovil pouzdro na čipy a strčil si ho do kapsy.

„Pane, je to příliš důležité, než aby -“

„Zatraceně, člověče, vy chcete, abychom vzali automatickou loď bez posádky, někam ji poslali a nechali ji vydávat pokřivené N-vlny, neboli kňourat, jak vy tomu říkáte. Ne moc blízko k domovu, protože by přivolala všechny ryby, které by byly na doslech. Ale my jsme ještě nikdy dřív nevyslali úspěšnou automatickou loď s fúzním pohonem. Ostatně fúzní motor má z podstaty věci v cíli jednoprocentní nepřesnost, takže bychom si ani nebyli tak docela jistí, kam ji vlastně posíláme.“

Vzal koženou aktovku a začal do ní cpát papíry. „Řekněme, že bude kňourat, dokud nepřivolá ryby. Ale kolik ryb je dostatečné množství? Jak moc se přiblíží?“

Řekl jsem: „Na tom nezáleží, jestli ty bomby dostanou úplně všechny -“

„Nechte mě domluvit, musím chytit raketoplán. V určité chvíli bomba vybuchne, pokud ji ryby dřív nezničí. No ale když bouchne, jak si můžeme být jistí, že zlikviduje všechny ryby? Co když některá přežije a co když pak bude schopná sledovat stopu té lodi až k nám? A co je nejdůležitější, jestli to kňourání přivolá ryby, jak bychom pak mohli poslat loď do oblasti, která se rybami přímo hemží? To by bylo hrozné riziko! Kdyby loď nedostaly ryby, tak by to udělala ta bomba. A přitom to by byla jediná možnost, jak se přesvědčit, že ta zatracená věc funguje."

Domluvil a ukázal ke dveřím. „Na té myšlence něco je, Seaforte, ale musí se ještě trochu vyžehlit." Popadl interkom. „Karle? Zařiďte, aby se Boland dozvěděl o té odpolední schůzce."

Vyzvedl jsem si v předpokoji lodní pytel a vyrazil rušnou chodbou k Staré Lunapolis. Cestou jsem nepřítomně odpovídal na pozdravy a přitom uvažoval o Duhaneyho poznámkách k mému rozpočtu. Řídit Akademii nebylo tak úplně jako velet lodi. Například jsem nemohl popravit zločince. Ale v jiných ohledech mi námořnictvo dovolovalo jednat stejně autokraticky jako kterýkoli kapitán lodi. Tady máš nástroje; vykonej to, co máš. S detaily nás neobtěžuj.

Ohlásil jsem se u námořní přepážky a zjistil, že nejbližší raketoplán je plný. Měl jsem tři hodiny času, než jsem mohl vyrazit do Přístavu Země a pak dál do Londýna. Měl jsem se svézt s Duhaneym. Ale na druhou stranu jsem teď měl dost času najíst se tady v Lunapolis, kde bylo víc restaurací a ceny nižší než na stanici.

Večeřel jsem sám, nezvyklý na takovou osamělost. Několik mých důstojníků sice také letělo dolů na začátek školního roku, ale nikdo se mnou neudělal tu zajížďku do Lunapolis.

Po večeři jsem se nalodil na raketoplán do Londýna. Většina cestujících byli civilisté, několik námořníků. Bylo tu i pár lidí z U.N.A.F., ale navzájem jsme se okázale ignorovali. Armáda byla úplně jiná organizace a s námořnictvem měla málo společného.

K mé rozmrzelosti se pilot odpoutal, přišel dozadu do kabiny a zastavil se u mého sedadla. „Kapitán Seafort? Jmenuji se

Stanner. Povezu vás dolů.“ Nabídl mi ruku. Rezignovaně jsem ji přijal a zamumlal nějakou zdvořilostní frázi.

„Je pro mě čest se s vámi seznámit.“ Zaváhal, obrátil se zpátky ke kokpitu. „Kdybych pro vás mohl něco udělat...“

Hlavně mě odvez domů. „Ne, děkuji, pane Stannere.“

„Dobře.“ Znovu zaváhal. „Sedadlo kopilota je dnes prázdné. Nechtěl byste se svézt vepředu?“

Chtěl jsem jen, aby mi dali všichni pokoj. Na druhou stranu jsem už za sebou měl jednu zkušenost s pilotováním raketoplánu, tu divokou jízdu s poručíkem Tolliverem přes Daleký oceán na Naději národů. Mohlo by být zajímavé dívat se, jak s tím strojem zachází odborník.

Ignoroval jsem závist důstojníků U.N.A.F. a vstal jsem.

„No, jestli by vám to nevadilo...“

„Samozřejmě, že ne.“ Vedl mě do kokpitu. Měl jsem podezření, že ani tak nestojí o mou společnost, jako o tu mou zatracenou slávu. Teď bude moci říkat, že letěl s Nicholasem Seafortem jako kopilotem. Ale takovým věcem bych se mohl vyhnout, jen kdybych se stal poustevníkem.

Připoutal jsem se. Jakmile se zavřely dveře do kokpitu, pilot se plně soustředil na kontrolu přístrojů. Uvažoval jsem, jestli to má něco společného s mou přítomností; létat s raketoplánem pro něj musela být druhá přirozenost.

„Stevarde, potvrďte uzavření dveří raketoplánu, prosím.“ Nespoléhal se na blikající světélko na svém pultě. Celkem správně. Přístroje a čítače se mohou mýlit. „Dveře jsou uzavřené, pane Stannere.“

„Letová kontrolo, raketoplán směr Londýn Viktor tři čtyři nula připraven k odpoutání, žádáme o povolení.“ V reproduktoru to zapraskalo. „Okamžik, pilote.“ Uběhlo několik minut, než se letová kontrola znovu ozvala. „Raketoplán směr Londýn Viktor tři čtyři nula, máte povolení k odpoutání. Příjemný let.“

„Díky.“ Stanner položil ruku na ovládání trysek. Manévrovací motory raketoplánu, stejně jako většina letounů, používaly jako pohonnou látku hydrozin.

Pilot obratnou rukou krátce odpálil nejdřív přední trysky, pak

záďové, a jemně nás rozhoupával, dokud se zámky neoddělily. Jakmile jsme se odpoutali od stanice, domanévroval do bezpečné vzdálenosti a pak zažehl hlavní motory. Trup pulzoval zdušenou silou.

Odtrhl jsem pohled od vzdalující se stanice a soustředil se na Zemi, kterou bylo vidět na pravoboku. Nevypadalo to, že míříme na Terru, ale samozřejmě tomu tak bylo. Kdyby raketoplán vletěl do atmosféry nosem napřed, vzplanul by. Místo toho vstoupíme do atmosféry šikmo, téměř rovnoběžně s povrchem planety.

Pilot přepínal jednotlivá tlačítka na pultu a pozorně sledoval své přístroje. Když počítadlo doběhlo k nule, vypnul pohon. Motory ztichly.

Stanner měl pro tu chvíli hotovo a trochu se uvolnil. „Máte namířeno na Pozemskou akademii, kapitáne?

„Ano.“ Připadalo mi to jako příliš strohá odpověď. „Zítra dorazí moji noví kadeti.“

„Takže máte spoustu práce.“

„Dá se říct.“ Neměl jsem ponětí, co se ode mě čeká. Ale seržanti to snad vědět budou.

Vyťukal další čísla, vymazal obrazovku, znova počítal. „Pětadvacet minut. Kdybyste chtěl kávu, můžeme -“

„Raketoplán směr Londýn, hlaste se letové kontrole.“

Pilot sáhl po mikrofonu. „Raketoplán směr Londýn.“

„Poplachové hlášení. Opakuji, poplachové hlášení.“ Hlas byl zřetelně napjatý. „Zvětšete úhel letu pro okamžitý vstup. Nebudete mít správný kurz pro Londýn; mířte na Von Walthers New York nebo na Potomac.“

Pilot polkl, ale jeho hlas byl klidný. „Raketoplán směr Londýn, začínáme sestup.“ Přepnul několik tlačítek, znovu zapnul motory. Podíval se na mě, pak znovu na svůj pult. „Něco se děje.“

„Zjevně ano.“ Sáhl jsem po interkomu, ale pak jsem si uvědomil, že tohle je jeho loď. „Můžete tu chytit námořní frekvence?“

„Všeobecnou komunikaci ano, ale kanály s omezeným přístupem ne. Poslužte si.“

Naladil jsem interkom. Z reproduktoru se začaly linout hlasy.

„- i vizuálně, čtyři tisíce kilometrů. Jdeme po ní.“

„Rozumím, Charlestone. Vy a Tripoli jste nejblíž.“

„Řekněte admirálovi, že máme rádiové spojení s Tripoli.“

Rázný hlas: „Tady admirál Le Tour, výkonný koordinátor, Luna. Jsem na okruhu, kapitáne Briggsi. Jste si úplně jistý?“

„Čítač máme na plné zvětšení, pane. Prostě si tam pluje, úplně zřetelně ji vidím. Ryba jako z výcvikových hologramů.“

Sevřel jsem křečovitě pult. Bože Pane, ne. „Jen jedna?“

Briggs se chraplavě zasmál. „Zatím ano, pane.“ Stanner řekl: „Zůstaňte pevně připoutaný, kapitáne. Bude to trochu kodrcat.“

Zkontroloval jsem pásy. Pevněji utažené už být nemohly. „Hlavně nás dovezte domů, pilote.“

„Za pár minut zřejmě ztratíme rádiový kontakt. Ale to je při vstupu do atmosféry přirozené.“

„Já nejsem zemák,“ ohradil jsem se ostře. „Já vím, pane.“

„Promiňte. Nervy.“ Ryby v domovské soustavě? Zvedl se mi žaludek a několikrát jsem polkl.

„Koordinátor Luna všem lodím. Proveďte manévr C, Argentino a Brunswicku, vy zůstaňte na současné pozici. Přidám se k vám s eskadrou, která chrání Přístav Země. Pokud budu vyřazen, má senioritu kapitán Lusanski na Waterloo.“

Šepot kolem trupu.

„Veškeré výskyty hlaste přímo -“ Statická elektřina. „Potvrďte postavení každých pět minut.“

„Rozkaz, pa-“ Praskání.

„Pozor, všem lodím. Tripoli hlásí druhý výskyt, koordi-“ Raketoplán sebou zaškubal. Stanner držel špičku dolů a pomocí trysek nás vyrovnal.

„Dokud nepotvr-“ Reproduktor zmlknul. Stannerův hlas byl napjatý. „Teď jsme je na chvíli ztratili. Vydržte.“

„Zvládneme to?“ Zaťal zuby. „Ale zvládneme, tak nebo tak. Zapomněl jsem se pojistit.“ Dýchal rychle. „Ještě tři kilometry a roztáhnu křídla. To trošku pomůže.“

„To je na vás.“ Můj jediný pokus o samostatný let v raketoplánu byl suborbitální.

„Letiště Potomac, slyšíte raketoplán směr Londýn Viktor tři

čtyři nula?“ Žádná odpověď. Zavrtěl hlavou.

„Dostali zásah?“ ptal jsem se nejistým hlasem.

„Zásah? To je statická elektřina. Budeme muset chvíli počkat, než nás uslyší.“

Připadal jsem si jako úplný pitomec. „Ano. No jistě.“

„Zkoušejte to asi po minutách. Já musím dávat pozor na přístroje.“

„Dobře.“ Aspoň budu mít co dělat.

K mé nekonečné úlevě se napočtvrté ozvali. „Raketoplán směr Londýn, tady Potomac, slyšíme vás.“

Stanner se naklonil k interkomu. „Měli jsme poplach, Potomacu. Přiblížím se z jihozápadu ve dvanácti kilometrech. Můžete nás přijmout?“

Zatajil jsem dech, ale odpověď byla bezstarostná. „Žádný problém, raketopláne. Přístav Země nás upozornil už před hodinou. Veškeré odlety jsou zastavené. Jen poleťte.“

To už to trvá tak dlouho? Držel jsem se pultu, zatímco Stanner přijímal koordináty pro přiblížení, pak jsem v duchu zaklel. Když můžeme slyšet letovou kontrolu, můžeme slyšet taky Admiralitu. Přepnul jsem z reproduktoru na sluchátka a vyťukal na interkomu správné údaje.

„- ne, pane. Jsem si jistý. Čítač také. Žádné překážky kromě Tripoli.“

„Kam sakra zmizela, Charlestone?“

Charleston chvilku mlčel. „To nemůžu říct, pane.“

„Pravda. Ehm, promiňte.“

Další pauza. „Koordinátor Luna všem lodím. Současný stav: Jeden výskyt potvrzen, koordináty třicet čtyři, jedna osmdesát sedm, dvě stě. Mimozemšťan zřejmě fúzoval do bezpečí. Současné místo neznámé. Druhý výskyt nepotvrzen. Mohla to být anomálie.“

Ušklíbl jsem se. Ta „anomálie“ byl zřejmě nějaký příliš horlivý mladý důstojník, který se teď třese před krajní nevůlí svého kapitána.

Ozvalo se zaječení protestujícího vzduchu, jak Stanner vysunul křídla znova do letové polohy. Drncání se zmírnilo. Zeptal se: „Co to všechno znamená, kapitáne?“

Umlčel jsem ho mávnutím ruky a napínal jsem uši, abych přes statické praskání slyšel hlasy. Všechny lodi eskadry měly bojový poplach a čekaly na další výskyty. Žádné nepřišly. Konečně jsem povzdechl a interkom vypnul.

Stanner začal s dlouhým, pomalým obloukem vlevo. Neřekl nic.

Zrudl jsem, protože jsem si uvědomil, že jsem toho člověka urazil v jeho vlastním kokpitu. „Promiňte, pane Stannere, poslouchal jsem. Jak to vypadá, objevila se jen ta jedna ryba; to druhé byl falešný poplach."

„Plánují útok? Tohle je poprvé, co se objevily v domovské soustavě."

Podruhé. První byla ta, kterou jsem nabodl s Vyzývatelem. „To se takhle brzo ještě nedá říct. Mohla to být náhoda nebo nějaký průzkumník. Na Naději národů..."

„Ano?"

Na Naději národů byla flotila v pohotovosti celé dny a někdy i týdny mezi jednotlivými výskyty. „To se prostě nedá říct."

Stanner se chvíli soustřeďoval jen na dlouhou obrátku lodi. Pak řekl: „Kapitáne, mám ženu a děti. Budou bezpečnější v Lunapolis, nebo doma?"

„Nemám nejmenší tušení." Po chvilce jsem se pokusil svůj tón napravit. „To neví nikdo, pilote. Na jednu stranu je Lunapolis menší cíl. Ale Terra má atmosféru a není tak křehká. Kdybych měl na vybranou, raději bych svou rodinu viděl tam."

Tiše řekl: „Kriste Pane, ochraňuj nás."

„Amen."

O půl hodiny později jsme přistáli na terminálu. Motory ztichly do jemného bzučení. Odpoutal jsem se, začal jsem vstávat, pak jsem zaváhal. Podal jsem mu ruku. „Šťastnou plavbu, pane Stannere."

„I vám, pane."

„Díky." Protáhl jsem se dveřmi do kabiny.

Ještě za mnou zavolal: „Potřebujeme vás na lodi." Předstíral jsem, že ho neslyším.

Stevard měl už připravený můj pytel. Zadržel ostatní cestující, abych mohl vystoupit první. Myslel to jistě dobře, ale

byl bych býval raději, kdyby si mě vůbec nevšímal.

Rázoval jsem po pohyblivém chodníku a jen doufal, že najdu správnou přepážku.

„Kapitáne Seaforte! Počkejte, pane!“ Obrátil jsem se a viděl, že za mnou utíká zarudlý poručík. Počkal jsem. „Poručík Graves, pane. Admirál Duhaney je v námořní styčné kanceláři a poslal mě pro vás.“

„Kde že je? A jak ví, že jsem tady?“

„V námořní styčné kanceláři, pane. Vlastně je to jen konferenční místnost vyhrazená pro námořní důstojníky. Volali ho sem ze základny Lunapolis během porady. Když slyšel, že raketoplán do Londýna přistává tady, věděl, že v něm budete.“

„Dobře.“ Nahodil jsem si pytel na rameno a následoval ho chodbami.

Přidržel mi otevřené dveře. „Jděte rovnou dovnitř, pane.“

Admirál Duhaney se ohlédl přes rameno, narovnal se a zamnul si záda. „Tady jste, Seaforte.“ Byl s ním senátor Boland a ještě jeden člověk, kterého jsem neznal. Všichni se nakláněli nad interkomem. „Znáte senátora Wyverna?“ Potřásli jsme si rukama a sedli si.

„Jak to teď vypadá, pane?“

„Nic od té doby, co ta potvora fúzovala. Ještě pár hodin necháme bojový poplach a pak ho zrušíme, když se znova neobjeví.“

Kývl jsem. Sotva jsme mohli dělat něco jiného.

Richard Boland dlouze vydechl. „Ono je jedna věc slyšet o takových dobrodružstvích na holu, Seaforte. A úplně něco jiného mít ryby nad hlavou.“

„Já vím.“

Předklonil se v židli. „Co myslíte, že chystají?“

„Já? Jak to mám vědět?“ Možná to bylo tou záplavou adrenalinu. Byl jsem trochu roztřesený.

„Vy jste tam byl, a my ne.“

Duhaney a Wyvern mě upřeně pozorovali.

„Nemám tušení.“ Vstal jsem a začal přecházet. „Já bych hádal, že je teď nějakou dobu neuvidíme.“

„Proč ne?“

„To je jen takové tušení. Na Naději národů jsme nikdy nedokázali předvídat, co udělají. A uběhlo několik let mezi ztrátou Telstaru a dalším jejich útokem.“ Ale když ten útok přišel, skoro zlikvidoval Naději národů i naši obrannou flotilu.

Senátor Wyvern si odkašlal jako před projevem ve Valném shromáždění. „O to je důležitější dohodnout se na tom, odkud budou pocházet ty nové trupy.“

Boland ho ostře okřikl: „Teď ne, Brette.“

Politika mě nezajímala. „Můžete je nějak popohnat ve věci té kňouravé bomby, admirále?“ Posadil jsem se.

„Teď budu mít záminku otlouci pár hlav.“ Duhaney se odmlčel. „Na druhou stranu... Seaforte, o téhle věci žádné poznámky na veřejnosti, rozumíte?“

Odpověděl jsem podrážděně: „Nikdy jsem neposkytoval rozhovory, pane.“ To neví ani tohle?

„Neříkejte nic. To je rozkaz.“ Zaváhal. „No, můžu vám to vlastně stejně dobře říct; už jsme se na tom dohodli. Pokud se ryby neobjeví do zítřka, budeme tvrdit, že šlo o falešný poplach.“

„Cože?“ Vyskočil jsem.

„Myslím vůči veřejnosti. My samozřejmě zvýšíme ostražitost.“

„Ale proč?“

Odpověděl mi chlácholivým hlasem senátor Boland. „Nemá cenu vyvolávat obavy, kapitáne. Nebo paniku.“

„Vy budete lhát o tom, že máme ve výsostných vodách nepřítele?“

„Uvažujte, Seaforte. Čeho bychom dosáhli, kdybychom řekli pravdu?“

„Čeho -“ Něco na tom bylo. Domácí flotila zůstane ve střehu a zveřejnit nebezpečí, které bylo stejně nevyhnutelné, by mohlo vyvolat paniku. A co hůř, mohlo by to vést k volání po tom, aby námořnictvo přestalo obsluhovat kolonie, aby nelákalo ryby. „To rozhodnutí není na mně, pane senátore.“ A díky Bohu za to.

Duhaney se do toho vložil: „Nechte ho, Richarde. Je stejně vyčerpaný jako my. Seaforte, zařídím vám suborbitál do Londýna. Jeden let naši pozemní obranu nerozhází.“

„Můžu poč- no dobře, jak chcete.“ Jen ať za mnou zapadnou vrata Akademie, ať mě ochrání před politiky a pohovkovými admirály.

Boland vstal. „Pane Duhaney, když zavoláte dopravní oddělení, já doprovodím pana Seaforta k odletům.“ Čistá práce. Skoro jsem ten vyhazov nepocítil. Za chvíli už jsem rázoval s Bolandem přecpanými chodbami, kde naštvaní cestující čekali na své zpožděné lety.

„Děláme, co můžeme, Seaforte. Použiju tenhle výskyt jako bič, kterým zaženu Bretta pěkně zpátky do řady, a postavíme nové lodi. Udělat veřejnou paniku by to jen zkomplikovalo.“

Něco jsem zavrčel. Pokud jsem já věděl, měl pravdu. U.N.S. Wellington byla už skoro připravená ke spuštění, a my jsme potřebovali ještě mnoho takových jako ona.

Senátor nenucené podotkl: „Zítra přivezu Roberta do Devonu.“

„Roberta?“

Zamračil se. „Svého syna.“

„Aha, ano. Promiňte. Určitě si povede dobře.“

„Samozřejmě bych se velice rád ujistil, že to tak bude. Kdybych mohl jakkoli pomoci, dejte mi, prosím, vědět.“ Čekal jsem, že řekne ještě něco, ale on už o tom dál nemluvil.

Bylo pozdě večer, když mě helitaxi konečně vysadilo na přistávací ploše Akademie. Strážný mi zasalutoval a pustil mě dál, aniž by chtěl vidět můj průkaz. Napadlo mě, že bych se kvůli tomu měl rozčílit, ale rozmyslel jsem si to. Moje tvář byla dokonce i bez té jizvy příliš dobře známá, než aby potřebovala průkaz. Zavolal jsem na Admiralitu do Lunapolis a ověřil si situaci u jednoho známého poručíka. V domácí flotile byl klid.

+ + + + +

Areál připomínal spíš blázinec, interkomy se mohly uječet. Den nástupu jakoby kouzlem přiměl rodiče kadetů z každé skupiny potvrzovat si data, znovu ověřovat, co si jejich děti smějí s sebou vzít, a vyptávat se na všechna doporučení uvedená v dopise o přijetí i v přiložené brožurce.

Poručík Paulson a seržanti už tím několikrát prošli a nevyvádělo je to z míry. V mém předpokoji čekali dva praporčíci, kteří vyřizovali nezbytné pochůzky, a Tolliver obcházel areál a měl oči všude. Přesto jsem seděl ve své kanceláři, protože jsem předpokládal, že i přes tu bdělost ke mně aspoň občas proklouzne nějaký hovor. Po chvíli jsem musel připustit, že k tomu možná nedojde.

Neměl jsem stání; přecházel jsem po své kanceláři kolem konferenčních stolků a židlí a v duchu jsem si připomněl, že musím nechat trochu zredukovat množství nábytku, jako jsem to udělal v kanceláři na Odvrácené.

Kolem oběda jsem toho už měl dost. Jediný hovor, který jsem musel vyřídit, byl ubytovatel Serenco, který žádal o schválení objednávky mléka náhradou za to, které se omylem zkazilo. Prohrábl jsem si vlasy rukama, narovnal si kravatu a zavřel za sebou dveře. „Budu venku v areálu."

„Ano, pane."

Stejně jako na palubě lodi, ani tady jsem u sebe nenosil interkom. Na lodi mě mohli sehnat přes reproduktory na chodbách; tady ne. Jenže na lodi mě mohli potřebovat okamžitě v případě nějaké havárie, kdežto v Akademii tomu tak nebylo. A ať se propadnu, jestli na sebe nechám ječet interkom z kapsy u saka, nebo když mě někdo uvidí se sluchátkem v uchu. Vždyť bych byl jako puberťák se stereočipem.

Zamířil jsem ke kasárnám, zaváhal, obrátil se a po upravené cestičce vykročil k důstojnické ubytovně a dál, na široký, pečlivě posekaný přední trávník.

Rekruti dostali pokyn dorazit mezi desátou a druhou. Rodiče přiváželi své nervózní potomky na širokou obloukovou příjezdovou cestu před impozantními železnými vraty nebo s nimi přicházeli pěšky od heliportu či od nádraží, které bylo jen kousek odtud.

Za branou na budoucí kadety čekali speciálně určení praporčíci, shromažďovali je a každých pár minut jich skupinku odvedli do administrativní budovy, kde začne jejich námořní kariéra. Jakmile kadeti jednou překročí práh Akademie, nebude jim dovolen jiný styk s rodinami než písemný až do chvíle, kdy

v daleké budoucnosti dostanou první dovolenou.

Z bezpečné vzdálenosti jsem sledoval ta slzavá loučení. Jeden z kadetů mě zahlédl mezi stromy a rozčileně na mě ukázal. Rychle jsem se odvrátil a vykročil k jídelně, ležící mezi kasárnami a třídami.

Oficiální čas oběda už sice minul, ale já jsem zašel do kuchyně. Nevšímal jsem si vylekaných pomocných kuchařů a nakukoval do chladniček. Něco tady určitě mít musejí.

„Chtěl byste sendvič, pane?“

Zabručel jsem: „Co dá nejmíň práce.“

„Můžete se posadit v jídelně, pane. Stevard vám ho donese.“

„Dobře.“ Vybral jsem si nejbližší stůl kadetů, opřel hlavu do dlaní a zamyslel jsem se.

Počátek roku. Někteří z mých svěřenců jsou v polovině výcviku, jiní s ním právě začnou. Jak můžu pomoci čerstvým rekrutům pochopit, do čeho se to pustili? Důstojník nepracuje pro námořnictvo, on je námořnictvo. Teď, když ryby ničí naše kolonie, potřebujeme zodpovědné důstojníky víc než kdy jindy.

Pohladil jsem tlusté prkno stolu. Ti mladí, kteří tady budou jíst své příští jídlo, jsou pouhé děti. Jak od nich můžeme čekat - Cože? Iniciály? Zamnul jsem nezřetelná znamínka, všiml jsem si dalších. Rád bych věděl, který seržant neplní své povinnosti. Když já jsem byl kadet... Dali by se pachatelé identifikovat podle iniciál? Ne, ti řezbáři moudře zanechali každý jen jedno písmeno.

„Váš oběd, pane.“

Trhl jsem sebou při tom nečekaném zvuku. „Díky.“ Stevard položil tác na stůl. Dali si tu práci a ohřáli mi kompletní jídlo: maso, zeleninu, bramborovou kaši. Hora salátu, kouřící káva. Povzdechl jsem. Byl bych se spokojil s čímkoli.

Dveře se rozlétly a dovnitř vběhl praporčík. Spěchal k mému stolu a postavil se do pozoru.

„Hlásí se praporčík Anton Thayer, pane.“ Rezavé vlasy měl pečlivě učesané, uniformu v pořádku. „Posílá mě poručík Sleak. Senátor Boland je u brány a ptá se po vás.“

„Řekněte mu - Ne, počkejte.“ Vstal jsem, došel k interkomu na zdi a zavolal svou kancelář. „Seafort.“

„Tady Sleak, pane. Mám nechat senátora doprovodit do vaší kanceláře?“

„Co chce?“

„Přivezl syna.“

„Ano, pošlete ho -“ Zaváhal jsem. Důležitého politika si nemůžu znepřátelit; co záleží na tradici, když člen námořní komise - Ne. „Nechte ho u brány. Hned tam budu.“

„Víte jistě - Rozkaz, pane.“

Zavěsil jsem. Anton čekal, až mu dovolím odejít. Zamračil jsem se na něj. „Vy nemáte co dělat?“

„Ano, pane.“ Odběhl.

Spěchal jsem ke dveřím, ale pak jsem zpomalil. Velitel není lokaj žádného senátora, aby jen tak přiběhl na písknutí. Přesto však, když jsem si krátil cestu přes roh cvičiště, protáhl jsem krok. Možná by bylo přece jen lepší nabídnout mu pohostinství své kanceláře.

Přešel jsem přes trávník k bráně. Praporčík, který vedl neohrabanou skupinku rekrutů, cestou zasalutoval. Před branou parkovala dvě auta. U jednoho z nich štíhlý mládenec trpně snášel objetí starší ženy. Senátor Boland trpělivě čekal u strážnice.

Vykročil jsem z vrat, popotáhl si sako. „Těší mě, že vás zase vidím, pane senátore.“

„Mě také, veliteli. Rád bych vám představil svého syna Roberta. Roberte, velitel Seafort.“ Šlachovitý čtrnáctiletý chlapec se nesměle usmál, zjevně v rozpacích, zda mi má podat ruku.

Složil jsem ruce za záda tak samozřejmě, jak to šlo, a zdvořile jsem pokývl. „Bude z něj určitě dobrý kadet, pane Bolande.“

Ta mezihra neprošla bez povšimnutí; v senátorových očích se něco změnilo. Přesto řekl přátelsky: „Doufal jsem, že uvidím Robertovu ubytovnu.“

„Neřekli mi, kam bude přidělen. Je mi líto.“ Tu informaci jsem si mohl přečíst na terminálu ve strážnici, jen pár kroků odtud. „Řeknu někomu, aby vám odpoledne zavolal do kanceláře.“ To snad nebyl příliš velký ústupek jeho postavení.

„Jen podle jména si tu ubytovnu nevybavím.“

Usmál jsem se. „Jsou všechny stejné.“

„Ano. Tak tedy...“ Zadíval se mi do očí. „Mé ženě i mně velice záleží na tom, aby se Robert ukázal hoden té cti, že byl přijat.“

„To je chvályhodné.“ Už mě ten souboj unavoval. Obrátil jsem se k chlapci. „Až se rozloučíte, některý z praporčíků vás odvede dovnitř.“

„Děkuji.“ Robertův tón prozrazoval jeho nejistotu.

„Ještě něco, pane senátore?“

„Admirál Duhaney se zmínil o vašich otázkách ohledně rozpočtu. Rád je s vámi projdu.“

„No, tedy - možná, tedy -“ Odmlčel jsem se, protože jsem si uvědomil, že mluvím jako idiot. Zhluboka jsem se nadechl a už pevnějším tónem jsem se obrátil k chlapci. „Roberte, chtěl bych si s vaším otcem chvilku promluvit o samotě.“

„Ano, pane.“ Vrátil se k autu.

Srdce mi bušilo. „Pane senátore, já vím, o co vám jde. Není to možné. Návštěva námořní komise je plánovaná za několik měsíců. Vy jste tady soukromě, a rodiče do Akademie vstoupit nesmějí. Nebudu dělat žádné výjimky. Postaráme se o vašeho syna, jako se staráme o všechny.“

Senátor Boland měl v očích bolestný výraz. „Včetně toho chlapce, kterému před pár dny rozbili přilbu? Ale ano, vím o tom.“ Odmlčel se. „Umíte si představit, jak je mi Robbie drahý? Jsem na něj pyšný, ale zároveň hrozně vyděšený.“

„Ano, myslím, že to chápu.“

„Odchází z domova, nebude už svěřencem mým, ale vaším. Vidíte, jak dychtivě se tváří? Uvnitř musí být vyděšený.“ Jeho tón zhořkl. „Ale to vy samozřejmě nemůžete vědět.“

Znovu jsem se na něj podíval. „Nemůžete přece...“ Nedořekl jsem. Nemohl to vědět. Nikdy jsem o tom nemluvil.

+ + + + +

Seděl jsem schoulený, nevnímal jsem míjející pole zvlněné anglické krajiny za oknem vlaku. Na sedadle naproti mně si otec

četl v Bibli.

Před čtyřmi dny mě policisté přivezli domů ze stadionu v policejním autě, s dekou přehozenou přes ramena kvůli šoku, s netknutým kakaem, které vychládalo na lavici vedle mě. Když před domem zablikal policejní majáček, otec vyšel ven. Neměli jsme interkom; nic nevěděl.

Když si mě otec vyzvedl z auta, poslušně jsem šel za ním do domu. Mechanicky jsem se posadil ke kuchyňskému stolu a hleděl na vybledlou zeď, dokud se nerozječela konvice.

„Napij se.“

„Nemůžu.“

„Samozřejmě že můžeš.“ Opřel se rukama o opěradlo mé židle, obrátil se zpátky ke sporáku a ujistil se, že hořák je vypnutý. „Pak půjdeš do postele.“

Seděl jsem bez hnutí. Nedovolili mi jet s Jasonem do márnice. Dal jsem jim jméno jeho matky; svého hostitelského otce Jason nikdy nepoznal. Jeho matka s unavenýma očima bude teď v márnici, u těch příšerných pozůstatků svého syna. Truchlila by pro mě má vlastní hostitelská matka, kdyby se dozvěděla o mé smrti? Neznala mě, ani já ji. Přesto jsem však, přinejmenším v určitém smyslu, měl dva rodiče. Klonované děti nemají ani to.

„Košili tu nech, vyčistím ji.“

Podíval jsem se dolů, uviděl na rukávě krev. „Košili vem čert.“

Pozvedl ruku, aby mě uhodil, pak ji spustil. „Dnes ne. Chápu.“ Posadil se proti mně. „I když to neschvaluji.“

Zadíval se mi do tváře. „Jsou chvíle kdy je Jeho vůli těžké pochopit.“

Čert vem Jeho vůli, napadlo mě, ale měl jsem dost rozumu, abych to neřekl nahlas; otcova tolerance měla své hranice. Schoulil jsem se rozhodnut nepromluvit, ale za chvíli byly vzlyky silnější než mé odhodlání.

Po chvíli otcova mozolnatá ruka sklouzla po stole a sevřela mé zápěstí. Čekal. Když jsem stále nereagoval, zatřásl naléhavě mou paží, až jsem vzhlédl. „Tvůj přítel nežil podle Jeho zákonů. Víš, že jsem si ho necenil.“

„Ano.“ Snažil jsem se uvolnit si ruku.

„Chtěl tě zatáhnout do... ohavných praktik. Doufám, že jsi odolal. Pokud ne, tvé svědomí bude trpět.“ Kroutil jsem rukou, ale otec mě svíral železným stiskem. „Ale byl to tvůj přítel a já respektuji tvůj žal. Byl dost mladý na to, aby se byl mohl změnit, kdyby mu byl Bůh Pán dopřál dost času.“

Vzhlédl jsem. „Proto jste ho toleroval? Že se mohl změnit?“

„Ne, Nicholasi. Protože to byl tvůj přítel.“ Pustil mou ruku. „Budu se za něj modlit, teď i potom. Třeba se ke mně připojíš.“

Řekl jsem nešťastně: „Ano, prosím.“

„Půjdeš na pohřeb?“

Škubl jsem sebou. „Na co?“ Nemohou přece uložit Jasona do kamenité země. To by bylo příliš kruté. Pokusil jsem se polknout; krk mě bolel. Otče, obejmi mě. Vezmi mě do náruče, řekni mi, že zase budu chtít žít.

„Nejspíš ho pochovají dřív, než pojedeš.“

Otřásl jsem se. „Pojedu? Kam pojedu?“

Otec vstal a nalil si další čaj. Můj přede mnou chladl nedotčený. „Nicholasi, ty jsi zapomněl na Akademii?“

„Nechci - není důvod tam jezdit.“

„Není důvod tu zůstat.“

Polekaně jsem vzhlédl.

„Byl to tvůj sen. Jasonova smrt není důvodem k tomu, aby ses ho vzdal.“

Vykřikl jsem: „Nemůžu ho přece opustit!“ Jestli bude mít hrob, bude potřeba se o něj starat. Nosit květiny. Plít plevel.

„Už se stalo, Nicholasi. Tělo není nic.“

+ + + + +

Pohřeb byl dva dny nato.

Oblečený ve špatně padnoucím obleku jsem stál mezi otcem a otupělou Jasonovou matkou, která byla střídavě klidná a zdrcená žalem. Dokonce jsem se i sklonil a přihodil lopatku hlíny na lacinou hlislitovou rakev. Jeho matka se na mě usmála, stiskla mi ruku. Byl jsem vděčný, že mi dovolila dát mu ten balzový model Trafalgaru, který tak obdivoval, aby si ho s

sebou vzal do tmy.

Když bylo po všem, vrátili jsme se do našeho tichého, bezútěšného domu, kde jsem já upíjel kouřící čaj, zatímco otec otevřel Knihu. Četli jsme ze Žalmů a z Přísloví. Když mě to neutěšilo, pokračoval Lukášem, kapitolou 18. Šeptal jsem s ním slova, která jsem znal nazpaměť: „Nechte dítek jíti ke mně, a nebraňte jim, nebo takových jest království Boží.“

O dva dny později jsem zavřel tašku, vyšel za otcem k taxíku a nastoupil do vlaku.

Seděl jsem neklidně, kopal nohama do lavice, vydrhnuté uši mi trčely zpod nového krátkého sestřihu.

Akademie. Shrnutí všech mých snů.

Když vlak konečně zastavil, uchopil jsem tašku, sestoupil na peron a čekal, zatímco otec se u okénka ptal na cestu.

„Je to dost blízko, dá se tam dojít pěšky. Není třeba zbytečně utrácet za autobus.“

„Ano.“ Vyšel jsem za otcem z nádraží. Zastavil se, zorientoval a vykročil. Svíral jsem těžkou tašku s nesnědeným obědem, velkou Biblí, tištěnými knihami, které jsem tam přihodil na poslední chvíli. Rozhlížel jsem se po neznámých obchodech.

Kráčeli jsme mlčky. Otcova ruka se občas dotkla mého ramene, aby mě vedla. Na rušném rohu jsem si přehodil tašku na pravé rameno, abych levou mohl sevřít otcovu dlaň, ale světlo na semaforu se změnilo, a on šel dál. Vkročili jsme na svah vedoucí k bráně. Přehodil jsem tašku doleva, sáhl po jeho ruce, ale otec přešel k mému levému boku.

Je tohle rozloučení? Kdy se příště sejdeme? Otče, jakou máš pro mě radu, jakou útěchu?

Máš mě rád?

Opustil jsi svůj milovaný Cardiff a přivezl jsi mě sem; to samo o sobě je dost velký důkaz.

Chci ti říct, že na mě budeš pyšný. Bude se moc snažit, otče, opravdu budu.

Velká železná vrata se blížila. Přehodil jsem si tašku znovu a sáhl po otcově ruce. Byla zastrčená hluboko v kapse.

Došli jsme až úplně k vratům, kde u strážnice stáli strnule

lhostejní strážní. Obrátil jsem se k otci se staženým hrdlem. Ukázal na strážnici, položil mi ruce na ramena a obrátil mě k čekající bráně. Zlehka, ale pevně mě k ní postrčil. Jako omámený jsem prošel branou, svíraje pevně tašku.

Po několika neochotných krocích jsem se obrátil. Otec kráčel k nádraží. Vůlí jsem ho nutil k ohlédnutí, mával jsem jeho zádům. Nezastavil se, ani jednou se neohlédl přes rameno, než mi zmizel z dohledu. Kolem krku se mi sevřel železný kruh.

Zamrkal jsem pálícíma očima a sám vešel do Akademie.

+ + + + +

Senátor Boland mi sevřel paži. „Není vám nic, pane Seaforte? Zbledl jste.“

Setřásl jsem jeho ruku. „Nic mi není.“ Po chvilce jsem dodal: „Děkuji.“

Obrátil jsem se na jeho syna. „Roberte, až budeme za tou branou, nebudu s vámi mluvit a nebudu vám věnovat žádnou speciální pozornost. Rozumíte?“ Kývl. „Až se rozloučíte s otcem, přijďte dovnitř. Nezapomínejte, že vás má rád, jinak by tu nebyl.“ Odkašlal jsem si. „Nemáte se čeho bát.“ Pokývnutím jsem pozdravil senátora a rychle jsem se vrátil do areálu.

6.

Tolliver zaklepal na mé dveře a strčil hlavu dovnitř. „Jsou připravení k přísaze, pane.“

„Dobře.“ Vstal jsem a vypnul holo. „Chcete jít také?“

„To si nenechám ujít za nic na světě.“ V očích mu jiskřilo i přes můj nesouhlasně zamračený pohled. A jako by už tak nezašel příliš daleko, ještě dodal: „Mám ta slova na kartičce, pane, kdybyste je chtěl přečíst.“

„Tollivere!“

„To mám asi chápat tak, že nechcete.“ Srovnal se mnou krok. Když jsme scházeli po schodech, dodal: „Pamatujete se na svou vlastní přísahu, pane?“

Zastavil jsem se. „Jako by to bylo dnes ráno.“ Něco v mém tónu zahnalo jeho úsměv. „A vy?“

„Mohl bych vám ukázat to místo, na kterém jsem tenkrát stál.“ Teď už vážně jsme šli k administrativní budově. Vystoupil jsem po schodech a zamířil do auly.

„Pozor!“ Seržant stojící nejblíž u dveří ztuhl, když vyštěkl povel. Ostatní výcvikoví seržanti udělali totéž, stejně jako poručík Sleak a praporčíci. Několik rekrutů se napůl pokusilo uposlechnout rozkazu, ale toho jsem si nevšímal.

„Pokračujte.“ Došel jsem do přední části auly a uvažoval, co říct. „Seržante Radzi, postavte je do dvojřadu.“

„Rozkaz, pane! Vy, dva kroky vpřed! Vy vedle něj. Do řady. Ne tak blízko!“ Za chvilku už čtyřicet sedm chlapců a třináct dívek stálo ve dvou nerovných řadách, paže přitisknuté k bokům.

Spustil jsem: „Jsem Nicholas Ewing Seafort, kapitán U.N.N.S. a velitel Námořní akademie Spojených národů. Přísaha, kterou nyní složíte, není žádný obyčejný slib, žádná formalita. Je to závazek, který svobodně skládáte samotnému Bohu Pánu a který vás váže k námořnictvu na dobu pěti let. Budete mými svěřenci až do chvíle, kdy uznám vaše studium za ukončené. Námořní služba Spojených národů je ta nejlepší

vojenská organizace, která kdy kde byla vytvořena.

Ti, kdo si přejí složit nástupní přísahu, nechť zvednou pravou ruku.“ Všichni okamžitě poslechli. Odkašlal jsem si. „Já - vaše jméno -“

Šum hlasů.

„Hlasitěji, prosím. Toto není nic, zač byste se měli stydět. Přísahám na svou nesmrtelnou duši...“

„Přísahám na svou nesmrtelnou duši...“ Hlasy zesílily.

„Že budu ctít a chránit Chartu Valného shromáždění Spojených národů...“

„Že budu ctít a chránit Chartu Valného...“ Jeden chlapec se třásl, snad strachem. Jinému se vlhce leskly oči.

„Že po dobu svého povolání budu věren Námořní službě Spojených národů...“

„Že po dobu svého povolání budu věren Námořní službě Spojených národů...“ Jejich hlasy, teď jistější, mi dělaly ozvěnu.

„A že uposlechnu všech jejích zákonných rozkazů a řádů, k tomu mi dopomáhej Bůh Pán všemohoucí.“

„A že uposlechnu všech jejích zákonných rozkazů a řádů, k tomu mi dopomáhej Bůh Pán všemohoucí.“

Chvíle ticha. „Nyní jste kadety Námořní služby Spojených národů.“ Postavil jsem se do pozoru, vzorově jsem zasalutoval, otočil se na podpatku a odešel.

V půli cesty do kanceláře mě dohnal Tolliver. „Ježíši, Synu Boží.“

„Hm?“ Krev mi prudce proudila v žilách; šel jsem dost ostře.

„Nikdy jsem neslyšel...“ Polkl. „Nikdy jsem nic podobného neslyšel.“

„Nedělejte si ze mě legraci.“

Chvilku váhal a pak tišeji dodal: „Nedělal jsem si legraci, pane.“

„Hm. Pojďte se mnou, musíme spolu něco probrat.“

V soukromí kanceláře jsem si svlékl sako a přehodil ho přes malý stolek. Strčil jsem čip do holovidu a otočil ho tak, abychom na něj oba viděli. „Náš rozpočet.“

„Ano, pane.“

Ukázal jsem na sloupce výdajů. „Za prvé, hlídejte výdaje,

postarejte se, ať zůstaneme v určených limitech.“

„Rozkaz, pane. Ale ubytovatel přece -“

„Uděláte to vy. Za druhé, chci, abyste na místě prověřil, že skutečně dostáváme to zboží, za které platíme.“

Podíval se na mě překvapeně a najednou se vesele usmál. „Něco jako generální inspektor?“

„To není legrace, Edgare.“ Na Naději národů jsem byl jmenován generálním inspektorem. Tohle dobrodružství skončilo tím, že jsem odvolal velitele základny ve Ventuře a vysloužil si tím obzvláště okázalý hněv svého admirála.

„Ne, pane, to jistě ne.“

Zaťal jsem zuby rozhodnut nenechat se vyprovokovat. „Za třetí, projdete loňské účty. Vynechte ty položky, které objednáváme ze skladů námořnictva. Podívejte se na všechno, za co se platí hotově. Ověřte, co se dá, a hlaste mi každou nesrovnalost.“

Pozorně se na mě podíval. „Máte nějaké podezření?“

„Admirál Duhaney řekl, že je jen na nás, jak využíváme naše fondy. Náš účetní systém je absurdní. Dělá se to tak kvůli té nezávislosti, které si námořnictvo tak cení, ale kdo si vymyslel -“ Zbytek jsem spolkl, protože jsem si uvědomil, že jsem se právě chystal kritizovat své nadřízené před podřízeným. „Prostě zkontrolujte, co můžete.“

„Poručík Slack je systémový důstojník, a kromě toho má vyšší senioritu. Nebude se mu líbit, že mu šlapu na paty.“

„Snažte se, ať to není moc nápadné. A když bude mít nějaké námitky, pošlete ho za mnou.“

„Rozkaz, pane.“ Tolliver se zamračil a podíval se na data. „Záleží na tom, jestli v tom nebo onom sloupci překročíme výdaje, když celkem -“

„Admirál říkal -“ Snažil jsem si vybavit si přesně jeho slova. „Spěchal na raketoplán. Nemusíme se řídit limity výdajů. A ještě něco: teoreticky nemusíme ani vykazovat počet kadetů. Neměl jsem ponětí, jak to myslí, a neměl jsem ani možnost se zeptat. Zjistěte to. Podívejte se do řádů nebo se zeptejte někoho v účtárně.“

„Rozkaz, pane. Ještě něco?“

„Zatím ne. Odchod.“

Teď budou prváci nejspíš stát v řadě před skladem a prohýbat se pod náručemi vybavení, jak to už po věky dělají všichni rekruti. Opřel jsem se, založil ruce za hlavou a zhoupl se v pohodlném koženém křesle. Nejdřív dostanou šedé kalhoty, pak bílé košile, potom šedá saka. Navrch boty a spodní prádlo.

Rozdělí se do skupin po jednotlivých ubytovnách, dojdou tam v sevřeném útvaru, i když neohrabaně kvůli těm náručím šatstva.

Na půdě Akademie se najde překvapivě málo důstojníků. Zobáky vezmou do ruky výcvikoví seržanti, které budou bezvýhradně poslouchat. Důstojníci, jimž salutují dokonce i seržanti, budou k nevíře vysoko.

Nebo tak se mi to ve třinácti letech aspoň zdálo.

+ + + + +

„Zařaďte se! Říkal jsem snad vlevo v bok? Jestli vám to upadlo, tak to seberte, vy chytráku!“

Měřil metr devadesát. Byl mohutný; jeho hlas zněl hrozivě jako hlas raněného tygra. Byl to seržant námořní pěchoty Darwin P. Swopes.

Byl to Bůh.

Pochodovali jsme v nevyrovnané řadě k ubytovně Valdez, přízemní hlislitové budově přikrčené mezi mnoha jinými podobnými stavbami. Čistě bílou zeď přerušovala okna; k širokému vchodu vedly tři schody. Držel jsem pod jednou paží svůj raneček šatů, v druhé svou tašku z domova.

„V řad nastoupit. Prvních patnáct, postavte se k těm postelím po vaší pravici.“ Počkal. „Vy ostatní doleva.“

Stál jsem před svou novou postelí. S rozcuchaným chlapcem po své pravici jsem si vyměnil krátký pohled a postřehl jsem, jak jeho úsměv zmizel, když do místnosti vešel seržant.

„Obraťte se, odložte svoje věci do nohou postele a otočte se zpátky. Stůjte s připaženýma rukama.“ Čekal, až poslechneme.

„Už jste slyšeli moje jméno, ale někteří z vás jsou nejspíš tak tupohlaví, že si ho nepamatují. Jsem seržant Swopes. Řeknu

vám, jak mě máte oslovovat. Buď 'seržante Swopesi' nebo 'seržante'.

Jak víte, seržanta obvykle neoslovujete 'pane'. Ale vy jste -“ přímo to slovo vyprskl - „děti, ne důstojníci ani vojáci. Budete mi tedy říkat 'pane', například 'Ano, pane' a 'Rozkaz, pane'. Vlastně všemu, co se hýbe, budete říkat ‚pane', leda že by to mělo na sobě šedé kalhoty jako vy, nebo pokud je to ženského pohlaví, v kterémžto případě to budete oslovovat .madam'. Vyjádřil jsem se jasně?“

Ozval se koktavý sbor: „Ano, pane.“ Začal jsem se ve své tlusté flanelové košili potit.

„Správná odpověď zní: 'Rozkaz, pane'. Když vám někdo položí otázku, může být odpověď 'Ano, pane'. Když dostanete pokyn, odpovíte: 'Rozkaz, pane'.“

Na protější straně uličky se váhavě zvedla ruka. Seržant Swopes se zamračil. „No?“

Vysoký, hubený chlapec s odstávajícíma ušima. „Ptal jste se, jestli jste se vyjádřil jasně. To byla otázka, ne? Neměli jsme tedy říct 'Ano, pane'?“

Seržant se usmál. Přistoupil k neohrabanému chlapci. „Jméno?“

„Von Halstein. Erich Von Halstein.“

„Erichu Von Halsteine, oběhněte sedmkrát zvenčí ubytovnu. Chci, abyste byl za dvě minuty zpátky. Hněte sebou!“

Chlapec polkl. „Ano, pane!“ Vyrazil ke dveřím. Seržant zařval: „Vraťte se!“ Kadet prudce zabrzdil a běžel zpátky. „Byla to otázka, nebo rozkaz, chlapče?“

„Ehm, rozkaz, pane.“

„'Seržante' bude stačit. A jak jste správně podotkl, na rozkaz odpovídáme...?“

„Rozkaz, pane!“

„Dobře. A protože jste to už věděl, tři důtky za neposlušnost. Každou důtku si odpracujete dvěma hodinami tvrdého cvičení. A teď kolem ubytovny! Hněte sebou!“

„Ano - Rozkaz, pane!“ Vyběhl ze dveří. Když se dveře zavřely, seržant zavrčel: „Nesnáším šťouraly.“ Otočil se k nám ostatním. „Nějaké další otázky?“

Když se uštvaný a zpocený Von Halstein vrátil - a schytal další důtku za lenost - seržant nás nechal přemístit všechny věci, které jsme si přinesli z domova, na polštář, kdežto věci, které nám vydalo námořnictvo, měly zůstat v nohách postele. „Teď si všichni svléknete všechno, co máte na sobě, položíte to na polštář a půjdete do sprchy. Ručníky jsou tam na věšáku.“

Zbledl jsem. Všechno, na veřejnosti? Mezi dívkami? Nemožné; to nemůžu udělat.

„Po sprše si vyberu dva kadety k důkladné fyzické prohlídce. Bůh Pán vám pomoz, jestli nebudu spokojen s vaší čistotou. Dělejte!“

Váhal jsem tak dlouho, že seržantův pohled zabloudil mým směrem. Bez sebe studem jsem se začal svlékat. V místnosti bylo naprosté ticho až na šoupání bot a šustění látky.

Zakryl jsem se, jak to nejlépe šlo, a klopýtal do sprch spolu se zbytkem své čety. Většina chlapců se příliš styděla, než aby po očku pokukovala po děvčatech mezi námi. Svědomitě jsem se drhnul a přitom se horečně modlil, aby si seržant nevybral na tu prohlídku mě.

Když jsme se vrátili k postelím s ručníky pevně omotanými kolem sebe, byl seržant skoro hotový s našimi věcmi. Na polštáři mi zbylo jen pár věcí: mé knihy, čipy, papír. Šaty, které jsem měl na sobě, ležely na podlaze spolu s mou taškou.

„Obléknete si šaty kadetů. Pak do těch tašek, které jste si přinesli z domova, zabalíte všechno, co jsem dal na zem. To půjde do skladu. Všechno, co zůstalo na polštáři, si sbalíte do lodního pytle, který si uložíte pod postel. Vraťte ručníky do umývárny, a až budete hotoví, seřaďte se venku a já vás odvedu k holiči. Aha, ano. Vy... a vy. Pojďte sem.“

Nevybral si mě. Úlevou se mi málem podlomila kolena.

Šokem otupělí a poslušní jsme následovali seržanta k holiči, pak do jídelny a nakonec znova na ubytovnu. Celý večer jsme strávili rozestýláním a stlaním lůžek, až i to poslední bylo upraveno k seržantově spokojenosti.

„Večerka bude za půl hodiny. Budete ve spodkách, připravení do postele. Každý, kdo chce použít záchod, to musí udělat předtím.“ Zavřel jsem oči, ochromený hrůzou. Záchody

byly v jedné řadě proti umyvadlům a jednotlivé kabinky neměly přední stěnu. Věděl jsem, že nebudu schopen si ulevit, možná celé dny. „Vrátím se těsně před večerkou.“

Když se seržant vrátil, chlapci a dívky si tiše povídali z postele na postel. Já jsem seděl sám a toužil po samotě, po rozvrzané posteli ve známém otcově domě.

Seržant ztlumil světla a řekl překvapivě laskavým hlasem: „Vy, sedněte si na tuhle postel. Vy také. Vás dva chci vidět tam.“ Za několik okamžiků jsme už seděli na postelích po třech, zdánlivě náhodně. Seděl jsem strnule a snažil se nedotýkat ramenem ostýchavé dívky, která seděla s rukama překříženýma na bílém tričku.

„Někteří z vás jste byli ze Severní Ameriky. Pár vás bylo z Německa, dva z Lunapolis. Z celého světa a ještě dál. Odtud jste byli.“ Pomalu procházel uličkou. „Ale to je minulost. Teď jste z Valdezu. Tohle je váš domov, a tohle jsou vaši kamarádi.“

Zastavil se před naší postelí. „Seaforte, dotkněte se její tváře. Oběma rukama, ona vás nekousne. Sandersová, položte mu ruku na rameno. Chci, abyste se všichni navzájem dotýkali.“ V nevýslovných rozpacích jsem opatrně pozvedl prsty k tváři kadetky Sandersové, zatímco lepkavá ruka třetího chlapce spočinula na mém koleni. Seržant pokračoval ztišeným hlasem: „Jste nyní členy nejlepší vojenské síly, jakou kdy lidstvo poznalo. Tohle jsou vaši bratři, vaši druhové. Jejich doteky vás nemusejí přivádět do rozpaků, stejně jako pohled na jejich těla. Jejich úspěchy jsou i vašimi úspěchy. Jejich čest je vaše, a vaše čest je jejich. Když budete lhát, zahanbíte je. Když je zradíte, zradíte sebe, námořnictvo a Boha Pána.

Po letech, až se budete plavit prázdnotou mezi hvězdami, budete vědět, že každý důstojník U.N.N.S. sdílí vaše pouto. Zatím se snažte, jak nejlépe umíte, kvůli svým kamarádům. Čas od času selžete a budete potrestáni. Nakonec uspějete.

Dnes ráno jste se neznali. Teď jste druhové z jedné ubytovny, kteří se vydávají na cestu, na níž mají dokázat, že jsou hodni námořnictva i jeden druhého. Vraťte se do svých postelí.“

Odplížil jsem se zpátky ke svému lůžku. „Dobrou noc.“ Došel ke dveřím a zmizel.

V ubytovně bylo naprosté ticho.

+ + + + +

Naši kadeti si začali zvykat na tornádo svého nového života. O pět dní později jsem vzal do přísahy naši druhou skupinu a z dáli jsem přihlížel, jak se rituály opakují.

Senátor Boland v týdnu třikrát volal a dotazoval se po svém synovi; podařilo se mi všem jeho telefonátům vyhnout. Seržant ve službě mu poskytl stejná rutinní ujištění jako kterémukoli jinému rodiči.

Kadetům druhého ročníku končila dovolená; každé místečko v ubytovnách bude brzo plné, dokud nezačneme ty mladé vozit zpátky na Odvrácenou stranu. Uvažoval jsem, jestli tam nemám letět také, ale rozmyslel jsem si to. Tady v Devonu jsem to měl do New Yorku jen pár hodin, kdyby Annie zavolala.

Domácí patrola vysoko nad námi hlídkovala marně. Nikde se neobjevila žádná další ryba.

Dny ubíhaly; dorazila naše třetí a čtvrtá skupina kadetů a my jsme je zpracovali jako ty předchozí. Byl jsem čím dál neklidnější, obcházel jsem areál Akademie, kde vyčerpaní seržanti učili své svěřence základům tělesných cvičení, vojenského postoje, poslušnosti. Obdivoval jsem jejich trpělivost.

Jeden večer jsem se loudal mezi ubytovnami a vyhýbal jsem se těm, o nichž jsem věděl, že jsou obydlené. Moji výcvikoví seržanti toho měli na krku dost i bez namátkových kontrol od velitele. Zamyšleně jsem se zastavil před prázdnou budovou.

Naše předposlední skupina rekrutů dorazí za dva dny. Do týdne budeme kompletní. Které z těch ustrašených mláďat se stane příštím Hugem Von Walthersem, které z nich zoufale neuspěje? Kdybychom jen věděli. Všechno to začíná tady, v stárnoucích ubytovnách, před jednou z nichž jsem stál. Pomalu jsem vešel dovnitř a rozsvítil. Třicet holých matrací, třicet prázdných lůžek. Pomalu jsem procházel kolem kovových rámů postelí, přejel prstem po zaprášeném okně: za pár dní bude tahle ložnice bzučet činností a očekáváním, strachem a trápením, jak

se chlapci budou snažit stát se muži.

„Mohu pro vás něco - á, promiňte, pane.“

Obrátil jsem se; seržant Olvira zasalutoval a postavil se do pozoru.

„Pokračujte.“ V rozpacích jsem vrazil ruce do kapes.

„Jen se tak - toulám.“

Kývl, jako by setkání s velitelem v opuštěné ubytovně byla běžná každodenní záležitost. „Ano, pane.“

„A co vy tady děláte, seržante?“ Nebylo to nic duchaplného, ale něco jsem říct musel.

„Valdez bude moje ubytovna, pane. Slyšel jsem, jak se otevřely dveře.“ Seržanti bydleli vedle svých ubytoven, jejich byty s nimi měly společnou stěnu. Měli soukromí, ale byli při ruce, kdyby bylo něco potřeba. Ačkoli bylo dost pochybné, kolik soukromí asi tak mohou mít, když seržant Olvira slyšel mé tiché kroky.

„Promiňte, seržante, nechtěl jsem rušit.“

„To nic, pane. Procházel jsem si papíry, než sem ty děti přijedou.“ Zaváhal. „Mám čerstvou kávu, kdybyste chtěl.“

„Ne, díky,“ odpověděl jsem chladně. Dost na tom, že jsem s ním strávil hodinu v klubovně. Není to vhodné, aby se velitel nějak přehnaně stýkal se svými podřízenými, a co víc, někdo by si to mohl vysvětlovat jako přítelíčkování.

„Omlouvám se, že jsem vás vyrušil, pane. Nechám vás tady.“ Čekal na pokyn k odchodu; kývl jsem. Když jsem byl sám, sedí jsem si na postel a snažil se potlačit své podráždění. Musel si všimnout mé úsečnosti. Jaký vlastně spáchal hřích? Že mi nabídl šálek kávy?

Vstal jsem a došel na konec místnosti. Jestli mě snad zdejší návštěva mohla těšit, teď bylo po všem. Zhasl jsem a vykročil z budovy. Zamířil jsem zpátky k důstojnické ubytovně, ale nohy mi vázly. Byla to jen káva. Byl jsem příliš příkrý. Vrátil jsem se k ubytovně, našel postranní vchod do seržantova bytu.

„Můžu vás s tou kávou vzít za slovo?“ Seržant Olvira nedal najevo překvapení nad mým nenadálým návratem. „Samozřejmě, pane. Pojďte dál.“ Ustoupil stranou.

Usadil jsem se k jeho stolu a čekal, až donese cukr a smetanu.

Nalil mi šálek, dolil si svůj a sedl si. „Bude docela příjemné dát se zase do práce.“

Zdvořile jsem se usmál. „Dovolená se vám nelíbila?“

„Já na to volno moc nejsem. Vzal jsem si jen týden.“

„Za pár dnů budete mít plné ruce práce.“ Upil jsem kouřící tekutinu.

Odstrčil hromádku desek a opřel se lokty o stůl. Jedna ze složek sklouzla; chňapl jsem po ní. Horní strana se otevřela a objevila se půlstránková fotografie vážného chlapce. Zavřel jsem desky a hodil je zpátky na hromádku. „Na čem to pracujete?“

„Dávám si dohromady jména a obličeje. Mít trochu náskok vždycky pomůže. A taky chci o těch mladých něco vědět, až je uvidím.“

Ani jsem nevěděl, že to seržanti dělají. Ale já jsem vůbec věděl málo o tom, jak pracují. „A našel jste něco zajímavého?“

„Ani ne,“ povzdechl. „Třeba tenhle. Francouz. Theroux. Matka pracuje jako dosman v Paříži. Otec zemřel. Ve volné přijímací práci píše, že o nástupu k námořnictvu snil od chvíle, kdy viděl Pouť Celestiny. To holo je strašný blábol, ale umím si představit, že mladého kluka to může inspirovat. Možná mi nikdy k ničemu nebude, že to vím. Možná se to bude hodit.“

„Theroux.“

„Jacques Theroux. Je to prostě jeden z -“

„Ukažte mi tu složku.“

„Rozkaz, pane.“ I když to měla být společenská návštěva, okamžitě uposlechl rozkazu.

Chlapec hleděl vážně do holokamery a ještě dál. Nebýt Tolliverova zásahu, seděl by teď sklesle nad zamítavým dopisem, místo aby si už podesáté kontroloval tašku a s úzkostí počítal hodiny. Kdo z toho seznamu vypadl, aby mohl Theroux na Akademii? Ani jsem se neobtěžoval zeptat. Zaklapl jsem desky. „Děje se něco, pane?“

Probral jsem se. „Ne, nic.“ Ještě chvilku jsem povídal o ničem a pak jsem mohl uniknout do noci.

+ + + + +

Zastavil jsem se u dveří do jídelny, popotáhl si sako. „Dobře, můžeme.“ Tolliver mi přidržel dveře.

„Pozor!“ zadunělo to místností. Dvě stě čtyřicet kadetů okamžitě vstalo a postavilo se do pozoru. Většina z nich to udělala správně. Vlasy pečlivě učesané, kravaty rovně, puky na kalhotách; jejich seržanti by ani nic jiného nepřipustili. Prošel jsem kolem jejich lavic ke kulatému stolu v přední části jídelny. Moji důstojnici zasalutovali, když jsem se přiblížil.

Zvučně jsem řekl: „Pokračujte.“ A tišeji ke svému vlastnímu stolu: „Posaďte se, pánové.“ Poručík Sleak, Edgar Tolliver, seržantka Obutuová a několik instruktorů bez. ubytovny se posadili. Až dosud jsem se s nimi setkal jen málokdy. Možná bych se měl čas od času stavit v některé třídě, i když tím bych jim jejich úkol nijak neulehčil.

„Ta zkouška na tom novém simulátoru střelby byla skvělá,“ podotkl seržant Olvira a nalil si polévku.

Sleak poslal mísu dál. „Jak to vypadá?“

Olvira se usmál. „Měli jste vidět, jak se tvářil Ramon, když vylezl. Ten se nemůže dočkat, až to bude tady.“

„Ramon?“ zeptal jsem se.

„Ramon Ibarez, pane. Je pomocný instruktor dělostřelby.“

„Aha, no jistě.“ Zrudl jsem a divil jsem se, jak to, že jsem si nevzpomněl sám. „To to na něj udělalo takový dojem?“

„Ono to je impozantní, pane. Až to tady nainstalujeme, můžete si to vyzkoušet. Jste v takové kabince, která je úplně jako ta, z níž se ovládají lasery na běžné lodi. Když se objeví ryba, tak cvičíte s obvyklými palebnými obrazovkami, ale pak je tam ještě jedna veliká počítačem ovládaná simulbrazovka a člověk přímo vidí tu rybu, kterou zasáhne. Je to realističtější než... realita!“

Snažil jsem se sdílet jeho nadšení, i když představa, že bych měl znova stát proti rybě, byť simulované, mi připadala odpuzující. „Vyzkouším to. Dělostřelba sice nikdy nebyla můj nejlepší - Ano? Co je?“

„Hlásí se praporčík Sandra Ekritová, pane.“ Odmlčela se, aby popadla dech. „Pan Diego vzkazuje, že volá admirál Duhaney, a

jestli si to chcete vzít u sebe v kanceláři.“

Nechtěl jsem to vůbec. „Ne, vezmu si to u dveří.“ Vstal jsem a mávnutím ruky pokynul ostatním důstojníkům, že se mají zase posadit. Na druhém konci jídelny jsem vzal interkom. „Seafort.“

„Okamžik, přepojím admirála Duhaneyho.“

Čekal jsem. Uběhlo několik minut. Celý nesvůj jsem přešlapoval z nohy na nohu, vědomý si zvědavých pohledů kadetů. To nebylo dobré, nechat je koukat na to, jak jejich velitel čeká u telefonu jako poslíček.

Konečně to ve sluchátku zapraskalo. „Seaforte?“

„Ano, pane.“

„To jsem rád, že jsem vás zastihl. Mohl byste zavolat senátoru Bolandovi? Dělá si starosti o syna.“

„To myslíte vážně?“ Uklouzlo mi to dřív, než jsem se stačil zarazit.

Pauza, o níž jsem myslel, že nikdy neskončí. „Ano, myslím to vážně, kapitáne Seaforte. Nedařilo se mu zastihnout vás a já jsem mu slíbil, že se na to podívám. Promluvte si se seržantem té ubytovny, ujistěte se, že je všechno v pořádku, a zavolejte mu. Já si později ověřím, že je spokojený.“

„Já ne- Rozkaz, pane.“ Nic jiného jsem říci nemohl - byl to rozkaz.

„Mohl byste toho chlapce nechat čas od času s otcem promluvit.“

Zíral jsem na interkom; tohle přece nemůže myslet vážně. Spolkl jsem nemoudrou odpověď. „Zvážím to.“ Vyštěkl na mě: „Nechte si tu uraženou ctnost, Seaforte. Bolandova komise nám drží šňůrky od peněženky.“

„To vím,“ odpověděl jsem chladně. „A mimochodem, ten nový čítačový program, který jste přivezl na Victorii. Dosmani z něj úplně šílí. Budeme přeprogramovávat většinu flotily.“

„Je Billy v pořádku?“ Připadal jsem si jako pitomec, že se na to ptám.

„Billy mu říkáte? Čítač Victorie nevypnuli, jestli to myslíte takhle. Varoval nás, že by všechna data byla nenahraditelně ztracena. A ten program je tak složitý, že se rychle rozšifrovat nedá. Tak raději neriskujeme.“

Usmál jsem se. William, ztracený čítač orbitální stanice, pamatoval dokonce i na to, jako ochránit život svého syna. Nebo na to možná Billy přišel sám.

„Doufám, že se postaráte, aby byl Boland spokojený, Seaforte. Ruka ruku myje.“

„Dobře, pane.“

Položil to. Zachmuřeně jsem se vrátil na své místo. To, co po mně chtěl, bylo nesprávné, a já jsem s tím bez protestu souhlasil.

Tolliver vzhlédl. „Všechno v pořádku?“

„Ano.“ Chvíli jsem se díval na své studené jídlo a pak jsem pokynem ruky přivolal stevarda. „Odneste to.“ Znovu se rozezněla tichá konverzace, kdežto já jsem se díval na naškrobený bílý ubrus.

Po večeři jsem se vrátil do své kanceláře, zavřel dveře a svezl se do koženého křesla. Venku se den měnil v soumrak. Jen telefonát, krátké ujištění. Není přece třeba s tím tolik nadělat. Chlapec se to nemusí ani dozvědět. Ale nebylo zvykem, aby se velitel poptával po zdraví kadeta; jakmile promluvím s Ibarezem, bude vědět, že Robert Boland je pod zvláštním dohledem. Následkem toho se k chlapci bude nevyhnutelně chovat maličko jinak, a stejně nevyhnutelné je, že to otráví vztahy toho chlapce s ostatními kadety.

Ale neměl jsem na vybranou. Dostal jsem rozkaz a přijal jsem ho.

Zabzučel interkom. Tolliver. „Pokud jde o ta čísla, na která jste se mě ptal, mám pár zajímavých -“

„Teď ne!“ Praštil jsem interkomem. K čemu mám recepci, když mě každý důstojník na základně může otravovat - No, ale Tolliver byl můj pobočník a toho praporčíka v přední kanceláři mohl obejít. Ale přesto mě jeho hovory otravovaly; měl jsem je nechat blokovat. Ale k čemu to pak je, mít pobočníka? Tiše jsem zaklel, vstal a chodil po pokoji, dokud můj vztek neochladl.

Znovu zabzučel interkom. Popadl jsem ho. „Už žádné hovory!“

„Rozkaz, pane. Promiňte.“ Praporčík Guthrie Smith. „Jen jsem si myslel, když je to vaše manželka...“

Zaklel jsem, zmáčkl interkom a padl zpátky do křesla.

„Annie?“

„Ahoj, Nicky.“ Její hlas se mi zdál několik světelných let vzdálený. „Mluvila jsem s doktorem O'Neillem a on - já jsem ti chtěla zavolat.“

„To jsem rád. Chyběla jsi mi.“

„Jak to jde? Už ty svoje kadety stavíš do latě?“ Zasmála se jako kdysi.

„Snažím se.“ Své otázky jsem si nechal pro sebe, rozhodnut nenaléhat.

„Nicky, bylo mi teď dost nanic. Občas si myslím, kdyby si prostě přišel a někam mě odvezl, tak by bylo všecko dobrý. Lehla bysem - bych si s tebou do postele a ty by si mě pořádně držel.“

Pomalu jsem se nadechl a snažil se ovládat hlas. „Můžu přijet kdykoli. Třeba ještě dnes, jestli chceš.“ I kdybych měl ukrást výcvikovou helikoptéru.

„Ne, to nechci.“ Znělo to rozhodně. „Občas si to myslím, jak jsem to říkala. Ale někdy zase ne. Chci počkat, až to bude všechno dobrý, pořád.“

Odvážil jsem se říct: „Třeba to nebude dřív, než budeme zase spolu, pořád.“

„Jo. Já nevím. To jsem ti chtěla říct, já nevím. A chtěla jsem tě slyšet.“

„Bože, já tě miluju, Annie.“

V hlase měla slzy. „Já tebe taky, Nicky. Chápeš to, a že i tak chci bejt sama?“

Zaváhal jsem a rozhodl se pro upřímnost. „Ne, miláčku, to nechápu. Možná je to tím, že já tak moc chci být s tebou.“

„Nicky.“ Znělo to smutně a já jsem měl okamžitě výčitky svědomí.

„To nic -“

„Já si to rozmyslím. Zavolám tě, třeba za pár dnů. Třeba zítra.“

„Dobře, lásko.“

„Tak zatím.“ Položila sluchátko a já jsem tam zůstal zničeně sedět.

Po několika minutách jsem ztěžka vstal, rozhodnut zhostit se

své nepříjemné povinnosti.

Venku byl ve vzduchu štiplavě cítit časný podzim. Jak jsem kráčel po bílé cestě, osamělý kadet zvedl hlavu, ale pak se rychle vrátil ke svým nůžkám. Napadlo mě, jaký asi spáchal hřích.

Došel jsem ke kasárnám a našel ubytovnu Valdez. Večerka bude za patnáct minut. Počkám, až uvidím seržanta Ibareze vycházet; bude to lepší, než aby se o mém záměru dozvěděli kadeti. Ale mezitím jsem se nechtěl schovávat za ubytovnou, jako bych tam špehoval. Znova jsem vykročil, procházel jsem mezi ostatními budovami.

Ubytovna Wright; přední dveře se rozlétly, mladík v šedém seběhl po schodech, doběhl na roh budovy, obrátil se tváří ke zdi, postavil se do pohovu. Vykročil jsem k němu. „Co to děláte?“

„Pane, já -“

Dveře se otevřely. „No tak mu to řekněte! Dobrý večer, pane.“ Seržant Radz.

Jerence Branstead řekl nahlas: „Učím se nebýt drzý k nadřízeným, pane.“

Seržant byl nemilosrdný. „A jak dlouho vám to potrvá, kadete?“

„Já - dokud neřeknete, seržante.“

„Já myslím, že tak asi půlku noci, když začnete hned.“

„Ano, pane!“

Neměl jsem se do toho co plést, ale bylo pozdě. A když už, tak už. „Proč ho z toho necháváte vyváznout tak snadno, seržante? Na takové, co dělají potíže, máme přece dost prostředků.“

„Ano, pane. Doufal jsem -“

„Pošlete ho ráno do mé kanceláře.“ Jerence zesinal. „Když usoudím, že s ním budou problémy, pošlu některého praporčíka do ubytovny pro jeho věci. Máme dost kandidátů, kteří si budou svého výcviku cenit.“

„Rozkaz, pane.“

Nechám z toho Jerence vyváznout s pár hodinami pobíhání po pochůzkách, ale to ten chlapec ještě teď vědět nemusí. Jen ať

stráví noc v očekávání velitelského výprasku; aspoň si dá příště pozor, aby seržanta nerozčílil. „Tak dobře.“ Seržant zasalutoval; když jsem se obracel k odchodu, mrknul.

Neochotně jsem se vracel zpátky k Valdezu. Světla byla zhasnutá a dveře zavřené. Polkl jsem svou nechuť, zašel jsem ke dveřím bytu seržanta Ibareze a zaklepal.

„Snad jsem vám říkal jasně - Dobrý večer, pane.“ Vyčkával. „Můžu... chcete jít dál?“

„Já - ne.“ Toužil jsem otočit se na podpatku a vrátit se do svého bytu. Nemohl jsem ale ignorovat příkaz admirála Duhaneyho. Na druhou stranu, jak by se mohl dozvědět, že jsem se Ibareze ve skutečnosti na nic neptal? Mohl jsem senátoru Bolandovi říct, že s Robertem je všechno v pořádku, což ostatně jistě také bylo.

Ne. Nemůžu chtít na svých kadetech, aby poslouchali, když to nebudu dělat sám. A admirál se vyjádřil dost jasně: zeptejte se seržanta z jeho ubytovny, jak si Robert vede, a řekněte to jeho otci. „Seržante, já -“

Jak přesně to Duhaney říkal? Snažil jsem se vybavit si jeho slova. Promluvte si se seržantem té ubytovny, ujistěte se, že je všechno v pořádku, a zavolejte Bolandovi.

Odvážím se toho? Není to výslovná neposlušnost? Věděl jsem, co admirál myslel. Stává se ze mě hnidopich, v tomhle věku? Na druhou stranu, pro dobro toho chlapce...

Usmál jsem se. „Je všechno v pořádku, seržante?“

Ibarez zakoktal. „Já, ehm, nevím... Ano, pane.“

„Tak dobře. Pokračujte.“ Pružnými kroky jsem došel do kanceláře a našel číslo senátora Bolanda.

+ + + + +

Když jsem se vracel do svého bytu, ušklíbl jsem se. V duchu jsem pořád slyšel své pošetilé uklidňování. Nápadně jsem ignoroval senátorovy narážky na to, že by si rád promluvil se svým synem osobně. Nebyl spokojený, ale rozhodl se nenaléhat.

Zabzučel jsem na Tollivera. „Jste vzhůru?“ „Ano, pane. Námořnictvo nikdy nespí.“

„Nechte toho. Chcete se mnou probrat tu zprávu?“ Okamžitě začal mluvit úředním tónem. „Jste ve svém bytě? Můžu tam být za moment.“

„Nechtěl jsem -“

„Samozřejmě, pane. Ráno možná budete mít chuť to zase odložit. Budu tam hned.“

Něco jsem káravě zavrčel a zavěsil. Ten člověk umí být nemožný. Ale přesto je svědomitý a zná mě jako málokdo.

Za patnáct minut seděl na mé pohovce, nohy zkřížené, a nahlížel do svých poznámek. „Hned na začátku vám řeknu, že jsem nenašel nic konkrétního, pane. Ale v mnoha případech není co najít.“

„Jak to myslíte?“

„Třeba dodávky paliva. V papírech není nic o tom, kdy jsme je skutečně dostali. Žádné faktury, žádné stvrzenky.“

„Jak to ubytovatel vysvětluje?“

„Já jsem se seržanta Serenca neptal, pane. Říkal jste, abych to nedělal moc veřejně. A nejde jen o palivo. Peníze na uniformy -“

Byl jsem nesvůj. „Možná bychom k tomu měli přibrat Sleaka.“

„Možná neměli, pane.“ Podíval se mi do očí.

Bolestně jsem se ušklíbl. Jestli můj systémový důstojník je zapletený v účetním podvodu... „Hledejte dál. Uvidíme, co ještě najdete.“

„Rozkaz, pane.“ Zavřel desky. „Mimochodem, ověřil jsem si v Lunapolis tu druhou záležitost. Vypadá to -“

„Druhou záležitost?“

„Ten způsob, jak se rozpočítávají náklady na kadeta. Jak to vypadá, vaše výdajová vodítka jsou celkem k ničemu. Platí jenom za předpokladu, že každý rok máme stejný počet kadetů. Ale -“

To mě podráždilo. „A co jiného máme předpokládat? Bereme jich tři sta osmdesát.“

„Ano, pane, ale to zjevně je jen tradice. Počet kadetů je funkcí rozpočtu, ne naopak. Když -“

„Co to má znamenat?“

„Možná byste mě tu a tam mohl nechat dokončit větu.

Znamená to, že historicky závisel počet přijímaných na tom, kolik nám dali peněz. Ale jako ze spousty věcí v námořnictvu, i z tohohle se stala skálopevná jistota, takže když jsme došli na tři sta osmdesát, všechny další rozpočty už se sestavují za předpokladu, že stejný počet přijmeme i příští rok. Kdybyste chtěl na jednoho kadeta vydat víc, mohl byste snížit množství přijatých. Neexistují žádné směrnice ani rozkazy, které by to zakazovaly.“

„Bože dobrý.“

„Námořnictvo je fascinující instituce.“

„No, ale na tom nezáleží. Stejně nemůžeme snižovat, když je potřeba nahradit třetinu flotily. Sledujte ty výdaje dál.“

„Rozkaz, pane.“ Když odešel, zhasl jsem a šel spát.

7.

Polovina odpoledne. Vyšel jsem ze své kanceláře a zamířil přes areál do auly.

„POZOR!“ Hlouček kadetů se neúspěšně pokusil napodobit strnulý postoj svého seržanta.

„Pokračujte. Dejte jim nástup, seržante.“ Chlapci a děvčata se postavili do dvou nerovných řad. „Jsem Nicholas Seafort, velitel Námořní akademie U.N.N.S. Přijmu teď vaši nástupní přísahu do Námořní služby.“ Odmlčel jsem se a snažil se vybavit si, co jsem to před pár týdny říkal té první skupině.

„Touto přísahou budete vázáni k námořnictvu U.N.N.S. na dobu pěti let. Budete mými svěřenci, dokud vás neuznám způsobilými k absolutoriu.“ Jeden starší chlapec popotáhl a otřel si oči. Podíval jsem se jinam. S tímhle si některý seržant užije.

„Námořnictvo Spojených národů je tou nejlepší vojenskou službou na světě. Je pro vás ctí, že do ní můžete vstoupit. Vy, kdo si přejete složit nástupní přísahu, pozvedněte pravou ruku.“ Odmlčel jsem se na dlouhý, vážný okamžik. Šedesát mladých lidí čekalo se zvednutýma rukama.

„Já - vaše jméno -“

Někdo si nahlas odkašlal. Vztekle jsem se otočil, kdo to ruší. Tolliver naléhavě ukazoval na přední řadu. Ne, nezvedlo se šedesát paží. Jen padesát devět.

Podíval jsme se na vysokého, neohrabaného patnáctiletého chlapce. „Pozvedněte ruku k přísaze!“

Celý se schoulil a zamumlal: „Já jsem si to rozmyslel.“ Přešlápl. „Chci domů.“ Ostatní na něj jen zírali.

„Já - ale -“ Nedořekl jsem. „Bože dobrý.“

Brunátný výcvikový seržant přistoupil k mladíkovi s vražedným pohledem. Zarazil jsem ho mávnutím ruky a bezmocně se podíval na Tollivera, který pokrčil rameny. „Já nevím, pane. Už se to někdy stalo?“

„Seržante?“

Seržant Olvira odpověděl: „Co jsem tady, tak ne. A to je

jedenáct let.“ Někdo se zahihňal.

Ceremoniál hrozil chaosem. „Odveďte ho ven,“ vyštěkl jsem. „Okamžitě!“ Dva instruktoři se sesypali na nešťastného chlapce a vystrkali ho ze dveří. Mám s ním promluvit? Ne. Kadet musí o Akademii usilovat. Námořnictvo nebude o rekruty prosit.

„Pozvedněte pravou ruku.“ Vykotlaná řada okamžitě uposlechla, stejně jako řada za ní. Naši rekruti byli dobrovolníci, ne odvedenci. Pošleme to nehodné dítě s ostudou zpátky k rodině. „Tak. Já -“ Sakra. Zarazil jsem se. „Ať zůstanou na místě!“ Vyrazil jsem ke dveřím.

Výcvikový seržant držel chlapce za límec, jako by mu chtěl zabránit v útěku. Postavil jsem se před zděšeného mladíka. „Jméno!“

„Loren Reitzman.“

„Věk!“

Polkl. „Patnáct, v březnu.“

„Uvnitř mám třináctileté, kteří vědí, co chtějí. Proč to nevíte vy, Reitzmane?“

„Omlouvám se. Nechtěl jsem -“

„Odpovězte na otázku!“

„Já nevím, pane. Chtěl jsem být kadet. Ale ti vojáci, jak na nás pořád křičeli...“ Otřel si oči. „Když se teď vrátím, tak mě táta...“ Schoulil se ještě víc. „Ani ve škole se už nikdy nebudu moct ukázat. Ale když tu zůstanu -“

„Ano?“

Zašeptal: „Já jenom... Všichni ostatní jsou chytřejší než já; dneska jsem ani nechápal jejich vtipy. Nechci být s někým takovým. Dostal jsem strach.“

Tiše jsem se zeptal: „Radši byste odjel domů a celý život si pamatoval, že jste to vzdal, a ani jste se nesnažil?“

Zavrtěl hlavou. „Ale co když... to nezvládnu?“

„Tak neuspějete. Ale aspoň jste se pokusil.“

Polkl vzlyk. „Mám strach.“

„No dobře. Seržante, odveďte -“

„Počkejte! Složím přísahu. Dejte mi ještě šanci.“

Obrátil jsem jeho tvář tak, aby mi hleděl do očí. „Jste si jistý?“

Polkl. „Ano, pane.“

Jednám správně? To jsem nemohl vědět. „Seržante, odveďte pana Reitzmana zpátky dovnitř.“

Za okamžik už jsem odříkával známý rituál. „Že po dobu svého povolání budu věren... že uposlechnu všech jejích zákonných rozkazů a řádů, k tomu mi dopomáhej Bůh Pán všemohoucí.“ Cekal jsem, až utichly poslední hlasy. „Nyní jste kadety U.N.N.S.“ Zasalutoval jsem a obrátil se k seržantovi. „Odveďte je,“ zavrčel jsem. Pak jsem ukázal na Lorena Reitzmana. „Kromě něj. Ten dostane bití za to, že zneuctil nástupní ceremoniál.“

Ignoroval jsem zděšený a zrazený pohled kadeta Reitzmana. Možná to bylo tvrdé, ale nezbytné. On to vydrží, a bude aspoň příkladem pro ostatní, že s námořními tradicemi si není radno zahrávat.

+ + + + +

Po večeři jsem šel do svého bytu, povolil si kravatu. Posadil jsem se k čerstvě instalovanému terminálu a líně se probíral složkami kadetů.

Zabzučel interkom. „Ano?“

„Poručík Sleak.“ Hlas měl napjatý. „Rád bych se s vámi sešel, jakmile to bude možné.“

„Tak pojďte hned.“ Položil jsem interkom a pokračoval v prohlídce složek, dokud nezaklepal.

Zasalutoval a šel za mnou do obývacího pokoje.

„Co se děje?“

„Donesu vám svou rezignaci, jestli chcete, pane. Nebo požádám o přeložení, pokud je vám to milejší.“

Zamrkal jsem. „Ten chlapec se provinil, odmítl přísahu před všemi ostatními. Kdybych byl věděl, že vám to tak -“

„O čem to pro všechno na světě mluvíte?“

Ignoroval jsem jeho kyselý tón. „O Lorenu Reitzmanovi. O tom kadetovi. Já vím, že tu byl první den, ale -“

„Nejde o žádného mizerného kadeta!“

„Tak o co tedy?“

Postavil se proti mně s rukama v bok. „O tu vaši neohrabanou tajnou kontrolu mých účtů. O to, že ten váš Tolliver se tady plíží a kontroluje výrobní čísla na laserových puškách. O ty nevinné otázky, které pořád klade ubytovateli.“

„Dělá to na můj -“

„Jestli chcete něco vědět, tak se mě zeptejte přímo. Nebo, když mi nevěříte, tak mě vyhoďte! Složil jsem přísahu stejně jako ti kadeti dneska, a nehodlám ji zradit kvůli mizerným pár unibabkám!“

„Nejde o to, že -“

„Velitel Kearsey by nikdy -“

„Jak se opovažujete skákat do řeči kapitánovi!“ To už jsem zařval. „JAK SE OPOVAŽUJETE!“

Rozpačitě přestal se svou tirádou. „Promiňte.“

„Promiňte, pane.“

„Promiňte, pane. Omlouvám se za přerušení. Ale co jsem řekl, platí.“

Ledovým tónem jsem přikázal: „Postavte se do pozoru, poručíku Sleaku.“ Okamžitě poslechl. „Omluvte mě, jsem trochu zmatený. Celou svou kariéru jsem strávil na lodích, kde je nemyslitelné, aby poručík přišel vynadat kapitánovi.“ Zrudl. „Vzhledem k tomu, že neznám příslušný pevninský protokol, odpovím vám, jako bychom byli ve skutečném námořnictvu. Přidáte se k tomu předstírání?“

„Já - ano, pane. Rozkaz, pane.“

„Dobře. Srážím vám třítýdenní plat za nekázeň a pokárání do vašeho osobního spisu. Ještě jedna taková událost, a pošlu vás před vojenský soud. Je to jasné?“

Díval se ostražitě a hlas měl ovládaný. „Ano, pane.“

„Pohov. Pokud jde o moje prošetřování, považuji za vhodné provést audit účtů Akademie. Jsou to moje účty, ne vaše, ačkoli vy s nimi zacházíte. Protože už o prověrce víte, budete poručíku Tolliverovi všemožně nápomocen. Potvrďte rozkaz.“

„Rozuměl jsem a provedu, pane.“ Klid na povrchu, záblesky hněvu uvnitř.

„Ještě něco?“

„Žádám o přeložení, pane.“ Ten člověk má páteř.

„Zvážím to. Odchod.“ Čekal jsem, až bude pryč, a pak jsem se zadíval do svého seznamu čerstvých kadetů. Ta drzost! Ani na pevnině nic nemohlo ospravedlnit Sleakovo chování. Co byl kapitán Kearsey za velitele, když podobný postoj toleroval?

Ale jak se lišil Sleakův vztek od mého, když jsem se doslechl o podezřívavých otázkách poručíka Crossburna na Hibernii? Zrudl jsem. No, aspoň se náš audit stal veřejnou věcí. Tolliver teď bude moci postupovat lépe a rychleji.

Zaklepání na dveře. Copak nebudu mít pokoj? Rozrazil jsem je.

„Hlásí se poručík Paulson, pane.“ Čelo měl zpocené. „Mám, ehm, pro vás vzkaz.“

„Ano?“

„Volal admirál Duhaney a praporčík to přepojil mně. Chtěl -“

„Měl jste ten hovor předat mně.“

„Žádal služebukonajícího důstojníka. Mám vám něco vyřídit, pane. Říkal -“ Paulson se odmlčel.

„No tak mluvte!“

„Rozkaz, pane.“ Paulsonovi se zřejmě po mém rozkaze ulevilo. „Pan Duhaney řekl, že vám mám vyřídit, že už má dost toho vašeho vykrucování.“

„Cože?“

„Řekl mi, že to mám vyřídit přesně takhle, pane. Máte bezvýhradně spolupracovat s panem Bolandem a přestat plýtvat jeho i admirálovým časem. Říkal, že uznává, že velíte Akademii, že můžete svobodně vykonávat svou pravomoc a naplňovat řády, jak uznáte za vhodné, ale že politika námořnictva se určuje shora a vy se jí máte podřídit.“

Uši mi hořely. Zavřel jsem oči a přinutil se odpovědět i přes to zahanbení. „Ještě něco, poručíku?“

„Ne, pane. Přikázal mi, abych vám ten vzkaz vyřídil slovo od slova a abych ho zapsal do deníku.“

„Dobře -“

Vyhrkl: „Přeju si, abych tam nebyl. Neměl - promiňte.“

„Děkuji.“ Zavřel jsem dveře, přecházel po tichém, vyčítavém pokoji. Samozřejmě budu rezignovat. Admirál Duhaney mě pokáral veřejně, před mými podřízenými. Tímhle přístupem dal

jasně najevo, že už nemám jeho důvěru. Seřval mě jako zeleného kadeta, jako -

V koutcích úst mi zaškubalo. Stejně jako já před chvílí poručíka Sleaka. Půjčka za oplátku. Já jsem ale aspoň měl tolik slušnosti, že jsem toho člověka pokáral soukromě. Vlastně ne. Strhl jsem mu plat a zapsal pokárání do spisu, čímž jsem celou věc vykřičel do světa. Povzdechl jsem. Možná bych mohl vzít zpátky -

Zabzučel interkom. Prudce jsem se obrátil a popadl ho. „Co je zase?“

„Já - Hlásí se seržant Olvira, pane. Doufám, že neru-“

„Rušíte, ale od toho jsem tady. Co se děje?“

Začal mluvit úředněji. „Rozkaz, pane. Omlouvám se; možná jsem neměl volat. Jde o toho kadeta, Reitzmana, toho, co odmítl -“

„Ano?“

„Je tady v mém bytě, brečí a vyvádí jako mimino. Poručík Sleak byl na něj tvrdý, má na zadku pár jelit a nemůže si sednout. Já to zvládnu, ale napadlo mě, vzhledem k tomu, že nechtěl ani složit přísahu...“

„Ano?“

„Neměli bychom minimalizovat ztráty včas? Poslat ho přece jen domů?“

Ovládl jsem svůj hněv a uvažoval o tom. V ubikaci není místo pro slabochy. Praporčíci musejí - ne, Reitzman není praporčík, ještě ne. Je kadet a bude jím, dokud nerozhodnu, že je už dostatečně kvalifikovaný.

„Ustlal si tak sám, seržante. Tak ať si teď lehne. Utěšte ho trochu, potřebuje to, ale pošlete ho zpátky na ubytovnu. Jestli se neuklidní, tak ho varujte, že pokud ho budete ráno muset poslat ke mně, bude mě na kolenou prosit, aby se směl vrátit k poručíku Sleakovi.“

Pauza. „Rozkaz, pane.“

Netrpělivě jsem zavrtěl hlavou.,“A seržante, postarejte se, ať ho ke mně posílat nemusíte.“

Jeho tón byl o poznání vřelejší. „Rozkaz, pane. Já to zvládnu.“

Položil jsem interkom a začal zase přecházet. Co se to s námořnictvem děje? Nejdřív Sleakova scéna, pak šokující admirálův vzkaz mému službukonajícímu důstojníkovi, pak seržant... Zavrtěl jsem hlavou. Za to všechno můžu já. Kdybych nejednal za Sleakovými zády, kdybych mu důvěřoval jako svědomitému důstojníkovi, nebyl by se urazil a nedostal by trest. Kdybych byl já sám splnil Duhaneyho rozkazy, nenaštval bych admirála.

A kdybych důvěřoval svým instinktům a poslal Reitzmana domů, když odmítl složit přísahu, nedostal by ten chlapec bití a my bychom neměli na krku vystrašeného, nešťastného mladíka, když jiní, ochotnější, tu šanci nedostali.

A navrch jsem teď ještě musel zavolat senátora Bolanda a sypat si popel na hlavu, než to bude všechno ještě horší.

Rázoval jsem po místnosti tam a zpátky. „Politika se určuje shora a vy se jí musíte podřídit.“ Zatracená politika. Takže teď mám být lokaj, kterému bude pořád někdo koukat na prsty. Měl jsem požádat o loď. Je už na to moc pozdě? V tuhle chvíli nejspíš ano. Velitel nemůže rezignovat hned první měsíc, to zavání skandálem.

Nic z toho by se nestalo, kdyby operačnímu dosud velel admirál Brentley. No, ale Duhaney sám připustil, že je víc politik než admirál. Jenže jak mám velet Akademii, když musím skákat, jak on píská? Podřiďte se politice, Seaforte. Poklonkujte před senátorem.

Dopadl jsem do křesla. Buď fér. Tohle není všechno, co řekl. „Můžete svobodně vykonávat svou pravomoc a naplňovat řády, jak uznáte za vhodné.“ Jenže co to znamená, když rozhodl, že zvláštní přístup k senátoru Bolandovi je politická záležitost?

Byl jsem jen kolečko ve strojku. Vezmi tři sta osmdesát kadetů, které vybral někdo jiný, zpracuj je a na konci vyplivni. Kromě finálního výběru jsem neměl jinou možnost ovlivnit to, které kadety přijmeme, kolik jich bude, nemohl jsem...

Zůstal jsem zírat na svůj terminál. „Můžete svobodně vykonávat svou pravomoc...“

Existuje snad způsob?

Okousal jsem si prsty a fascinovaně hleděl na obrazovku.

Mnohem později jsem se probral, vzal interkom, stiskl tlačítko a řekl praporčíkovi, který měl službu: „Seafort. Vyřiďte prosím poručíku Tolliverovi a Sleakovi, že je prosím, aby přišli do mé kanceláře za pět - kolik je hodin? - za deset minut.“ Položil jsem sluchátko. Trvalo mi jen chvilku narovnat kravatu a hodit na sebe sako. Přešel jsem přes areál, vyběhl po schodech do administrativní budovy a spěšně vešel do své přední kanceláře.

Praporčík Thayer se postavil do pozoru. „Ještě tu nejsou, pane.“

„Proč jim to - no nic. Máme kávu?“

„Je stará, pane.“

„To bude stačit.“ Upil jsem ze šálku teplé břečky a ušklíbl se. První dorazil Tolliver; stejně jako já donedávna sloužil na lodi a byl zvyklý na to, že ho volají v nekřesťanské hodiny. O chvilku později se objevil i Sleak; pohled, který vrhl na Tollivera, byl sice ještě zdvořilý, ale tak tak.

„Edgare, říkal jste, že kdybych chtěl na každého kadeta vydat víc, mohl bych snížit počet přijatých. Je to pravda?“

„Ano. Uvědomujete si, kolik je hodin?“

„Zmlkněte.“ Podíval jsem se na Sleaka. „Znáte tyto řády?“

Povýšeně odpověděl: „Rozumím jejich významu.“

„Pochopil to Tolliver správně?“

„V technickém slova smyslu ano. Ale -“

„Dobře. A co kdybych chtěl na jednoho kadeta utratit méně?“

Odpověděl Tolliver: „Pane, je teď vhodná doba snižovat výdaje na výcvik jen kvůli úsporám?“

„Nechci je šetřit. Chci je utratit.“ Jako dítě o Vánocích jsem si vychutnával ten okamžik, než jsem se obrátil zpátky k terminálu. Ťukal jsem do klávesnice a přes jednotlivá menu jsem se propracovával k tomu, co jsem chtěl. „Tady. Seznam přijatých.“

„Ano, pane.“

„A tenhle seznam, to jsou kandidáti před finálním výběrem. Rozdíl čtyřiceti jmen.“

„Ano, pane?“

„Pošlete dopis, spěšně: Litujeme, že vzhledem k omylu při kalkulaci počtu volných míst jste obdržel zprávu zamítající vaši

žádost. Tímto dopisem potvrzujeme vaše přijetí na Námořní akademii Spojených -“

„Cože?“ vyskočil Tolliver.

„- národů. Potvrďte obratem pošty a hlaste se, a tak dále. Podpis Nicholas E. Seafort, velitel. Však znáte ten formulář.“

Sleak namítl: „Ale nemáme dost místa pro -“

„Prázdných postelí je spousta, když teď kadeti druhého ročníku odletěli nahoru.“

„A vybavení? Jídlo?“

„Rozpočet má rezervy. Použijte fondy určené na reprezentaci. Zrušte cestovní výhody personálu. Zrušte můj příděl alkoholu. Nevyužívám ho.“

Tolliver: „Budeme muset otevřít další ubytovnu. Kdo ji převezme?“

„Dejte tam některého z třídních instruktorů, nebo si ji vezměte sám.“

„Já?“

„A co má být? Nezvládnete pár kadetů zblázněných do vesmíru?“

„Ne, pane, to ne - ale proč?“

Uhodil jsem pěstí do stolu. „Protože to považuji za správné.“ A taky abych si vyrovnal účty s admirálem Duhaneym. Ale tu nečestnou myšlenku jsem zase zahnal.

Jako by mi Sleak četl myšlenky, řekl: „Možná byste to měl konzultovat s Admiralitou, pane.“

„Ne. Dnes večer jsem dostal vzkaz z operačního.“ Sleak rychle skryl škodolibě spokojený výraz, ale já jsem ho stačil zahlédnout. Takže už to taky slyšel. I tady se klepy rozletí rychleji než loď ve fúzi. Pevným tónem jsem prohlásil: „Admirál Duhaney se jasně vyjádřil, že můžu svobodně vykonávat svou pravomoc a naplňovat řády, jak uznám za vhodné.“ To sice nebyla podstata jeho vzkazu, ale ta slova v něm byla. Budou také zapsaná v deníku, kdybych se tam chtěl podívat.

Sleak se ozval: „Víte jistě, že to chcete udělat, pane?“

„Ano. Nějaké námitky?“

Zavrtěl hlavou, jako bych to neřekl ironicky. „Ne, pane.

Budeme muset přepočítat všechny naše... Ale samozřejmě nejdřív ten dopis. Ten musí odejít okamžitě.“

„Ano.“

„Pane Tollivere, pomůžete mi sestavit koncept? Asi ho budete chtít podepsat ještě teď v noci, aby se ráno dostal do faxu. Jestli si chcete jít lehnout, pošlu praporčíka, aby na vás zaklepal, až to bude hotové. Pak můžeme s Tolliverem svolat na zítra schůzku personálu. Dokonce i když otevřeme další ubytovnu, budeme muset vecpat pár kadetů i do těch ostatních.“

Jen jsem na něj zíral. Sleak se ponořil do logistiky, jako by úplně zapomněl na moje ostré poznámky. A možná to pro tu chvíli i tak bylo.

Nechal jsem ho dělat jeho práci.

+ + + + +

U snídaně vypadal Tolliver dost nevyspale. Neříkal jsem nic, protože jsem věděl, že spánek dožene, hned jak se mu naskytne příležitost. To umí každý praporčík. Cestou zpátky do své kanceláře jsem přecházel přes cvičiště a na chvíli se zastavil, abych se podíval, jak četa zpocených kadetů v tričkách provádí výskoky ze dřepu, sedy-lehy a sklapovačky pod dozorem seržanta Ibareze. V přední řadě Robert Boland svědomitě dřel sedy-lehy, zatímco druhý chlapec mu držel kotníky. Rychle jsem odvrátil pohled. Nebudu mu věnovat žádnou speciální pozornost. Ale cestou do kanceláře jsem se duševně připravoval na telefonát jeho otci.

Přisedl jsem na svůj stůl a prohlížel ranní zprávy. Pro novou budovu vybral Sleak jednoho z třídních instruktorů, který už kdysi ubytovnu měl; Tolliver tu námahu nebude muset podstoupit.

Seděl jsem u svého stolu, kontroloval čísla, schvaloval objednávky, ověřoval data příjezdu naší poslední, největší dávky kadetů, až jsem konečně mohl odejít na oběd.

V přeplněné jídelně jsem míjel stůl kadeta Reitzmana a uvědomil jsem si, že nebyl poslán do mé kanceláře. Ale to jsem vlastně ani nečekal. Naši výcvikoví seržanti byli sice tvrdí, ale

obvykle věděli, kdy víc pomůže laskavé slovo. Koneckonců, jejich úkolem bylo pomoci těm mladým uspět, ne je zničit. Znova jsem se podíval a všiml jsem si, že chlapec v jídelně není. Předpokládal jsem, že to tak pár dnů zůstane, dokud nebude moci sedět na židli s polštářem.

Už teď se dalo pozorovat určité zlepšení v chování kadetů, v jejich oblečení a úpravnosti. Za pár týdnů už budou vypadat jako budoucí důstojníci, ne jako rozmazlené civilní děti. Nabral jsem si polévku. Disciplína, fyzická námaha, pocit bratrské sounáležitosti v těch prvních dnech výcviku, bylo toho tolik, že se to skoro nedalo pojmout. Hleděl jsem do talíře. Skoro se to nedalo pojmout...

+ + + + +

Ruka hrubě sevřela mou paži, strhla mě z postele na chladnou tvrdou podlahu. „Jedna důtka, Seaforte. Vy také, Sandersová. Budíček byl už před třemi minutami!“ Zasténal jsem a neohrabaně se zvedl. Arlene Sandersová se podívala na moje trenýrky a vesele se zašklebila. Úplně rudý jsem se odvrátil a skočil po kalhotách.

S tou boulí jsem nemohl nic dělat. Nebylo fér, že se smála.

Za deset minut budeme pochodovat na snídani. Musel jsem si pospíšit. Utíkal jsem na záchod, vystál si frontu na kabinku. Pak jsem popadl ručník, běžel k umyvadlům, vydrhnul se. Jen před pár dny seržant usoudil, že Von Halstein není dost čistý, a vlekl ho zpátky do umývárny, kde jsme se všichni museli dívat, jak...

Namydlil jsem si hruď a podpaží. Všechno má své hranice. Kdyby to udělal mně, umřel bych. Holicí čepelky na poličce jsem ignoroval; dosud jsem nic takového nepotřeboval. Doufal jsem ale, že brzo budu. Někteří chlapci je používali denně.

Po snídani cvičení. To mi ani tak nevadilo, kromě sklapovaček. Seržant Swopes měl speciální způsob, jak člověka švihnout hůlkou, když trochu zpomalil. Pálilo to. Když už člověk skoro padal vyčerpáním, dal nám dvě minuty pauzu a pak nás odvedl na dráhu na obvodu cvičiště. Tam se k nám přidala i četa seržanta Tailora z ubytovny Renault.

Tailor se usmál. „Je řada na mně, Darwine. Tak mě poslouchejte. Dnes čtyři kola. Tollivere, vy první.“

Vyběhl vysoký štíhlý kadet z druhého ročníku. „Rozkaz, pane.“

„Já poběžím poslední,“ pokračoval seržant Tailor. Obrátil jsem oči v sloup. Když někoho doběhl natolik, že se ho svou hůlkou dotkl, dostal ten nešťastník po běhu výprask. Nestávalo se to často, a říkalo se, že poručík Zorn nebývá příliš tvrdý, ale na vlastní kůži jsem si to ověřovat nechtěl.

Pak jsme utíkali zpátky do sprch. Když jsem se mydlil, zjistil jsem, že stojím vedle Arlene Sandersové. Vlasy jí voněly čistotou.

Zahihňala se a já jsem se po chvilce nerozhodně usmál. Zůstal jsem ale obrácený tváří ke zdi, až nakonec jsem sebral odvahu a jakoby nic se otočil. Ale už byla pryč, razila si cestu místností plnou páry ke stojanu s ručníky.

Snědý chlapec z Indie teatrálně zanaříkal: „Ach, proč jenom není civilistka.“ Rozesmáli jsme se.

Po obědě a vyučování nás seržant hnal do výcvikového prostoru, kde nám instruktoři házeli do náruče skafandry uložené na policích. Museli jsme stát a držet je v náručí, zatímco nám na velké obrazovce nad hlavou pouštěli instruktážní holo. „Tak do toho, mládenci. Pomozte si navzájem s oblékáním. Přesvědčte se, že máte zapnutý přívod vzduchu, než si nasadíte přilbu. Pak po jednom projděte tou místností vlevo. Budu na vás čekat venku.“

„Rozkaz, pane.“ Pořád ještě to znělo rozházeně, ale lepšilo se to. V ubytovně, kde jsme si už zvykli na tempo seržanta Swopese, jsme už odpovídali téměř jako jeden muž.

Bojoval jsem se západkami přilby. Ne, nejdřív vzduchové lahve. Čekal jsem na zasyčení. Teď přilba. Jak to bylo v instruktáži - zaklapnout a otočit. Svědomitě jsem kroutil. Přilba se mi zdála bezpečně připojená.

Zařadil jsem se. Jednoho po druhém nás seržant Swopes postrčil do záhadné místnosti vlevo a zase zavřel dveře. Když došla řada na mě, vklopýtal jsem dovnitř, postrčen jeho rukou. Místnost mi připadala nezvykle mlhavá. Šel jsem ke dveřím na

protější straně, hlasitě jsem přitom slyšel vlastní dech. Dveře byly zamčené. Otáčel jsem rukojetí, ale marně. Za dlouhou chvíli se dveře otevřely. Vypotácel jsem se na trávník, kde si už několik kadetů svlékalo skafandry.

Seržant mi poklepal na přilbu. „Dolů!“ Šátral jsem po západkách, otočením je uvolnil. Vdechl jsem vítaný chladný vzduch, obrátil se k Robbiemu Roveremu a usmál se. .Jestli je tohle všechno, tak můžu na Odvrácenou třeba hned.“

Nejistě se usmál, ale náhle vytřeštil oči. Zkroutil se a začal divoce zvracet do trávy. „Ježíši, co -“ Zasáhla ho další křeč.

Přiběhl instruktor. „Zmiz od toho skafandru. Támhle za roh, k těm ostatním pitomcům!“ Nakopl Robbieho. Chlapec se sténáním odklopýtal.

Založil si ruce v bok. „A co ty? Taky nám vrátíš oběd?“

„Já -“ Polkl jsem, ale zdálo se, že je všechno v pořádku. „Ne, pane. Co je s Robbiem, seržante?“

Instruktor došel ke dveřím a vytáhl dalšího kadeta. Chlapec zezelenal a divoce zatápal po západkách. Najednou se přední část helmy zalila velkým cákancem; chlapec padl na kolena. „Učí se poslouchat.“

O půl hodiny později jsme stáli seřazení podél budovy, někteří z nás dosud hodně roztřesení. Instruktorův tón byl ztělesněním znechucenosti. „Vy jste ta nejnemožnější a nejpitomější banda, kterou tu kdy Akademie měla! Za týden nebo dva vás odvezeme nahoru; to vám nikdo neřekl, že venku za komorami není vzduch? Tentokrát jsme na vás dávali pozor, takže vás z toho jenom bolí břicho! Příště taky můžete být mrtví!“

Zahanbeně jsme přešlapovali, ale ještě s námi neskončil. „Vy všichni, co jste zvraceli, dvě důtky.“ Jedna důtka znamenala dvě hodiny cvičení tak tvrdého, že ranní rozcvička proti tomu byla hračka. Provozoval jsem ho tak často, že moje svaly kvílely, pro prohřešky, jimž jsem se při nejlepší vůli nemohl vyhnout. Tentokrát jsem byl ale v bezpečí.

„A vy ostatní tři důtky!“ Vzhlédl jsem, doběla vzteky. To není fér!

„Všichni jste viděli to holo, co? Vaši kamarádi šli někam, kde

potřebovali skafandry. Zkontroloval jim někdo z vás západky?“ Zvýšil hlas. „Zkontroloval? Rovere mohl být teď mrtvý. Stejně tak Sandersová, nebo kdokoli z vás. A vy jste jim nepomohli!“ Díval se na nás s odporem; jeho hlas gradoval až k řevu. „Příště to bude vakuum! Viděli jste někdy, jak někdo vdechl kosmos? Je mi z vás špatně, z vás všech! Zmizte mi z očí!“

Tu noc jsme leželi otupělí a vyčerpaní na postelích.

Přes uličku někdo vzlykal. Zabořil jsem hlavu do polštáře. Nějaký hlas zašeptal: „To bude dobrý, Robbie.“

Kdyby nás seržant slyšel... Ležel jsem bez hnutí.

„Musím odtud pryč!“

Někdo se hrubě zasmál.

„Fňukno!“

„Maminčin mazánku!“ Hlasitý šepot.

„Brečí kvůli troše blití jako -“

Robbie mě kryl, když jsem zapomněl hodit svůj ručník do koše. Když přišel seržant do umýváren, ležel ručník zapomenutý vedle Robbieho umyvadla. Kdoví proč Robbie řekl, že patří jemu. Jen jedna důtka, ale... Zaťal jsem pěst. Nechte ho být.

Ticho, pak další zdušený vzlyk.

Na druhém konci ubytovny nějaký vtipálek ten zvuk napodobil. Někdo jiný se zasmál.

Odhodil jsem přikrývku, vyskočil z postele. „Držte hubu!“ sykl jsem.

Von Halstein se mi vysmál: „Donutíš nás, chlapečku?“

„Když budu muset.“ Hlas se mi chvěl. Byl jsem jen v trenýrkách a klepal jsem se zimou. „Nechte ho být. Trefujte se do mě!“

„To je moc jednoduché.“ Někdo se zahihňal.

„Neřvěte, pitomci. Seržant vás uslyší.“ Arlene Sandersová.

„Zalez do postele, Seaforte, než to schytáme všichni.“ Souhlasné mručení.

Přešel jsem přes uličku k Robbieho lůžku. Neobratně jsem mu přitáhl deku těsněji k tělu: „To bude dobrý, kámo.“ Na okamžik jsem se rukou dotkl jeho ramene. Chtěl jsem ji odtáhnout, vzpomněl jsem si na Jasona. Nechal jsem tam ruku ještě o chvilku déle. „To bude dobrý.“

Obrátil jsem se ke svému lůžku a skoro se už dostal do bezpečí, když se ode dveří ozval hlas: „Co se to tu děje?“

Všude ticho. S bušícím srdcem jsem se přinutil znova vstát. „Hlásí se kadet Seafort, seržante. Byl jsem venku z postele.“

„Proč?“

Zaváhal jsem. Musel jsem říct pravdu, ale... „Měl jsem dojem, že slyším nějaký zvuk.“

„Tak to byste nás měl asi hlídat. Přineste si slamník.“

„Rozkaz, pane. Kam?“

„Ven.“

Všude bylo ticho, když jsem vlekl těžký slamník po podlaze ubytovny.

+ + + + +

„Už jste skončil, pane?“

Vzhlédl jsem od vychladlé polévky. „Ano.“ Talíř zmizel a na jeho místě se objevil salát.

Čety kadetů dojedly a vstávaly. U každého stolu ten z kadetů, který měl úklidovou službu, spěchal k pultu s vrchovatým tácem špinavého nádobí. Já jsem ho jednou upustil a týden jsem nesměl do jídelny.

Vstal jsem, protáhl se a vykročil ke dveřím. Kadeti uctivě ustupovali. Mezi nimi jsem uviděl Roberta Bolanda se zardělými tvářemi, v nažehlené šedé uniformě a naleštěných botách. Předstíral jsem, že ho nevidím, jako kapitán nevidí kteréhokoli kadeta.

Cestou zpátky do kanceláře jsem povzdechl, protože jsem věděl, že ten telefonát už nemůžu dál odkládat.

Zavřel jsem dveře, sedl ke stolu a připravil se na všechno. Věděl jsem, že teď právě hodlám zahodit všechno kvůli pouhé hrdosti. Vzal jsem do ruky interkom. „Senátora Bolanda, prosím.“ Čekal jsem a přemítal. Snad kdyby mě byl Duhaney nevolal tak veřejně...

Ve Washingtonu bylo časně ráno, ale v kanceláři byl. „Seaforte? Rád vás slyším.“ Boland si mohl dovolit chovat se žoviálně.

Cítil jsem napětí v celém těle. „Omlouvám se, že jsem se vyhýbal vašim telefonátům.“

„Nemusíte -

„Ale musím, pane. Neodhadl jsem dobře rozsah vašeho vlivu.“

„Díky, kapitáne. Měl jsem starost -“

„Nechte mě prosím domluvit. Admirál Duhaney mi nařídil, abych s vámi v plné míře spolupracoval, a já to samozřejmě udělám. Ověřil jsem si, co dělá váš syn. Je v naprostém pořádku. Když budete chtít další informace, kontaktujte mě.“

„Jsem vám velice vděčný -“

Bušilo mi srdce. „Pane senátore, podcenil jsem vás.“

Odmlčel se. „Cože jste?“

„Nejen moc vaší komise, ale i vaši vlastní. Držíte v rukou mou kariéru.“

Teď už byl ostražitý. „Nerozumím vám.“

„To je jednoduché. Když budete chtít informace o svém synovi, zavolejte mi. Když s ním budete chtít mluvit, přepojím vás. Kdykoli se zastavte na návštěvu. Uposlechnu admirála Duhaneyho do písmene. Ale po prvním vašem telefonátu nebo návštěvě, nebo když uslyším, že jste si zase stěžoval admirálovi, okamžitě složím funkci velitele a odejdu z Námořní služby. To přísahám před samým Bohem Pánem.“

Na druhé straně bylo ticho. Dodal jsem: „Mou budoucnost držíte ve svých rukou. Odpusťte, že jsem vás podcenil. Stačí vám, abyste sáhnul po interkomu, a moje kariéra skončila.“

„Ježíši, Seaforte.“

„Pane, máte syna, na kterého můžete být hrdý. Nechte ho být a nás nechte dělat svou práci. Pro jeho dobro.“

„Já -“

„Jinou možnost nepřipustím.“ Poslouchal jsem, a když jsem neslyšel odpověď, zlehka jsem zavěsil.

Část II
Říjen léta Páně 2201

8.

K mé nevoli mě v Přístavu Země znova čekal praporčík; tentokrát poslali prvního praporčíka Thomase Keena. Vrčel jsem na něj, jako by to byla jeho vina.

Napříště budu muset cestovat bez ohlášení, nebo ještě lépe, vydat přímý příkaz, že mi nemají posílat doprovod. Nejsem přece nějaký zelený kadet s kosmickou nemocí, který potřebuje gardedámu, a svůj lodní pytel si můžu klidně nosit sám.

O několik hodin později, pořád ještě v mizerné náladě, jsem prošel přechodovou komorou Odvrácené strany a zamračil se na službukonajícího důstojníka, který mi přišel naproti. Byl to poručík Ardwell Crossburn. Mlčky jsem mu oplatil pozdrav a přál si, abych si byl přece jen dal tu práci a zbavil se ho.

„Měl jste příjemnou cestu, pane?“ zeptal se zdvořile.

„Ano.“

„Jestli pro vás můžu něco udělat -“

„Odchod.“ Vykročil jsem, ale pak jsem se zarazil. „Počkejte. Pojďte do mé kanceláře.“

„Jak si přejete, pane.“

Podsaditý poručík během naší dlouhé cesty bludištěm chodeb naštěstí mlčel. V kanceláři jsem odložil zavazadlo, odhodil čepici na pracovní stůl. „Pořád si ještě píšete deník?“

Zamračil se. „Ano, pane, ale jen pro svou vlastní -“

„Píšete o probíhajících událostech, jako jste to dělal dřív?“

„Je to můj způsob analýzy, pane. Přemýšlím o věcech a-“

„Mluvíte s ostatními důstojníky o tom, co píšete?“

„No, tedy - ano, pane. Občas u jídla a podobně.“

Přesně, jak jsem se obával. „Poručíku, přikazuji vám, abyste do svého deníku nezapisoval žádné události, které se přímo nedotýkají vás samotného. Výslovně vám zakazuji, abyste o čemkoli z toho, co píšete, diskutoval s kterýmkoli z mých důstojníků. Ne, s kterýmkoli z důstojníků, námořníků nebo kadetů.“ Ten člověk je schopen všeho.

Tvrdošíjně zavrtěl hlavou. „Pane, se vší úctou, to je zásah do

mé osobní svobody, který nemá nic společného -“

„Mlčte!“ Zamával jsem mu prstem pod nosem. „Stěžujte si na Admiralitě, jestli se vám to nelíbí. Dovoluji vám to.“ Pochyboval jsem, že by ho vůbec vyslechli. „Ale do té doby uposlechnete rozkazu, nebo - nebo -“ hledal jsem nějakou vhodnou hrozbu.

„Ano, pane?“ Nezdálo se, že by si ze mě něco dělal.

Zavrčel jsem: „Barkasu tady nemáme, ale jestli se doslechnu o jediné otázce na to, jak se tady co řídí, tak z vás udělám správního důstojníka na výcvikové stanici.“

Nadmul se. „To by byla pro mě čest, pane. Těšilo by mě-“

„S trvalým pobytem!“ To ho zarazilo. Několik měsíců v roce byla výcviková stanice úplně prázdná. Mohl by se osaměle procházet jejími chodbami a psát si po libosti. Na chviličku jsem zalitoval, že jsem ho varoval; teď ho tam nemůžu poslat, dokud ho doopravdy nepřistihnu.

Když odešel, chodil jsem po kanceláři, dokud mě nepřešel vztek. Nakonec jsem sáhl po interkomu. „Kde je pan Paulson?“

„Ve své kajutě, pane.“

„Zavolejte ho.“

Vyšel jsem Paulsonovi vstříc ke dveřím a ukázal na židli. „Jakou jste měli cestu nahoru? Je všechno v pořádku, Jente?“ Samozřejmě že ano, jinak by mi to už řekli.

„Kadeti se ubytovali bez problémů.“ Zaváhal. „Trochu nás překvapilo, když jste jich sem šedesát poslali dřív, pane.“

„Potřebovali jsme místo.“ Poručík Sleak to doporučil a já jsem s tím souhlasil. Bylo vhodnější odměnit ty nejlepší Odvrácenou stranou, než zbytečně přecpat kasárna v Devonu.

„Ano, už jsem - už jsme o tom něco slyšeli.“ Dával si záležet, aby se tvářil neutrálně. „Co na to Admiralita?“

Uvelebil jsem se. „Neozvali se.“ Ani kvůli tomu, ani kvůli ničemu jinému. Možná uvažují o tom, co se mnou.

Za celé dva týdny od té mé nevídané drzosti senátor Boland ani jednou nevolal. Začalo mi ho být líto a uvažoval jsem o tom, že mu pošlu aspoň krátkou zprávu. Ale zarazil jsem se včas. Jednou vyhraná bitva se znovu nezačíná.

„Jak dlouho tu zůstanete, pane?“

„Asi týden.“ To je dost času na to projít základnu a všech se naotravovat až až. Budu mít taky kdy znova navštívit výcvikovou stanici, kde se naši pokročilejší kadeti seznamují s životem na lodi. „Někdy na druhou polovinu týdne naplánujte oficiální inspekci, Jente. Seržanty upozorněte předem, ale kadetům nic neříkejte.“ Našim mladým ty obavy a rozčilení jen prospějí, ale nemělo cenu znepříjemňovat život i seržantům. „Ještě něco bych měl vědět?“

„Poslal jsem vám papíry toho Edwardse.“

„Já vím.“ Poslal jsem zprávy jeho matce spolu s chabým osobním vyjádřením soustrasti. „Co ten druhý kluk, ten Arnweil?“ S tmavovlasým chlapcem jsem se nepotkal od chvíle, co jsem mu pomohl na nohy a odvedl ho do jeho ubytovny.

„To se budete muset zeptat seržanta Radze, pane. Já jsem se s ním nesetkal.“ Ušklíbl se. „Já se vůbec vídám jen s těmi, s kterými jsou potíže. Na lavici.“

„Musel jste ji hodně používat?“

„Od začátku roku třikrát. Dvakrát pro kadety, kteří si dost rychle nesmazávali důtky, a jednou minulý týden...“ Zavrtěl hlavou. „Nechápu, co to do nich vjede. Kadet se serve s praporčíkem.“

To myslí vážně? „Pod koho spadají?“

„Ten kadet, Johan Stritz, je z ubytovny Krane, od seržanta Tripola. Praporčík... no, první poručík jsem já. Je to moje chyba.“

Nesouhlasně jsem odfrknul. Až přijde den, kdy poručík stačí sledovat, co všechno praporčíci vyvádějí... Praporčíci mají přirozené nadání dělat potíže, to jsem mohl dosvědčit osobně. Jednou, na lodi Helsinki, jsem - „Který praporčík?“

„Guthrie Smith, pane. Je mu sedmnáct, už by mohl mít rozum.“

Vzpomněl jsem si na ostýchavého chlapce, jak strnule seděl s čepicí v ruce na té mé schůzce s praporčíky. „Co se stalo?“

„Samozřejmě šikanoval, co jiného.“ Kadety tradičně šikanoval kdekdo, i praporčíci. Koneckonců, museli se naučit se s tím vyrovnat. Kapitán na lodi je absolutní diktátor, a jsou mezi nimi i tyrani. Praporčík, který nezvládne nepříjemnosti, na

takové lodi prostě nevydrží.

„Pokračujte.“

„Ono není moc co povídat. Pan Smith velel četě, která vyklízela jídelnu před velkým úklidem. Usoudil, že Stritz se fláká, a tak ho nechal plížit se ke dveřím a zpátky a strkat přitom před sebou židli.“

„To mi nepřipadá tak zlé.“

„Pak mu přikázal, aby to zopakoval ještě jednou. Kadet toho měl dost a odmítl. Tak ho Smith vzal ven na chodbu a seržant Radz je tam přistihl, jak se rvou. Okamžitě mě zavolal, protože v tom byl zapletený praporčík.“

„Bože dobrý.“

Poručík Paulson zavrtěl hlavou. „Stritzovi jsem jich dal tucet a poslal jsem ho s brekem do ubytovny. Musí se naučit ovládat se.“

Kývl jsem. Ani já bych to nepřeháněl. Zdá se, že ten kluk má aspoň kuráž, když už ne rozum.

„Popravdě řečeno, měl jsem chuť dát půltucet i Keenovi, že nenatloukl Guthriemu Smithovi do hlavy víc rozumu. K čemu pak první praporčík je?“

„A udělal jste to?“

„Ne, ale postavil jsem si ho do pozoru a seřval jsem ho tak, že si to bude dlouho pamatovat. A čtyři důtky. A když přišel praporčík Smith, dal jsem mu to sežrat. Nějakou chvíli jedl vleže na posteli. Sakra, má mít rozum.“

Praporčík - a vlastně žádný důstojník - si nemůže vynucovat poslušnost brutální silou, dokonce ani v případě kadeta. Jinak by stačilo, aby byl námořník fyzicky silnější než jeho velící důstojník, a mohl by si dělat, co by chtěl. Byla sice pravda, že praporčíci v případě potřeby dostávali výprask, ale ty jsme brali jako mladé pány a dámy, kteří sice byli podle zákona dospělí, ale schopní mladických nerozvážností, jež je třeba potrestat. Námořníci v podpalubí bití nedostávali.

Uvažoval jsem nahlas: „Občas mě napadá...“

„Ano, pane?“

„Jestli se příliš nespoléháme na rákosku.“ Uvědomil jsem si, že jsem právě vyslovil téměř kacířskou myšlenku. „Chci říct, že

pár ran za skutečně vážné provinění je jedna věc, ale můžeme něčeho dosáhnout, když se při každé příležitosti uchýlíme k lavici?“

„My se uchylujeme především k důtkám, ne k lavici, ale stejně si myslím, že něčeho dosáhnout můžeme,“ odpověděl Paulson bez zaváhání. „Kadeti, a praporčíci ostatně také, se musejí naučit poslouchat své nadřízené. Život na mezihvězdné lodi není žádná legrace.“

To byla pravda. Neposlušnost nebo nepozornost mohla mít osudové následky, a nejen pro toho kterého praporčíka. Pokrčil jsem rameny. Nebyl jsem žádný bláznivý idealista. Společnost se konečně zotavila z období delšího než století, kdy rozmazlovala vzpurné děti, a všem se nám žilo lépe.

„Ještě něco, pane?“

„Ne. Na shledanou u večeře.“

Když Paulson odešel, obrátil jsem se k terminálu, abych prošel kupu hlášení, která se tu od mé poslední návštěvy nahromadila. Pak jsem vstal a začal znova neklidně přecházet, vděčný za to, že tu už mám dost místa a neotloukám si neustále holeně o nízké stolky.

Posadil jsem se znovu ke stolu a zapnul terminál. Uvědomil jsem si, že potíž je v tom, že vlastně nemám žádnou představu, co chci dělat, a to nejen při téhle cestě na Odvrácenou stranu, ale vůbec ve funkci velitele Akademie. Když jsem se stal kapitánem Hibernie, můj cíl byl jasný: dovést loď bezpečně na Naději národů a vyložit tam náklad a cestující. Když jsem převzal velení Akademie, žádný takový cíl jsem neměl. Musel jsem jen nějak zabít čas, dokud nebudou kadeti připraveni k absolutoriu, dokud jejich místo nezaujme další skupina. A ještě víc než na lodi se ode mě čekalo, že budu odtažitou, nedostupnou postavou.

Nebyl jsem pro tu práci ten správný člověk. Byl jsem příliš neklidný, než abych se ponořil do detailů, které líp zvládnou zkušení výcvikoví seržanti, a tak jsem neměl na práci nic jiného než toulat se po chodbách; díky své pověsti jsem vzbuzoval posvátnou úctu, ale v podstatě jsem byl k ničemu.

No, budiž. Jestli se tady mám jen tak toulat, tak můžu klidně

začít hned. Třeba se přitom něco naučím. Vyšel jsem z kanceláře.

Kráčel jsem opuštěnou chodbou ke třídám a dál k ubytovnám. Nominálně byl den, a tak byli kadeti ve třídách nebo na výcviku. Zastavil jsem se u ubytovny Krane, rozhlédl se a neviděl nikoho. Připadal jsem si trochu hloupě, když jsem vcházel.

Řady prázdných lůžek, prostěradla napjatá, podlaha bez poskvrnky. Zdálo se, že seržant Tripole drží své svěřence pevně v rukou, i přes ty výtržnosti mezi praporčíkem a jeho kadetem Stritzem. Zavřel jsem oči, zorientoval se, přešel doleva a pak kráčel podél řady postelí. Tady. Tahle byla moje. Připadala mi kupodivu menší, stejně jako celá ubytovna.

Byl jsem tady šťastný? Natáhl jsem se a přejel prsty po pelesti. Neměl jsem tehdy ještě na svědomí zradu, porušení přísahy, snažil jsem se uspokojit své velitele, a přitom se měnilo moje tělo i mysl. Méně a méně často mi hlas nečekaně přeskakoval do vyšších poloh; každý den ráno jsem si přejel prstem nad horním rtem a čekal na onen magický okamžik, kdy se budu moci poprvé oholit.

Pomalu jsem si sedl na okraj postele. Byl jsem šťastný? No, řekněme nevinný. Ale nebylo to vlastně totéž?

+ + + + +

Vyskočil jsem z postele, kopl jsem do lůžka Robbieho Rovera. „Vstávej, každou chvíli sem vletí serža.“

Robbie zasténal, ale sedl si a protřel oči. „Jo, dík.“ Chvíli seděl, pak zaslechl tiché syknutí dveří a vyletěl dřív, než se otevřely docela.

Seržant se rozkřikl: „No tak, vy klackové nevychovaní, poslouchejte mě dobře!“ Usmál jsem se. Seržant Trammel nám mohl říkat, jak chtěl - a taky to dělal - ale já jsem tušil, že cítí něco jiného než to profesionální znechucení, které nám tak často dával najevo. Poznalo se to v jeho pohledu, když člověk uspěl v něčem obzvlášť těžkém; v tom zdánlivě náhodném doteku ruky, když se člověk už téměř přestával ovládat a hrozilo, že ztratí i

sebeúctu...

„Rozkaz, seržante," odpověděl jsem poslušně spolu s ostatními.

„Zítra letíme na výcvikovou stanici, takže dnes dostanete speciální instruktáž. Po vyučování půjdete s kaprálem Tolliverem do auly. Podíváte se na speciální holo." Z několika stran se ozvalo potlačené zasténání. Námořní holoprogramy byly vzácně nudné. „Pak vám zadám test, abych se přesvědčil, jestli jste dávali pozor." Kysele se usmál. „Doufám, že někdo z vás poslouchat nebude, jako minule. To bylo docela zábavné." Vyšel a zavřel dveře.

Robbie tiše napodobil seržantovu intonaci: „Půjdete s kaprálem Tolliverem na záchod. Podíváte se na speciální hovno -"

O kousek dál si Tolliver zapínal sako a zpražil Robbieho pohledem. „Jen tak dál, Rovere. Ty si děláš přátele na každém kroku."

„Snažím se, pane Tollivere." Robbie ustoupil, protože věděl, kdy je na čase toho nechat. Jako kadet-kaprál měl Edgar Tolliver dost moci, aby nám přinejmenším znepříjemnil život.

Každá ubytovna měla svého kaprála - kadeta, kterému seržant svěřil určitou odpovědnost. Ten pak měl na starosti například dostat nás včas do příslušných kupolí nebo se postarat, aby byla ubytovna před inspekcí čistá. Kaprál byl pořád kadet, takže neměl nárok na oslovení „pane", ale ostatní mu vykali a říkali mu příjmením.

Když jsme neposlechli, měl jedinou zbraň, a to ohlásit nás, ale schopný kaprál si dokázal vynutit poměrně důslednou poslušnost, protože to pořád bylo lepší, než aby nás seržant seřval nebo ještě něco horšího. Kaprál Van Fleet byl příjemnější než Tolliver, ale toho povýšili na praporčíka a poslali na Prince Waleského.

Robbie si pečlivě učesal vlasy, protože doufal, že se mu podaří získat ještě pár dní, než ho seržant pošle k holiči. „O čem bude to holo tentokrát?"

Pokrčil jsem rameny. Brzo se to dozvíme. Vyčistil jsem si zuby, vyplivl pastu. Tolliver se kolem nás protáhl k vedlejšímu

umyvadlu.

Praporčíci se obvykle chovali vlídněji než kaprálové, snad proto, že nemuseli ostatním tolik dokazovat. Přesto si ale člověk dával pozor, aby si praporčíky něčím neznepřátelil, protože jejich šikanování bývalo dost kruté. Jednou mě dokonce nechali stát řád.

Vysvlečený do trenýrek jsem stál na židli v ubikaci, potil se a pátral v paměti po napůl naučených pasážích z Námořního řádu, zatímco oni seděli kolem mě a častovali mě sžíravými poznámkami o mém fyzickém vzhledu a chování. Říkalo se, že když někdo naštval praporčíky skutečně hodně, obešla se celá ta procedura dokonce i bez trenýrek. Upřímně jsem doufal, že se nepřesvědčím, jestli je to pravda. Praporčík Jeff Thorne neřekl nic, ale nebavil se tak jako ostatní moji mučitelé. Jako druhý praporčík ale nemohl dělat nic, dokud nebyl spokojený jeho nadřízený.

Ustlali jsme si postele a pak jsme pochodovali na snídani. Tolliver zaujal své místo v řadě stejně jako ostatní; pravomoc měl jen v seržantově nepřítomnosti. Škoda, že Tolliver nesedává u některého jiného stolu. Dokonce i při jídle jsem si musel dávat pozor na každé slovo, abych něčím neupoutal jeho pozornost.

„Ty, Nicky, co dneska tak mlčíš?“ Robbie se sice budil pomalu, ale jak se vzpamatoval, byl tak optimistický, že z toho člověk dostával deprese.

„Třeba proto, že konečně dostává rozum,“ vložil se do toho Tolliver kysele. „Třeba by pak mohl přestat i leštit skříňky.“

Začervenal jsem se. Celé té věci by si nikdo nevšiml, nebýt Tollivera. Skafandr mi zůstal čouhat ze skříňky, takže dveře nešly dovřít. Byl bych si toho všiml, ale už tak jsem šel pozdě na navigaci. A seržant by si toho nejspíš nebyl všiml vůbec, kdyby Tolliver necivěl na mou skříňku tak dlouho, až se seržant otočil, aby zjistil, co se děje. Po čtyřech hodinách leštění hlislitových skříněk jsem měl puchýře na rukou a v srdci divokou nenávist.

A vzhledem ke svým pocitům jsem zapomněl na opatrnost. „Leštit umím dobře, pane Tollivere,“ řekl jsem. „Jestli chcete, můžu vám vyleštit boty.“

Teď zrudl zase Tolliver. Přinutil Arlene Sandersovou, aby

mu za nějaký imaginární přestupek vyleštila boty, a až pozdě zjistil, že při čištění si sice pomáhala slinami, jak bylo obvyklé, ale že těch slin skončilo víc v botách než na nich.

Tolliver se zdál být v dobré náladě, i když mě probodával očima. „Ne, děkuju, Seaforte. Ale moc bych ocenil, kdybys mi večer pomohl připravit ubikaci na inspekci."

Ušklíbl jsem se. No, ale řekl jsem si o to. Teď budu muset chodit za Tolliverem po celé ubytovně a každé smítko prachu, každý imaginární nedostatek budu muset odstranit. Věděl jsem, že obzvláštní pozornost bude věnovat záchodovým mísám, a nemohl jsem s tím vůbec nic dělat.

Většinu dne jsem dřel při navigaci, svědomitě vyslechl přednášku o záhadách fúzního pohonu a v historii kolonií se mi podařilo předvést panu Peretzovi, že jsem četl aspoň část příslušné kapitoly. Pak oběd, osobní volno a tvrdé každodenní cvičení, kterému kadeti nikdy neunikli.

Později jsme se shromáždili na ubytovně, odpochodovali do auly a chystali se na instruktážní program. První holo by se dalo nazvat „Deset jednoduchých způsobů, jak na stanici nepřijít o život," a to druhé „Pro případ, že jste to první neposlouchali".

Brněla mě hlava z těch pouček a byl jsem pevně rozhodnut nikdy neopouštět přechodovou komoru bez utažené přilby a nikdy se neprocházet před záměrným křížem laserového děla. Převlékl jsem se k večeři a u stolu jsem se snažil příliš na sebe neupozorňovat v naději, že kaprál Tolliver zapomněl na mou ranní drzost.

Nezapomněl.

Po večeři jsem za ním chodil po ubytovně, koště a lopatku v jedné ruce, mop a kbelík v druhé, vlhký hadr přehozený přes ruku. Kde by se vzala nějaká velká špína v místnostech, kde se prakticky denně uklízí? Ale to by u toho nesměl být Edgar Tolliver. Otíral jsem imaginární prach, zametal uličky a předstíral, že nevím, že vzápětí mě bude volat do umývárny.

„Není ta sprcha nějaká zatuchlá? Co myslíš, Seaforte?" Na to neexistovala správná odpověď a oba jsme to věděli. Existovaly ale určité triky, jak si poradit s kadetem-kaprálem, a já jsem jeden z nich použil. Podíval jsem se pozorně na přepážky, které

byly samozřejmě bez poskvrnky. „Asi máte pravdu, pane Tollivere," řekl jsem dychtivě. „Je potřeba je vydrhnout. Mám se do toho dát?" Zamračil se, ale hrál tu hru se mnou. „Ano, řekl bych, že ano. Ale nejdřív zkontrolujeme mísy."

Toalety čistili dvakrát denně ti kadeti, kteří si vysloužili seržantovu nevoli, bylo tedy jisté, že moc nechutné nebudou. Věděl jsem však, že to ani v nejmenším neovlivní Tolliverovo rozhodnutí.

„No podívej se na tohle, Seaforte. Tohle seržant nesmí vidět, nebo všichni přijdeme o osobní volno. Vydrhni je, ano?"

„Ano, pane Toll-"

Odtrhl malý kousek hadříku. „Ručně."

„Jistě, pane Tollivere." Zatraceně. Je to ponižující a budou mě pak bolet kolena a záda. Usmál jsem se.

Ten další trik byl obtížnější; vtip byl v použitém tónu, slova musela znít naprosto nevinně, kdyby je zopakoval seržantovi. Zahlaholil jsem nadšeně: „To je moc dobře, že na takovéhle věci poukazujete, pane Tollivere. Jen v málokteré ubytovně mají kaprála, který toho o špinavých záchodových mísách ví tolik co vy." Podezřívavě se na mě díval, ale já jsem se na něj jen příjemně usmíval. Popravdě řečeno, usmíval jsem se jako veselý idiot.

Ale i tak, on ze záchodu odešel, a já jsem musel hodinu nebo dvě drhnout mísy. „Přijdu si to zkontrolovat, Seaforte," řekl. „Pro případ, že jsme něco přehlédli."

Sklonil jsem se k práci a představoval jsem si, že ho tím hadrem plácám po obličeji.

Za půl hodiny byl zpátky. „Bavíš se, Seaforte? To jsem rád, že jsi konečně našel práci, pro kterou se hodíš. Budu se snažit dávat ti -"

„Pozor." Hlas byl tichý, intonace zdvořilá, ale Tolliver skočil do pozoru, páteř strnulou, jako by v ní měl pravítko. Vyhrabal jsem se na nohy, pustil hadr a přitiskl paže k bokům.

„Co se děje?"

Tolliver odpověděl: „Nic, pane Thome. Čistíme záchody kvůli inspekci, pane."

Praporčík Jeffrey Thome si založil ruce za zády a podíval se

do mísy. „Velmi slušně vyčištěná. Pan Seafort si vede dobře.“

„Zrovna jsem mu to říkal, pane.“

„Ano, slyšel jsem.“ Thorne šťouchl nohou do kbelíku s mýdlovou vodou. „Jsme na vás všichni hrdí, Tollivere.“

Řekl to takovým tónem, že Tolliver jen stiskl rty. „Ano, pane.“ Byl uvězněn v pozoru a nemohl nic dělat.

„Rád bych, aby nám váš přítel Seafort zase odříkal nějaké ty řády. Nebude vám vadit, když vám ho odvedu?“

Tolliverův pohled byl koncentrátem zlomyslnosti. „Ne, pane, vůbec ne.“

„Dobře.“ Praporčík Thorne se na mě zamračil. „Nechte ten kbelík, kadete. Vlevo v bok. Pochodem vchod. Stát.“ Dělal jsem, co mi řekl, a nakonec jsem stál čelem ke vchodu do umývárny.

Thorne došel k Tolliverovi a dotkl se jeho nažehleného šedého saka. „Přijdu se na vás zase podívat, kadete Tollivere. Můžete uložit to vybavení. Nebo, jestli chcete, to můžete dodělat sám.“ Poklepal Tollivera po rameni. „No tak, Seaforte, pochodem vchod.“ Vedl mě ubytovnou až k vnějším dveřím. Ostatní kadeti mě soucitně sledovali. Nikdo nestál o to, aby si ho praporčíci vybrali k šikanování.

Dveře se za námi zavřely. Podle jeho rozkazů jsem pochodoval chodbou až k první zatáčce. „Tak, to by stačilo, Seaforte. Volno.“

„Děkuji, pane.“ Podíval jsem se na něj a nejistě jsem se usmál.

„Měl jsem ho nechat vydrhnout ty záchody, ale nemůžu mu před vámi podrývat autoritu.“ Thorne se ušklíbl a pak se rozveselil. „Všiml jste si, jak se tvářil?“

„Ano, pane, v zrcadle.“

„Na ten řád zapomeňte. Dávám dohromady další misi. Chcete se zúčastnit?“

Byl můj nadřízený a nemusel se mě ptát, ale já bych to nebyl zmeškal za nic na světě. „Ano, pane!“

Nevím, jak jsem přišel k tomu štěstí, že si mě Jeff Thorne vybral pro své proslulé „mise“. Do toho večera, kdy mě praporčíci přinutili stát řád, si mě nevšiml. Když mě nechali na

pokoji, Thorne mě doprovodil na ubytovnu.

V servisní chodbě si mě vzal stranou a řekl mi pár laskavých slov. Měl jsem se na pozoru před všemi praporčíky, a tak jsem neodpověděl. Dělal, že si toho nevšiml, šel se mnou dál, ruce v kapsách, a klábosil o námořnictvu, o tom, co zažil jako kadet, o svých nadějích, až mě konečně trochu rozpovídal. Řekl jsem mu něco o Cardiffu a o otci. Dokonce jsem se mezi řečí zmínil i o Jasonovi.

První mise přišla týden po tom. Následovaly další.

Thorne se rozhlédl na obě strany a zašeptal: „U ubikace na mě čekají Bailey z Reardonu a Justin Ravitz. Znáte je?“

„Justina znám, pane.“ Klusal jsem mu po boku a snažil se stačit Thornovu dlouhému kroku. „Jaká je ta mise?“ Minule jsme v podpalubí tajně špehovali techniky obsluhující naše gravitrony. Zjistil jsem, že odvěkým cílem ubikace je dostat se nepozorovaně do velína, gravitrony vypnout a bavit se nastalým zmatkem. Nikdy se jim to nepovedlo.

Thorne se ujistil, že je chodba prázdná, a ztišil hlas. „Jídelna.“ Popadl mě za rameno. „Nevím, proč jako moučník dostaneme vždycky jen jeden kousek jablkového koláče, když toho pak stejně tolik zbude. A v lednici by měla být zmrzlina.“

Jeho úsměv byl nakažlivý; uvědomil jsem si, že se sám chechtám jako idiot, zatímco jsem dělal, co jsem mohl, abych mu stačil. Pan Thorne uměl být tvrdý, když jsme nedávali pozor při výcviku, ale v hloubi duše byl jeden z nás.

Za půl hodiny jsme se všichni, Bailey, Ravitz i já, shromáždili ve spojovacím průchodu, který vedl k hlavní chodbě do jídelny. Thorne vykoukl za rohem. „Jdeme!“

Řítili jsme se dlouhou chodbou. Pan Thorne jako důstojník si mohl chodit, kam chtěl, ale u nás kadetů to bylo něco jiného. Ačkoli, kdyby nás někdo viděl, asi by nás kryl, ne? Ale bude lepší, když to nezjistíme.

Mezi jídly se dveře u jídelny nechávaly otevřené, ale teď už bylo tak pozdě, že byly zavřené. „Jsou kódované, pane?“

„Dveře do jídelny? To je nesmysl.“ Dotkl se panelu, zaváhal. „Nejdřív se tam podívám.“ Když se dveře otevřely, opatrně nakoukl dovnitř.

„Vzduch čistý," zašeptal. Vklouzli jsme do potemnělé jídelny. Vzhlédl jsem. Základna ležela přibližně uprostřed dlouhé lunární noci; otevřenými filtry byla vidět jasná chladná záře miliardy hvězd.

Shlukli jsme se u známého stolu. Thorne nás pokynem přivolal dohromady. „Kdyby nás chytili tady u stolů, můžu tvrdit, že jsem vás šikanoval, i když v tuhle hodinu tady vlastně nemám co dělat. Ale kdyby nás přistihli v kuchyni, odskáčeme to všichni." Podíval se po svých spoluspiklencích. „Bailey, hlídejte vchod. Když se bude někdo blížit, nahlas luskněte prsty. Umíte to?" Chlapec kývl. „Pak se přikrčte pod stůl, támhle, kde je větší tma, a doufejte, že si vás nikdo nevšimne. Kdyby se něco zhatilo, snažte se vrátit na ubytovnu."

„Rozkaz, pane." Bailey se vesele zašklebil samým rozčilením.

„Vevnitř v jídelně ale Baileyho neuslyšíme, takže, Ravitzi, vy budete stát hned za servírovacím pultem a ten signál nám předáte. Když někdo půjde, lusknete na nás prsty a skrčíte se. Odpovím taky lusknutím, že jsme slyšeli."

„Ano, pane."

Thorne praštil kadeta do ramene. „Chtěl jste říct 'Rozkaz, pane', že? Nezapomínejte na výcvik jen proto, že jste tak nervózní, div se nepoděláte do kalhot."

Ravitz prohlásil uraženě: „Já nejsem -"

„Pšššt. Seaforte, vy a já prorazíme nepřátelský trup. Já donesu talíře a najdu zmrzlinu, vy se v ledničkách podíváte po koláči. Dokážete ho najít potmě?"

„Není taková tma, pane. Bezpečnostní světla jsou rozsvícená."

„Dobře, tak jdeme."

Justin Ravitz se přikrčil za pultem a my jsme proklouzli jedněmi ze spojovacích dveří mezi kuchyní a jídelnou. Thorne se usmál: „Bojíte se?"

„Ne, pane." Srdce mi bušilo.

„Lžete. Já se taky bojím. Myslíte, že mám chuť klepat na dveře u pana Zorna?" První poručík Zorn byl správcem lavice. Thorne mi stiskl paži a zašeptal: „No, a právě proto je to taková

zábava. Jdu pro talíře.“

Prohrábl jsem nezamčenou ledničku, ale našel v ní jen zeleninu, kterou vypěstovali dole hydroponici. Zavřel jsem dveře prudčeji, než jsem chtěl; ozvalo se bouchnutí a vzápětí se přiřítil Thorne. Zasyčel: „Ticho, pitomče!“ Kývl jsem a pokusil se omluvit chlácholivým úsměvem. Tenhle tón jsem od Thorna nikdy neslyšel; musel mít nervy na pochodu.

Koláče byly ve třetí lednici. Vzal jsem dva a dal jsem je na tác. Thorne na druhé straně kuchyně lovil z mrazáku zmrzlinu.

Zvuk. Podíval jsem se po Thornovi, ale ten neslyšel. Položil jsem tác na stůl.

Ten zvuk se ozval znovu - lusknutí prstů. Thorne se zrovna vynořoval z mrazáku. Ještě jedno lusknutí prstů, tišší. Ravitz musel být bez sebe. Thorne pořád nevěděl nic; zvedl jsem ruku a jednou luskl prsty.

Thorne vzhlédl. Zoufale jsem ukázal k pultu a za něj. Vytřeštil oči; kývl a pokynul mi. Spěchal jsem pryč, Thorne zamířil k druhému východu.

Hlas před jídelnou. „Kdo je to tam? Co tam - stát!“ Běžící nohy. „Vrať se!“

Thorne zmizel v protějších dveřích. Skrčil jsem se pod pult v jídelně.

„Je tam někdo? Co se to tady -“

Zaskřípání, jako by někdo těsně před jídelnou vrazil do nějakého kusu nábytku a postrčil ho. Zdušený výkřik, řinčení, bolestné zasténání. Běžící nohy. Thorne, prchající do bezpečí. Kroky se ztratily v dálce.

Rozsvítilo se světlo. Schovával jsem se pod pultem. Kroky blížící se k lednici. Stačil bych se nepozorovaně vyplížit? Krčil jsem se a šoural vpřed. Vetřelec zavrčel: „Zatracení kadeti mizerní, tohle si s nimi - hej, ty!“

Hnal jsem se do bezpečí. Hlas zařval: „Vy, kadete!“

Řítil jsem se k východu.

„Stát! Do pozoru!“

Snad mi neviděl do tváře, a všechny kadetské uniformy vypadají stejně. Jenže jsem nemohl nic dělat; dostal jsem přímý rozkaz a nemohl jsem neposlechnout. Zabrzdil jsem, postavil se

do pozoru jen pár kroků od nedosažitelných dveří.

„Ani se nehněte!“ Přišel blíž. Po zádech mi běhal mráz. Kdo byl moje zkáza, moje neštěstí? Docela určitě mě vyhodí ze školy, jestli ne něco horšího. Krádež v námořní zásobárně? Vloupání? Můžou mě za to zastřelit?

Konečně se objevil v mém zorném poli. Námořník, obyčejný námořník. Praporčík ho mohl beztrestně neposlechnout, ale já jsem byl kadet, a každý dospělý široko daleko mi byl nadřízen. Pohledem jsem zalétl ke dveřím. Loužička vody, převrácený úklidový kbelík. Na tohle narazil Thorne?

Odstoupil o krok, pěsti zaťaté. Na okamžik jsem myslel, že mě uhodí. „Jméno!“

„Hlásí se kadet Nicholas Seafort, pane!“ Hlas se mi třásl.

„Zůstaneš stát na místě, mladej! Jasný?“ Šel k interkomu. Mohl jsem se vrhnout ke dveřím, ale k čemu by to bylo. Viděl mou tvář, znal mé jméno. Stál jsem kamenně v pozoru a očekával svůj osud.

O chvilku později si námořník přitáhl židli, sedl si, naklonil se vpřed a zašklebil se. „Tak, a teď to schytáš, mladej. Třeba mě nechají koukat.“

Neřekl jsem nic. Nebylo třeba odpovídat, a kromě toho jsem věděl, že kdybych něco řekl, selhal by mi hlas. Námořník se usmál a vycenil přitom mezery mezi zuby. „Už to brzo bude. Jen hezky čekej v pozoru.“

„Rozkaz, pane.“

„Měl jsi hlad, co?“

„Já - ne, pane.“

„Bože, jak já vás usmrkance mrňavé nesnáším. No, ale tentokrát si vy nafoukanci sežerete, co si zasloužíte.“

Po zádech mi stékal pot. Před nutností odpovědět mě zachránily kroky u dveří. Vzhlédl jsem. To ne. Bože, to ne.

Seržant Trammel zavrčel: „Co se tady děje?“

Námořník vstal. „Koukejte na ten binec. Tohohle kluka jsem našel -“

„Ptal jsem se kadeta.“ Seržant se nenamáhal zvýšit hlas, ale námořníkovo brblání okamžitě utichlo. To seržanti uměli.

Zkrotle jsem řekl: „Hlásí se kadet Seafort, pane!“

„Já vím, kdo jste. Řekněte mi, co děláte v jídelně!“

Stál jsem pořád ještě v pozoru, oči upřené na přepážku na protější straně. Hledal jsem nějakou odpověď. Že jsem byl na misi? Že mě šikanoval praporčík Thorne? Že jsem náměsíčný? Zhluboka jsem se nadechl. „Šel jsem pro koláč, pane.“

„Ve jménu Pána Krista!“ V hlase seržanta Trammela bylo tolik odporu, že jsem sebou trhnul. „Já jsem myslel, že už jste se něco naučil, Seaforte. Zpátky na ubytovnu.“

„Rozkaz, pa-“

„On nebyl sám, seržante. Byli tu ještě tři, možná čtyři další. Úplné přepadení. Převrhli mi kbelík a vůbec!“

Seržant se ke mně prudce obrátil. „Je to pravda?“

„Já - ano, pane.“

„Co jste tu chtěli?“

„Kradli jsme koláč a zmrzlinu, pane.“

„Ty ostatní jsem neviděl, seržante. Byla tma, a oni se schovávali pod stolem a tak. Ale tenhle kluk ví, kdo -“

Seržant Trammel se na něj otočil. „Jméno?“

„Lewis, pane. Elton Lewis.“

„Jděte si po své práci, Lewisi. Tohle vyřídím já.“

„Ano, pane.“ V námořníkově hlase zazněla nezaměnitelná zlomyslnost. „Moje práce je tady uklízet. A teď musím ještě uklidit i ten nepořádek, co tady nadělali. Velící staršina by měl vědět -“

„Ano, to by měl, a já mu to řeknu. A jestli od vás uslyším ještě slovo, tak mu řeknu i něco jiného. Zmizte!“

Muž s reptáním sebral svůj kbelík a začal vysušovat louži. Seržant se na něj zamračil. Námořník konečně sklopil oči.

„Pohov, Seaforte! Na chodbu! A pohyb!“ Seržant mě postrčil dopředu a zabouchl za námi dveře. Jen se zavřely, popadl mě za klopy a prudce mě přirazil na přepážku: „Vy ničemná karikaturo zobáka! Kvůli vám budu muset poklonkovat před tím mizerným staršinou!“ Nikdy jsem ho neviděl tak vzteklého.

„Promiňte, seržante, nechtěl jsem -“

„Pche! Zvláštní služby do konce školního roku. Šest důtek! A to je teprve začátek. Až -“ Odmlčel se: „Kdo byl s vámi?“

„Co? Dva další kadeti a -“

„Jména, Seaforte!“ Dal mi políček. Nebolelo to, ale mně se chtělo brečet. „Kdo je za tohle zodpovědný?“

Kousl jsem se do rtu. Prosím, Bože. Nemohl bys mě nějak přenést domů do Cardiffu? Udělej pro mě zázrak, jenom malinký.

„Prosím, pane!“ Jak mu můžu říct -

„Jejich jména!“ Vyťal mi další facku.

Zaječel jsem: „Přemýšlím!“

Zřejmě ho to šokovalo, ale chvilku mi dopřál. „No?“

Zhluboka jsem se nadechl. Zdálo se, že je to ještě málo. Nadechl jsem se znovu. „Rozuměl jsem rozkazu, seržante. Já - já vám to neřeknu!“

Chvilku mu trvalo, než mu došla obludnost toho, co jsem právě provedl. Přikrčil jsem se a očekával ničivou ránu. Místo toho seržant pustil moje sako. „No dobře, jak jste si ustlal, tak si teď lehnete. Vraťte se do ubytovny, dávám vás do hlášení.“

„Rozkaz, pane.“ Zasalutoval jsem. Neodpověděl. Prchnul jsem chodbou.

Ráno jsem nesměl s ostatními na snídani. Místo toho mi Robbie Rovere donesl tác na ubytovnu. Ztišil hlas. „Nemám s tebou mluvit. Co se stalo?“

Polkl jsem. „Jsem v pěkném průšvihu. Dělej, co ti řekl seržant.“

„Vrátil ses až hodně po večerce. Prý jsi mu neřekl, co jsi udělal.“

Kývl jsem. „My jsme- vrať se radši do jídelny, Robbie.“

Kývl. „Jo, budu muset.“ Když kolem nikoho neviděl, krátce mě objal. „Řekni jim, co chtějí, Nicku. Chci vidět tvoje jméno vedle svého na seznamu absolventů.“ V rozpacích odběhl.

Za dvě hodiny přišel kaprál Tolliver. To už jsem byl v takovém stavu, že dokonce i on mi byl vítaný. „Narovnej si kravatu, Seaforte. Jdeme do kanceláře velitele.“

„Proč?“

„Třeba aby tě vystrčil z přechodové komory? Jak to mám vědět, chytráku?“

Těžce jsem dosedl zpátky na postel, nohy se mi třásly. Nikdy jsem neviděl kancelář velitele Kearseyho, ani jsem po tom

netoužil.

„Hni sebou, Seaforte. Nehodlám se kvůli tobě dostat do průšvihu taky.“

Zavřel jsem oči a marně se snažil uklidnit. „Ano, pane Tollivere.“

Šel jsem za Tolliverem do bludiště administrativního křídla, zbrocený potem. Zastavil se u vnějších dveří velitelovy kanceláře, zdvořile zaklepal a postavil se do pozoru. „Hlásí se kadet-kaprál Edgar Tolliver, madam. Podle rozkazu jsem přivedl kadeta Seaforta.“

Snědá žena ťukala něco do čítače. „Pošlete ho dovnitř. Odchod.“

„Rozkaz, madam!“ Tolliver zasalutoval, otočil se na patě a vypochodoval do chodby. Ukázal mi ke dveřím. „A Seaforte...“

Zastavil jsem se. „Co?“

Tolliver si prohlížel přepážku. „Zlom vaz,“ řekl nakonec. Pak zmizel.

„Sedněte si tady.“ Ukázala mi na řadu židlí s rovnými opěradly Vybral jsem si tu, která byla od jejího stolu nejdál. Stála právě u přepážky do velitelovy kanceláře.

Seděl jsem strnule s rukama na kolenou a čekal na popravu. Službukonající seržantka se podívala na hodinky a naklonila se k interkomu. „Jdu na chvíli dolů, pane. Kadet je tady.“

„Dobře.“

Ani se na mě nepodívala a byla pryč. Ve vnější kanceláři bylo náhle takové ticho, že i bzukot terminálu se zdál hlasitý. Poposedl jsem, opřel si hlavu o přepážku.

Hlasy. Zahanbeně jsem se narovnal, ale po chvíli jsem se znova opřel a přitiskl hlavu k přepážce.

„...zvládnul v ubytovně, ale on mě dvakrát odmítl poslechnout. Přímý rozkaz!“

Hlas velitele Kearseyho byl sžíravý. „A co jste čekal, seržante?“

Pauza. „Já vám nerozumím, pane.“

„Copak nevidíte, co jste udělal?“ Jeho hlas zeslábl. Napínal jsem uši. „... ty kluky naučit, aby drželi spolu, aby se jeden o druhého starali! O to v námořnictvu jde především, ne? Jsme na

jedné lodi. Zvládáme... problémy, nejdřív v ubytovně, pak na základně a nakonec v námořnictvu. Neběháme pro pomoc za nikým zvenčí.“

„Všechno začíná.... plnit rozkazy. Tak mě to učili.“

„Samozřejmě že ano, Trammele, proto jste to tak strašně zoral.“

„Promiňte, ale já nechápu, kde -“

„A co jste od toho kluka čekal, když jste mu přikázal, aby udal svoje kamarády? Samozřejmě, že jste chtěl zjistit, kdo za tím je. Měl jste na to plné právo. Ale to poslední, co jste měl dělat, bylo zeptat se ho na to přímo! Co myslíte, jak by mu asi bylo, kdyby vás poslechl? A co by si o něm mysleli ostatní kadeti?“

Otřel jsem si oči, zavalen pocity, o nichž jsem ani nevěděl, že je mám. Nebyl jsem si jistý, proč jsem odmítl. Jen jsem věděl... bylo to, jako kdyby na mě dveřmi hleděl otec.

„Jak jinak jsem měl ty viníky najít, pane? Já přece nejsem Bůh Pán!“

„Dejte si pozor, to bylo už skoro rouhání. Mohl jste požádat ostatní, aby předstoupili a přiznali vinu.“

„A kdyby to neudělali? Byli bychom na tom hůř než dřív.“

„Ano. Takže jste mohl zapomenout na jeho společníky a vyřídit si to s tím, kterého jste chytil. Ale chtít na něm, aby spáchal zradu -“

„Bože dobrý. Vy tomu říkáte zrada?“

„Ano, seržante, nebo se jí to aspoň hodně podobá. Když jste na něm chtěl, aby zradil své kamarády kvůli vám, postavil jste ho před bezvýchodnou volbu.“

„Ale všichni jsme přece v námořnictvu, pane. Dokonce i vy a já!“

Velitel Kearsey tiše odpověděl: „A jak on to má vědět? Jsme tak vysoko nad nimi, že žijeme v jiném světě. Prozatím jsou námořnictvo jeho kamarádi kadeti. Později pochopí i to ostatní.“

„Já - jen že... měl jsem vztek, pane, jinak bych se ho byl nikdy neptal. Ten převržený kbelík a ten hrubián námořník, co tam seděl a chechtal se. Věděl jsem, že to bude v podpalubí vykládat na potkání.“

„A vy jste chtěl, aby se ten kluk před tím poskokem choval čestně. No, svým způsobem to udělal.“

Dlouhá pauza. „Takže vy mu to prominete, pane?“

„Prosím? Samozřejmě že ne. Nemůžu, když jste kolem toho udělal takový rozruch.“

„Ale nevyhodíte ho, že ne?“

„Neblázněte. Nevadí mi, když se na mě kadeti dívají jako na lidožrouta, ale vy byste mě měl znát lépe.“

Seržant řekl zamyšleně: „Seafort není přirozený vůdce, pane. Nemohl to být jeho nápad. Skutečně bych rád dostal do ruky toho, kdo je vedl, ale teď už ho nikdy nenajdeme.“

„Byl to Thorne, když už to potřebujete vědět.“

„Ale jak -“

„Ráno se přišel sám přiznat, když se doslechl, že Seaforta chytili. Říkal, že kadetovi přikázal, aby se zúčastnil. Ale to jsem mu nespolkl ani na minutu.“

„Už nikdy tomu syčákovi nebudu věřit.“

„Až tak daleko bych nešel. On se nejspíš vzpamatuje.

Poslal jsem ho k Zornovi.“ Zaskřípala židle. „A příště používejte zdravý rozum.“

„Rozkaz, pane. Je to všechno?“

„Pošlete ho dovnitř.“

Dveře se otevřely. Vyšel seržant Trammel, uviděl mě, jak sedím na židli rovně jako svíčka, ruce přitisknuté na kolenou. „Velitel vás čeká.“ Dal si záležet, aby to znělo neutrálně.

„Ano, pane.“ Vstal jsem, narovnal jsem si čepici a vpochodoval dovnitř. Velitel Kearsey seděl za stolem a probodl mě mrazivým pohledem.

„Hlásí se kadet Nicholas Seafort, pane.“ Zasalutoval jsem a postavil se do pozoru.

„Hm. tak to vy jste to drzé štěně, které odmítlo splnit přímý rozkaz svého seržanta.“

Dlaně se mi lepily. „Ano, pane.“

„Vždycky je mi nepříjemné, když do téhle kajuty musí přijít některý kadet. Znamená to, že jsme nevykonali dobře svou práci, že se nám nepodařilo vštípit mu to základní. Nebo že ten kadet je propadák a vůbec jsme ho neměli přijmout.“

Zdálo se mi, že to chce nějakou odpověď. „Ano, pane.“

„Nebudu to rozebírat. Místo toho se vás pokusím naučit, že rozkazy se plní, a to bez výjimky. Pokud absolvujete, dostanete se do postavení, kdy budete moci dávat rozkazy námořníkům. Nejdřív je musíte umět poslouchat.“

„Ano, pane.“

„Sundejte si sako a čepici a dejte je na židli.“ Poslechl jsem. „Ohněte se přes můj stůl. Položte ruce na stůl, pod bradu. Nakloňte se dopředu.“

„Rozkaz, pane.“ Nedotkl se mě, ale to zahanbení už teď bylo strašné.

Velitel Kearsey odstrčil židli a vstal. Dával si načas; došel do rohu, vzal do ruky dřevěnou rákosku, která tam stála opřená. „Poslali vás někdy na lavici?“

„Ne, pane.“

„Bití není příjemné. Ovšem vzhledem k tomu, že abyste se dostal až sem, musel jste spáchat skutečně závažný přestupek, musí být můj trest přesvědčivější než trest prvního praporčíka. Kadete, nehýbejte se, dokud vám neřeknu, že se můžete narovnat.“

„Rozkaz, pa-“ Rákoska dopadla s takovou prudkostí, že to zaznělo jako výstřel. Vyjekl jsem. Hlava mi vystřelila vzhůru.

„Řekl jsem, abyste se nehýbal.“

„Ano, pane!“ Přitiskl jsem hlavu na ruce v naději, že je připíchnu ke stolu. Rákoska dopadala znovu a znovu.

Když bylo konečně po všem, ležel jsem na stole vyčerpán úsilím dodržet přikázanou polohu a otřásal jsem se vzlykotem. Velitel Kearsey odložil rákosku a vzal do ruky moje sako. „Vstaňte.“

Opatrně jsem se narovnal. Pomohl mi do saka a obrátil mě k východu. „Každý čin něco stojí, pane Seaforte. Vy jste právě zaplatil. Dluh je smazán.“ Jemně mě postrčil vpřed. „Snažte se dál, jak nejlépe můžete.“

„Rozkaz, pane.“ Jako mechanický panáček jsem se vyšoural z jeho kanceláře, rudý zahanbením a s hořícím zadkem. Mladá žena u terminálu si mě nevšímala. Vypotácel jsem se vnějšími dveřmi a zavřel za sebou. Na chodbě jsem se zhroutil na

přepážku a rozplakal se.

+ + + + +

V modré kapitánské uniformě jsem zlehka pohladil postel, na které jsem seděl. Byla to trpká lekce. Seržant mi sám nosil jídlo na ubytovnu, dokud jsem nebyl schopen dopochodovat do jídelny bez bolesti.

Ozval se zvuk.

Trhl jsem sebou a vzhlédl. „Kdo jste?“

Chlapec v šedém se postavil do pozoru. „Hlásí se kadet Johan Stritz, pane!“ Šlachovitý, svalnatý, mladá tvář, v očích obavy.

Obořil jsem se na něj: „Jak dlouho už na mě koukáte?“

„Omlouvám se, já - přišel jsem dovnitř, pane, a vy jste tady seděl. Nevěděl jsem, co mám - promiňte!“

„Máte se postavit do pozoru, ať vás vidím nebo ne!“

„Ano, pane. Rozkaz, pane.“

„Říkáte Stritz? To vy jste ten mladý blázen, který vztáhl ruku na důstojníka?“

Těžce polkl. „Ano, pane.“

„Kdybych nebyl býval zrovna na pevnině, tak bych... byl bych... Pohov!“ Vyrazil jsem ven.

+ + + + +

Stevard nám nalil kávu a vyšel z konferenční místnosti. Podíval jsem se po všech svých důstojnících shromážděných kolem stolu. „Čím začneme?“ Byla to moje první štábní porada na Odvrácené straně.

Chvilku nikdo nepromluvil. Pak se nesměle ozvala seržantka Obutuová: „Dřív jsme prostě postupovali kolem stolu, pane. Obvykle začínala Údržba.“

„Dobře. Tak do toho.“

Poručík Crossburn zapnul své holo a prohlížel své poznámky. Když konečně vzhlédl, oslovil spíš ostatní než mě. „Z nějakého důvodu jsou dodávky zásob pomalé, i přes mé opakované urgence v Lunapolis. Máme každých pár týdnů dostávat

čerstvou zeleninu jako doplněk výtěžku z hydroponie. Teď už dva měsíce nepřišlo nic.“ Čekal na odpověď.

„No?“ pobídl jsem ho stroze.

„Co s tím chcete udělat?“ Znělo to skoro jako provokace.

„Máme nedostatečné zásoby?“

„Ne, mražené potraviny a hydro-“

„Zavolejte tam znovu. Ještě něco?“

Tvářil se uraženě. „Z podpalubí stížnosti na praporčíky v servisních chodbách. Občas tam nechávají kelímky -“

„Pane Paulsone, promluvte si s Keenem, ať po sobě praporčíci uklízejí.“ Neměl jsem v úmyslu zakázat praporčíkům postávat na chodbách; Bůh Pán sám ví, kde by je pak napadlo se scházet.

„Rozkaz, pane.“ Můj šedivějící první poručík si udělal poznámku.

Crossburn bezmocně pokrčil rameny. „Předložil jsem před časem veliteli Kearseymu svůj plán revize údržbového schématu, ale vůbec na něj nereagoval. Před dvěma týdny jsem vám poslal kopii.“

Zavrčel jsem: „Dobře, podívám se na to.“ Tušil jsem, že letmý pohled bude úplně stačit. „Systémy?“

Poručík Paulson si poposedl, jako by byl unavený. „Nic nového, pane. Všechny systémy základny pracují, jak mají, a výcviková stanice je v současné době uzavřená.“

„Dokdy?“

„Hillmanovi kadeti tam podle plánu mají odletět za tři týdny.“

„Dobře.“

Crossburn důležitě vzhlédl: „Kdy máte v úmyslu provést inspekci na stanici, pane?“

„Za den nebo dva. Proč?“

„Pokud nebudete čekat na seržanta Hillmana, budu muset všechno připravit.“ No, připravený byl, to jsem musel uznat, ale když jsem slyšel ten samolibý tón, měl jsem chuť.... sám nevím co.

„Dál?“

Poručice Ngu Bienová měla na starosti výuku. „Výsledky

testů byly tenhle měsíc lehce nad průměrem, pane. Celkem vzato žádné problémy.“

„To je všechno?“

„Ano, pane.“

„Tak to šlo rychle. Pane Pau-“ Seržantka Obutuová si odkašlala. „Ano, seržantko?“

„Promiňte, že vás přerušuji, pane. Možná byste se mohl podívat na nejlepší a nejhorší výsledky v každé třídě.“

Poručice Bienová po ní vrhla mrazivý pohled: „Týká se to nějak vašich administrativních povinností, seržantko?“

Paní Obutuová nedala najevo téměř žádnou reakci. Jen já jsem viděl, že pod stolem sevřela pěst. „Ne, madam, netýká.“

„No tak -“

Zarazil jsem ji. „Máte pravdu, paní Bienová. Seržantka je vlastně v podstatě jen sekretářka a nemá se od toho co plést.“ Seržantka Obutuová sevřela pevněji rty. Pokračoval jsem jako by nic. „Mimochodem, paní Bienová, mohla byste mi prosím říct nejlepší a nejhorší výsledky jednotlivých tříd?“

Trochu zrudla nad tou výtkou. „Ano, pane, samozřejmě.“

Zatímco listovala v poznámkách, setkal se můj pohled s pohledem seržantky Obutuové. Tvářil jsem se neutrálně, ale těsně před tím, než jsem se odvrátil, jsem poškubl okem.

„V pokročilé navigaci má nejvyšší výsledek kadetka Alicia Johnsova, pane, jako obvykle. Druhý byl Jerence Branstead. Dva neprošli, ehm, Arnweil a Stritz.“

Poručík Paulson řekl: „Ale to máme, myslím, pod kontrolou. Jejich seržanti jim naplánovali speciální doučování.“

„Což je samozřejmě spojeno s obvyklou ztrátou výhod. V historii máme na špici Benghadiho, Guevirovou a Bolanda. Nejnižší výsledky jsou Kyle Drew a Kevin Arnweil.“

„Drew?“ uvažoval jsem. „Kde jsem to jméno slyšel?“

Paulson odpověděl: „Při té smrtelné nehodě, pane.“

„Ne, to byl Arnweil. Utíkal ke komoře, když -“ Luskl jsem prsty. „Ten druhý!“ Chlapec, jehož příliš prudký start způsobil Edwardsovu smrt.

„Ano, pane.“

Bubnoval jsem prsty o stůl. „Ukažte mi výsledky Arnweila,

Drewa a Stritze za poslední tři měsíce.“

Vyťukala několik čísel; za chvilku se obrazovka rozsvítila. Výsledky všech tří kadetů prudce klesly.

„To se stává, pane. Oni se dříve nebo později vzpamatují, nebo -“

„Ano?“

„Nebo vypadnou.“

Jent Paulson začal něco říkat, ale já jsem zavrtěl hlavou. Po chvíli jsem řekl: „Porada prozatím skončila. Budeme pokračovat odpoledne. Pane Paulsone, rád bych měl zprávu o všech kadetech, kteří mají potíže. Promluvte si s instruktory sám, přerušte vyučování, když to jinak nepůjde. A také se seržanty z ubytoven. Některé problémy se na známkách projevit nemusejí.“

„Rozkaz, pane. Chcete - chystáme velký úklid, pane?“

„Svým způsobem.“ Nechal jsem je tam a vrátil se do své kanceláře. Půl hodiny jsem dumal, pak jsem se zvedl a zavolal si seržantku Obutuovou.

„Seržantko, ještě k té poradě. Proč jste se ptala?“

„Omlouvám se, jestli jsem -“

„Nechte toho. Co jste mi chtěla naznačit?“ Opřela se a objala si koleno rukama. „Naštvala mě, pane, těmi svými řečmi o průměrech. My tady neučíme průměry, my cvičíme kadety.“

„Pokračujte.“

„Nic mi do toho není, ale ti mladí, ehm, občas si se mnou povídají. Možná proto, že jsem žena.“ Zarděla se, jako by jí mateřské instinkty připadaly neslučitelné s její funkcí. Snad to byla i pravda. „Narazila jsem na Kyla Drewa, jak drhne chodbu, dva dny po té - té nehodě.“ Omluvně se usmála. „Pokračoval v práci, ale já jsem se na něj chvíli dívala a povídala jsem si s ním. Byli s Edwardsem z jedné ubytovny, víte.“

„Těžce to na něj dolehlo.“

„Ani si neumíte představit, jak těžce,“ souhlasila zprudka. „Kyle tvrdil, že ví, že to nebyla jeho vina, ale za chvilku se rozplakal a nedokázal přestat.“

Povzdechl jsem. „Co jste udělala?“

„Poplácala jsem ho po rameni, šla jsem pryč a zařídila jsem to tak, že jsem ho později ten den potkala znova. Od té doby

jsem s ním mluvila ještě dvakrát.“

„Měla byste být psycholožka.“

„Bože Pane, uchovej. Jenže jde o to, že on není jediný, pane. Jednáte, chci říct, my jednáme - námořnictvo - jako bychom měli co dělat s dospělými. Jenže ony jsou to jen děti, které se pokoušejí dospělosti naučit.“

„Já vím.“ Sotva mě bylo slyšet.

„Občas, když sedím v tom předpokoji a vidím je, jak vycházejí z velitelovy kanceláře, teď z vaší kanceláře, vidím, co mají v očích, ten pocit viny, to zahanbení... Občas myslím, že ani nevíte, jak moc se snaží, abyste s nimi byl spokojený.“

„Ale vím. Věřte mi.“

„Vzpomínám si na jednoho takového kadeta, statečného kadeta. Už je to hodně let. Plakal ve vnější chodbě, kde si myslel, že ho nikdo neslyší.“

Po chvíli jsem se jí podíval do očí. „To jste byla vy?“

Sklopila oči, jako by se styděla. „Byla jsem tenkrát mladší. Nechci vytahovat staré -“

„Byl jsem tak vyděšený, že jsem ani nevěděl, kde jsem,“ vzpomínal jsem. „Jste hodná, paní Obutuová.“

„Díky.“

Uplynula chvilka. Pak jsem řekl: „Je to husa, co?“

Seržantka Obutuová vypadala šokovaně. „Paní Bienová? No, bylo by nezdvořilé s vámi nesouhlasit.“ Ale pak zavrtěla hlavou. „Ne, to není správné. Přece jen nesouhlasím. Mluví sice možná hloupě, ale třeba jen nevidí víc než papíry. Snad, kdyby musela řešit skutečný problém skutečného kadeta, reagovala by jinak.“

Styděl jsem se jak za svou indiskrétnost, tak za nedostatek velkorysosti. „Ano. Dobře. Můžete odejít.“

+ + + + +

Znova jsme seděli v konferenčním sále. Vypnul jsem holo; suchá statistika zmizela. „Vymyšlená práce, povinnosti navíc, aby Drew neměl čas přemýšlet. Co ještě pro něj můžeme udělat?“

Paulson pokrčil rameny. „Je vůbec jiná možnost, pane?“ Na

tom něco bylo. Akademie měla své zaběhnuté postupy a my jsme je nemohli porušovat. Přesto mi ale něco nechtělo dát pokoj a já jsem si nebyl jistý co. „Zeptáme se jeho seržanta, třeba ho něco napadne."

„Prosím, pane?"

„Radze. Zavolejte ho."

Crossburnovi ujelo: „Na štábní poradu? To se přece -"

„Je taky velitel, ne?" odbyl jsem námitku mávnutím ruky. „Paní Obutuová, zavolejte ho, prosím."

Za několik minut se seržant Radz posadil na místo, které jsem mu ukázal. Shrnul jsem situaci. „Co si o tom myslíte?"

„Je těžkomyslný, to ano. Jenže to v tom věku jsou všichni. Kdo může říct proč?"

„Myslíte, že se z toho dostane sám?" Radz se zachmuřil. „Jestli má být praporčíkem, tak bude muset."

Vstal jsem, udělal několik kroků, zadíval se do přepážky. „Ale nemyslíte, že..."

Paulson si odkašlal. „To je otázka přístupu, a filosofie námořnictva je jasná. Buď budou sami plavat, nebo se utopí. Edwardsova smrt byla tragédie, ale Drew se musí naučit se s tím vyrovnat."

Radz dodal: „Když na to přijde, pane, jsme učitelé, ne chůvy. Můžeme je povzbuzovat, ale nemůžeme je celý život držet za ruku. Čím dřív to pochopí, tím líp. Jestli Kyle Drew v učení zabere, může pořád ještě absolvovat spolu se svými spolužáky. Jinak prostě bude studovat déle, nebo odpadne docela."

„To říkáte jen tak?"

„Ne, pane, nejen tak. Bral jsem ho na dlouhé procházky po chodbách, stejně jako Arnweila. Pořád jenom krčí rameny a uzavírá se do sebe, že mám chuť s ním zatřepat. Arnweil to má těžší než Drew; byli si s Edwardsem bližší. Oba věděli, že námořnictvo není žádná legrace, když nastupovali."

Poručík Crossburn poposedl. „Jestli mohu něco říct, pane -"

„Nemůžete, nezajímá mě, co chcete říct."

„Já - rozkaz, pane." Dal náležitě najevo, jak se ho to dotklo.

Povzdechl jsem. „Všichni radíte, abychom se do toho dál nemíchali. Máte nejspíš pravdu." Skoro určitě měli pravdu.

Stosedmdesátiletá tradice námořnictva jejich názor podporovala.
„Tak dobře. Průběžně mě informujte.“

9.

Druhý den ráno jsem se oblékl do skafandru a šel s poručicí Bienovou a dvěma seržanty ven podívat se na další výcvik. Mluvil jsem málo, střežil jsem nejisté kroky každého kadeta jako kvočna a čekal na další strašnou událost. Když jsme se vraceli přechodovou komorou zpátky, byl jsem unavený a podrážděný.

Rozepnul jsem si skafandr a pověsil ho do skříňky. Přitom jsem si někde koutkem mysli uvědomil, že kadeti, kteří podle mého očekávání měli štěbetat jeden přes druhého z toho nahromaděného napětí, jsou nezvykle zticha. Jeden chlapec upustil přilbu; hlasitě zarachotila o palubu. Když jsem se po něm podíval, celý se přikrčil. Co je to s nimi? To je všechny tak vyděsila Edwardsova smrt? Jen jsme byli sami, zeptal jsem se na to poručice Bienové.

Ironicky se usmála. „Ano, jsou vyděšení, pane. Ale příště to už bude dobré."

„Jak si tím můžete být tak jistá?"

„Protože s námi nebudete vy." Usmála se ještě víc. „To jste neviděl, jak se kolem vás plížili? Jak vás venku sledovali? Mají z vás hrůzu."

Něco jsem zavrčel. Bylo to pochopitelné, snad dokonce vhodné. Ale přesto mě ta představa znepokojovala. Ta unikající myšlenka mě nedovedla nikam.

Ten večer jsem požádal seržantku Obutuovou, aby zařídila mou návštěvu na výcvikové stanici. Nepotřebovali jsme na to souhlas Admirality; výcviková stanice spadala pod mou pravomoc a měli jsme vlastní miniraketoplán. Mohl jsem tam zůstat, jak dlouho jsem chtěl, a pak si přivolat raketoplán, aby mě odvezl zpátky na základnu.

Paní Obutuová mi volala, právě když jsem se chystal do postele. „Zítra hned po snídani. Pilotovat bude pan Trayn."

„Dobře."

Ležel jsem v posteli a myslel na Annie. Je už moc pozdě tam

zavolat? Mám se vůbec pokoušet s ní spojit, nebo bude lepší počkat? Budu ještě někdy doopravdy ženatý? Upadl jsem do neklidného spánku.

Ráno jsem se oblékl, vstoupil do jídelny a došel k svému místu. „Pánové, posaďte se!“ Čtyři sta osmdesát kadetů si sedlo skoro jako jeden. „Dobré ráno.“ Natáhl jsem se po kávě.

„Dobré, pane.“ Jent Paulson nám nalil oběma.

„Kde jsou ostatní? Paní Bienová? Pan Crossburn?“ Zakousl jsem se do rohlíku.

„Paní Bienová se v rámci rotace stěhuje do Devonu, pane. Je teď nejspíš v Přístavu Země a čeká na svůj let. Pan Crossburn, myslím, kontroluje váš raketoplán.“ Zaváhal. „Viděl jste dnes ráno deník, pane?“

„Nebyl jsem ještě v kanceláři.“

„Už ke mně zase poslali Tenereho. Deset důtek. Nechal jsem ho čekat venku, abych nepřišel pozdě na snídani.“

„Adama?“ Pocítil jsem výčitky. Některé z těch důtek byly i ode mě. „Pane Paulsone, mohl byste na něj být mírný?“ Co to dělám? Ten kluk si svoje důtky zasloužil.

„Rozkaz, pane, jestli si to přejete.“ Nic víc už neřekl. Možná že jsem zasahoval do jeho práv, ale kapitán, kterýkoli kapitán, si mohl prosadit svou.

„Proč?“ zeptal jsem se zprudka.

„Hra? Ty důtky? Ty poslední mu dala paní Bienová těsně před tím, než odešla k raketoplánu. Mělo to něco společného s Johanem Stritzem; prý kadeta zdržel, takže přišel pozdě na vyučování. Podrobnosti nevím.“

Zavrtěl jsem hlavou. Co má Stritz společného s Adamem Tenerem? To není zrovna dobré pro disciplínu, aby se praporčíci přátelíčkovali s kadety. Vzpomněl jsem si na Jeffa Thorna a zavrtěl jsem hlavou. Ale i tak paní Bienová zřejmě reagovala přehnaně. Tím, že jsem požádal Paulsona, aby byl mírný, jsem škody do značné míry napravil, ale pořád jsem cítil neklid.

„A co ten Stritz?“

„Nemám tušení. Předpokládám, že ho Ngu poslala k jeho seržantovi.“

Upíjel jsem kávu. Stritz měl i tak dost potíží, a jestli je

seržant Tripole stejně nesmlouvavý jako seržant Radz, mohl se ten chlapec těšit na další trápení. V duchu jsem si umínil, že se na to podívám, až se vrátím ze stanice.

Po snídani jsem si odnesl pytel k přechodové komoře, ale stále poněkud deprimovaný, že pořád nejsem schopen rozplést naše personální problémy.

Raketoplán byl připojený a nachystaný. První praporčík Thomas Keene čekal, že za námi uzamkne komoru, až odletíme. Byl s ním Ardwell Crossburn.

„Připraven, pane?“ Podsaditý poručík se zdvořile usmál.

Obrátil jsem se. „Ano, pane Crossburne. Na shledanou.“

„Na shledanou? Já letím s vámi, pane.“

„No to ať vás - To nebude nutné.“

Crossburn vypadal šokovaně a praporčík Keene celý rozhovor se zájmem sledoval. „Nemůžete letět sám, pane. Stanice je zavřená. Někdo musí nastartovat systémy, starat se - kdo vám bude vařit?“

„Vy ne, pane Crossburne.“ To bych tu cestu radši zrušil.

„Jak si přejete, pane. Ale když dovolíte, jako důstojník zodpovědný za údržbu vím, kde jsou na stanici uložené zásoby. Mám tedy zavolat raději pana Paulsona?“

„Ne, ten má práci,“ odpověděl jsem úsečně.

Proč mi nikdo neřekl, že Crossburn poletí také? Proč jsem se nezeptal? „Myslím, že to zvládnu sám.“

„Pane, mějte rozum! Co kdyby se něco stalo?“

Měl pravdu, ale při představě jeho společnosti jsem nedokázal nemluvit navztekaně. „No tak dobře. Vezměte si věci -“ Zarazil jsem se.

Můj nápad byl možná neobvyklý, ale vyřešil by zároveň ještě jeden problém. Vzal jsem interkom u dveří a zavolal do kajuty prvního poručíka. Žádná odpověď. Dobře; nebylo ještě pozdě.

Obrátil jsem se k čekajícímu praporčíkovi. „Pane Keene, utíkejte do kajuty poručíka Paulsona. Čeká před ní Adam. Ať si vezme pytel a přijde sem za mnou. Když potkáte pana Paulsona, řekněte, že jsem prohlásil, že potrestání pana Tenereho může počkat.“

Praporčíka to trochu vyvedlo z míry, ale měl dost rozumu,

aby se na nic neptal. „Rozkaz, pane.“ A byl pryč.

Zavolal jsem za ním: „A kvůli Adamovi si radši pospěšte.“ Paulson se už musí každou chvilku vrátit. Praporčík se řítil chodbami, protože moje vševládná autorita byla silnější než zákaz běhání.

Ardwell Crossburn si odkašlal. „Přece si nechcete vzít s sebou praporčíka jako jediný -“

Opřel jsem se rukou o dveře a povzdechl. „Ardwelle, buďte zticha. Jak je nebe nade mnou, jinak vás - prostě mlčte.“

„Rozkaz, pane. Musím vás upozornit, že podám na Admiralitě písemný protest pro -“

„Dobře. Udělejte to.“ Kdyby mě admirál Duhaney odvolal, tím lépe. Několik minut uběhlo v nepříjemném mlčení, než se vrátili dva udýchaní praporčíci.

„Hlásí se praporčík Tene-“

„Máte věci? Dobře. Nasedejte do raketoplánu, letíme na výcvikovou stanici.“

„Rozkaz, pane.“ Adam byl méně překvapený, než jsem čekal, Keene ho zjevně varoval předem. Dobře. Je to koneckonců jeho práce, starat se o své praporčíky.

Nalodili jsme se a sedli si. Miniraketoplán byl jen tak velký, aby mohl mezi stanicí a základnou přepravit jednu četu kadetů. Větší skupiny používaly dopravní letouny U.N.A.F. z Přístavu Země.

Pilot počítal váhy a trajektorie. Adam se připoutal. „Můžu mluvit, pane?“

Od praporčíků se čekalo, že budou vidět, ale ne slyšet. Na druhé straně jsem Tenereho sám vzal s sebou na zvláštní úkol. A proč bych vyhledával jeho společnost, kdybych ho pak chtěl ignorovat, jak velí tradice? „Můžete.“

„Můžu se zeptat, totiž -“ Nejistě se usmál. „Co budeme - proč jsem tady, pane?“ Pozvedl jsem obočí. „Totiž, já vím, že na váš rozkaz, ale...“ Zkusil to znovu. „Promiňte, pane. Nemyslel jsem to tak, jak to znělo. Jen jsem -“

Neříkal jsem nic, dokud se zmateně neodmlčel. Není divu, že paní Bienová poslala toho chlapce na lavici; ještě chvíli bude takhle blábolit a seřežu ho sám. Dokonce i Ardwell Crossburn

by byl lepší společník.

Pilot oznámil: „Můžeme startovat, pane. Připravte se.“ Mávl jsem a pevně sevřel sedadlo, i když jsem věděl, že akcelerace od Luny se sotva dá srovnávat s tím dech beroucím přetížením, jaké nastane, když se letoun snaží vyrvat z majetnického sevření Země.

Opřel jsem se a zavřel oči; naše stoupání jsem spíš cítil, než viděl. Po několika minutách raketoplán ztichl. Narovnal jsem se a povolil pásy. Adam Tenere na vedlejším sedadle se úzkostlivě snažil na sebe neupozorňovat.

Povzdechl jsem. Musel jsem s ním něco dělat, spíš kvůli sobě než kvůli němu. „Pane Tenere, to, co jste právě předvedl, byla ostuda.“

„Já - ano, pane. Omlouvám se. Už nebudu mluvit.“ Pevně sevřel sepjaté ruce.

„Neuspokojivé.“

„Ano, pane.“ Na čele se mu třpytily kapičky potu. „Co chcete, abych udělal, pane?“

„Abyste se zeptal na to, na co jste se chtěl zeptat před startem.“

„Chtěl jsem vědět, proč letíme nahoru, pane. Nechtěl jsem být drzý, pane!“

„Koukněte se na mě, chlapče!“ Prudce škubl hlavou. Popadl jsem ho za zápěstí a přitáhl jsem jeho ruku tak, aby se dotkla mých prsou. Ucukl, jako by se spálil, ale očima neuhnul ani o milimetr. „Jsem váš velitel, ne Bůh Pán. Svěřili mi moc dát vám výprask, dokonce vás i vyhodit z námořnictva. Ale to není důvod, abyste blábolil jako idiot!“

„Omlou-“ Polkl. „Prosím!“ vykřikl úzkostně.

„Jestli ještě jednou řeknete, že se -“ Ne, to nebyl vhodný způsob. „Adame...“ Přál jsem si, abych to byl nechal tak. Teď budu muset mluvit o věcech, které nesnáším.

„Jaké jste měl pocity, když jste se prvně dozvěděl, že budu vaším velitelem?“ Otočil jsem se tak, abych mu viděl do tváře.

Mluvil tiše a nezřetelně: „Byl jsem - pyšný, pane. Všichni jsme byli pyšní. Nemohl jsem věřit tomu, že doopravdy budu sloužit pod vámi.“

„Proč?“

„Vy víte proč! Jste hrdina!“

„Říká se to. Proč?“

„Jak jste statečný. A co jste dokázal.“

Ušklíbl jsem se. „Byl jsem tak vyděšený, že jsem se počural.“

„Ale to vás nezastavilo.“

„Když jsem vás přivolal do kotviště, kde jste byl?“

„U kajuty poručíka Paulsona, pane.“

„A čekal na výprask.“ Kývl. „Bál jste se?“

„Bolí to!“ Otočil se a zadíval se z okna. „Samozřejmě, že jsem se bál.“

„Ale už někdy jste výprask dostal. Víte, že to dokážete vydržet.“

Odpověděl vyděšeně: „Ano, pane.“

„Až budu mít těch vašich pitomostí dost a vyhodím vás z armády, co pak? Zabijete se?“

„Cože?“ Zůstal na mě civět s otevřenými ústy.

„Bude s vámi otec vůbec ještě někdy mluvit? Skončí tím váš život?“

V Adamově hlase zaznělo napětí. „Ano, pane, bude se mnou mluvit. Bude mě mít rád stejně jako teď. A můj život neskončí.“

„Tak. Teď víte, co nejhoršího vám můžu udělat, a dokážete to snést. I vy teď můžete být hrdina.“

Chlapcův hněv se změnil ve zmatek. „Já vám nerozumím, pane.“

„Ta slavná záležitost s Vyzývatelem, když jsem vrazil lodí do ryby. Udělal jsem jednu jedinou věc, že jsem se rozhodl jednat. To ostatní už přišlo samo. Prostě sázka do loterie, chápete? Nebo když jsem odpálil tu atomovou zbraň na stanici. Bylo to hrdinství? Neváhal jsem, to je všechno. Rozhodl jsem se spáchat velezradu, abych zlikvidoval ty zatracené ryby, a udělal jsem to.“ Podíval jsem se jinam; příliš jsem se styděl, než abych se mu díval do očí.

Po chvíli jsem se přiměl pokračovat. „To je přece směšné, že byste musel být hrdina, abyste se mnou mohl mluvit bez koktání, ale dělá se to takhle: Otevřete pusu, řeknete, co jste říct chtěl, a zavřete ji. Od okamžiku, kdy jste se zeptal, jestli můžete

mluvit, jste neměl na vybranou.“

„Nebyl jsem si jistý... chci říct, myslel jsem, že se třeba budete zlobit.“

„Vtom případě jste měl tu pusu hned nechat zavřenou. Ale nemůžete mluvit, omlouvat se a mlčet zároveň.“

„Ano, pane. Děkuji, pane.“

Měl jsem chuť vrazit mu facku. „Vy to pořád nechápete? Jestli chcete ještě někdy mít nějaký respekt, ať už ode mě, nebo sám před sebou, musíte tu otázku dořící. Jestli to nedokážete pochopit, tak pro vás v námořnictvu není místo.“

Kroutil klopami saka a pak zašeptal: „Vy to nechápete. Já - měl jsem strach.“

„Adame, všichni máme strach! Strach nemá nic společného s tím, jak jednáte!“ Odvrátil jsem se. Neuspěl jsem, a přitom jsem na sebe ještě prozradil víc, než jsem byl schopen unést.

No dobře, ať se tedy dusí ve vlastní šťávě. Až se vrátíme, pošlu ho na pevninu s neuspokojivým hodnocením. Zalovil jsme v pytli a vytáhl holovid.

Adam Tenere se nešťastně schoulil u okénka. Když si myslel, že se nedívám, otřel si slzu.

+ + + + +

Snažil jsem se najít výcvikovou stanici mezi těmi světlými body, které před námi zářily jako dírky po špendlíku v černé látce. Samozřejmě že jsem ji nenašel. Neměl jsem ani ponětí, kam se mám dívat. „Kolik ještě, pilote?“

„Devatenáct minut, pane.“ Ukázal na pravobok. „Už je v dohledu.“

Něco jsem zavrčel.

„Počkejte, rozsvítím ji.“ Vzal interkom, naladil ho a vyťukal kód. Za chvilku se v dálce probrala k životu světla.

Výcviková stanice Akademie se jen velmi málo podobala Přístavu Země, obrovitému terminálu, který byl naší branou ke hvězdám. Skladiště Přístavu Země přetékala rudami a potravinami z kolonií, které udržovaly v chodu zemskou ekonomiku, a z jeho kotvišť i dnes proudili do nových osídlení

kolonisté a úředníci, i přes nedávnou hrozbu ryb.

Naše výcviková stanice měla pouhý jeden kotouč, a to ještě dost malý. I když kolem ní bylo připoutáno dvanáct fuzérů, měla stanice jen dvě kotviště, a pojala tedy jen dvě plavidla najednou.

Stanice byla navržena tak, aby byla co nejjednodušší. Neměla tedy vůbec hydroponii a jen primitivní kuchyni a jídelnu. Jejích několik málo kajut bylo nacpáno lůžky tak, že kadeti se mačkali skoro jako v lodní ubikaci. Energii stanici dodávaly jen sluneční baterie.

Byl jsem tam jen jednou v životě, jedenáct dní, se svou četou a dvěma bdělými instruktory. Byl to divný pocit, vracet se sám, ale bylo nepravděpodobné, že bych se dostal do nějakých potíží. Stanice sloužila pouze jedinému účelu: aby se v ní mohly ubytovat čety kadetů na dobu, kdy cvičily na fuzérech. Mimo tuto dobu se uzavírala.

Pilot Trayn domanévroval blíž. Chvíli jsem se díval, pak jsem se vrátil na své sedadlo a počkal, až se dostaneme vůči stanici do klidu. Konečně se naše vnější vrata dotkla a zámky se pevně přitiskly ke svým protějškům na stanici.

Znovu jsem vstal. „Oblékněte si skafandr, pane Tenere.“ Neohrabaně jsem se soukal do svého vybavení, zatímco chlapec navlékl to své s pružnou grácií. Na stanici sice bude tlak, ale přesto jsem pečlivě zkontroloval všechny západky své přilby a přesvědčil se, že měřič kyslíku ukazuje zeleně.

Pilot byl už ve skafandru a uzavřel vnitřní dveře. Protože očekával na stanici tlak, neobtěžoval se vyčerpávat z komory vzduch, ale přesto se pro všechny případy pevné chytil bezpečnostního madla. Naše vnější dveře i vnější dveře stanice se otevřely. Pilot upevnil naše ocelové bezpečnostní lano.

Těsně před východem jsem uchopil praporčíka za ramena, obrátil ho k sobě a zkontroloval mu všechny západky. Jak jsem předpokládal, byly bezpečně uzavřené. Povinností důstojníka je postarat se sám o vlastní bezpečnost, ale já jsem se po té kontrole přece jen cítil klidnější.

Prošli jsme i druhou komorou do stanice. Pilot se ozval rádiem: „Mám počkat, než všechno zkontrolujete, pane?“

Kdyby velitel nedokázal uvést stanicí do chodu, kdo už jiný

by to dokázat měl? „Ne, vraťte se na základnu. Zavoláme, až vás budeme potřebovat zpátky.“

„Rozkaz, pane. V tom případě za chvilku vyrazím.“

„Dobře.“ Dveře stanice se zavřely. Varoval jsem Adama: „Zůstaňte ve skafandru, dokud nezkontrolujeme všechny kajuty.“

Nejdřív ze všeho pustit elektřinu; pak světla a topení. V lednicích bude spousta trvanlivých potravin. Já se můžu usadit v kajutě instruktorů a Adam ať si vybere sám.

Chlapec si odkašlal. „Pane?“

„Teď ne, pane Tenere.“ Podle toho holofilmu, který jsem si pustil na Odvrácené, bych měl najít velitelský pult v kajutě správce poblíž kajuty inspektorů. „Pojďte.“

Procházel jsem podle kabin, které jsem si nejasně pamatoval, a pak podle záďové komory. Teprve když jsme došli skoro až tam, kde jsme začínali, našel jsem kajutu správce.

Pult měl nadměrně velkou klávesnici, aby ji zvládly i prsty ve skafandru; mysleli tady na všechno. Vyťukal jsem svůj identifikační kód a čekal, až se objeví schvalovací hlášení. Adam Tenere se mi díval přes rameno a já jsem vyťukal: „Orální komunikace, prosím,“ a čekal jsem, až zapraská vysílačka v mém skafandru.

Nic. Vyťukal jsem: „Ohlas se.“

„PŘIPRAVEN.“

„Zruš výhradní alfanumeriku.“

„VÝHRADNÍ ALFANUMERIKA NENÍ POUŽÍVÁNA.“

„Čítači, odpověz, prosím.“ V duchu jsem zaklel. „Proč tě neslyším?“ Komunikace porouchaná, a raketoplán jsem poslal pryč. Pokud nedokážu zapojit na stanici elektřinu, nemusíme taky mít možnost přivolat ho zpátky.

Adam Tenere si odkašlal. „Pane, promiňte, ale -“

„Tiše, mám práci.“ Kdybych jen nebyl tak rychle poslal raketoplán pryč. Snažil jsem se vyřešit tu záhadu. Moje rádio funguje, Adam mě přece slyšel. Znovu jsem vyťukal: „Ohlas se.“

„PŘIPRAVEN.“

No, přinejmenším můžu komunikovat alfanumericky, a to

nebude tak zlé, jen zkontrolujeme atmosféry a svlékneme skafandry. Ale někde v tom čítači je -

„Pane, vy jste -“

Prudce jsem se obrátil: „Dvě důtky! Ne, čty-“

„- naladěný na frekvenci raketoplánu! Přepněte si vysílačku!“

V místnosti bylo dlouhou chvíli ticho. Přepnul jsem vysílačku ve skafandru a váhavě jsem řekl: „Haló?“

„Odpovídá čítač D 1004, veliteli.“ Jistý tenorový hlas.

„Ano. Dobře. Spusť napájení.“ Pečlivě jsem se vyhýbal pohledu praporčíka Tenereho.

Světla na pultě se rozsvítila. Pohotovostní kontrolky se rozzářily.

„Kontrola atmosféry.“

„Dýchatelný vzduch ve všech částech.“

Musel jsem se nějak zbavit praporčíka. „Pane Tenere, okamžitě zkontrolujte měřiče ve všech kajutách.“

„Rozkaz, pane.“ Nechal mě, abych se propadal hanbou o samotě.

Než se vrátil, bylo napájení hotové; světla v kajutě i na chodbách vrátila stanici její povědomost. „Všechny měřiče na normálu, pane.“

„Svlékněte skafandr.“ Rozepnul jsem západky, rád, že se zbavím vlastního potu z nervozity. Pověsil jsem skafandr na věšák. „Dejte si věci do kabiny.“

„Do kte-“

„Do kterékoli. Hned!“ Opřel jsem hlavu do dlaní. Bože, to byla chyba, vzít sebou praporčíka, aby se stal svědkem tohohle debaklu. O tomhle se bude vykládat po celé Odvrácené. Budou se mi smát kvůli chybě, jaké by se dokázal vyhnout i kadet. „Prosím o rozkazy, pane.“

Hledal jsem nějaký způsob, jak ho dostat co nejdál od sebe, aby mi nebylo tak trapně. Mohl jsem ho nechat zkontrolovat zásoby, navázat rádiové spojení s Odvrácenou...

S námahou jsem zvedl hlavu. Ať už bylo moje zahanbení jakkoli velké, mohl jsem si za ně sám. „Pane Tenere, děkuji, že jste mě opravil. Zapomeňte na to, co jsem říkal o těch důtkách.“

„Omlouvám se, jestli jsem -“ Odmlčel se v půli věty. Pak s

větší rozhodností prohlásil: „Není zač, pane.“

„Já si dám věci do kajuty instruktorů. Zavolejte Odvrácenou a řekněte jim, že jsme bezpečně tady.“ Vstal jsem s úmyslem utéct.

„Rozkaz, pane. Promiňte, můžu mluvit?“

„Ano.“

Na vteřinku zaváhal. „Mohl byste mi říct, proč jsme tady, prosím, a jaké budu mít povinnosti?“ Vteřinu počkal a pak vyhrkl: „Totiž, kdyby vám to - já - zatraceně ke všem čertům!“ Celý rudý honem pokračoval: „Vy nevíte, jak jsem si to cvičil, pane! Byl jsem rozhodnutý nenechat si tentokrát ujet jazyk!“

Chladně jsem odpověděl: „Ty dvě důtky vám přece jen uděluji, pane Tenere, za rouhání.“ To nepřipustím.

„Ano, pane.“ Celý se sesypal. „Mohu odejít?“

„Ne. Zkuste se zeptat znovu.“

„Rozkaz, pane.“ Olízl si rty. „Promiňte, ale proč jsme tady? Co chcete, abych dělal?“

„Velmi dobře, pane Tenere. Jsem tady, abych se znovu seznámil se stanicí, na které jsem dvanáct let nebyl. Vy jste tady, abyste byl užitečný. Začít můžete tím, že navážete spojení s Odvrácenou a každých pár hodin provedete zkoušku komunikace.“

„Rozkaz, pane.“

„To je všechno. V poslední době se vám znepokojivě rychle hromadí důtky. Začněte si je odcvičovat, zapíšu vám to.“

„Rozkaz, pane. Navážu spojení s Odvrácenou a jednu důtku si odcvičím, než budeme jíst.“

„Dobře.“ Vzal jsem svůj pytel a vydal se s ním do své kajuty.

+ + + + +

Po večeři ze standardních přídělů jsem se vrátil do své kajuty a zabral se do čipů a zpráv, které jsem si přivezl s sebou, zatímco mladý Tenere se potýkal s další důtkou. Když se pak objevil, jeho vzhled mě nenechal na pochybách, že skutečně cvičil, ale i tak bych se byl samozřejmě spolehl na jeho slovo. Praporčík, stejně jako kterýkoli důstojník, byl gentleman a jeho

slovu se dalo věřit. Kdyby o odcvičených důtkách lhal a někdo ho přistihl, byl by na místě propuštěn z námořnictva.

Pomyslel jsem si, že budu muset na výcvikovou stanici létat častěji; bylo to skvělé místo k nerušené práci.

Druhý den ráno po snídani jsem se vleže na posteli pokoušel zapamatovat si tváře kadetů, jak jsem to viděl dělat seržanta Ibareze. Adam zdvořile zaklepal, aby mi ohlásil odcvičení další důtky. Rozkázal jsem mu, aby si dal pár hodin pauzu. Důtky měly postiženého trestat, a ne docela zničit.

V poledne jsem v jídelně připravil kávu a praporčík zatím vytáhl pojistky dvou přídělových plechovek a postavil je na pult, aby se ohřály. Když chemická reakce mezi vnějším a vnitřním obalem skončila, přinesl je ke stolu a opatrně, s povzdechnutím se posadil.

Odtrhl jsem víčko a vrhl se na obsah. Abych porušil ticho, zeptal jsem se: „Jaké máte plány na odpoledne, pane Tenere?“

Ušklíbl se. „Znova prověřím spojení s Odvrácenou podle plánu. A pak další důtka. Možná dvě.“

„Ne, to přeháníte.“

Trpce pokrčil rameny. „Jinak to nejde, pane. Nestačil bych s nimi udržet krok.“

„To měla být stížnost?“

Ohromeně vzhlédl. „Ne, pane. Já vím, že je to moje vlastní chyba.“

„Říká se, že pokora je první krok k nápravě.“ Chvilku jsem uvažoval. „Místo důtek mi pomůžete zkontrolovat fuzéry.“ Aspoň budeme mít oba co dělat. S tou spoustou kancelářské práce, kterou jsem sám sobě naložil, jsem sice ještě zdaleka nebyl hotový, ale složky kadetů už mě unavovaly.

Viditelně ho to vzpružilo. „Rozkaz, pane.“

Po jídle jsme se oblékli do skafandrů a došli k prázdné přední komoře. Fuzér se vznášel pár metrů od okraje stanice, ukotvený lanem k jejímu zámku. Bez lana by stačilo, aby se od jeho trupu odrazil instruktor, a člun by se vydal na pomalou cestu bez motoru, která by skončila teprve tehdy, až by se usadil na nové eliptické dráze, nebo odplul někam do prázdnoty.

„Vy skočíte první, Adame. Buďte opatrný.“

„Rozkaz, pane.“ Sklonil se a vypnul boty. Kdyby byl kadet, měl by samozřejmě bezpečnostní lano, ale každý praporčík umí skákat správně.

Adam si dal dobrý pozor, aby se neodrazil s příliš velkou silou. Pomalu plul směrem k výcvikovému člunu a asi v polovině letu znovu zapnul boty. Přistál poněkud neobratně, ale boty se mu na trupu dobře zachytily.

Usoudil jsem, že na jednu cestu jsem ze sebe udělal dost velkého blázna. Než jsem skočil, zapnul jsem magnety na rukavicích. Ještě že. Přistál jsem na všech čtyřech a byl bych se odrazil zpátky do kosmu, kdyby se byly rukavice nezachytily na trupu. Přitáhl jsem kolena, počkal, až se zachytí i boty, a vypnul rukavice. „Otevřete průlez.“

Za chvíli už jsme byli uvnitř malého plavidla. Šel jsem na úzký můstek, ohlédl jsem se na hlavní kajutu a na dvě stísněné ubikace, kde budou bydlet kadeti při výcviku. Všechno se mi to zdálo směšně malé. „Byl jste někdy na linkové lodi, pane Tenere?“

„Otec mi ukázal Freiheit, pane, hned jak jsem absolvoval. Já vím, že to byla jen šalupa, ale v porovnání s tímhle...“

„Ano.“ Sedl jsem si na sedadlo pilota a pokynul chlapci, aby se posadil vedle mě. Pohladil jsem ztichlý pult. Dokonce i na výcvikovém fuzéru se může stát hodně...

+ + + + +

„Tak poslouchejte, vy idioti!“ Seržantka Garverová se vznášela v ústřední chodbě s rukama v bok. „Viděli jste holo, takže víte, že fuzér je hybrid postavený speciálně pro Námořní službu a že není užitečný k ničemu než k výcviku tupohlavých kadetů. Není tu kuchyně, není tu hydroponie, není tu recyklace, není tu nákladový prostor, není tu kotouč. Také tu není hlavní motor, jen trysky, abychom mohli vymanévrovat od stanice a zase u ní přistát. Proto mu také říkáme člun, ne loď.“

Díval jsem se na seržantku a dával si dobrý pozor, abych vypadal co nejsoustředěněji. I když to, co zrovna říkala, bych mohl odpapouškovat nazpaměť, bloudící pohled nebo vrtění by

mi nejspíš vynesly nějaké povinnosti navíc, pokud ne vůbec důtku. Byl jsem nevýslovně rozčilený z toho, že jsem konečně na palubě skutečného plavidla, a nechtělo se mi to hned zkazit tím, že bych si vysloužil její nemilost.

„A má samozřejmě fúzní pohon, což je hlavní důvod, proč jste tady."

Fúzní motory tréninkových člunů pracovaly stejně jako motory kterékoli linkové lodi, ale se dvěma důležitými rozdíly. Za prvé, čítače mohly vykonat mnoho fúzních výpočtů, které na větších lodích prováděla posádka, takže denní výcvik se mohl soustředit jen na jednu složku fúzního procesu.

Druhým rozdílem byla naše velikost.

Stálo to mnoho životů, než lidé konečně plně pochopili, že fúzní motory nepracují správně v gravitačním poli. Čím větší byla loď, tím dále musela být od zdroje gravitace, aby mohla fúzovat. Mezihvězdná loď námořnictva mohla fúzovat jen několik hodin cesty od Přístavu Země, kdežto naložená rudná bárka, jejíž hmotnost byla obrovitá, musela nejdřív odletět mnohem dál, než dostala povolení.

Naopak naše výcvikové fuzéry byly tak malé, že bylo možné je bezpečně zažehnout skoro kdekoli ve sluneční soustavě. Samozřejmě kromě B'n Aubovy zóny, která ležela tak blízko u Slunce, že fúze byla nemožná bez ohledu na hmotnost. Při výcviku jsem občas proklínal toho saudského astronoma a jeho náročné vzorce, s nimiž jsme zápolili.

Seržantka čekala, až jí budeme všichni věnovat pozornost. „Fúze se bát nemusíte, i přes všechny ty nesmysly, které vidíte v holech. Žádné omdlévání, žádné podivné mrazení v páteři, žádné praskání iontů. Ve skutečnosti neucítíte vůbec nic, dokonce ani nebudete vědět, že jsme už fúzovali, dokud se nepodíváte z okénka a neuvidíte - Seaforte?"

„Ano, madam, já -" Snažil jsem se rozpomenout, co právě říkala. „Neuvidíme nic, madam. Žádné světlo ani hvězdy."

„Dobře, ale jestli ještě jednou šťouchnete kadetku Sandersovou, tak zbytek plavby strávíte jako velící důstojník záchodů. A je mi jedno, jestli si začala ona." Paní Garverová se konečně podívala jinam. „Touhle dobou byste už všichni měli

umět všechno, ale nebudeme to zkoušet. Tři z vás půjdou do strojovny, tři do navigace a dva na můstek.“

Kývla na druhého instruktora. „Pan Reese a kadeti na můstku vymanévrují s lodí z dosahu stanice a navigační vypočítá fúzi.“

Prosím, Pane, ať je to můstek. Prvky astronavigace od Lamberta a Greeleyho jsem z hloubi duše nenáviděl. Navigační by znamenalo nekonečné hodiny výpočtů pod neustálým dozorem seržanta Reese. A strojovna byla ještě horší. Fúzi jsem pořád rozuměl jen mlhavě, i přes ty dlouhé hodiny potu, dřiny a strachu.

„Provedeme několik skoků a já pravděpodobně přesunu některé z vás na jiná místa, ale moc na to nespoléhejte.“ Během dalšího týdne bude fuzér přeskakovat z jednoho osamělého místa na druhé. My přitom získáme nekonečnou a nervydrásající praxi jak ve fúzních výpočtech, tak v navigaci. Kdykoli člun defúzuje, budou muset zpocení kadeti určit naši polohu s pečlivou přesností.

Věděl jsem, že nejošemetnější výpočet bude ten, kterým se budeme vracet ke stanici. Při dlouhé plavbě loď prostě několikrát defúzovala k navigační kontrole. Při takových krátkých cestách, jako byla ta naše, to nepřicházelo v úvahu.

Přesto se však při defúzování budeme muset vynořit poblíž stanice. I když byly fuzéry vybaveny předimenzovanými palivovými nádržemi, budou během přistávání u řízení nezkušení kadeti a vyplýtvá se neuvěřitelné množství paliva.

Arlene Sandersová mě citelně šťouchla do žeber. Škubl jsem sebou, ale nespouštěl jsem oči ze seržantky. Na odplatu bude dost času potom.

Přirozeně na mě vyšlo navigační.

Naším prvním cílem bylo neobydlené místo mezi oběžnými drahami Jupiteru a Saturnu, osmatřicet stupňů nad eliptickou drahou. Dřeli jsme se s výpočty, dokud všechny nesouhlasily. Trvalo to neuvěřitelně dlouho, protože Van Roef neustále dělil hmotnost, místo aby ji násobil. Nakonec, když dokonce i seržant Reese začal mluvit podrážděně, jsme to všichni měli správně a odeslali jsme své výpočty na můstek. Pak další nekonečné čekání, jak posádka na můstku plnila své vlastní úkoly.

Konečně se na nás pan Reese utrhl: „Proboha, zvedněte se a protáhněte, nebo se z toho vašeho vrtění zblázním.“

„K tomu nemá daleko,“ usykl Robbie Rovere trochu moc nahlas. Seržant se zamračil, ale rozhodl se nic neslyšet.

Jestli bylo cílem toho všeho naučit nás, jak neuvěřitelně se vleče čas na lodi ve fúzi, pak to svůj cíl splnilo obdivuhodně. Mezi jednotlivými skoky nás instruktoři rozdělili do skupin, nechali nás navléknout skafandry a vždycky několik najednou nás vodili ven na trup na výcvik.

Byl jsem ve druhé skupině s Van Roefem a Sandersovou. Tentokrát s námi šla ven seržantka Garverová. Cvičil jsem na Skořepině a na výcvikové stanici nás taky brali ven, ale lézt po trupu maličkého člunu pod chladnými nemilosrdnými hvězdami bylo něco docela jiného.

Slyšel jsem v přilbě vlastní sípavý dech, když jsem putoval tam a zpátky mezi přídí a zádí. Ani nás nenapadlo si mezi sebou povídat, i když seržantka proti tomu tentokrát výjimečně nic neměla. Všichni jsme se soustřeďovali na to, abychom si udrželi kontakt s trupem a abychom co nejméně vnímali děsivou obrovitost vesmíru.

Než jsme se vrátili dovnitř, cvičili jsme ještě manévry v přechodové komoře. Bylo to těžší, než by člověk myslel, když se ve stavu beztíže mělo několik lidí dostat do komory, a přitom zůstat ve stejné rovině. Ale kdyby to tak nebylo, mohl někdo náhodným kopnutím rozbít jinému přilbu. Seržantka nám to dvakrát předvedla a zevnitř z komory pak sledovala, jak se snažíme odpoutat se od trupu a přitáhnout se dovnitř pokud možno kolmo.

Náš první pokus byl neohrabaný, druhý lepší a ten třetí fiasko. Van Roefovi se povedlo pustit se prstence příliš brzo a najednou se vznášel uprostřed komory a bezmocně kopal všemi směry, dokud nedoplul na dosah k přepážce a nezachytil se madla.

Já jsem se dostal dovnitř snadněji, ale Sandersová, která se na Van Roefovy kousky dívala z trupu, se svíjela smíchy a zapomněla si zapnout magnety v botách. Pustila se chytů a nějakou zvláštní náhodou zůstala viset v prázdnu jen pár

centimetrů od trupu, bez viditelného pohybu vůči lodi.

Všichni jsme věděli, že seržantka má T-skaf, ale nic nebylo děsivější než takhle viset bez spojení a bez možnosti dostat se do bezpečí. Kdyby člověka nezachránil někdo jiný, mohl by strávit celou věčnost v rakvi vlastního skafandru. Obzvláště k zbláznění muselo být zůstat takhle blízko lodi, ale nemoci se jí dotknout. Bez T-skafu byla Arlene bezmocná.

Zaječela, až mi zazvonilo v uších. Van Roef křečovitě kopl nohama a odrazil se od přepážky.

Seržantka neviděla něco takového prvně. „No dobře. Seaforte, přitáhněte ji dovnitř."

Chopil jsem se vnitřního prstence, natáhl jsem se ven, jak nejdále jsem mohl, a sáhl po zoufale tápajících prstech Sandersové právě ve chvíli, kdy Van Roefova bota zasáhla ovládací panel zámku.

Dveře se zavřely. Výkřik. Po chvilce jsem si uvědomil, že byl můj vlastní. Otočil jsem se. Paží mi projela vlna strašné bolesti. Uvízl jsem ve dveřích, větším dílem venku. Ruka Arlene Sandersové byla pár centimetrů od mé.

Levou paži jsem měl skoro jistě zlomenou. Zoufale jsem se pokoušel osvobodit.

„NEHÝBEJTE SE, SEAFORTE!" Seržantka Garverová to vykřikla tak naléhavě, že jsem to vnímal i přes svou paniku.

„Madam, mám tam -"

„Nevrťte sebou! Můžete si protrhnout skafandr!"

Ach Bože Pane. Hluboce se kajeme za všechno, čím jsme Tě urazili. Znehybněl jsem.

Van Roef zafňukal: „Omlouvám se. Nechtěl jsem -"

„Zmlkněte. K přepážce." Seržantka uhodila do ovladače. Žádná reakce. Po chvilce zaklela a zkusila to znova. „Seaforte, budu muset to ovládání resetovat. Vydržte chvilku, než to vypnu."

„Nicky!" Naléhavý šepot. „Natáhni se."

„Nechte toho, Sandersová, nesmí se hýbat. Nejste v žádném nebezpečí, přijdu pro vás, jen co budu moci." Seržantka vyťukala kód a čekala, až světlo blikne.

„Nicky, já nemůžu čekat. Stáhni mě zpátky hned, nebo... se

sesypu.“

Opatrně jsem se natáhl. Paží mi znovu projela bolest. „Nemůžu.“

„Mám červenou, seržantko! Vzduch!“ Zdálo se, že Van Roef je na pokraji paniky.

Paní Garverová znova a znova tloukla do ovládání. „Uklidněte se, Van Roefe, pořád ještě máte půl hodiny. Seaforte, ty dveře se zasekly.“ Uhodila do panelu. „Budu je muset otevřít ručně. Bude to pár minut trvat.“

„Ano, madam.“ Opřel jsem si hlavu o trup. Bože můj, to bolelo.

„Pár minut?“ Van Roef skoro pištěl. „Kazí se mi vzduch!“

„Klid, chlapče.“ Seržantka otevřela pohotovostní panel a nasadila kliku.

„Nicku! Hned!“ Sandersová potlačila vzlyk.

Natáhl jsem se od zámku tak daleko, jak jsem si troufal. „Natáhni prsty.“ Už jsme se skoro dotýkali.

„Seaforte, nic se jí nestane. Nenamáhejte zbytečně ten skafandr!“

„Ano, madam. Ona už moc dlouho čekat ne-“ Zavřel jsem oči bolestí, natáhl zlomenou paži. Zasténání. Pevně jsem sevřel rty a přinutil sám sebe mlčet. Jen dva, tři centimetry...

„Sakra krucifix, ten zatracený vrátek je zablokovaný!“ přerušilo ticho seržantčino klení.

„Potřebuju vzduch!“ Van Roef se vrhl kolem seržantky ke dveřím a uhodil do ovládání vnitřních vrat. Rozsvítilo se červené bezpečnostní světlo. Dveře zůstaly zavřené.

Seržantka ho srazila na druhý konec komory. „Idiote, to ovládání je rozbité! Kdyby se ty dveře otevřely, tak jste zabil všechny, co jsou vevnitř!“ Přepnula interkom. „Reese, ať si všichni vezmou skafandry, rychle. Musíme vyčerpat vzduch; potřebuju tady rumpál a vnější vrata nemůžeme otevřít ani zavřít. Máte na to pět minut. A připravte novou láhev pro Van Roefa, dochází mu.“ Vnější i vnitřní zámek fuzéru se dal otevřít jen v tom případě, že se z lodi vyčerpal vzduch.

Podíval jsem se na svůj ukazatel vzduchu. Byl už skoro na konci, ale pořád ještě na zelené. Měl jsem čas.

„Nicky!“ Sandersová měla v očích něco, co jsem nechtěl vidět. Natahoval jsem se co nejdál od věznícího zámku. Kdyby mi praskl skafandr, byl bych okamžitě mrtvý. Nebo možná ne okamžitě; ale tu příšernou myšlenku jsem rychle zahnal. Sandersová byla moje kamarádka a potřebovala pomoc. Neměl jsem na vybranou.

Natahoval jsem k ní paži a bojoval s utrpením. Nestačilo to. Trochu jsem couvl, zaťal zuby a odrazil se od trupu. Něco se pohnulo a já jsem skoro omdlel. Naše prsty se dotkly. Natáhl jsem se ještě o ten poslední kousíček a sevřel svými prsty její. Natažený jako na skřipci jsem bojoval s nevolností a přitahoval Sandersovou spíš jen silou vůle.

Van Roef kvílel: „Kašlu na ně, potřebuju vzduch! Jsem na červené! Nemůžu dýchat!“

„Ještě jednou se přibližte k tomu panelu, a už nebudete muset dýchat vůbec! Osobně vás zabiju!“ A řekl bych, že to seržantka Garverová myslela vážně.

Naše prsty se propletly. Sandersová mě lačně popadla za ruku, za zápěstí. Po chvíli, která se zdála nekonečná, se mě dotkla i druhou rukou. Přitáhla se po mé paži k trupu. Ale i když se tam dostala, ještě chvilku se ke mně tiskla jako k záchrannému člunu. Povolil jsem napětí ve své uvězněné bolavé ruce a vyčerpaně jsem se opřel o zámek. „Už je to dobré, Arlene. Vydrž.“

Plakala. „Děkuju. Bože dobrý, děkuju.“

„Už je to dobré,“ opakoval jsem svou nedostatečnou útěchu.

Dotýkali jsme se přilbami a čekali, až se zámek otevře. „Máš vzduch, Nicky?“

„Dost. A ty?“

„Asi ano. Zrovna mi blikla červená.“

„Seržantko?“

„Už máme skoro vyčerpáno. Jen co budu mít rumpál, bude to hotové ani ne za minutu.“

„A co když... ten rumpál taky nezabere?“

Její hlas zněl odhodlaně. „Propálím zámek laserem, když to jinak nepůjde. Budu zkoušet pět minut rumpál a pak si pošlu pro řezák. Času máme pořád víc než dost. Jsem s vámi, Seaforte. Jen

se nehýbejte a neprotrhněte skafandr. Co Sandersová?“

„Já -“

„Je v pořádku, madam. Už ji mám.“

Přerušil nás Reesův hlas. „Vyčerpali jsme, seržantko. Otevíráme.“

Seržantka dodržela slovo a dveře otevřela ani ne za minutu. Vyjekl jsem, když tlak na mou paži povolil, ale nehýbal jsem se.

„Je to dobré, skafandr je neporušený. Zapnula jsem vám boty, můžete chodit?“ Přidržela mě rukou kolem pasu. Uvnitř jsme čekali, než se do lodi se syčením navrátí vzduch.

Pomohli mi svléknout skafandr a jemně mi přitom přidržovali zraněnou ruku. Van Roef fňukal v rohu a nikdo si ho nevšímal. Pan Reese vypočítal kurz ke stanici, a okamžitě jsme fúzovali. Okénka zčernala.

„Pokusím se to srovnat, ale nejsem doktor.“ Seržantka mě vzala za zápěstí a položila druhou ruku na horní část paže. Zaťal jsem zuby a vykřikl jen jednou. Když mi srovnávala zlomeninu, na chvilku se zarazila, natáhla ruku k mému obličeji a zlehka mi odhrnula vlasy z čela. Skutečně se její ruka zdržela malinko déle? „Dobrá práce, chlapče.“ Vrátila se ke svému úkolu.

Pak jsem seděl na svém lůžku v malinké ubikaci plné zamlklých kadetů a upíjel jsem horké kakao. Arlene Sandersová ke mně přistoupila. „Díky za pomoc.“

Postavil jsem si kakao na koleno. „To nic. Zrovna jsem tam jen tak postával a neměl jsem co dělat.“ Zarazil jsem se, protože jsem si uvědomil, že můj humor není na místě. Pomohla mi vstát a objala mě. Přitáhl jsem si ji neohrabaně svou jednou zdravou rukou. Na okamžik mi položila hlavu na prsa. Pustili jsme se. Rychle jsem si sedl a rodily se ve mně divné a nečekané pocity.

Defúzovali jsme a pan Reese začal manévrovat ke kotvišti. Ve dveřích se objevila seržantka. „Pane Seaforte, v přechodové komoře jsem vám rozkázala, abyste se nehýbal, že si roztrhnete skafandr. Neudělal jste to. Co mi k tomu řeknete?“

Vstal jsem. „Nemám žádnou omluvu, seržantko.“

„Dvě důtky, až se uzdravíte. Sandersová, vy jste ani na chvilku nebyla v nebezpečí. Byla bych vás přitáhla zpátky, jen by se zámek otevřel. Riskovala jste Seafortův život zbytečně.

Pojďte se mnou.“

Arlene ji s odhodlaným výrazem následovala do vedlejší kajuty. Po chvilce jsme ji slyšeli vyjeknout, když dopadla první rána.

Den po tom, co jsme se vrátili na základnu, odvezli kadeta Van Roefa na Zemi. Už nikdy jsme ho neviděli.

+ + + + +

„Nebolí vás ruka, pane?“ zeptal se znepokojeně Adam Tenere.

Uvědomil jsem si, že jsem si mnul předloktí. „Ne, ne.“

Chlapec se toužebně podíval po řízení.

Nepotřeboval jsem být jasnovidec, abych uhodl, nač myslí. Každý praporčík touží po té vzácné příležitosti pilotovat nějaký letoun. „Ani náhodou, pane Tenere.“

„Nic jsem neřekl, pane.“

Ušklíbl jsem se. „Ani jste nemusel.“ Vyťukal jsem startovací kódy a čekal, až naběhne energie naplno. Zkontroloval jsem obrazovky. Nechtělo by se mi zrovna uvíznout někde ve fuzéru s nedostatečným výkonem i zásobami. Dotkl jsem se mlčícího interkomu. Dokonce i komunikační kanály fuzéru byly vyřazené z provozu; interkom měl jen jednu frekvenci.

Bylo to tak už sedmdesát let, od takzvaného Případu křičících kluků. Pět kadetů uvízlo příliš blízko k Merkuru, takže nemohli fúzovat; gravitace planety zkreslovala jejich N-vlny. Jejich zoufalé volání o pomoc po všech pásmech vyděsilo kadety na ostatních fuzérech a stalo se senzací pro holozíny, i když záchranná loď se už řítila na místo.

Ta nepříjemná událost tehdy rozčílila velitele tak, že přikázal, aby radionika na každém výcvikovém plavidle byla naladěná jen na jediné vlastní tajné pásmo, takže jeho vysílání mohla dekódovat jen stanice nebo velitelská loď.

I přes hněv svého velitele měli chlapci vlastně štěstí: nedefúzovali tak blízko ke Slunci, aby to jejich tepelné štíty nezvládly. Podobná potenciální katastrofa byla důvodem, proč jsme vždycky všechny koordináty kontrolovali několikrát a s

mimořádnou péčí.

Provedl jsem zkoušky systémů a vypnul energii. „Jdeme.“

Znovu jsme uzavřeli vstup. Venku se praporčík zeptal: „Kam teď, pane?“

„Na mateřskou. Odsud je to pátá.“ Když cvičilo několik čet kadetů najednou, doprovázel je Trafalgar, plně funkční velitelské plavidlo, obvykle přezdívané mateřská loď. Nejednou odtáhlo domů fuzér, který vyplýtval palivo dřív, než se dostal do doku. A nikdo nestál o to takhle se proslavit.

Opatrně jsme postupovali po kotouči stanice a vyhýbali se překážkám - radionice a senzorům. Konečně jsme dolezli k zámku Trafalgaru.

Mateřská loď byla podstatně větší než výcvikové čluny, ale ačkoli měla gravitrony a fúzní motory, nebyla určena k mezihvězdným plavbám. Neměla hydroponii a jen minimální nákladový prostor. Potřebovala sedmičlennou posádku. Z její přechodové komory se nevcházelo do obvodové chodby, jak to bylo obvyklé, ale do kajuty, která se táhla od přídi až na záď a v jejíž přední části byl můstek.

U pultu jsem zkontroloval atmosféru, odepnul si přilbu a svlékl skafandr. Rozkošnicky jsem se protáhl. Adam zaujal své místo v křesle druhého důstojníka a automaticky si narovnal kravatu. Usmál jsem se. Můstek Trafalgaru měl se skutečným můstkem pramálo společného a Adam nenastupoval do služby.

Pohodlně jsem se opřel. „Náběh.“

„Rozkaz, pane.“ Chlapec dlouze a s obavami prohlížel pult.

„Tak do toho,“ řekl jsem. „Jestli nás vyhodíte do povětří, já už si na vás těžko budu stěžovat.“

Křečovitě se usmál. „Rozkaz, pane.“ Ta moje poznámka měla svůj účel, i když nepříjemný. Praporčík se musí naučit vyrovnat se s tlakem. Kdyby se ocitl na můstku s rybou na dosah... ruka se mi sama sevřela na područce křesla.

Váhavě vyťukal sérii povelů. Na obrazovce se rozběhla čísla. Po chvíli se světla rozzářila. Adam také. „Náběh úspěšný, pane.“

Nedovolím mu startovat, ale neuškodí mu, když bude v tom cvičení ještě chvíli pokračovat. „Uveďte trysky do pohotovosti.“

„Rozkaz, pane.“

Sledoval jsem ho od svého vlastního pultu. „Zkontrolujte těsnost zámků.“

„Zámky uzavřeny, pane.“

„Přípravu k fúzi, prosím.“

„Rozka- ale, pane, ještě kotvíme u stanice.“ Kdybychom se pokusili teď fúzovat, zničili bychom svou loď a stanici s ní.

„Já vím, nikam neletíme.“

„Připravuji fúzi, pane.“ Přejel prstem po obrazovce; objevila se zelená čára.

Za normálních okolností by v téhle fázi posádka strojovny monitorovala tvorbu N-vln a dávala pozor, zda se držíme v toleranci. Takhle bez posádky bychom se museli spolehnout na čítač, a to se prostě nedělá. „Vypněte to, Adame.“

Povzdechl si. „Rozkaz, pane.“

Jak fúzní motory ztichly, zelené světlo na obrazovce se ztratilo. Ne, fúzovat nebudeme, ale nebyl důvod, proč bychom si my dva nemohli udělat krátkou projížďku na pomocných motorech. Praporčík bude v sedmém nebi a ta praxe se mu bude hodit, až -

Reproduktor zapraskal. „Trafalgare, zde čítač stanice D 1004, odpovězte, prosím.“

Sáhl jsem po interkomu. „Trafalgar.“

„Na lince je základna na Odvrácené straně, pro velitele.“

Podíval jsem se na praporčíka. „To bude váš test spojení. Nezapomeňte jim zavolat, až se vrátíme na palubu.“

Adam zavrtěl hlavou. „Ještě je brzo, pane, a při testu spojení by taky nechtěli vás.“

„To je pravda.“ Zaváhal jsem. Mohl bych tomu mládenci dát šanci vyzkoušet si pilotáž a ozvat se základně potom. Však si Odvrácená beze mě ještě hodinu poradí. „Řekni jim -“ Ne, lepší bude mít to z krku. „Přepoj na Trafalgar, prosím.“

Uběhlo několik okamžiků. Seržantka Obutuová. „Pane, volá váš pan Tolliver ze Země. Mám vám ho přepojit?“

„Co chce?“

„Neřekl mi to.“

„No dobře, tak ho -“ Zarazil jsem se. Ne „neříkal“, ale „neřekl“. Takže se ptala a Tolliver jí to neřekl. To je zvláštní,

dokonce i na mého výstředního pobočníka.

„Tady Seafort.“

Chvilku byla pauza, než nahoru přes všechna ta spojení doputoval hlas z Devonu. „Hlásí se poručík Tolliver, pane. Potřebuju vás na Zemi.“

Nevěřícně jsem zíral na reproduktor. To je skutečně hodně zvláštní, aby si podřízený takhle předvolával svého kapitána. „Cože?“

Adam byl jedno ucho.

Tolliverův hlas zněl napjatě. „Potřebujeme vás tady co nejdřív, pane. Prosím, přileťte hned.“

To se zbláznil? „Kompletní hlášení, poručíku! Co se děje?“

„Rozkaz, pane. Ale, ehm, tohle není bezpečné spojení.“

„Samozřejmě, že je.“

„Vzpomínáte si na vaše hlášení z Vyzývatele, pane? Holozíny ho měly stejně rychle jako Admiralita.“ Tolliver měl pravdu; s moderními technologiemi mohla média zachytit a dekódovat většinu meziplanetárních hovorů.

„Jsem na výcvikové stanici,“ pokračoval jsem haštěřivě. „Nemůžete mi to říct hned?“

„Ano, jestli na tom trváte.“ Tolliverův hlas zněl podrážděně. „Na druhou stranu byste mohl důvěřovat mému úsudku.“

Na druhou stranu bych ho taky mohl vyhodit. Tohle byla do nebe volající drzost. „Ví o tomhle vašem blábolení první poručík Sleak?“

Dlouhá pauza. „Ne, pane, a nemá cenu mu to říkat.“

Zavrčel jsem: „Tolliver se musel zbláznit.“ Adam Tenere se díval na své nehty. „No dobře, Edgare, budu tam co nejdřív. Ale při Bohu Pánu, doufám, že to bude stát za to!“

„Zařiďte si zvláštní raketoplán u dopravního oddělení v Lunapolis, pane. Nečekejte na noční linku.“

Co je moc, to je moc. „Vy mně nebudete rozkazovat, Tollivere.“ Zavěsil jsem a dusil jsem se vzteky. „Co tak zíráte, praporčíku? Zavolejte Odvrácenou, potřebujeme raketoplán!“

„Rozkaz, pane. S Odvrácenou jste zrovna teď -“ Všiml si, jak se tvářím, a zarazil se právě včas. O chvilku později měl už na lince seržantku Obutuovou. Řekla mi, že raketoplán pana

Trayna musí nejdřív doplnit palivo a pak se teprve může vrátit.

„No to je nádhera.“ Přinejmenším tři hodiny, nejspíš víc. „Do skafandru, pane Tenere. Vracíme se na stanici.“

„Rozkaz, pane.“ Tenere popadl skafandr, zdvořile mi podal ten můj. Strčil dovnitř jednu nohu, ale pak se zarazil. „Pane, jestli je čas důležitý...“

„Ano?“

„Mohli bychom vzít Trafalgar a letět raketoplánu naproti nad Odvrácenou.“

„To je nesmy-“ Zauvažoval jsem. Kdybychom letěli okamžitě, mohli bychom být nad Odvrácenou přibližně v době, kdy bude raketoplán startovat. „Ne, s Trafalgarem by se neměl kdo vrátit na stanici.“

„Mohl bych já, pane.“ Zadíval se do mé tváře, viděl v ní nesouhlas a zacouval. „Poručík Paulson nebo někdo ze seržantů by mohl letět nahoru v raketoplánu a vyměnit si s vámi místo. On a já bychom se mohli plavit zpátky sem a počkat tady, než nás raketoplán vyzvedne.“

Plýtvání palivem, ale námořnictvo je dobře zásobené. Stojí pár ušetřených hodin za takové manévry? Nejspíš ne, ale v tom případě proč se vůbec ženu dolů? Buď Tolliverovi věřím, nebo ne.

„Budeme potřebovat zevnitř naše věci.“ Nevšímal jsem si Adamova potěšeného pohledu. „Vezměte si skafandr a běžte dovnitř pro naše pytle. Mám jít s vámi, nebo budete opatrný?“

„Už jsem byl venku sám, pane. Mnohokrát.“ Jako důstojník na Odvrácené k tomu měl příležitostí víc než dost.

Když odešel, zavolal jsem ještě jednou Odvrácenou a zařídil jsem, aby pro nás raketoplán přiletěl.

Když se vrátil, odstartovali jsme. Zlehka jsem odpaloval trysky a rozhoupával loď, abychom se odtrhli. Adam mě sledoval se smutným výrazem. Neřekl jsem nic a rozkolébal jsem loď ještě víc. Uzávěry se odtrhly.

Pomalu jsme se vzdalovali od stanice. Musel jsem obrátit loď, aby zabraly pomocné motory. Chlapec mě toužebně sledoval.

Povzdechl jsem. „No dobře, převezměte to. Odvezte nás

domů.“

Ve tváři se mu objevila skoro posvátná úcta. „Rozkaz, pane. Děkuji, pane.“ Položil ruce na ovládání. Dva výtrysky na levoboku, po chvíli jeden na pravoboku. Pak sáhl po klávesnici a vyvolal předem naprogramované koordináty.

Díval jsem se na něj z křesla prvního důstojníka. U kormidla se veškeré praporčíkovo nemotorné váhání vytratilo. Očima přelétal od pultu k poziční obrazovce a zpátky. Jak navigaci, tak otáčení lodi zvládal bezpečně a schopně.

„Připraveni odpálit hlavní trysky, pane.“

„Povoluje se.“

Sevřel trochu křečovitě páčku plynu, ale oči nespouštěl z poziční mřížky na obrazovce. Přesně ve správném okamžiku spustil motory. Stanice se začala ztrácet, nejdřív pomalu, pak stále rychleji.

„S vaším dovolením, padesát minut tah, šedesát sedm minut plavba, padesát minut retro, pane.“

Chvíli jsem sám ťukal do klávesnice a opakoval jeho výpočty. Zdálo se, že je to správně, jenže navigace nikdy nepatřila k mým silným stránkám. „Dobře.“

Adam nastavil signalizaci a opřel se v křesle, jednu ruku stále připravenou ubrat plyn, kdyby se stroj začal otřásat. „Napadlo mě ještě něco, pane. Mohl bych vás odvézt přímo do Přístavu Země a domluvit se s raketoplánem, že se s námi setká tam.“ Oči nespouštěl z pultu, ale ve spánku mu tepala žilka.

„Ne.“ Jedna věc bylo spojení s raketoplánem, druhá přibližování k frekventovanému dopravnímu uzlu Země. Dokonce i kdybychom se vyhnuli katastrofě, nešikovné přistání by na námořnictvo vrhlo špatné světlo.

„Ale my - jen jsem myslel - Rozkaz, pane. Nemyslel jsem to -“ Sevřel rty.

Utrhl jsem se na něj: „Ještě jednou uděláte tenhle uražený obličej a máte další dvě důtky.“

Prudce se obrátil. „Uražený? Pane, já -“ Spolkl zbytek slov a dlouho mlčel. Konečně odhodlaně řekl: „Pane, promiňte, ale vy jste mě špatně pochopil. Byl jsem znechucený sám nad sebou, protože ze sebe nedokážu vypravit ani jednoduchou větu, abych

se přitom nezakoktal.“

Vztek mě přešel. „Proč, Adame?“

Díval se na pult. „Taky bych rád věděl. Můžu mluvit s panem Keenem nebo Guthriem Smithem, nebo s kadety. Třeba to je...“ Nedořekl. Čekal jsem. „Že na vás tak hrozně chci udělat dojem,“ dodal skoro šeptem.

„Protože jsem velitel?“

„Ne, pane. Protože jste kapitán Seafort.“ Zrudl. „Těšil jsem se, že budu moci otci říct, že jsem sloužil pod velkým panem Seafortem. Teď mu můžu říct leda to, že jsem vás porazil, že jsem koktal, jen jsem vás viděl, a že jsem za dva týdny nasbíral víc důtek než jako kadet za celý rok.“

„Ne, nenasbíral.“ Odkašlal jsem si a chraplavě dodal: „Všechny zbývající důtky ruším, včetně těch deseti, kvůli kterým jste byl u poručíka Paulsona.“ Pro disciplínu to nebylo zrovna dobré, ale chlapec pilotoval tak, že si za to zasloužil odměnu, a jeho nápad mi ušetřil několik hodin obav.

„To myslíte vážně?“ V očích měl úžas. Pak si uvědomil, co právě řekl, a zčervenal. „Promiňte, to znělo, samozřejmě že -“ Zavrtěl hlavou. „Vidíte to? Chtěl jsem říct, moc děkuju, kapitáne.“

„Prosím.“ Zavřel jsem oči a uvažoval. Po chvíli jsem řekl: „Pane Tenere, celý příští měsíc, až na vás já nebo kterýkoli poručík promluví, počkáte s odpovědí nejméně pět vteřin. Kdykoli to neuděláte, ohlásíte se důstojníkovi ve službě a necháte si zapsat důtku. Tenhle rozkaz zanesu do záznamů, aby vás nikdo neobvinil z drzosti. Je to jasné?“

„Rozkaz, pane.“

„Jedna důtka.“

Dlouhá pauza. „Rozkaz, pane.“

Opřel jsem se v křesle a přemýšlel, jestli to pomůže.

+ + + + +

Když jsem čekal, až se s námi raketoplán spojí, nechal jsem si od seržantky Obutuové spojit hovor do Devonu.

Za chvilku byla na lince znova. „Pane, nedokážu se tam

dovolat. Všechny příchozí hovory dostávají jen nahrané hlášení: 'Okruhy blokovány pro účely výcviku'.“

Přeběhl mi mráz po zádech. Pomalu jsem řekl: „Seržantko, myslím, že se Tolliver možná zbláznil. Zařiďte, aby mě na londýnském kosmodromu čekala jednotka námořní pěchoty, pro všechny případy.“

„Rozkaz, pane. Jste si jistý, že je to nezbytné?“

„Opatrnosti nikdy nezbývá.“

„Hodláte se tam prostřílet?“

Nevesele jsem se zasmál. „S tím člověkem jeden nikdy neví.“ Jestli se Tolliver opravdu zbláznil, tak ho tam můžou zastavit jen poručíci Bienová a Sleak a výcvikoví seržanti.

+ + + + +

Prošel jsem komorou Přístavu Země.

„Kapitán Seafort? Pojďte prosím za mnou, pane.“ Technik z dopravního oddělení. Rázovali jsme živými chodbami ke kotvištím letounů.

Ačkoli jsem normálně neuznával různé výhody vyplývající z hodnosti, tentokrát jsem byl rád, že díky svému postavení mám nárok na speciální raketoplán. Uměl jsem si představit, jak nějakému praporčíkovi v dopravním vysvětluji, že musím honem na Zemi, abych se přesvědčil, jestli můj osobní pobočník neuspořádal v Akademii převrat. A když už o tom mluvíme, budu si přát pár tanků? Nebo třeba nějaké laserové dělo?

Když jsme konečně dosedli na londýnském kosmodromu, měl jsem z těch obav nervy na prasknutí. Jestli to Tolliverovi už nepálí ze všech trysek, může mě zajmout, nebo dokonce zabít, jen se tam objevím. Na druhou stranu, kdybych vtrhnul do bran Akademie s vojenskou jednotkou, a ono se ukázalo, že k tomu, co provedl, měl nějaký zcela legitimní důvod, byly by toho plné holozíny. Nejspíš bych skončil v blázinci na vyvážení hned vedle Annie.

Smrákalo se, když jsem se sešel s poručíkem od námořní pěchoty. Pořád ještě jsem nebyl rozhodnutý. Nakonec jsem se rozhodl pro kompromis: když do dvou hodin nezavolám,

mariňáci napochodují dovnitř a udělají pořádek. Nastoupil jsem do čekající helikoptéry. Za pár minut jsme už dosedali na přistávací ploše Akademie.

Ke stroji se už blížily stráže. Seskočil jsem a přikrčil se pod rotujícími listy vrtule. „Pozor! Kde je Tolliver?“ Strážný mi zamířil baterkou do obličeje.

„Rozkaz, pane.“ Vypnul baterku. „Jen jsem se jistil, že jste to vy.“ Postavil se do pozoru.

„Co se to tady děje?“

„Pan Tolliver už je na cestě, pane. Volal jsem do administrativní, když váš pilot žádal o povolení přistát.“ Takže překvapení se nekoná.

„No dobře.“ Stál jsem a tiše se vztekal, dokud se na plochu nepřihnaly tři postavy. Tolliver, seržant Ibarez, první praporčík Sandra Ekritová.

Tolliver zasalutoval. „Hlásí se poručík Edgar -“

„Nechte toho! Co se děje?“

„Poručík Sleak je mrtvý.“

„Cože je?“ Pocítil jsem šok, instinktivní strach, ale nenásledoval žádný pocit osobní ztráty. Tak dobře jsem toho člověka neznal. Pomalu jsem se nadechl, uvolnil napjaté svaly. Žádný převrat, žádný šílený Tolliver. „Kraci, to jste mi nemohl říct po -“

„Zastřelil se.“

Jen jsem na něj zíral.

„Ve svém bytě. Našel ho ten mladý Branstead po ranním běhu.“

Stál jsem jako omráčený. „Ale... proč? To nedává smysl.“

„Souhlasím.“

Moje úleva se změnila v hněv. „Proč jste uzavřel základnu? Myslel jsem, že jste se zbláznil!“

„Ano, pane. To riziko je tu vždycky.“

Seržant Ibarez a praporčice fascinovaně sledovali ten slovní souboj. „Zatraceně, Tolli-“

„Udělal jsem to, abych vám dal čas. Abych vám nechal všechny možnosti otevřené.“

„Čas? Možnosti?“

Trpělivým tónem vysvětloval: „Nevěděl jsem, jak to budete chtít řešit. Až se to dozvědí holozíny -“

„Ty se nestarají o nějakého chudáka poručíka v pevninské -“

Seržant Ibarez si odkašlal. „Odpusťte, pane. Jde o vás, ne o poručíka Sleaka.“ Omluvně se usmál.

„Copak jste se vy dva už úplně zbláznili?“

Odpověděl Tolliver. „Vy když se vysmrkáte, tak je to zpráva, pane. Ano, já vím, že se vám to nelíbí, ale tím, že se na mě budete mračit, nic nezměníte. Jen se doslechnou, že váš zástupce se zabil bez motivu, utáboří se nám před branou a budou fotit všechno, co se hne.“

Drzoun zatracený. To, že měl zřejmě pravdu, nijak nezmírnilo mé podráždění. V hlavě jsem měl zmatek. „Mluvil Sleak s někým? Kdo ho našel?“

„Jerence Branstead, pane. Ten kadet.“

„Co ten tam dělal?“ Znělo to nevrle.

Odpověděl seržant Ibarez. „Při ranním běhu jsem ho dohonil.“

Otočil jsem se k Sandře Ekritové: „A proč vy jste tady, praporčice?“

Odpověděla důstojně: „Protože mi to přikázal poručík Tolliver, pane.“

Její chování mě vzpamatovalo. Všichni čtyři jsme stáli pod rotorem helikoptéry a hádali jsme se na dohled strážných. Tohle nejde. „Dobře, do mé kanceláře.“ Vyrazil jsem tím směrem.

Tolliver se mnou srovnal krok před ostatními. „Máte pravdu, nejspíš za to může praporčice nebo kadet Branstead. Jsem moc rád, že to tak berete do ruky.“

„Sklapněte.“

„Rozkaz, pane.“

Ještě jsem zrychlil, bez sebe vzteky. Nejen že jsem přišel o dobrého poručíka, musel jsem se ještě navíc spoléhat na nespolehlivého a drzého ťulpase, jako je Tolliver. Ať jsem řekl, co jsem řekl, překroutil to s ironickým humorem. Potřeboval jsem ale vědět víc. „Ale i když se Sleak zabil, proč jste uzavíral základnu? Co s tím já mám dělat, pohřbít ho o půlnoci pod podlahou jídelny?“

„Lepší by byly záhonky před - promiňte, pane. Koukejte!“ Udělal jsem ještě krok, než jsem si uvědomil, že se prudce zastavil a čeká, až mu budu věnovat pozornost. Založil si ruce v bok. „Nemůžu vědět, co chcete, kapitáne. Bylo by vám milejší, abych vám tu zprávu vykládal po otevřeném okruhu? No dobře, příště to tak udělám. Tímhle způsobem přinejmenším můžete tu zprávu vypustit do světa sám a tak, jak vy uznáte za vhodné. Odpusťte, že jsem se snažil krýt vám záda!“

Polkl jsem, protože v jeho hněvu se rozpustil ten můj. „Měl jste čas o tom přemýšlet. Co bych měl udělat?“

Znovu jsme vykročili. „To nejspíš záleží na tom, proč se Sleak zabil. Jestli to bylo z osobních důvodů, tak asi stručné a důstojné oznámení. Jestli to mělo nějaké spojení s Akademií, nemám tušení, co s tím.“

„Jaké spojení?“

„Jak to mám sakra vědět! Třeba píchal nějakého prváka nebo falšoval přijímací testy. Já jsem vám jenom chtěl dát čas to zjistit!“

Po chvíli jsem řekl: „Omlouvám se.“ Mlčky jsme šli ke schodům. „Kde je jeho tělo?“

„Nechal jsem ho odnést na ošetřovnu. Připadalo mi... neslušné nechat ho tam, kde byl.“

„Víte jistě, že se zabil sám?“ Vražda by byla... nemyslitelná. Katastrofa pro morálku.

„Úplně jistě.“ Přidržel mi dveře. „Uvidíte.“

Ve své kanceláři jsem i seržantovi a praporčici Ekritové pokynem ukázal, aby se posadili. „Proč vy tři? Vy jste výbor?“

Seržant Ibarez zavrtěl hlavou. „To ne. Když Branstead našel tělo, běžel pro mě. Já jsem se tam podíval, zamkl dveře a zavolal pana Tollivera. Bransteadovi jsem uložil zvláštní úkol, kde nepřijde do styku s ostatními kadety, a pak jsem fungoval jako zprostředkovatel s ostatním personálem. Vědí, že se něco děje, ale detaily ne.“

Tolliver doplnil: „Přikázal jsem paní Ekritové, aby z praporčíků zorganizovala hlídky u dveří poručíka Sleaka. Praporčíci jsou nadřízení seržantům i komukoli z podpalubí. Technicky vzato.“

Sandra Ekritová se odevzdaně usmála té připomínce svého postavení. „Ano, pane, technicky vzato. Nechala jsem kluky střídat se na hlídce u dveří. Thayer a Tsai nesli tělo na ošetřovnu.“

Obrátil jsem se k Tolliverovi. „Říkal jste, že víte určitě, že spáchal sebevraždu.“

„Ano.“ Tolliver strčil do mého holovidu čip. „Musím vás varovat, pane, není to -“

Zapnul jsem ho. Vyhublé rysy Darwina Sleaka hleděly do kamery. Jeho ruce se natáhly vpřed, začaly být zkreslené a pak uchopily holorekordér. Zdi přejížděly po obrazovce, jak kolem dokola snímal prázdnou místnost až k výchozímu bodu. Rekordér se zhoupl a znova znehybněl na psacím stole. Sedl si před něj, sáhl do zásuvky, oči dosud upřené na kameru.

Když ruku vytáhl, držel v ní zbraň, starou zbraň s olověnými náboji. Odjistil jí, zaváhal, přiložil si hlaveň ke spánku.

„Tohle je sebevražda,“ řekl poručík Darwin Sleak holorekordéru. „Jsem sám a nikdo jiný v tom není zapletený. Veliteli, je mi líto. Udělal jsem chybu. Nikdy jsem si nepředstavoval -“ Zavřel oči. „Věřím v lásku a milosrdenství Tvého ducha...“ Stiskl spoušť.

Škubl jsem sebou, ještě než rána dozněla. Jeho hlava... „Ježíši, Pane Kriste!“

„Amen. Já jsem vás varoval.“

Žaludek se mi houpal. Snažil jsem se nezačít zvracet. Holovid byl dál zaostřený na to, co zůstalo ze Sleakovy hlavy. Natáhl jsem se, nejistou rukou jsem ho vypnul a zhluboka se nadechl. „Ano, je to sebevražda. Co myslel tím, že je mu líto?“

„To nevím.“

Bubnoval jsem prsty o desku stolu. „Kolik máme času?“

„Na co, pane? Jeho tělo je v chladnici, takže žádný bezprostřední problém.“

„Než se to roznese.“

„To, že je mrtvý, ví Branstead, my, co jsme tady, praporčíci a ošetřovatel. Seržant říká, že ošetřovateli se dá věřit.“

Paní Ekritová se ozvala: „Celá ubikace to samozřejmě ví. Takovéhle tajemství jeden před druhým ukrýt nemůžeme. Nikdo

neřekne ani slovo, pane. Za to ručím.“

Usmál jsem se. První praporčíci umějí být velice přesvědčiví, když na to přijde. „No dobře. Takže máme čas přinejmenším do zítřka. Edgare, ví to paní Bienová?“

„Ne, pane. Mám vyšší senioritu a uplatnil jsem ji. Myslím, že se mnou nemluví.“

„Řekněte jí to. Chci, abyste vy dva spolu ještě teď večer prošli kajutu pana Sleaka. Seržante, vy jim pomozte. Do vaší ubytovny můžeme jako dozor poslat některého praporčíka.“

„Už je tam, pane. Pan Thayer.“ Ten zrzavý mladík, kterého jsem jen před pár měsíci nachytal, jak z bujaré radosti házel polštáře. Vstal jsem. „Až skončíte, podejte mi hlášení, ať je kolik je. Budu ve svém bytě, ale nejdřív si něco zakousnu. Jedl jsem naposledy - už ani nevím kdy.“ Zastavil jsem se ještě u dveří. „Ať se pan Branstead hlásí u mě v jídelně.“

Hltal jsem právě improvizovaný sendvič, když praporčík Diego přivedl Jerence do prázdné jídelny. Odpověděl jsem na jejich zasalutování a praporčíkovi dal odchod. „Volno, pane Bransteade.“

„Rozkaz, pane.“ Nevěděl, co má se sebou dělat, a tak zůstal stát v pohovu. Po chvilce vyhrkl: „Já -já se omlouvám, pane. Ať jsem provedl cokoliv.“

Už byl dost dlouho kadetem, aby věděl, že má mluvit jen tehdy, když ho někdo osloví, ale přešel jsem to. „Sedněte si.“

Vytřeštil oči nad tou nečekanou důvěrností. „Rozkaz, pane.“

Prohlížel jsem si jeho začervenalé oči, jeho schoulenou postavu. „Musel jste se pěkně vyděsit.“

„Jsem v pořádku, pane,“ odpověděl okamžitě.

„To já vím. Ale stejně, viděl jsem, co... nebyl to pohled, na který by člověk chtěl z ničeho nic narazit.“

Jerence se zachvěl. „Zaklepal jsem, jak se má. Dveře se otevřely a já jsem myslel, že chce, abych šel dál. Byl zhroucený za - za...“ Odvrátil se.

Odkašlal jsem si. „Je mi to líto.“ Nemohl jsem se ho dotknout a dokonce ani ho utěšovat. Byl to kadet jako každý jiný a já jsem byl jeho velící důstojník.

„To je dobrý.“ Jeho tón by byl býval skoro přesvědčivý,

nebýt jeho očí.

„Hm, dobře.“ Před mnoha měsíci jsem slíbil Harmonu Bransteadovi, že jeho syna ochráním před nebezpečím. A kdyby tohle nestačilo, byl jsem jeho poručníkem. Pořád jsem ale váhal.

Můj malý Nate se mohl stát takovýmhle chlapcem, kdyby byl dostal možnost vyrůst.

„Pojďte se mnou.“ Chlapec šel za mnou k servírovacímu pultu. Otevřel jsem dveře, vešel do potemnělé kuchyně, položil jsem mu ruku na rameno, abych ho mohl vést. „Tohle nikomu neříkejte, Jerenci. Tady nemáme co dělat.“

„Ne, pane.“

„Dali vám večeři?“

„Ano, pane. Pan Tsai mi přinesl tác do převlékárny.“

„Co jste dělal?“

„Inventář, pane. Kontroloval jsem výrobní čísla.“

Povzdechl jsem. Ibarez taky mohl najít nějakou věrohodnější práci. Otevřel jsem lednici a nakoukl dovnitř.

Velký kus čokoládového moučníku; to bude stačit. Vytáhl jsem ho, našel talíře a naložil dvě porce. „Vezměte to, prosím.“

Šel jsem k mrazničkám a hledal zmrzlinu. Dal jsem mu pořádný kus, menší jsem si vzal sám. Vyhoupl jsem se na lesklý kovový pult a pokynem ukázal chlapci, že má udělat totéž. „Pusťte se do toho, pane Bransteade. Na tom vašem tácu s večeří toho zase nemohlo být tolik.“

„Děkuji, pane.“ Ale jíst nezačal. „Pane Seaforte, totiž veliteli, co jsem udělal špatně, pane? Měl jsem zůstat venku? Proč se dnes nemůžu vrátit do ubytovny?“

„Nic jste neudělal špatně. To ostatní není vaše starost.“ Řekl jsem to ostře a Jerence se podíval na svoje boty. „Sněz te tu zmrzlinu.“

Poslušně si lžičkou nabral. „Omlouvám se, pane. Promiňte mi to.“

Povzdechl jsem; tohle přece nejde. Plavili jsme se spolu, on a já. „Jerenci.“ Vzhlédl. „My nevíme, proč se poručík Sleak zabil. Jestli se to roznese dřív, než to zjistíme, bude to hodně nepříjemné.“

„Proto mi seržant nařídil, že musím spát v uzavřené

ubytovně? Abych nemluvil s ostatními?“

„Ano.“ Roztékající se zmrzlina mě nelákala. Odložil jsem talíř. „Myslel si, že byste nedokázal udržet jazyk za zuby.“ Zaváhal jsem, a pak jsem se rozhodl zapomenout na opatrnost. „Ale já vás znám líp. Až to dojíte, odvedu vás zpátky na Valdez. Pomůžete nám udržet všechno v tajnosti, dokud nepřijdeme na to, co se vlastně stalo.“

„Samozřejmě, pane.“ Narovnal se. „Nikomu to neřeknu, dokonce ani kamarádům z ubytovny. Slibuju.“

„Jezte, než nás tu nachytají kuchtíci.“

„Ano, pane.“ Usmál se, zprvu opatrně.

„Muselo to být hrozné, najít pana Sleaka.“

„To bylo, pane.“ Ukousl si moučníku. „Ale už jsem to zvládnul.“

10.

Když jsem se přesvědčil, že je Jerence bezpečně zpátky v ubytovně, vrátil jsem se do svého bytu úplně vyčerpaný. Prohledávání kajuty poručíka Sleaka zabere hodiny; mezitím jsem se potřeboval vyspat. Uložil jsem se do postele s obrazem hlavy pana Sleaka poté, co stiskl spoušť. Zahnal jsem ho, ale pronásledovaly mě i jiné vidiny, mezi nimi kadet Dustin Edwards, schoulený bez života v chodbě základny na Odvrácené.

Prudce jsem procitl hrozným tlučením na své dveře a nějakým hulákáním. Vyletěl jsem ke dveřím jen v trenýrkách a trhnutím je otevřel. „Co to je za nesmy-“

„Ruce vzhůru!“ Mariňákova laserová puška nepřipouštěla žádné argumenty. Zvedl jsem ruce a o několik kroků ustoupil.

„Pomalu, Jodsone, to je velitel. Jste v pořádku, pane?“ Mohutný poručík od námořní pěchoty.

„Samozřejmě, že jsem v pořádku! Proč u všech čertů pekelných sem - Bože můj.“ Zarděl jsem se do fialová. „Odvolejte je, poručíku. Já... zapomněl jsem vám zavolat.“ Zatvářil se tak, že ze mě zbyla jen hromádka popela. „Zapomněl. Aha. No dobře, veliteli.“ Zvedl interkom. „Desátníku Mannersi, zajistit zbraně, propustit stráže.

Akce se ruší!“

Spustil jsem ruce. „Jak jste se dostali kolem hlídačů?

Jsou nějaké škody?“

„Nijak velké, pane. Převzali jsme přední strážnici, kde váš člověk napůl spal. Pak jsme zajistili přistávací plochu pro případ, že by se nepřítel snažil utéct. Potom jsme obklíčili důstojnickou ubytovnu. Ve vedlejší chodbě máme pod stráží tři důstojníky námořnictva.“

„Pusťte je,“ řekl jsem rychle. „Byl to planý poplach. Jenom cvičení.“

„Aha.“ Zasalutoval, ale neodpustil si ještě poslední rýpnutí. „Kdybyste někdy potřeboval výcvik připravenosti pro svoje

stráže, tak nám dejte vědět.“

Vklouzl jsem do kalhot a košile a spěchal ven k bytu poručíka Sleaka. Tolliver stál ve dveřích s rukama založenýma na prsou a hádal se s mariňákem. Pozvedl obočí.

„Ani slovo, slyšíte?“ Snažil jsem se změnit zahanbení v hněv. „Vraťte se ke své práci!“

Poručík námořní pěchoty mi byl v patách a odvolal svou stráž. Mladý mariňák naléhavě vysvětloval: „Pane, tam vevnitř je krev. Někdo -“

Zavrčel jsem: „Poručíku, odveďte své lidi pryč, okamžitě!“ Ulevilo se mi, když oba mariňáci poslechli. Vyšel jsem za nimi na přistávací plochu a čekal, až se objeví jejich transportér. Moje vlastní stráže postávaly zahanbeně opodál a snažily se vyhýbat mému pohledu. Když helikoptéra přistála, varoval jsem poručíka, že jestli se jen slovo o tomhle fiasku dostane na veřejnost, bude to mít pro něj těžké následky. Pochybuji, že jsem ho zastrašil, ale možná se mu mě zželelo, takže souhlasil. Když byli konečně pryč, obrátil jsem se na podpatku a spěchal zpátky na důstojnickou ubytovnu. Dveře do Sleakovy kajuty byly dokořán.

Tolliver seděl u Sleakova terminálu a řekl jen: „Zatím nic, pane. Díky za podnětnou přestávku v práci. Zrovna jsme obdivovali -“

Zavrčel jsem: „Nechci nic slyšet.“ Zavřel jsem dveře a vrátil se do své kajuty. Celé hodiny jsem se neklidně převaloval, než jsem za úsvitu konečně usnul.

+ + + + +

„Musel někde nechat nějaký náznak.“ Byl jsem rozcuchaný, oči jsem měl rudé nevyspáním a mračil jsem se na Tollivera a Ibareze jako čert.

„Prošel jsem všechno, dokonce i dopisy od jeho sestry.“ I Tolliver vypadal unavený. „Paní Bienová kontroluje ještě jednou všechny soubory na jeho terminálu.“

„Copak jste -“ Násilím jsem potlačil neopodstatněný vztek. „Našli jste nějaké poznámky nebo vůbec něco?“

„Samozřejmě, takové, jaké si dělá každý. Schůzky na oběd, pár poznamenaných čísel. Nic zvláštního.“

„Jaká čísla?“

Teď už mluvil podrážděně. „Jedna ta poznámka mi připadala jako logistika pro přepravu zobáků nahoru na stanici v příštím pololetí. U těch ostatních nemám nejmenší ponětí. Chcete je vidět?“

Podíval jsem se na hodinky. „Necháme to po snídani.“ Smrt Darwina Sleaka vůbec nedávala smysl. Měl na mě vztek, žádal o přeložení, protože jsem přikázal Tolliverovi, aby prošel jeho účty. Ale Edgar nenašel nic, co by Sleaka z něčeho obviňovalo, a ten člověk by se přece nezabil jen ze vzteku.

Tolliver mě vyděsil tím, že uzavřel základnu, ale musel jsem připustit, že to, co udělal, dávalo do jisté míry smysl. Námořnictvo nesmí své špinavé prádlo prát na veřejnosti. A protože v tom bylo zapletené moje jméno, lidé od médií by za tou sebevraždou hledali nějaký skandál, nebo si ho třeba i vymysleli.

Povzdechl jsem. Tělo mého poručíka leželo v chladnici a bylo potřeba s ním něco udělat. Kromě toho jsem se nijak netěšil na to, že budu muset zacvičit jeho nástupce, když já sám jsem pořád ještě nováček. Navíc jsem byl unavený, měl jsem pásmovou nemoc a stýskalo se mi po Annie. Přinejmenším teď, když jsem na pevnině, ji budu moci navštívit, jen co zvládnu tu situaci tady.

Při snídani jsem nevrle upíjel kávu a sledoval vydrhnuté a nažehlené kadety. Nikdo u mého stolu neudělal žádnou poznámku o prázdném místě seržanta Sleaka.

Když jsme vycházeli, poručice Bienová mě zastavila samotného. „Ubytovatel má objednávky k podpisu, a také přišla denní systémová hlášení pro pana Sleaka.“

„No a co s tím já mám dělat?“ Tvářila se tak rezignovaně, že mě to rozzuřilo. Stálo mě značné úsilí se ovládnout. „Promiňte, paní Bienová. Řekněte, že pan Sleak plní zvláštní úkoly. Všechna hlášení a žádosti ať chodí vám.“

„Rozkaz, pane. A lavice?“

To byla povinnost prvního poručíka. Zaváhal jsem. „Dejte ji

k Tolliverovi, má senioritu.“

Šel jsem přes areál do své kanceláře a zavřel za sebou dveře. Začal jsem přecházet tam a zpátky a přemýšlel přitom o záhadě Sleakovy smrti. V jeho bytě jsme žádné stopy nenašli. Možná tam ani žádné nebyly a ten člověk prostě podlehl depresi. Jestli to je tak, postačí prosté oznámení. Sedl jsem si ke stolu a zkoušel nějaké takové sepsat. Pomalu se mi ale začal svírat žaludek.

Nakonec jsem vymazal všechny svoje poznámky a bzučákem si spojil přední kancelář. „Zavolejte mi paní Bienovou.“ Netrpělivě jsem čekal, dokud nezaťukala. „Zůstala jste v kajutě pana Sleaka dlouho. Co jste našla na jeho čítači?“

„Nic moc, pane. Poznámky, dopisy, hlášení. Přibližně to, co jsem čekala, že tam bude.“

„Ani stopa po nějakém problému?“

„Ne, pane. Přesvědčte se sám. Uzamkla jsem všechny jeho osobní složky pod vaším soukromým bezpečnostním kódem.“

+ + + + +

Po dvou hodinách jsme nenašli nic neobvyklého. Nakonec jsem to vzdal. Dal jsem paní Bienové odchod, aby se mohla věnovat ostatním svým povinnostem. Sedl jsem si a zase začal o tom všem přemýšlet.

Kolem oběda jsem usoudil, že se celé té záležitosti prostě už musím nějak zbavit, média nemédia. Zapnul jsem holo a začal sestavovat prohlášení.

Zaklepal seržant Kinders. „Týdenní zprávy jsou připravené k odeslání, pane. Mám -“

„Pošlete je.“ Na těch zatracených zprávách nezáleží, nikdo je nečte. Z pohledu Admirality jsem svým pánem, stejně jako byl velitel Kearsey. Můžu si svůj rozpočet utrácet dobře nebo špatně, vyhazovat provinilé kadety, cvičit je, jak uznám za vhodné. Samozřejmě pokud budu dostatečně poklonkovat před senátorem Bolandem. To by mě jinak admirál Duhaney povolal na kobereček. Admiralita by udělala líp, kdyby mi dala nějaká rozumná vodítka, místo aby nechala politiky -

Vodítka. No dobře. Když se už Duhaney chce míchat do Akademie, tak mu dám něco, do čeho by se míchat mohl. „Pane Kindersi!“ Dveře se otevřely. „Ano?“

„Spojte mě s admirálem Duhaneym. Je to naléhavé.“

„Rozkaz, pane.“ Zmizel. S úlevou jsem rázoval po své kanceláři. Řeknu Duhaneymu pravdu. Jen ať si sám rozhodne, co se s tím problémem má dělat. A ať to oznámení přijde z jeho kanceláře, ne z mojí. Lidé od médií se nebudou míchat -

Zaklel jsem a rozrazil dveře. „Zrušte ten hovor, seržante.“

Seržant Kinders vzhlédl s neutrálním výrazem ve tváři. „Rozkaz, pane.“

„Nemůžu mu to říkat po lince, ze stejného důvodu, proč Tolliver nemohl hlásit -“ zarazil jsem se a zadíval se mu do tváře. „Kolik toho víte?“

„Oficiálně? Nic. Ale něco se stalo panu Sleakovi, to je jasné.“

Musím přece věřit vlastním lidem. „Zabil se ve své kajutě. Budu muset letět za admirálem sám.“ Další nepříjemná akcelerace, a zase neuvidím Annie. Ale jinak to nejde, leda... „I když vlastně, spíš napíšu zprávu. Zavolejte praporčíka.“ Snažil jsem se vzpomenout si na jméno, jakékoli jméno. „Pana, ehm, Thayera.“

O hodinu později jsem vložil čip do pouzdra a podal ho zrzavému chlapci, který v pohovu čekal u mého stolu. „Seržant vám dá cestovní rozkaz. Poletíte do Lunapolis na Admiralitu, ohlásíte se v kanceláři admirála Duhaneyho. Tenhle čip nedáte nikomu než jemu osobně.“ Jinak by se mohlo snadno stát, že se můj vzkaz ztratí někde v té haldě hlášení, které na Admiralitu každý den přicházejí. „Tyto rozkazy nelze zrušit. Rozumíte?“

Chlapci zářily oči vzrušením. „Rozkaz, pane!“

„Odchod.“ Díval jsem se, jak rázuje ven. Jeho dychtivost byla pochopitelná; byla to jeho první cesta nahoru bez dozoru. A až vyřídí, co má, bude mít v Lunapolis pár hodin volno, možná dokonce i přes noc. Zvídavý mladý praporčík si v tamních méně nablýskaných čtvrtích může významně doplnit vzdělání.

Opřel jsem se v křesle. Tak nebo tak se Sleakova smrt vyřídí. Bez ohledu na to je potřeba ho nahradit; Pozemská akademie měla málo lidí i při třech poručících, natož teď se dvěma. Na

lodi, na dlouhé nudné mezihvězdné plavbě, bych se s tím nějak spokojil, nebo povýšil některého praporčíka. V domovské soustavě stačilo zavolat personální. Dokonce i v době, kdy jsou všechny přesuny personálu zmrazené, mi dají, koho budu chtít.

Koho tedy? Napadl mě Alexi Tamarov, ale i když se mu už paměť vrátila, už jsem se mu dost pletl do života a způsobil jsem mu jen škody.

Potřebovali jsme někoho se zvláštním druhem pochopení, někoho hodně vázaného k námořním tradicím. Vychovatele s přísnou disciplínou, který by své vysoké nároky přenesl na budoucí generace. Nikdo, koho jsem znal, tyto požadavky nesplňoval. Budu to muset nechat na personálním. Když dokážu tolerovat Ardwella Crossburna, dokážu už pracovat s kýmkoli.

To odpoledne jsem zavolal na kliniku a chtěl mluvit s Annie. Byla někde venku v zahradě. Unavený a podrážděný jsem čekal ve své kanceláři na Duhaneyho zavolání tak dlouho, že jsem málem zmeškal večeři.

Když jsem vešel, kadeti vyskočili. Prošel jsem mezi stoly a všiml si Jerence Bransteada mezi jeho kolegy. Řekl jsem obvyklé: „Pánové, posaďte se.“ Židle zaskřípaly a konverzace pokračovala.

Edgar Tolliver zřejmě dospal, co mu chybělo; jeho vtip byl v plné síle. Ignoroval jsem poťouchlou narážku na návštěvu mariňáků, ale když udělal další, naklonil jsem se k němu. „Tak dost, pane Tollivere. Máte pravdu, udělal jsem ze sebe hlupáka. Ale vy už mi to dál nebudete otloukat o hlavu.“

Pozvedl obočí. „Otloukat? Ale to vůbec ne, pane. Jestli se tou událostí, ehm, opakovaně zabývám, je to proto, že mě potěšilo to příjemné vyrušení z nudného akademického života.“ Podařilo se mu přitom zachovat vážnou tvář.

„Nudného říkáte?“ Teď už to skutečně přehnal. „No dobře, postarám se vám o nějaké rozptýlení. Dokončete svou zprávu o objednávkách, tu, která tak rozčílila pana Sleaka. Chci ji mít na stole do týdne. A pro zábavu můžete řekněme měsíc dohlížet na ranní běh.“ To ho každý den vytáhne z postele nejméně o hodinu dřív. Nebyl praporčík a nemohl dostávat důtky, ale on se naučí, že je riskantní popichovat kapitána, dokonce i na pevnině.

Ostatně to už měl dávno vědět.

„Rozkaz, pane.“ Nezdálo se, že by mu to nějak vadilo. Třeba je Tolliver ranní ptáče; uvědomil jsem si, že ani po roce blízkého kontaktu s tím člověkem to nevím.

„Hovor pro vás, pane,“ řekl stevard za mým ramenem.

„Ano?“ Opřel jsem se o veřeje a rukou si ucpal ucho před tlumeným rámusem v místnosti.

„Tady Duhaney. Váš čip dorazil před hodinou.“

„Ano, pane.“

„Máte pravdu, byl by z toho nepříjemný incident, zvlášť po smrti toho chlapce na Odvrácené. Teď zrovna nemůžeme potřebovat žádné potíže s náborem. Zařídím všechno odtud. Neříkejte nic. Pošlu někoho dolů pro, ehm, ten balík.“

„Pro co?“

„Pro ten balík!“ opakoval ostřeji. „Pro ten, o kterém jste mi psal. Vyřídíme to tady nahoře. Přeložíme několik lidí z personálu a vyřídíme to rutinním způsobem.“

Nevěřil jsem vlastním uším a vyhrkl jsem: „Vy chcete odvézt... odvézt -“ Nedokázal jsem mluvit o těle poručíka Sleaka jako o „balíku“. „Vy chcete převést celý problém do Lunapolis jako výměnu personálu?“

„Sakra, Seaforte, to jste přece chtěl, ne? Proč jinak byste to házel na krk mně?“

„Já - ano, pane.“

„Dejte mi den dva. Pošlu heli, aby balík odvezla na londýnský kosmodrom. Papíry budeme antidatovat.“

Najednou mi to připadalo všechno špatné. „Pane, jestli dojde k vyšetřování, nebude to vypadat, totiž, chci říct -“ Koktal jsem jako mladý Adam Tenere.

„Nedělejte si starosti, Seaforte. Bezpečnostní opatření jsou důsledná. Vzpomeňte si, hm, na ten planý poplach kolem toho falešného hlášení o rybě minulý měsíc. Tyhle věci máme pevně v rukou.“ Zavěsil.

No, v tomhle měl pravdu; ten kontakt s rybou se jim utajit podařilo. Holozíny projevily jen mírný zájem, jejich komentátoři se většinou ptali, proč je naše radionika tak nepřesná. Vrátil jsem se ke svému stolu.

„Dobré zprávy, doufám?“ Tolliver byl jako med.

„Po pravdě řečeno ano.“ Zprudka jsem se zakousl do rohlíku.

Za mnou se ozval třesk nádobí; nešikovný kadet upustil tác. To budou důtky, pokud jeho seržant nebyl zrovna v milostivé náladě. Kolem se ozvalo hvízdání a výsměšný pokřik. Vyskočil jsem a hnal se k tomu stolu, kde se kadeti vysmívali. „Seržante Olviro! Dejte je všechny do hlášení!“ V celé jídelně utichl hovor. „Jak je to už dlouho, co složili přísahu, seržante? Jestli je nedokážete srovnat, tak si najdu instruktora, který to umět bude!“

Seržant vstal a postavil se do pohovu. „Omlouvám se, veliteli. Postarám se o to, aby vám napříště nedělali potíže.“

„No to tedy sakra doufám. Tohle je ostuda! Chci tyhle chuligány vidět ve své kanceláři hned zítra -“

„Promiňte, pane.“ Tolliver to řekl velmi naléhavě.

Prudce jsem se obrátil. „Vraťte se ke svému stolu, poručíku. Jestli tihle -“

„To nemůže počkat.“ Postavil se ramenem mezi mě a seržanta Olviru. „Prosím. Hned teď.“

Ohromeně jsem za ním udělal pár kroků stranou. „Co je sakra tak důležitého, že -“

„Ovládněte se!“ Tolliver měl tvrdý výraz kolem úst. Mluvil tak tiše, že jsem musel napínat uši, abych ho vůbec slyšel.

„Přestaňte s těmi drzostmi, nebo vás vyhodím!“

„To je na vás, pane. Ale dokud jsem váš pobočník, musím vás chránit dokonce i před vámi samým. Ta záležitost s námořní pěchotou nebyla nic. Teď zrovna se absolutně znemožňujete na veřejnosti!“

Pomalu jsem si začal uvědomovat to naprosté ticho. Zhluboka jsem se nadechl, pak znova. S roztřesenýma nohama jsem se obrátil k seržantu Olvirovi. Snažil jsem se mluvit co nejnormálněji. „Seržante, není to slušné, aby se smáli, když kadet upustí tác. Nepříjemnost, která potká jejich druha, jako by potkala i je. Promluvte s nimi o tom, prosím.“ Vrátil jsem se ke svému stolu.

Poručice Bienová se na mě zadívala a pak odvrátila oči. Bože Pane, co to se mnou je? Udělal jsem takovou scénu, že by si to

nedovolil ani zelený zobák. Že jsem v noci nespal, to nebyla omluva; naučil jsem se obejít se bez spánku. Tiše jsem řekl Tolliverovi: „Díky.“

Pořád ještě mluvil potichu. „Taky je tu seržant Olvira. Promluvím si s ním po večeři, jestli chcete.“

„Ano.“ Zavřel jsem oči a cítil, jak mi hoří uši. Jestli byl zapotřebí nějaký důkaz, že nejsem schopen plnit své povinnosti, tak jsem ho teď právě poskytl.

„Promiňte, pane. Další hovor.“

Prudce jsem se obrátil. „Kdo zase?“

Stevard se omluvně usmál. „Nemám ponětí, pane.“

To už bych klidně mohl nosit stereočipový interkom jako nějaký civilista. „No dobře.“ Vyrazil jsem ke dveřím a popadl interkom. „Seafort!“ vyštěkl jsem.

„Nicky? Já sem jim říkala, ať tě neotravujou.“

„Annie.“

„Řikali mi, že si volal.“

„Ano, miláčku. Jak se máš?“

Pauza. „Já nevím, Nicky. Vobčas... občas je mi dobře a občas sem celá spletená. Myslím na...“ Odmlčela se.

„Chápu.“

„Na to, co mi udělali, v Ústředním městě,“ dořekla odhodlaně.

Zavřel jsem oči a opřel se o zeď, protože se mi úlevou skoro podlomily nohy. Tohle bylo vůbec poprvé, co Annie promluvila o svém brutálním znásilnění.

„Ty se máš dobře, Nicky?“

„Ano, jen mi chybíš.“

Zasmála se. „To je dobrý, já chci, abysem ti chyběla. Až ti jednou nebudu, tak to bude průšvih.“

„Jen počkej, až uvidíš náš byt, Annie. Je veliký. A v městě je spousta obchodů, myslím v Devonu.“

Zachichotala se. „To já vim ještě o něčem, co je veliký.“

„Annie!“ Proti své vůli jsem se zarděl.

„Nicky?“

„Ano, miláčku?“

Vzlyk. „Miluju tě.“ Linka ohluchla.

Ztěžka jsem se vrátil na své místo. Čekal jsem na moučník a toužil po samotě svého bytu. Dopil jsem kávu, vychutnával jsem její teplo. Přinesli mísu s pudinkem.

„Pane, promiňte.“ Stevard.

„Co je?“

Opatrně řekl: „Další hovor.“

Hleděl jsem na svůj pudink. „Všemohoucí Bože Pane na nebesích.“

„Promiňte. Nechtěl jsem -“

„A všichni andělé! Amen.“ Vyrazil jsem k interkomu. „Seafort!“ zavrčel jsem vztekle.

„Hlásí se seržantka Obutuová, pane.“ Mluvila vzdáleně - což ostatně i byla. „Doufám, že jsem vás nevyrušila.“

„Vyrušila, a doufám, že kvůli něčemu důležitému!“

„To musíte posoudit sám, pane. Kadet Arnweil byl dnes večer u poručíka Paulsona. Na lavici.“

Smůla, ale s tím já nemůžu nic dělat. „Deník si přečtu potom. Proč mě obtěžujete kvůli -“

„Poslal ho tam seržant Radz. A Kyle Drew zrovna nasbíral desátou důtku. Má se u pana Paulsona hlásit ráno.“ Drew? Ten už si užil dost i tak, po té nehodě.

Chvilku jsem mlčel. „Seržantko, kdo vydal ty důtky?“

Mluvila stejně formálně jako já. „Myslím, že většinu z nich seržant Radz, pane.“

Mlčel jsem.

„Taky ten Stritz, pane. Ten se špatnými výsledky v Kuhnově ubytovně. Dostal na měsíc trestné práce.“

„Proč?“

„Aby si zlepšil výsledky.“

Něco bylo špatně. Seržant Radz měl výčitky svědomí kvůli smrti kadeta Edwardse, ale nedokázal přijmout svou zodpovědnost za klesající morálku kadetů. Za svůj úkol považoval ty mladé zocelit, aby se z nich stali řádní námořní důstojníci. A stejný názor měl zřejmě i Stritzův výcvikový seržant pan Kuhn.

„No dobře, podívám se na to, hned jak se vrátím.“

Pauza. „Rozkaz, pane. Zruším důtky kadeta Drewa, až se

vrátí od pana Paulsona.“

To udělala obratně, beze stopy kritiky. Povzdechl jsem. „Řekněte seržantu Radzovi, ať zruší Drewovy důtky a dohlédne na to, aby se nikdo jiný nedostal na deset, než -“

„Rozkaz, pane. Víte docela určitě, že to chcete takhle?“ Sevřel jsem vztekle interkom, ale přinutil jsem se ke klidu. Ta žena ví, o co jí jde. „Co vy byste navrhla, seržantko?“

„Já nevím, pane. Ale nemyslím, že podtrhnout seržantu Radzovi nohy před jeho ubytovnou je řešení.“

„Sakra, má pravdu. No, druhá možnost je připustit, aby Kyle Drew dostal výprask. No tak dobře, ledaže -“

„Pošlete kadety na pevninu. Všechny tři.“

„Určitě existuje nějaký lepší způsob, než je odepsat.“ Zavrčel jsem: „Neříkal jsem, že je odepíšu; prostě je pošlete na pevninu. A udělejte to dřív, než se pan Drew bude muset hlásit na lavici.“ Tím se z toho ten chlapec vyvlékne, a přitom to nepodrazí Radze příliš zjevně. Zavěsil jsem a vlekl se ke svému stolu, kde už všichni čekali, až tu večerní sešlost rozpustím. Tolliver mě doprovodil ke dveřím. „Přijdu hned, jen co si promluvím se seržantem Olvirou.“

„Ne. Pojďte se mnou.“ Mlčky jsme došli do mého bytu. Uvnitř jsem shodil sako a padl na pohovku. „Tollivere, měl bych rezignovat?“

„Prosím?“ Pozvedl obočí. „Neovládám se. Jen se na mě podívejte.“ Bez vyzvání si sedl. „Jste unavený. Nejsme už tak mladí, jak jsme bývali.“

„Oblbovák. I když zapomenu na tu scénu, já prostě nevím, co dělám. Lítám ode zdi ke zdi, od tvrdých trestů k rozmazlování.“

„No tak jste trochu nevypočitatelný. Vždyť jste kapitán.“

„Nechte si teď ten svůj praporčický humor, Edgare,“ zavrčel jsem.

Pokrčil rameny. „Máte špatný den. Nedělejte z toho takovou vědu.“ Vstal. „Jestli je to všechno, půjdu uhladit peří seržantu Olvirovi. Nejspíš se mu moc nelíbilo, když jste ho seřval před jeho kadety.“

„Sedněte si. Nedal jsem vám odchod.“ Znělo to hádavěji, než jsem chtěl. „Promiňte. Problémy na Odvrácené; někteří seržanti

svoje kadety moc dusí. Vymklo se nám to z rukou.“

„Co s tím budete dělat?“

„To nevím. Proto nejsem pro tu práci vhodný člověk.“ Zamyslel jsem se. „Jak rychle dokážete dokončit tu svou zprávu o výdajích a dodávkách?“

„Ten audit? Dal jste mi týden. Mohl bych to stihnout i rychleji, kdybych nemusel dohlížet na ranní běhy.“ Tvářil se nevinně.

„Nechte všechno ostatní a dokončete tu zprávu. Jak to doděláte, pošlu vás nahoru. Tamní štáb - potřebuju někoho, kdo by je usměrnil.“

„Na to já nejsem ten správný člověk.“ Neochotně jsem řekl: „V ubikaci Victorie jste to zvládl dost dobře.“ Tolliver jako praporčík tehdy uklidnil narůstající nepřátelství mezi mými důstojníky. S prudkou bolestí jsem si uvědomil, že i moje dlouho pěstovaná nechuť k němu kvůli tomu, jak mě šikanoval, nemusí být tak docela rozumná. „To je všechno, Edgare. Jděte se trochu vyspat.“

„Dobře. Rozkaz, pane. Nejdřív zajdu za Olvirou.“

„Já to s ním vyřídím. Ne, nehádejte se se mnou!“ Když odešel, posadil jsem se na pohovku s hlavou v dlaních a snažil jsem se nemyslet na to, co mě čeká. Nakonec, po hodině, jsem pomalu vstal a sáhl po saku.

Vyšel jsem z důstojnické ubytovny a vykročil ke kasárnám, cestou jsem odpovídal na pozdravy kolemjdoucím kadetům. Noční vzduch byl mrazivý; zrychlil jsem krok. Seržant Olvira vedl ubytovnu Wilhaven, třetí od začátku úhledně upravené cesty. Když jsem vystupoval po schodech, slyšel jsem zevnitř smích.

Jeden z kadetů mě uviděl a vykřikl: „Pozor!“ Všichni spěchali do řady a postavili se, jako by měli v páteři pravítko. Někteří měli sako, někteří košile a kravaty. Pár jich bylo i v trenýrkách. Lůžka byla rozházená, holovidy rozložené a zapnuté. Typický večer na ubytovně, bezstarostní kadeti dokončující práci před večerkou.

„Pohov.“ Rozhlédl jsem se. „Kde je váš seržant?“

Chlapec s páskou kaprála řekl váhavě: „Myslím, že je u sebe

v bytě, pane.“

„Vyřiďte mu, že ho prosím, aby sem přišel.“

„Rozkaz, pane.“ Kadet si nazul boty a vyběhl.

Čekali jsme mlčky. Po chvilce se kroky vrátily. „Hlásí se seržant Olvira podle -“

„Volno, seržante.“ Postavil jsem se doprostřed uličky a rozhlédl se po kadetech. „Jednou budete velet námořníkům, kteří mají právo od vás očekávat vzorné chování. Z toho, co teď bude následovat, si vezměte poučení.“ Obrátil jsem se k Olvirovi a promluvil tak, aby to všichni slyšeli. „Seržante, omlouvám se vám za hrubé a nezasloužené poznámky, které jsem dnes večer pronesl v jídelně. Dokazují, že se neumím ovládat, což se budu v budoucnu snažit napravit. Promiňte.“

Všechny oči na mě visely. Ztěžka jsem polkl a obrátil se k řádce kadetů. „To jediné, co je horší než špatně se chovat k jinému důstojníkovi, je nepřiznat to. Moji nezdvořilost vůči vašemu seržantovi neomlouvá to, že jste se vysmívali jinému kadetovi, který byl jistě už tak dost v rozpacích, když upustil tác v přítomnosti velitele. Kárám vás, stejně jako kárám sám sebe za svou reakci. To je všechno.“ Odešel jsem tak důstojně, jak jsem dokázal.

+ + + + +

Tu noc jsem spal beze snů, hlubokým, osvěžujícím spánkem. Ráno jsem vstal, osprchoval se, šel na snídani a pak se usadil v kanceláři. Zabzučel jsem na seržanta Kinderse. „Ozval se admirál Duhaney?“

„Naposled včera večer, pane.“

No, on říkal, že to bude trvat den nebo dva. Pomyslel jsem na poručíka Sleaka v chladnici ošetřovny, jak čeká na převoz. Jeho život, který si vzal v zoufalství, skončí fraškou.

„Je mi líto,“ řekl. Škoda že nepočkal ještě chvíli a nedodal pár slov na vysvětlenou.

Poklepal jsem na desku stolu. Nejen že jsme přišli o Sleaka, ale ještě chci přeložit Tollivera na Odvrácenou. Potřebujeme nového poručíka, a rychle. Vzal jsem do ruky interkom. „Spojte

mi personální.“

Po krátkém čekání jsem dostal na linku kapitána Higbeeho, téhož úředníka, který odmítl převelet Ardwella Crossburna. Neobratně jsem mu vysvětlil, že poručík Sleak bude přeložen nahoru na rozkaz admirála Duhaneyho a že potřebuji nového důstojníka. Byla to skoro pravda.

„Máte na mysli někoho konkrétního?“ zeptal se Higbee roztržitě.

„Ne.“

„Dobře, někoho vám najdu. Ozvu se.“ Zavěsil.

Celé dopoledne jsem strávil listováním v záznamech. Krátce před obědem zabzučel interkom.

Seržant Kinders. „Je tu praporčík Keene z Odvrácené. Eskortuje tři kadety.“

„Dobře.“ V tom svém včerejším vzteku jsem pro ně nic nezařídil. Stejně jako jsem neodvolal invazi mariňáků. To bude nejspíš předčasná senilita. „Pošlete je dovnitř.“

Postavili se strnule do pozoru před mým stolem, praporčík Keene hrdý na svou odpovědnost, tři mladí kadeti zkroušení a podezřívaví.

„Měl jste s nimi nějaké problémy cestou dolů, pane Keene?“

„Ne, pane.“

„Dobře.“ Chvilku jsem přemýšlel. „Děkuji. Předpokládám, že se už nemůžete dočkat, až se vrátíte zpátky.“

„Ani n- ano, pane.“

Měl jsem velkodušnou náladu. „Nejspíš ne. Ta akcelerace musí být hrozná pro člověka ve vašem pokročilém věku.“ Keenovi bylo sotva osmnáct. „Dobře, vezměte si dva dny dovolené, jestli chcete. Můžete si prohlédnout Londýn.“

Rozzářily se mu oči. „Děkuji, pane.“

„Odchod.“ Když odešel, obrátil jsem se k čekajícím kadetům. „Pohov. Vy jste Stritz, že?“

„Ano, pane. Johan Stritz. Viděl jste mě na ubytovně.“ Soustředil jsem se a vybavil si šlachovitého, svalnatého chlapce, který vklouzl do ubytovny, když jsem tam snil. Čelo se kadetovi lesklo; byl vyděšený.

„Já nekoušu, pane Stritzi.“ Obrátil jsem se k Arnweilovi a

chraplavě se zeptal: „Jak je vám?“

„Jsem v pořádku, pane.“

„Můžete sedět u večeře?“

Kevin zrudl. „Ano, pane. Pan Paulson byl myslím mírný.“

Obrátil jsem se ke Kylovi Drewovi. I když se jeho jméno v našich úvahách objevovalo poměrně často, sám jsem ho viděl jen jednou, tehdy na Skořepině. Tvář měl nažloutlou, tváře vpadlé. Sotva vstoupil do puberty. V patnácti nesl hodně těžké břemeno.

„Takže vy jste Drew.“ Bylo to hloupé, ale nepřišel jsem na nic jiného, co bych mohl říct. „Ano, pane.“ Nervózně přešlápl. Prohlížel jsem si ty tři. Nepromýšlel jsem si to, jen jsem je přivolal do Devonu, abych je dostal do bezpečí. Budu je muset přidělit na ubytovnu. „Víte, proč jste tady?“

Odpověděl Kyle Drew. „Protože nedokážeme dělat, co máme. Všechno zkazíme.“ Říkal to trpce.

Arnweil dodal: „Abyste rozhodl, jestli nám máte dát ještě jednu šanci, než nás odepíšete.“

„To vám řekl kdo?“

„Seržant Radz, pane.“

Zatracený chlap. Vyhrkl jsem: „Ne, jste tady -“ Zaváhal jsem. Když jsem je přivolal zpátky do Devonu, odsoudil jsem je k opětnému navštěvování kurzů, které už měli za sebou, k životu mezi zobáky. Budou předpokládat, že je považuji za neúspěšné, a budou taky podle toho jednat. Ale co jiného mám dělat?

Improvizoval jsem: „Jste tady jako - jako součást experimentálního programu. Někteří kadeti si zřejmě vedou lépe při individuálním studijním plánu, a já chci vědět proč.“ Johan Stritz na mě jen zíral. „Přidělím vás do některé ubytovny. Budete cvičit s kolegy z této ubytovny. Vaše akademická práce na Odvrácené bude změněna na individuální studijní plán.“

Kyle Drew se váhavě ozval: „Promiňte, pane, ale já tomu nerozumím. Co budeme... dělat? Myslím přes den?“

Dobrá otázka, ale neměl jsem na ni odpověď. To ale samozřejmě vědět nesmějí. Rázně jsem řekl: „V tom to právě je. Budete přiděleni ke mně. Budete mě doprovázet na Odvrácenou a zpátky a pracovat na - na úkolech, které vám čas od času

přidělím. V mé kanceláři.“ Potil jsem se. „To je zatím všechno. Hlaste se seržantu Kindersovi. Přidělí vás na ubytovnu. K seržantu Ibarezovi,“ dodal jsem. Ramon Ibarez jim poskytne tu péči, jakou jim Radz poskytnout neuměl.

Když se za nimi zavřely dveře, ohromeně jsem si sedl. Co jsem to pro věčná nebesa provedl? Blábolil jsem jako idiot o programech, které neexistují, o nezávislém studiu, které nikdy nebylo schváleno, o povinnostech, které budu muset dřív vymyslet, než je budu moci přidělit. A to všechno pod mým osobním dohledem.

V podstatě jsem vytáhl tři mladíky s problémy z Akademie a vzal jsem si je na zodpovědnost osobně. A co víc, porušil jsem tradici, podle které jsou kadeti tak bezvýznamní, že si jich důstojník vůbec nevšímá. Jak by mě mohli tihle chlapci respektovat, kdyby mě tak dobře znali?

11.

Do večera se Arnweil, Drew a Stritz ubytovali. Druhý den jsem zařídil, aby jim seržant Kinders přiděloval úkoly, které by je zaměstnaly. Popravdě řečeno byli teď docela užiteční, když jsme měli o jednoho důstojníka méně. Praporčíci, které jsme jinak využívali na různé pochůzky nebo na pomoc při běžných pracích, pomáhali teď s tím, co byly dřív Sleakovy povinnosti.

Druhý den ráno přistála heli a ostatky Darwina Sleaka byly nenápadně odvezeny z Akademie. Doprovázel jsem smutný balík připoutaný k vozíku a cestou jsem se tiše modlil. Bez ohledu na to, jaké následky by mělo oznámení jeho smrti, věděl jsem, že takhle ji zatajit není správné, a že to rozhodl admirál, to samozřejmě nijak neomlouvalo podíl, který jsem na tom měl já. Pak jsem se vrátil do své kanceláře.

Moji tři kadeti jedli s prváky ze své ubytovny; byl jsem rád, že se mi nepletou pod nohy. Nepříjemně jsem si uvědomoval, že slovně jsem je sice všemožně ujišťoval a uklidňoval, ale ve skutečnosti jsem je odsunul na vedlejší kolej, jen náš rozhovor skončil.

Druhý den se mi podařilo nevidět je při snídani a při obědě, ale u večeře jsem to už nevydržel. Přivolal jsem stevarda. „Ještě tři místa, prosím.“ Sleak byl mrtvý a Tolliver pryč, takže přeplněno jsme u stolu neměli.

Když byla místa připravena, požádal jsem stevarda, aby přivedl mé tři kadety od stolu seržanta Ibareze. Blížili se v rozpacích, Kevin Arnweil první. Poručice Bienová vypadala, že chce něco říct, pak se podívala jinam. Co paměť sahala, žádný kadet nebyl nikdy přivolán ke stolu velitele, dokonce ani pro pokárání. Tradice.

„Sedněte si, pánové. Od této chvíle budete večeřet s námi.“ Arnweil se ostýchavě posadil vedle Sandry Ekritové, ostatní dva chlapci si našli místa poblíž. Všichni tři se tiskli k sobě, jako by hledali teplo v tom mrazivém nesouhlasu.

Jedl jsem polévku a čekal, až někdo prolomí ledy. Nejdřív

nikdo nemluvil. Pak se praporčice Ekritová významně otočila ke kadetům zády a pokračovala v hovoru s poručicí Bienovou. Arnweil zrudl a soustředil se na svůj talíř. Johan Stritz zašeptal něco Kylovi Drewovi, kterýsi hrál s vidličkou. Drew po chvíli pohlédl ostýchavě na seržanta Olviru. „Dobrý večer, pane. Totiž seržante.“

„Dobrý večer.“ Seržantův tón byl ledový. Otočil se k praporčíku Thayerovi. „Byla Lunapolis taková, jak jste čekal?“

Anton Thayer se usmál. „Ano, byl jsem -“

Ne. Tohle ne. Pohlédl jsem na Stritze. „Kolik je vám let, Johane?“

„Patnáct, pane.“

„Pokud si vzpomínám, měl jste potíže s navigací. Jak vám to jde teď?“

„Trochu líp, pane.“

„To je dobře.“ Ostřeji jsem pokračoval: „Pokud vím, praporčice Ekritová byla v navigaci dobrá.“ Obrátil jsem se k ní. „Je to tak?“

„Ano, pane.“ Obezřetně zkoumala můj výraz.

„Takže vám nebude vadit, když panu Stritzovi pomůžete se studiem.“

Bylo jasně vidět, jak je znechucená. „Samozřejmě, že ne, pane.“

„A protože nemůžete vědět předem, kdy bude Johan potřebovat pomoc, neopustíte základnu, dokud se jeho výsledky nezlepší.“

„Já -“

„A vaše chování.“

Praporčice sklopila oči k talíři. „Omlouvám se, že jsem vás urazila, pane.“

Chladně jsem se usmál. „Vy jste mě neurazila, praporčice, ačkoli pan Stritz se asi uražen cítil. Jako kadet to ale nemůže dát najevo.“

Slabým hlasem řekla: „Omlouvám se, pane. Vám také, kadete.“

Dosáhl jsem svého cíle; bylo načase trochu ubrat. Usmál jsem se na Antona Thayera a ukázal na Arnweila. „Vyprávějte

Kevinovi o své cestě do Lunapolis, pane Thayere. Šel jste se ven podívat na světelnou show?“

Poručice Bienová se mi zkoumavě podívala do tváře, když se váznoucí rozhovor pomalu začal znovu rozbíhat. Lhostejně jsem jí pohled oplatil. Když to bude nutné, udělám odstrašující příklad i z ní. Snad to pochopila; nakonec se otočila ke Kylovi Drewovi a začala si s ním povídat.

Po večeři jsem se vrátil do své kanceláře, rozzuřený bezohledností svých důstojníků. Pozval jsem kadety, aby s námi jedli, a moji důstojníci jim byli povinováni stejnou zdvořilostí jako kterémukoli jinému hostu, tradice netradice.

Ozval se interkom. „Personální, pane.“

Cvaknutí. „Počkejte, prosím, přepojím kapitána Higbeeho, pane.“ Linka ztichla. Při čekání jsem si poklepával klouby prstů na zuby. Je pravda, že jak poručící, tak i praporčíci považovali kadety za méně než nic. Ale dokonce i jako kadet jsem znal důstojníky, kteří uměli v té šedé uniformě vidět i člověka. Třeba praporčíka Jeffa Thorna. Byl ke mně laskavý, vzal mě s sebou do svého světa rizika a dobrodružství, byl mým učitelem a přítelem.

„Seaforte? Mám pro vás poručíka. Brann, padesát let. Zotavuje se z pádu; lehká služba mu bude výborně sedět.“

„Dobře.“

„Několik let létal na lince na Vegu a z pevninských povinností není moc nadšený. Ale to je jeho problém. Až se zotaví, přeložíme ho zase na loď.“

Brann se nebude hodit do Akademie, kde by musel dohlížet na dovádivé, zdravé mladé lidi a ještě víc by mu vadila vlastní nemohoucnost. My potřebujeme někoho mladšího a nadšeného.

Higbee už obezřetněji pokračoval: „Váš pan Sleak je mimochodem v Lunapolis. Přidělen k admirálově štábu.“ Ušklíbl jsem se, ale neřekl jsem nic. „Převedu Brannovu složku do vašeho čítače a jemu pošlu cestovní příkaz.“

„Ne.“

„Můžete ho čekat - cože?“

„Nechci ho.“

„Ptal jsem se vás, jestli máte na mysli někoho konkrétního, a

vy jste neměl. Tohle už tady bylo, Seaforte. Pokud nemá neuspokojivá hodnocení, nezbývá vám -“

Zhluboka jsem se nadechl. „Nenamáhejte se ho sem vozit, okamžitě ho pošlu zpátky.“

„Mám vyšší senioritu než vy, pane Seaforte, nezapomínejte na to, prosím. A jednám z pověření admirála Duhaneyho.“

Zavrčel jsem: „No dobře, v tom případě mi znova přidělte poručíka Sleaka!“ Bylo ticho. „Vlastně mu hodlám udělit pochvalu. Z toho by byla hezká zpráva pro tisk. Admirál Duhaney miluje tiskové zprávy, podporují nábor.“

Higbee se obezřetně zeptal: „Co vlastně chcete, kapitáne.“

„Já nevím. Chci někoho - někoho, kdo...“ Někoho jako Jeffa. „Řekněte mi, co se stalo s Thornem, Jeffreym? Absolvoval v roce '88.“

„Nemám nejmenší tušení, a v žádném případě nemůžeme vytáhnout někoho z -“

„No dobře, v tom případě se spokojím se Sleakem.“

Dlouhá pauza. „Já se vám ozvu.“ Složil jsem hlavu do dlaní. Higbee si postěžuje admirálu Duhaneymu, jehož trpělivost se mnou je už tak vyčerpána. Třeba mě odvolá.

Bylo by to jen dobře. K funkci velitele je potřeba takt a politické dovednosti, jaké já nikdy nebudu mít.

Přemýšlel jsem. Lidé jako seržant Radz se snažili konat svou povinnost a svým způsobem to byli vynikající důstojníci. Ale schopnosti je třeba vyvážit laskavostí. Já sám jsem toho nebyl schopen; vozil jsem se po kdekom a své zbrklosti jsem litoval, až když bylo pozdě. Kadeti nepotřebovali rozmazlovat, potřebovali... pomoci. Občas to jediné, co jim člověk mohl dát, bylo pochopení. Seděl jsem, venku se stmívalo a já jsem vzpomínal.

+ + + + +

Jeffrey Thorne odvrátil pohled s bolestným výrazem. „Je mi líto, Nicku. Nechtěl jsem, aby to skončilo takhle.“

Ignoroval jsem jeho omluvu a soustředil se jen na to nejdůležitější slovo. „Skončilo, pane?“

Praporčík šoupal nohou po palubě. „Musím si chvíli dávat pozor; ještě jeden průšvih, a vyhodí mě na pevninu. Pan Zorn mě varoval.“ Znovu zašoupal nohou. „Dokonce už nemůžu riskovat ani takhle s vámi mluvit.“

Cítil jsem, že se rozpadají základy mého světa. „Ano, pane.“

„Seaforte, už jste ve druhém ročníku; brzo z vás bude praporčík. Nepotřebujete mě.“

Vybuchl jsem: „Jak můžete vědět, co potřebuju!“ Okamžitě jsem dodal: „Promiňte, pane Thorne. Odpusťte, prosím.“ Přítel nepřítel, byl to důstojník a já jen kadet.

„Ale Nicky.“ Odbyl to mávnutím ruky. Na okamžik zasvítil ten podmanivý úsměv, který mi vynesl tu ostudu a ponížení. „V každém případě, už žádné další mise. Řekl jsem jim, že to všechno byla moje vina.“

„Já vím, pane.“ Oči mě pálily. „Ale nebyla. Nemusel jsem s vámi chodit.“

„Samozřejmě, že ano.“ Položil mi ruku na rameno. „Je mi líto, Seaforte. Zklamal jsem vás. Neměl jste dostat výprask.“

„Jsem v pořádku.“

„Ano, jste. Chápete?“

„Samozřejmě. Bolí to, ale -“

„Ne, poslouchejte mě. Vy jste v pořádku, Seaforte. Uvnitř.“

Z nějakého důvodu jsem pocítil zoufalství. „Jak to myslíte?“

Thorne vrazil ruce do kapes a podíval se jinam. „Jen... vy nemáte moc kamarádů, co?“

„No, třeba Robbieho, a Arlene, spoustu -“

„Lidí, s kterými si opravdu povídáte?“

Polkl jsem. „O čem bych si měl povídat?“

Přistoupil blíž a podíval se mi přímo do očí. „To mi řekněte vy, Nicku.“

Pokrčil jsem rameny. „Otec a já - my jsme spolu moc nemluvili.“

„Ale někdy byste to potřeboval, ne?“

Hleděl jsem na palubu.

„Jste osamělý, Nicky. Já někdy taky, ale připadá mi, že vy máte vnitřní sílu. Vy to zvládnete.“

„Myslíte?“ vyletělo ze mě.

„Ano. Bylo by to snazší, kdybyste mohl... sdílet, řekněme. Nedívejte se na mě takhle. Vy dáváte, když to vaši přátelé potřebují. Jednou jsem vás viděl, když byl Rovere celý špatný z toho, jak ho seržant seřval. To, jak jste odvedl jeho pozornost, než se z toho dostal. Ale já nemluvím o dávání...“ Znova se odmlčel.

„Řekněte to, pane.“ Ta prosba zněla skoro jako příkaz. Zatajil jsem dech, dokud jsem neviděl, že se neurazil.

Thorne přešlápl. „Otevřete se. Sdílejte sám sebe. Lidé vám nemůžou pomoci, když je nepustíte dovnitř.“ Podíval se jinam. „Nebudu vás nutit, ale nevím, jestli ještě někdy budeme mít příležitost.“

„Všechno je v pořádku, já -“

Podíval se na mě smutně.

„Já to neumím,“ vyhrkl jsem. „Nikdy jsem to nedělal. Kdysi jsem měl kamaráda, Jasona -“ Vzpomínky mě zaplavily, a já jsem je zahnal. „Jsem v pořádku, pane. Vážně.“

Mladý praporčík se usmál. „No, zažili jsme pár dobrých misí.“

Úsměv, kterým jsem mu oplatil ten jeho, byl hodně nejistý. „Ano, pane.“

„Vydržte, kadete. Zvládnete to.“ Krátce mě objal a byl pryč.

Díval jsem se, jak kráčí chodbou, ani jednou se neohlédl. Vzpomněl jsem si na otce a zamrazilo mě.

+ + + + +

Po snídani jsem vyšel z bytu a vydal se do areálu. Na střelnici cvičili kadeti na prastarých laserových simulátorech a pár jich smělo zaměřit opravdové laserové dělo nastavené na nízkou intenzitu. Později jsem se zastavil u oblékárny a díval se, jak kadeti neobratně zvládají oblékání skafandrů. Dnes nikdo nezezelenal od plynu a nesnažil se rychle strhnout přilbu.

Zamířil jsem zamyšleně ke své kanceláři. Možná bych si měl naplánovat neohlášenou inspekci. Tolliver nebo Bienová by mi mohli s obchůzkou pomoci. Napadlo mě to jen proto, abych se já sám méně nudil? No ale i tak, kadetům by jen prospělo -

„Hlásí se kadet Arnweil, pane!“

Prudce jsem se otočil. „Co se mi tak plížíte za zády, vy - co chcete?“

Chlapec zasalutoval a popotáhl si sako na správné místo. „Posílá mě seržant Kinders, pane, na bráně je návštěvník a chce -“

„Rodiče mají vstup zakázán. Ať ho strážný pošle pryč.“

„- chce mluvit s vámi osobně, pane.“ Odmlčel se, aby popadl dech.

„Kdo je to?“

„Nějaký pan -“ Lovil jméno v paměti. „Pan O'Neill, pane.“

Máme kadeta toho jména? Nebyl jsem si jistý. „Řekněte strážnému, že ať je to kdokoli, musí zavolat a domluvit si schůzku.“ Vyrazil jsem zpátky do své kanceláře.

Seržant Kinders vzhlédl od interkomu. „To je dobře, že jste tu, pane. Mám na lince personální, kapitána Higbeeho.“

„Dobře, vezmu si to.“ Šel jsem do své soukromé kanceláře a sedl si ke stolu.

Cvaknutí. „Seaforte? Mám tu jednoho Thorna, Jeffrey R., poručík, čtyři roky seniorita. Rok na U.N.S. Targon, štáb na Admiralitě v Lunapolis, teď na základně Callisto.“

„Chci ho.“

„Jeho úvazek končí za šest měsíců. Je zvykem nepřekládat -“

„On se upíše znova, to je profesionál.“ Proč mě Thorne nenapadl dřív? Jeho dobrá nálada, jeho občasná neuctivost k tradicím bude ideální. „Toho chci.“

Přes nátěr Higbeeho zdvořilosti přímo prosakoval jed. „Možná ho pro vás nebudu moci získat.“

Kdybych si ho byl předcházel, nebyl bych v takové kaši. Ale přesto jsem se nedokázal ovládnout. „Pane Higbee, já tuhle hru neumím hrát. Nejsem politik. Ale můžu zavolat dvěma nebo třem lidem, kteří to umějí. Jednotlivě možná dost vlivu nemají, ale vsadím se, že všichni dohromady by vám mohli přistřihnout křídla. Chcete vyzkoušet, kdo z nás má delší prsty, jestli vy nebo já?“ Ohromovala mě vlastní drzost. Tohle hraničilo se vzpourou.

Pauza. Uvažoval jsem, koho bych vlastně mohl zavolat kromě admirála. Jediný vlivný člověk, kterého jsem znal, byl

senátor Boland, a ten by se mi leda vysmál a zavěsil.

„No dobře, za pár dní dostanete Thorna. Nezáleží na tom.“ Higbee se ani nesnažil skrýt svůj hněv. „Těším se, že vám zase někdy budu moci posloužit.“ Prudce zavěsil.

Další nepřítel. Dělat si nepřátele, na to jsem přeborník. Teď budu muset každé nové přidělení sledovat ostřížím zrakem. Povzdechl jsem si a pak jsem se uklidnil. Nezáleželo na tom. Dostanu Jeffa Thorna.

Interkom znovu zabzučel. „Ano?“ Spolkl jsem hněv. „Strážnice, pane. Ten návštěvník trvá -“

„Ten pan O'Neill? Nepřijímáme neohlášené -“

„Doktor O'Neill, ne pan.“

Bože Pane. Klinika. „Okamžitě ho pošlete do mé kanceláře. Máte nějakého praporčíka, který by ho mohl doprovodit?“

„Pošlu tam jednoho z vašich speciálních kadetů.“

Zavrčel jsem. Moji speciální kadeti. No, tenhle problém jsem si vyrobil sám.

Čekal jsem a snažil jsem se být trpělivý, ale vzdal jsem to po pár minutách. Vyběhl jsem do chodby a setkal se s O'Neillem a Drewem u hlavních dveří. „Strašně se omlouvám. Neuvědomil jsem si, o koho jde.“

„To nevadí.“ Dobře oblečený, ustupující vlasy, hubená tvář. Stiskl mi ruku a zkoumavě se na mě podíval. „Považoval jsem za nejvhodnější navštívit vás osobně. Můžeme si někde promluvit?“

„V mé kanceláři.“

Počkal, až jsme se usadili za zavřenými dveřmi. „Pane Seaforte, došlo k nešťastné situa-“

„Co se stalo?“

„Nevím, jak vám to mám říct.“ Zaváhal. „Musíte chápat, medicínská praxe není přesná -“

Vyskočil jsem a sevřel opěradlo své židle. „Proboha, člověče, už to vyklopte.“

Opatrně řekl: „Odešla.“

„Annie je mrtvá?“ Místo žaludku jsem měl velkou prázdnotu.

„Ne, odešla z kliniky.“ Viděl mou tvář a rychle pokračoval: „Chci říct, běžné postupy obvykle zajišťují... chápejte, naše

klinika není vězení. Ujišťuji vás, že normálně -“

„Je mi jedno, co normálně. Co je s mou ženou?“

Čelo se mu lesklo potem. „Včera odpoledne odešla z areálu a nevrátila se.“

„A vy jste ji nechali odejít, v jejím stavu?“

„Skoro všichni naši pacienti jsou u nás dobrovolně. Paní Seafortová mohla volně používat celý areál.“

„Ale v tom areálu není.“

„Za jedním z našich pacientů přijela rodina. Vaše paní je pak doprovodila k bráně a vyšla s nimi ven. Ani jsme nevěděli, jak odešla, dokud jsme si nepřehráli pásky.“

„Co měla na sobě?“

„Lehkou kombinézu.“

„Peníze?“

„Pokud víme, žádné neměla. Všechny její výdaje jsme účtovali vám.“ Zaťal jsem pěsti.

„Policie ji hledá. Zavolali jsme ji během několika hodin.“

„Podívali jste se do chatrčí těch squatterů kolem kliniky?“

„Když přišla policie. Nemohli jsme jít ven sami.“

„Samozřejmě, že ne. Byli byste ji mohli najít.“

„Chápu vaše rozhořčení, pane Seaforte. Proto jsem přijel osobně.“

Ignoroval jsem to. „Byla neklidná?“

„Podle jejích záznamů byla v poslední době náladová. Ale to je v její fázi přirozené. Výkyvy nálad se časem zmírní, a může být i docela klidná, když bude brát své léky. Ale zatím -“

„Je pryč. Bez pořádných šatů a bez peněz.“

„Ano.“ Zaváhal a pak vyhrkl: „Možná to nebude zase tak strašné. Vaše paní má, ehm, takový původ -“ Vstal jsem a nepoznával jsem vlastní hlas. „Původ?“

„No, konec konců, je přece jen tranďačka. Ti dokážou zvládnout i dost strašné -“

Naklonil jsem se k němu. „Bůh Pán ať vás zatratí!“

Mohl bych ho uškrtit. Byl jsem na to dost mladý a dost silný. Měl jsem ho na dosah.

„Kapitáne, bylo napsáno už hodně studií o té zvláštní kultuře transpopů. Není to -“

Zařval jsem: „KINDERSI! KE MNĚ!“

Během několika vteřin se dveře otevřely a seržant vletěl dovnitř, oči vytřeštěné zděšením.

„To neměla být urážka, jen připomínám fakt, že dokáže přežít v situacích, které -“

S námahou jsem se přinutil mluvit klidně. „Doktore Richarde O'Neille, před svědkem vás vyzývám, abyste bránil svou čest! Sdělte mi jméno svého sekundanta. Výběr -“

O'Neill se nepohnul a jeho výslovnost byla nápadně pečlivá. „Ačkoli naše klinika je soukromá, dostáváme fondy od magistrátu města. Za dané situace jsem hodnocen jako státní zaměstnanec, a soubojový kodex se tudíž na mě nevztahuje.“

Naklonil jsem se přes stůl, vzteky bez sebe. „Vy pitomče nafoukaný, najděte mou ženu, ať to uděláte jakkoli! Jestli umře, tak vás osobně zabiju, i kdybych kvůli tomu skončil v trestné kolonii.“

Dr. O'Neill byl bledý. „Jak jsem říkal, chápu váš hněv. I když vaše výhružky jsou žalovatelné, nepodám stížnost, pokud -“

„Kindersi, vyveďte ho ze základny, a to tak, že HNED!“

Seržant ani nemrknul. „Rozkaz, pane.“ Přešel přes místnost k nám, sklonil se k O'Neillovi a vzal ho za paži. „Pojďte tudy, pane. Hned, prosím.“

Přecházel jsem po kanceláři stále vztekleji, až jsem nakonec rozrazil dveře. „Zavolejte Tollivera!“

Čekal jsem, dokud můj pobočník opatrně nenakoukl dovnitř. „Slyšel jsem, že jste na válečné stezce.“

„Annie zmizela. Odešla z kliniky.“

Jeho chování se okamžitě změnilo. „Bože můj. To je mi líto.“ Přitáhl si židli a bez vyzvání si sedl. „Co chcete, abych udělal?“

„Včera vyklouzla ven a není po ní ani stopa.“ Otočil jsem se k oknu, protože se mi najednou špatně mluvilo.

„Oni ji najdou, pane. To je jenom otázka času.“ Přesto ale stiskl rty. „Mohl byste pomoci.“

„Myslíte - jít ji hledat?“

„Ne, to samozřejmě ne. Kde byste mohl hledat, aby tam dřív nehledali oni? Ale mohl byste pro jednou využít své popularity. Podpálit polišům koudel pod zadkem.“

„To bych mohl.“ Obrátil jsem se. „Sežeňte mi číslo místní stanice.“

Ironický úsměv se mu vrátil. „To by přece nebyl váš styl, pane. Zavolejte šéfa policie. Nebo starostu. K čertu, zavolejte třeba generálního tajemníka; s vámi bude mluvit. S vámi by mluvil každý.“

„Kromě admirála Duhaneyho.“

„No, ten vás zná.“ Když viděl moje oči, jeho úsměv se vytratil. „Promiňte, to jsem přehnal. Jak vysoko chcete začít?“

„S policejním ředitelem, jestli se k němu dokážete dovolat.“

Tolliver vstal. „Dejte mi pár minut.“

O půl hodiny později jsem zavěsil. Uši mi ještě drnčely, jak mě policejní ředitel horem dolem uklidňoval a ujišťoval. Budou se všemožně snažit, nejvyšší priorita a tak podobně. Seděl jsem a hryzal si klouby. Kdovíproč se mi zdálo, že mě odbyl.

Zbytek dne jsem prožil v nesnesitelném čekání. Skočil jsem po interkomu pokaždé, když se ozval, děsil se katastrofy, modlil se, aby Annie našli.

Žádné zprávy.

U večeře jsem mlčel. Nikdo u mého stolu o Annie nevěděl, ale mé nálady znali dost dobře na to, aby mě nechali být. Tichá konverzace mě obcházela a já jsem si mlčky hrál s jídlem.

Uběhly dva dny v nekonečných mukách. Podepisoval jsem zprávy, dal výprask kadetovi, kterého chytili mimo areál, přikázal, aby poručíku Thornovi připravili kajutu. Volala Admiralita a žádala, abych se zúčastnil křtu U.N.S. Wellington, který se měl konat za dva týdny. Souhlasil jsem. Do té doby se Annie najde. Musí.

Odpoledne třetího dne jsem byl už skoro bez sebe. Několikrát jsem volal na kliniku, abych zjistil, jestli se Annie nevrátila sama. Mechanicky jsem vykonával své povinnosti.

„Kapitáne?“

Obrátil jsem se tak prudce, že jsem skoro spadl ze židle. „Co je, Edgare?“

„Myslím, že jsem na něco přišel.“

Po chvíli jsem si uvědomil, že Tolliver nemluví o Annie. Přinutil jsem se soustředit. „Povídejte.“

„Vzpomínáte, jak seržant Ibarez držel Jerence Bransteada stranou od ostatních? Dal mu kontrolovat výrobní čísla v oblékárně. Podíval jsem se na ně.“

„No a?“ V té chvíli mi byly úplně ukradené nejen skafandry, ale i kadeti, kteří je nosili.

„Bransteadovy seznamy souhlasí se seznamem v oblékárně, ale ne s fakturami v čítači. Může to něco znamenat.“

„A počet skafandrů souhlasí?“

„Zdá se. Ale stejně je to divná nesrovnalost.“

„To se děje pořád. Objednávka se převede z jedné lodi na druhou. Zapomeňte na to.“

„Rozkaz, pane. A nemám taky zapomenout na celý ten audit, když už jsem v tom?“

„Tollivere!“ Znělo to výhružně.

Stál si na svém, v očích mu blýskalo. „Vy jste mi říkal, že ten zatracený audit je důležitý. Nespal jsem, dělal jsem, až se mi všechno míhalo před očima, jen abych tu zatracenou zprávu dokončil. A když jsem teď prvně našel něco, co nesedí, tak vy mi řeknete, abych na to zapomněl. Tak už se sakra rozhodněte!“

Couvl jsem před jeho hněvem. „Omlouvám se. Myslím na Annie. Dělejte, co chcete.“

„Rozkaz, pane,“ řekl, nepříliš obměkčen. „Ještě nic?“

„Nic.“ Zaváhal jsem. „Edgare, co bych měl dělat?“

„Co můžete dělat? Čekejte.“

„Je tam někde sama.“

„To nevíte.“

„Jak to myslíte?“

Tiše řekl: „Pane, ona je doma.“

Zaťal jsem pěsti. „To už není její domov. Nemůže být.“

„Tak to vidíte vy a já.“ Zbytek nechal nedořečený.

„Ty zatracené léky...“

Zavrtěl hlavou. „Možná že to bylo lepší dřív, když nechávali lidi nevyvážené. I když byli schizo a cvoci.“

Odbyl jsem to mávnutím ruky. „Chci svou ženu, ne vaše teorie.“

„Ano, pane, to chápu. Čekejte. Hledat ji stejně nemůžete.“

Zvedl jsem hlavu.

Po chvilce jsem řekl: „A proč ne?“

12.

Tolliver důrazně protestoval proti tomu, abych odjel, a když jsem dokonce řekl, že poletím sám, pokoušela se o něj mrtvice. Abych ho uchlácholil, svolil jsem, že s sebou vezmu praporčíka. Vybral Adama Tenereho, který byl právě na pevnině s depešemi. No budiž, ten chlapec se snaží; jen si budu muset dávat pozor v chodbách kosmodromu.

K nevoli stevarda jsem byl na nohách v okamžiku, kdy suborbitál přistál. S Adamem po boku jsem nervózně přešlapoval, zatímco z brány se pomalu vysouvala rampa. New York už pomalu temněl.

Mělo cenu letět na kliniku v tuhle hodinu? Lepší bude zapsat se v hotelu a začít ráno. O Akademii jsem se zatím starat nemusel; zrušil jsem všechny schůzky a nechal na Tolliverovi, aby přivítal Jeffreyho Thorna a dohlédl na papírování v Devonu.

Ne, v hotelu bych se zbláznil. Potřeboval jsem vidět kliniku, zaujmout Anniino místo. Když jsem přišel o několik helitaxi, přestal jsem spořádaně čekat, až na mě dojde řada, a začal jsem se tlačit a strkat jako všichni ostatní. Výsledkem bylo, že jsem chytil taxikáře, který se se mnou pět minut hádal, než souhlasil, že poletí do Bronxu.

Usadil jsem se a na všechny Adamovy pokusy o konverzaci jsem se jen mračil. Konečně jsme dosedli na parkovišti pro návštěvy, tak daleko od obvodového plotu, jak to jen taxikář dokázal.

„Zapište nás v Sheratonu, Adame. Přijedu za vámi později.“

„Rozkaz, pane. Nemohl bych jít -“

„Ne.“

Dveře kliniky se otevřely na první moje zaklepání; kamera mě snímala od chvíle, co heli přistála. V noci byla bezpečnostní opatření samozřejmě obzvlášť přísná.

Zřízenec u stolu vzhlédl a ani se moc nesnažil zakrýt svou znuděnost. „Kapitán Seafort? Já jsem José Gierra. Doktor O'Neill na vás čekal, ale před hodinou odjel domů.“

„Můj let měl zpoždění.“ Odložil jsem lodní pytel. „Ukažte mi Anniin pokoj, prosím.“

„Promiňte. Podle pravidel smí návštěvu schválit jen ošetřující lékař. Přijďte zítra -“

Už jsem rázoval ke dveřím do nemocnice. „Já tu nejsem na návštěvě, já jsem tu na inspekci.“

„Uvnitř potřebujete doprovod.“

„Dobře. Tak mě doprovoďte!“ Otevřel jsem dveře právě ve chvíli, kdy se - příliš pozdě - vrhnul po automatickém zámku.

Zřízenec mě zadýchaně dohonil. „Pomalu, člověče. Tahle práce není peříčko.“

Šli jsme chodbou kolem tichých, ztemnělých pokojů.

Anniin byl takový, jak jsem si ho pamatoval: spartánský, uklizený, bílý. Jejích několik šatů bylo uloženo v malé skříni. Prostěradlo a přikrývka byly po stranách zastrkané s nemocniční pečlivostí.

Otevřel jsem zásuvku nočního stolku; kartáč, hřeben, pouzdro na čipy. Anniin holovid ležel na židli. Vsunul jsem do něj čip. Romantický holofilm, jaké má tak ráda. Hledal jsem čip, na kterém mohla nechat nějaký vzkaz.

„Nic tam nenajdete. Poliši už hledali před čtyřmi dny.“

Měl jsem chuť vyrazit mu zuby. Místo toho jsem se zdvořile zeptal: „Jste ženatý, pane Gierro?“

„Jasně.“

Sedl jsem si na postel. „Jak se jmenuje?“

„Connie?“

„Byl byste smutný, kdyby umřela?“

Zaťal pěsti. „Samozřejmě.“

„A co kdyby Connie byla tam někde venku a každou chvíli ji mohla přepadnout některá ta banda?“

„Jo, jenže ona není tranďák.“

Hleděl jsem na něj bez výrazu.

Po chvíli se jeho zlost vytratila. Pomalu se svezl na židli pro hosty. „Omlouvám se, kapitáne. Máte plné právo dělat si starosti.“

„Omlouvám se, že jsem na vás tak vrčel.“

„To nic.“ Ukázal ke skříni. „Hledali jsme nějakou stopu, ale

nenašli jsme nic. Přišli poliši, zeptali se na pár věcí. Pravda je taková, že kdybyste nebyl slavný, vůbec by se neobtěžovali. Nějaká ztracená tranpacientka jim hlavu nedělá.“

„Kdybyste musel Connie rychle najít, co byste udělal?“

„Chtěl bych hledat, stejně jako vy. Ale ne v noci.“

„Personál se musí nějak dostat do práce, ne?“

„Ano, helikoptérou a ve dne. Proto taky doktor O'Neill na vás nemohl čekat. Ještě pár minut a byl by tu uvázl na noc.“

„Jednou jsme projížděli Manhattanem s Gray Line.“ To bylo dávno, v jiném životě. S Amandou. „Nebylo to tak zlé.“

Ušklíbl se. „Na Manhattanu, v obrněném autobuse a ve dne. Ti vlkodlaci na ulicích by ty centrály sežrali za živa, kdyby se někdy odvážili až sem.“

„Musím najít svou ženu, pane Gierro.“

„Vy od námořnictva chodíte ozbrojení?“

„Na pevnině ne.“

„No tak vidíte. Můžete to zkusit ráno.“

Vstal jsem. „Jestli pro mě taxík nepřiletí sem, kde ho můžu sehnat?“

„Na druhé straně řeky. Nebo by možná přistál u policajtů, na stopětasedmdesáté; celý ten blok kolem je vyčištěný.“

„Můžu tam dojít pěšky?“

„Zkusil jste někdy jít Bronxem pěšky? Vy nemáte ponětí, co to je. Najde se leda vaše shnilá mrtvola.“

„Musím najít svou ženu.“

„Možná ve dne, když budete mít štěstí. Věřte mi, pane Seaforte. Vůbec neuvažujte o tom, že byste šel ven ještě dnes večer.“

Svezl jsem se zpátky na postel a zavrtěl hlavou. „Proč jste postavili kliniku v ozbrojeném táboře?“

„Už jsme tady roky. Nebývalo to tak zlé, dokud město nevzdalo ty bytové projekty. Jak se sem nastěhovali tranďáci, byl konec.“

A někde tam venku byla Annie.

„Kapitáne, zůstaňte do rána v pokoji své ženy. Doktor O'Neill kvůli tomu určitě žádné velké scény dělat nebude, vzhledem k tomu, že ji nechal odejít.“

„Dobře.“ Neměl jsem moc na vybranou. „Díky, pane Gierro.“

„Joe. Omlouvám se, že jsem se k vám tak choval.“ Vstal. „Jsem tu celou noc. Zítra vám ukážu okolí.“

„To budu rád.“

Svlékal jsem se s očima upřenýma na několik Anniiných šatů ve skříni. Toužil jsem přitisknout její hlavu na hruď. Když jsem si ve tmě lehl, její polštář mi poskytl slabou náhražku.

+ + + + +

Spal jsem jako zabitý. Ráno jsem se vzbudil, protože mi někdo naléhavě potřásal ramenem. „Kapitáne? Chcete snídani?“

Zasténal jsem a otevřel jedno oko. „Dejte mi pár minut.“ Skočil jsem do koupelny. Joe Gierra čekal venku na chodbě, když jsem vyšel ven a uvazoval si kravatu. „Odkud si můžu zavolat?“

„Z kantýny.“ Vedl mě chodbou. Zavolal jsem do Sheratonu, chvilku čekal. Adam mluvil ospale. „Nevrátil jste se, pane. Operátor na klinice říkal, že jste zůstal v pokoji paní -“

„Ještě chvíli nepřijdu. Kolem poledne se ozvu.“

„Rozkaz, pane. Můžu jít s vá-“

„Ne.“ Zavěsil jsem.

Žvýkal jsem rohlík. „Jak se dostanete domů, Joe?“

„Obvykle helitaxi. Ještě tu zbylo i pár obrněných pozemních taxíků, ale ty obvykle pracují pro Vytrvalce.“

„Pro koho?“

„Pro ty rodiny, co tady původně žily. Bronx byl kdysi součást civilizace. Když přestalo jezdit poslední metro, skoro všichni odešli, ale pár zatvrzelců si zazdilo okna a zůstalo. Jejich děti tu pořád žijí. Nejsou to žádní horňáci, ale mají svoje vlastní obchody, svůj způsob života.“ Odtrhl kousek syntoslaniny a namočil ji do vaječného žloutku.

„Ale... co dělají?“

„To co všichni, řekl bych. Snaží se přežít. Chodí ven ve skupinách, po zuby ozbrojení a jen ve dne. Jejich konvoje jim tak asi jednou za týden vozí zásoby. Používají pozemní taxíky, pokud je seženou.“

„To je život.“

„Já si beru helitaxi, i když je to o pár unibabek dražší. Nemám chuť uvíznout někde v plechovce, kdyby vlkodlaci vylezli.“

Dopil jsem třetí šálek kávy. Každým okamžikem mi připadalo méně obtížné udržet otevřené oči.

„Pojďte, kapitáne. Ukážu vám bránu.“

Někdo upozornil doktora O'Neilla, že jsem tam. Když jsme odkládali můj pytel u recepce, vylezl ze své kanceláře. „Kapitáne, volal jsem před pár minutami na policejní stanici. O paní Seafortové pořád žádné zprávy. Nedoporučuji vám, abyste chodil ven sám.“

„Beru na vědomí.“ Předstírat větší zdvořilost jsem prostě nebyl schopen. „Pane Gierro?“

Za chvilku jsme už byli u brány. Ukázal prstem. „Tyhle chatrče jsou kolem celé zdi stadionu. Možná ji některý z těch squatterů viděl odcházet. Můžete se jich zeptat.“

„Ano.“

„Támhle za těmi chatrčemi vede Stojednašedesátá, na východ a na západ.“ Ukázal prstem. „Té se radši vyhněte.“

„Díky, Joe.“ Když strážný otevřel bránu, Gierra zaváhal a pak mi podal ruku. Stiskl jsem ji.

Došel jsem k nejbližším chatrčím, půl bloku vzdáleným, a klopýtal přitom o rozbitý asfalt, který pod plevelem skoro nebylo vidět.

„Hej!“

Otočil jsem se. Joe Gierra klusal za mnou. Zastavil se a pokrčil rameny, jako by byl v rozpacích. „Jen jsem myslel... Sakra. Prostě že půjdu s vámi. Ve dvou je to bezpečnější.“

„To není nut-“

„Je to dobrá ženská, vaše paní. Z těch milejších.“ Zapnul si bundu. „Pojďte, než si to rozmyslím.“

Usmál jsem se a měl jsem pocit, jako by ranním oparem prosvitlo slunce.

Šli jsme k nerovné řadě chatrčí postavených ze zbytků rozpadající se civilizace: z polámaných hlislitových panelů, s drolících se cihel spojených blátem. Nebylo vidět živou duši, ani

takhle v půli dopoledne.

U první chatrče jsem zaklepal na zprohýbané dveře. Ticho. „Jsou opuštěné?“

Joe se ušklíbl. „Děláte si legraci? Když vyhazujeme smetí...“

Došel jsem k vedlejší boudě, znova zaklepal. „Prosím, mluvte s námi. Neublížíme vám.“

Dveře se rozletěly. Vyhublá babizna ve špinavé kombinéze. V ruce se jí zaleskl nůž. „Hledám -“

„Zmiz!“ Její hlas skřípal jako hřebík po břidlici. „Jmenuju se kapitán Seafort. Moje -“ Skočila po mně. Když jsem couvl, skočila zpátky do boudy a přirazila za sebou dveře.

„Ježíši, Pane Kriste!“ Nevěděl jsem, že jsem to řekl nahlas, dokud jsem neuviděl Gierrovu tvář.

Přešli jsme neuspořádanou uličku a zaklepali na jinou boudu. Dveře se otevřely hned, jako by na nás její obyvatelé čekali. Snad to tak i bylo. Dva chraplaví mladíci, tak kolem dvaceti. Jeden se opíral o hůl. „Co-chceš?“

„Moje žena byla na klinice. Snažím se ji najít. Mám obra-“

„Sem jí nemerčil, a dyby, tak ti uka. Si vyser!“ Dveře se zabouchly.

„Hajzlové!“ odtušil jsem procítěně.

„A tohle uslyšíte od nich ode všech, kapitáne.“

„To jsou všichni takhle hrozní?“

„Ne. Tohle jsou ti civilizovaní.“ Prudce se otočil a zařval: „Na to zapomeň, kámo! Máme kudly!“ Zamračený otrhánek pozvedl kámen, pak si odplivl a zmizel. Zašeptal jsem: „Vy jste si vážně vzal nůž?“

„Ne. Neplánoval jsem, že půjdu s vámi.“ Zkusil jsem další dveře. Žena s otrhanými dětmi, které se jí tiskly k nohám, se podívala na moje holo a zavrtěla hlavou. „Sem jí nemerčila. Esi byla, tak je pryč. Nemá cveka hledat.“

„Dostal ji někdo?“ Mráz mi přejel po zádech. „Co jinak? Sem žádnej nechodí. My taky nejsme šúr.“ Zvedla nejmenší dítě, odkryla si prs a zaprosila: „Děte pryč, pane.“

„Děkuju, paní.“ Byla z nich ze všech nejslušnější. Ukázal jsem na konec uličky. „Co je támhle?“

„Skutečná ulice. Opuštěné obchody, staré byty.“

„Pojďte to zkusit.“

„To je moc daleko. Pojďte se podívat na druhou stranu plotu.“

„Dobře.“ Potom půjdu na ulici sám. Vrátili jsme se, kudy jsme přišli. Joe se zastavil. „Tohle je moc riskantní. Vrátím se dovnitř pro nějakou hůl nebo nůž. Potrvá to jen chvilku.“

Neochotně jsem ho doprovodil k bráně. Řekl jsem: „Sejdeme se na jižní straně areálu. Začnu u těch chatrčí, co jsou nejblíž k plotu.“

Odešel a já jsem se vypravil k pokřiveným boudám. Zacítil jsem něco odporného; nakrčil jsem nos. Možná měl Tolliver pravdu; nejlepší by asi bylo vrátit se do Londýna a nechat policisty, aby dělali svou práci. Tihle lidé - „Co chceš?“

Prudce jsem se otočil. Tři muži, dva z nich vousatí. Třetí byl rudý, jako by cvičil nebo měl horečku. Jednu ruku držel za zády. „Někoho hledám.“

„Holku?“

„Víte o ní něco?“ ptal jsem se dychtivě.

Jejich vůdce si mě prohlédl a podrbal se v ježatých vousech. „Kolik máš?“

Promluvil jsem tvrději: „Dost. Kde je?“

Ukázal do postranní uličky. „Támdle.“

Nikdo tam nebyl. „Počkejte, až se vrátí můj kamarád.“

„S kámem si vyser voko.“ Horečnatý se zašklebil a ukázal vypadané zuby.

„Táhni!“ zavrčel jsem tak, že to překvapilo i mě samotného. Vrazil jsem ruku do kapsy. „Sáhni na mě a seš mrtvěj!“ Zaváhali.

Ježatá bradka udělal rukou signální gesto. Obrátil jsem se k horečnatému. S úsměvem jsem k němu přistoupil a nakopl ho do slabin.

Zařval, padl na kolena a pustil laserovou pistoli, kterou držel za zády. Když se po ní ten třetí vrhnul, dupnul jsem mu na ruku. Zavyl, vyškrábal se na nohy a přitiskl ruku k sobě, zatímco já jsem popadl zbraň.

Vrazil jsem pistoli do kapsy. Jen Bůh sám věděl, jestli je v ní náboj.

Ježatá bradka po mně hodil kamenem. Vyhekl jsem, když mě zasáhl do boku. Zvedl hrubě horečnatého ze země. Připravil jsem se na nový útok, ale zmizeli za rohem.

Joe Gierra měl pravdu; tady člověk nemůže hledat sám. Budu potřebovat Adama Tenereho nebo policejní doprovod. A taky námořní obrněný člun by se docela hodil.

Nějaký zvuk. Z nejbližší boudy se vynořily nějaké přikrčené postavy. Teenageři. Jeden točil rezavým řetězem; druhý mával velkým špinavým nožem. Třetí měl v ruce otlučenou hůl. Obrátil jsem se a chtěl utéci, ale klopýtl jsem, protože mě hůl zasáhla do nohy. Potřeboval jsem kámen, trubku, cokoli. Sáhl jsem do kapsy, vytáhl pistoli.

„Zmizte! Střelím!“ Byla tak vybitá, že dokonce ani kontrolka neblikla.

„To ti je platný, maríno! Prázná!“ Chlapcova košile nebyla vlastně nic víc než cáry. „Nech mě bejt, sakra!“

Ten z řetězem zavyl a skočil. Hodil jsem mu pistoli do obličeje. Vytryskla krev. Padnul a držel se za oči.

Jeho společník zaútočil. Zasáhl mě svou holí ze strany do hlavy. Před očima se mi roztančily hvězdičky a já jsem se je snažil zahnat mrkáním. Přitom jsem mu sevřel krk. Strašně páchl.

„Pusmě, buzero!“ Chlapec se snažil vyprostit, ale já jsem nestál pevně na nohou. Držel jsem ho dál, teď už beze zbraně.

Poslední útočník nás obcházel a v ruce mu poškubával nůž. Skočil po mně. Strhnul jsem kluka, kterého jsem držel, tak, že se dostal mezi mě a nůž. Kluk zaječel, pustil hůl a stál celý roztřesený. Pak, jako by byl nevýslovně unavený, spustil hlavu na moje rameno. Nohy se mu podlomily a on se pomalu svezl na zem. Třetí útočník s vytřeštěnýma očima couvl. Z nože, který měl jeho druh v boku, kapala krev. Z toho pachu se mi zvedl žaludek, zamnul jsem si třeštící hlavu.

„Zasranej maríno!“ Zbývající mladík popadl upuštěnou hůl a zaútočil. Zachytil jsem ránu paží. Strašná bolest.

Vyrazil jsem proti němu a vrazil mu ramenem do prsou. Upadl, odkutálel se a vyskočil.

Byl jen kousíček za mnou. Uskočil jsem stranou a proletěl

dveřmi neobývané chatrče. Potřeboval jsem hůl, cihlu, cokoli. Zakopl jsem o polámaný stůl a hodil ho na zeď. Rozpadl se. Popadl jsem nohu stolu do ruky.

Rozzuřený mladík vletěl do dveří. Když zvedl hůl, couvl jsem a rozehnal se vší silou po jeho obličeji. Něco křuplo. Jeho tělo padlo dozadu. Jeho nohy vylétly vzhůru a zasáhly mě do břicha. Ztratil jsem rovnováhu a narazil hlavou o zeď.

13.

Hlava mě příšerně bolela. Ztěžka jsem otevřel oči, ale viděl jen černotu. Oslepl jsem? Zasténal jsem a dotkl se bolestivé boule po straně hlavy. Ležel jsem u zdi. Rval jsem se. Útěk. Řetězy. Hole.

Po kolenou jsem tápal ke dveřím. Látka, na něčem chladném a ztuhlém. Něco nerovného a kostnatého. A lepkavého. S výkřikem jsem ucukl rukama a horečně jsem je otíral o sako, o podlahu, o všechno, nač jsem dosáhl.

Poznal jsem, čeho jsem se to dotkl.

Slepý nebo ne, musel jsem odtud. Kde jsou ty mizerné dveře? Kdybych se dotkl té... té věci ještě jednou...

Zatuchlým smradem pronikl závan čerstvého vzduchu. Roztřeseně jsem vstal a začichal, abych zjistil, odkud přišel.

Kde u všech čertů jsou ty dveře? S rukama napřaženýma před sebe jsem se kolébal jako automat. Srazil jsem se s něčím tvrdým a rozrazil si ret a nos. Zaklel jsem a chytil se za bolavou tvář. Kraj těch zatracených dveří mi prošel mezi nataženýma rukama. Setřel jsem si stružku krve a vypotácel se ven, na vítaný čerstvý vzduch.

Proč se Joe Gierra nevrátil? Kdybych byl nahlas zavolal, třeba by to slyšel a pomohl mi. Ale mohli to slyšet i jiní. Možná mě pozorují i teď. Pomoz mi, Bože Pane. Ne kvůli mně, ale kvůli Annie. Nemá nikoho jiného.

Slabá záře, jakoby z dálky.

Protřel jsem si oči.

Světla.

Náhle jsem se zorientoval. Musel jsem ležet v bezvědomí až do noci. Ta vzdálená světla musejí být horňácké mrakodrapy na Manhattanu.

Jestli je to tak, potom klinika by měla být... tamtím směrem. Ne, nevzpomínal jsem si už, kterým směrem jsem se dal. Mohl bych to ale vymyslet, kdybych nezpanikařil.

Zavyl pes. Chloupky se mi naježily.

Hlasy, dost blízko. Ztuhnul jsem a zůstal bez hnutí. Siluety mě minuly.

Z ničeho nic jsem kýchl. Někdo zaječel. Dusot nohou. Ticho. Vycenil jsem zuby jako hladový vlk. Squatteři se mě báli stejně jako já jich.

Když si moje oči zvykly na tmu, uviděl jsem, jak nedokonalými zdmi probleskuje světlo. V chatrčích někdo bydlel. Zamžoural jsem a měl jsem dojem, že vidím konec uličky. Rozběhl jsem se tam a natáhl se jak široký tak dlouhý. Zaklel jsem a vyškrábal se na nohy. Proč jen jsem byl takový pitomec a šel jsem ven sám, bez světla a bez interkomu?

Vysoko nad mou hlavou hučela helikoptéra. Její reflektor tančil po rozbitém asfaltu. Policie? Jak bych přilákal jejich pozornost? Žádným hlukem ne, ten by neslyšeli. Mají infradetektory? To je k ničemu, ty ukážou každého živého tvora. Potřeboval jsem světlo. Vloupat se do některé té boudy a sebrat tam něco, z čeho by mohla být pochodeň. Rty se mi zkřivily v divošském úšklebku.

Rána mě zasáhla do zad a srazila mě na zem. Ochromeně jsem lapal po dechu. Ruce po mně chňapaly. Dech se mi vrátil křečovitým vzlyknutím.

Někdo mi uvolnil sako. Obrátili mě. Nějaké ruce popadly mé boty a začaly rozepínat přezky.

Ucukl jsem volnou nohou a kopl po té tmavé tváři. Postava upadla. Zvedl jsem se na kolena. Svištivý zvuk; přikrčil jsem se. Hůl mě minula o pár centimetrů.

Utíkal jsem, jako by mě honil sám satan. Odrazil jsem se od zdi, našel znovu uličku, zahnul za roh. Pod uvolněnou botou se mi zvrtnul malý kámen; pár kroků jsem poskakoval a pak se znovu rozběhl, i když můj kotník vysílal varovné vlny bolesti. Hlasy ztichly.

Narazil jsem do hromady odpadků. Zaječela nějaká kočka; já také. Ježíši, Bože Pane. Zapotácel jsem se a zachytil se opuštěného elektromobilu. Uvědomil jsem si, že jsem na normální městské ulici.

„Annie!“ řval jsem, až to dunělo. „Přišel jsem pro tebe. Pojď ven, proboha!“

Utíkající nohy. Vzpamatoval jsem se, přikrčil se za auto a spěchal pryč co nejníž u země.

Kam jsem to pro živého Boha mířil? Ta světla po pravé straně musejí být Manhattan. Je to na západ? Ne, na jih. Takže jsem utíkal... na východ... do tmy.

Zastavil jsem se, opřel se o dům a snažil se popadnout dech.

Klinika byla na Stojednašedesáté. Napínal jsem oči, abych uviděl její světla; bez nich cestu nikdy nenajdu. Takže se musím někde schovat do rána. Ti divoši znají ulice tak, jak je já znát nemůžu. Rozhlédl jsem se kolem a hledal úkryt.

Přede mnou mihotavé světlo. Civilizace? Za mnou zarachotila plechovka. Vrhnul jsem se k útočišti světla.

Nějaký instinkt mě přiměl zpomalit, jak jsem se blížil. Shrbené postavy poskakovaly kolem ohně, vypadalo to jako oživlý obraz Hieronyma Bosche. Jeden mlátil do židle, další do lahve. Jiný držel vysoko nad hlavou trubku, krákal a štěbetal. Několik tanečníků bylo nahých.

Nad ohněm podepřený rožeň. Na rožni pes. Holohlavé stvoření v ženských šatech vyskakovalo v opilém kruhu do výše a něco nesrozumitelného ječelo.

Krok za krokem jsem ustupoval, srdce mi bušilo. Za mnou se ozvalo zavrčení. Prudce jsem se obrátil. Dvě rudé oči nad zubatou tlamou. Zaječel jsem. Tvor couvl. Já také, směrem k ohni, kde nebezpečí mělo aspoň lidskou podobu.

Ten tvor zavrčel znovu. Možná to byl jen pes, ale nečekal jsem tam, abych to zjistil. Hnal jsem se k ohni a k dovádějícímu kmeni. Divoký tanec znejistěl. Někdo popadl hořící klacek, někdo nůž. Proběhl jsem kolem nich do tábora, srazil přitom tu holohlavou ženu, přeskočil jednu sedící postavu a zmizel do noci.

Snažil jsem se aspoň trochu ulehčit bolavému kotníku a kulhavě jsem se hnal středem cesty. Ohlédl jsem se přes rameno. Pronásledovali mě nazí tanečníci, vzteklý pes a všichni démoni pekelní. Vzdaloval jsem se všem, až na psa. Řada vykuchaných aut; zahnul jsem doleva.

Křik za mnou zesílil. Zvíře skákalo před ostatními, odhodlané, s vyplazeným jazykem. Zastavil jsem se a sebral

cihlu. Když se zvíře odrazilo, hodil jsem ji po něm. Pes bolestně vyštěkl a uskočil. Znovu jsem se otočil a utíkal, dech se mi přerývaně dral z hrdla. Pes kulhal za mnou. Za ním se ozýval křik lidí.

Hnal jsem se tmou dál, jednu botu jsem měl uvolněnou, div mi nespadla, a v patách se mi hnal vytrvalý pes a tanečníci. Kde jsou poliši, když je člověk potřebuje? Nejbližší stanice je...

Na Stopětasedmdesáté, říkal Joe Gierra. Zahnul jsem za roh, zabočil vlevo a hnal se dál.

Od nohou mi odskakovaly kameny; ti od ohně už se na roh dostali také. Už brzo budu tak unavený, že nebudu moci běžet, že mi bude všechno jedno. Musím si schovat aspoň trochu sil na chvíli, až mě zaženou do rohu.

V noční tmě trubka volala k útoku. Její tóny duněly širokou tichou ulicí znova a znova.

Otevíraly se dveře. Chlapci a mladíci se hnali na ulici. K honbě se připojili dva další psi a trubka znovu zazněla. Zamotal jsem se do honu na lišku, a ta liška jsem byl já.

Chňapaly po mně ruce; prorazil jsem jejich sevření a klopýtal dál.

Stopětašedesátá. Ještě deset bloků, ale já to nedokážu. Sotva jsem lapal po dechu. Přesto jsem utíkal dál a přivíral oči, abych udržel rytmus...

+ + + + +

„Pohyb, Seaforte!“ Seržant Tailor natáhl dopředu ruku s hůlkou.

„Rozkaz, pane.“ Vrhnul jsem se vpřed po dráze, dokud jsem nezískal několik kroků náskok. Seržant mě mohl snadno dohnat, ale věděl jsem, že nezrychlí jen proto, aby mě chytil. Vždycky byl fér. Přesto jsem si ale musel udržovat odstup; jedno klepnutí jeho hůlkou a čekal by mě výprask. Stávalo se to každou chvíli někomu, ne každý den, ale dost často. Nebyl jsem si jistý, ale měl jsem podezření, že se tempo pomalu zvyšuje.

Ještě dvě kola. Robbie Rovere byl o půl kola napřed, vedle kaprála Tollivera.

Zvládnu to? Za těch několik měsíců, co jsem byl na Odvrácené, jsem cítil, jak se moje výdrž zvyšuje, a už jsem musel vyměnit kalhoty a sako za větší velikost. Nebyl jsem si jistý, ale měl jsem dojem, že i můj hlas je malinko hlubší. Snad to bylo tím jídlem.

Seržant Tailor mě zase dotahoval. Mohl bych zasprintovat, snad i dohnat ty opozdilce asi deset metrů přede mnou, ale kdybych vyčerpal svůj malý zbyteček energie, zhroutil bych se před posledním kolem.

Klopýtl jsem a ztratil tempo. Tailorovy kroky se blížily. Sakra. Teď nemám na vybranou. Vystřelil jsem dopředu a zabrzdil, teprve když jsem ho nechal čtvrt kola za sebou. Teď stačilo jen vydržet.

Zahnul jsem do posledního kola. Za mnou seržantovy neúprosné kroky. Plíce se mi prudce nafukovaly. Tohle nebylo fér. Dostal jsem výprask teprve minutý týden. Lehký, to je pravda. Výprasky z běhu byly vždycky lehké. Ale to ponížení bylo nesnesitelné.

Klopýtal jsem dál. Jeho kroky se přiblížily. „Pohyb, chlapče."

Kývl jsem, protože jsem byl tak bez dechu, že jsem na to varování ani nemohl odpovědět.

Vzdálenost mezi námi se zmenšovala. Natáhl hůlku. Vrhl jsem se vpřed a vyhnul jsem se mu jen o pár centimetrů.

Znova se blížil. Kdybych jen nebyl v minulém kole zakopl. Teď už nevydržím ani tu zbylou čtvrtinu kola.

Hůlka se zvedla -

A já jsem padl. „Au!" A válel jsem se po štěrku. „Moje noha!" Držel jsem se za ni. „Proboha, můj kotník!"

Seržant si ke mně klekl. „Neklejte." Odstrčil mi ruce a osahal kloub. „Můžete s tím pohnout? A co takhle?"

Vzlykal jsem: „Bolí to. Asi jsem si to podvrtnul."

„To se stává. To bude dobré." Hvízdl na píšťalku, aby upozornil seržanta Swopese.

Ležel jsem na štěrkové dráze, zatímco ti dva se radili nad mým zpoceným tělem. „Zlomeného nemáte nic, Nicku. Ale pro jistotu to necháme prohlédnout na ošetřovně."

„Dobře, seržante."

Swopes se sklonil a podal mi ruku. „Nosítka potřebovat nebudeme, co?“ Nejistě jsem vstal. „Opřete se o mě.“ Udělal jsem to. Kulhal a poskakoval jsem na ošetřovnu.

Diagnostika kostí neobjevila žádné poškození; ošetřovatelé mi nohu asi na hodinu zabalili do ledových ručníků a pak mě poslali zpátky na ubytovnu. Osprchoval jsem se a převlékl. Když jsem se kolem poledne znovu připojil k ostatním, už jsem skoro nekulhal.

Během odpoledního vyučování se mi podařilo vyhnout se nevoli instruktorů, i když moje myšlenky byly kdovíkde. Seržant Swopes mě ten večer zprostil služby v jídelně. Jedl jsem nesoustředěně. Po večeři jsme se vrátili na ubytovnu, kde jsme před večerkou měli ještě osobní volno. Lehl jsem si na postel.

„Jsi v pořádku?“

Vzhlédl jsem a usmál se. „Jasně, Arlene.“

Sedla si ke mně a zašeptala: „Viděl jsi Petersona? Ten si to dneska pěkně ulehčil.“

„Jak to myslíš?“ Naklonil jsem se k ní.

„Byl jsi s ním na navigaci? Vasquez ho chytil, jak posílal psaníčko, a dal mu důtku.“

„No a?“

Podívala se na mě otráveně. „No a to bylo deset, ty chytrej. Musel jít k Zornovi.“

„Jo, dostal výprask. Proto leží na břiše.“

„A pak šel do kanceláře velitele.“

Kývl jsem. Nešťastný kadet musel zaklepat na velitelské dveře a pronést rituální slova: „Hlásí se kadet Peterson, pane. Posílá mě poručík Zorn, buďte tak laskav a zrušte deset mých důtek.“

Sandersová sklouzla z postele, sedla si na zem a přiblížila ústa k mému uchu. „Viděla jsem ho večer ve sprše. Nedostal výprask. Neměl žádné stopy, dokonce ani červené.“

Zašeptal jsem: „Třeba mu to Zorn odpustil.“

Ušklíbla se. „Už jsi někdy slyšel, aby někdo kadetovi odpustil výprask?“

Zavrtěl jsem zmateně hlavou. „Tak jak se z toho vykroutil?“

„Copak to nechápeš? On se u Zorna vůbec nehlásil. Jenom

počkal a pak šel k veliteli a nechal si zrušit důtky.“

Tiše jsem hvízdl nad Petersonovou drzostí. Kdyby na to někdo přišel... „Co s tím budeš dělat?“

Podívala se na mě pohrdlivě. „Já? To je jeho věc, ne moje. Jemu bude hořet za zadkem, když ho chytnou.“

„No páni.“

Když odešla, zahleděl jsem se na Petersona a pak jsem se zklamaně odvrátil. Měl jsem ho rád.

Zazněl zvonek upozorňující nás na konec osobního volna a blížící se večerku. Začali jsme se chystat do postele.

Když těsně před večerkou světla potemněla, otevřely se dveře. Seržant Swopes se po nás rozhlédl. Když promluvil, znělo to vážně. „Kadet Peterson, ven z postele.“

Chlapec okamžitě poslechl. Měl na sobě jen trenýrky. „Ano, seržante?“

„Oblékněte si kalhoty a košili.“

„Rozkaz, pane.“ Popadl svoje šaty. Všiml jsem si, že si dává pozor, aby se neotočil k seržantovi zády.

„A boty.“

Napůl oblečený Peterson čekal u svého lůžka. Seržant prošel uličkou tam a zpátky a na každého z nás se chvilku zahleděl. Pak se obrátil znova k Petersonovi. „Hlaste se okamžitě v kanceláři velitele.“

„Rozkaz, pane.“ Vyrazil ke dveřím.

„Se svým lodním pytlem.“

„Roz- cože?“

„Slyšel jste mě. Pohyb.“

Kadet Peterson nacpal své zbylé šaty do pytle a zmizel ve dveřích.

Seržant Swopes šel uličkou k Petersonově posteli a sedl si na kovovou pelest. Ve slabém světle vypadal spíš jako silueta. Po chvíli promluvil k protější přepážce.

„Zasvětili jste svoje životy Námořní službě Spojených národů. Služba je vás hodná. My doufáme, že vy budete hodni jí. K tomu vás cvičíme, připravujeme vás, učíme vás vědomostem a dovednostem, které musíte znát.“

Odmlčel se. V celé ubytovně bylo naprosté ticho.

„Nikdo z vás nebude tolerovat kadeta, který podvádí své kamarády. Víte, že musíte stát při sobě, bezvýhradně se spoléhat jeden na druhého, abyste v tvrdých podmínkách kosmu přežili. Stejně tak je nutné, aby se vaši kamarádi mohli spolehnout na vaši odvahu, vaši inteligenci, vaši čestnost.“

Vstal. „Musíte se také naučit, že nejen vaši kamarádi se spoléhají na vaši čest. Celá Námořní služba je zajedno s vámi. Kapitáni, admirálové, poručici a praporčíci. Důstojníci a mužstvo. Kuchaři a šéfinženýři. Vaše slovo je váš závazek ke každému z nich. A vždycky to musí tak být.“

Odmlčel se, dokud nebylo napětí skoro nesnesitelné, a pak si zase sedl.

„Nesmíte tolerovat podvody. Ani u mě, ani u sebe. Co je to podvod? Když udělám přepadovou inspekci a vy zakopnete zapomenutou ponožku pod lůžko, to je fér. Vaší zodpovědností je vypadat připraveně, mojí zodpovědností je tu ponožku najít. Ale když se zeptám: 'Kadete, je pod vaším lůžkem ponožka?', musíte odpovědět po pravdě. Nečestností porušujete svou nástupní přísahu, ale co hůř, porušujete i svou bezúhonnost, takže se z vás stane člověk, s jakým dlouho žít nevydržíte.“

Odněkud se ozval zdušený vzlyk.

„To, co dnes udělal kadet Peterson, bylo opovrženíhodné, ale rakovina byla už vymýcena. Jestli se objeví znova, záleží na vás. Vy jste dospívající a já jsem dospělý, ale dohromady jsme námořnictvo. Vy svými činy rozhodnete, jaké námořnictvo to bude.“

Znova vstal. „Chce někdo něco říct?“ V místnosti bylo ticho. „Nikdo?“ Došel ke dveřím a otevřel je.

Ozval se roztřesený hlas: „Ano, pane, já.“

Neotočil se. Pořád ještě s tváří ke dveřím řekl: „Ano, Seaforte?“

„Dnes jsem lhal, když jsem řekl, že jsem si poranil kotník. Upadl jsem schválně.“

Dlouhé ticho. „Pojďte se mnou.“ Vyšel ze dveří.

Byl jsem jen v trenýrkách a celý jsem se třásl, když jsem stál před ním v jeho kajutě.

„Proč, Seaforte?“

„Seržant Tailor se mě už skoro dotkl.“

Kývl. „To jste se tak bál lavice?“

Oči mě pálily. „Ne zrovna bál. Jenom - ne, nemám omluvu, seržante.“

„Nechte toho. Pravdu.“

„Už jsem nedokázal běžet rychleji. Hledal jsem nějaký způsob, jak z toho ven, a nic jiného mě nenapadlo. Zpanikařil jsem.“ Uši mi hořely.

„Zahodil jste svou bezúhonnost, abyste se vyhnul několika ránám od pana Zorna.“

„Já - ano, pane.“ Kdybych jen mohl podlézt pod dveřmi. Kdyby se aspoň na chvilku koukal jinam.

„Aha.“ Šel ke své kartotéce a vytáhl jednu složku. „Přečtěte si to.“

Otevřel jsem složku. Vlevo můj obrázek. Vpravo různé zprávy, výsledky zkoušek. Navrch lístek s dnešním datem. „Kadet Seafort předstíral zranění, aby se vyhnul hůlce. Prozatím neřešeno.“

Zavřel jsem složku. „Vy jste to věděl.“ Přinutil jsem se podívat se mu do očí. „Tak proč jste mě neposlal s Petersonem, pane?“

„Byla tu naděje, že to napravíte.“

Polkl jsem. Byl jsem tak nešťastný, že jsem nebyl schopen mluvit. „Co se mnou uděláte, seržante?“

„Já? Nic. To záleží na Tailorovi.“ Ukázal ke dveřím. „Oblékněte se a hlaste se u něj.“

„Hned teď?“

„Jak jsem řekl.“

O čtvrt hodiny později jsem klepal na dveře seržanta Tailora a div jsem se nesesypal strachy. „Hlásí se kadet Seafort, seržante.“

„To vám to trvalo.“

Dokrvava jsem se zarděl. „Vy to víte?“

„Ano.“

„Já -“ Připadalo mi to tak nedostatečné. „Já se omlouvám.“

„Ale už se stalo. Musím vám dělat kázání?“

Vzhlédl jsem. „Ne, pane. Chápu, co jsem udělal.“

„Liší se to nějak od toho, co udělal Peterson?“

Samozřejmě že ano. Peterson výslovně lhal, předstíral, že dostal výprask. Já jsem jen... Díval jsem se na přepážku, ale místo ní jsem viděl otce a domov. Možná, až mě vyhodí, bych se mohl učit odvaze na těch kamenitých pastvinách v Cardiffu. A možná časem dokonce i čestnosti.

„Ne, pane. Je to totéž. Zasloužím si stejný trest.“

Ostrým tónem odpověděl: „O tom rozhodnu já.“

„Ano, pane.“

Sedl si na postel a zavrtěl hlavou. „Prospěl by vám nějak výprask?“

Vyhrkl jsem: „Možná mi neprospěje nic.“ Když se na mě překvapeně podíval, rychle jsem pokračoval: „Neměl bych ani být tady, na Akademii. Neprošel jsem finálním výběrem. Věděli, že na to nemám. Nechte mi dát výprask, nebo se mě zbavte, seržante. Udělejte něco, abych neublížil ostatním.“

„Klid, Seaforte.“

Polykal jsem slzy. „Je to pravda.“

„No dobře.“ Přemýšlel, a ta chvíle se mi zdála nekonečná. „Žádný výprask.“

Bojovala ve mně úleva se zoufalstvím. „Proč ne?“

„Chápete, co jste udělal, a buď to uděláte znova, nebo dospějete. Lavice by vás nenaučila nic.“

„Ale potrestáte mě?“ řekl jsem s nadějí.

„Čtyři důtky. A služba na mytí nádobí, měsíc, večer co večer. Je to tvrdá práce, ale hlavu vám nezatíží. Budete mít čas přemýšlet.“

„Děkuji, pane.“

„To je všechno.“

Když jsem byl už skoro ze dveří, zastavil mě. „Byl bych se vás tou hůlkou nedotkl, Nicky.“

„Já už jsem nemohl běžet ani o trochu rychleji, a vy jste se pořád blížil!“

„Ale nedotkl jsem se vás a ani jsem nechtěl. Snažil jste se naplno.“

Vykřikl jsem: „A jak jsem to měl vědět?“

„Měl jste věřit mně i námořnictvu. Jako já chci věřit vám.“

Otřel jsem si oči. „Tak proč jste se tak přiblížil?“

„Zkoušel jsem vaši těloduši.“

Konečně jsem to pochopil. Od té doby, co jsme přišli na Akademii, nám každou chvíli kázali, že do něčeho máme dát „tělo i duši“. Bylo to takové místní heslo a samozřejmě se zkracovalo na „tělodu ši“.

„Zvýšil jsem tempo, a vy jste se mnou držel krok. Zvýšil jsem ho ještě víc, a zase jste to dokázal. Když běžíte, soustřeďte se na každý krok, jeden po druhém, jako by byl jediný. Nestarejte se o ostatní, které přijdou po něm. Máte větší výdrž, než si myslíte. To jsem chtěl, abyste se naučil.“

„Seržante, mně je to líto. Prosím, já to myslím vážně!“

„Já vám věřím, kadete. Odchod.“

Vlekl jsem se zpátky na ubytovnu.

+ + + + +

„Po ňom! De pro chlupy!“

Sípavě jsem dýchal. Stodevětašedesátá; ještě šest bloků. Risknul jsem další ohlédnutí přes rameno. Jeden kluk jel na rezavém kole, pár dalších mělo skateboardy.

Chlapec na kole divoce šlapal a točil přitom těžkým řetězem. Řval: „Maso! Bude žrádlo!“

Skočil jsem na chodník, ale válel se na něm polámaný nábytek a smetí. Vyjekl jsem, když se mi znovu podvrtla noha a já jsem skoro ztratil uvolněnou botu. Zabočil jsem zpátky na ulici. Jezdec se ke mně přiblížil, řetěz nad ním sviště l.

Zastavil jsem se na místě, přikrčil se pod roztočeným řetězem a skočil. Jezdec se zřítil na chodník. Utíkal jsem dál, ale před očima se mi mlžilo. Už jsem nemohl.

„Ale můžete, Seaforte.“

Dalších pět bloků ne, seržante. Vážně.

„Ještě pár kroků, chlapče.“

Poslušně jsem udělal, co mi říkal. Postará se o mě. Námořnictvo se vždycky postará.

Stodvaasedmdesátá. O celé věky později Stotřiasedmdesátá. Většina toho davu to už vzdala. Pár šklebících se mladíků se

hnalo dál a čekalo na moje zakolísání.

Stanice bude určitě osvětlená. Přede mnou bylo všechno temné, ale na východě něco zářilo. Prosím, Bože Pane. Joe říkal Stopětasedmdesátá. Nenech mě utíkat přes půl města. To nedokážu, dokonce ani kvůli Annie.

Nějak se mi podařilo dostat se na roh. Kde jsou sakra ti poldové?

Támhle. V dalším bloku směrem na východ, jasně osvětlená v okolní tmě. Obklopená vysokým a pevným drátěným plotem. Vypadala spíš jako pevnost. Okolní budovy byly odklizeny, takže stála na velkém vyklizeném prostranství.

Uštvaně jsem klopýtal k plotu. Dva mladíci se ke mně blížili a vysmívali se: „Von de k chlupům!“ Nějaká ruka mi chňapla po košili.

Prásknutí laseru, útočník padl. Cukl jsem sebou, pak jsem si uvědomil, že ta rána přišla ze stanice. Ostatní mladíci se schovali na druhé straně ulice ve tmě.

Brána nikde. Vyčerpaně jsem se chytil plotu, abych neupadl. Zasyčení.

Zaječel jsem bolestí a schoval si spálenou ruku do podpaží. Na druhé straně ulice výsměšný chechot. S uslzenou tváří jsem klopýtal po chodníku. Hlavní brána. Díky Bohu Pánu.

Dotkl jsem se prstem mříže. Nabitá nebyla. Lomcoval jsem s ní zdravou rukou a hledal nějaký zvonek nebo kameru. „Pomozte mi!“ Měl jsem v úmyslu křičet, ale sotva jsem krákoral.

Interkom, kterého jsem si nevšiml. Nahoře na bráně. „Zmiz od tý brány, tranďáku! Až do rána máme zavřeno!“

Do plotu narazil kámen. Lovci byli za mnou.

„Jdou po mně!“

„Budeme tě krýt k rohu, pak si musíš poradit sám.“

„Jsem Nicholas Seafort! OTEVŘETE SAKRA TU BRÁNU!“

„Ty ti nehelfnou!“ Mladík odvážnější než ostatní vyběhl doprostřed ulice s cihlou v ruce. „Zežeru tě!“

Nový hlas. V reproduktoru zněl kovově. „To je on, ten, co velitel Chai říkal, že se po něm máme koukat! Otevřete bránu!“

„Tak poď, maríno!“ Doletěla ke mně cihla a zavadila mi ze strany o čelo.

Klopýtl jsem a svět se roztočil.

„Žrádlo!“

Černo.

+ + + + +

„Jste v pořádku, pane?“

Ležel jsem na zádech, studený obklad na čele. Jasně osvětlená místnost. Zaostřil jsem na mladou tvář, která se ke mně skláněla, na modrou uniformu. „Vy jste polda?“

Zamračení. „Jsem policista, ano, pane. Strážník Wesley De Broek.“

„Jsem na stanici?“

„Pátý sjednocený okrsek, stanice na Stopětasedmdesáté ulici.“

Ležel jsem a snažil se sebrat. „Pomozte mi sednout.“

Mladý strážník mi jednou paží podepřel zezadu krk. „Pomalu, kapitáne. Užil jste si svoje.“

„Jsem v pořádku.“ Aspoň myslím.

„Řeknu veliteli Chai, že jste se probral.“

„Počkejte chvilku.“ Udělal jsem inventuru. Ruku jsem měl ovázanou. Košili na prsou roztrženou. Sako nikde.

Na druhé straně místnosti viselo na zdi zrcadlo. Podíval jsem se do něj. Bože dobrý. Na čele modrá boule. Nos jsem měl samou krev, ret oteklý. Zasmál jsem se. „Přesně jako na obálku Holoworldu.“

„Dost vás zřídili, pane. Ale vlastně máte štěstí. Někteří z Vytrvalců, když s nimi tranďáci skončili...“

„Už chápu, proč neotevíráte bránu.“

„No, ano.“ Vypadal v rozpacích. „Nikoho nenapadlo, že se objevíte u stanice uprostřed noci. Jensik myslel, že se to proslechlo a že si s námi tranďáci hrají.“

„Aha.“

„Věděli jsme, že tam někde jste. Nějaký britský poručík volal už nejmíň desetkrát. Obrací nebe a zemi.“

Ach, Tollivere. Netušil jsem, že vám na mně záleží.

Dokulhal jsem k židli. „Pane De Broeku, tady to místo...“ Moje gesto zahrnovalo celý okrsek. „Vláda úplně ztratila kontrolu. Proč celou tu oblast neopustí, nebo nepovolají vojsko?“

Strážník De Broek vrazil ruce do kapes a hleděl do pancéřovaného okna. „Do toho já nemám co mluvit, pane. Podle mého názoru bychom měli tuhle stanici zavřít. Nechat Bronx tranďákům a ustoupit na Manhattan. Kdybychom tam soustředili síly, mohli bychom aspoň část centra udržet. Přinejmenším pod mrakodrapy.“

„Proč to neudělají?“

„Vytrvalci pořád mají voličské průkazy, a to tak dlouho, dokud se jim daří dát dohromady peníze na daně. Vzhledem k tomu, že cena pozemků klesla na nulu, můžou si dovolit si ty průkazy držet. Je to jediná naděje, kterou mají na aspoň minimální policejní ochranu.“

„A můžete pro ně něco udělat?“

„Ve dne hlídkujeme s helikoptérami nad jejich obchody. Dokonce udržíme i většinu cest. V noci... sám vidíte, jak to vypadá.“

„Máte přece dostatečnou palebnou sílu -“

„Naše infradetektory a naváděné bomby můžou zabít všechno, co se pohne. Ale když nejsme pevně rozhodnutí si prostřílet cestu, můžeme přijít o heli, jako loni v listopadu. Tři naši lidé přišli o život.“ De Broek si zamnul obličej. „Občas vidíme věci... k neuvěření. Dokonce i pro mě, a to jsem polda už šest let.“

„Moje žena je někde tam.“ Musí být. Na jedinou možnou alternativu jsem ani nedokázal pomyslet. „Radši zavolám velitele.“ Opřel jsem se, unavený a rozbolavělý. Velitel okrsku přispěchal. „Díky nebesům, že jste v pořádku.“ Podal mi ruku jako politik. „Zůstaňte u nás do rána, jestli chcete, nebo vás můžeme někam odvézt hned. Co byste radši?“

„Najděte mou ženu.“

„Budeme se snažit. Jak víte, není to tu žádná rajská zahrada.“ Na chvilku se odmlčel. „A dnes...?“

Povzdechl jsem. Dokud nebudu vědět, co se s Annie stalo, nebudu mít klid, ale její stopu nedokážu najít. Transpopové mi nepomůžou; spřáhnou se proti každému cizímu člověku.

Nemohl jsem pro ni nic udělat; to jsem teď viděl. A moji kadeti mě čekali. Kolem a kolem vzato, měl jsem povinnosti.

Lásko, miloval jsem tě. Mrzíme, že jsem byl tak slabý.

Doufal jsem, že Anniin obrázek, její ostýchavý úsměv, snad prorazí jejich zachmuřené nepřátelství. Ale nic pro ně neznamenala, ani pro policii. Nikomu nebyla drahá, jen mně.

Mně a-

Vzhlédl jsem, rty oschlé. „Odvezte mě do Sheratonu.“ Velitel okrsku se obrátil k De Broekovi. „Zavolejte heli. Dopravte ho do hotelu.“

Opatrně jsem vstal. „Pytel mám pořád ještě na klinice. Musíme se pro něj zastavit.“

+ + + + +

Přistáli jsme v areálu kliniky. De Broek vyskočil, aby donesl mé věci.

Od brány k nám někdo utíkal. „Jste to vy, pane?“

Adam Tenere vyskočil na schůdek, vlasy rozcuchané. „Díky Bohu Pánu. Nevěděl jsem, co mám dělat, tak jsem zavolal pana Tollivera a -“ Zarazil se a zasalutoval. „Hlásí se praporčík Tenere!“

Vytřeštil oči, protože si teprve teď všiml mé zkrvavené košile a ovázané ruky. „Pane, jste -já vím, že jste říkal, že mám zůstat v hotelu, ale já jsem...“

Zavrčel jsem: „Dokončete sakra tu větu!“

„Měl jsem o vás hrozný strach,“ dořekl ulekaně.

Podíval jsem se jinam a odkašlal si. „Promiňte. Mám za sebou těžkou noc.“

De Broek běžel zpátky s mým pytlem přes rameno. Adam ustoupil.

De Broek vylezl nahoru. „Tenhle mládenec letí s námi?“

„Vypadá to tak.“ Poposedl jsem. „Letíme.“

Když jsme letěli nad potemnělým městem, dovolil jsem

Adamovi, aby mi pomohl převléci se do čisté košile. I tak můj vzhled podrobil značné zkoušce uštvané recepční na heliportu. Bez saka a ovázaný jsem kulhal chodbou nejvyššího patra. No, nedalo se nic dělat. Usadil jsem se ve vaně, abych si dal pořádnou koupel.

Vynořil jsem se s čerstvým obvazem na odřeninách a už jsem si zase připadal skoro normálně, i když zoufale unavený. „Podejte mi interkom, Adame." Spustil jsem se do křesla.

Čekal jsem na spojení. „Tady kapitán Seafort. Sežeňte mi admirála Duhaneyho, okamžitě."

„Službu má kapitán Helgar, pane. Admirál je ve svém bytě a spí."

„Vzbuďte ho."

Nevěděl jsem jistě, jestli se zajíkl Adam nebo ten poručík.

„To nemůžu, leda by šlo o okamžitou akci flotily. Dám vám kapitána Helgara."

Helgar měl vyšší senioritu než já a odložil by mou žádost až do rána. Další ztracené hodiny. Zavrčel jsem: „Řekl jsem Duhaneyho, ne Helgara! Sežeňte ho na drát, nebo vás to bude stát místo, jestli ne kůži. HNED!"

Linka cvakla. Svíral jsem interkom a uvažoval, jestli jsem právě vyhodil svou kariéru oknem. Duhaney měl dost důvodů mě propustit z námořnictva i bez téhle poslední provokace. Neklidně jsem poklepával do područky křesla.

Půl minuty. Pak: „Duhaney." Znělo to ospale.

„Nick Seafort."

„Já vím. Poručík Sprey si málem ucvrknul do kalhot. Doufám, že jde o něco důležitého."

Vyhrkl jsem: „Pane, jsem v průšvihu a potřebuji pomoc."

Jeho tón se okamžitě změnil. „Co se děje, Seaforte?"

„Moje žena." Rychle jsem vysvětlil, co se stalo s Annie. „Opustil jsem svou práci bez povolení, abych se ji pokusil najít. Poručík Tolliver řídí základnu."

„Jak vám můžeme pomoci?"

„Především schvalte mou nepřítomnost. Opustil jsem základnu bez schválení a nechci, aby se to objevilo v holozínech. Nemůžu od svých kadetů chtít, aby dodržovali

pravidla, když to nedělám sám.“

„Jako by se už stalo. Kristepane, Seaforte, vždyť je to vaše žena. Samozřejmě, že jste ji šel hledat.“ Zamyslel se. „Ale proč to nechcete říct holozínům? Kdyby se její obrázek objevil na veřejných zpravodajských obrazovkách, někdo by si jí mohl všimnout.“

„Pane, ono je to tady horší, než si myslíte. Zpráva v novinách by rozpoutala honbu. Někdo by ji mohl zajmout kvůli výkupnému, nebo ji zabít.“ Pokud už není mrtvá.

„No dobře, jak chcete. Co ještě?“

„Abych ji našel, potřebuji pomoc. Mám na mysli někoho konkrétního, ale všechny přesuny personálu jsou pozastavené. Mohl byste -“

„Koho chcete. Řekněte to personálnímu.“

Polkl jsem. „Pane, já nevím, jak vám mám poděkovat.“

„Občas trochu pohlaďte po peří senátora Bolanda. Nebo je to moc, kapitáne?“

Ticho. „Omlouvám se, pane.“

Odfrkl si. „Ať jste udělal cokoli, od té doby se o svém synovi nezmínil. Určitě jste ho nějak doběhl, za to bych dal krk. A jednou zjistím, jak jste to udělal.“

„Jestli chcete, řeknu vám to hned.“

Zasmál se. „Ne, jsem si jistý, že jste se držel rozkazů, i když svým vlastním stylem. Detaily bych radši neznal. Můžu teď jít zase spát, Nicku?“

„Ano, pane, samozřejmě.“

Jeho hlas zvlídněl. „V té věci s vaší ženou vám moc přeju úspěch. A budu se za vás modlit.“

„Děkuji, pane.“ Snažil jsem se ze sebe vynutit slova.

„Dobrou -“

„Admirále!“

Zdálo se, že se lekl. „Ano?“

Sevřel jsem pevně interkom a zhluboka se nadechl. „Ještě něco byste měl vědět, než mě necháte velet Akademii.“ Seržant Darwin T. Swopes stál v uličce a tvářil se vážně. Pozvedl jsem k němu oči.

„No tak povídejte.“

Řekl jsem: „Kapitán Higbee z personálního. Nelíbilo se mi, koho vybral jako náhradu za poručíka Sleaka, tak jsem mu řekl, že mám dost vlivu, abych ho zničil, když nebude spolupracovat.“ Držel jsem interkom u ucha a čekal na výbuch.

Povzdechl. „Vycvičili vás příliš dobře, Nicku Seaforte.“

„Já vám nerozumím, pane.“

Zaváhal, jako by hledal slova. „Snažte se to brát jako dvoje námořnictvo, synku. Jedno, o kterém vám říkali, a námořnictvo, ve kterém jste vy. To chrání hvězdné cesty a mobilizuje všechny své zdroje, aby dokázalo bojovat s rybami. To druhé, to, do kterého patřím já, bojuje o dotace a staví nové lodi. To, co vám říkali o cti, pravdě a bezúhonnosti, to platí ve vašem námořnictvu. V mém to neplatilo nikdy. My jsme politikové, chlapče. Vždycky jsme byli a vždycky budeme. Přijímáme syny senátorů, snažíme se, aby byli byrokrati spokojení, nakupujeme zásoby a vyzbrojujeme lodi, abyste vy a vaši hrdinové mohli bojovat.“

„Pane, já -“

„Nechte mě to dořící. Tak je to ve Washingtonu, v Londýně, na chodbách Spojených národů. Když chcete vybavení, musíte se o něj poprat, nebo zaplatit, co se zaplatit musí. Když chcete někoho do štábu, vytáhnete si ho, ať to stojí co stojí. Higbee si mi stěžoval před třemi dny. Řekl jsem mu, ať mi dá pokoj. Usoudil jsem, že když máte dost odvahy, abyste ho zastrašil, dostanete svůj personál. Jestli ne, neměl jste Akademii vůbec vést.“

Mlčení se prodlužovalo. Dodal: „Nicku, nemusíte se stát součástí mého námořnictva. Jen chci, abyste o něm věděl. Dělejte, co musíte, a netrapte se výčitkami. Tak ten systém prostě funguje.“

„Rozkaz, pane.“ Nic jiného jsem říct nedokázal.

„Dobrou noc.“ Zavěsil.

Uspokojivé, kadete.

Prudce jsem vzhlédl. „Co jste říkal, seržante?“

Adam na mě vytřeštil oči. „Nic jsem neříkal, pane.“

„Vy ne. Pan -“ Zbytek jsem spolkl. Na jeden den už jsem se zesměšnil dost. „Adame, než si půjdete lehnout, zavolejte

koordinační oddělení. Chci pozemní vozidlo a heli v pohotovosti. A další sako, přivezl jsem si jen jedno. Ať se o to postarají.“

„Rozkaz, pane. Jsou čtyři ráno, pane, nevím, jestli tam -“

„Někdo to zvedne. Námořnictvo nikdy nespí.“

Když jsem byl sám, svlékl jsem se, lehl si na postel a ztlumil světla. Svého příštího úkolu jsem se děsil. Po chvilce jsem znovu vzal interkom a zavolal na Admiralitu. „Personální, prosím.“ Čekal jsem na spojení. Srdce mi bilo prudčeji.

„Personální. Poručík Dervis, službukonající důstojník.“

Mluvil jsem jako ztělesněná sebejistota. „Tady kapitán Nicholas E. Seafort, volám na rozkaz admirála Duhaneyho. Nejvyšší priorita, okamžitá akce. Potřebuji na pevninu přeložit jednoho muže z U.N.S. Waterloo; je v domovské soustavě. Do hodiny pro něj pošlete raketoplán. Chci ho do zítřka odpoledne mít na Von Walthers.“

„Kdo je to?“

Srdce mi bušilo. Dalo mi velkou námahu říct to nahlas: „Jmenuje se Eddie Boss. Námořník první třídy.“

14.

Neklidně jsem přešlápl v interkomové budce na kosmodromu. „Já vím, co dělám, Edgare.“

„Nemá nejmenší důvod věřit vám, pane, nebo chtít vám pomoci.“

„Já to zvládnu. Mezitím velíte vy. Mám na to od admirála souhlas.“

„Na tom mi celkem nezáleží, pane. Už jsem měl schválení od vás.“

Tolliver měl pravdu. Jednal podle rozkazu, a to ho zbavovalo odpovědnosti.

„Ti zvláštní kadeti, Arnweil, Kyle Drew a Stritz.“

„Ano, pane?“

„Možná víte...“ Povzdechl jsem. Nebyl důvod to nepřiznat, obzvlášť Tolliverovi. „Nemám ponětí, co mám s nimi dělat.“

„Já je zaměstnám nějakými pochůzkami, ale podle plánu měli být s vámi.“

„Ne tam, kam se chystám.“

„Příští týden máte být na tom ceremoniálu s Wellingtonem. Co kdybyste je vzal s sebou? Aspoň by se měli na co těšit.“

„Zbláznil jste se? Zelení kadeti mezi nejvyšším velením námořnictva, na křtu nové lodi?“

„Proč ne?“

„Protože... protože...“

„Tak vidíte.“

„Já si to rozmyslím.“ K budce přistoupila nějaká žena a významně hleděla na interkom. Zahnal jsem ji gestem.

„Ano, pane. Škoda, že jim to nemůžu říct hned, aby věděli, že nejsou jen vaši poslíčci.“

„Všichni kadeti jsou poslíčci.“ Odmlčel jsem se. „No tak dobře, řekněte jim to.“

„Jak si přejete, pane. Doufám, že tentokrát tam půjdete ozbrojený?“

„Ano.“ Pistolí, ničím víc. Šlo o to najít pomoc, ne válčit s

transpopy. „Už máte hotovou tu zprávu?“

„Čekám na odpověď od ‚Světových skafandrů'.“

„Už dorazil Jeff Thorne?“

„Čekáme ho dnes odpoledne. Posílám pro něj jednoho praporčíka na londýnský kosmodrom.“

„Dobře. Tak ho ode mě pozdravujte. Uvidíme se, až - až tohle skončí.“

„Šťastnou plavbu, pane.“ Zavěsil jsem.

Vrátil jsem interkom na místo a dokulhal k přepážce. Adam vyskočil ze svého místa a přidal se ke mně.

„Brána dvanáct je támhle, pane.“

„Umím číst,“ zavrčel jsem.

„Ano, pane. Jestli vás bolí noha, tak ho můžu přivést.“

„Nejsem invalida.“ Všichni se chovají, jako bych byl, od chvíle, co jsem převzal velení. Třeba jak mi poslali Adama naproti do Přístavu Země, jako bych nenašel cestu sám. Skoro se mu tehdy podařilo ze mě toho invalidu udělat doopravdy.

Kulhal jsem ještě pár kroků, přes prázdnou čekárnu.

Pak jsem vzdychl. „No dobře, počkám tady. Poznáte ho určitě snadno. Není vyšší než vy, ale asi tak dvakrát širší. Kdybyste přece jenom pochyboval, stačí vyvolat jeho jméno.“ Usadil jsem se v klubovně pro cestující.

„Rozkaz, pane. Mám vám podat nějaký holozín?“

„Jděte!“ Nepotřeboval jsem ani holozín, ani polštář a deku. A ze všeho nejmíň ošetřovatelku, kruci.

Seděl jsem zachmuřeně. Za pár minut se budu muset znova podívat na Eddieho Bosse. Ušklíbající se tvář mladého námořníka mi vyvstala před očima. Paže, které by dokázaly zlomit páteř. Jeho pohrdlivý úsměv s mezerami mezi zuby. Jeho -

Znovu jsem povzdechl. Eddie se zachoval špatně, ale netvor nebyl. Nejdřív ho vytáhli z ulic Dolního New Yorku v rámci nepovedeného projektu na přesídlení transpopů, pak zůstal na opuštěném Vyzývateli spolu s Annie a se mnou. Když jsem zavřel oči, viděl jsem znova jeho mohutnou ruku, jak se s posvátnou úctou dotýká mojí, když jsem přísahal, že ho budu učit číst.

Představoval jsem si Eddieho u svého leštěného konferenčního stolu, jak se snaží dát dohromady obtížná slova. A vzpomněl jsem si také, jak jen několik minut po tom, co složil přísahu jako námořník, srazil Chrise Dakka na palubu, když mladý horňák sám přísahat odmítl. Viděl jsem ho-

Dost, nechtěl jsem ho už vidět vůbec.

- v jídelně Vyzývatele, jak váhá a kroutí se rozpaky. Naučil bych ho horňáckou řeč, horňácké chování, aby nemusel být až do smrti pohrdaný tranďák?

Pracovali jsme celé týdny. Pomalu zvládal civilizovanou výslovnost, snažil se zjemnit své primitivní chování. Nakonec uspěl.

A pak mi přivedl Annie, abych totéž udělal i pro ni.

„Hlásí se praporčík Tenere, pane."

Násilím jsem se vrátil zpátky na kosmodrom. „Dobře, pane Ten-"

„Hlásí se námořník Boss, pane."

„Volno, oba." Praporčík se uvolnil; Eddie Boss ne.

„Raketoplán přiletěl dřív, pane. Přistál už -"

„Mlčte, praporčíku. Dobrý den, pane Bossi."

Svalnatý mladý námořník něco zavrčel. Upíral pořád oči před sebe.

Zdržoval jsem. „Pane Bossi, řekli vám, proč vás přivezli sem dolů?"

„Ne." Do té odpovědi patřilo „pane", ale neměl jsem v úmyslu ho na to upozornit.

„Požádal jsem o vás. Potřebuji pomoc."

Zkřivil tvář. „Mám na vybranou, kapitáne?"

Dobrá otázka. Mohl bych mu přikázat, aby poslechl, ale k čemu by mi ta vynucená pomoc byla dobrá? A mohu mu vůbec nařídit, aby riskoval život pro můj soukromý zájem? „Ano, máte na vybranou."

„Tak volím ne."

Adam se k němu pohoršené otočil. „Mluvíte s kapitánem!"

„Já vím, kdo to je."

Praporčík se naježil. „Chovejte se slušně, námořníku! Tohle je -"

„Pane Tenere, nechte nás o samotě.“ Věděl jsem, že chlapec se jen snaží konat svou práci. K povinnostem mladších důstojníků patří udržovat pořádek mezi mužstvem.

„Rozkaz, pane.“ S vyčítavým pohledem chlapec ustoupil mimo doslech.

„Pane Bossi-“ Zarazil jsem se, polkl hořkost. Udělám všechno, ať to stojí co stojí. „Annie je pryč, Eddie. Utekla z nemocnice. Jestli je živá, je někde v ulicích. Musíme ji najít.“

„Já ne. Vy.“

Tiše jsem řekl: „Nic pro vás neznamená?“

‚Annie Wellsová? Ta tranďácká děvka, co si vzala ňákýho horňáckýho kápa? Ta pro mě neznamená nic!“

„Eddie!“

„Ona ne. A vy tup- taky ne.“

Nohy mě neudržely. Zprudka jsem si sedl. „Eddie, já to bez vás nedokážu. Koukejte, co se stalo, když jsem to zkusil.“ Zvedl jsem zavázanou ruku k modřinám na své tváři.

Zlomyslně se zašklebil. „To když vidím, tak je mi drsně.“

Zhluboka jsem se nadechl. „Je to... je to kvůli Ústřednímu městu? Že jsem vás poslal pryč?“

„Ne, si myslíte, že to Eddieho ňák krklo? Že ho strčili na ňákou velkou loď, co frčí pábuvíkam, fuč vodě všech vostatních, fuč vod ní?“ Mávl rukou. „S papírama, ve kerejch je, vodvezte ho pryč, jeho kápo se na něj krká, tak bude mejt blbou palubu až domu?“ Pak Eddie přešel k posměšné verzi své nejlepší výslovnosti. „Myslíte, že mi na tom nějak záleží, kapitáne Seaforte, pane?“ Tvář měl potemnělou.

„Eddie, když jsem vás s ní našel, byl jsem bez sebe.“ Hleděl jsem oknem na vozíky se zavazadly. „Nechápal jsem to.“ Přiměl jsem se podívat se mu do očí. „Ale teď už chápu. Pro vás to bylo jiné. Tranďácká - transpopská kultura není jako ta moje. Sex je běžnější, víc pro zábavu. To, v čem já jsem viděl zradu, bylo pro vás jako -jako -“

„To nebylo nic,“ zašeptal. „Lautr nic, kápo. My sme kmen, kápo. Kmen to dělá furt! Kluci a holky, kluci a kluci, holky a - nic na tom néni, v kmenu!“

„Eddie, pomozte mi.“

Jeho výraz zase ztvrdl. „Ne. Já už tranďák nebudu. Nikdá.“

„Budu vás prosit třeba na kolenou, když to jinak nepůjde. Prosím.“

Ústa se mu roztáhla v krutém úsměvu. „Jo, to se mně páčí. Proste Eddieho, zmerčíte, co uďá.“

Annie, pro tebe i tohle, tak moc tě miluji. Sklouzl jsem ze židle a padl na kolena, bez ohledu na procházející davy. Očima jsem se zabodl do jeho. „Eddie, snažně vás prosím. Pomozte mi najít -“

Prudce mě zvedl. „To neďejte, kápo! Pro žádnýho!“ Oči se mu vlhce leskly. „Neplazte se před Eddiem. Nikdá!“

„Pomozte mi!“ zašeptal jsem.

Obrátil se stranou a uhodil pěstí do přepážky. Zachvěla se. „Bohajeho, já sem vás chtěl nenávidět!“ vykřikl. „Furt pryč na tý lodi, viděl sem váš ksicht, rozmlátil sem ho, ale furt se vracel, furt na mě zíral, jako dyž sem chtěl učte mě číst. Ty voči, smutný, ale eště něco, jako ste zíral na Annie, pozdějc. Zatraceně, já sem vás chtěl nenávidět!“ Hlas se mu zlomil. Skoro neslyšně dodal: „Nemoh sem.“

„Eddie.“

Na chvilku nahrbil nešťastně ramena. Pak se narovnal a obrátil. „Né kvůli vám! Kvůli ní, že je kmen! Kapišto?“ Srdce mi poskočilo. „Jak sám chcete.“ Kývl. „Kvůli ní.“ Sebral svůj pytel a vykročili jsme chodbou. Eddieho prsty se sevřely kolem mé paže. „Kvůli ní, věčinou. Jenom kapku pro vás.“

Kapitána se dotknout nesměl. Kdyby to viděl ten mladý praporčík, který k nám běžel, mohl ho na místě popravit. Přesto jsem se usmál a jemně stiskl Eddieho ruku. „Kapku stačí.“

+ + + + +

Eddie se vyvalil z heli. Následoval jsem ho k nemocniční bráně. „Vyšla ven s nějakými návštěvníky a zmizela.“ Námořník zamžoural po okolních chatrčích, ale neřekl nic.

„Můžeme přespávat tady a každé ráno jít ven a -“

Eddie zavrtěl hlavou. „Né. Tady hledat nebudem.“

„Ale tady -“

„Esi je tady, je kaput.“ Řekl to s jistotou.

„Jak to můžete vědět?“

„Hele!“ Gestem obsáhl stadion, rozpadající se ulice, otrhané děti. „To sou Bronci. Vlkodlaci. Kapišto? Esi jí čapli Bronci, tak kaput. Nemá cveka hledat.“

„Je mrtvá?“ zeptal jsem se poraženě.

„Sem nekvák. Akorát, dyž Bronk čapne Mánu...“

Zmateně jsem zavrtěl hlavou. „Mánu?“

„Kápo, Annie a já sme z Manhattanu. Tydle tady, ty žerou šecko. Vobčas aji svý mrtvý. Si myslíte, že Annie a já sme takovej póvl jako Bronci?“

„Samozřejmě, že ne,“ řekl jsem důrazně a vzpomněl si na loužičky moči, které Eddieho transpopové zanechávali na palubách mých chodeb, na znečištěné kajuty. „Ne. Ten rozdíl je jasně vidět.“

Podezřívavě se na mě zadíval. „No, možná,“ uznal nakonec, „že ste vy horňáci tak daleko nahoře, že to nekapírujete.“ Odplivl si pohrdlivě směrem k boudám. „Ty sou smetí. Dem.“ Odvrátil se.

Vyměnil jsem si pohled s ohromeným praporčíkem a vykročil jsem za ním. „Kam?“

Mluvil na mě jako na dítě. „Domu, kápo. Na Hattan. Annie by docvaklo, že jí Bronci půdou po krku. Prubla by dovalit se domu k Makům. Esi je živá, je tam.“ Podrážděně zarachotil branou kliniky. „Votevři, chlape! Mám sebou kápa!“

„Eddie, jak by se dostala zpátky na Manhattan? Transpopové se mě pokusili zabít, jen mě viděli. Nedostal jsem se ani na dva kilometry.“

Kysele se usmál. „Akorát že vy nejste tranďák, kápo. Annie mazaná. Zalízt, hnout se akorát v noci. Je Máňa, strčí do kešeně každýho Bronka. Má hlavu, zmizí jim.“

Krotce jsem se zeptal: „Kde začneme?“

„Nevim. Najdem kmen Maku, zajedno. Asi lepší, dyž pudu sám.“ Přešli jsme široký trávník.

„Chci vám pomoct.“

„Neznáte kmeny. Akorát že zas, ste slavnej, ste na všech holobrazovkách. De šelest, že vám tranďáci dali extra méno.

Možná helfne, dyž zmerčej váš ksicht. Dobrý, pote, akorát mě vytáhněte z týdle maškarády. Na ulici v ní nemůžu vylízt.“

„A co já?“

Zazubil se. „Vy ste v bílým moc činanej, kápo. Možná v modrým, jako dybyste šel na trup dohlížet. Ale musíte bejt v mariňáckym, jinač neuvěřej, že ste to vy.“ Zastavil se, podrbal se na hlavě.

„Co si má obléknout praporčík?“

„Von? Esi chcem najít Annie, se nebudu starat vo žádnýho lemouna.“ Zdálo se, že vůbec nevnímá Adamovo rozhořčení.

„Dobře.“ Zazvonil jsem u dveří. „Doufejme, že budou mít něco ve vaší velikosti.“

„Dyž malý, taky dobrý. Víc jako tranďák.“

Vyložil jsem své požadavky v recepci kliniky. Zatímco jsme čekali, zeptal jsem se: „A co to všechno, co jsem vás naučil, Eddie? Jak mluvit a to ostatní. To je všechno pryč?“

Dlouze, zamyšleně se na mě podíval. „Hanykám - mluvím docela dobře, kapitáne, když chci. Už jsem nechtěl bejt tranďák. Vy říkáte, abysem to udělal. Oukej. Ale když chcete, abysem byl tranďák, tak musím bejt tranďák taky vevnitř.“

Zrudl jsem. „Promiňte, že jsem se ptal, pane Bossi.“

„To neva. Pane.“

Ponechal jsem ho jeho myšlenkám.

+ + + + +

Praporčík Tenere na křesle pilota řekl: „Budu tam v poledne, pane. Když se neobjevíte, tak zase v poledne příštího dne.“ Natočil se tak, aby byl ke mně čelem. „Pane, rozmyslete si to. Každý námořník projíždějící New Yorkem dostává přece obecné varování, že pozemní cestování je nebezpečné.“

Eddie pohrdlivě odfrknul.

„Já nemám strach o sebe, pane, já tam s tím pozemním vozidlem dojedu, ale -“

„Hlavně buďte na rohu Čtyřiatřicáté a Broadwaye.“ Poplácal jsem kapsu své modré uniformy a pocítil uklidňující vybouleninu pistole. V druhé kapse jsem měl dva náhradní

zásobníky. Jedny šaty navíc, světlo a holicí potřeby, víc s sebou brát nebudu. „Můžeme, pane Bossi.“

Námořník kývl. „De tma. Raci sebou mrsknem.“ Praporčík neochotně nahodil motory. Když jsme stoupali ze střechy Sheratonu, Eddie pozvedl svůj vyboulený pytel. Po odletu z kliniky jsme se zastavili v obchodě s potravinami. Eddie vybral několik desítek plechovek masa a zeleniny a několik instajídel. V hotelu je nacpal do povlaku od polštáře. Když jsme pak vyšli na střechu, pevně popadl otevřený konec pytle a dvakrát s ním uhodil o cementovou zeď. „Proč to děláte?“

Vycenil své zuby s mezerami. „Muj plech moc činanej, by si nemysleli, že sem tranďák.“

Teď, když se helikoptéra vznášela vzduchem, obrátil se Eddie k praporčíkovi. „Nejlíp dyž...“ Podrbal se na hlavě a začal znova. „Pane Tenere, až přistanete, my vyskáčem a vy startujte, ale vážně fofrem. Oukej, pane?“ Chlapec kývl. Mohutný námořník zabručel: „Skoronoc. Jeden neví, třeba Máci a Brodi tancujou.“

Adam letěl rychle a nízko. V poslední chvíli zbrzdil a se žuchnutím dosedl doprostřed ulice. Než jsem stačil něco říct, Eddie rozrazil dveře, vyskočil a vytáhl mě ze sedadla. Zabouchl dveře. „Pali vocaď, maríno!“ Adam se okamžitě zvedl.

K mému překvapení byly ulice prázdné. Když jsem tu tehdy jel vyhlídkovým autobusem, byli lidé úplně všude. Samozřejmě, tenkrát bylo časné odpoledne a taky to bylo o něco výš. „Co teď -“

„Hni se, než tě ňákej Brod krocne!“ Eddie mě postrčil k rozpadajícím se fasádám. Odstrčil jsem jeho ruku, ale rozběhl jsem se, abych mu stačil. Opatrně jsme postupovali opuštěnou ulicí. Kde já bych se kvůli bezpečí přitiskl ke zdi, Eddie zůstával blízko u obrubníku a vyhýbal se otevřeným dveřím. Dělal jsem totéž.

„Na koho si dáváme pozor? Vždyť tu nikdo není.“

Pohrdlivě si odfrknul. „Skoronoc, né? Cosi čekal? Dyž je den, je Brodů venku síla. Si s náma skočej třeba, potmě.“

„Brodi?“

Eddie vesele vycenil chybějící zuby. „Se ptáš - ptáte akorát.

Brodi sou tranďáci, co lažírujou tady. Annie a já, my sme Máci. Todlencto je rajón Brodů.“ Blížili jsme se k rohu.

‚A jak to víte?“

„Sem povídal, né, kápo?“ Ukázal na rezavějící označení ulice: BROADWAY. „Kde by měli Brodi bejt, né? Dem!“ Přehodil si pytel s potravinami přes rameno a rozběhl se přes ulici.

Přikrčili jsme se za vykuchaným vrakem elektrobusu. Měl číslo třicet... snad osm nebo devět.

„V dalším bloku se síla baráků složila. Moc frajplac. Někoho zmerčíte, držet hubu a drapnout mně ruku.“ Opatrně se vztyčil. Naskočila mi husí kůže, ale následoval jsem ho.

„Proč jsme prostě nepřistáli na Čtyřiatřicáté?“

„Neřvete.“ Rozhlédl se pozorně po oknech nad námi a konečně se uvolnil. „Dyby Eddie dovalil z voblohy v heli akorát doprostředka rajónu Máků, si myslíte, že by někerej stražil uši, že Eddie tranďák? Možná bejval, ale už nejni.“

„Já nero-“

„Chcete najít Annie, voni helfnou. Žádnej tranďák nekvakne marínovi, co přisype v blbý heli. Taklenc tam přivalíme jako že nic. Bacha, trapem!“

Nadechl se a proběhl kolem proluky plné trosek ze zřícené budovy. Dostali jsem se k obchodu se zabedněnými výlohami. Dveře byly zahrazené pomačkanými deskami z obkladů domu. Eddie si je prohlédl a spokojeně zabručel. „Tady mužem zalízt.“ Narovnal se. „Ale raci se číhnu po ňáký štankli.“ Zahleděl se na otlučenou dopravní značku. Dokolébal se k ní, položil pytel a pevně sevřel její tyč. Trhnul. Ocelový sloupek se ohnul jen zlehka.

„Mám pistoli.“

„Pistol v oukeji, dyž chceš ňákýho zmárelit. Dyž je chceš vysrabit, musíš mít štankli.“ Znova se podíval na nepoddajný sloupek. „Je zahrabanej. Ale třeba -“ Popadl sloupek a rval ho, až se mu boulily svaly. Ohnul se o pár stupňů. Se vzteklým zavrčením se Eddie vrhnul na sloupek a začal ho rvát na druhou stranu.

Já jsem se vrátil mezi trosky. Není tu nějaké prkno, kus dřeva

nebo kovu?

„Jak mám na vás házet voko, dyž se vodkulíte?“ Eddie nechal svůj sloupek být.

„Jen jsem myslel -“

„Dobrý, dem. Něco najdem.“ Vrátili jsme se k zabedněné budově. „Eště dva bloky a sme v rajónu -“

Najednou před námi u zabedněných dveří stáli vyhublá žena a vousatý muž. Muž držel baseballovou pálku.

Jen jsem zíral. Eddie mě strhl za sebe, roztočil pytel nad hlavou a vrhl se vpřed. Žena zaječela. Muž se divoce rozmáchl pálkou. Eddie se ráně vyhnul. Muž postrčil ženu zpátky ke dveřím, vycenil zuby a pozvedl pálku.

Rukou jsem zajel ke kapse, kde jsem měl pistoli. Eddie na mě vyjel: „Né, krocli by nás.“ Udělal výhružně krok vpřed.

Muž vyhrkl: „Srovnačka oukej.“

Eddie zaváhal, spustil pytel. „Vodvod uka?“

„Nejseš Brod. Pali!“

„Pali, vodvod uka.“

Muž se podíval po své ženě. Kývla. „Drsný.“ Ucouvl o krok ke dveřím.

„Oukej,“ řekl Eddie. opatrně od sebe ustoupili o krok, pak o další. Vousatý muž odtáhl jednu z desek. Spolu se ženou zmizeli uvnitř.

„Trapem,“ pobídl mě Eddie naléhavě. Hnali jsme se přes křižovatku, aniž jsme se předem rozhlédli po možných nebezpečích. Uprostřed dalšího bloku se Eddie přikrčil za opuštěným autem.

Zeptal jsem se: „Nezavolá pomoc?“

„Ne, řek srovnačka oukej.“

„Ale co to -“

Eddie se zatvářil otráveně. „Sme si málem skočili. Von že srovnačka. Jako že si pudem po svejch, žádná skočná. Sem z něj vytáh taky uka vodvod.“ Podíval se na mě, jestli rozumím. „Jako že nám to nevodvede. Dyž vypadnem Brodům z rajónu, sme v oukeji. Nezavolá kmen.“

Eddie vyhlédl přes auto a usoudil, že můžeme bezpečně pokračovat. Spěchali jsme dál. „Ve dne, Máci a Brodi, dokonce

i Meti spolu hanykaj, někdy šmízujou. Ale von měl recht, sme v jeho rajónu, sem nemáme lízt.“ Zpomalil. „Tak sem ho nenatřás.“

Usmál jsem se, protože jsem si vzpomněl na tu pálku, kterou se muž oháněl.

Jako by mi Eddie četl myšlenky, úkosem se na mě podíval: „Vo Eddiem uka víte, že by ho mrňavej pešek zarazil.“ Pro jistotu se ale ještě jednou ohlédl přes rameno.

Ulice plná trosek se v dáli ztrácela v mlze. Neviděl jsem žádné rozdíly mezi blokem jednoho kmene a jiného, ale nic nepřipomínalo ten bizarní táborák, na který jsem narazil u kliniky v Bronxu. tady v klikatých cestičkách mezi troskami nestály žádné chatrče, které by se opile opíraly o sebe navzájem. Nad námi se tyčily vysoké opuštěné domy, ale přinejmenším dosud stály. Možná by peníze a pozornost jednou mohly centrum města vzkřísit. „Dem, kápo. Eště jeden blok a rajón Máků.“

„Co je to Mak? Pořád mluvíte o -“

„Vám ukážu. Druhej blok už Máci.“

Rozhlédl jsem se šokované kolem. „Annie se narodila tady?“ Strašná myšlenka.

„Jo, Annie a my sici taky.“ dusal ulicí a něco si pro sebe bručel. Pak se rozzářil. „Deke je na lodi, ale Sam a Boney si na starýho Eddieho spomenou. Nebojte, kápo. Budu hanykat za vás.“ Protáhl krok.

„Kam?“

Ukázal. „Za roh.“ Narovnal se a hrdě prošel kolem zbývajících budov. „Ukážu vám, kde sme Annie a já...“ Zarazil se.

Pytel mu vyklouzl z prstů.

„Eddie?“ Popadl jsem ho za paži, ale setřásl mě, jako by odháněl mouchu.

Vyrazil do proluky plné trosek. Na okamžik zíral do prázdna, pak popadl kámen a hodil ho do rumiště. „Máci! KDE STE?“ Jeho zoufalý výkřik se odrážel ozvěnou do soumraku.

Sebral jsem jeho pytel a opatrně si hledal cestu cementem a cihlami. Eddie padl na kolena a rozhrabával rozdrolený beton.

„Co se stalo?“

„Máci fuč!“ V jeho očích se zračilo cosi blízkého šílenství.

„Musíme být na špatném místě.“

Uhodil pěstí do trosek. „Tady, povídám! My Máci!“

„Co jsou to Máci? Už jsem se vás na to jednou -“

„Kmen! Tady lažírujem. Jako Brodi na Broad!“

Vstal jsem, pomalu jsem se otočil a rozhlédl se. „Co tu bylo?“

Ukázal prstem do prostoru. „Sem se tady narodil. Mně bylo třináct, máma umřela při šermicli s Brodama. Tadydlenc!“ Ukázal na roh. „Sme velkej kmen, pár stovek. Já boss štvrtý etáže.“

Konečně mi to došlo. „Eddie, tady bývalo Macy's? Ten obchodní dům?“

„Vám to furt povídám.“ Stekla mu slza. „Kápo, kde sou? Co je s mejma Makama?“

„Sou fuč.“

Prudce se otočil. Přes proluku se k nám blížily čtyři postavy. Jejich vůdcem byl muž, štíhlý a zjevně nebezpečný. V otrhané bundě. Byli s ním dva další muži a žena.

Eddie vyskočil, jako by ho píchlo. „Vo co vám de?“

„Né, vo co tobě de? Seš v mým rajónu,“ řekl ostře vůdce.

Polkl jsem. Rukou jsem sjel ke kapse.

Vůdce se na mě skoro ani nepodíval. „Merčí tě páde nás Roků. Sejmeš páde, maríno?“

„Kde sou Máci?“

Eddie udělal krok vpřed.

Rok se zle usmál. „Cozáto?“

Eddie otevřel pytel. „Plech. Dva.“

„Si vyliž s plechem.“ Rok se zachechtal. „Dvě minuty a pali! Tady rajón Roků. Jinak zmárelim.“ Otočil se na podpatku.

„Rajón Roků?“ Eddie měl v očích příšerný vztek.

„Eddie -“

„Rajón Roků?“ Eddieho pytel zasvištěl a uhodil vůdce do spánku. Rok se zapotácel. V rukou jeho druhů se okamžitě objevily nože.

Eddie si odplivl a postupoval vpřed s roztočeným pytlem.

Sáhl jsem po pistoli, ale oni už ustupovali. Žena, odvážnější než oni, skočila Eddiemu na záda. Setřásl ji. Vyhrabala se na nohy. Eddieho pěst vystřelila a zasáhla ji do brady. Žena upadla.

Jeden z ustupujících se obrátil. „Seš maso, klabane! Dou sem Roci!“ Přiložil si ruce k ústům. „Ajjíííií!“

Při tom výkřiku Eddie skočil. Rok se otočil a utíkal. Eddie ho pár kroků pronásledoval, pak se obrátil a uviděl, že vůdce Roků se ztěžka zvedl. Eddie dusal zpátky. Druhou ranou zasáhl dezorientovaného Roka do zátylku. Muž upadl a nehýbal se. Eddie se rozmáchl znova.

„Ne, Eddie!“ Sražený Rok ležel nehybně. Vrhl jsem se Eddiemu po paži. Pozvedl pytel a uhodil svého nepřítele potřetí. Z pytle odkapávalo něco červeného.

„Dost!“ Skočil jsem mezi něj a jeho oběť.

„Rajón Maku! Byl, je, bude! Dycky!“ Podíval se na tělo a ze všech sil ho nakopl. Po chvilce jako by zvadnul. Jeho bojovný výraz se změnil na nešťastný.

„Eddie, musíme odtud!“

„Máci fuč.“ Stál otupěle, jako paralyzovaný.

„Kdo jsou tihle lidé?“

„Roci. Dřív nahoře v Rockcentru, než je vylili.“

„Nemůžeme tady zůstat.“ Šťouchl jsem do něj. „Je tu někde interkom? Potřebujeme Adama a heli.“

Eddie se ohlédl po padlém. „Roci nikdá moc nebyli na šermicle.“

„Eddie!“

„No jo. Dem. Tři štyry, východ.“

„Proč ne zpátky, odkud jsme -“

„Roci.“ Ukázal na druhou stranu ulice. Přejel mi mráz po zádech: muži, ženy, dokonce i děti se shromažďovali před rozpadajícími se domy. Výhružně mlčeli.

Eddie jako by konečně protrhl svou otupělost. „Trapem!“ Postrčil mě směrem ke Čtyřiatřicáté ulici. Za námi hlasy.

„Eddie, celý kmen nás -“

‚A co.“ přesto zrychlil. Po chvíli řekl neochotně: „Si raci naštelujte stříkačku. Tady všude samí Roci.“ Rozhlédl se a náhle se rozzářil. „Akorát možná tady né.“ Ukázal před ulici na

výlohu zakrytou těžkými kovovými deskami. „Pedro Chang, dřívejc. Muj - neut.“ Přeběhl ulici.

Roci šli za námi. Na rozdíl od toho davu, který mě pronásledoval na policejní stanici, se tihle drželi pohromadě a nijak nespěchali s přibližováním. Zeptal jsem se: „Pomůže nám?“

„Nevim.“ Eddie zkusil těžké dveře. Nakopl ocelovou desku.

Řekl jsem: „Proti laseru ty zámky moc nepomůžou.“

„Na ulicích lasery nejsou, nedostaneš náboj a dyž tě s ním zmerčí chlup, tak tě krocne na fleku.“ Zabušil na dveře. „Changu! Vodevři!“ Počkal, pak to zkusil znova. Kmen Roků se přibližoval.

Za dveřmi se ozvalo zakašlání. „Zavříno.“

„Eddieboss přines šmízo, klábo!“

„Eddie fuč tři, štyry roky. Fízli ho poslali ven.“ Do zakrytého okna uhodil kámen. Škubl jsem sebou, vytáhl pistoli, nastavil ji na nejvyšší stupeň. Dav na protější straně ulice čekal. Hole, nože, děti s cihlami. „Hele, Changu, pust nás!“ Za dveřmi záchvat kašle. „Cozáto?“

„Plech. Tucet.“

Opřel jsem se o zeď a zamířil oběma rukama. Zvuk kovu o kov. Otočení klíče v zámku, pak druhé. Dveře se opatrně, o štěrbinu otevřely, mezi těžkými řetězy vyhlédl vrásčitý obličej. Prosvištěl další kámen.

„Kdo - Eddie? Sem myslel -“ Dveře se nám zabouchly před nosem. Zaklel jsem, ale dveře se skoro okamžitě znova otevřely, tentokrát úplně. Eddieho svalnatá ruka vylétla jako blesk a vstrčila mě dovnitř. Dveře se zabouchly ve chvíli, kdy na ně dopadlo krupobití kamenů. Stařík rychle znovu zastrkoval řetězy.

Zamrkal jsem. Světlo přidělané na Valdezově permabaterii rozhánělo příšeří. Zaprášený obchod byl plný krabic, hromad nejrůznějšího zboží. Plechovky s potravinami byly naskládané na prohýbajících se policích, určených původně pro lehčí zboží. Na židlích ležely hromady těžkých zimních šatů. Vzduch voněl kořením. „Holá, Pedro.“ Stařík se na Eddieho zamračil. „Si neříkal že někoho vlečeš.“

„Plech jeho.“ Venku bušení do dveří.

„Ty máš. Dej.“

Eddie neochotně vydal pytel.

„Proč s tebou?“

„Já -“ zdálo se, že Eddie neví, co říct. „Je můj kápo.“

Starý muž se na mě podíval a zamlaskal. „Čeho kápo?“

„Maríny.“ Eddie se narovnal. „Jako já.“

„Poslali tě ven, dyž tě chlupi sbalili.“

„Sem regrút.“

„Pali, hraješ na starýho Changa budku.“ Muž, kterého Eddie nazval neutem, rozhodně zavrtěl hlavou. „Tranďák regrút? Sem nikdá vo takovým -“

Nějaký kus kovu zabušil na zabedněná okna. Ta byla podepřená železnými vzpěrami; zatím jsme byli v bezpečí. Chang se došoural k deskám a rozkřikl se: „Pali! Si s Changem nezačínejte!“

Hlas zvenčí. „Dej nám Maka. Chcem vodvod.“

Chang couvl. „Žádnej Rok vodvod na Maka. Si prubni na starýho Changa, ti vykreslí vodvod!“ To je umlčelo. Chang spokojeně kývl a tiše řekl: „Ty nikam nepudou.“

Po chvíli se vrátil od okna k nám, pohrdlivě si mě prohlédl a odfrknul. „Kápo, tójo!“

„Pane Bossi, kdo je -“

Námořník se zamračil. „Todle je Pedro Chang, ten neut, co sem vám povídal. Už je prďoch, má švába. Dřívejc měl v kebuli víc čipů než šest tranďáků dokupy.“

Pedro Chang se vytáhl do celé své skromné výšky. „Švába, jo? Ti mám sežrat že tranďáka vemou k maríně a von vrátí zvenku a přitáhne sebou kápa, co? Kdo má švába!“

Přistoupil jsem blíž ke světlu. „Podívejte se na mě. Na moji uniformu.“

Chang přistoupil blíž a zahleděl se mi do tváře. „Žádnej klaban nevoblafne Pedra Telamona Changa.“ Pomalu mě obcházel a bručel. „Neuti musej bejt mazanější než celej kmen. Roci nebo Máci nebo Brodi, všechno egál. Kšíra musí bejt tvrdej.“ Přistoupil ke mně, ohmatal mé sako. „Látka marína, to jo, ale tu může mít každej. Kápo má bílý. Mám holozíny.“

Nepohnul jsem se, ale můj tón byl ledový. „Nesahejte na mě.“ Changovy prsty zaváhaly a pak se odtáhly. „Kapitán nosí to, co chce. Nebudu si brát slavnostní bílou uniformu do skafandru. Nebo sem.“

Zacvakal zuby. „Jó, von je pán! Úplnej horňák.“

„Čtete vůbec, dědo? Máte v hlavě tolik, abyste si pamatoval obrázky? Nebo ani nemáte holovid?“ Chang se na mě zamračil a odplivl si. Pozvedl jsem pistoli a vykročil ke dveřím. „Eddie, pojďte! Radši to risknu venku.“ Sáhl jsem po zámku. „Máme náboje aspoň na patnáct výstřelů, možná -“

„Zabijou vás, kapitáne Nicholasi Seaforte.“ Hlas starého muže se změnil. „Pobijete jich patnáct, možná víc, jestli se dostanete k tomu náhradnímu náboji, co máte v kapse. Zbytek vás pak utluče k smrti.“

„Vy podvodníku!“ Škubal jsem za řetěz. „Co se najednou stalo s tím vaším dialektem? Nepotřebuju vás a nechci vás znát.“

Chang mi podklouzl pod paží a znovu otočil klíčem. „Nic nehraju. Hanykám jako tranďák, ponivač sem tranďák. A že umim hanykat jak horňák, dyž chci, nemusíte na mě zvrchu.“ Vlhkýma modrýma očima se zadíval do mých.

„Mně je jedno, co -“ Polkl jsem. „No dobře.“ Chang se obrátil k Eddiemu. „Tak ty seš fakt marína. Dyž si kápo vezme tranďačku, tak asi i tranďák může bejt regrút.“ Obrátil se pohledem zpátky ke mně. „Furt ste ve správách. Jasně že sem vás poznal, hned vod začátku. Všichni tranďáci koukaj na simulku, nahoře na věži, ale voni si myslej, že to šecko nejni pravda. A co děláte na ulici?“

„Moje žena, Annie Wellsová. Byla Mak. Hledáme -“

„Byla, je, bude. Tranďák zůstane vevnitř furt tranďák.“

Eddie zabručel: „To nemůžeš vědít, dědku.“

Chang se rozběhl k Eddiemu a zabodl námořníkovi prst do svalnaté hrudi. „Když Macík přilít a bulel, že jeho máma je kaput, a chtěl vodvod na Broda, co jí kroc, to mně řikal dědku nebo pane Changu, co? Dyž sem ti řek meno toho Broda, abysi zmárelil toho správnýho, i dyž si neměl žádný šmízo, to sem byl dědek?“

Eddie zrudl. „No dobrý, sem nic nemyslel.“

„Mám švába, jo? Ti možná pár vysolím, Macíku. Sem to uďál, dyž si byl malej a vyskakoval sis na starýho Changa.“

Námořník přešlápl. „Sem nic nemyslel, povídám. A nikomu solit nebudeš. Už nejsem lemoun.“

‚A já sem Pedro Chang, jedinej kámo, co ten Macík měl.“ Po chvilce jeho výraz zvlídněl. „A furt můžu bejt, dyž se bude Macík chovat.“

Eddie silou vůle povolil pěsti. „Nestekej se. Káma teďkanc potřebuju.“

„Noné. To je lepší.“ Stařík došel k židlím, přesunul oblečení na jinou hromadu a pokynul nám, ať se posadíme. „Hledáte Annie?“

Řekl jsem: „Zmizela z kliniky v Bronxu, kde byla na hormonální léčbě. Někde se toulá, zmatená a nešťastná.“

„Jestli je živá.“

Přinutil jsem se připustit to. „Jestli je živá.“

„Esliji Bronci čapli, tak je to levý. S těma žádný šmízo, ani hanykat né. Maj švába všici.“

„Eddie říkal, že by se snažila jít do - přijít sem.“

„Kdyby mohla.“

Eddie popadl Changa za kostnatou paži. „Co je s Makama?“

Stařec podrážděně srazil Eddiemu ruku. „Nešmatej na mě, nejseš lemoun.“ Přeběhl přes místnost, prohrábl bednu a vytáhl konvici. Zapnul ji do permabaterie a nalil do ní vodu z plastového kanystru na podlaze. „Mace Tři štyry zbourali přede dvěma rokama. Zdi sypaly, kusy padaly na ulici. Přišli fízli, stovky fízlů. A buldozery. Máci zkusili šermicli, pár jich zhaslo.“

Ze zásuvky otlučeného stolu vytáhl Chang sáčky s čajem. „Ani né za tejden, všici na ulici.“

Hlasy zvenčí. „Hele, Changu! Seš neut, nebo Mak?“

Chang se zatvářil znechuceně. „Roci nemaj žádnej sicflajš.“ Došoural se ke dveřím a řekl přes ně: „Povídám s Makama. Ty počkej a zmerčíš!“

„Nemáme takového -“

„Nemáte nic! Chceš merčit, esi starej Chang má eště ňákej nitro, tak počkej!“ Kroky se vzdálily. Chang se zašklebil žlutými

zuby.

„Kam šli mí Máci?“ Eddie.

„Roci nedaj pasáž bez cozáto. Máci neměli -“

Rázně jsem se do toho vložil. „Co je cozáto? Všichni to pořád říkají.“

Stařec postavil na zaprášený stůl tři šálky. „Tranďácký slovo. Ptaj se cozáto?“

„Ale já se ptám, co to znamená!“

„No a já vám to povídám.“ Když viděl, že pořád nic nechápu, opakoval pomalu: „A cozáto dostanu já? Bez cozáto žádný šmízo.“

„Chtěli - úplatky?“

„Samo. Dyž Máci chtěli přes rajón Roků, museli mít cozáto. Ale jim moc šmíza nezůstalo, dyž je vyšoupli z Macekšeftu. Tak museli jít na šermicli, přes Roky, dokonce přes Jůňáky.“

Eddie se naklonil vpřed a nespouštěl z vrásčitého starce oči. „Povedlo se jim to?“

„Určitě to nevim. Roci je nezarazili. De šelest, že se dostali přes Jůňáky, možná vyšoupli Východy, možná sou Máci všici kaput, co já vim? Žádnej se nikdá nevrátil.“ Nalil do šálků skromné porce čaje. Po chvilce si to rozmyslel a dolil až po okraj.

„Pane Changu, přišla Annie k vám?“

„Sem jí nemerčil.“

Eddie zavrčel: „Čekáš na cozáto?“

Chang vyletěl: „Ti dávám dobrej čaj, za jakej můžu šmízovat i holovid! Tak mně nekvákej vo cozáto!“

„Srovnačka. Nic sem nemyslel.“

„A vaše cozáto i tak mám.“ Chang přidřepl u našeho pytle a vytáhl konzervu. „Pravý maso, dobrý. Zelenina, oukej.“ Prohlížel obsah pytle. „Dobrý šmízo.“

Eddie suše podotkl: „Jinak by nemělo smysl ho sem nosit.“

„Hele, marína hanyká jako horňák!“

„Kápo mě učil.“

„Tě šoup do školy, jo?“

Eddie odvrátil pohled a dal si záležet na výslovnosti. „Kapitán mě to učil sám. Na lodi.“

„To kápové nedělaj.“

„Tenhle kapitán ano.“

Pedro Chang došel k mé židli. Zastavil se nade mnou, ruce založené, a díval se mi do tváře. Nakonec kývl. „Oukej, postaral ste se vo Eddiebosse, tak vám helfnu. Né moc, sem neut.“ Než jsem se mohl zeptat, řekl: „Neut znamená, že nejsi s nikým. Čim ste je tak nakrkali?“

Eddie vysvětlil: „Krocnul sem Roka. Možná dva.“

Chang vtáhl vzduch mezi žlutými zuby. „To nesrovnám, to je moc cozáto. Budu jim vás muset vrátit.“

Zeptal jsem se: „Je tady ještě jiný východ?“

„Roci šmírujou všecky. Nejsou tak blbí, jak si Macík myslí.“ Chang se posadil na stůl a upil čaj. „Ale starej Chang mazanej kšíra. Třeba šmízo.“

„Co je -“

„Obchod,“ odpověděli oba zároveň. Eddie se obrátil zpátky k Changovi. „Ale nemáme už cozáto, leda co sme ti dali.“

„Roci nenechaj vodvodu za plech. Nevim, co jim nabídnu.“ Chang si mnul bradu. Konečně se rozzářil. „Chang nebude nabízet nic. Zeptá se.“ Vzal tyč, došel ke dveřím a zabušil na ně. „Roci! Chcete hodit řeč s Changem nebo né?“

Opatrné kroky. „Máš nitro?“

„Chceš to vidět, nebo dáme řeč?“

„Chceme Maka.“

„Já vim. Jeden Mak, jeden Rok, u Changa doma. Žádná šermicle.“

„Počkej.“

Čas ubíhal. Chang se opíral o dveře, oči měl jasné. Konečně se hlas ozval znova. „Jo, ale dva Roci. Jenom hanykat, žádná šermicle, oukej?“

„Chang dá slovo. Roci taky?“

„Drsný. Vodevři.“

Chang tiše řekl: „Dozadu, voba dva, než zavolám.“

„Pote, kápo.“ Eddie už stál. „Hrnek?“ Ukázal na čaj. Obchodník řekl: „Nech to. Roci věděj, že ste tady.“ Eddie mě vedl ke dveřím zakrytým záclonou. Byt za ním byl úzkostlivě čistý. V jednom rohu stála ledabyle ustlaná postel. Zeď odshora

až dolů pokrývaly staré knihy tištěné na opravdovém papíře. Chodbička vedla k důkladně zabedněným zadním dveřím. Natáhl jsem uši a maličko odsunul závěs. Zaskřípaly zámky. Vešla neupravená žena. Pedro ji důstojně oslovil: „Vítej v Changově domě, Treso.“

Další muž vrazil dovnitř za ní. „Žádný kecy, chceme Maka!“

„Dáme řeč, možná dostanete.“ Zavrčel: „Moc řečí, a třeba vemem!“ Chang se naježil: „Dali slovo, žádná šermicle! Kolik cozáto slovo Roků?“

Žena prohlásila uraženě: „Slovo Roků dobrý! Srovnačka, Butchie.“

Eddie zašeptal: „Blaf. Slovo Roků nic neznamená.“

„Dobrý, dobrý, sedněte a pijte Changovo kafe.“ Stařec sáhl po konvici. „K čemu chcete Maka?“

Třesa řekla: „Arno leží na ulici, hlavu nadranc. Chceme Maka na vodvod!“

„Arno měl furt hubu. Si koledoval vo klepku.“

„Uka, akorát hanykal a Mak ho sejmul pytlem kamení.“

Eddie sykl: „Nehanykal. Rek že rajón Roků -“

Šťouchl jsem ho do žeber; pak už jen nazlobeně bručel.

Chang nalil tekutinu do plechových hrnečků a podal jim je. Obrátil se k ženě. „Šmízo srovnačka?“

„Si neslyšel Butchie řikal vodvod?“

„Oukej, oukej. Chang je neut, dá vám Maka, dyž ho chcete.“

Ztuhl jsem. „Říkal jste, že je to váš pří-“

Eddie zavrtěl hlavou a zašeptal: „Chang mě žádnejm Rokům nedá.“

„Jak to víte?“

„Dal nám čaj.“ Nedávalo to smysl, ale mlčel jsem.

„Jaký šmízo, dyž zmárelil Arna?“ Butchie se divoce rozesmál. „Celej Changův kšeft, na vodvod?“

„Di někam, Butchie. Šmízo co?“

„Nevyšmízujem vodvod za Arna za žádnej plech.“

Chang nezaváhal. „Oukej, oukej, Roci věděj, co chtěj. Žádný šmízo. Dopí kafe a pali.“

Třesa vypadala zamyšleně. „Třeba šmízo srovnačka, dyby.“

Chang čekal.

„Sem merčila horňák má lejzr. Šmízo plech a čaj a lejzr, a srovnačka.

Starý muž zacouval. „Lejzrová stříkačka, srovnačka za jednoho vykradenýho Roka? Lejzr je celej kmen a pár chlupů navrch.“

„To jako že Roci nestojej -“

„To jako že žádnej kmen nemá lejzr! Roci chlamstnou lejzr a budou na ulicích šéfi!“

Butchie zabručel: „Mužem jít na šermicli s Brodama, s lejzrem. Třeba i s Metama.“

Třesa se na něj vztekle obořila: „Dršubu, Butchie! Uka šmízo s Changem, dyž blbě kecáš.“

Pedro zavrtěl hlavou. „Lejzr žádný šmízo. Furt ho má horňák.“

Třesa kývla, jako by nic neřekl. „Lejzr, tři zásobníky. A plech. Vodvod za Arna.“

Chang si založil ruce na prsou. „Uka. Dyž Chang dostane lejzr, si ho nechá, dá vám Maka. „Si eště neut?“ ptal se Butchie výhružně. „Dyž bude Chang mít v kapse lejzr, může bejt neut, Rock, co chce!“

Třesa si vyčítavě postěžovala: „Si povídal, sem pote a šmízo. Teďkanc nechceš!“

„Nikdá sem nekvák vo žádným lejzru. Lejzr má horňák, třeba ho nedá. Se jich zeptej.“ Chang došel k závěsu a odhrnul ho. Než se odvrátil, mrknul bystrým okem. „Poteven, dát řeč s Rokama.“

Mohl nás taky varovat. Obezřetně jsem vykročil ven. Eddie mě následoval.

„Seš maso, Maku!“ Butchie.

„Ti čuby žerou mámu!“ Eddiemu se zavlnily svaly. „Vykradenej Arno byl v rajónu Máků -“

„Dršubu!“ Changovo zavrčení proťalo vzrůstající napětí. „Máte hanykat, né tancovat. Ste slíbili, voba!“

Neochotně ustoupili. Chang si postavil židli mezi obě znesvářené strany a oslovil mě: „Kápo, dáš jim lejzr, vodvod Mak za Roka?“

Jeho pohled nijak nenaznačil, jakou odpověď ode mě

očekává. Dlouze jsem uvažoval. Laser byla naše jediná ochrana a v námořním inventáři by moc nadšení nebyli, kdybych ohlásil jeho ztrátu a oni by museli vyřídit všechno to papírování kolem. Na druhou stranu Chang byl zkušený vyjednavač. Mám se tvářit ochotně, nebo ne? Chtěli Eddieho život, a to jsem nemohl připustit. Když to odhadnu špatně, konflikt se vystupňuje. Podíval jsem se na zamračené Roky. Kdyby jen Eddie nebyl...

Ukázal jsem na Eddieho prstem. „Vzdát se zbraně, abych pomohl takovéhle tranďácké špíně?“ Řekl jsem to dost ledově. „Máš švába, starý. Jak mi někdo sáhne po laseru, usmažím vás všecky!“

Eddie zaťal pěsti. „Mně nebude nikdo říkat, že sem -“

„Držubu, chlape!“

Chang řekl: „Vás musim vyhodit, dyž né. Vás sejmou.“

Odsekl jsem: „Dřív se budou škvařit!“

„Roci chtěj Maka i tebe, voba. Nebo šmízo -“

„Mluv anglicky, blázne stará! A zapomeň na to, že bych vyjednával s takovou špínou, jako jsou tihle dva!“

Roci vyskočili.

„Hele, hele, hele.“ Chang poplácal oba Roky a vrátil je na židle, strčil do nehybného Eddieho. „Žádný šermicle v Changovým domě. Horňák myslí jako horňák, co chcete? Nedá lejzr na vodvod.“

Třesa zakašlala a odplivla si. „Horňáku, ty jako smažíš Roky? A kolik, než tě vostatní z kmene sejmou? A potom, servou z kůže, co?“

Zle jsem se usmál. „Chceš si to zkusit, ty důro?“

Chang se šoural ke mně a vtáhl chlácholivě ruce. „Oukej, oukej, kápo. Asi nekapírujete, na ulici síla Roků, né enom dvatři. Dyž začne šermicle, je jedno, kolik krocnete, nakonec vás sejmou. Lepší šmízo.“

Odstrčil jsem ho a doufal, že neupadne. „Tyhle ulice jsme měli vyčistit už před lety! Zůstanu tady, dokud mě nezačne hledat moje tělesná stráž. Jídla je tady dost.“

Chang se naklonil k vyjednavačům z řad Roků a tiše řekl: „Já s nim dám řeč. Starej Chang kšíra, třeba šmízo.“ Třesa se chraplavě ohradila: „Žádný šmízo, dej nám horňáka!“

Chang ji poplácal po rameni. „Třeba já hanykám, von poslouchá. Ale musí to bejt sólo.“

Třesa vyrazila ke dveřím a znova si uplivla. „Horňáci nadrbaný, si myslíte, že je šecko vaše! Jednou vás šecky sejmem!“ Nechala Changa odemknout.

Obchodník zlehka postrčil Butchieho ke dveřím. „Dám vám vědít.“ Jen Roci zmizeli, znova zamkl.

„Pane Changu, omlouvám se, jestli -“

„Ste je dostal!“ Oči mu jen hrály. „Kápo by měl bejt kšíra a Chang lítat s lodí!“ Rozběhl se přes obchod a pozvedl konvici do výše. „Dám jim čas, tak hodinu. Pak šmízo.“ Oběhl Eddieho, který neuhnul.

„Tranďácká špína?“ Námořníkovi šlehaly z očí blesky. „Pane Bossi, nemyslel jsem to -“ Starý obchodník šťouchl Eddieho do hrudi. „Mak vylízanej, zjede kápa, že mu zachránil kejhák! Dyž ubrečenej lemoun přišel klepat u Changa na dveře, sem ho nic nenaučil? Co? Kápo a Chang věděj, dyž Mak né.“

„Co věděj?“ Eddie to řekl dost výhružně. „Tvůj kápo -“ Důstojně se opravil: „Tvůj kapitán věděl, že Roci nebudou šmízovat, když budou moc nakrkaní na Eddieho. Tak je naštval na sebe. Všecky nás naštval. Teď zapomenou na tebe a bude šmízo.“

Námořník se mračil. „Jak víš, že to myslel dovo? Jak já vim, proč to řikal? Byl muj kámo, dřív. Učil číst, mluvit. Pak mě šoup -“ Eddie se zarazil a zabručel: „Nevím.“

„Eště je tvůj kámo, vylízanej Maku lemounskej.“

„Jak víš?“

„Že mi dá laser, aby ti zachránil kejhák.“ Chang vztáhl ruku. „A že Chang by nemoh bejt kšíra, dyby nemercil druhejm do hlav.“

Vytáhl jsem laser z kapsy a položil mu ho do dlaně. Podíval jsem se na Eddieho.

Námořník přešlápl. Po chvíli se odvrátil. „Já kapíruju uka, už né.“ Ale v hlase mu bylo znát, jak se mu ulevilo. Když Chang usoudil, že je načase, zavolal zpátky Roky. Pohrdlivě odmítl Tresiny žádosti o další výkupné. Odpověděla tím, že nabídla bezpečný průchod jen pro mě. Chang o tom nechtěl nic slyšet.

„Přišli spolu, půdou spolu," řekl jen.

Nakonec se dohodli na tom, co bylo Changovým cílem od začátku: na výměně mého laseru a záložních zásobníků za bezpečný průchod nás obou územím Roků, až přijde ráno.

‚A žádnej vodvod," kázal starý muž. „Vodvod uka, voba."

Neochotně souhlasili.

„Za koho?"

„Sečky Roky. Sem boss, to víš. Dyž já povim uka vodvod, tak uka vodvod." Odplivla si k Eddieho nohám. „Ale příště, Maku, budeš maso!"

Eddie se zamračil, ale já jsem mu zaryl prsty do předloktí a Chang na něj vrhl pohled tak varovný, že Eddie mlčel.

Když odešli, zeptal jsem se: „Dodrží slovo, až ten laser dostanou?"

Changovi blýsklo v očích. „Tranďáci nejsou jako horňáci. Slovo dobrý. Moc víc nemaj."

Nechal jsem to tak.

Chang chvilku pobíhal po svém bytě, zmizel ve sklepě a vynořil se znova s hrstí konzerv. Něco si pro sebe broukal a začal na plotýnce kuchtit. Obchodem se začala linout vůně chutného kuřete. Nakonec nás pokynem pozval do svého bytu, usadil nás k rozviklanému stolu, který mi připomněl ten otcův. Povečeřeli jsme dušené kuře s čerstvými rohlíky vytaženými ze samoohřívacího balíčku a ještě trochu Changova drahocenného čaje.

Pak nás postrčil do koupelny. Kupodivu tam měl tekoucí vodu a bylo tam poměrně čisto. Očekával jsem spíš strašné hnojiště.

Lehli jsme si v Changově bytě na matrace, které Eddie na jeho pokyn přitáhl z horního patra. Odmítl mou nabídku, že Eddiemu pomůžu. Zřejmě mi nevěřil natolik, aby mi odhalil, jaké zásoby skrývá v té zanedbané, zabedněné budově.

Vyčerpaný napětím jsem klimbal, ale spánek se mi nejdřív vyhýbal. Nakonec jsem podlehl.

Ve tmě se mnou zatřásla nějaká ruka. Neměl jsem ponětí, kolik je. „Proč -"

„Pššt." Stařec mě vedl kolem spícího Eddieho za závěs, do

krámu. Šel jsem mžouraje za ním až k pultu, kde stála kouřící konvice, a sedl jsem si, kam mi ukázal. Čaj byl tmavý a silný, jeho chuť jsem nedokázal identifikovat.

Čekal, zatímco já jsem popíjel. Když promluvil, znělo to vlídně. „Co se stalo mezi váma a Eddiem?“

„Stalo? Já nevím -“

„Nic z toho nedává smysl.“ Obchodník se usadil na kraji židle a vybalancoval šálek na kolenou. „Kapitán se netoulá po ulicích s námořníkem transpopem, a námořník na něj nekouká, jako by ho miloval a nenáviděl najednou.“

Podíval jsem se jinam. „O tom bych nerad mluvil.“

„Mám u vás cozáto, zachránil jsem mu život.“ Začal se zabývat konvicí. „Ale oukej, oukej, tak budu mluvit já.“

Zamyšleně foukl do čaje.

„Chang měl kdysi ženu, je to dávno. Hodná holka. Ale žádný děti.“ Pokrčil rameny. „V tranďáckým městě není snadný bejt neut. Nemůžeš bejt s nikým. Jako, kdybyste si nechal lejzr, musel bysem vás dát Rokům. Neměl bysem jinou šanci.

Ale když Macík přišel k Changovejm dveřím, oči červený, snažil se tvářit jako chlap a chtěl šmízovat méno toho Roka, co zmárelil jeho mámu, tak mu neut může kapku helfnout. Neut se třeba může postarat, aby zvlád první zimu, než bude dost silnej, aby byl sám. Třeba ho i napadne, že by tak vypadal jeho syn, dyby ňákýho měl.“

Chang hleděl do svého čaje. Po chvíli pokračoval: „Oukej, oukej. Eddie velkej, už žádný dítě. Ale kšíra furt může myslet, proč kápo, co má ksicht ve všech holech, chce, aby mu akorát tendle klaban helfnul najít ženu.“

Mlčení se protahovalo a já jsem vdechoval příjemnou horkou páru. Pak jsem začal, jako bych mluvil na zeď. „Na lodi jako Vyzývatel nejdřív vidíte Eddieho jako jednu ze stovky naštvaných transpopských tváří.“ Upil jsem čaje. „Ale potom, když uváznete na vraku lodi a víte, že nepřijde žádná pomoc, a kluk vás požádá, abyste z něj udělal něco lepšího, než je, pracujete s ním den po dni, díváte se, jak se rve se slovy...“

Chang mlčel.

„Tak moc si přejete, aby uspěl, že se s ním nakonec

ztotožníte. Je moc starý na to, aby byl váš syn. Ale možná bratr. Zachrání vás, a on zůstane v námořnictvu a znova se s vámi plaví. Je silný a věrný a patří k těm několika málo lidem, kterým věříte. Zoufale si přejete, aby vaše žena byla v bezpečí. Takže když se začne rozpadat správní moc, požádáte ho, aby ji chránil.“

Mluvil jsem čím dál rychleji. „Pak se mezi nimi něco stane a vy ho pošlete z planety pryč, a proto, že ji necháte samotnou, je znásilněná, zmlácená a přijde o rozum. Chcete toho kluka nenávidět, ale nemůžete, protože je to vaše vina, ne jeho, pořád vám to říká ten hlas, který nemůžete umlčet, v té strašně pravdivé tmě noci vám to říká pořád dokola.“

Pili jsme čaj.

Po chvíli Chang řekl: „Nikoho neměl, po svý mámě. Vobčas holku, nic víc. Když ho chlupi vodvezli s vostatníma lemounama, byl myslím rád.“ Kalnýma očima se zadíval do mých. „Starej kšíra Chang a horňák kapitán, sme jeho máma.“

„Ublížil jsem mu víc, než si umíte představit.“

„Ne, dal jste mu šanc si někoho vážit. To potřebuje.“

Ušklíbl jsem se. „Vážit? Po tom, co jsem -“

„Tak uctívat. Nekoukejte jak zjara, že to slovo znám. Si myslíte, že mám takovejch knížek a nečíhnu do nich?“ Mávl rukou. „To je egál. Ale chci svý cozáto.“

„Můžu vám poslat peníze, kolik -“

Šlachovitou rukou mi s překvapivou silou sevřel koleno. „Svý love si nechte, starej Chang vo ně uka stojí. Esi chcete zacálovat svý cozáto, dejte mně horňácký slovo.“

Pohrdlivě jsem se zasmál. „Sám jste říkal, jakou cenu má slovo horňáka.“

„V maríně je to jiný. Slovo důstojníka je jeho závazek.“

Začervenal jsem se. „Co chcete?“

„Se starejte o Eddiebosse, nejlíp jak můžete.“

„Nemůžu si být jistý -“

„Nejlíp jak můžete, povidám. Víc nechci.“ Vstal a poprvé na něm bylo znát stáří. „Prej jednou bratr? Vod bratra jeden nezdrhne.“ Vzal mi z klína prázdný šálek. „Chang taky nezdrh, dyž chtěl Mak helfnout.“ Uhodil se do vysušené hrudi. „Vosům

roků starej Chang měl kluka jako syna, tadydle.“ Pohlédl na mě ocelovým zrakem. „Chci svý cozáto. Dejte nebo né, jak chcete.“

Důstojně se došoural k závěsu a prošel za něj. Dlouho jsem seděl přihrbený v židli při slabém světle bateriové lampy. Nakonec jsem se po špičkách odplížil zpátky do postele.

15.

Ráno Chang strčil laserovou pistoli do kapsy, odemkl dveře a vyklouzl ven. Za půl hodiny se vrátil se spokojeným výrazem na vráscité tváři. „Oukej oukej, Maku. Pali, než Roci myslej, že Chang žádnej neut.“ Přecupal přes obchod a našel náš pytel se zásobami. „Nechoďte na východ na Tři štyri, Júňáci sou moc silný. Roci vás vemou vo blok vejš, potom šmíznete pasáž s Brodama.“ Eddie se zamračil. „Špatnej směr. Musíme -“

„Musíte poslouchat starýho Changa, Macíku. Pudete, vodkaď ste se přisypali, na námko Štyri dva. S Metama se dá hanykat, vás nechaj projít přes město spodem.“

„Máš švába, Changu. Brodi budou chtít cozáto, a my ho nemáme. A Meti -“

Chang zvedl pytel. „Plech pro Brody oukej.“ Zaváhal, zalovil v pytli, vytáhl dvě plechovky masa. „Tydle cozáto Changovi. Brodi budou vědít uka, že sem je vzal.“ Zbytek pytle podal Eddiemu. „Počkejte.“ Zmizel za závěsem. Trvalo několik minut, než se znova objevil s krabicí v ruce. „Horňáckej kápo, vem to Metům. Ty chtěj víc než plech.“

„Co je to?“ zeptal jsem se. Bylo to těžké.

„Baterky. Valdezovy perma. Meti furt šmízujou perma, žádnej neví proč.“ Pokrčil rameny. „Nemějte na Mety hubu, z toho je dycky šermicle. Dyž máte cozáto, třeba vás pustěj krz.“ Otevřel dveře a řekl: „Pali, voba.“

Eddie sklopil oči a kolébal se ke dveřím.

Formálním tónem jsem řekl: „Pane Bossi, tohle je rozkaz.“

„Co?“ Eddie se s námahou přeorientoval na jinou identitu. „Ano, pane?“

„Než půjdete, obejměte ho.“

Chang se naježil. „Esi ten Macík prubne šáhnout na Changa, tak ho -“

„Udělejte to, pane Bossi.“ Založil jsem ruce na prsou. Chang couvl. „Sem neut, žádnej nešahá na -“ Eddie celý nesvůj uchopil obchodníka do náruče. Chang po chvilce znehybněl.

Sebral jsem svůj uzlík šatstva a otevřel dveře. „Hodně štěstí, pane! Bůh Pán vás provázej.“

Stařec postrčil Eddieho k východu. „To si prubni eště jednou, klabane, a starej Chang tě ajncvaj krocne! Pali! Máte fachu!“ Oči se mu vlhce třpytily.

Eddie se usmál. „Dyť dem.“ Zavřel za námi dveře. Ve slunci jsem zamrkal. Ulice byla plná lidí. Někteří seděli s podnosy zboží, jiní postávali a povídali si. O kus dál si hrály děti. „Bože Pane!“

„Kapku iný.“ Eddie ukázal prstem. „Ale věčina toho je nanic. Starej Chang má jedinej -“

„Dem, Maku.“ Tři muži. Jeden z nich byl Butchie.

„Oukej.“ Nezdálo se, že by to Eddieho nějak vyvedlo z míry. „Sever, na Štyri dva.

„Jo.“ Obstoupili nás, zda jako doprovod či jako stráž, to jsem nevěděl.

Jeden z mužů s námi srovnal krok. K mému překvapení přátelsky klábosil s Eddiem. Na rozdíl od předchozího večera byly ulice plné transpopů, někteří měli i rodiny. Tiše jsem se zeptal: „Eddie, proč jsme se sem nevypravili ve dne?“

„Sem povídal. Tranďáci nás zmerčej v heli, a kdo nám helfne? Možná ani Chang by nás nepustil.“

Blok po bloku jsme procházeli kmenovými územími, až jsme se konečně přiblížili k náměstí. „Kde to jsme, pane Bossi?“

„Námko Štyri dva.“

Pohlédl jsem vzhůru. „Není támhleto nahoře hotel? Mohli bychom jít dovnitř, zavolat si heli -“

Eddie se zasmál. „Dovnitř, z ulice? Vidíte dvéře, nebo aspoň fenstr?“

‚A vyhlídkový autobus -“

„By nás vodpráskli, eště bysme nevodevřeli hubu,“ odmítl tu myšlenku Eddie.

Odvážili jsme se vyjít na náměstí. V jeho středu se k nebi tyčila zřícenina vysokého domu. Na druhé straně ulice mizely v zemi drolící se schody. „Co je to?“

„Nevim. Ložírujou tady Meti.“

„Musí přece být nějaký lepší způsob -“

„Annie najdem, akorát esi je u Máků. Jak se chcete dokulit na druhej konec města, v heli?“

„Ani nevíte, kde ti vaši Máci jsou!“

„Jo, ale najdem je.“ Eddie to řekl s jistotou. „Máci nebudou pobíhat jak myši. Esli šli na východ, tak to kmeny věděj.“ Zachmuřil se. „Nejdřív musíme dolu.“

Zaváhal jsem u temné jeskyně. „Nemohli bychom jít horem přes Čtyřicá-“

„Moc dálka, moc Středů. A ty nedávaj pasáž za cozáto. Dem.“ Opatrně udělal krok dovnitř, pak druhý. „Hej, Meti!“ Jeho zahulákání zadunělo ve tmě. Žádná odpověď.

Rozbité schodiště vedlo k plošince zanesené troskami. Odtud pokračovalo další schodiště. No, teď je to už jedno... Klusal jsem dolů a svíral svou krabici. „Je tu někdo?“

„Langsám, kápo.“ Schodiště končilo v černé jeskyni.

Zamžoural jsem: „Kde jsou ti vaši zatracení Meti?“

„Tady,“ řekl mi někdo do ucha.

„Ježíši!“ Nadskočil jsem půl metru a upustil ranec. „Bože Pane na -“

Zachichtání. „Vo co ti de, horňáku?“

„Kdo jste?“

„Já sem klaban co sem dolu patří. Ty seš klaban co né.“

„Hele, má tranďáka kámoše!“

„Žádná skočná!“ vyhrkl Eddie. „Cozáto!“

„Na cozáto pozdě. Tě držíme.“ Nějaké ruce mi sevřely paže a vyrvaly mi krabici.

Eddie zařval: „Vy blbý -“ Rána. Hekl a jeho další slova zněla bolestně. „Tójo, mlátit klabana, co vás nemerčí! Celý Meti!“ Znovu vykřikl, zasténal.

„Nechte ho!“ Pokoušel jsem se vykroutit. „Hledali jsme vás!“ Na žaludek mi dopadla pěst. Prudce jsem se schoulil a začal jsem se dávit. Popadly nás nějaké ruce a vlekly nás do tmy.

Když jsem zase popadl dech, byl jsem obklopen transpopy ve velkém tunelu osvětleném slabými žárovkami na stropě. Eddie ležel zhroucený ve výklenku.

Moji věznitelé byli hojně ozdobení náušnicemi a řetězy, oblečení do pestrých, nesourodých barev. Muži i ženy měli

vlasy vzadu a na stranách svázané. Někteří seděli se zkříženýma nohama a jedli ze společného kotle, který bublal na plotýnce; jiní mezi sebou klábosili. Kolem bylo vidět náhodné rozbité kusy prastarého nábytku.

„Kde jsme?“

Nikdo neodpověděl. Opřel jsem se o betonovou zeď, ruce na rozbolavělém žaludku. „Kde je moje krabice?“ Zase ticho. Usoudil jsem, že jsem stejně ztracený, a poslal opatrnost ke všem čertům. „Zvířata!“

Jeden mladík se po mně podíval. „Horňák. Si myslí, že sici tranďáci sou -“

Odplivl jsem si. „Viděl jsem tranďáky, opravdový. Brody a Maky. Středy. Vy Meti jste odpad, ne tranďáci!“ Po těch slovech pár z nich vyskočilo.

Eddie zasténal, překulil se na kolena. Někdo ho kopl. Ohnal se po té noze, ale minul.

„Srovnačka, Meti!“ Na druhé straně jeskyně někdo čekal. „Ať hanyká.“

Zaťal jsem pěsti. „Ty jsi kdo?“

„Alwyn. Boss Metů, než mě někerej vyzve.“ Přejel očima po ostatních, jako by vyzývatele hledal. Nenašel žádného. „A ty?“

„Nicholas Seafort. Kapitán.“

„Si vyskočil z busu, co?“

„Přišli jsme vás hledat. Přinesli jsme -“

„Baterky. Vod vás činaný. Se hoděj.“ Alwyn pokývl na hubenou dívku. „Zavolej Jossie a vostatni, ať dou merčit. Za chvíli krocnem horňáka.“

„Jo.“ Dívka odklusala.

„Neměl si lézt dolů, klábo.“ Došel až ke mně. Mladý, svalnatý, šaty měl trochu jiné než ostatní. Méně barev, víc vzorů.

„Říkali nám, že berete cozáto, za pasáž. Tak -“

„Kdo?“

Polkl jsem svůj vztek. „Obchodník. Dal nám pro vás baterie.“

„Bérem cozáto, dyž chcem. Žádnej nám nebude povídat. Ste si mohli vzít heli a nehrát si s tranďákama. Teď přídete vo kejhák.“

„Potřebujeme vaši pomoc. Hledám svou ženu, transpopku. Od Máků.“ Jak mu to mám vysvětlit.

Otočil se k ostatním. „Jeho kurva prej je tranďačka!“ Ostatní se rozesmáli.

Kurva? Skočil jsem po něm. „Je to moje manželka, sakra!“ Někdo mě strhl zpátky; srazil jsem mu ruku.

Alwyn zvýšil hlas: „Stražte ucho, Meti!“ To je ztišilo. „Smafú, proč se přivalil. Zákon, do met žádnej než Meti, dyž předem nekejvnem jo!“ Souhlasné mručení. „Někdo chce hanykat za horňáka?“ Ticho. „No tak -“

„Já!“ Eddie se s námahou zvedl. „Nechte ho bejt! Sem ho přived. Krocni mě, dyž chceš krev!“ Tři Meti se po něm vrhli a strhli ho k zemi ve smršti nadávek a ran.

„Ty budeš druhej, klabane,“ řekl mu Alwyn. „Po horňákovi.“

Zvuk běžících nohou. Dovnitř se vecpal tucet dalších. Bože Pane, pomoz mi. Potřebuji čas, kvůli Annie.

Vůdce Metů vytáhl zlověstně vypadající nůž a pozvedl ruku, aby si zjednal ticho. „Horňáku, zmárelíme tě za todle. Si řek, sme vodpad.“ Umlčel nespokojené mručení. „Ale žijem, jako ty. Děláme prcky, jako horňáci. A Meti umřou, jako ty, akorát rychlejc!“

Ukázal vzhůru. „Na ulici, žádnej doktor, žádná rachota, žádný učení. Celej Hattan za chvíli jako Bronx, samej vlkodlak. To nezarazíme. Ale merči vokolo, horňáku! Máme žrádlo pro každýho Meta, co ho chce, a pro káma, co ho přivede Met. Máme pelechy, na trati. Meti maj rajón, Meti maj zákon. Já sem boss Metů, než mě někerej vyzve. My tady rozhodném, kdo pude dovnitř a kdo uka.“

„Zabíjíte cizí lidi na potkání a říkáte tomu zákon?“

„Spravedlivost. Vy horňáci nás márelíte každej den. Přivalím do vašeho hotelu, prosím helfnout, a co schytám?“

Nějak jsem ho od toho musel odvrátit. Nic mě ale nenapadalo. „Alwyne -“

Přikrčil se a sevřel nůž. „Budeš maso, horňáku.“ Udělal krok.

Couvl jsem ke zdi. Zoufalství mě připravilo o poslední špetku soudnosti. Zaburácel jsem: ‚Alwyne, bossi Metů, vyzývám tě! Skoč si se mnou, kdo boss!“ Zůstal na mě zírat. „Horňák

nemůže -“

„Dej sem bodlo!“ Ve vzteku jsem po něm skočil, odstrčil ho kus přes místnost. „Zákon, si povídal? Skoč si s kápem po zákoně Metů!“

„Kápo hanyká jak tranďák?“ V Alwynově pohledu bylo cosi, co mohlo být i úctou.

„Já sem tranďák, klábo, sici sme!“ Hlas mi zněl skřípavě. „Sici budem stejný, až nás pámbu zavolá!“ Plivl jsem Alwynovi k nohám. „Poď, skoč si!“

„Dyž vyhraješ, budeš Met?“

„Dokaď budu chtít, jako ty.“

Na ústech se mu objevil neochotný úsměv. „Jo, jako. Jossie, dej kápovi zákos!“

Mladá dívka mi vtiskla do ruky nůž. Alwyn udělal výpad. Uskočil jsem stranou a doběhl k ocelovému nosníku uprostřed tunelu. Následoval mě. Kolem nás se utvořil ostražitý kruh.

Útočili jsme a útoky odráželi, nikdo nezasáhl do krve. Seržante, co jste nás to učil? Přikrčit, dlaní nahoru?

Zkusil jsem to.

Na druhém konci jeskyně se Eddie s námahou zvedl, i když na něm několik Metů viselo. Zařval, setřásl je a skočil na stůl. Ten se zakymácel, ale vydržel.

„Čumte, tranďáci! Von nejni žádnej horňák kápo!“ Eddie dupl na ruce, které se po něm vztahovaly. „To je ten z regrútskýho papíru!“

Co to pro všechno na světě...? Alwyn, stejně zmatený jako já, pozvedl ruku. Kývl jsem a odstoupil.

Z Eddieho hlasu pohrdání doslova kapalo. „Maj meti takový šváby, že nekapírujou, proč na vobrazovkách furt hanykaj vo regrútech?“

„Prej ryby,“ ozval se nějaký teenager. „Akorát strašej.“

„A kdo našel ryby?“

„Ňáká loď -“

„Jeho loď!“ zahulákal Eddie, až se to rozléhalo. „Von není ňákej kápo, VON JE RYBÁŘ!“

Do nastalého ticha Eddie tišeji pokračoval: „Von vrátil v kaput lodi, zachránil Naděj národů! Von je kápo Rybář!“

Alwyn poklepal na pochvu svého nože a vsunul do ní svou zbraň tak, abych to viděl. Kývl jsem. Došel ke mně, zadíval se mi do tváře. „Švindl?“ Říkal to opatrně. „Rybář vopravdickej? Né akorát v holech?“

Měl jsem takový vztek, že mi bylo všechno jedno. „Koukni na ty zatracený plakáty; to je můj obličej, co na ně dali. Jsem Nick Seafort!“

Zavrtěl hlavou. „Nemusím. Stejnej ksicht.“ Vyrazil rukou vpřed, dotkl se mého ramene a stáhl se, jako by se spálil.

„Co to bylo?“

Alwyn se usmál. „Kolik tranďáků dotklo Rybáře?“

Zavrčel jsem: „Kolik tranďáků chtělo zmárelit Rybáře? Furt ste špíny. Dyž dáš pryč zákos, žádná čenž.“

Polkl. „Po zákoně, akorát. Srovnačka?“ Vztáhl ruku.

Srazil jsem mu ji. „Dyž srovnačka, tak novej zákon. Jinač šermicle. Meti dostanou novýho bosse.“

Alwyn si mnul pálící ruku a důstojně prohlásil: „Novýho bosse? To Meti můžou, dyž chtěj. Sem uďál botu, sem chtěl krocnout Rybáře, tak si Meti najdou lepšího bosse.“ Vytáhl nůž a podal mi ho střenkou dopředu. „Dělej, Alwyn umře rovně!“

„Kapitáne.“ Eddie seskočil ze stolu.

„Já vím.“ Vzal jsem nůž a přitiskl jsem ho k Alwynově hrudi. Necukl. Po chvilce jsem ho obrátil a přiložil si ho k prsům sám. „Poď, život za život!“

Jeho ruka se pomalu zvedla. Sevřel v pěsti střenku. Zatajil jsem dech, když se mi špička zabořila do saka.

Spustil ruku. „Kápo Rybáři, kámo s Metama?“

„Kámo.“ Vztáhl jsem pomalu ruku. „A kmen.“ V tichu jsme si podali ruce. Eddie povzdechl.

„Jakej novej zákon chceš?“

„Dyž přídě klaban za Metama, tak to není důvod, aby ho krocli.“

„Ale to si na nás sici budou vyskakovat!“

„Krocněte koho chcete, dyž po vás pude. Jinač uka.“ Po chvíli se obrátil k ostatním. „Zákon?“

„Jo!“

„Kmen že v oukeji. A teďkanc, co chceš vod Metů, Rybáři?“

Třásla se mi kolena. Jakoby nic jsem přešel k lavičce. „Sme přinesli cozáto za pasáž na východ.“

„Hanykej horňácky, Rybáři. Kapíruju. Pudeš na východ, co potom?“

„Musím projít přes Júňáky a najít svoji ženu.“

„Júňáci sou hajzli. Východi taky.“

„Nějak projdu. Musím.“

„Oukej.“ Zvýšil hlas. „Helfnem Rybářovi na východ. Jossie, Lo, doneste cozáto pro Júňáky. A pro Východy taky.“

„Kolik?“

„Šecko!“

Pokývla na jiné mládě. „Dem!“ Zmizeli. Alwyn něco zašeptal jinému příslušníkovi kmene, ten kývl. O chvilku později přivlekl mou bednu s bateriemi. „Tvý, Rybáři.“

„Cozáto pro Mety.“

„Pro kmen cozáto nepotřebuješ.“

„Tak dar.“ Pozvedl jsem krabici. Přijal ji. Zeptal jsem se: „Na co permabaterie?“

Alwyn se usmál. „Zmerčíš.“ Přivolal si světlo a vedl nás po schodech vzhůru, do dlouhé, šeré jeskyně. „Co je to tady?“

„Metro, tomu nadávali. Se v tom jezdilo, než byly heli a horňáci. Nechali bejt, ňáký tři geny před. Koleje fuč, věčinou. Se snažíme spravit.“

„Kolik tunelů vám patří?“

„Hodně, na Hatu. Někerý kusy sme blokli. Blbý kmeny.“

„Kam jdeme?“

„Tajný místo.“ Zastavil se a počkal, až nás dohoní Eddie a dav ostatních Metů. „Na ulici, musíš pasáž šmízovat. Todle lepší.“

Chodba se rozšířila do širšího tunelu. Alwyn skočil někam dolů a zmizel ve tmě. Nervózně jsem ho následoval.

Čekal na mě hned za zatáčkou. „Na východ, jo?“ Posvítil do tunelu.

Starý elektrický vůz nebo něco podobného. Lampy se mu jasně zaleskly. Alwyn do něj vylezl, podal mi ruku a vytáhl mě nahoru. „Převoz, todleto. Námko Štyry dva, Grancen. Tam a spátky.“ Ostatní Meti se s hulákáním a smíchem namačkali

dovnitř. Rozhlédl jsem se a uviděl Eddieho, jak na druhém konci vozu klábosí s rozjařenými transpopy.

„Metro je opuštěné."

„Jo, dávno. Ale dyž máš dost perma..." Alwyn otevřel dveře. Uvnitř opatrně přitáhl páčku. Vůz sebou hnul. Pomalu, se skřípáním rezavých kol, se valil vpřed.

„Sme tudle kolej rozhejbali," hulákal, aby překřičel ten rámus. „Né každej tranďák je vylízanej."

„To jsem -"

„Nebo vodpad."

„Promiň. Měl jsem vztek."

Pokrčil rameny. „Seš akorát Rybář, uka vopravdickej tranďák."

Nakonec se vůz zastavil a Meti vystoupili. Když jsme došli na úroveň ulice, ohlédl jsem se, ale Alwyn byl pryč.

Eddie a já jsme se vynořili na denní světlo s čestnou stráží Metů. Čekali jsme, než nám Jossie usmlouvala průchod s Východními transpopy.

Řekla: „Máci sou na jih, majli. Vyšoupli Efdýry."

„Koho?"

„Efdýry. Pro auta."

„Sem povídal, že se Máci dostali krz!" Eddie jásal.

Zeptal jsem se: „Neslyšel někdo o holce od Máků, co přišla přes město asi před tejdnem?"

Jossie si chvilku povídala s naším doprovodem. „Nevím. De šelest, že ňákejch šest Júňáků kaput v noci, na Tři štyry."

„To byla Annie!" Eddiemu zářily oči. „Merčila, že Máci fuč, se ptala, někdo kvák. Tak razila na východ."

Nevěřícně jsem se zeptal: „Annie zabila šest transpopů?"

„Esi jí lezli do štrády. Neznáte Annie, kapitáne. Nikdy ste jí neznal. Na lodi, v Ústředním, tam byla tracená. Tady doma. Nejni žádnej Bronk, žádnej Júňák jí nezarazí."

„Bože dobrý."

Poslední asi dva kilometry byly jako sen; šli jsme slunečnými ulicemi s čestnou stráží Metů a Východů.

Přešli jsme úzkou ulici, minuli jsme vypleněné činžovní domy, které připomínaly zničený Bronx. Po levici jsme měli

East River a kolem něj rozpadající se oplocenou silnici, po které ještě tu a tam poskakovalo nějaké auto. Zrezivělá tabule u vstupu hlásala: F.D.R. DRIVE.

Jak jsme postupovali, naše stráž z řad Východů byla stále ostražitější a držela ruce blíž u zbraní. Jeden z nich ukázal dopředu a řekl: „Eště dva bloky, rajón Východů.“ Zaváhal. „Ten poslední blok né, tam bacha na šermicli.“

„Proč?“

„Chtěj ho ty zatracený Máci. Si skočíme co tejden, zas je vyčudíme.“

Eddie se naježil. Sevřel jsem pevně jeho paži, zavrtěl hlavou. Zavrčel: „Sem povídal na klinice, nemůžu bejt námořník a tranďák naráz.“

„Jste námořník vyslaný za zvláštním úkolem, pane Bossi. Já vím, že to byli vaši lidé, ale -“

„Žádný ale, pane. Byli, sou, dycky budou.“

„Už jste vyvolal jednu potyčku s Roky, pane Bossi. To se nebude opakovat.“ Neodpověděl.

Poslední blok rajónu Východů byl obrazem šokující zkázy. Byty, které kdysi zdobily břeh řeky, byly úplně vykuchané. Ty, které nevyhořely, byly na spadnutí, neměly už ani okna.

„Proč se rvete kvůli - tomuhle?“

„Nebylo tak zlý, než se přivalili Máci. Chtěj nás vyčudit, a my zase je.“

„Máci ložírujou tady?“ Eddie byl zjevně pohoršený.

„Tady, v řece, co já vim.“ Východ si odplivl. „Každej Mak má švába.“

„Mlčte, pane Bossi!“ Stihl jsem to taktak.

Východi nás opatrně vedli ke spornému bloku. „Počkáme. Dyž vylezete, vemem vás zpátky.“

Eddie a já jsme šli dál, po chodnících plných rumu. Oblast se zdála opuštěná.

Došli jsme na roh. Otrhaný kluk se tam opíral o sloupek pod zničeným domem a pohrával si s píšťalkou, kterou měl na krku. Zasmál se: „Co to je, kmen Marína? Vyčudili ste Východy?“

Eddie zavrčel: „Ty seš Mak?“

„Pali z mýho rajónu. Hněte prdelema, než maso!“

Eddie ho popadl a přirazil ho na sloupek.

„Pusmě!“ Chlapec chňapl po píšťalce. Eddie mu ji vykroutil z ruky a škubl tak, až se přetrhla šňůrka. Chlapec vyjekl a zamnul si krk.

Eddie zavrčel: „Seš Mak, klábo?“

„Si vyliž -“

Eddie ho tvrdě uhodil.

Chlapec zaječel: „Sme Máci!“

„Nepřehánějte to, pane Bossi.“

„Ho naučim chovat!“ Eddie vrazil chlapci do ruky píšťalku. „Zavolej Sama a Boneyho! Zavolej Rafá!“

„Si -“ Když viděl Eddieho pohled, zarazil se. Třikrát krátce hvízdl.

Rozhlížel jsem se ulicí a chystal se na nepříjemnosti.

Skoro celou minutu se neobjevil nikdo. Najednou z jednoho přízemního okna vyskákaly tři postavy. Dvě měly nůž, jedna okovaný obušek. „Zpátky, kápo!“

Eddie zkroutil chlapci paži a přidržel si ho před sebou jako štít. „Si chcete skočit, Máci? Šermicli s Eddiebossem?“ Zamžoural na hubeného transpopa, kterému bylo sotva dvacet. „Boney, seš to ty? Si vyrost.“

„Pali, Východe!“ Obcházeli nás. Ten s obuškem se po nás ohnal; uhnul jsem.

Eddie srazil chlapce na ulici a vyrval útočníkovi obušek z ruky. „To jako byl Východ, co Boneymu zachránil kejhák při skočný s Brodama, tehda? Co? Čum, klábo! Já Eddieboss!“ Spustil ruku s obuškem. „Sem hledal všude, Maky! Eddieho znáte!“

Kluk na ulici zaječel: „Skočil po mně, nic sem mu neuďál!“

„Držubu!“ Boney vztáhl ruku a podezřívavě si nás prohlédl. „Eddie vymáz ven.“

„Sem se vrátil.“ Eddie se přátelsky usmál, až mu bylo vidět prořídlé zuby. „Domu!“

„Kdo s tebou?“

„Kápo, hledá Annie.“ Máci se na sebe podívali. Už jsem se neudržel. „Kde je?“

„Sme nevěděli,“ řekl Boney Eddiemu, jako by ho prosil.

„Holka se vrátila v noci, prej že venku, merčila ryby, byla na jiným světu, vzala si kápa. Jasněže má švába.“ Zavrtěl hlavou. „Sme nic nemysleli, Eddie. Nechcem žádný trable.“

„Co jste jí udělali?“ zeptal jsem se chraplavě. „Nic sme neuďáli, kápo!“ Boney div nevrtěl ocasem. „Sme se jí netkli, akorát nehelfli.“

Zamračený Eddie přistoupil ke svým soukmenovcům o krok blíž. Couvli. „Vemte kápa za Annie, teďkanc, fofr!“

„Jas, Eddie.“ Boney popadl kluka za límec. „Najdi Sama, že Eddieboss zpátky!“ Ukázal do uličky. „V přízemí. Věčinou je tam.“

Polkl jsem. „Je to bezpečné, Eddie?“

„Pote, kápo. Voni vědí, že sme Máci, teďka.“

Rozběhl jsem se uličkou a zmizel za rohem. Byly tam otevřené prohnilé dveře. Nakoukl jsem dovnitř. Rozbitý nábytek, odpadky, strašný pach.

Moje žena se krčila v rohu, ruce na uších. „Pali, sici! Kašlu na šermicle, na Júňáky. Kašlu!“

„Annie...“

Neslyšela mě. Zhluboka jsem se nadechl a řekl jsem hlasitěji: „Annie, hledal jsem tě.“

Pomalu se vzpamatovala, zvedla hlavu. „Co tady ďáš, Nicky?“

„Přišel jsem tě odvést domů.“

„Sem vod Máků.“ Zakvílela, až mi to rvalo srdce.

„Si žena, Annie, furt nafurt.“

Na vteřinku se usmála, pak zavrtěla hlavou. „Ty žádnej tranďák.“

„Sem, co musim bejt, abysi šla se mnou.“

Zadívala se mi zkoumavě do očí. „Nikam nechci, Nicky.“

„A co chceš, Annie? Tohle?“ Ukázal jsem gestem na špinavou místnost.

„Nevim, co chci!“

„Proto jsem pro tebe přišel.“ Došel jsem k ní a přidřepl si. „Jsi nemocná od těch léků. Pojď domů.“

„My žádný doma nemáme!“

„Tak tě odvezu k otci. Pryč od měst.“

„Znám akorát města. Sem Mak.“

„Už nejseš, Annie.“ Hlas ve dveřích to prohlásil rozhodně. „Seš jak já. Teďkanc nic.“

„Eddie!“ Vstala.

Odložil obušek. „Nejsme žádný tranďáci, žádný horňáci. Esi nejseš doma s nim, kde?“

Tvář se jí zkřivila. „Dyž nejsem Mak, co uďám, Eddiebossi? Chcípnu?“

Zavrtěl hlavou. „Di s nim. Miluje tě.“

„Annie -“ zachraplal jsem.

Nevšímala si mě. „Miluje, dyž mě táh na inou planetu, nechal řízkům, co mě šoustali, jak chtěli, táh mě zpátky, vrazil do špitálu?“ Sjela po zdi zpátky k zemi, s hlavou v dlaních.

Eddie se pomalu nadechl. Pak soustředěně řekl: „Nic z toho nebyla jeho vina.“

„Tak čí? Kdo tě vykop?“

„Moje, píchal sem tě, a neměl právo.“

„Sme kmen!“

„Už né.“ Přešel přes místnost a nekompromisně ji zvedl.

„Di teďkanc s kápem. Nejlíp.“

„S Nickym?“ Otočila se a prohlížela si mě jako neznámou věc. „Chci - chci -“

S výkřikem se znova obrátila, přitiskla se k Eddiemu a zabořila tvář do jeho hrudi.

On stál bez hnutí, ruce svěšené. Když se Annie rozplakala, podíval se po mně. Kývl jsem.

Pomalu ji vzal do široké silné náruče a začal ji kolébat. „Kápo je chlap pro tebe, Annie. Musí. Ale já tady budu, dokaď mě nechá. Budu tady.“ V děsivém tichu jsem šeptem opakoval jako bezmocná ozvěna.

„Budu tady.“

+ + + + +

Podle Alwynova slibu nás Meti doprovodili zpátky do civilizace. Dvacet Metů a hrstka Máků nás vedlo vzhůru podél řeky do nové enklávy Spojených národů. Annie jako omámená

visela na Eddiem. Dovolila mi, abych ji vzal za druhou ruku.

Před Spojenými národy jsme se vmísili do řad turistů procházejících elektrickými ploty. I když vláda jen zřídka uznávala transpopy jako samostatnou skupinu, do Mezinárodní haly směli dokonce i oni, protože ta byla ze zákona otevřená všem.

Zavolal jsem do Sheratonu a řekl Adamovi, aby nás vyzvedl. Když jsem se zeptal Metů, jak se dokážou bezpečně dostat domů, jen se zasmáli. Rozloučili jsme se s nimi a čekali na střeše.

+ + + + +

Vzal jsem Annie do našeho apartmá. Byla poslušná, jako ostatně celou dobu, co odešla z rozpadajícího se bytu. Pomohl jsem jí smýt pouliční špínu a tiše jsem jí vyprávěl, jak jsem ji hledal. Zřejmě ji to těšilo. O svých vlastních dobrodružstvích mi neřekla nic a já jsem se bál příliš vyptávat.

Večeře v hotelu byla převařená a bez chuti, a ještě nepříjemnější bylo, že za mnou pořád někdo chodil pro autogram. Nakonec jsem lhostejně podepsal účet.

Annie byla v bezpečí.

Rezervoval jsem pro nás místa v ranním suborbitálu do Londýna a vyčerpaně si šel lehnout. Annie si položila hlavu na mou hruď a nechala se hladit. Těsně předtím, než jsem usnul, mi stiskla rameno a řekla: „Třeba to časem bude jiný, Nicky.“

+ + + + +

Když se přiblížil Cardiff, vypnul jsem autopilota a řídil heli ručně. Ještě nikdy jsem předtím domů neletěl, ale jak jsem jednou uviděl silnici Bridgend, stačilo ji sledovat mezi kopečky až k pastvině a kamennému domu, postavenému poblíž základů staré kamenné stodoly.

Přistát s heli na dvoře by otec považoval za okázalou pýchu, dosedl jsem tedy na louce na druhé straně silnice. Annie vyskočila dřív, než jí Eddie mohl pomoci. „Odtud jsi, Nicky?“

Tváře měla zardělé.

„Ne přesně odtud. Z toho domu támhle.“ Zahihňala se. „To jsem myslela.“ Rozhlédla se. „To je divný, žádný ulice. Kapku jako Ústřední město.“

„Ale ne tak málo zkrocené.“ Vzal jsem lodní pytel, který mi shora podal Eddie. „Lepší bude, když necháte mluvit mě, až přijdeme dovnitř. Otec...“ Zaváhal jsem. „Bude se k vám chovat hezky, až vás pozná, ale k lidem z města je podezřívavý.“ Vykročil jsem po cestě.

„Jak dlouho tu budem, Nicky?“ Už jsem jí to říkal, ale trpělivě jsem opakoval: „Uvidíme, jak to půjde. Možná tě nechám uzdravovat tady u otce a sám se vrátím na Akademii.“

„Von mě - nebudu se mu líbit.“ Jak jí to mám vysvětlit? „Když bude nepříjemný, nesmíš zapomínat, že je prostě takový. Já jsem jeho jediný syn, a mluví se mnou taky tak.“ Škoda jenom, že nebyl doma, když jsem se ho pokoušel volat. Že budu vítán já, o tom jsem nepochyboval, jen jsem ale doufal, že neodmrští Eddieho a mou ženu. Jestli se pustí do jedné ze svých káravých náboženských tirád, budu muset najít nějaký způsob, jak zasáhnout.

Annie se zavěsila do Eddieho. „Když bude dělat trable, tak to s ním Eddie vyřídí, viď že jo?“ Snad ho popichovala. A možná taky ne.

Námořník se jí jemně vyvinul, a když jsme vykročili k domu, držel se zpátky. Byl jsem mu za to vděčný.

Když zkřivená vrata zaskřípala, pocítil jsem výčitky svědomí. Kolikrát jsem už otci sliboval, že je opravím, a vždycky jsem to nechával až nakonec. Tentokrát to už udělám.

Dveře byly odemčené jako vždycky; otec neměl nic, co by mohlo zajímat zloděje. „Otče?“ Vešel jsem. Počkáme v kuchyni, než se vrátí z nákupu.

Ve výlevce ležel neumytý šálek a talířek. Umyl by je, než by odešel na autobus do města; žádná práce se nikdy nesměla nechat napotom. Nahlédl jsem do jeho ložnice; postel byla úhledně ustlaná. Podíval jsem se do koupelny, do spíže.

„Nicky?“ Čekala mě u dveří. Protáhl jsem se kolem ní, vzrůstající nepokoj zrychloval mé kroky.

Našel jsem ho ležet tváří dolů u hranice dřeva za domem. Šel si pro dřevo do kamen. Už to bylo pár dní. Psi a jiná divoká zvířata se už na něm podepsali.

Poklekl jsem k němu a pokusil se ho vzít za ruku. Nepřiměl jsem se ale k tomu, abych to udělal; tělo bylo příliš v rozkladu. Násilím jsem ovládl zvedající se žaludek a hledal nějakou modlitbu, která by ho potěšila. Napadlo mě: Nebo ve smrti nevzpomínají na tebe; a ve hrobě kdo tě bude oslavovati?

Bylo to tak groteskně nevhodné, že jsem zahanbeně sklonil hlavu a představil si otcův přísný pohled z těch dnů, kdy jsem se v dětství učil Bibli nazpaměť. Skoro jsem si nevšiml, že mi Anniina měkká ruka stiskla rameno.

Konečně jsem zašeptal: „představuji Hospodina před obličej svůj, a když jest mi po pravici, nikoli se nepohnu. Z té příčiny rozveselilo se srdce mé, a zaplesala sláva má; i tělo mé v bezpečnosti přebývat bude, neboť nenecháš duše mé v Pekle.“ Vzhlédl jsem. „Ten verš by se mu líbil, pokud by mu nepřipadal moc pyšný. Klečel jsem schoulený a vůbec jsem nevnímal, že mi vlhká zem promáčí kolena u kalhot.

„Nicky.“ Poklekla ke mně a objala mě.

Přitiskl jsem si k hrudi její ptačí ručky, ty ruce, které zabily šest transpopů, když se jí postavili do cesty. S odporem jsem tu myšlenku zahnal. Je to Annie Wellsová. Moje žena.

Po chvíli jsem došel k sousedovi a zavolal ohledávače. Když auto s blikajícími světly odvezlo otce z jeho domu, seděl jsem u rozviklaného stolu v prázdné kuchyni se šálkem vlažného čaje v dlaních.

Stará měděná čajová konvice potřebovala vyleštit; budu si ji muset připsat na seznam hned po vratech.

„Neplač, Nicky.“

„Nepláču.“ Otřel jsem si oči rukávem. „Kde je Eddie?“

„Venku, rovná dřevo.“

Beze slova jsem se rozběhl k hranici a vrhl jsem se na skloněného Eddieho. „Nesahejte na to!“

„Jenom sbírám, co mu -“

„Já vidím, co děláte! Nechte to být!“ Vyrazil jsem mu polena z náruče a začal bušit do jeho mohutné hrudi.

Podíval se na mě netečně. „Mlátit starýho Eddieho vám ho nevrátí, kápo.“

„Neodmlouvej, ty tranďáku -“ Zarazil jsem se, ale už příliš pozdě. „Vraťte se do domu!“

Začal jsem se zabývat dřevem. Po chvíli jsem si uvědomil, že skládám a přerovnávám polena a snažím se obnovit tu hromádku, kterou otec upustil, přesně jak ji nechal. Opřel jsem se o hranici, schoulil jsem se do klubíčka a kolébal se tam a zpátky. Na pastvině čiřikali ptáci.

Po chvíli jsem se zachvěl, vrazil ruce do kapes a pomalu se vrátil do domu.

„Sedněte si se mnou, prosím.“ Přitáhl jsem jim židli. „Pane Bossi, nemám žádnou omluvu. Promiňte.“

„Že jste mi řek tranďáku? Vždyť jsem.“

„Není to pěkné slovo.“

„Né, my to říkáme furt.“ Poposedl, židle zavrzala. „Kmeny ano, ale já na to nemám právo.“ Na okamžik mu po tváři přelétl prchavý úsměv. „Proč ne? Ste teď Met.“

Annie se zahihňala. Pohladila ho po paži. „U Pedra Changa jsem si uvědomil...“ Odmlčel jsem se, ztracený v myšlenkách. „Už mi nezbyl žádný přítel, Eddie. Derek Carr je několik světelných roků daleko, jestli vůbec žije. Alexi se učí žít zase sám za sebe. A kromě nich...“

„Kápo -“

„Kdysi jsem vás poslal pryč. Zůstanete teď se mnou?“

„Nepotřebujete žádnýho tranďáckýho kamaráda.“

Nejdřív jsem si myslel, že to říká ironicky, ale pak jsem si všiml jeho úzkostného pohledu.

„Prosím.“ Na víc jsem se nezmohl.

Pochovali jsme otce o dva dny později na pustém hřbitůvku na kopci. Do hrobu ho doprovodil drobný chladný déšť. Pár známých, řezník, zelinář, mu vzdalo poslední pocty, zatímco kněz četl z Knihy.

Stál jsem tam v bílé slavnostní uniformě a třásl se. Annie se opírala o Eddieho. Pak jsme se promrzlí vrátili do domu. Rozdělal jsem oheň. Annie se mi stočila u kolenou.

„Kdybych tu tak mohl zůstat.“ Hleděl jsem do plamenů.

Námořník si poposedl. „Kam musíte jít, kapitáne?“

„Čekají mě na křtu Wellingtonu. Brzo budeme muset odjet.“

„Berete Annie na loď?“ Říkal to s obavami.

„Ne, samozřejmě, že ne. Vy zůstanete na Akademii.“

Annie prohlásila důrazně: „Tam nechci.“

„Proč ne? Budou se o tebe dobře -“

„Nepatřím tam!“

V jejím zájmu jsem se snažil potlačit v sobě vztek. Ze svého pohledu měla pravdu. Důstojníci a kadeti budou k velitelově ženě úzkostlivě zdvořilí, ale nebude si mít s kým povídat, nebude mít nikoho, kdo by ji chápal. Na druhou stranu, kde jinde by mohla -

„Tak zůstaňte tady.“ Jejich překvapení jsem odbyl mávnutím ruky. „Proto jsme sem přijeli. A dům je teď můj.“

„Nemůžu tu zůstat sama, dostala bych švába!“ Popadla Eddieho za paži.

„Sama ne, Annie,“ řekl jsem a pohlédl na Eddieho Bosse.

„Vy mě s ní zas necháte?“ Vypadal vyděšeně.

„Annie potřebuje někoho, kdo by -“

„Bez vás né!“ Námořník se zvedl.

Po chvilce jsem pochopil. „Pojďte ven, pane Bossi.“

Choulili jsme se v závětří kůlny. „Kápo, to nejni dobrej nápad, nechat mě samotnýho s Annie!“

„Někdo ji musí chránit.“ Třeba před ní samou.

„Tak v Akademii!“ Dupnul a odvrátil se. Nakonec, úplně brunátný, vyhrkl: „Se jí už nedotknu, kápo! Přísahám! Nikdá se jí nedotknu!“

Zavřel jsem oči a vzpomněl jsem si na to, jak se ho chytala za ruku, když potřebovala útěchu. „Starejte se o ni, pane Bossi. A když to bude muset být...“ Přinutil jsem se dořící větu. „Když to bude muset být, dotkněte se jí. Dejte mé ženě klid.“

Spěchal jsem zpátky do domu.

Část III

Listopad léta Páně 2201

16.

„Důležité je, že jste ji našel.“ Tolliver se tvářil vážně. „Ona se časem uzdraví.“

Nemohl jsem mu popisovat, jak jsem Annie objevil schoulenou v té boudě, ani mu říct o tom, jak visí na Eddiem. „Dělo se něco, když jsem byl pryč?“

„Jako obvykle. Dva kadeti dostali výprask, nejnovější výsledky čtrnáctidenních testů máte v počítači, dodávka nového simulátoru se zase zpozdila. A ještě něco. Mám zprávu od 'Světových skafandrů' kvůli těm výrobním číslům, co neseděla.“

„Když Branstead dělal inventuru?“

„Ano. SvěS tvrdí, že ta čísla na našem seznamu odpovídají skafandrům, které nám dodali. Tak jsem je požádal, aby nám pomohli identifikovat ta čísla na seznamu z oblékárny.“ Významně se odmlčel.

„Nemám náladu na hádanky. Ven s tím!“

„Rozkaz, pane. SvěS říká, že jsou to stará čísla.“

„O čem to mluvíte?“

„Promiňte, pane. Ne stará čísla, ale staré skafandry. Renovované.“

Unavenou myslí jsem se snažil to pochopit. „Jak je to možné?“

„Napadá mě jedno vysvětlení. Ty nové skafandry byly, ehm, převedeny jinam a nahrazeny starými.“ Tolliver čekal na odpověď a pak se naklonil dopředu. „Já to řeknu ještě jasněji. Někdo prodal to nové vybavení, za které jsme zaplatili, a poslal nám haraburdí.“

„Kdo?“

„Kontrola inventáře patří k povinnostem ubytovatele.“

„Seržanta - jak se jmenuje? Serenco?“

„Ano, pane.“

„A co ten na to říká?“

„Nechtěl jsem se do toho pouštět ve vaší nepřítomnosti, pane. Je to moc citlivá záležitost.“

Zavrčel jsem: „Že vám to zatím nikdy starosti nedělalo.“ Bylo to dětinské, ale ať.

Tolliver se ale nedal. „No dobře, já to s ním vyřídím sám.“

„Ne, počkejte, já si to rozmyslím.“ Vstal jsem. „Ještě něco?“

„Váš přítel pan Thorne dorazil minulý týden. Přidělil jsem mu byt.“ Shrábl poznámky. „Nezapomeňte, že za pět dní odlétáte na Wellington.“

„Teď jsem se vrátil,“ vzdychl jsem si. „Vůbec se mi nelíbí ta myšlenka brát s sebou kadety na křest lodi. Necháme to být.“

„Když jsem jim to už řekl? S vaším souhlasem? Na to zapomeňte.“

„Velitel jsem tady já, ne vy!“

Tolliver si založil ruce na prsou. „V tom případě jim to ale sdělíte vy.“ Naježil jsem se, ale on mě předešel. „Kdybyste byl viděl, jak se tvářil Kevin Arnweil, tak byste to pochopil. Viděl jste někdy, že by se usmíval?“

„On se moc neusmívá.“

„Teď ano.“

Znovu jsem povzdechl a můj hněv se vytratil. „Oni si ale přece žádná zvláštní privilegia nevysloužili. Měl bych tam aspoň vzít kadeta s nejlepšími známkami.“

„Co vám brání? O jednoho víc nebo míň, to je už jedno.“

„No jasně. Jako máma husa s -“

„A praporčíka, aby se o ně staral.“

„Bože dobrý.“ Odbyl jsem to mávnutím ruky. „Já si to rozmyslím.“

Tolliver vstal. „Slyšel jsem o vašem otci, pane Seaforte. Upřímnou soustrast.“

„Děkuji. Můžete jít.“

Chvíli jsem seděl a přemýšlel o těch skafandrech. Obvinit štábního seržanta z nepoctivosti není maličkost; jestli se mýlím, otráví to vztahy mezi námi. I přes to, co naznačoval Tolliver, mohly být ty nesrovnalosti v číslech náhodné.

To můžu rozhodnout později. Zatím mi udělá dobře, když se půjdu podívat za Jeffem Thornem. Poprvé za strašně dlouhou dobu se mi zlepšila nálada. Vyšel jsem z kanceláře. Kevin Arnweil v přední kanceláři s nadějí vstal. Pohledem zalétl k mé

potlučené tváři a rychle odvrátil oči. Stejně jako ostatní se neodvážil to nijak komentovat.

„Brzo se vrátím.“ Snažil jsem se nevšímat si Kevinova nešťastného pohledu, ale u dveří na chodbu jsem se zastavil. „Pojďte se mnou, pane Arnweile. Představím vás našemu novému druhému poručíkovi.“

„Rozkaz, pane.“ Spěchal ke mně. Šli jsme na druhý konec budovy. „Znám pana Thorna ještě z doby, kdy jsem byl kadet.“

„Ano, pane.“

„On byl tenkrát praporčík.“

„Ano, pane.“ Držel se mnou krok. Vzdal jsem to. Arnweil si neuměl mě jako kadeta představit o nic líp než sebe jako kapitána.

Tolliver usadil Jeffa Thorna v důstojnické ubytovně, ale díky Bohu ne v bytě jeho předchůdce pana Sleaka. To už by bylo příliš. Ačkoli jsem se snažil ovládat, cítil jsem, že mi srdce bije rychleji, jak jsme se blížili k jeho kajutě. Vezme mě někdy na další misi? Na nájezd na kuchyni, přede všemi utajený?

Zaklepal jsem a čekal. „Pane Thorne?“ Žádná odpověď. „Jeffe?“

Nic. Kevin Arnweil nervózně přešlápl. Povzdechl jsem. „No tak jindy. Však se s ním brzo seznámíte.“ Vykročil jsem zpátky do kanceláře s kadetem v patách.

Hloubka mého zklamání mě samotného překvapila. Z náhlého popudu jsem se zeptal: „Když jste byl nahoře, slyšel jste někdy o tom, že by praporčíci, ehm, brali kadety na nepovolené mise?“

„Já...“ Polkl. „Já asi... Ne, pane.“

Zastavil jsem se. „Promiňte. To vyznělo špatně.“

„Rozkaz, pane.“

„Nechtěl jsem na vás, abyste donášel.“

„Ne, to ne, pane.“ Zdálo se, že se mě zoufale snaží uspokojit.

„Jen jsem myslel, zajímalo mě, jestli ještě, totiž, já nevím, jestli byste vůbec věděl -“ Zarazil jsem se. Proti tomuhle nebylo blekotání Adama Tenereho vůbec nic.

„Omlouvám se, já to vždycky zkazím.“ Nervózním gestem si přihladil černé kudrny.

„Nechte toho!“ Zbytek cesty jsme došli mlčky. Nemělo cenu snažit se něco vysvětlovat; už jsem nadělal dost škody.

U dveří vyhrkl: „Je mi líto, že jsem vám neodpověděl správně, pane.“

„To nebyla vaše vina.“ Už jsem se omluvil, tak co ten spratek ještě chce? Došel jsem ke svému stolu a zastavil se. „Zatraceně ke všem čertům!“ Vrátil jsem se do přední kanceláře.

„Kevine, pojďte se mnou.“ Vyšel jsem do chladného odpoledne a zamířil k hlavní bráně.

Kadet klusal, aby mi stačil. „Jak jste se ptal, pane, tak bych asi přišel na -“

„Já to nechci slyšet.“

„Promiňte, pane.“

Po chvíli jsem zpomalil. Sešel jsem z cestičky, přešel přes trávník mezi stromy a našel místo, kam nebylo příliš vidět. Svlékl jsem si sako a uvolnil kravatu; Kevin mě ohromeně sledoval. Sedl jsem si, opřel se zády o strom a poplácal dlaní trávník vedle sebe. „Sedněte si.“

Chvilku jsem mlčel, abych si uspořádal myšlenky. „Kevine, udělal jsem ze sebe hlupáka, když jsem vám položil takovou nevhodnou otázku. Budu vám něco vyprávět.

Byl jsem zobák na Odvrácené a byl jsem nejspíš vyděšenější, než vy jste teď. Můj kadet-kaprál mi šel po krku, neměl jsem skoro žádné kamarády a bál jsem se, že mě každou chvíli vyhodí.“

Arnweil si mě prohlížel a neříkal nic. „Byl tam jeden chlapec, praporčík.“ Zadíval jsem se do dálky. Ta slova se mi špatně říkala. „Byl všechno, co já jsem nebyl. Hezký, milý. Nemusel nikoho zastrašovat; měl přirozenou autoritu. Setkal jste se někdy s někým takovým?“ Nečekal jsem na odpověď. „I když jsem byl jen kadet, bral si mě stranou a povídal si se mnou, jako by mu na mně záleželo. Občas mě pozdě večer vytáhl z ubytovny pod záminkou, že mě chce šikanovat, ale jak jsme byli z dohledu, dali jsme se dohromady ještě s pár dalšími a podnikali bláznivé věci. Špehovali v podpalubí. Vyloupili železné zásoby v oblékárně. Dokonce jsme přeprogramovali terminál v navigační třídě.“

Riskl jsem postranní pohled. Kevin se zaujatě zabýval stéblem trávy.

„Pak to vzalo krátký konec, když nás chytili. Dostal jsem výprask. Ale občas si uvědomuji...“ Odkašlal jsem si. „Nebýt jeho, možná jsem to nedokázal. Člověk může být hrozně sám.“ Musel jsem přestat.

Chlapec se ozval naléhavým tónem: „Nemusíte o tom mluvit, pane.“

„Sám.“ Annie v Cardiffu, její budoucnost nejistá a Eddie jako její jediná opora. Zavrtěl jsem hlavou. Ne, teď přece vyprávím o minulosti. „Sypou se vám na hlavu učení a tresty a námořní tradice a někdy je toho tolik, že se to nedá unést.“

Možná se ke mně nikdy nevrátí. Dokonce i otcova skromná útěcha je pryč. Nemám nikoho, ani Boha Pána. Nic než svou povinnost, a i v té selhávám.

„Takže jsem prostě jenom chtěl -“ Zkusil jsem to znova. „To, co ten praporčík udělal, pro mě znamenalo strašně moc. V mém životě je to už minulost, ale chtěl jsem vědět, jestli se ještě něco takového děje. Jestli ano...“

„Pane, já -“

„... jen samotné to vědomí by pro mě znamenalo hodně.“ Prudce jsem vstal a odvrátil tvář. Oči mě pálily. Zatracený vzduch, strašně znečištěný.

Po chvíli jsem sebral sako. „Pojďte, vrátíme se.“

„Rozkaz, pane.“ Tentokrát jsme šli pomaleji. Kráčel jsem s rukama v kapsách, vděčný za to doznání, i kdyby Arnweil nepochopil ani slovo z toho, co jsem říkal. Krokusy stydlivě vykukovaly z pečlivě uhrabaných zákonků. Jednou se vrátím domů do Cardiffu, ať už tam Annie bude nebo ne. Budu hrabat záhonky a opravovat plot a hledat ten mír, který mi stále uniká.

„Já jsem se toho neúčastnil,“ řekl Kevin tiše. „Takových věcí.“

„To je v pořádku, chlapče. Jen jsem vám to potřeboval vysvětlit.“

„Dustin Edwards - přihlásili jsme se spolu. Mysleli jsme -“ Hlas se mu zachvěl. „Když teď není, nemám nikoho.“

„Chápu.“

„Někteří praporčíci jsou hodní. Pan Keene, pan Tenere.“ Zpomalil. „Nikdo z nich si mě nevšiml tak, jak jste o tom mluvil.“

„Je mi líto, já -“

Zhluboka se nadechl. „Předtím jsem trochu lhal. V ubytovnách se leccos povídá. O tom, jak se praporčíci snaží dostat přes stráže ke gravitronům. Nevím, jestli s sebou berou taky kadety.“

„Aha.“ Prohlížel jsem si krokusy. Zdálo se mi, že jejich barvy zjasněly.

„Tři z nich chytili, jak cpali želé do špiček cvičných skafandrů. A slyšel jsem, že to nebylo poprvé.“

„Hrůza.“

Viděl v mých očích výraz, který se neshodoval s mými slovy. Ostýchavě se usmál. „Ano, pane.“

„Děkuji vám,“ ucedil jsem. Dál jsme šli mlčky, zastavili jsme se u správní budovy.

„Mám počkat vevnitř na rozkazy, pane?“

„No...“ Usmál jsem se. Byl jsem velitel a mohl jsem si dělat, co jsem chtěl. „Ne, vezměte si odpoledne volno. Nechte se třeba ostříhat. Dělejte, co chcete.“ Neslýcháno. Každá minuta kadetova života byla řízená, a právem.

„Rozkaz, pane.“ Zasalutoval a čekal, až mu dám odchod.

Otevřel jsem dveře a zaváhal. Annie byla pořád v Cardiffu, otec byl pořád mrtvý. Tvář Boha Pána byla ode mě pořád odvrácená. Nic se nezměnilo. A přesto mi ten náklad připadal nějak lehčí.

+ + + + +

Nebyl to ani týden, co jsem naposledy usedl na své místo v jídelně, ale mně to připadalo jako celá věčnost. Jedl jsem pomalu a přemýšlel o Tolliverově vyšetřování. Po Cardiffu mi problémy Akademie připadaly neskutečné a musel jsem se nutit k soustředění. Kevin Arnweil se na mě u stolu ostýchavě usmál a seržant Olvira se za to na něj zamračil. Mrknul jsem na něj.

Po večeři mě Tolliver doprovodil do kanceláře, kde sloužili

Arnweil a Kyla Drew svou večerní službu. Vstali a zasalutovali.

Zavřel jsem dveře. „Co mám dělat s ubytovatelem Serencem?“

„Proč se ho prostě nezeptáte, pane?“

„Ale prosím vás! 'Dobré odpoledne, seržante. Mimochodem, ukradl jste nám skafandry?'“

„No, nějak takhle: 'Došlo k nějakým nesrovnalostem kolem čísel skafandrů. Můžete nám je pomoci vysvětlit? ' “

Spolkl jsem vzteklou odpověď. Koneckonců to skutečně může být nejsnadnější přístup. „No dobře. Ať se tu ráno hlásí.“

„Dobře. Chcete, abych byl u toho?“

„Ano.“ Tolliver znal fakta, já ne. „Mimochodem, Jeff Thorne nebyl na večeři. Nevíte, kde bych ho našel?“

Tolliver chladně odpověděl: „Odkdy patří k mým povinnostem mít pod dohledem velitelovy oblíbence?“

„Tollivere!“

„Vyměnili jsme si službu. Šel do města. Nejspíš se zdržel.“

„Proč?“

Můj pobočník vstal. „To se ptejte Jeffa Thorna, ne mě!“ Rozrazil dveře, vztekle zasalutoval a zmizel. Jen jsem zíral. Tolliver uměl být sice nesnesitelný, ale tohle bylo příliš i na něj. Pohádali se ti dva? Bylo důležité, aby spolu vycházeli; měl jsem v úmyslu poslat Edgara nahoru, abych já mohl být víc na pevnině. A očekával jsem, že Jeff mu bude na Odvrácené pravou rukou.

Zachmuřeně jsem přemítal u terminálu. Annie v Cardiffu mi hodně tížila mysl. Tak moc jsem jí ublížil; bylo by bývalo mnohem lepší, kdybych ji nechal odletět na Odbočku s ostatními z jejího kmene. Proč je můj život samé utrpení a smrt? A tak velké části z toho by se bylo dalo předejít, kdybych byl bdělejší, schopnější. Možná dokonce i poručík Sleak mohl být zachráněn.

Aspoň teď ale mám Jeffa Thorna. Pomůže mi, i kdyby jen tím, že mi bude s pochopením naslouchat. Kdy se už konečně potkáme?

Po chvíli jsem si uvědomil, že zívám. Vypnul jsem terminál, ještě jednou přehlédl svůj stůl a zhasl.

„- potichu. Uslyší nás!“

Strnul jsem s rukou na klice. Co tam ti kadeti pečou?

„- nevím, jak ti je? Myslím na to každý den!“ Vysoký hlas. Kyle Drew. Položil jsem ucho na dveře, abych lépe slyšel.

„Nikdy jsem neřekl, že to byla tvoje vina.“ Arnweil mluvil nevrle.

„To ani nemusíš, Kevine.“

„Kdo tě prosil, abys o tom zase začínal? Je mrtvý. To nezměníš ani ty, ani já, i -“ Arnweilovi selhal hlas. Chvilku bylo ticho.

Kyle: „Nekoukej na mě takhle! Já to nesnesu! Hned bych si s ním vyměnil místo, kdyby to šlo. Mně se o tom každou noc zdá.“

Úzkostný šepot: „Mně taky.“

Uběhla dlouhá doba. Kevin Arnweil tiše řekl: „Dus a já jsme spolu nastoupili. Měli jsme k sobě hodně blízko. Byl to zázrak, že nás dali do stejné ubytovny.“

„Ani nevíš, jak blízko,“ zahihňal se Kyle. „Tenkrát, když ho serža dohnal s hůlkou, jsi chodil, jako bys to byl ty.“

„Neutahuj si z nás, ty mizero -“

„Neutahuju!“ Zaskřípání židle. „Kevine, já tak hrozně žár-“ Ticho. „Promiň. Jenom jsem chtěl, abys to věděl. Kdybych mohl něco udělat -je mi to strašně líto. I mně chybí.“

Arnweil mluvil unaveně: „Díky. Neudělal jsi to schválně.“

Kyle odpověděl tak tiše, že jsem ho skoro neslyšel: „A co na tom záleží?“

Opřel jsem se o dveře. Starali jsme se jen o známky, o laserový výcvik a o fyzickou přípravu a nedělali jsme nic pro rozbolavělé duše svých kadetů. Znovu jsem si vzpomněl na Jeffa Thorna a na to, co pro mě znamenal. On bude vědět, jak jim pomoci.

Po špičkách jsem se odplížil ke svému stolu a zatápal ve tmě po interkomu. „Vytočte mi seržanta Kinderse, prosím.“

Ozval se Arnweil tónem zkušené sekretářky: „Rozkaz, pane.“

Kinders to vzal na první zazvonění. „Seržante, ať se u mě poručík Thorne po snídani hlásí.“

„Rozkaz, pane.“

Ne, sakra, takhle to nechci. Takovéhle předvolání od velitele

by jen zdůraznilo rozdíl v našich hodnostech, a já se s ním chci sejít jako se starým přítelem. „Ne, počkejte, seržante.“ Jak jen - „Pane Kindersi, vyznáte se ve městě?“

„Trochu ano, pane. Žiju tady už -“

„Kdyby některý důstojník byl mimo areál, kde byste ho hledal? Jsou tam nějaké restaurace nebo hospody?“ Uvědomil jsem si, že jsem areál Akademie nikdy neopouštěl jinak než v helikoptéře.

„Ano, pane.“ Zaváhal. „Jde o poručíka Thorna?“

„Ano.“

„Před několika dny jsem ho potkal v taverně Athenia.“

„Děkuji.“ Za pár minut už jsem se snažil zapamatovat si cestu, kterou mi poradil strážný v bráně. Vydal jsem se do centra města.

Athenia byla v postranní uličce asi půl kilometru daleko. Procházka mi nevadila; měl jsem čas pročistit si hlavu a uklidnit se.

Nad vchodem bylo veliké holo promítající zkreslený, romantický obraz sluneční soustavy. Měl jsem dojem, že loď, která by takovýhle pohled zachytila, by musela být tak blízko ke Slunci, že by se jí holokamera roztavila. Uvnitř smích a zatuchlý pach alkoholu. „Stůl, kapitáne?“ Vrchní.

„Hledám -“ Očima jsem sjel k boxům jídelny, všiml si uniformy námořnictva. Podíval jsem se lépe a poznal praporčíka Thayera s nějakou civilistkou. Zahlédl mě také. Ušklíbl jsem se a mávnutím ruky ho vrátil zpátky na židli.

„Ne, stůl ne, díky.“ Obrátil jsem se ke dveřím. „Myslel jsem si, že jeden z mých poručíků by mohl být...“ Nedořekl jsem. „To je jedno.“

„Ve vidkomoře je ještě jeden mladík.“

To nebude Thorne. Přesto jsem tam ale strčil hlavu. Někdo měl nasazenou arcvidovou přilbu a obklopoval ho kroužek - náctiletých obdivovatelů. Uniforma byla neupravená, tělo ochablé. Na terminálu stála sklenice.

„Mám je, hajzly!“ Mladík divoce lomcoval pákami, obracel svou loď v posíleném senzorickém prostředí své přilby. Replika modré obrazovky terminálu se otáčela také. Uhodil do ovládání

střelby; tři nepřátelské lodi se rozpadly. Na terminálu se rozsvítila jasná zelená. „Úroveň šestnáct! Připravte se na útok!“

Puberťák vedle do mě šťouchl loktem. „Nikdo se nikdy nedostane na šestnáct!“

Díval jsem se, proti své vůli vtažen do hry. I přes Jasonovo mohutné povzbuzování jsem vždycky havaroval na čtvrté úrovni. Hráč v přilbě se otočil a s neobyčejnou zručností vypálil na útočníky. Za pár okamžiků byl na úrovni sedmnáct. V osmnáctce už byla rychlost útoku prostě příliš vysoká; vypadl v salvě, kterou ani nestačil opětovat.

Hráč si sundal přilbu.

„Jeffe?“ Hrdlo se mi sevřelo zděšením.

Thorne zamrkal, jak ho oslepilo prudké světlo herny. „Ale, náš velitel.“ Sebral se a vystřihl něco, co vypadalo jako parodie na správný pozdrav. „Hlásí se poručík Jeffrey Thorne, pane.“

Košili měl povytaženou a potřeboval oholit. Zíral jsem na něj, neschopen slova.

Thorne se uchechtl. Nebyl to příjemný zvuk. „Mám trochu kocovinu. Včera večer jsem se docela bavil.“ Přihlížející chlapci do sebe šťouchli a zahihňali se.

„Pijete?“ Znělo to výhružně, ale nedokázal jsem si pomoci.

Podíval se mi do očí. „Ano. Ale mimo základnu a ve volném čase. Víc nikdy ne.“

„Já jsem vás nechtěl obviňovat - jen jsem vás chtěl pozdravit.“

„No tak se stalo.“ Ticho se prodlužovalo. Nakonec nevrle dodal: „Mám tam stůl.“

„To není - třeba někdy jindy.“

„Mně to nevadí.“ Kysele se usmál. „Ti kluci si taky chtějí zahrát. Okupuju jim to tady celé hodiny.“ Vedl mě do jídelny.

Sedli jsme si.

„Promiňte, měl jsem se převléknout. Na základně Callisto to vypadalo, že na tom nezáleží.“

„Tady ano,“ usadil jsem ho. „Tady máte sloužit kadetům za příklad.“

„Já se nepovažuji za příklad, veliteli.“

„Kdysi jste jím byl.“

Ticho. Polkl. „To je dávno.“

„Co se stalo od té doby?“

„Vyrostl jsem.“

Přišel číšník s jídelníčkem. Zavrtěl jsem hlavou; Thorne ho odmítl mávnutím ruky. „Ještě gin.“

Zopakoval jsem: „Pane Thorne, co se stalo?“

Jeho výraz byl neurčitě nepřátelský. „Nic. Za pár měsíců můj úvazek vyprší a já vypadnu.“

Co je moc, je moc. Vstal jsem. „Co děláte ve volném čase, do toho mi nic není. Ale ve službě budete respektovat standardy Akademie. A už žádné výměny hlídek!“

„Rozkaz, pane, to je celkem fér.“

„Pan Tolliver vám ukáže, co a jak. Nějaké otázky?“ Když jsem se nedočkal odpovědi, obrátil jsem se ke dveřím.

„Jen jedna.“ Chvilku to znělo, jako by promluvil zase ten starý Jeff Thorne. „Jak se mi ještě pomstíte?“

Zaťal jsem pěsti a prudce se k němu obrátil. „Mluvíte s nadřízeným!“

Jeho hlas byl ostrý jako nůž. „Myslíte, že to nevím? Nechal jste mě přeložit, abyste se na tom popásl!“ Hovor utichl; číšník udělal váhavě krok k nám. Thorne ho zahnal mávnutím ruky.

„Jak si můžete něco takového myslet?“ Hlas se mi chvěl.

„Proč jinak byste si bral někoho s takovým rejstříkem, jako mám já?“ Zabodl se očima do mých.

„S jakým rejstříkem?“

„Aha, tak i klamat jste se naučil, co? Jako kadet jste byl kluk, co by nikdy nezalhal!“

„Jako praporčík jste byl kluk, kterého jsem obdivoval!“ Byl bych si za to ukousl jazyk, ale bylo už pozdě. Uši mi hořely. Podařilo se mi podívat se mu do očí. „Co máte v záznamech, pane Thorne?“

„No dobře, tak budeme předstírat, že jste se nepodíval. Sedněte si; mně nevadí se ponižovat.“ Kopnutím odsunul mou židli od stolu. Znova jsem si sedl; celá místnost na mně visela očima.

Řekl: „Sloužil jsem dva roky jako praporčík v Akademii, jak si vzpomínáte. Zrovna když jste odcházel, přidělili mě na U.N.S.

Targon. Další rok, tentokrát jako první praporčík.“

Zatočil svým nápojem ve skleničce a pak ho vypil jediným douškem. „Nebyla to špatná doba. Dobrý výcvik, a získal jsem pár kamarádů.“ Očima zabloudil k naškrobenému ubrusu.

„Pak mě převedli do Lunapolis, na Admiralitu. Vyřizoval jsem různé drobné pochůzky pro kapitány na dovolené. Šlo to tak měsíc za měsícem. Říkali tomu ubytovací služba. Málo ctižádostiví praporčíci a patolízalští poručici. Mých žádostí o přeložení si nikdo ani nevšiml. A co se stalo pak, to víte.“

„Nevím, Jeffe.“ Mráz mi přejel po zádech.

„Poručíka Tryxe přeložili. Zacvičit místo něj někoho nového byla moc velká námaha. Povýšili mě. Ne proto, že jsem si to zasloužil, ale protože se to... hodilo.“ To slovo přímo vyprsknul. „Higbee z personálního mi to sám řekl.“

Ten hajzl. „Pokračujte.“

„Prošel jsem výcvikem na důstojníka U.N.N.S., ne na hotelového recepčního, sakra! Jasně, že na lodi vám nevadí, když od vás kapitán něco chce. Ale tohle se táhlo celé měsíce. Roky!“ Hodil do sebe zbyteček pití a zamával na číšníka, že chce ještě.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se tiše.

Naklonil se ke mně a řekl chraplavě: „Já nejsem poslíček!“ Díval se na mě, jako by čekal, že mu budu odporovat. Pak spustil pohled k nějakému záhybu látky. „Přiletěla U.N.S. Vespa s kapitánem Reegisem. Jako obvykle jsem mu nabídl, že když bude cokoli potřebovat, a tak dál a tak dál. Kde je sakra to pití? Pane vrchní!“

„Už jste pil hodně, pane -“

„A budu pít ještě, když budu chtít.“ Thorne se rozhlédl a uklidnil se teprve, když uviděl číšníka, jak k němu spěchá s novou sklenicí. Konečně řekl: „Reegis chtěl ženskou, nejlépe blondýnu a bez zábran.“

„Bože dobrý.“

„Ale to nebylo poprvé, co mě o to někdo požádal, a vždycky jsem vyhověl. Tentokrát...“ Hledal útočiště v čirém chladném nápoji. „Chápejte, nechtěli mě přeložit; dělal jsem svou práci příliš dobře. Měl jsem pocit, že jsem... v pasti. Takže místo

abych zavolal do podřadného hotelu jako obvykle, zavolal jsem paní Duhaneyové. Věděl jsem, že admirál je na pevnině. Řekl jsem jí, že kapitán Reegis pořádá večírek, a poslal jsem ji k Reegisovi do hotelu. Paní Duhaneyová je shodou okolností blondýna.“

„Bože můj, Jeffe!“

„Myslel jsem, že mě vyhodí. To mi vyhovovalo, když mě už nenechali sloužit v opravdovém námořnictvu.“ Znovu se napil. „Jenže oni mě místo toho poslali na Callisto.“

„Na tu nejodlehlejší -“

„To nemáte ponětí, Nicku.“ Jeho nešťastné oči se zahleděly do mých. „Tam... není vůbec nic.“ Zamyslel se. „Až na arcvid.“ Křivě se usmál. „Hned jsem se do něj zabral. Dalo se k němu utéct, když jsem dostal špatné hodnocení za fyzickou přípravu. Jsem - byl jsem šampión základny.“

„Jeffe, to je mi -“

„Arcvid je přesně jako život, Nicku. Nemůžete vyhrát. Občas se můžete vyhýbat porážce hodně, hodně dlouho. Jednou jsem se dostal až na úroveň dvacet tři.“ Když vzhlédl, byl jeho pohled prázdný. „Ale arcvid člověka vždycky nakonec dostane.“ Pohled se mu rozostřil. Zašeptal: „Vždycky.“

Přiblížil se k nám číšník; mávnutím ruky jsem ho odehnal. „Už měl dost. Pojďte, pane Thorne, odvedu vás domů.“

Nejistě vstal, opřel se o stůl, aby neupadl. „Doma je tam, kde je srdce. A to je kde, kapitáne Seaforte?“ Ošklivě se zasmál.

Hodil jsem peníze na stůl a přehodil si jeho paži kolem ramen.

Žádné taxi v dohledu. Smířil jsem se s dlouhou cestou pěšky, kdy budu muset podpírat svého napůl bezvědomého poručíka, ale chladný noční vzduch ho zřejmě probral. V jedné chvíli, když jsme se blížili k základně, řekl: „Četl jsem všechny ty zíny, co nám tam posílali. Viděl jsem vaše obrázky.“

„Dávejte pozor, kam šlapete.“

„Callisto byla peklo.“ Klopýtl, vyrovnal to. „A bylo to o to horší, že jsem vás znal.“

„Proč?“ Vymanévroval jsem ho kolem stromu.

„Příklad pro kadety jste říkal? Seděl jsem tam, zavřený v té

díře, a všude nějaké vaše holo, které mě obviňovalo, příklad toho, co se ze mě mohlo stát. Nenáviděl jsem vás.“

„Zničili vás.“

„Slyšel jste, co jsem říkal? Nenáviděl jsem vás.“ Nenašel jsem odpověď. Po chvilce padl na kolena a zvracel. Pak si otřel ústa, nejistě vstal. „Promiňte.“ Potácel se dál. „S trochou štěstí si z toho nebudu ráno nic pamatovat.“

Dovedl jsem ho do jeho bytu. Zavřel za sebou beze slova. Šel jsem si lehnout a ležel jsem beze spánku ještě dlouho poté, co venku začalo svítat.

+ + + + +

„Hlásí se seržant Serenco, pane.“ Ubytovatel vešel dovnitř a postavil se do pozoru před mým stolem. Edgar Tolliver stál po mé levici, ruce sepnuté za zády.

„Pokračujte, seržante. Posaďte se, prosím.“ Můj tón se zdál příliš formální; snažil jsem se mluvit uvolněněji. „Prováděli jsme kontroly vybavení, seržante. Je to rutina, ale je tam pár nesrovnalostí, které je potřeba vysvětlit.“

„Nesrovnalostí, pane?“ Serenco se na mě podíval nevinnýma modrýma očima. „Já vám asi dobře nerozumím.“

„Například výcvikové skafandry.“ Vyvolal jsem si ta čísla na obrazovku. „Podívejte, inventární čísla nesouhlasí.“

„S čím, pane? O žádných číslech skafandrů jsem zatím nic neslyšel.“ Obrátil se k Tolliverovi. „Proto jste mi prohledával seznamy, poručíku? Proč jste se mě nepřišel zeptat, jako každý - “

„Protože to je -“

„Mlčte, Tollivere! Seržante, řekl jsem mu, aby to nedělal.“ A to jsem měl v úmyslu vyšetřovat taktně. „Nákupy a inventarizace jsou v hrozném stavu. Chtěl jsem to prověřit.“

Serenco vyskočil a v modrých očích mu blýsklo. „Můžu vám předložit svou rezignaci, jestli vám jde o tohle. Ale nedovolím, abyste pochyboval o mojí bezúhonnosti jenom proto, že dělám věci tak, jak bývalý velitel -“

Zařval jsem: „Nedovolil jsem vám vstát!“ Uhodil jsem pěstí

do stolu. „Budete poslouchat rozkazy stejně jako každý jiný! Sednout!“ Když to udělal, přinutil jsem se mluvit klidně. „Nikdo nepochybuje o vaší čestnosti, seržante. Jen jsem požádal pana Tollivera, aby prověřil nákupy a inventář. Objevilo se několik drobností a -“

„Drobností? Hnát mě před velitele a prvního poručíka jako nějakého -“

„Ještě jednou mi skočíte do řeči, a při Bohu Pánu, bude vás to stát místo, nebo ještě něco horšího!“ Vstal jsem. „Tady velím já, Serenco. Já si budu dělat, co chci! A teď, dokdy můžete ta čísla prověřit?“

„Nemám ponětí.“ Sotva se ovládal. „Nejdřív potřebuji vědět, co jste zjistili. Pak snad -“ Uviděl, jak se tvářím. „Dva dny, možná tři. Možná se budu muset zeptat dodavatelů.“

„Máte čas, než se vrátím z Wellingtonu. Do té doby bude pan Tolliver mít seznam dalších dotazů. Odchod.“ Když byl pryč, Tolliver došel k židli, kterou seržant uprázdnil, a bez dovolení se na ni svezl. „No, to jsem rád, že jsem na vás počkal. Vyřídil jste to s ním mnohem taktněji, než bych -“

„Nechte toho.“ Chodil jsem sem a tam, bez sebe vzteky. „Čísla skafandrů mi můžou být ukradená, ale to chování... skákat veliteli do řeči! Hádat se! Co se stalo s disciplínou?“

„Jste na pevnině, pane. Disciplína na lodi je mnohem -“

„A on je seržant od námořní pěchoty!“ Padl jsem na pohovku. „Je stejně drzý jako vy!“ Tolliver pozvedl obočí. „Špatná noc, pane?“

„Neposmívejte se.“ Můj hněv pomalu slábl. „Nespal jsem dobře.“ Zamračil jsem se. „Taková drzost.“

„Nestěžujte si; má vzor ve vás.“ Vydržel můj zamračený pohled. „Což mi připomíná: zavolal jsem na personální. Higbee je... naštvaný.“

Povzdechl jsem. „To si umím představit.“ Když jsem zařizoval Eddieho převelení, byl jsem, ehm, dost příkrý. „Co jste mu to řekl? Ne, radši ne, mohlo by mě to inspirovat. Prostě zařídil jsem vám ordonanci.“

Narovnal jsem se. „Hned když jsme začínali s touhle prací, říkal jsem vám výslovně, že nechci -“

„Ano, ale rozmyslel jste si to.“ Zvedl ruku, aby mě zarazil. „Jak jinak byste chtěl vysvětlovat pana Bosse, když se na to někdo zeptá?“

„Bože Pane.“ Zapomněl jsem.

„Máte dost vlivu, abyste ho z hodiny na hodinu nechal převelet na pevninu, ale jestli tu má zůstat napořád, potřebuje regulérní přidělení.“

„To ano.“ Rozpačitě jsem se pousmál. „Děkuju.“

„To patří k mé práci.“ Vstal. „Ještě něco, než půjdu?“

„Ne. Ano, ještě jedna věc.“ Sedl jsem si ke stolu. „Proč jste říkal, že je Jeff Thorne můj oblíbenec?“

„Beru tu poznámku zpátky. Byl jsem -“

„Odpovězte!“

Tolliver zaváhal. „Je to jediné vysvětlení, které mě napadlo, vzhledem k tomu, jak se chová.“

„Sakra, Edgare, přece jste ho znal!“

„To jistě. Thorne mě nesnášel, i když pochybuji, že se na to vůbec pamatuje.“ Pokrčil rameny. „Bylo na něm něco víc, nebo jste si ho jen od té doby maloval na růžovo?“

„Měl -“ Ne. Tohle Tolliver nemůže pochopit. „Byli jsme přátelé. Ne tak, jak to zní. Hrozně jsem ho obdivoval. Měl něco do sebe. Myslel jsem, že bude kadety inspirovat.“

„Ano, kadeti určitě ocení lekce v arcvidu místo -“

„ODCHOD!“

Tentokrát se nepřel.

+ + + + +

„Posaďte se.“ U všech stolů zaskřípaly židle. Usadil jsem se k obědu. Jeff Thorne seděl naproti mně, vedle praporčice Sandry Ekritové. Dával si pozor, aby se tvářil neutrálně. Jestli tím zakrýval kocovinu, to jsem nedokázal říct. Vlasy měl vykartáčované, uniformu čistou a vyžehlenou.

Mezi jednotlivými sousty jsem si prohlížel jeho zarudlou tvář a hledal v ní toho mladého Thorna, kterého jsem si pamatoval. Nebylo mu ještě třicet, ale měl deset kilo nadváhy a chování, z kterého se vytratila všechna radost.

Byl jsem unavený z těch hodin beze spánku proložených zlými sny. V některých z nich byl otec. Z ranního rozhovoru se seržantem Serencem mi zbyl nepříjemný pocit. Přesto jsem se ale snažil zatáhnout Thorna do rozhovoru. Nakonec, poražen, jsem se uchýlil k zatrpklému mlčení a v duchu si přál, abych pro něj nikdy nebyl poslal. Edgar Tolliver to všechno sledoval se sotva skrývaným pobavením.

Přiběhl ke mně zadýchaný kadet. „Hlásí se kadet Kyle Drew, pane. Posílá mě pan Kinders, máte hovor z Cardiffu."

Odhodil jsem ubrousek a vyrazil ke dveřím; musel jsem se silou vůle držet, abych neběžel. „Annie?"

„To jsem já, kapitáne. Eddie Boss." Linka hvízdala a praskala, jeho hlas zněl, jako by byl celé světelné roky daleko.

„Co se děje?"

„Dneska už druhej den. Nic nejí, jenom leží v posteli a brečí." Vypadal vystrašeně. „Já nevím, jestli ji mám nechat bejt - být nebo ne."

„Ne, odvezte ji -" Zarazil jsem se. Kam? Do nemocnice? Zpátky na tu kliniku, které se tak děsí? „Co chce, Eddie?"

„Celej den ležet a litovat se, to chce!"

„Užila si svoje, pane Bossi."

„Jo, pane, ale není jediná. Je načase myslet na jiný věci. Pohnout se." Neznělo to moc soucitně.

„No..." Povzdechl jsem. „Pije něco?"

„Spousty čaje. Nic jinýho nechce."

„Počkejte ještě den. Jestli nezačne jíst, zavolejte taxi a přivezte ji do Akademie. Umíte jezdit vlakem?"

„Nejsem žádnej - nejsem slabomyslný, kapitáne," řekl s uraženou pýchou. „V jízdním řádu se vyznám."

„Dobře. Zavolejte, kdybyste potřeboval - chtěl pomoci." Zavěsil jsem.

Tolliver pozvedl obočí. Zavrtěl jsem hlavou. Ale dělalo mi to starosti. Jestli bude Annie ještě podvyživená -

„Promiňte, pane."

„Co je, paní Ekritová?" řekl jsem podrážděně.

„Podle vašeho rozkazu jsem pomáhala kadetu Stritzovi s učením. Výsledky jeho testů se zlepšily."

„Dobře.“ Ulomil jsme kus rohlíku.

„Doufala jsem, hm, totiž...“ Odhodlala se. „Uložil jste mi domácí vězení, dokud se jeho známky nezlepší, pane. Myslela jsem... totiž, myslíte, že byste...“

„Copak praporčíky nikdo neučil, jak dořící větu?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Jeffe, vy jste mě jednou nechal stát hodinu čelem k přepážce, když jsem něco takového udělal.“

Thorne tiše odpověděl: „Ano, pane. Ale vy jste tenkrát nemluvil s velitelem.“

Zamračil jsem se na Sandru Ekritovou. „Řekl jsem, až se zlepší kadetovy známky a vaše chování.“

„Ano, pane.“

„Připomeňte se po příštích čtrnáctidenních testech.“ Dva týdny na základně nic není. Na lodi by mohla být zavřená v malinké ubikaci. „Pokud mu ty výsledky vydrží, to domácí vězení zruším.“

„Děkuji, pane.“ Jestli byla zklamaná, moudře to nedala znát.

Po obědě Jeff Thorne odsunul židli. „Můžu vás doprovodit?“

„Jestli chcete.“ Vykročili jsme směrem k důstojnické ubytovně.

Chvíli mlčel. „K tomu včerejšku, matně si vzpomínám na takový hloupý rozhovor.“

„Doufal jsem, že zapomenete.“

„Jestli jsem byl hrubý, tak se omlouvám.“

„Byl, ale to mluvil alkohol, ne vy.“ Snažil jsem se mluvit přátelsky.

„Když dovolíte, tak bych vám rád řekl něco jiného než alkohol.“ Thorne se zastavil a obrátil se ke mně. „Říkali vám na personálním, že mi za pět měsíců končí závazek?“

„Ano, ale já jsem věděl, že podepíšete znova.“

„Nepodepíšu.“ Podíval se mi do očí. „Je na čase změnit zaměstnání.“

Obořil jsem se na něj: „Protože jste si zkazil šanci na povýšení?“

„Ne. Protože -“ Oči mu posmutněly. „To je jedno.“

„Přestaňte s tím!“ Procházející kadet sebou trhnul. „Proč, pane Thorne?“

Vzdorně odpověděl: „Nový úvazek závisí výhradně na rozhodnutí jednotlivého důstojníka, a žádný jeho nadřízený se nesmí snažit nutit ho nebo ovlivňovat jeho volbu. Hlava sto dva, odstavec -“

„Hej! To jsem já! Nick Seafort!“ Přiblížil se hlouček kadetů.

Zatvářil se kysele. „Ano, hrdina -“

Rozkřikl jsem se na něj: „Vypadám sakra jako hrdina?“ Kadeti jen zírali. Prudce jsem se k nim otočil. „Co vy tady -“

Thorne mi rázně skočil do řeči: „Běžte, mládenci. Tohle je soukromý rozhovor a vy ho nemáte co poslouchat!“

„Rozkaz, pane!“ Spěšně zasalutovali, obešli nás a spěchali pryč.

„Jsem podvodník, Thorne! Když jsem byl kapitánem na Hibernii, dělal jsem jednu botu za druhou. Na Vyzývateli nás zachránila ryba. Na Naději národů jsem spáchal velezradu!“ Uhodil jsem se pěstí do stehna. „Mám dost takových keců v holozínech. Nebudu to poslouchat ještě od vás!“

„Klid, veliteli,“ řekl tiše.

„To nedovolím!“

„No dobře, tak nejste hrdina.“ Když kolem nikoho neviděl, uchopil mě za paži a vedl mě z cesty stranou. „Klid, pane Seaforte.“

Jeho hlas se tak podobal hlasu toho praporčíka, kterého jsem zbožňoval na Odvrácené, že jsem zdušeně vzlykl. „Třeba Sandra Ekritová. Nelíbilo se jí, že má jíst s kadety, tak jsem ji zavřel doma. Já nemám vůbec žádné zábrany, Jeffe. Potřebuju vás, abyste dělal to, co já neumím!“

Ušklíbl se. „Však jí neuškodí, když bude pár týdnů sedět -“

„Vy nemáte ponětí, kolik mostů jsem musel spálit, abych vás získal! Higbee mi to nikdy nezapomene. Já jsem mu doslova vyhrožoval, a to je můj nadřízený!“

„To je dobře, zaslouží si to.“

„Vy to nechápete.“ Znova jsem se odvrátil.

„Chápu, že nemáte daleko k nervovému zhroucení, pane.“

Zalétl jsem očima k jeho a zase jsem se odvrátil. „Nic mi není. Zapomeňte na to.“

„Pojďte ke mně do bytu, pane Seaforte.“ Byl by to klidně

mohl být rozkaz. Otupěle jsem se nechal vést.

Když jsme vešli, zavřel dveře do ložnice, ale předtím jsem ještě stačil zahlédnout rozházené oblečení. Zahrabal ve skříni a vytáhl láhev.

„Nepijte teď, pane Thorne. Prosím.“

„To není pro mě, ale pro vás.“ Nalil do sklenice pořádnou dávku ginu, přidal led z malé ledničky. „Sedněte si.“ Podal mi sklenici.

Zatočil jsem s ní, upil, zašklebil se. „Nic mi není.“ Čekal jsem, až si zase sedne. „No dobře, nemám právo žádat po vás, abyste u námořnictva zůstal. Ale...“ Odmlčel jsem se. „Potřebuju to vědět.“

Jediným gestem obsáhl sám sebe i neuklízený byt. „Jako důstojník nejsem k ničemu. Všechny ty ideály, na kterých nás vychovali, o cti, o rytířství. Ty nejsou o opravdovém námořnictvu. Nehodím se sem.“

Řekl jsem: „Byl jste ten nejlepší důstojník, jakého jsem kdy poznal.“

„To je oblbovák!“

Praštil jsem sklenicí o stůl, až mi alkohol vyšplíchl na ruku. „Máte vůbec ponětí, co jste pro mě znamenal?“

„No dobře, tak jste ke mně vzhlížel. Uctívání hrdiny na nesprávném místě. Těžko jste mohl zapomenout na ten výprask, co jste kvůli mně dostal.“

„Myslíte kvůli tomu nájezdu na kuchyni? A co na tom záleží?“

Vstal a ve tváři měl zatrpklý výraz. „Té pitomosti jsem litoval celé roky! Vytáhl jsem vás někam, kde jsem vás nemohl krýt, zradil jsem vás -“

„Neblázněte, poručíku.“ Otřel jsem stůl ubrouskem a upil z toho, co mi ve sklenici zbylo.

„Nicku, jestli jsem vás někdy inspiroval, je to dávno pryč. To moje šílenství s paní Duhaneyovou to dostatečně dokazuje. Moje hodnocení z Callisto taky.“

Držel jsem sklenici v obou dlaních a přemýšlel, jak k němu proniknout. „Před chvílí, tam venku s těmi kadety. Proč jste mě přerušil?“

„Málem jste - promiňte, něco takového nemám právo říkat.“

„Jen to řekněte.“

„Málem jste je seřval, a přitom oni nic neprovedli.“

„No a? Vždyť to byli jen kadeti. Na těch nezáleží.“

„Tomu sám nemůžete věřit!“ Zadíval se mi do tváře.

„Vy taky ne.“ Polkl jsem zbyteček ginu. „Proto vás tu chci.“

Seděli jsme mlčky. Po chvíli poposedl. „Škoda, že jsem nemohl sloužit s vámi, pane.“

„Možná byste mi zabránil odsoudit sám sebe k zatracení. Ne, neptejte se, nechci o tom mluvit.“

Opřel se a unaveně řekl: „Co se to stalo s našimi nadějemi?“

„Padly za oběť dospělosti.“ Vstal jsem. „Díky za skleničku. Jak vidíte, jsem v koncích s rozumem. Potřebuji vás, Jeffe.“

„Je moc pozdě. I kdybych chtěl, už nikdy nedostanu další slušné přidělení.“ Viděl moje oči a zrudl. „Strašně se omlouvám, tak jsem to nemyslel. Nic lepšího než přidělení u vás si nemůžu přát. Ale vážně jsem si myslel, že jste mě sem zavolal, abyste se mi pomstil za tu starou záležitost s kuchyní. Já - asi jsem se pletl.“

„Prosím, nastupte znova.“

„Rozmyslím si to, pane.“

Aspoň jednou jsem měl dost rozumu, že jsem do toho dál nešťoural.

17.

Neklidně jsem vyhlížel z okénka. Přinejmenším dva další raketoplány čekaly ještě před námi na přístup ke komorám Wellingtonu. Povzdechl jsem si, protože jsem se děsil nekonečné konverzace, již budu muset vést s politiky a papaláši, kteří všichni patří k tomu „druhému“ námořnictvu kapitána Duhaneyho.

Kadeti za mnou přešlapovali. Praporčík Adam Tenere něco zašeptal Johanu Stritzovi a zahihňal se. Probodl jsem je laserovým pohledem, a oni okamžitě zmlkli. „Jestli budu muset litovat, že jsem vás s sebou vzal, tak se máte na co těšit!“

Robert Boland se víc narovnal, pořád ještě bledý z posledního záchvatu nevolnosti. Stritz a Arnweil se dívali na svá kolena. Jerence Branstead se zarděl. Po chvilce na ně Adam kývl a všichni vyklouzli ze svých sedadel k zadnímu, většímu okénku.

Zhluboka jsem se nadechl a snažil se uklidnit. Praporčík za to přece nemůže, že máme zpoždění. Snažil jsem se soustředit na holozín, ale vzdal jsem to.

Proč jsem je s sebou bral na tak důležitý ceremoniál? Bylo to skutečně nutné tak velkoryse odměnit naše nejlepší studenty, Bolanda a Bransteada? Pár slov pochvaly, týdenní osvobození od pomocných prací v kuchyni a na ubytovně, to by bohatě stačilo. Co si asi moji kolegové pomyslí, že táhnu nevycvičené děti na státní ceremoniál?

No, to už je jedno. Nikdy jsem neměl funkci velitele přijímat. Kdybych přišel na to, jak ze svého místa odejít a neudělat přitom námořnictvu ostudu, okamžitě bych rezignoval. Přál jsem si teď jediné, pomoci Annie k uzdravení.

Konečně došla řada na náš raketoplán. Když jsme se natlačili do propojených komor, popotáhl jsem si sako slavnostní bílé uniformy a narovnal si kravatu. Dveře za námi se zavřely.

Tohle byla oficiální záležitost; odkašlal jsem si a řekl do mluvítka: „Kapitán Nicholas Seafort s doprovodem žádá o

povolení ke vstupu na palubu.“

„Vstup povolen, pane. Vítejte na U.N.S. Wellington.“ Dveře se otevřely. „POZOR!“

Po poručíkově hlučném rozkazu se vypjaly dvě řady námořníků. Také několik dalších důstojníků v nažehlených slavnostních uniformách se postavilo do vzorného pozoru a zasalutovalo. Kadet Boland se při té podívané hlasitě a prudce nadechl. Na Jerence Bransteada takový dojem neudělala; strávil osm měsíců na Victoru na cestě z Naděje národů. Věděl, jak poručíci vypadají.

„Poručík Hollis, pane. Vítejte na palubě.“ Ukázal ke schodišti. „Kapitán Pritcher zůstane na můstku, dokud se nenalodí poslední novináři. Admirál Duhaney je se senátorem Bolandem a ostatními hosty v klubovně. Kam vás mám doprovodit?“

Rozhodně ne do klubovny a k politikům. „Rád bych pozdravil kapitána, jestli mě přijme.“

„Jistě ano, pane.“ Podíval se po Adamu Tenerem a nečekané skupině kadetů, ale jeho tón zůstal zdvořilý. „A ostatní, ehm, členové doprovodu?“

Nemohl jsem riskovat poslat je samotné do klubovny; Bůh Pán sám ví, jakou ostudu by tam kadeti mohli udělat mně nebo námořnictvu. A kdyby Adama napadlo pobíhat po chodbách... „Půjdou se mnou.“

Následovali jsme poručíka po neposkvrněné chodbě. Tiché stroje, paluba bez poskvrnky, náznak vůně čerstvého oleje v recyklovaném vzduchu, to všechno svědčilo o tom, že Wellington teprve nedávno opustil loděnici v Lunapolis. Vesmírné testy dokončil teprve před dvěma týdny.

Zatímco Hollis klepal na dveře můstku, postavil jsem kadety do řady u přepážky na chodbě, kde nepřekáželi. „Počkejte tady, než skončím.“

„Kapitán Seafort, pane.“ Hollis ustoupil stranou, abych mohl vejít.

Kapitán Pritcher vstal a po jeho zažloutlém obličeji přelétl chladný úsměv. „Odchod, poručíku. Kapitáne Seaforte, rád vás poznávám.“

Zasalutoval jsem; měl o mnoho let vyšší senioritu než já. „Dobré odpoledne, pane.“ Očima jsem dychtivě přejel po můstku. Veliká simulbrazovka na přední přepážce zářila světly miliardy hvězd. Světélka na pultu pravidelně a chlácholivě blikala.

„Měl jste nepříjemnou cestu nahoru, pane Seaforte?“ Díval se na modřiny, které mi zůstaly po střetnutí s Vlkodlaky.

Začervenal jsem se. „Ne, pane.“ Nejlepší bude nic víc neříkat.

Jeho hlas byl skřípavý. „Projevy začnou asi za hodinu; všichni chtějí mluvit. Náměstek generálního sekretáře Franjee bude křtít, ale nejdřív předvedeme civilistům několik cvičení.“

„To na ně určitě zapůsobí,“ řekl jsem.

„No to doufám, když si vezmete, kolik Wellington stál.“ Jeho úsměv byl kyselý. „Snažil jsem se posádku secvičit, jak to jen šlo, ovšem každý z nich byl přeložen z jiné lodi.“

Pritcher musel mít plné ruce práce. Zacvičovat novou posádku bylo samo o sobě dost, ale seznámit celou posádku se zvláštnostmi nové lodi byl úkol, který jsem mu nezáviděl.

Hledal jsem, co bych tak mohl říci. „Kam vás pošlou, pane?“ Už jsem to věděl.

„Staneme se součástí domovské flotily.“ Nejžádanější přidělení. Pritcher a jeho důstojníci se vyhnou otupující nudě dlouhé fúze ke vzdálené kolonii a od pevninské dovolené je nikdy nebude dělit víc než pár dní.

„Připadá mi jako dobrá loď, pane.“

„Šest baterií laserů ve středu trupu, nejnovější model fúzního pohonu. Součástí oslavy bude i prohlídka.“ Očima bez úsměvu se na mě podíval. „Ale asi bych mohl někoho poslat, aby vás doprovodil hned, kdybyste chtěl.“

Odpověděl jsem, jak se ode mě očekávalo: „Ne, pane, i když si té nabídky vážím. Počkám si.“

„Dobře. V klubovně na druhé úrovni je občerstvení.“ Byl to pokyn k odchodu.

„Děkuji, kapitáne. Hodně štěstí, a gratuluji.“ Neobtěžoval se odpovědět na moje zasalutování.

Teď jsem už neměl jinou možnost než připojit se k politikům.

S praporčíkem a kadety v patách jsem došel dolů do klubovny na druhé úrovni. Přede dveřmi jsem se zastavil. „Už je vám líp, pane Bolande?“

Do krvavá se zarděl. „Ano, pane. Ta přitažlivost mi hodně pomohla.“

„Dobře.“ Zamračil jsem se postupně na každého zvlášť. „Budete teď mezi nejvyššími veliteli, takže budete mluvit pouze a jenom tehdy, když budete odpovídat na přímou otázku. Nevykládejte svoje názory, nikomu neskákejte do řeči a chovejte se jako gentlemani. Adame, ohlídejte je.“ Srovnal jsem si sako a vešel.

‚Á, tady jste, Nicku.“ Jestli admirála Duhaneyho rozčílily moje poslední krkolomné kousky, nedal to na sobě znát. Ale na druhou stranu, v ruce držel skleničku a její obsah ho možná příznivěji naladil. I když alkohol byl na palubě lodi U.N.N.S. zakázaný kontraband, takový ceremoniál jako křest lodi byl výjimkou. Koneckonců u toho byli civilisté a, což bylo ještě důležitější, média.

„Dobrý den, pane.“

„Pojďte, představím vás náměstkovi generálního tajemníka. Jestli De Vala někdy půjde do penze, spadne nejvyšší post do klína jemu.“ Podíval se přes moje rameno. „Kadeti? Zvláštní myšlenka, přivést je sem.“ Přimhouřil oči. „Je tohle ten Bolandův syn tam u zdi? No tomu říkám chytrý nápad, Nicku!“ Plácl mě po rameni. „Jeho otec bude mít radost.“

Prkenně jsem odpověděl: „Zasloužil si to, pane. Jeho známky -“

„Samozřejmě.“ Duhaney se usmál. „Takhle se to dělá.“ Znovu mě poplácal po rameni.

Známý hlas za mnou: „Promiňte, pane.“

„Co je?“ vypěnil jsem. Adam Tenere má mít dost rozumu a neotravovat mě, když jsem s admirálem.

Praporčík udělal krok zpátky a přinutil mě následovat ho. Ztišil hlas. „Kadetu Bolandovi je zase špatně. Můžu ho doprovodit na záchod a nechat ostatní tady, nebo ho tam poslat samotného, nebo odejít s nimi se všemi. Nevím, co by -“

„Neotravujte mě s -“ Zarazil jsem se; byla to logická otázka.

„Nechci, abyste odtud vypochodoval s hejnem kadetů, a bez dozoru mezi velením je taky nechat nemůžete. Hned za dveřmi na chodbě je záchod; pošlete tam Bolanda a zůstaňte s ostatními.“ Obrátil jsem se zpátky k admirálovi. „Mladý Boland se v hodnocení umístil jako první z celého -“

„No tak pojďte, seznámím vás s Franjeem. Je támhle, s McPheem z Holoworldu a s ostatními.“

Neměl jsem jinou možnost než následovat admirála k hloučku civilistu u protější přepážky.

„Pane náměstku, dovolte, abych vám představil kapitána -“

„Seaforta. Poznal bych vás kdekoli, dokonce i bez té vaší proslulé jizvy.“ Malý, snědý náměstek generálního tajemníka mi podal ruku. „Vzhledem k tomu, co jste dokázal, jsme se vlastně měli seznámit už dávno, ale pokud vím, vy o publicitu nestojíte.“

„Ano, pane, já -“

„Úplně vyhnout se vám jí ale nepodařilo; není to tak dávno, co jste zase byl ve všech holozínech, když jste přivedl domů Victorii. Takže, mladý muži, řekněte mi: kdy se nám podaří dostrkat vás do politiky?“ Ostatní členové jeho kliky se usmáli. Několik z nich si mě zkoumavě prohlédlo.

V tomhle životě rozhodně nikdy. Můžu sebou pohrdat sebevíc, ale takhle hluboko nikdy neklesnu. Hledal jsem nějakou zdvořilou odpověď. „Mám povinnosti k námořnictvu, pane.“

„Ano, ale úvazky končí a život jde dál. Až na to budete připravený, promluvte si se mnou nebo tady s Richardem. Supranacionalistům byste se moc hodil.“

„Budu na to pamatovat.“ Ze zoufalství jsem se vrhl po senátoru Bolandovi. „Rád vás zase vidím, pane.“

„A já vás, veliteli.“ Když jsme spolu odcházeli, podíval se mi do očí, ale nedal na sobě znát nic ze svých pocitů. Zarděl jsem se. Když jsme spolu mluvili naposled, hrozil jsem mu, že odstoupím, jestli třeba jenom zavolá do mé kanceláře. Hledal jsem nějakou vhodnou a nevinnou poznámku.

Richard Boland mi tu námahu ušetřil. „Je to krásná loď, ne?“ Jedním gestem obsáhl prostornou klubovnu. „Často mě napadlo, že kdyby mě byla náhoda zavedla jiným směrem, byl bych rád

sloužil v námořnictvu.“

Snažil jsem se nedat najevo své pohrdání. Život není věc náhody, ale tvrdé práce a vytrvalosti. Já jsem se upsal námořní kariéře, už když mi bylo deset, hltal jsem holozíny, studoval matematiku, snil a plánoval s Jasonem. Kdyby byl Boland skutečně stál o námořní kariéru, mohl to udělat stejně.

Hledal jsem nějakou mírumilovnou odpověď. „Aspoň teď dosáhnete svých ambicí prostřednictvím svého syna, pane.“

„To jsou jeho ambice,“ opravil mě Boland. Usmál se, ale oči měl přísné. „Bylo to docela překvapení, vidět ho vejít s vámi. Bylo by bývalo milé, kdybych předem věděl, že přijede.“

Naježil jsem se. „Věřím, že by bylo.“ Strašně rád upozorním rodiče každého kadeta, kam jejich potomek zrovna pocestuje. Ale až naprší a uschne.

Bolandův tón byl dosud přátelský. „Mimochodem, kapitáne, ta nepříjemná personální otázka je vyřešená.“

Chvilku jsem myslel, že naráží na moje problémy s Jeffem Thornem, ale to nedávalo smysl. Musí to být Darwin Sleak, dej Bůh Pán pokoj jeho duši. „Měl slušný pohřeb?“

„V Lunapolis.“ Zaváhal. „S tím jste si poradil dobře. Záhadná smrt by vás zase dostala na první stránky, i když jen málo lidí ve vašem postavení by proti tomu něco namítalo. Zavolat Duhaneyho bylo chytré řešení.“

To byl Tolliverův nápad. Já sám bych vletěl po hlavě do skandálu. „Já v takových věcech neumím chodit.“

Do našeho rozhovoru vstoupil nový hlas. „Ale, Richarde, zabral jste si našeho mladého hrdinu pro sebe?“

„Ne, Brette, jen si povídáme.“ Boland ustoupil trochu stranou, aby udělal místo senátoru Wyvernovi.

„Chtějí rozhovory, kapitáne.“ Wyvern se trochu zlomyslně zachichtal. „Franjeeho mohou mít média kdykoli; když mu nezavolají, vyhledá je sám. Vy jste čerstvá kořist.“

„Jestli se tomu dokážu vyhnout, tak ne.“

„Jenže to právě nedokážete. O to mi jde.“ Jeho chování se maličko změnilo. „V tomhle ohledu bych pro vás měl pár rad. Pojďte na chvíli ven. Někam, kde je klid.“ Podíval jsem se na hodinky. „Za pár minut to začne.“

„A to už budeme hotoví.“ Vedl mě ke dveřím. Býval bych se ho mohl zbavit, ale už jsem si nadělal víc nepřátel, než bylo pro Akademii zdrávo.

Po tom klábosení na té recepci uvnitř se chodba zdála nepřirozeně tichá. Došli jsme až k ohybu chodby. Zastavil jsem se. Moji kadeti byli dosud v klubovně jen pod Adamovým dozorem, a Bůh Pán sám ví, čeho ten je schopen. Povzdechl jsem; vůbec jsem je sem neměl vozit. „Říkal jste, že mi chcete něco poradit?“

„Ano.“ Wyvernův úsměv zmizel a jeho místo zaujalo něco odpuzujícího, z čeho mi naskakovala husí kůže. „Víte, novináři vás zasypou otázkami; příliš dlouho jste se jim vyhýbal.“

„Budu dělat, co budu moci -“

„Budou se vás vyptávat na vaši skvělou kariéru, na vaše neuvěřitelné úniky.“

Zavrtěl jsem hlavou. O co mu jde? „Pořád ještě nechápu -“

„Možná se budou ptát i na vaši šílenou manželku a na to, jak se válela v newyorských slumech -“

„Senátore!“

„- a na toho tranďáka námořníka, který ji píchá, když vy si na Akademii hrajete na vzorňáka.“

Chodba se zahoupala. Klouby prstů mě bolely. Zíral jsem před sebe, ale neviděl jsem nic. Pak jsem si uvědomil, že když jsem minul jeho bradu, uhodil jsem pěstí do přepážky. Wyvern ucouvl a napřáhl na mě ruku. „Tohle už nezkoušejte, Seaforte.“

„Vy hajzle!“ Tvář jsem měl bílou. „Radši se na to připravte, chlapče. Nebo se vás třeba zeptají, proč jste pobíhal po ulicích a dělal, že jste tranďák, místo abyste se staral o svoje povinnosti. Našel jste tam hodně pěkných tranďáckých kurev?“

Přirazil jsem ho na přepážku. „Wyverne, já vás zabiju!“

„I tak se na to budou ptát.“

„Nic o tom nevědí!“

„Ale v tom s vámi souhlasím, chlapče. Jenže vtip je v tom, že se to dozvědí. Za to vám ručím.“

Můj hněv se pomalu měnil v porážku. Pustil jsem jeho límec. „Proč? Co ode mě chcete?“

„Vlastně nic. Jen abyste zahodil jednu zprávu.“

„O čem to mluvíte?“

„O vašem ubytovateli a o tom vašem hlupákovi poručíkovi, který pořád do všeho šťourá. Řekněte mu, ať na to zapomene.“

Zíral jsem na něj. „Myslíte seržanta Serenca? A Tollivera? Co to má společného s vámi?“

„To je další věc, na kterou můžete zapomenout.“

„Ten chlap nás nestydatě okrádá! Proč bych měl připustit, aby mu to -“

„To je politická záležitost.“

„Řekněte mi to, sakra!“

Spíš syčel než mluvil: „Protože je to můj synovec! Moje neteř si ho nikdy neměla brát, ale teď patří do rodiny. Postarám se o to, aby se ztráty vyrovnaly v dotacích na příští rok.“

„Nedovolím, aby z toho zloděj vyšel bez potrestání.“

Tvář se mu zkřivila. „No to byste tedy sakra měl, jinak budou vaše žena a její milenec celebrity dne!“

Svrběly mě prsty, jak jsem toužil sevřít je kolem jeho hrdla. Ach, Annie, podívej se, co kvůli tobě musím udělat.

Ne! Odstup, Satane.

„Dělejte, co umíte, Wyverne!“ Obrátil jsem se zpátky ke klubovně.

„To budu. Zničí to vás a samozřejmě ji. A Serenco z toho vyvázne tak jako tak; mám dost vlivu na to, abych to zařídil.“

Rázoval jsem chodbou a před ohybem zpomalil. Annie, promiň. Nemůžu připustit, aby to udělal.

„A co když nechám tu záležitost být?“ zeptal jsem se třesoucím se hlasem.

„Vaše slovo, že nic nepodniknete proti mému milovanému synovci, a moje slovo, že tu historku neprozradím novinářům. Nekoukejte na mě takhle, veliteli. Jsem politik, kdyby se mému slovu nedalo věřit, nikdo by se mnou nejednal.“

Promluvil jsem tak tiše, že jsem se skoro neslyšel: „Tak dobře.“

„Tak jsme domluvení?“ Měl dost rozumu a nepodal mi ruku.

„Ano.“ Už brzo, Annie. Jen se dostanu na pevninu, budu rezignovat. Pak Wyvern nebude mít důvod zničit mou ženu. Pochyboval jsem, že by to udělal čistě ze zloby; byl příliš chytrý

politik, než aby svou mocí plýtval. Podivně se mi ulevilo, když teď bylo rozhodnuto o mém dalším osudu.

Obával jsem se, že by vrhlo špatné světlo na námořnictvo, kdybych rezignoval tak brzo po tom, co jsem byl jmenován do funkce velitele. Teď, kdybych zůstal, byl bych pro námořnictvo jen zátěží. Vrátím se domů, lásko.

Konečně.

Skoro s lehkým srdcem jsem vyrazil k baru pro občerstvení; potřeboval jsem něco - cokoli - abych spláchl chuť toho rozhovoru.

„Dámy a pánové, vážení hosté, věnujte mi prosím pozornost.“ Ve dveřích stál poručík v naželené bílé uniformě a dva novináři s holokamerami natáčeli každé jeho slovo. Kajuta ztichla. „Jménem kapitána Pritchera vás vítám na U.N.S. Wellington. Křest se bude konat na můstku, ale nejdřív bychom vám rádi předvedli několik cvičení.“

Udělal pauzu. „První bude cvičení bojového poplachu. Můžete ho sledovat ze strojovny nebo z první úrovně poblíž můstku. Posádka neví předem, kdy a v jakém pořadí tato cvičení proběhnou.“

Sehnal jsem svoje kadety dohromady a vedl je spolu s ostatními hosty ke schodišti. Robert Boland měl ve tváři napjatý výraz. Naklonil jsem se k němu a zachytil kyselý závan zvratků. „Jste v pořádku, chlapče?“ To poslední, co jsem mohl potřebovat, bylo, aby udělal ostudu.

Ušklíbl se. „Ano, pane. Myslím, že tohle bylo naposled. Moc se omlouvám za ty nepříjemnosti. Příště si vezmu prášky.“ Podíval se jinam.

Nevrle jsem řekl: „To nic, chlapče. Mně bylo taky špatně.“

Zaváhal. „Dostanu důtky, pane?“

„Jednu, za to, že se vůbec ptáte.“ Ten kluk by měl mít rozum, a jestli ho nemá -

Vystoupili jsme po schodech a vykročili chodbou na první úrovni za náměstkem generálního tajemníka. Odkašlal jsem si. „Ruším, pane Bolande. Ale chovejte se slušně.“

„Rozkaz, pane.“

Rozječely se poplachové signály. „Bojový poplach!“ Kapitán

Pritcher z lodních reproduktorů. „Bojový poplach!“ Zbledl jsem, i když jsem věděl, že je to jen plánované cvičení. Novináři mířili kamerami na praporčíky řítící se na předem určená místa u děl, v centrále, na můstku. O několik vteřin později vyběhli po schodišti první námořníci a hnali se k laserům.

Nějaký praporčík se prosmekl dveřmi na můstek těsně před tím, než za ním zaklaply. Můstek Wellingtonu byl teď neproniknutelnou pevností. Kapitán Pritcher umlčel poplachové signály a svůj interkom propojil na všeobecný okruh.

„Záďový průlez zajištěn, pane!“

„Strojovna zajištěna, pane! Máme plný výkon!“

„Hydroponie zajištěna, pane! Oddělení je uzamčeno a na vlastním vzduchu.“

Po celé velké bojové lodi se zavíraly bezpečnostní dveře a izolovaly každou sekci pro bezpečí všech. Kdyby byl proražen jeden sektor, k dekompresi by došlo jen tam.

„Lasery připraveny k palbě, pane!“ Teď už se mohla loď i bránit.

„Centrála plně obsazena, pane.“ Mohli jsme volat o pomoc.

Jedno po druhém se zbývající pracoviště hlásila: recyklace, opraváři, kuchyně, ošetřovna. Když přišlo poslední hlášení, nenápadně jsem se podíval na hodinky. Na novou posádku to nebylo špatné. A jestli je Pritcher co k čemu, tak se všechny reakční časy ještě zlepší, jen co se loď dostane do běžné služby.

„Co si o tom myslíte, pane admirále?“ Náměstek Franjee se podíval na Duhaneyho.

„Velmi dobré, pane,“ odpověděl Duhaney sebejistě. „O dvacet vteřin rychlejší než minulý týden.“ Zvláštní; stál jsem přímo proti admirálovi a nevšiml jsem si, že by se byl díval na hodinky.

Za chvilku se ozval suchý hlas kapitána Pritchera: „Konec poplachu. Všichni na obvyklá místa, kromě laserů.“ Odkašlal si. „Naše příští ukázka se bude konat u laserových ovladačů na první úrovni.“

Poslušně jsme se natlačili do laserovny. Byla přeplněná pulty a obrazovkami. Dvě řady připravených námořníků v nažehlených uniformách čekaly na svém místě. Předstoupil

důstojník. „Dobré odpoledne, pane Franjee a ostatní vážení hosté. Chystáme se provést cvičení v laserové střelbě, jaké se běžně provádí na řadových lodích. Dnes budeme pálit na skutečné, nikoli simulované cíle. Odpalovat je budou lodní důstojníci z našich dvou barkas.“ Možná, že je budou pilotovat praporčíci, nadšení tou vzácnou příležitostí velet. Na druhou stranu, před takovou spoustou náčelnictva možná kapitán Pritcher svěřil velení ostřílenějším poručíkům.

Důstojník sáhl po interkomu. „Lasery můstku. Připraveni, pane.“

„Rozumím, lasery aktivovány.“ Na pultu se rozsvítilo zelené světlo; kapitán odjistil blokovací pojistky, které normálně znemožňovaly lodním laserům palbu. „Pane Johanski, Sandersová, začněte, prosím.“

Nahlédl jsem technikovi přes rameno. Živé střelby se dost obtížně organizovaly a čluny odpalující terče byly vždycky v nebezpečí, že si je laserový technik v zápalu boje splete s cvičným cílem. Na druhou stranu skutečný zásah je mnohem uspokojivější než simulovaný, a dělostřelci se tak učí rychleji.

První terč se řítil k Wellingtonu. Technik přede mnou si nastavil vyšší zvětšení a vyznačil trajektorii.

Když terče odpalují jen dvě barkasy, posádka ví, že všechny cíle přicházejí jen ze dvou směrů, a zná tedy přibližné trajektorie. To znamená -“

„Pal!“

Všude bylo naprosté ticho až na občasné plesknutí dlaně o palebné čtverce. Vzhledem k tomu, kolik velitelů je sledovalo, byli technici nezvykle tiší. Žádné mručené kletby, žádné výkřiky uspokojení, žádné povzbuzování ticho neporušilo.

Čas od času se rozezněl poplachový signál, když nějaká střela pronikla obrannými systémy lodi. Neosobní hlas čítače oznámil simulované poškození: „Proražení ve středu trupu, druhá úroveň! Poškození trupu v nákladovém prostoru, na pravoboku!“

Palba byla teď nepravidelnější, salvy se změnily v občasné jednotlivé rány, které se obráncům Wellingtonu hůř sledovaly. Pochvalně jsem pokývl hlavou; kapitán Pritcher připravil

poctivý test. Mnoho kapitánů by použilo jednoduché úkoly, když tomu všemu přihlíží admirál a novináři. Jenže tohle cvičení simulovalo raketovou a laserovou palbu, ne útok ryb, které byly naším nejpravděpodobnějším nepřítelem.

„Záďové lasery na pravoboku vyřazeny!“ Nešťastný zásah. Obrazovka ovládání pravých záďových laserů zčernala, jak ji čítač vypnul. „Jdou po mně dva, Charlie, sejmi toho hajzla!“

Dělostřelecký důstojník rychle přikročil přes uličku k polekanému mladému střelci. Usmál jsem se; tohle už bylo lepší. Laserová palba je společná záležitost; dva spolupracující lasery mohou dostat blížící se cíl do křížové palby a přitom se navzájem krýt. Byla to práce plná napětí, a volání technika o pomoc bylo zcela přirozené. Být ale já jeho velícím dělostřelcem, byl bych zůstal stranou. Ten námořník bude leda ještě nervóznější, když mu bude přes rameno koukat poručík.

Prsty zpoceného technika tančily po ovladačích. Elektronika pod jeho rukama byla neuvěřitelně složitá, ale nakonec všechno záleželo na lidské, ne čítačové inteligenci.

Čítače jsou inteligentní, čítače jsou rychlejší, ale jen člověk dokáže učinit dobré rozhodnutí na základě nedostatečných dat, když po jeho obrazovce přelétne možná smrtelně nebezpečný objekt. Můžeme naprogramovat čítač tak, aby poznal každou známou hrozbu, ale co neznámé? Co by si asi Darla, čítač Hibernie, myslela o té rybě, co se vynořila za vrakem Telstaru? Byla by to Hibernia přežila a mohla se s tou zprávou vrátit domů? Rychlost není všechno. Úsudek ano.

Ozvalo se pět cinknutí; světla na okamžik potemněla a pak zase zjasněla. Technik, kterého jsem sledoval, uhodil do palebného tlačítka a vystřelil na cíl v záměrném kříži na své obrazovce. Pak dlouze, spokojeně vydechl. „Všechny pulty ukončit střelbu!“ Poručík dělostřelec se obrátil k politikům a důstojníkům natěsnaným v laserové místnosti. „Při cvičení, jehož jste právě byli svědky, se intenzita nepřátelské palby blížila střetu s celou flotilou. Wellington dostal jen jedenáct zásahů, přičemž zneškodnil dvě stě dvanáct nepřátelských střel.“ Jeho projev přerušil aplaus.

Když návštěvníci vycházeli z kajuty, rozhlédl jsem se po

mlčících pultech. I když to byl jen simulovaný útok, bylo to naposled, co jsem viděl loď pod palbou.

Náměstek Franjee se ke mně obrátil se zářivým úsměvem. „Co vy si o tom myslíte, kapitáne? Byl jste v boji častěji než kdo jiný.“

Zastihl mě nepřipraveného, a tak jsem se zmohl jen na to, abych vykoktal pár bezobsažných pochvalných slov. Náměstek vyšel na chodbu. Zaváhal jsem u dveří, úkradkem jsem se ještě jednou podíval na střelce u jejich pultů. Ano, je pravda, že útočících střel bylo přes dvě stě. Ale jedenáct zásahů by Wellington ochromilo, a možná dokonce zničilo.

I když náměstkovi generálního tajemníka bych to nevykládal, moje transpopská posádka na Vyzývateli si vedla lépe, po těch našich nekonečných simulovaných drilech. Z reproduktorů se ozval suchý hlas kapitána Pritchera: „Závěrečné cvičení se uskuteční ve strojovně.“ Senátor Boland si povzdechl a lítostivě se pousmál na Franjeeho. Kapitán Pritcher honil všechny hodnostáře od přídě po záď. Pokýval jsem na své čekající kadety.

Šli jsme za ostatními dolů na druhou úroveň a čekali, až nás dohoní civilisté.

Rozječely se poplachové systémy. „Všeobecný poplach! Všeobecný poplach!“

Znovu dusot běžících nohou. Přitiskli jsme se na schodišti ke stěně; jeden z námořníků se usmál, když se kolem nás hnal po dvou schodech. Všeobecný poplach byl jen o jeden stupeň pod bojovým poplachem; bezpečnostní dveře zůstaly otevřené a kapitán neodjistil lasery, ale všichni členové posádky běželi na svá přidělená stanoviště a zůstali tam v pohotovosti po celou dobu trvání poplachu.

„To je jen součást programu,“ ujišťoval admirál Duhaney náměstka generálního tajemníka.

„A jak to můžete vědět?“ dotazoval se senátor Wyvern.

Dobrá otázka. Cvičení všeobecného poplachu se v ničem nelišilo od skutečnosti. Této výzvy bylo třeba okamžitě uposlechnout; jen sám kapitán věděl, proč signál spustil. „Prověřím to, jestli chcete.“ Duhaney chtěl své důležité hosty

především uklidnit. „Jestli to není cvičení, řeknu Pritcherovi, aby to okamžitě oznámil. Vy jděte dolů na třetí úroveň, pánové.“ Vyrazil zpátky po schodech jako poslušný praporčík.

Nemohl se ještě ani dostat na můstek, když se reproduktor znova probral. „Konec poplachu!“ Wyvern povzdechl a něco pro sebe zabručel. Zlomyslně jsem se ušklíbl; třeba se Pritcherovi podaří přivodit senátorovi infarkt. Došli jsme na třetí úroveň a vykročili podél recyklátorů ke strojovně.

„OHEŇ U RECYKLÁTORŮ! POŽÁRNÍ POPLACH!“ Zně-lo to napjatě. „Rozvinout hadice na třetí úrovni!“

Odstrčil jsem Kyla Drewa z cesty, protože kolem se se zachmuřenými tvářemi hnaly požárnické týmy. Dveře v chodbách se zavřely a izolovaly ohroženou sekci. Zabzučení a cvaknutí naznačilo, že se zavřely vzduchové průduchy na stropě a každá sekce že teď běží na vlastní vzduch. Automaticky jsem se rozhlédl po přepážkách, kde tu jsou kontejnery se vzduchovými lahvemi.

Senátor Boland mě šťouchl do žeber. „Nepřehání to ten Pritcher trochu?“

„Jestli je to cvičení,“ odpověděl jsem nervózně. Jeden novinář mě odstrčil ramenem stranou, aby získal lepší záběr na námořníka táhnoucího chodbou požární hadici. Adam Tenere sykl a napřáhl pěst. Podařilo se mi včas ho popadnout za paži. „Klid, chlapče.“

„Strčil do vás, pane!“

Adamovo rozhořčení mi připadalo uklidňující. „Potřeboval točit a já jsem mu stál v cestě.“

„Ale vy jste kapitán!“

Hadice sebou škubla a ožila, protože čítač Wellingtonu otevřel kohouty. Poklepal jsem Adama po rameni a usmál se. „Pravidla o kontaktu platí jen pro námořnictvo, ne pro civilisty.“

„Já vím, pane.“ Praporčík se zhluboka nadechl a silou vůle se uklidnil. Pak jako by nic udělal krok dopředu, jako by se chtěl lépe podívat na námořníky pří práci. Zády přitom dokonale zakryl výhled novinářově holokameře.

Zamračil jsem se, ale neřekl jsem nic. Za den dva na ničem z toho nebude záležet; budu doma u Annie.

Ve dveřích se objevil praporčík a sáhl po lodním interkomu. „Recyklátory můstku. Žádné známky ohně, pane.“

Kapitánův hlas zněl úsečně: „Dobře, konec poplachu.“ Dveře v chodbě se otevřely. Naše skupinka politiků se ještě na chvíli zastavila, aby viděla námořníky skládat hadice. Jeden námořník zamumlal ke svému společníkovi: „Proč prostě nevyhlásí 'Opustit loď'? Aspoň bysme se odtud dostali.“ Předstíral jsem, že neslyším.

Deset minut nato jsme se shromáždili v přední části strojovny, abychom byli svědky posledního cvičení.

Z reproduktoru se ozval kapitánův suchý hlas: „Dámy a pánové, naši důstojníci tady na můstku vypočítají fúzi na Vegu. Příslušná data budeme zároveň přenášet i na vaše obrazovky ve strojovně. Až bude potvrzena správnost výpočtů, připravíme Wellington k fúzi.“ Odmlčel se. „Těm z vás, kdo mají své závazky doma, se jistě uleví, když vám sdělím, že fúzi doopravdy neprovedeme.“

Politici se poslušně zasmáli. Cesta na Vegu by znamenala několik měsíců fúze, jen s občasnými zastávkami k navigačním kontrolám.

„Strojovno, připravte se k fúzování.“

„Rozkaz, pane.“ Šéfinženýr reagoval okamžitě. „Připravte trojku, veškeré pomocné výstupy omezte na minimum.“ Technici ve strojovně se sklonili ke svým pultům, zatímco námořníci dole bedlivě sledovali motor, zda se na něm neprojeví jakékoli problémy.

Náměstek Franjee přerušil svůj rozhovor s tím člověkem z Holoworldu. „Co se teď děje, pane Seaforte?“

Ukázal jsem na pult. „Teď právě šéf směřuje plný příkon do motorů jako přípravu k fúzi. Na můstku počítají navigační koordináty.“

Novinář se zeptal: „A jak víte, co dělají?“

„Především se všechny výpočty objevují tamhle na té obrazovce.“ Ukázal jsem na ni.

„A proč to nemůžou počítat tady dole?“ zeptal se náměstek.

„I to by šlo, pane.“ Ušetřilo by to praporčíkům hodiny dřesu pod přísným kapitánovým dozorem. Ale výpočty se prostě

provádějí na můstku; v námořnictvu je to tak zvykem. Koneckonců, pilotovo místo je na můstku, a právě on je zodpovědný za přesnost fúze.

Na obrazovce běžela čísla. O dvě patra výš se nějaký praporčík potí u svého pultu a nepochybně si příliš dobře uvědomuje, kolik papalášů ho sleduje.

Čítač by mohl provést všechny výpočty rychleji než kterýkoli člověk. Ale první pravidlo námořnictva zní: nikdy nevěřte strojům. Všechny navigační výpočty, všechny bezpečnostní odečty potvrzují sloužící důstojníci. V sázce je příliš mnoho životů, než aby bylo možné riskovat nějaké vrtochy pokažených obvodů. Dokonce i mohutná vestavěná redundance nedokáže ochránit loď před chybami v programování, s jakými jsme se setkali na Hibernii.

„Mám koordináty, madam.“ V reproduktoru zněl hlas mladého praporčíka sebejistě.

Pan Franjee se podíval na hodinky. „Co teď, pane Seaforte?“

„Teď je předá pilotovi. Za chvíli budou hotoví, pane.“ Celkem jsem chápal, že to náměstka nebaví; neviděl nic než blikající světélka a čísla, která mu nic neříkala. Od kapitána by bylo bývalo moudřejší, kdyby tohle cvičení vypustil.

„Pilote?“ Suchý hlas kapitána.

„Potvrzeno na čtyři desetinná místa, pane.“

„Dobře. Harlane?“

Čítač: „Shoda na pět desetinných míst, kapitáne.“

„Dobře.“

Řekl jsem: „Teď vloží koor-“

Na obrazovkách před námi se objevily údaje. Kapitán Pritcher zachraptěl: „Pozor všem, připravit k fúzování!“

„Je to jen simulovaná fúze, takže nebudou doopravdy-“

Šéfinženýr zahulákal: „Připravit k fúzování!“ Vyťukal na svém pultě kód. Rozsvítilo se zelené světlo, které naznačovalo, že bezpečností pojistky fúze byly vypnuty. Pak vložil fúzní kódy.

Představoval jsem si, co se asi děje na můstku Wellingtonu. Kapitán ještě jednou naposledy kontroluje koordináty. Ruku má nataženou nad obrazovkou. Pak, kdybychom měli skutečně

fúzovat, by tou rukou přejel po obrazovce směrem dolů do polohy ZAČÁTEK FÚZE. Ozvalo se cinknutí. „Strojovno, fúzujte!“ Náměstek Franjee vypadal polekaně. „Přece jste říkal, že nebudou -“

Šéf zmáčkl startovací tlačítko, stroje se rozbzučely a světla trochu potemněla. „Strojovna můstku. Fúzní pohon zažehnut!“

„Je to jen simulace, pane. I když hodně realistická.“ N-vlny tančily po malé obrazovce, hned vedle čar udávajících očekávané výstupy. Technici u pultů se snažili obě čáry přesně sladit. Takové simulace se při výcviku běžně používají.

„Stanoviště, podejte hlášení!“

„Generování N-vlny v rozsahu zadaných parametrů!“

„Hlavní turbína, nepřehříváme se.“

„Pumpy, situace normální, nepřehříváme se.“ Pan Franjee přešlápl. „To je všechno moc hezké, ale jak dlouho to potrvá?“

„Určitě to každým okamžikem ukončí.“

„Teplota začíná stoupat, šéfe.“

„Na kolik máte vlnu?“

„Pětapadesát procent.“

„Slaďte ji na šedesáti.“

Náměstek vypadal zmateně. Tiše jsem řekl: „Snaží se sladit výstup s předpokládanými koordinátami. Simulace je nastavena na šedesát procent výkonu, to jest na šedesát procent síly N-vlny potřebné k fúzi.“

Šéf nespouštěl oči ze svého pultu. „Přesně tak, pane, až na to, že to není simulace. Generujeme skutečné vlny.“

Zapotácel jsem se, jako by mě udeřil. „Cože?“

„Všechna dnešní cvičení jsou skutečná, žádné simulace. Držíme vlnový výstup jen na šedesáti procentech. Nebojte se, kdybychom se přehřívali, můžu vypnout -“

„Skutečné vlny?“

Tajemník si odkašlal. „Kapitáne Seaforte, co to -“ Umlčel jsem ho mávnutím ruky. „Šéfe, odpojte motory, honem! Kňouráte!“

„Promiňte, ale nemám potuchu, co to znamená.“

„Vysíláte N-vlny. Přilákáte ryby!“ Jeho tón zněl chlácholivě. „Je to jen na pár minut, pane. Lodi pořád fúzují. Určitě to

nebude -“

„Dejte mi interkom!“

„Promiňte, pane. Teď zrovna nemůžu. Linka je obsazená.“

Senátor Wyvern se na to pobaveně díval. „Problémy, Seaforte?“

„Ano, já -“ Nemělo cenu něco vysvětlovat, zvlášť ne jemu.

Pritcher: „Strojovno, jděte na šedesát pět, držte vlnu deset minut, pak odpojte.“

Šéf se natáhl po interkomu. „Rozkaz, pane. Potvrzuji šedesát pět procent.“

Protlačil jsem se davem a rozrazil dveře na chodbu.

„Omluvte mě. Adame, dohlédněte na ty zatracené kadety!“

Senátor Boland mi udělal místo, abych mohl projít. „Kapitáne, kam jdete?“

„Nahoru!“ Rázoval jsem chodbou, ale než jsem se dostal k ohybu, už jsem běžel. Hnal jsem se po schodech na druhou úroveň a oběhl šachtu.

Když jsme byli opuštěni na Vyzývateli řadu světelných let od domova, přilákalo naše kňourání smrtící ryby. Na orbitální stanici u Naděje národů jsem záměrně pustil motory poškozených lodí na nízký výkon, abych přilákal k naší vzdálené výspě tolik ryb, kolik jsem jen mohl, než nechám stanici vybuchnout.

Wellington teď dělal totéž v domovské soustavě.

Dusal jsem po schodech a řítil se chodbou k můstku. Dveře byly zavřené; zabouchal jsem na tvrdý hlislit.

Kamera se otočila; po chvilce se dveře otevřely. Nějaká mladá poručice seděla skloněná u svého pultu a o něčem diskutovala s praporčíkem.

„Hlásí se kapitán Seafort. Dovolte mi vstoupit na můstek!“

Pritcher se otočil. „Povoluje se.“

Admirál Duhaney se opíral o okraj kapitánského pultu. „Co je, Seaforte?“

„Vypněte ty motory, než přivoláte ryby!“

Pritcher se tvářil neutrálně, až na jedno pozvednuté obočí. „Prosím? To byl rozkaz?“

Sakra, ten člověk je služebně mnohem starší než já. „Ne,

pane, to samozřejmě ne.“ Snažil jsem se mluvit chlácholivě. „Vy si možná neuvědomujte, že ryby dokážou slyšet naše N-vlny. Když je generujete a nefúzujete -“

„Ano, já vím, v té své zprávě tomu říkáte kňourání. Zajímavá myšlenka. Ale i jestli se prokáže, malá zkouška jistě nepřivolá ryby kdoví-“

Prudce jsem se obrátil. „Admirále, proboha! Řekněte mu, ať ty motory vypne. Máte na palubě civilisty.“

„Seaforte, to už přeháníte.“ Duhaney se na mě chladně podíval.

„Kdybyste tam byl a viděl, co dokážou -“

„Chovejte se slušně!“ Admirál se zvedl a udělal pár kroků ke mně. Zabodl mi prst do prsou. „Měl jste možnost velet své lodi, div jsme vás na kolenou neprosili, abyste to udělal! Wellington je Pritcherův. On tady velí.“

„Rozkaz, pane. Ale víte, že ty vlny, které vysíláme, jsou přesně takové, jaké jsem navrhoval pro tu automatizovanou bombu jako návnadu pro ryby?“ Admirál se zarazil. „Přesně?“

„No, ony ryby reagují ještě víc na pokřivené N-vlny než na pravé, ale -“

Kapitán Pritcher se na mě obořil: „Naše vlny jsou pravé! Podívejte se na graf!“ Se značným úsilím pokračoval zdvořileji: „Kromě toho, Seaforte, jsme v domovské soustavě. Naše lodi odtud fúzují do té či oné kolonie každý týden, jestli ne každý den. Na jedné krátké zkoušce už nezáleží. Když máme na palubě náměstka generálního tajemníka, chtěl jsem, aby všechno bylo co nejpřesvědčivější.“

Svěsil jsem hlavu; tohle nemělo cenu. „Ano, pane. Jak řekl admirál, velíte tu vy. Promiňte, že jsem sem na vás tak vtrhnul.“

Jeho odpověď nezněla moc smířlivě. „No dobře.“ Duhaney se do toho váhavě vložil: „Harry, myslíte, že bychom třeba už mohli...“

„Já to brzo ukončím, pane. Jen jsem chtěl, aby viděli, jak dobře naši technici dovedou držet vlnu.“

„Jak myslíte; loď je vaše.“

Když měl Pritcher takto potvrzenu svou autoritu, mohl si dovolit být velkorysý. „Strojovno, připravte se k de-fúzování.“

Položil interkom. „A mimochodem, moje poručice mi říkala, že se znáte.“

Mladá žena vzhlédla od svého pultu. Zašeptal jsem: „Arlene?“

Ostýchavým hlasem řekla: „Hlásí se poručík Sandersová, pane.“ Naše pohledy se setkaly a ponořily se do sebe.

Pritcherův suchý hlas mě vytrhl z ohromení. „Poručice, doprovoďte prosím kapitána Seaforta zpátky do klubovny.“

„Rozkaz, pane.“ Okamžitě vstala.

Jako stroj jsem zasalutoval Pritcherovi a admirálovi a vyšel jsem za Arlene z můstku. Dveře se za námi zavřely.

Její melodický hlas zněl váhavě. „Ráda vás zase vidím, pane.“ Automaticky jsme došli ke schodišti a vykročili dolů na druhou úroveň.

Interkom zapraskal. „Strojovno, defúzujte. Dámy a pánové, tím končí naše cvičení.“

„Arlene...“ Ztěžka jsem polkl. „Jak ses... jak jste se měla?“

„Docela dobře, pane, i když chvíli jsem si myslela, že to nedotáhnu dál než na praporčíka.“

Rozhlédl jsem se chodbou; byla opuštěná. Váhavě jsem napřáhl ruku. Stydlivě do ní vložila svoji.

Byl jsem tenkrát tak mladý, tak nevinný, tak plný nadějí.

Přistoupil jsem blíž a ucítil čistou vůni jejích vlasů. Tak mladý.

+ + + + +

Seržant Swopes zavrčel: „Odpoledne celková inspekce. Slyšel jsem, že se jí možná zúčastní velitel osobně. Jeden záhyb tam, kde nemá být, jedno zrníčko prachu, a já viníka vlastnoručně nacpu do recyklátoru! Jasné?“

„Ano, pane,“ odpověděli jsme sborem a okamžitě. I přes jeho varování jsem si nedělal starosti. To už jsme byli ostřílení kadeti ve druhém ročníku a znali jsme všechny triky, jak při inspekci projít. Zajímavější byly ty pověsti, že asi sto kadetů bylo už vybráno k povýšení. Doufal jsem proti vší pravděpodobnosti, že budu mezi nimi, ale věděl jsem, jak málo pravděpodobné to je.

Akademie neměla žádný předem daný termín absolutoria. Kadet zůstal pod dozorem svých seržantů, dokud nebyl uznán za dostatečně připraveného, bez ohledu na to, jak dlouho to trvalo. Když jsme skládali přísahu, varovali nás, že můžeme zůstat kadety po celé pětileté období našeho úvazku, a povídalo se, že se to dokonce už doopravdy stalo, i když takový případ nikdo neznal osobně.

Když seržant odešel, pustili jsme se do nudného úkolu přípravy ubytovny: zametali jsme, stírali prach, čistili sebe i své okolí. Kaprál Tolliver pobíhal kolem a vydával zbytečné rozkazy, ale snažil se přitom nezanedbávat ani svou vlastní práci. Trpěl by spolu s námi, kdyby naše ubytovna neprošla.

Podle dávné dohody jsem já leštil boty a Arlene nám oběma stlala postele; normálně jsem si ji stlal sám, ale před inspekcí jsem se raději spolehl na její nepřekonatelnou dovednost. Já jsem zase uměl změnit špičku boty v ebenové zrcadlo.

O několik hodin později jsem si ještě naposledy upravil sako a přejel dlaní vlasy. Robbie Rovere u dveří zavolal: „Zrovna vyšli z Armstrongu a jdou sem!“

„Připravte se!“ Tolliverovo varování bylo zbytečné. Zaujali jsme svá místa ve dvou řadách, připraveni ztuhnout do pozoru, jen se otevřou dveře.

„Zlom vaz!“ Arlene naznačila, že mi drží palce, a já jsem jí s nervózním úsměvem oplatil stejným.

„POZOR!“ Tolliverovo zařvání rozdrnčelo okna. Ztuhli jsme, jako bychom měli v zádech pravítko, oči upřené přímo před sebe.

První vešel seržant Swopes, uviděl, že už jsme na místě, a ustoupil stranou.

Měl jsem co dělat, abych nesykl nahlas. Byl to velitel Kearsey. Bože Pane nám pomáhej, jestli bude něco špatně.

Inspekce to byla důkladná. Když přejel rukou po Donoverově skříňce, zamnul si prsty, jako by se chtěl zbavit prachu, ale neřekl nic. Inspekční skupina zmizela v umývárně, ale za chvilku byla zpátky.

Kearsey kývl na seržanta. „Dobře, pane Swopesi. Prošli.“

„Děkuji, pane.“

Velitel se zastavil u dveří. „Někteří z vás možná slyšeli pověsti, že je vydán seznam povýšených. Není.“ Kolektivní, skoro neslyšitelný povzdech. „A taky nebude dřív než dnes večer o osobním volnu. Najdete ho na chodbě.“ S tím odešel.

Plnou půlminutu bylo ticho. Pak se ubytovna začala otřásat jásotem. Robbie mě praštil do ramene a objal Arlene. „Někdo z nás na něm určitě bude! Třeba já, nebo ty. Dostaneme se odtud!“

„Moc velké naděje si -“ Bylo pozdě. Robbie už udělal v uličce hvězdu a jen o vlásek minul Tollivera, který se ho nepřesvědčivě pokusil nakopnout.

Zbytek dne uběhl v mukách očekávání. Snil jsem při hodině navigace a vysloužil jsem si za to ostré pokárání od pana Reevese. Pak jsem už dělal, co jsem mohl, abych se soustředil; dokonce i kdyby moje jméno na tom seznamu bylo, mohli by ho ještě snadno vyškrtnout.

Nějak jsem přežil večeři. Jestli jsem něco jedl, na to si nevzpomínám. Snad to bylo mléko. Nebo ubrousek.

Seržant Swopes se tvářil, že si našeho podivného chování nevšímá. Muselo mu to dát dost práce, protože Donover si na sebe zvrhl šálek s kávou a Robbie Rovere hlučně zakopl o židli.

„Myslíš, že už to vyvěsili?“ Arlene se mnou srovnala krok.

„Až o volnu. Ještě hodinu a půl.“

„Já vím, kdy je volno,“ naježila se. Přidala a předběhla mě.

„Ty jsi pitomec, Seaforte,“ ozval se poťouchle Tolliver. „Zvoral jsi to. Třeba je do tebe udělaná!“

Prudce jsem se k němu otočil a přirazil ho na přepážku. „Dávejte si pozor na jazyk! Jsme ze stejné ubytovny!“

„Pusť mě sakra těma -“

Robbieho tón byl chladný. „Já jsem to slyšel, Tollivere. Jste nechutný.“

Tolliver přejížděl pohledem z jednoho na druhého. „Klid, kluci. Nemyslel jsem to vážně.“ Odstrčil moje ruce. „Dej si pozor, nebo tě seržant uvidí.“

Bylo mi jedno, jestli si vysloužím důtky za neúctu ke kaprálovi. Dokonce i na zvyklosti ubytovny byl Tolliver sprostý. Arlene Sandersová a já jsme patřili do stejné ubytovny, byli jsme druhové, bližší než bratr a sestra. Při myšlence na to, že

bych s ní měl spát, se mi svíral žaludek. Jak bych mohl? Sdíleli jsme spolu ložnici a dokonce i sprchu.

Můj hněv se pomalu vytrácel. Kysele jsem se usmál a hledal nějakou odpověď. „Na seržanta zapomeňte. Spíš doufejte, že to neřeknu Sandersové.“ Arlene byla obávanou soupeřkou v pěstním zápase.

V ložnici jsme si rozložili úkoly; jako obvykle jsme dali přednost vlastním postelím před studovnami. Podle nevyslovené dohody nás seržant Swopes při studijním volnu nerušil a my jsme se mohli válet, jak jsme chtěli. Já jsem se obvykle stočil na bok, holo před sebou. Někteří seděli na postelích se zkříženýma nohama, jiní dali přednost zemi. Robbie Rovere obvykle ležel na zemi a nohy měl opřené do výšky o postel.

I když bylo všude ticho, pochyboval jsem, že by někdo moc studoval. Já sám jsem to vzdal po půl hodině a vypnul holo.

Věděl jsem, že mě se absolutorium ještě týkat nemůže; v posledních testech jsem se moc nevyznamenal. Ale i když tady zůstanu, bude to znamenat nové spolužáky, možná i nového seržanta, jak se budou prořídlé ubytovny spojovat a dorovnávat.

Konečně zazněl zvonek ohlašující osobní volno. Dva kadeti se vrhli ke dveřím. Jiní vstali nonšalantněji, protáhli se a vyšli na chodbu, jako by se šli jen projít.

Ležel jsem na posteli, paži přes oči, deprimovaný. Dříve či později půjdu kolem seznamu cestou na vyučování, a pak se podívám. Není kam spěchat.

„Jdeš, Nicky?“

Odkryl jsem tvář. „Jdi napřed. Já možná půjdu později.“

Sedla si ke mně na postel a navlékla si nažehlené šedé sako. „Já mám strach. Pojď se podívat se mnou.“

Ušklíbl jsem se. „Ty a strach? To určitě.“ Arlene Sandersová si nenechala nic líbit od žádného kluka v kasárnách. I když - tenkrát na výcvikové stanici opravdu ztratila nervy. Třeba je to přece jen možné. „No tak dobře.“

Vstal jsem a šel spolu s ní zvolna k seznamu vyvěšenému na přepážce v chodbě. Někdo zajásal.

Vmáčkli jsme se do davu. Zamžoural jsem na dva sloupce, ale byl jsem moc daleko, než abych něco přečetl. Někdo do mě

strčil. Ohnal jsem se po něm loktem.

„Klid, mládenci, střídejte se!“ Hlas praporčíka Thorna si vynucoval poslušnost a tlačenice a strkání se zmírnily. Aniž jsme si něco řekli, seřadili jsme se do fronty; ti vepředu si prohlédli seznam a odcházeli buď nešťastně, nebo s neskrývanou radostí.

Kaprál Tolliver byl několik míst před námi. Dostal se k seznamu, přejel po něm prstem. Ztuhl a pomalu se obrátil. Snažil jsem se něco vyčíst z jeho výrazu. Strhl si čepici a vyhodil ji proti přepážce. Chechtal se tak, že vypadal skoro lidsky. „Jo! Jsem odtud venku, Seaforte!“

Arlene řekla bezvýrazně: „Gratuluju.“

Tolliver ji zřejmě neslyšel. Doběhl k přepážce, sebral svou čepici a znovu ji vyhodil. Prolétla panu Thomovi kolem nosu, ale praporčík se jen usmál. „Pozor, Tollivere. Ještě vás čeká poslední noc.“

„Ano, pane.“ Nezdálo se, že by ho vyhlídka na tradiční šikanování nějak vyvedla z míry.

Chlapec na začátku řady se obrátil. Robbie Rovere. Ret se mu chvěl. Mužně se snažil ovládnout, ale prohrál. Rychle si otřel slzu rukávem. „Neprošel jsem.“

„Robbie.“ Hledal jsem nějakou útěchu. „No, aspoň budeme spolu.“

„Jo.“ Zašoupal nohou po zemi. „Možná příště, co?“ Prudce se odvrátil, ale Arlenina ruka vylétla a přitáhla si ho k sobě. Arlene ho objala kolem ramen. „To je dobrý. Kearsey je pitomý slepýš, to ví každý.“

Pane Ježíši. Šťouchl jsem Arlene do žeber. Kdyby ji někdo slyšel...

„Příště se to povede,“ řekla.

„Díky.“ Robbie se vykroutil a spěchal k ubytovně. Skoro vrazil do praporčíka Jenkse, který se šel podívat na tu komedii. Praporčík ho podrážděně odstrčil.

Už jen dva kadeti nás dělili od našeho osudu; strkali jsme se vpřed, dokud na nás nedošla řada. Arlene přejela prstem po seznamu až k písmenu S. Lehce vykřikla.

Řekl jsem: „Dokázala jsi to!“ Objal jsem ji a začal

poskakovat radostí.

Zafňukala a pak se rozesmála. „Nicky, já měla takový strach!“

„Vsadil bych se, že jsi byla první, koho vybrali.“ Bouchl jsem ji do zad a chechtal jsem se jako slabomyslný.

„Hněte sebou, vy dva.“ Někdo mě zatahal za paži. Couvl jsem, ale Arlene mě přidržela. „Ty se ani nepodíváš, Nicky?“

„A k čemu?“ Abych jí udělal radost, znovu jsem přejel očima seznam. „Já jsem to v žádném případě nemohl -“

Moje jméno.

Jako omámený jsem ustoupil od seznamu. „Já - Bože Pane, já tam jsem!“ Ne, to musí být nějaká chyba. Vmáčknul jsem se zpátky do davu a podíval se ještě jednou. „Seafort, Nicholas E.“ Znovu jsem prohlédl seznam, protože jsem tomu stále ještě nevěřil. Tohle musí být nějaká chyba.

„Budu praporčíkem.“ Znělo to absurdně. Vysoukal jsem se z davu a prošel kolem Jeffa Thorna. V té chvíli mi praporčík Jenks nastavil nohu a já bych byl upadl, kdyby mě Thorne nezachytil.

V ložnici jsem dopadl na postel, rukou přejel po šedé vlně svého saka. Teď ji vyměním za modrou. Opřel jsem se o loket. „Kdy to vstupuje v platnost?“

Sandersová se zasmála. „Vrať se tam a podívej se sám. Ustlala jsem ti postel, co bys ještě chtěl?“

Povzdechl jsem a spustil nohy z postele.

„Zítra v poledne.“

„Vážně?“ Nemyslel jsem, že to bude tak brzo.

Do hlasu se jí vkradla nervozita. „To znamená, že dneska je poslední noc.“

Všichni praporčíci a důstojníci šikanovali kadety; to patřilo k systému. Ale šikanování o poslední noci mohlo být dost nemilosrdné. Spolkl jsem obavy. Ať už udělají cokoli, zítřkem to skončí.

Z naší ubytovny nás mělo absolvovat devět, ale všichni byli spíš zamlklí. Rozpadnou se přátelství, známé spolužáky nahradí neznámo. Uvědomil jsem si, že si přeji, aby moje jméno na tom seznamu nebylo. Zastyděl jsem se za takovou zbabělost.

+ + + + +

Přišli pro nás po večerce.

Posvítili nám do tváří baterkou. Praporčíci s Jenksem v čele vytáhli Restona a Lorcu z postele a poslali je na chodbu. Čekali jsme, málokdo spal, a natahovali jsme uši do nočního ticha. Měl jsem dojem, že jsem v dálce uslyšel někoho vykřiknout. Ale nebyl jsem si jistý.

Uběhla hodina a já jsem začal klimbat.

Arlene zaječela. Vyletěl jsem. Házela sebou na posteli a snažila se vymotat z promočených přikrývek. Po zemi poskakovaly kusy ledu. Rozchechtaný praporčík odkopl kbelík do uličky a zatahal Arlene za promáčené tričko.

„Hajzlové!“ Vyskočil jsem z postele a praporčíky odstrčil. „Nechte ji být!“ Na sobě jsem měl jen trenýrky.

Někdo mě chytil za paži. Ohnal jsem se, ale minul; praporčík mi zkroutil ruku za záda.

Arlene vzlykla strachem a ponížením. Vykopl jsem bosou nohou a zasáhl Jenkse do holeně. „Idiote blbá!“

„Ten má ale hubu!“ Jenks sebral prázdný kbelík a narazil mi ho na hlavu. Setřásl jsem ho. „Toho budeme muset naučit zdvořilosti.“ Praporčík se rozhlédl. „Na záchod.“

Nějaká statečná duše zamručela: „Nechte ho být!“

Jenks se prudce otočil a posvítil si tam baterkou. „Víc nahlas, prosím?“ Nikdo neodpověděl.

I když jsem sebou házel, dva praporčíci mě odtáhli na záchod. Byli větší a mohutnější, nevykroutil jsem se jim. Přitisknutý na umyvadlo jsem očekával svůj osud.

Jenks se zastavil ve dveřích. „Desátníku Tollivere, pojďte s námi.“

Šikana nešikana, byl to rozkaz, a Tolliver nemohl než poslechnout. Objevil se ve dveřích a popotahoval si trenýrky. „Ano, pane?“

„Okamžik.“ Jenks mluvil úsečně. „Podržte mi tadyhle Nickyho,“ řekl mým věznitelům a pustil kohoutek naplno. „Zdvořilost, Seaforte. Nemůžete být praporčík, když neumíte

být zdvořilý.“ Vzal do ruky mýdlo. Oba praporčíci mi násilím sklonili hlavu. Jenks se mi natáhl po ústech.

Vzpíral jsem se, ale k ničemu mi to nebylo. Nakonec, potlučený a ponížený, jsem bez hnutí držel a snášel nepříjemnou chuť mýdla.

Jenks to vzal důkladně. Přestal jenom, když se jeho dva pochopové objevili ve dveřích s láhví horké vody. Ukázal na Tollivera a jednomu z nich něco zašeptal. Popadli kadeta-kaprála a neobřadně ho odtáhli k záchodu. Zalkl jsem se, pokusil se vyplivnout mýdlo a Jenks mi za to potopil hlavu pod vodu.

Za mnou se ozval úzkostný výkřik.

+ + + + +

Nová uniforma mi připadala divná a nemístná, i když se na ní nezměnilo nic než barva. Okamžitě nás přesunuli do nové ubytovny; my praporčíci jsme přece nemohli bydlet s pouhými kadety. Chlapci, kteří ještě včera byli našimi kamarády, nám teď nejistě salutovali; my jsme jim odpovídali stejně rozpačitě.

Jen málo praporčíků zůstávalo na Akademii; většina z nás měla být přidělena jinam. Čekali jsme na svůj osud s obavami, a jak ubíhaly dny, stále víc z nás odcházelo na vytoužené řadové lodi. Arlene i já jsme byli mezi těmi, kdo zůstávali.

Jednou se zastavil Jeff Thorne. Jako praporčík přidělený na Odvrácené straně bydlel v ubikaci, ne s námi. „Přežil jste poslední noc.“

„Tak tak.“ Občas jsem dosud cítil v ústech chuť mýdla.

„Je mi líto. Jenks je idiot, ale je to nadřízený idiot.“

„To není vaše vina, pane.“

„Teď už Jeffe.“

Ostýchavě jsem se usmál. „Ano, pa- těžko se to mění.“

„Já si na to vzpomínám.“ Podal mi ruku. „Zítra odjíždím na Targon. Přišel jsem vám popřát hodně štěstí. Vám taky, Sandersová.“

Stiskl jsem mu ruku. „Díky. Vy -“ Zaváhal jsem. Ale nakonec na tom nezáleželo. Arlene byla moje kamarádka. „Moc jste pro mě znamenal, pane Thorne.“

Odpověděl nevrle: „Škoda, že jsem nemohl udělat víc. K těm gravitronům jsme se nedostali.“

„Tam se nedostane nikdo.“ Usmáli jsme se.

„A to ostatní mě mrzí.“ Plácl mě po rameni a byl pryč.

Naše rozkazy přišly dva dny nato. Já jsem měl odjet na Helsinki, Arlene na Freiheit. Na naše lodi nastoupíme v Přístavu Země po čtyřdenní dovolené v Lunapolis.

Dovolené? Zírali jsme jeden na druhého. Dva roky nás vodili na jídlo, do ubytovny, na cvičení, k holiči. Neměli jsme pomalu ani hodinu pro sebe.

Teď jsme byli praporčíci a na základě usnesení Valného shromáždění jsme byli dospělí. Zatímco civilisté našeho věku byli dosud podřízeni příkazům svých rodičů a zábavy a potěšení dospělých jim byly zapovězeny, my jsme mohli pít, chodit, kam jsme chtěli, dokonce i řídit auto, pokud jsme to uměli.

Opojná myšlenka.

Pět z nás odletělo raketoplánem z Odvrácené do Přístavu Země a odtud do Lunapolis. Nevím, jak ostatní čerství praporčíci, ale mně se svíralo hrdlo, když jsem se okénkem naposledy díval na kupole Akademie. V té chvíli jsem to všechno miloval, dokonce včetně seržanta Swopese. No, všechno možná ne. Jenkse ne.

O několik hodin později jsme už seděli v raketoplánu do Lunapolis. Všichni jsme měli své plány; v těch mých byla návštěva původních chodeb a Kosmického muzea. Mohli jsme si zamluvit pokoj v některém z levnějších hotelů, ale Arlene a já jsme se zapsali v námořní ubytovně. I když jsme teď dostávali plat, neměli jsme ještě žádné úspory, které bychom mohli rozhazovat. Musel jsem si na dovolenou vybrat zálohu na budoucí mzdu.

Během prvního dne jsem zvládl všechny turistické zajímavosti, o nichž jsem myslel, že mi vydrží na týden. V Kosmickém muzeu byly převážně repliky, a já jsem za své dva roky na Akademii viděl víc originálních starých letounů, než jich měli v expozicích. Původní chodby byly ale fascinující. Snažil jsem se představit si první osadníky žijící v tak primitivních podmínkách.

Druhý den dovolené jsem strávil v baru a druhou noc jsem pak zkroucený na toaletě pozvracel, až už jsem neměl co.

Třetí den jsem strávil bitvou s obrovským bolehlavem a strašným pocitem zahanbení; večer jsem vyhledal kostel Znovusjednocení a modlil se za odpuštění svého bláznovství.

A čtvrtý den, ten poslední, jsem sebral dost odvahy k tomu, abych prozkoumal spodní chodby.

Stejně jako každé město měla Lunapolis svoje dobré čtvrti. Stará Lunapolis k nim ale nepatřila. Brlohy vymykající se popisu nabízely neřesti, o kterých jsem snával pod peřinou, i další, které jsem se ani neodvážil si představit. V uších mi znělo kázání našeho doktora, takže jsem se většině podniků vyhnul obloukem a skončil nakonec v ošuntělé kavárně, kterou moje mladé oči považovaly za velkosvětskou.

Objednal jsem si večeři a odvážně souhlasil s vínem. Neměl jsem žádné zkušenosti s alkoholem a nechal jsem výběr na číšníkovi. To, co mi donesl, se silně podobalo čistidlu na přepážky. Přesto jsem ho ale mužně upíjel. Za chvíli kolem mého stolku přešla mladá žena a zastavila se na kus řeči. Za chvilku už seděla proti mně a bezstarostně klábosila. Lynette.

Po večeři mě odvedla na procházku. V dějepisu jsem četl o určitých typech žen. Připravil jsem se na to, že pohoršené odmítnu její žádost o peníze. Ulevilo se mi, když žádné nechtěla. Místo toho se do mě zavěsila a šeptala mi do ucha o svých touhách. Jen jsem na ni nevěřícně zíral. To lidi skutečně něco takového dělají?

Neměl jsem byt, a přivést Lynette do námořní ubytovny bylo nemyslitelné. Jen se na mě vyčítavě podívala, a tak mě zhypnotizovala, že jsem prohrábl peněženku. Se zoufalou odvahou jsem hodil peníze na recepční pult hotelu. Pokoj byl tak ošuntělý, jak se při jeho umístění dalo čekat, ale Lynette to, jak se zdálo, nevadilo. „Ty a já jsme celý svět, Nicky. Nic jiného není skutečné.“

Posadila mě na židli, sedla mi na klín a přitulila se. Ostýchavě jsem ji políbil, zatímco mě hladila a šeptala mi o rozkoších, které přijdou. Dala si moje ruce tam, kde je chtěla mít.

Na její naléhání jsem svlékl svou nádhernou novou uniformu a snažil se předstírat, že jsem zase na ubytovně a že mou odhalenou kůži nevidí nikdo jiný než ostatní kadeti. Lynette si sundala tričko a přitiskla své ztvrdlé bradavky na mou holou hruď.

Za chvilku jsem vklouzl pod chladnou přikrývku, celý rozpálený představami. Lynette se ke mně přitiskla a já jsem se ji snažil potěšit. Kupodivu se ale vždycky natáčela a kroutila nesprávným směrem. Objal jsem ji a těsně jsem ji k sobě přitáhl, ale nebylo to k ničemu. Moje vášeň se vytratila do zanedbatelných rozměrů. Zavřel jsem oči a snažil se zahnat zahanbení.

Nejdřív jsem si myslel, že se mě Lynette snaží znova vzrušit, a snažil jsem se spolupracovat. To ji zřejmě potěšilo, ale i přes její vášnivou touhu se moje schopnosti zcela vytratily. Teď její prsty začaly být kruté, šťouchaly mi do slabin a zaháněly i ty zbytky vzrušení, které mi ještě zůstaly.

„Takhle se chová chlap?“ Hlas měla krutý.

„Já - já potřebuju - nech toho!“ Chytil jsem ji za zápěstí a odtáhl jí ruku.

„Kdybych věděla, že jsi tak malinký, vůbec jsem se nenamáhala. Kolik je ti, chlapečku? Třináct?“

Vykroutil jsem se jí, ležel jsem zády k ní a cítil nevyslovitelné ponížení. A s hanbou přišly i výčitky, že jsem ji zklamal. „Promiň, Lynette. Počkej chvilku, já se vzpamatuju.“

Zřejmě se uklidnila. Nakonec mě znova pohladila. „To je dobrý, puso. To je dobrý. Nebreč.“ Vděčně jsem se vrátil do její náruče. Mnoho minut byla trpělivá, až jsem nakonec začal znova reagovat. Ve své dychtivosti mě políbila příliš tvrdě a kousla mě do rtu. Vyjekl jsem, odtáhl tvář a snažil se soustředit. Rukama jsem jí jezdil po těle a zastavil se na prsou. Najednou byla bezvládná jako hadrová panenka.

Po chvilce jsem toho nechal. Nebylo to k ničemu; asi jsme si navzájem neseděli. Zvedl jsem se. „Promiň. Půjdu.“

„Utíkáš?“ zeptala se nevěřícně.

„Ne.“ Hledal jsem trenýrky. „Jenom jdu pryč.“

Posadila se. „Říkal jsi, že máš tátu ve Walesu? Jak by mu asi

bylo, kdyby věděl, že jsi byl se mnou?“

Asi tak, jako je zrovna teď mně. Popadl jsem košili.

„Víš co, chlapečku? Jediná věc, která by ho znechutila víc než to, že tady se mnou ležíš celý upocený, by bylo to, že ani nejsi dost chlap, abys mi to udělal!“ Oči jí plály. „Nic tam dole nemáš! Jsi eunuch!“

„Proč to děláš?“ Vrazil jsem nohy do bot.

„Nikdy nebudeš za nic stát, pro žádnou ženskou! Zkus to s chlapama!“

Ohnal jsem se po ní. Uhnula hlavou; prsty jsem se sotva dotkl její tváře.

„Jdi domů, mrňousi! Hraj si s tím, až se to naučíš!“

Sebral jsem sako a kravatu a rozběhl se ke dveřím. Nějak se mi podařilo je odemknout, proběhl jsem předsíní a zápolil s dveřmi na chodbu.

Za mnou se nesl ostrý hlas: „Buzíku! Máš tam dole pipinu?“ Vyběhla za mnou do předsíně a přerývaně dýchala. „Jsi k ničemu!“

Ohlédl jsem se, přimrazený svým ponížením.

Tvář měla zkřivenou vášní, rty plné. Dlaní si třela rozkrok. „Buzíku! Kapoune!“

Slepě jsem se hnal špinavými chodbami, jako by mi byl v patách sám Satan. A možná i byl.

Po dlouhých hodinách jsem doklopýtal zpátky do kasáren, nohy mě bolely od těch nekonečných kilometrů, které jsem nachodil, aniž bych o tom věděl. To už mi bylo všechno jedno. Odvracel jsem oči, protože jsem si byl jistý, že mi všichni ve tváři vidí to ponížení a jeho příčinu.

Vyťukal jsem kód na dveřích a vklouzl do své kajuty. Opřel jsem se o dveře, oči zavřené. Snažil jsem se neplakat, prohrál jsem. Strhal jsem propocené šaty, padl na postel, ale okamžitě jsem vyskočil. Do postele se nehodím.

Utekl jsem do koupelny, pustil sprchu a vděčně se postavil pod její kouřící proud. Utekly nekonečné minuty, kdy jsem se snažil smýt ze sebe odporné prokletí té ženy.

Proč mě zničila? Zasloužil jsem si to nějak? Horký proud vody mě konejšil. Proti mé vůli se moje tělo začalo uvolňovat.

Nakonec jsem se váhavě a zhluboka nadechl, zavřel kohoutek a otřel se ručníkem dosucha.

Celibát nemusí být tak strašný; jednou si na něj možná i zvyknu. Mezitím mě čeká U.N.S. Helsinki; povinnost mi pomůže.

S ručníkem omotaným kolem pasu jsem se vrátil do ložnice. Byl jsem příliš nešťastný, abych mohl spát, ale aspoň jsem se mohl modlit a do rána snad najít klid.

Někdo zabušil na dveře. Ignoroval jsem to; ve svém novém životě budu poustevníkem. Nic jiného jsem si neuměl představit.

Další bušení. Když neodpovím, ten někdo odejde.

„Nicky?“

Sakra, Arlene. Teď ne. Ne, ještě ty. Vrhl jsem se na postel a schoval hlavu pod polštář.

Po chvíli odešla a já jsem zůstal sám s Lynette. Její zlá slova mi duněla v hlavě. „Buzíku! Hraj si s tím! Zkus to s chlapama!“ Házel jsem sebou, převracel se a nakonec jsem se posadil, abych ve vaku našel Bibli. Sedl jsem si na kraj postele a listoval jejími známými stránkami. Otče, odpusť. Byl jsem hloupý a pohrdám sebou.

Aby tě ostříhalo od ženy zlé, od úlisnosti jazyka ženy cizí.

Prosím, Pane. Kaji se. Dopřej mi zapomenout.

Nebo příčinou ženy nevěstky zchudl bys až do kusu chleba.

Nechal jsem Bibli sklapnout. Do kusu chleba. Jen kvůli vášni jsem se dostal až tam.

Další zaklepání. „Nicky?“

Povzdechl jsem. Vrátí se každých pár minut, když se neozvu. „Teď ne, Arlene.“

„Jenom na minutku.“

V duchu jsem zaklel, došel ke dveřím a rozrazil je. „Co je?“

Kadetka Sandersová - teď praporčice Sandersová - se zasmála, když uviděla ten ručník kolem pasu. „Tvůj styl se mi líbí. Tomu říkám uniforma.“ Oči jí hrály a její dech byl cítit sladkým vínem.

„Co chceš?“

Zadívala se mi do tváře. „Bolehlav?“

„Pro Boha, Arlene! Řekni mi, co říct chceš, a nech mě být!“

Povytáhla se. „Trhni si nohou! Přišla jsem se rozloučit; když piju víno, tak vždycky dělám nesmysly. Zapomeň na to!“

„Ty krávo pitomá!“

Dala mi takovou facku, že jsem málem upadl. Ruka mi vylétla k pálící tváři.

„Ty jsi idiot, Nicky! Nenávidím tě!“ Vyrazila ze dveří.

Chodil jsem po pokoji, třel jsem si tvář a plynule nadával. Když jsem šel kolem židle, prudce jsem ji nakopl, takže příštích pár minut jsem strávil poskakováním a třením bolavé nohy. Nakonec, nešťastný, zoufalý a bezradný, jsem zalezl do postele a zhasl světlo.

Celé týdny jsem se převracel a házel sebou.

Sakra, Arlene, proč jsi mě musela tak rozčílit? Tak jsem trochu zapomněl na zdvořilost, no a co? Mám za sebou nejhorší den svého života, a -

Ne, tohle nebyl ten nejhorší den. Ten jsem strávil vkleče u přikrývky v chladné vlhké trávě na jednom stadionu, teď hodně, hodně vzdáleném.

„Páni, ty se umíš vztekat, Nicky.“

Ale mlč, Jasone, jsi mrtvý. Chybíš mi, ale nerýpej do mě.

„Jak chceš.“ Hlas se vytratil.

„Ne, Jaši, vrať se!“ Ticho. Objal jsem si rukama kolena, sklonil hlavu a rozplakal se. Promiň. Nemyslel jsem to tak.

Odpověď zněla jako šepot: „To mluvíš se mnou, nebo s ní?“

S tebou.

Ne, s ní.

S oběma.

Ticho.

Sáhl jsem po šatech. Za chvilku jsem vyklouzl dveřmi ven, vykročil chodbou, ale uvědomil jsem si, že neznám číslo jejího pokoje. Proč je život sakra tak složitý? Došel jsem k recepci a čekal, až námořník ve službě zvedne hlavu od svého holá.

„Praporčice Sandersová; který pokoj?“

Pozvedl obočí. „Nesdělujeme čísla pokojů.“

Promluvil jsem hlasem někoho jiného: „Dneska ano!“

Vytřeštil na mě oči a v mém pohledu uviděl něco, co ho přesvědčilo. „Tři sta patnáct.“

Bral jsem schody po dvou a spěchal k jejím dveřím. No dobře, tak se ponížím. Tolik pro mě přece znamená, nebo dřív znamenala. Kvůli starým časům si to ode mě zaslouží.

Zaklepal jsem. Žádná odpověď. „Arlene?“

Čekal jsem, ale nezaslechl jsem žádný zvuk. Polkl jsem. „Já to chápu, Arlene. Můžeš si o mě myslet, co chceš, zasloužím si to. Omlouvám se.“ Bylo to strašně nedostatečné, ale nemohl jsem už říct víc. Tiše jsem odešel.

Otevřel jsem dveře na schodiště a vrazil do někoho, kdo přicházel opačným směrem. „Promiňte, já -“

„Co ty tady děláš?“

„Šel jsem za tebou do pokoje. Kde jsi byla?“

Arlene mluvila zahanbeně: „Klepala jsem u tvého pokoje. Neodpovídal jsi.“

„Co jsi chtěla?“

Gestem jsem ji zarazil dřív, než stačila odpovědět. „Přišel jsem se omluvit. Jsem pitomec, a jak jsem ti nadával, to bylo -“ Odvrátil jsem se. „- sprosté.“ Přinutil jsem se podívat se jí do očí.

Řekla: „Já nevím, co mě to posedlo, takhle po tobě vyjet. Jen jsem se chtěla rozloučit. V ubytovně jsem se chovala tvrdě, ale vevnitř jsem sentimentální. Osamělá. Já - Nicky, neotáčej se, ukaž! Tvoje oči, nikdy jsem tě neviděla dívat se tak - proč pláčeš?“

Zamumlal jsem: „To nic.“

„Nicky.“ Přitáhla si mou hlavu na rameno. S nevýslovnou vděčností jsem se nechal konejšit. Po chvilce jsem se narovnal a otřel si oči. „Měl jsem hrozný den.“

„Pověz mi o tom.“

To jsem přece nemohl. Ale touha vyzpovídat se byla téměř nesnesitelná. Mohl bych snad o něčem z toho mluvit. Ne o těch nejhorších částech. „Tady ne.“ Vykročil jsem ke svému pokoji.

Arlene se usadila se zkříženýma nohama na mé posteli, jak to tolikrát udělala na Odvrácené. „Tak povídej.“

Začal jsem tím nezávazným rozhovorem u stolu v restauraci. Kousek po kousku, jako přitahován magnetem, se odhaloval celý příběh. Myslel jsem, že detaily vynechám, ale zjistil jsem,

že to nejde. Nakonec jsem ležel na boku, zahanbený, oči pevně zavřené.

Čekal jsem útěchu, ale její hlas byl tvrdý jako ocel. „Dokázal bys ji znova najít?“

„Proč?“

„Zabiju ji.“

Ohromeně jsem vzhlédl a našel její oči. Myslela to vážně. Zamumlal jsem: „Zasloužil jsem si to.“

„Nebuď idiot.“ Vyskočila, přešla tam a zpátky, zastavila se u přepážky a uhodila do ní pěstí. „Říkají si Mučitelé. Sexuální kult. Muži si hledají mladé holky, ženy zase kluky. Ty pak... ponižují. Vzrušuje je to.“

Otočil jsem se na záda. „Jak to víš?“

Zrudla. „Když mě praporčíci nechali stát řád, jeden z nich si myslel, že mě tím vyleká.“ Chvilku plynule klela. „To nejhorší šikanování, co jsme kdy zažili, nebylo tak strašné.“

„Ne.“

„Ta kurva tě chtěla nadosmrti vyděsit.“

Zašeptal jsem: „A povedlo se jí to.“

Arlene mě bezmyšlenkovitě odstrčila a posadila se. „Teď na ni budeš pokaždé myslet. Měl jsi už někdy sex?“

„Arlene!“

„Jen se ptám. Já ano. Loni, dvakrát. S kluky z druhácké ubytovny.“

„Bože Pane na nebesích.“

„Zapomeň, že jsem se ptala. O nic nejde.“ Poklepala mi na čelo. „Ježíši, Nicku.“

Uběhla dlouhá chvíle. Řekl jsem zdušeným hlasem: „Dneska to bylo poprvé.“ Koukal jsem na přepážku a tváře mi hořely.

Arlene se podívala na hodinky. „Mám se za šest hodin hlásit. Tak málo času.“

„Já vím. Běž se trochu vyspat.“

„Tak jsem to nemyslela.“ Začala si rozepínat košili.

„Co to děláš?“

„Svlékám se. Je to tak lepší.“

Rychle jsem si sedl. „Nech toho! S tebou ne, a po tom dnešku bych stejně nemohl.“

„Proč ne se mnou?“

„S druhem ze stejné ubytovny se to nedělá!“

„Jenže my už nejsme druhové. Já jsem Freiheit a ty Helsinki, pamatuješ?“ Vyklouzla z kalhot.

Vykřikl jsem: „Arlene, já nemůžu! Nechtěj to na mně, moc tě prosím.“

Zaváhala, pak se naklonila a přejela mi zlehka tváří po hrudi. „Jak myslíš. Ale je mi smutno. Můžu tady zůstat a jenom si povídat?“

Hledal jsem nějaký způsob, jak ji odmítnout, a přitom jí neublížit ještě víc. Na žádný jsem nepřišel. „Tak dobře.“ Však tu noc nějak přežiju.

O chvíli později jsme leželi ve tmě stulení pod přikrývkou. „Chudák Robbie. Tak moc o tu praporčickou hodnost stál,“ řekla měkce.

„Oni ho tam dlouho nenechají.“

„Já vím.“ Povzdechla. „Po večerce plakal.“

„Taky jsem to slyšel.“

„Vezmi mě do náruče, Nicky.“

Uběhla hodina. V jejím útěšném teple jsem usnul. Pak jsem se náhle prudce vzbudil. „Arlene, co to -“

„Nemluv.“ Přitiskla se blíž. „Jsi slušný, Nicky. Jsi laskavý, i když se tváříš jako jediný spravedlivý. To vidí každý.“ Měkkými prsty mě hladila po slabinách.

„Arlene, kdyby to tak byla pravda.“ Přesto jsem jí ale byl vděčný a nabídl jsem jí ostýchavě polibek.

V jejím hlase se ozval úžas: „Já tě asi miluju, Nicky.“ Naše rty se setkaly. Ponořil jsem se do jejích úst a později i někam jinam.

+ + + + +

Arlene přejela prsty po mých kapitánských páscích. „Kdo by si to pomyslel, pane? Tak brzo.“

Zavřel jsem oči a snažil se zahnat pocit beznaděje. „Ono to nebylo tak, jak to píšou holozíny. Ani zdaleka ne.“

„Já vím.“ Jako by si uvědomila, kde je, udělala krok zpátky a

polkla. „Vidím vám to v očích.“

„To je dobré,“ odpověděl jsem nevrle. „Povídejte mi spíš něco o sobě.“ Vykročili jsme po schodech směrem ke třetí úrovni.

Zasmála se jasným, křehkým smíchem. „Přehazovali mě málem po celém námořnictvu. Freiheit, pak Bolívar, pak Admiralita. A teď sem.“

Došli jsme na druhou úroveň. „Kdy vás povýšili na poručíka?“

„Před čtyřmi lety. Ale měla jsem kliku; kdyby kapitán Voorhees nebyl -“

Rozječely se poplachové sirény. „BOJOVÝ POPLACH! BOJOVÝ POPLACH!“ Pritcherův hlas duněl z reproduktorů.

Arlene Sandersová si dupla. „Zbláznil se ten chlap?

Už toho máme všichni tak akorát!“ Vyrazila po schodech vzhůru.

„Chce udělat dojem na papaláše. Když -“

Kapitánův hlas byl lehce hysterický. „Bojový poplach! Nejde o cvičení!“

„Ježíši!“ Arlene se řítila po schodech. Já jsem na okamžik zůstal stát s otevřenou pusou. Pak jsem se rozběhl za ní.

I když Arlene utíkala rychle, měla přede mnou jen krůček náskok, když jsme proběhli dveřmi na můstek. Vletěl jsem dovnitř právě ve chvíli, kdy kapitán udeřil do tlačítka uzavírajícího dveře. Praporčíka, který tu měl předtím službu, jsem teď neviděl; jen kapitán, admirál Duhaney, Arlene a já.

Arlene skočila ke svému pultu a zapnula výpočetní obrazovku. „Hlásí se poručík San-“

„Jsou tři!“ Pritcherovi se třásl hlas. Mávl k simulbrazovce. „Ve výcvikových holech nevypadaly tak... tak veliké...“

Z reproduktorů se začala ozývat hlášení. „Centrála plně obsazena a připravena, pane.“

„Strojovna zajištěna, pane! Máme plný výkon!“

Duhaney sevřel opěradlo Pritcherova křesla. „Hany, dostaňte nás odtud!“

Zdálo se, že ho Pritcher neslyší. „Nemohly se tu přece objevit tak brzo, i když fúzují rychleji než my!“

„Hydroponie zajištěna!“

„Tři překážky potvrzeny, kapitáne.“ Arlene.

„Lasery připraveny k palbě, pane!“

„Vzdálenosti sto metrů a blíží se, druhá je půl kilometru daleko.“ Zvětšila si obraz. „Tu třetí budu mít za chvilku.“

„Hany -“

„Ticho, přemýšlím!“ Pritcher uhodil do pultu.

Admirál Duhaney vypadal ohromeně, ale zmlknul.

Žaludek mi sevřela ledová ruka. Na obrazovce se zdálo, že ta ryba na levoboku se nás skoro dotýká. Pomalu se začínalo tvořit chapadlo.

„Třetí ryba tři kilometry a rychle se blíží.“ Arlene zaváhala. „Kapitáne, jsme připraveni k palbě.“ Chvilku čekala. „Pane, můžu dát příkaz?“

Duhaney přešlápl. „Hany, řekněte něco!“

Podíval jsem se přes kapitánovo rameno na pult. Lasery byly pořád ještě zajištěné. Pritcher svíral rukama područky černého koženého křesla.

Nenápadně jsem se postavil mezi kapitána a simulbrazovku, abych mu viděl do očí. Dívaly se nepřítomně.

Tiše jsem řekl: „Kapitáne Pritchere, seberte se. Braňte svou loď!“

Žádná odpověď.

„Pane Pritchere, prosím!“

Zašeptal: „Jsou tak obrovské, jsou to... monstra.“

„Lasery můstku. Cíle zaměřeny.“

Odkašlal jsem si a řekl normálním hlasem: „Kapitáne, můžeme odjistit?“

„Harry! Nařiďte fúzovat!“ Duhaney.

„Mlčte!“

Duhaney se ke mně prudce obrátil.

„Máme koordináty nastavené na Vegu, admirále. A i když spočítáme nové, tak jsme moc blízko u Země, nemůžeme bezpečně fúzovat.“ Riskovali bychom, že se nám roztaví šachta, když nic horšího.

Zazněl alarm. Harlan, čítač. „Dvě překážky na šesti kilometrech!“

Pritcher něco zašeptal; naklonil jsem se k němu, abych ho slyšel. „... nemůžou být tak brzo... nemůžou...“

Nejbližší ryba roztočila chapadlo, připravena vrhnout svou kyselinou po našem trupu.

Obrátil jsem se k Arlene. „Odvolejte ho. Já nepatřím k posádce, já nemůžu.“

Podívala se mi do očí vyděšeným pohledem. „Pověsí mě, Nicku!“

„Je tu admirál. Zeptejte se ho!“

Chapadlo se točilo rychleji.

„Harry, fúzujte loď!“ Duhaney chraptěl.

Vyjel jsem na něj: „Převezmete velení, admirále?“

„Cože?“

„Slyšel jste mě. Ujměte se lodi!“

„Nemůžu - totiž, už jsem roky na lodi nesloužil, už -“

„Tak mlčte!“ Naklonil jsem se Pritcherovi přes rameno, odjistil lasery a zahájil tím vzpouru.

Bylo to pravidlo tak absolutní, tak staré, že nepotřebovalo ani potvrzení. Loď má jen jednoho kapitána. Vzpoura proti jeho autoritě znamenala smrt. A kapitán představoval nejen civilní autoritu, ale vůli samého Boha Pána.

Neboť není vrchnosti, jediné od Boha; a kteréž vrchnosti jsou, od Boha zřízené jsou. Kteříž se pak protiví, zatracení sobě dobudou.

Budiž. Teď jsem byl zatracen dvojnásob.

Přepnul jsem interkom na všeobecnou frekvenci. „Mluví Nicholas Seafort, kapitán U.N.N.S. Tlumočím rozkazy kapitána Pritchera.“ Jakákoli jiná formulace by vyvolala zmatek.

„Lasery, palte, jakmile zaměříte!“ Skoro okamžitě světla potemněla a zase zjasněla.

„Levé trysky, dva výstřiky. Službukonající praporčík okamžitě na můstek. Vy taky, pilote!“ Pilot byl pro nadcházející nesnadné manévry vycvičen nejlépe.

Reproduktor zapraskal: „Dostali jsme ji!“

Podíval jsem se. Z nejbližší ryby proudila protoplazma nesčetnými děrami. Chapadlo se přestalo otáčet. „Berte je od těch nejbližších! Palte volně!“

Duhaney se nejistě ozval: „Nicku, jste si jistý, že -“

„Kapitáne Pritchere, hlásí se strojovna -“

„Co je, strojovno? Pritcher nemá kdy.“

„Náměstek Franjee chtěl, abych se zeptal, kdo vlastně velí a jestli budeme fúzovat do bezpečí.“

Odsekl jsem: „Na civilisty nemáme čas!“ Přepnul jsem spojení. „Centrálo, signalizujte operačnímu. Wellington napaden, koordináty... máte naši polohu?“

„Ano, pane.“

„Hlásí se lasery, druhý cíl fúzoval do bezpečí!“

Bušení na dveře. Otočil jsem kamerou, uviděl praporčíka a otevřel dveře. „Hlásí se praporčík Rives, pa-“

„Centrálo, hlaste Admiralitě, že máme pět ryb, jedna mrtvá, ostatní se rychle blíží.“

Čítač zaburácel: „Překážka sedmdesát metrů! Další dvě stě padesát metrů!“

Vyděšený praporčík zasalutoval kapitánu Pritcherovi. „Pane, uváznul jsem za dveřmi do sekce šest, měl jsem aspoň šestery dveře mezi -“

Pritcher na chlapce vlídně pokývl. „Není spěch, pane Reevesi. Je pan Franjee připraven pokřtít loď?“ Na bradě se mu leskl pramínek slin.

Zavrčel jsem: „Mlčte, chlapče! Centrálo, opakujte, dokud nepotvrdí příjem, a hlaste sedm ryb. Ptejte se, jestli je nablízku nějaká posila.“ Ale věděl jsem, že není. Wellington byl záměrně sám, aby lépe vynikla jeho krása. „Lasery, zaměřte nové cíle! Harlane, pomoz laserům počítat koordináty.“

Harlan chladně odpověděl: „Na palubě Wellingtonu nemáte žádnou autoritu, pane Seaforte. Jen kapitán Pritcher může -“

„Tak poslouchej, čítači -“

„Dovolte, pane,“ přerušila mě Arlene naléhavě. „Harlane, jsem poručice Sandersová, službukonající důstojník. Potvrď.“

„Potvrzuji. Samozřejmě, že vás znám, o tom -“

„Zaměř cíle, čítači. Dělej všechno, co -“

„Ne, Arlene!“

„- bude kapitán Seafort chtít.“

Příliš pozdě. Pověsí ji vedle mě. Ale na to teď není čas

myslet. „Arlene, spočítejte fúzi.“

„Kam, pane?“ Arlene byla bílá jako stěna.

Nezáleželo na tom; fúze byla až poslední možnost a mohla docela dobře zničit loď, kdybychom ji podnikli tak blízko k hmotě Země. „Ehm - jedna celá jedna čtyři astrojednotky by mělo stačit. Vyhněte se překážkám.“ Pokud defúzujeme v prostoru, který už zaujímá nějaké planetární těleso, nebudeme o tom už vědět. Na Zemi si ovšem výsledku všimnou, dokonce i bez dalekohledu. „Praporčíku! Pomozte jí počítat.“

„Rozkaz - totiž, kapitáne Seaforte? Co je s kápi-“

„Dělejte, co vám povídám!“

Mladík se naklonil k Arleninu pultu.

Poplach. Harlan. „Paní Sandersová, jedenáct nových překážek, jedna uprostřed lodi, osmdesát metrů, ostatní -“ Vypnul jsem signál. Okamžik požehnaného ticha.

„Lasery, sejměte tu rybu uprostřed dřív, než hodí. Mohlo by vám to proniknout pásmem!“ Děla bojové lodi se dokážou obrátit až na pár stupňů k trupu, ale ne dál, protože by rozčilený střelec mohl vykuchat senzory vlastní lodi.

Ryba na zádi se taky chystala hodit; defúzovala s už vytvořeným chapadlem. Jakmile se protoplazma oddělí, stane se mnohem těžším terčem.

„Otevírám dveře pilotovi!“ Arlene nečekala na schválení.

„Hlásí se pilot Arnaud.“ Mladý, hubený muž. „Kdo velí?“

„Teď Seafort.“ To řekl Duhaney.

Pilot se vrhl ke svému pultu a rozhlédl se po simulbrazovce. „Navrhuji manévr k levoboku, tím získáme pár vte-“

Chapadlo se oddělilo od ryby a točilo se směrem k nám. Houkl jsem: „Opraváři, připravte se na průlom! Všichni přítomní do skafandrů!“ Já idiot; tohle měl být vůbec první můj rozkaz.

„Kristepane, těch je jako much!“

„Lasery, mlčte!“ Jak se opovažují žvanit na frekvenci můstku? Otočil jsem se k Arlene. „Potřebuju výpočet fúze!“

„Pracuju na tom, pane.“ Arleniny prsty jen létaly. „Ještě pár... už! Jsme osmnáct minut od bezpečné fúzní vzdálenosti, při nejvyšší rychlosti. Pane Arnaude, potvrďte!“

„Nemusíte, pilote! Držte se trysek, uhýbejte rybám.“ Zaváhal jsem. „A zkuste nás dostat do fúzního bezpečí, když to půjde.“

„Hajzlové jedni, fúzujou, jen je zasáhneme! Promiňte, pane, tady lasery. Pořád fúzují pryč a znova se objevují, nebo jsou to možná jiné. Pořád je ztrácíme!“

„Harlane, potvrď výpočet fúze.“

Čítač odpověděl málem dřív, než jsem dořekl: „Koordináty souhlasí na dvě desetinná místa, rozdíl na -“

„To stačí. Strojovno, potvrďte koordináty, pohotovost pro fúzi.“

U lodi tak velké jako Wellington by fúzovat z naší současné pozice mohlo docela dobře znamenat smrt. Ale kdyby to vypadalo, že neunikneme, raději vydám Wellington na milost Bohu Pánu než rybám.

„Můstku, potřebuji osobní kapitánův rozkaz, abych mohl připravit -“

„Kapitán je, ehm, indisponovaný, šéfe.“

„Já se řídím pravidly. Mně je jedno, kdo -“

Zavrčel jsem: „Potvrďte okamžitě, nebo vás popravím za vzpouru před nepřítelem!“

Reproduktor mlčel jen chvilku. „Rozkaz, můstku, jsme v pohotovosti.“

„Fúzujte, proboha!“ Admirál Duhaney ukazoval prstem na simulbrazovku. „Riskněte to. Kolem musí být aspoň tucet ryb -“

„Teď čtrnáct.“ Ruka mi vystřelila k ovládací simulbrazovce a zarazila se. „Harlane, zaostři na záď!“

Najednou jsem viděl zkosené šachty motoru. Trhl jsem sebou; ryby byly tak blízko, jako by byly přímo na můstku. Kůže jedné z nich jako by se pohybovala. Ze žhnoucí díry po jednom z našich laserů proudila protoplazma. Mimozemšťan se vzdaloval poháněn silou vlastní smrti. Jeho společník mezitím začal vytvářet chapadlo. Podíval jsem se lépe a zbledl jsem. Kůže toho tvora vířila v obrazcích, které jsem až příliš dobře znal.

„Profousi, ozbrojte se! Připravte se k odražení útoku na zádi. Šéfe, vyžente všechny civilisty nahoru, rychle. Ryba vysílá nájezdníky.“

Duhaney mi škubl paží. „Odpovězte mi, Seaforte! Proč jste nefúzoval?“

Setřásl jsem ho. „Centrálo, podařilo se vám odeslat zprávu?“

„Ano, pane. Podle operačního máme čekat na instrukce. Nejbližší ozbrojená šalupa se k nám dostane za dvě hodiny.“

„Ne! Řekněte jim, ať šalupu neposílají, budeme bojovat, nebo se pokusíme uniknout!“ Obrátil jsem se k admirálovi. „Když všechny ostatní možnosti selžou, pokusím se fúzovat, ale -“

„Na palubě je náměstek generálního tajemníka! Jestli nám ta ryba roztaví šachty, jsme vyřízení! Dostaňte nás odtud!“

„A kam? Myslíte -“

„Uposlechněte rozkazu, Seaforte!“

Nemohl jsem zároveň bojovat s rybami i s admirálem. Uhodil jsem pěstí do pultu. „Vy to pořád ještě nechápete! Co je sem přivedlo?“

Vzteky nebyl mocen slova.

Křičel jsem na něj: „Už před několika měsíci jsem vás naléhavě prosil, abyste postavil kňouravou bombu, jenže vy jste neudělal vůbec nic, a ryby se zatím slétaly na domovský systém! Už to chápete, admirále? ONY NÁS SLYŠÍ FÚZOVAT!“ Strhl jsem si čepici a praštil s ní o zem. Mladý praporčík sebou škubl a tvář měl bílou jako papír.

Reproduktor znova zapraskal. „Můstku, ryba vypustila ty svoje nájezdnické bestie! Šachtám se vyhnuly, ale jdou po záďových laserech!“

Nevšímal jsem si toho. „Můžeme utéct, ale ne dost daleko, abychom tím získali čas, a ony nás uslyší a dohoní. A všechny ostatní ryby v celé sluneční soustavě taky.“

„Měl jste koordináty na Vegu. Sakra, ještě je máte!“

„Wellington není zásobený na mezihvězdnou plavbu. Když zamíříme k nějakému cíli a defúzujeme předčasně, Bůh Pán sám ví, kde skončíme, a budeme tam sami. Když zůstaneme na cestě na Vegu, tak se tu za měsíc sežereme!“

Měřili jsme si jeden druhého, oba v záchvatu zuřivosti.

Prudce jsem otočil křeslo. „Převezměte to! Fúzujte, kam je vám libo!“ Sáhl jsem po interkomu. „Strojovno, čekejte na rozkaz od admirála.“ Popadl jsem Duhaneyho za ruku, vtiskl mu

do ní interkom a vyrazil jsem ke dveřím. „Fúzujte! Aspoň si ušetříte tu námahu, že byste mě musel věšet.“ Otevřel jsem si dveře.

„Seaforte!“ Admirálovi se chvěl hlas. „Já - Ježíši, nechoďte z můstku pryč.“

„Převezměte velení, nebo ho svěřte Sandersové!“

„Prosím... pro Boha! Říkal jsem vám, že nejsem výkonný námořník. Já už - je to už moc dávno!“

Rozječely se nové alarmy. „LEVÝ ZÁĎOVÝ LASER VYŘAZEN! POŠKOZENÍ TRUPU, TŘETÍ ÚROVEŇ. HROZÍ DEKOMPRESE!“ Arlene se natáhla a ten rámus umlčela.

„Nicku, prosím.“ Duhaney byl bledý.

Arlene se mi podívala do očí. V sázce bylo víc životů než jen ten můj. Otočil jsem se k pultu. „Kapitáne Pritchere, můžete převzít velení?“

Kapitán se usmál.

„Ale jistě.“ Obrátil se k praporčíkovi. „Deaktivujte lasery. Konec bojového poplachu.“ Praporčík jen zíral. Pritcher se natáhl k Duhaneymu pro interkom.

Nezaváhal jsem. „Praporčíku Rivesi, odveďte kapitána do jeho kajuty. Silou, když to nepůjde jinak.“

Chlapec na mě třeštil oči. Polkl. „Rozkaz, pane.“ Naklonil se k Pritcherovi a něco mu začal tiše říkat do ucha. Kapitán zavrtěl hlavou. Chlapec se ohlédl na mě a znova šeptal.

Vytrhl jsem admirálovi interkom z ochablé ruky. „Praporčíku Tenere, hlaste se se svými kadety u profouse! Harlane, otevři jim dveře v chodbách. Profousi, vydejte mému praporčíkovi laserové pistole.“

Otočil jsem se zpátky na Harlana. „Ohlas stav všech stanovišť!“

„Strojovna plně funkční, kapitáne. Centrála -“

„Zruš to. Stav vzhledem k útočníkům, shrnutí.“

„Jedenáct ryb v oblasti. Senzory na trupu, levobok třetí úrovně nefunkční. Pravděpodobně probíhá útok nájezdníků z ryby za zádí. Uprostřed trupu -“

„Co teď dělá ta ryba za zádí?“

„Je nehybná, pravděpodobně mrtvá. Uprostřed trupu máme

čtyři až šest ryb, defúzují a fúzují v nepravidelných intervalech. Opravuji, teď tři ryby. Nové překážky za zádí! Dohromady dvanáct kolem lodi.“

„Pilote, obraťte nás, záďové lasery jsou pryč!“ Po mé levici se praporčík tiše přel s kapitánem Pritcherem.

Pilotovy kostnaté ruce se míhaly na tryskách. „Nejsme sakra pramice, chvilku trvá, než -“

„Já vím.“ Praporčík Wellingtonu pořád ještě hučel do svého kapitána. „Pane Tenere, hlaste se na můstku!“

„PROLOMENÍ TRUPU! DEKOMPRESE SEKCE TŘI! PROLOMENÍ -“ Vypnul jsem signály.

K Tobě volám, Bože Pane. Pomoz nám.

„Hlásí se centrála. Zpráva z operačního pro kapitána Pritchera. Od viceadmirála Llevelina Stykese, službukonajícího důstojníka. ‚Učiňte všechna nezbytná úhybná opatření. Požádejte o další instrukce admirála Duhaneyho na palubě vaší lodi.' Konec zprávy.“

Podíval jsem se na Duhaneyho, ale neřekl jsem nic.

Admirál se zarděl. „Hraje na jistotu.“

„Má určitě politické ambice, pane.“ Dal jsem si záležet na zdvořilém tónu.

„Profous volá můstek! Dva nájezdníci se propálili do sekce tři! Mám je na kameře. Mám tam čtyři muže s lasery. Sakra, jsou strašně rychlí!“

„Lasery, palte na rybu na zádi, jen ji zaměříte středním laserem.“

„Ještě pár stupňů, pane.“

Výkřik z interkomu: „Moji muži padli! Úplně je to převálcovalo. Kristepane!“

„Držte dveře po obou stranách sekce tři!“ Kdyby se mimozemšťané rozběhli po lodi...

„Rozkaz, pane, snažíme se. Jak se s něčím takovým bojuje?“

„Spalte je, lasery na plný výkon. Jejich mateřská loď je mrtvá. Jestli ty dva dostanete...“

„Dobře.“ Odmlčel se.

„Harlane, stav!“

„Dvě další ryby zneškodněny, jedna fúzovala. Osm útočníků,

tři na bocích, zbytek se blíží zezadu.“

Pilot prudkým výtryskem odpálil levé trysky. „Tohle můžou hrát dva!“ Wellington se pomalu otáčel.

Sledoval jsem obrazovku. Tři ryby tak blízko, že mohly házet. Zadní lasery byly vyřazeny a my jsme si nemohli chránit záď. Kdybych dopustil poškození šachty, je s námi konec. Ruku jsem držel nad spouštěním fúze.

Ryba, která byla k zádi nejblíž, vypustila výtrysk pohonné hmoty a přiblížila se k šachtě pohonu. Ale Wellington na své trysky reagoval ještě rychleji, obrátil se kolem osy a odtáhl šachtu od blížícího se monstra.

Naléhavě se ozval Harlan: „Blíží se ozbrojená skupina, nepatří k posádce. Zamkl jsem dveře.“

„Arlene, pusťte je dovnitř.“ Sandersová vstala a otevřela dveře.

„Hlásí se praporčík Tenere s kadety.“ Kevin Arnweil, Kyle Drew a ostatní se nahrnuli na můstek. Jerence Branstead byl smrtelně bledý.

Řekl jsem: „Kapitán Pritcher je nemocný a ruší provoz můstku. Odveďte ho do jeho kajuty. Hned!“

„Rozkaz, pane.“ Adam polkl a přiblížil se s odhodlanou tváří ke kapitánovi. „Pane, vstaňte, prosím.“

„Praporčíku Rivesi, odejděte do ubikace. Máte domácí vězení.“

„Rozkaz, pane. Já jsem se snažil, ale on se nenechal -“

Rozkřikl jsem se: „Ven z můstku!“ Chlapec odběhl, úplně popelavý.

„Bolande, vezměte pana Pritchera pod paží!“ Adamův tón nepřipouštěl protesty. „Arnweile, pomozte mu!“

Za několik okamžiků kadeti odvedli kapitána Wellingtonu z jeho můstku. Arlene vážně hleděla na svůj pult.

Vklouzl jsem do posvátného kapitánského křesla. „Harlane, současný stav.“

„Šest ryb, dvě na zádi, jedna kilometr od levoboku. Zbylé tři uprostřed lodi na pravoboku. Jedna je u laserové baterie tři a rychle se blíží.“

„Pilote?“

Olízl si rty, oči přilepené na obrazovku. „Strojovna je kritická.“

„Souhlasím.“

„Zkusím točit kolem svislé osy...“ Znovu odpálil trysky.

„Profous volá můstek! Dveře do sekce dvě se zahřívají. Míříme na ně lasery.“

„Palte v tom momentě, jak uvidíte cíl.“

„Amen. Chci říct, rozkaz, pane. Další ozbrojenou skupinu mám u dveří do čtyřky.“

„Nájezdníci můžou stejně dobře propálit přepážku jako dveře.“

„Ano, pane, ale nemůžu být všude. Co vidíme kamerou, kloužou uvnitř tam a zpátky. Když se pokusí o přepážku, měly by nás varovat senzory.“

„Kde jsou civilisté? Franjee a senátoři?“

„Přesunuli jsme je na dvojku, do jídelny. Mám u nich strážní četu.“

„Výborně, průběžně mě informujte.“

„Hlásí se strojovna. Dvě ryby uprostřed lodi zlikvidovány!“

Podíval jsem se na obrazovku. Kdyby už žádné nepřišly, možná bychom to ještě mohli dokázat. Vztáhl jsem ruku k řízení fúze.

„Harlane, defúzují ještě nějaké?“

Skoro si odfrkl. „Řekl bych vám, kdyby defúzovaly.“

Polkl jsem ostrou odpověď; nemá cenu hádat se s čítačem.

Zavěsil jsem interkom a začal přecházet tam a zpátky.

Teď jsem si musel dělat starost už jen s dekompresí v sekci tři, s dvěma mimozemšťany, co se nám proháněli po chodbách, a se čtyřmi rybami venku. Žádný důvod k panice. V parodii na úsměv jsem vycenil zuby.

Už jsem chtěl přikázat profousovi, aby otevřel dveře a zaútočil, když nám mimozemšťané usnadnili situaci. Propálili se do sekce čtyři, kde je strašná palba profousovy ozbrojené hlídky změnila v kouřící skvrny na palubě.

„Vyhlašuji dekontaminační opatření stupně A! Všichni se budou hlásit na ošetřovně pro očkovací látku, hned jak si svléknou skafandr!“ Přeladil jsem interkom. „Nepřetržitá palba

na zbylé ryby!“

Zatímco jsme likvidovali poslední čtyři ryby, čekal jsem s napětím, kdy se rozječí další alarm.

Ale obrazovka byla tichá.

Admirál Duhaney seděl v křesle, které jsem uvolnil. Prsty si žmoulal sako.

Když uplynula půlhodina a neobjevila se žádná další ryba, začal jsem lehčeji dýchat. Po hodině jsem zrušil bojový poplach. Posádka si potřebovala odpočinout; před touhle šarvátkou je kapitán Pritcher několik hodin honil při těch cvičeních pro papaláše.

„Pilote, spočítejte kurz na Lunapolis.“ Wellington byl stále funkční, ale potřeboval opravu.

„Rozkaz, pane.“ Prsty se mu rozběhly po klávesách. Jen byly koordináty potvrzeny, přikázal jsem, aby odpálil trysky naplno, bez ohledu na spotřebu paliva.

18.

Vzal jsem do ruky interkom. „Pozor, všichni cestující i posádko. Wellington odrazil útok přibližně patnácti ryb. Utrpěli jsme poškození trupu, dekompresi jedné sekce a máme tři mrtvé. Vracíme se do Přístavu Země k opravám. Admiralita byla vyrozuměna. Poručíku Hollisi, hlaste se na můstku.“

Pohled mi padl na Duhaneyho. Odvrátil jsem oči. Ještě je tu jedna povinnost, než moje pochybná kariéra skončí. Řekl jsem do interkomu: „U.N.S. Wellington prokázal, že je hrdou bojovou lodí. Když pan náměstek Franjee dovolí, křest se bude konat na můstku za dvě hodiny.“ Položil jsem interkom na jeho místo.

Jak se mi z krve vytrácel adrenalin, začal jsem si uvědomovat napjaté ticho na můstku. Nakonec jsem vstal. „Paní Sandersová, předávám loď zákonité moci. Poručík Hollis se ujme velení. Admirále, co si přejete vy?“

„Dopovězte, co chcete říct.“

„Čeká mě vojenský soud. Mám se hlásit ve vězení?“

„Já - Bože Pane!“ Zaváhal. „Ano. Počkat, až po křtu. Kristepane, vy jste mě ale dostal do strašného postavení.“

Čekal jsem.

„Zašel jste příliš daleko, Seaforte. Nejen s Pritcherem. Odmítl jste splnit můj rozkaz za přítomnosti dalších lidí. To byla vzpoura.“ Pozvedl ke mně oči. „Ano, budeme vás soudit. Tak potichu, jak to půjde, v zájmu námořnictva.“

Dobře. Pořád lepší, než jak to chtěl Wyvern. „Rozkaz, pane.“

„Okamžik, prosím.“

Arlene Sandersová promluvila tiše, ale přitom tak ostře, že si okamžitě vynutila naši pozornost.

„To se vás netýká, poručice.“

Vstala. „Promiňte, admirále, ale týká. Rozmyslete si dobře, než postavíte Nicka před vojenský soud.“

Duhaneymu nebezpečně blýsklo v očích. „To znělo skoro jako výhružka, mladá dámo.“

„Ne, pane, to je jen fakt. I kdybyste natolik morálně poklesl, abyste ho popravil za to, že vám zachránil život, já jsem svědek. Budou mě vyslýchat pod drogami, takže nebudu moci lhát, abych ho chránila. Ale ani nebudu muset.“

Duhaney pozvedl obočí, ale řekl jen: „Pokračujte.“

„Když pan Pritcher onemocněl, nevěděl jste si rady. Já jsem byla jediný další přítomný důstojník téhle lodi, takže mě Nick požádal, abych svého kapitána odvolala. Nedokázala jsem to. Jsem zbabělec, a teď to vím.“

„Arlene -“

„Mlčte, Nicku. Totiž kapitáne, pane.“ Obrátila se k Duhaneymu s odhodlaným výrazem. „Nicky vás v zoufalství požádal, abyste se ujal velení, a vy jste taky odmítl. To znamenalo, že služebně nejstarším přítomným důstojníkem byl v té chvíli on, a tak převzal loď. Je pravda, že nepatřil k posádce, ale to je technická záležitost a vy to dobře víte.“

„Už jste skončila, poručice?“

„Skoro, pane. Kapitán Wellingtonu beznadějně panikařil a vy jste nutil Nicka k nesprávným rozhodnutím. To dosvědčím. Během procesu nebudu pod drogami. Vypovím pravdu, ale moje chování bude víc než dostatečně svědčit o tom, jak jste jednal vy a jak jednal Nick.“

Co to pro všechno na světě Arlene dělá? Staví se proti admirálovi jen proto, aby zachránila mě? To nemůžu připustit. Otevřel jsem ústa, abych ji zarazil.

Ne. Aby zachránila sebe. Hrozila jí smrt za spoluvinu na mé vzpouře. Zavřel jsem ústa a zatajil dech. Pane, pomoz jí zachránit aspoň samu sebe.

Duhaney zavrtěl hlavou, jako by ho to pobavilo. „Vy si troufáte mi vyhrožovat, poručice?“

„Vyhrožovat ne, pane. Varovat. Ano, troufám si. Nechci patřit k námořnictvu, které zničí Nicka Seaforta.“ Rychle se odvrátila a přejela si rukou přes oči. Svraštil jsem čelo. Že by to nakonec přece jen bylo kvůli mně? Otočila se zpátky. „Vyberte si, pane. Oba s tím budeme muset žít.“

Svíral jsem křeslo, protože mi podklesávaly nohy. Snad jako opožděná reakce na akci.

Duhaney se zdál být spíš zvědavý než rozzuřený. „A co mám podle vás udělat?“

„Kryjte ho. On vlastně Pritchera odvolal, a vy jste nic nenamítal, takže jste to schválil. Jste admirál flotily a můžete to legalizovat.“

„Takže váš návrh zní, že já nechám Seaforta být, a -“

„Ne, pane, já nic nenavrhuji. Jednejte, jak uznáte za vhodné. Jen vás upozorňuji, jak budu vypovídat.“

Zamračeně se obrátil ke mně. „Další vaše ovečka. To vy jste si ji vycvičil?“

„Ne, pane. Vycvičil jsem se s ní. Paní Sandersová měla vždycky předpoklady stát se skvělým důstojníkem.“ Věděl jsem, že moje chvála je horší, než kdybych mlčel, ale nemohl jsem to neříct.

Poručík Hollis zaklepal na dveře.

Admirál zavrčel: „Zmizte, oba dva. Rozmyslím si to.“

„Rozkaz, pane.“

Dveře můstku se za námi zavřely. Po té horečné bojové akci mi chodba připadala podivně tichá. Arlene rázovala přede mnou ke schodům.

Díky její pošetilé obraně snad ještě uniknu smrti, kterou si zasloužím. Ale jen proto, že Duhaney je politik, a ne bojový námořník jako jeho předchůdce admirál Brentley. Admirál vnímal Arleninu výhrůžku jako nabídku k jednání a reagoval podle toho.

Takže teď se vrátím do Akademie, zatížen nevolí svého nadřízeného, ale bez dalšího trestu - až na ten, který mi chystá Bůh Pán. Soustředím se na to, abych své kadety dobře vycvičil k bitvám, jako byla ta, kterou jsme právě přežili.

Ne, zapomněl jsem na senátora Wyverna. Moje kariéra je pořád ještě u konce. Na okamžik mi bylo její ztráty líto, ale pak jsem si vzpomněl na tři členy posádky Wellingtonu, kteří zemřeli v boji s mimozemšťany. V porovnání s jejich obětí není ta moje ničím. Zavřel jsem oči a v duchu se pomodlil za jejich duše.

U paty schodiště jsem se zastavil a neobratně řekl: „Arlene - poručice - neměla jste si ho kvůli mně znepřátelit. Nebylo nutné

-“

„Kvůli vám?“ Dívala se na mě skoro nenávistně. „Kvůli sobě, kapitáne Seaforte. Jako pokání.“

„Já ne- podívejte, ať to vidíte jakkoliv, jsem vám strašně vděčný. Když jsem vás dnes viděl, bylo to...“ Váhavě jsem vztáhl ruku.

„Nedotýkejte se mě! Na to nemá právo ani kapitán!“

Stáhl jsem ruku, jako bych se popálil. Oči jí žhnuly. „Už vás nikdy nechci vidět. To, co jste mi provedl, bylo neuvěřitelné!“

„A co jsem -“

„Chtít po mně, abych odvolala svého kapitána před admirálem? Já nejsem úžasný Nick Seafort; mě by byli pověsili a ani by okem nemrkli!“ Dupla nohou. „Donutil jste mě, abych si vybrala mezi povinností a smrtí, abych si nesprávně vybrala. Nejsme všichni hrdinové! Já si nemůžu pomoct, že jsem takový zbabělec. Měl jste vědět, když jste mě tak zkoušel, že si dobrovolně nevyberu smrt!“

„To není - proč bych si to o vás měl myslet?“

„Vzpomínáte tenkrát, jak se rozbila komora výcvikového fuzéru? Tenkrát jsem zrosolovatěla.“

„Arlene, prosím. Na to jsem vůbec ne-“

„Od téhle chvíle, kdykoli vás uvidím, budu si na to muset vzpomenout! Zmizte mi z očí, Nicku Seaforte. Zmizte mi ze života!“ Ani nezasalutovala, seběhla ze schodů a ztratila se mi z dohledu.

Šokovaný jsem se opřel o přepážku. Nechtěl jsem jí ublížit. To, že jsem ji znova potkal, bylo jako paprsek světla v temnotě mé duše. A teď...

Po nějaké chvíli jsme se sebral natolik, že jsem se mohl vydat k ostatním do jídelny druhé úrovně. Když jsem prošel dveřmi, všechny hovory okamžitě utichly. Oslepily mě blesky. Během několika vteřin se na mě sesypal půltucet novinářů, holokamery bzučely a záznamníky mi div nevyrazily zuby.

„Kdy jste si uvědomil, že kapitán Pritcher zešílel?“

„Jaký pocit to je -“

„Podívejte se sem!“

„- znova hrdinou?“

„Jdou ty ryby po vás osobně? Varoval jste -“

„Měl by Pritcher jít před vojenský soud? Budete svědčit?“

„- Pritchera kvůli tomu kňourání?“

„TICHO!“ Zařval jsem to tak, že je to zarazilo. Ohnal jsem se po holokameře. „Nestrkejte mi to do obličeje!“

Na chvilku to zabralo. V očích senátora Bolanda jsem zahlédl náznak pobavení. Pak se do mě znova pustili, jako bych nic neřekl. „Plakal, když - Řekněte nám, jaký to byl pocit - věděl, že se plavíte se zbabělcem?“

Prudce jsem se obrátil na podpatku. „Kapitán Pritcher je dobrý důstojník! Reagoval na neočekávanou hrůzu stejně, jako by mohl reagovat kdokoli z vás. Žádný zbabělec není!“

„Tak proč jste převzal velení? Copak toho byl schopen sám?“

Podíval jsem se po Bolandovi a hledal u něj soucit, ale dostalo se mi jen pokrčení rameny. Zamračil jsem se na nejbližší novináře. „Hyeny! Kapitán Pritcher je nemocný a je na tom špatně. Co s ním tak asi provedou ty vaše titulky? Vy jste tady kvůli křtu, tak pište reportáže o něm!“ Holoreportér se ušklíbl. „Ale jděte, člověče, tohle je větší story. To nemůžeme ignorovat.“

„To klidně Pritchera zničíte kvůli jednomu článku?“

„Já bych udělal cokoliv, abych dostal titulní stránku!“ Ostatní souhlasně kývli.

Tím, že jsem Pritchera odvolal, jsem ho prakticky zničil; jestli vůbec měla existovat šance jeho kariéru zachránit, musel jsem zvrácený zájem publicistů nějak odvrátit jinam. Horečně jsem přemýšlel. Kdyby se mohli soustředit na něco jiného, na něco stejně zajímavého... Ale co by se mohlo rovnat té komedii, když se kapitán pod palbou nervově zhroutí?

Snažil jsem se ovládnout svůj odpor. „A co já?“

„Vy jste hrdina jako vždycky, ale kdykoli jsme se vás na něco ptali, neodpověděl jste. Co o vás máme psát?“

„Dohodneme se. Já místo Pritchera.“ Novináři nastražili uši. „Interview? Kdy?“

„Teď, a po křtu znovu, když bude potřeba.“ Jeden z jeho kolegů zasáhl: „Ale ne žádnou pětiminutovku. Budete muset být otevřený.“

„Než se dostaneme do Lunapolis, bude to trvat několik hodin; věnuju vám tolik času, kolik budete chtít. Ale jen jestli nepoužijete tu story s Pritcherem.“

Druhý reportér se rozhlédl po ostatních. „Co vy myslíte?“

Viděl jsem skepticismus, ale i souhlasné pokyvování. „Všechno, nebo nic,“ připomněl jsem jim. „Rozhodněte se.“ Nalil jsem si šálek horké kávy a obrátil si židli proti nim. Tohle bylo to nejmenší, co jsem mohl pro Pritchera udělat. I já jsem se zamkl ve své kajutě, bylo mi zle a měl jsem strach.

Jeden po druhém se kolem mě shromáždili. Tiché kamery běžely. Jeden novinář si odkašlal. „Co se dnes stalo na můstku, kapitáne Seaforte?“

„Pomáhal jsem kapitánu Pritcherovi v šarvátce s rybami. Zvítězili jsme.“

„Řekněte nám, co si myslíte o rybách.“

Ztěžka jsem polkl. Tohle je jen malá splátka na trest, který si zasloužím. „O rybách? Je jasné, že představují velkou hrozbu. Zvláštní mi na nich připadá to...“

+ + + + +

Ceremoniál byl skoro zklamání, ale i tak mi připadal dojemný. Pokud někdy někdo pochyboval o tom, že námořnictvo potřebuje bojové lodi podobné téhle, útok je rozptýlil.

Náměstek Franjee vážně hovořil do kamer; novináři poslušně natáčeli křest. Když bylo po všem a symbolicky jsme si připili, svolal jsem Adama a kadety a odvedl je do klubovny.

Když jsme spolu šli chodbou druhé úrovně, znovu mě uvedla v úžas výkonnost námořnictva. Od útoku neuplynuly ještě ani tři hodiny a trup byl už uzavřen pohotovostními záplatami, chodba druhé úrovně dekontaminovaná a vydrhnutá a život na lodi se skoro vrátil k normálu.

Skoro, ale ne docela. Kapitán Pritcher ležel ve své posteli pod sedativy a tři mladí námořníci už nebyli mezi posádkou.

Riziko nákazy bylo příliš velké, než aby těla mohla zůstat na ošetřovně; mrtví námořníci Wellingtonu byli neobřadně hozeni

přes palubu ze zadní přechodové komory a komora sama dekontaminována. Virovou epidemii, která decimovala Portii a další lodi po invazi, už teď všichni brali vážně; cestující i posádka se poslušně seřadili a nechali se očkovat.

V klubovně si Jerence Branstead naložil talíř lahůdkami. Potlačil jsem nutkání ho pokárat; vzhledem k okolnostem na tom vůbec nezáleželo. Ostatní kadeti se dychtivě shlukli kolem bufetu.

„Můžete na chviličku, pane?“

Obrátil jsem se a zjistil, že za mnou stojí náměstek Franjee. „Samozřejmě.“

„Já nejsem taktik, pane Seaforte. Pošlou flotilu sem, vydají rozkaz k plavbě jinam, a já nemůžu než souhlasit. Ale rád bych znal váš názor. Bylo to moudré shromáždit tolik členů nejvyššího velení několik hodin od Lunapolis a od flotily, která by mohla přijít na pomoc?“

„Já nepatřím -“

„Jen mezi námi, kapitáne, nikam dál to vykládat nebudu. Řekněte mi to.“

Zaváhal jsem. Admirál Duhaney nebyl stratég; nebyl to ten správný člověk, který by měl řídit operace flotily. Na můstku Wellingtonu to znova dokázal. A Bůh Pán sám ví, jak Pritcher prošel psychotesty; třeba to taky byl něčí synovec. Nebo možná ty testy nedokážou změřit hrůzu střetu s rybami. Na můstku Vyzývatele jsem toužil zavřít před nimi svou mysl, jako to udělal Pritcher. Teď mi naslouchal člověk, který měl dost moci, aby změnil politiku, jež vedla k dnešní tragédii.

Zhluboka jsem se nadechl. „Jak jsem řekl, pane, já nepatřím k lidem, kteří rozhodují o námořní taktice; jsem jen velitelem Akademie. Ale zdá se mi...“ Zachytil jsem přes místnost Duhaneyho pohled. Uhnul očima.

K lidem jako Duhaney nemusím být loajální. Kvůli jejich nerozhodnosti a pošetilosti mohou ztroskotat lodi a umírat námořníci. Měl jsem povinnost vůči svým spoluobčanům, abych tomu zabránil. Ale přesto jsem váhal.

Já jsem byl námořník a Franjee ne. To jediné jsem si musel pamatovat. „Zpětně se věci hodnotí velice snadno, pane. V

námořnictvu rozhodují lidé jako vy a já. Jsme omylní, ale děláme, co můžeme. Wellington se měl stát součásti domácí flotily; bylo celkem logické, že křtít se bude poblíž místa, které měl zaujmout.“

Zadíval se mi do tváře. „A rizika?“

„Až dosud byly v domovské soustavě spatřeny jen tři ryby. Jako společnost jsme se rozhodli s nimi bojovat, ne se schovávat a uhýbat. Nebyl důvod si myslet, že Wellington bude ve větším nebezpečí tady než zakotvený v Přístavu Země. Až na...“

„Ano?“

Byl bych si ukousl jazyk, ale už bylo pozdě. Ostatně to, co si myslím, jsem dal dostatečně najevo, když jsem tak letěl ze strojovny na můstek.

„Až na to kňourání. Myslím si, že to bylo nerozumné, a vždycky jsem to říkal. Jsem si jistý, že politika flotily se po takovéhle názorné ukázce změní.“

„Nic víc mi k tomu neřeknete?“

Pociťoval jsem téměř mír. „Ne, pane, víc k tomu skutečně nedokážu říct nic. Pokud má námořnictvo nějaké problémy, má vždycky i procedury, které je napraví.“ Procedury jako vojenský soud, který jsem si už bohatě zasloužil. Ale tak či tak, nemohl jsem prát námořní špinavé prádlo před civilisty. Ať už jsem spáchal jakékoli odporné zločiny, aspoň zrady jsem se nedopustil.

Franjee to nechal tak. Po několika pochvalných slovech o tom, jak jsem zvládl Wellington, odešel jinam. Během několika okamžiků jeho místo zaujal Richard Boland. Senátor se ani nesnažil předstírat zdvořilostní konverzaci. „Kapitáne, chci vás o něco požádat.“

Čekal jsem na pokračování a toužil se napít.

„Od našeho, ehm, rozhovoru před několika měsíci jste si asi povšiml, že jsem se choval přesně tak, jak jste chtěl. Neptal jsem se na Roberta, ani přímo, ani na Admiralitě.“ Ano, všiml jsem si toho a předpokládal jsem, že ta zdrženlivost každým dnem skončí a já budu muset rezignovat na svou funkci. Připravil jsem se na nový spor.

„Pane Seaforte, prosím, nevykládejte si to jako nátlak.

Ale vzhledem k tomu zlému snu, kterým jsme právě všichni prošli, a k faktu, že můj syn není ani deset metrů daleko, měl byste mi za zlé, kdybych s ním promluvil?“

Moje nepřátelství se vytratilo. „Jak dlouho chcete,“ odpověděl jsem nevrle. „Nejspíš to potřebuje ještě víc než vy; má za sebou těžký den.“

„Jsem vám vděčný.“ Zdálo se, že to myslí upřímně.

„Bude klidnější, když u toho nebudu.“ Vykročil jsem ke dveřím.

„Ne, jestli si někdo zaslouží pití a klidné jídlo, jste to vy. Půjdeme ven, jestli ho pustíte.“

„Díky.“ Luskl jsem prsty, přivolal pokynem Adama Tenereho a přikázal mu, aby dovolil Robertu Bolandovi jít se svým otcem. Zavřel jsem oči. Kéž bych já mohl jít s tím svým.

O několik hodin později jsme přistáli v Přístavu Země.

Dopřál jsem novinářům ještě poslední sérii fotografií - dohoda je dohoda - a zamluvil jsem si dopravu na pevninu. Už mě čekal jen dopis oznamující mou rezignaci.

Když jsme se dostali do Devonu, bylo časně ráno. Odvedl jsem vyčerpané kadety do jejich ubytoven, Roberta Bolanda jsem ještě jednou chlácholivě poplácal po rameni. Adam mě doprovodil do důstojnické ubytovny. Většinu cesty jsme mlčeli.

„Takhle to vypadá na řadové lodi, pane? Většinou klid, a pak najednou sirény?“

Vlastně neměl právo na mě promluvit bez vyzvání, ale teď jsme byli spolubojovníci. „Někteří námořníci nudu fúze nesnesou,“ řekl jsem mu. „Jediné, co se tam dá dělat, je držet služby, a jinak si to musíte zpestřit, jak umíte. Ale není to poklidná nuda; nikdy nevíte, kdy se rozječí siréna nebo proč. Dekomprese, porucha motoru, ryby... Námořnictvo není pro každého.“

„Pro mě je.“ Řekl to s jistotou. „Pane, reproduktory vysílaly skoro celou tu dobu, co jste byl na můstku. Vaše rozkazy - všichni jsme je slyšeli.“

„No a?“ Hlava se mi motala vyčerpáním.

„Já - nic, pane. Totiž... jednou, jestli...“ Uhodil se pěstí do stehna. „Na můstku. Chtěl bych být takový.“ Jeho hlas

zrozpačitěl. „Jako vy.“

Prudce jsem se k němu otočil. „Možná jste dost hloupý na to, abyste si to myslel, pane Tenere, ale přede mnou už to nikdy neříkejte!“

„Ale - rozkaz, pane!“

„Jděte do postele!“ Rázoval jsem pryč.

Ve svém bytě jsem skouknul terminál a přitom jsem se svlékal. Žádná zpráva od Eddieho Bosse; snad to znamená, že Annie je v pořádku. Pak mu zavolám, abych si to ověřil. Prolétl jsem ostatní zprávy, ale obrazovka se mi před očima vlnila. Vypnul jsem ji a padl do tmy.

19.

Pomalu jsem se oblékal na svůj poslední den v Námořní službě Spojených národů. Každý drobný úkon, dokonce i česání vlasů, mi připadal významný. Odolal jsem pokušení obléknout si slavnostní bílou uniformu a vybral jsem si čerstvě vyžehlené sako. Než jsem vyšel z bytu, stiskl jsem interkom. „Sežeňte Tollivera, ať po snídani přijde do mé kanceláře."

Vydal jsem se na poslední obchůzku areálu. Slunce sotva vyšlo nad vrcholky stromů, ale zbrunátnělí kadeti už končili s ranním cvičením. Rázně jsem došel k bráně a pokračoval podle dlouhého plotu po stinném trávníku. Nedaleko odtud jsem seděl s Jerencem Bransteadem během předávání. Kdysi jsem slíbil jeho otci Harmonovi, že na něj dám pozor. Po dnešku tu prosbu už nebudu moci dál plnit. Ale Jerence stejně žádnou pomoc nepotřeboval. Měl druhé nejlepší známky v ročníku.

Šel jsem cestičkou dál ke komplexu tříd. Před mnoha lety jsem odtud odjížděl a myslel si, že je vidím naposledy. Teď tomu tak konečně mělo být doopravdy. Odejdu v hanbě, ale budu mít čas na Annie. V otcově domě možná budu moci slepit trosky našeho manželství.

Zastavil jsem se u prázdné třídy. Z náhlého popudu jsem vešel a rozhlédl se po obrázcích v chodbě. Když jsem tu byl při finálním výběru, narazil jsem tu na dva nervózní mladé kadety a setkal se se seržantem Ibarezem. Jak jsem od té doby dokázal všechno zkazit!

Podíval jsem se na hodinky a vyšel ven. Dnes by nebylo dobré přijít pozdě.

Otevřel jsem dveře do jídelny a dvě stě vydrhnutých a nažehlených kadetů povstalo jako jeden. „Můžete se posadit!" Šel jsem ke svému stolu.

Adam Tenere a dva poručici salutovali, dokud jsem jim pozdrav neoplatil. „Dobré jitro."

„Dobré ráno, pane." Jeff Thorne hleděl do svého talíře.

Sandra Ekritová dobíhala ke stolu. „Omlouvám se, veliteli.

Zdržela jsem se.“

„Nic se neděje. Jedna důtka.“

Tolliver se na mě zvědavě podíval. „Slyšel jsem, že dnes odpoledne vyjde zvláštní číslo Holoworldu.“

„Nemám tušení, o čem to mluvíte.“

„To je zvláštní, vzhledem k tomu, že jste na obálce.“ Podal mi rohlíky. „Jak to vypadá, vy si nikdy nedáte pokoj. Gratuluju k poslednímu dobrodružství.“

„Změňte téma.“ Můj tón nepřipouštěl odpor. „Co je to zač ten 'kód 2', co jste mi včera nechal na terminálu? Byl jsem moc unavený, než abych ho luštil.“

Tolliver se rozhlédl po praporčících a seržantech, kteří s námi sdíleli stůl. „Ano, použil jsem šifru. Nebylo to určeno pro širokou veřejnost.“

„Ale to mně už je jedno.“ Uvědomil jsem si, že jsem to řekl nahlas. No, nevadí. „Povídejte.“

„Mám odpověď od, ehm, toho seržanta ohledně inventáře. Samé jalové řeči. Všechno je tak, jak má být. Ta výrobní čísla ignoruje úplně. Mezitím jsem provedl odhady nákupů potravin na základě údajů z doby před pěti lety.“

„Nechte to.“

„Rozkaz, pane. Promiňte, jak to vypadá, jsem vždycky o jeden povel pozadu.“

Jeff Thorne se naježil. „Pane Tollivere, dovolil byste, abych vám já odpovídal tak, jako vy mluvíte s kapitánem Seafortem?“

Tollivera to z míry nevyvedlo. „Jistě. Měl bych kupovat, jak prodávám.“ I tak ale vypadal zahanbeně.

Sandra Ekritová na druhém konci stolu si hrála s jídlem a tvářila se otráveně. Zlomyslně jsem podotkl: „Co myslíte, dvě další důtky by možná zlepšily vaše chování, ne, paní Ekritová?“

Lhostejně odpověděla: „Možná ano, pane. Vám se nikdy nezavděčím.“

Jen jsem zíral na oba poručíky, ohromený její drzostí.

Tolliver řekl: „Já to vyřídím. Praporčice, po jídle se hlaste u mě v kajutě!“

„Rozkaz -“

„Edgare, vás potřebuji u sebe v kanceláři. Jeff ať naučí

tuhle... osobu rozumu a slušnému chování. Paní Ekritová, od mého stolu! Počkejte na pana Thorna před jeho kajutou. A bez ohledu na to, co vám dá on, šest důtek.“

„Rozkaz, pane.“ Její vzpoura uhasla v zárodku a ona prchla za svým osudem.

Prudce jsem se obrátil na Tollivera. „To je výsledek té vaší drzosti. Obviňujte z toho sebe, ne ji.“

„Ale i tak, pořád je to praporčík a mluví s kapitánem! Taková drzost -“

Hlas Jeffa Thorna byl jako olej vylitý na rozbouřenou hladinu. „Má špatný den.“ V jeho očích se objevil pobavený záblesk. „Ten máme občas všichni.“

Neochotně jsem ustoupil. Ať se Thorne rozhodne nebo nerozhodne praporčici Ekritovou bít, její chování se zlepší určitě. Jeff má pro to cit. Jednou, když jsem byl takhle nevrlý, postavil mě tváří k přepážce a... zarděl jsem se při té vzpomínce.

Spolykal jsem snídani, která neměla žádnou chuť, a přemýšlel přitom o Sandře Ekritové. Po chvíli jsem pokrčil rameny. Co jiného můžeme čekat, když vyžadujeme dospělé chování a úsudek od adolescentů. Nebylo by pro námořnictvo lepší, aby přijímalo důstojníky až ve vyšším věku, jak tomu bývalo dřív?

Ne, Británie vládla mořím po dvě slavná století, a tam přijímali praporčíky ještě mladší, než jsou ti naši. A taky tu bylo riziko melanomu T, kvůli němuž bylo nutné časné vystavení N-vlnám. Tak kde hledat odpověď?

Zamyšleně jsem upíjel kávu.

+ + + + +

„Praporčíku Leo, seďte rovně. Jedna důtka.“ Billy se prudce narovnal. Nenápadně jsem si poposedl také a nespouštěl oči ze svého holovidu, jako bych jím byl fascinován. Nenáviděl jsem Řád a regule, ale patřilo to k nadstavbovému vzdělávacímu programu, a já jsem teď byl praporčíkem na lodi Helsinki.

Poručík Jarewski přecházel po omezeném prostoru centrály a zlehka kulhal. „Brewstere, velitelskou posloupnost. Podrobně.“

„Rozkaz, pane.“ Praporčík Tommy Brewster vyskočil. „Velitelská posloupnost začíná u hodnostně nejvyššího řadového důstojníka a končí u nejnižšího. Je -“

„A co když se přeruší? Třeba smrtí?“

.Automaticky se obnoví, pane. Dokud není mrtvý důstojník nahrazen, podřízení postoupí o jeden stupeň výš.“

„To je samozřejmé.“ Jarewski si nás jednoho po druhém změřil nevlídným pohledem. „A co když dojde ke ztrátě komunikace?“

„V tom případě nejvyšší -“

„Vy ne, pane Brewstere. Seafort, který tam sní o dovolené v Přístavu Země s nějakou holohvězdou.“

Vyskočil jsem a horečně se snažil rozpomenout na otázku. „Když dojde ke ztrátě komunikace, ujme se velení ten z přítomných, který má nejvyšší hodnost.“

„Například lékař.“

„Já -“ Bylo to kacířství odporovat poručíkovi, ale už jsem měl dost rozumu, abych nesouhlasil s Jarewského klamavými prohlášeními, ať je pronášel jakkoli nenápadně. „Promiňte, ale ne, pane. Lékař není řadový důstojník. Měl jsem říct: nejvyšší přítomný řadový důstojník.“

„Například vy, pane Seaforte?“

„Přinejmenším poručík, pane. Já jsem praporčík.“ Byl jsem naštvaný, a tudíž neopatrný, a tak jsem dodal: „Jenom červ.“

Chtěl už vyvolat někoho jiného. Teď se jen usmál. „A vidíte, já jsem myslel, že jste důstojník a gentleman. Vysvětlete svou poznámku.“

Tak tohle mi neprojde. Snažil jsem se to vyžehlit: „Omlouvám se, pane, jen jsem opakoval, co mi bylo řečeno. Předpokládal jsem, že nadřízený důstojník musí mít pravdu.“ Nasadil jsem ten nejnevinnější výraz.

Billy Lea lítostivě zavrtěl hlavou, protože tušil, že jsem si právě vykoledoval lavici.

Poručík přimhouřil oči, ale řekl jen: „Obdivuhodný předpoklad, praporčíku. Ale co když váš nadřízený nemá pravdu? Co když se naprosto mýlí?“

„I tak ho musím poslechnout, pane.“

„Proč? Může vás to stát život.“

„Je to můj nadřízený důstojník. Nemám jinou možnost než ho poslechnout.“

„Aha.“ Jarewski dokulhal zpátky ke svému stolu. Čekal jsem, až mi dovolí se posadit, a nevěřil jsem vlastnímu štěstí.

Kdepak, ještě ne. „Vždycky, praporčíku Seaforte?“

„Ano, pane.“ Čekal jsem, že mě už nechá, ale pak jsem si uvědomil tu pastičku a vyhrkl na poslední chvíli: „Pokud nejsem připraven ho odvolat.“

Zavřel pusu a znova ji otevřel. „Na základě čeho, praporčíku?“

Už to začínal být výslech. „Mentální nebo fyzická nezpůsobilost. To jsou jediné možné důvody.“

„Uveďte přesně.“

Ždímal jsem mozek. „Hlava sto...“ Byl jsem ztracený. „Na číslo si nevzpomínám, pane, ale můžu to víceméně citovat.“

Jarewski se usmál tak, že mi přeběhl mráz po zádech, a přisedl na okraj svého stolu. „Udělejte to.“

„Důstojník může být zbaven velení svým nadřízeným z jakéhokoli důvodu a rovnocenným nebo podřízeným důstojníkem pod jeho velením tehdy, když je zjevně neschopen velení z důvodu mentální nebo fyzické nemoci či zranění.“

„To mluvíte o hlavě sto dvacet jedna, odstavci čtyři. Je to jediná možnost?“

„Ano, pane.“

„No dobře, pane praporčíku Červe. Nebo raději praporčíku Seaforte.“ Vykročil k mé židli. „Tři důtky. Jednu za drzost, jednu za to, že jste byl tak hloupý a bezdůvodně mě provokoval, a jednu za to, že jste nečetl kapitoly, které jsem vám uložil. Sednout.“

„Rozkaz, pane.“

Ale ještě se mnou neskončil. „Zítra od vás očekávám, že svou chybu opravíte.“

Po tomhle střetu se mi nasbíralo devět důtek. Příští už by znamenala lavici; musel jsem si přinejmenším jednu odcvičit okamžitě. Potil jsem se na bradlech a dobře jsem věděl, že jsem byl hlupák, když jsem na sebe pana Jarewského takhle

upozornil. Ale bylo mi už skoro sedmnáct a přísná pravidla ubikace mi začínala vadit. Sílil jsem, hlas jsem měl hlubší a měl jsem dojem, že bych si zasloužil jiné postavení, i když jsem sám nevěděl jaké.

První praporčík Arvan Hager mě našel v tělocvičně. Opřel se o přepážku a díval se, jak cvičím. „Koho jste naštval, Nicku?“

„Poručíka Jarewského.“ Zrovna jsem dělal sedy-lehy a špatně se mi mluvilo.

„Jak?“

Řekl jsem mu to.

„No tomu říkám kolosální blbost.“ Jeho tón zmírňoval kousavost poznámky. „I na to, jak jste pořád naštvaný.“

„Já nejsem - ano, pane Hagere.“ Trablů jsem měl už tak dost.

Chvilku se nad mou nevrlostí zamračil. Po chvilce řekl: „Co vám vadí, Nicky?“

„Nic.“ Dokončil jsem sérii sedů-lehů a s povzdechem se natáhl. Směl jsem si udělat plnou minutu pauzu. Jeho otázka mi ale nedávala pokoj. Najednou jsem musel bojovat s narůstající zuřivostí. „Nic, kromě toho, že mi lidi říkají Nicky a jednají se mnou jako s dítětem.“

„Vždyť jste dítě!“ odsekl. „Zrovna teď to dokazujete.“

„Ano, PANE, pane Hagere.“

Neztrácel čas slovy; místo toho ke mně došel, zvedl mě na nohy a vrazil mi strašnou facku. Vyjekl jsem. „Seaforte, já vás mám rád, ale občas jste beznadějný pitomec!“

Ke svému zahanbení jsem si uvědomil, že brečím. Prudce jsem se otočil k přepážce.

Doufal jsem, že odejde a zabouchne za sebou dveře. Ale po chvíli ticha došel ke mně. „Promiňte, Nicku - praporčíku Seaforte. To jsem možná přehnal.“

„Jste první,“ zamumlal jsem. Služebně nejstarší praporčík velel ubytovně a mohl potrestat kteréhokoli z ostatních praporčíku. Vždycky to tak bylo. Nemohl jsem nic namítat, leda bych byl rozhodnut ho podle tradic vyzvat. Ale na to jsem ještě připraven nebyl.

„Jenomže mi to vaše mrzoutění jde na nervy. Vozil se po vás někdo?“

Celý zaťatý jsem odpověděl: „Jsem v pořádku, pane.“

„Ale nejste. Řekněte mi o tom něco.“

Otřel jsem si oči a snažil se neztratit sebevládu podruhé. „Jsou chvíle, kdy to tady všechno nenávidím. Nemám žádnou svobodu, nemám na vybranou...“

„Helsinki je stejná jako ostatní lodi.“

To jsem už slyšel a litoval jsem, jakou dráhu jsem si to vybral.

„Kdo vám řekl, že jste červ?“

Zaváhal jsem, protože se mi nechtělo žalovat. „Pan Jenks.“ Alfred Jenks, synovec některého admirála, byl z praporčíka na Akademii povýšen na poručíka a přidělen na Helsinki. Pan Hager s tou situací nemohl nic dělat a já taky ne. Kdoví proč, ale připadalo mi, že právě proto mu to můžu říct.

Hager pokrčil rameny. „No, v jeho případě...“ bylo všechno, co řekl. Nejistě jsem se usmál. „Až se osprchujete, přijďte za mnou, Nicku. Popovídáme si.“

Později jsem se snažil být k němu co nejpřátelštější. Styděl jsem se za svůj výbuch a přátel jsme měl málo.

„Už jste se připravil na zítřejší řády?“

„Ještě jsem to nehledal.“ Jestli budu muset projít celý manuál... no, vždycky je tu hledání podle klíčového slova.

Hager se rozhlédl a ujistil se, že nás nikdo neslyší. „Zkuste kapitolu šest.“

„Díky.“ Zběžně jsem ji v duchu prošel, ale nevzpomněl jsem si, že by tam bylo něco... „Aha!“

„Už víte?“

„Ano, pane. Ale to jen opakuje hlavu sto dvacet jedna, odstavec čtyři.“

„Proboha, tohle Jarewskému neříkejte.“ O taktu Arvana Hagera svědčilo, že rozluštění té narážky nechal na mně.

+ + + + +

„Tak začneme s panem Seafortem.“ Poručík si přehodil chromou nohu přes tu druhou.

„Rozkaz, pane.“ Vstal jsem. „Včera jsem zapomněl na

šedesát čtyři, odstavec tři. Myslel jsem, že jen znovu opakuje sto dvacet jedna, odstavec čtyři. Rozdíl je v tom, že k odvolání podle hlavy sto dvacet jedna je potřeba být v přítomnosti velitele a podle hlavy šedesát čtyři to potřeba není.“

Vypadal překvapeně. „Velmi dobře, praporčíku.“ Zarděl jsem se nad tou drahocennou nečekanou chválou. „Přesně jste vystihl podstatu věci. Přesněji řečeno, podle čtyřiašedesátky v přítomnosti velitele být NESMÍTE. Je to určeno pro jiné okolnosti.“ Pokynul mi, abych si sedl.

Jarewski kulhal tam a zpátky a vysvětloval přitom, že čtyřiašedesátka je něco jako pojistný ventil pro případ, kdy strašlivá chyba vzdáleného velitele odsuzuje flotilu ke zkáze. Tresty za zneužití jsou drastické, ale i ony jsou teoretické.

Za celou historii námořnictva ještě nikdy nikdo nepoužil proti nadřízenému čtyřiašedesátku.

Arvan Hager mě vyhledal cestou na večeři. „Jak to šlo na řádech, Nicku?“ Ne Nicky. Povšiml jsem si té změny.

„Jarewski ode mě chce rozbor toho, kdy je možné použít čtyřiašedesátku,“ odpověděl jsem rezignovaně.

„To je jednoduché. Nikdy.“ Řekl to tak důrazně, až jsem sebou škubl. „Je to nabádání ke vzpouře. Jestli se kdy ocitnu v porotě při procesu kvůli čtyřiašedesátce, rozhodnu 'vinen' bez ohledu na okolnosti.“

„Ale -“

„Námořnictvo je založené na poslušnosti, ne na vzpouře. Nikdo nemá právo převzít flotilu. Copak vás v disciplíně nic nenaučili?“

Tentokrát jsem měl dost rozumu a neprotestoval jsem.

Druhý den mi pan Jarewski roztrhal obhajobu rozboru na cucky. Nicméně dal mi za něj jedničku. Kdo se má v poručících vyznat.

Když bylo po hodině, počkal jsem, až ostatní odejdou. „Chci se omluvit, jak jsem se tuhle choval, pane.“

„Děkuji.“ Změřil si mě a dodal nikoli nevlídně: „Můžu vám dát radu, Seaforte?“

„Ano, pane.“

„Buďte trpělivý. Dospívání jednou skončí.“

+ + + + +

Po snídani jsem šel přes areál do své kanceláře, možná naposledy, a snažil se nevšímat si, jak se mi stahuje hrdlo.

Listoval jsem papíry, dokud nedorazil Tolliver. Zasalutoval a zamířil ke své obvyklé židli. „Teď, když jsme sami, můžu vám ukázat, co jsem zjistil. Můžu zapnout váš terminál? Ten mizera zlodějský si -“

„Říkal jsem vám, ať to necháte být.“

„Tak kdy to chcete probrat? Ta Serencova odpověď je oblbovák; máme toho dost, abychom s tím mohli jít ke generálnímu proku-“

„Nechte být celou tu záležitost. Zničte záznamy o svém vyšetřování a nikomu o něm neříkejte.“

Chvilku se ani nepohnul. Pak vstal, opřel se o můj stůl a zadíval se mi do tváře. „Proboha, oni vás dostali.“

„Odchod, poručíku.“

Obrátil se, aby šel, a dostal se až ke dveřím. Ale pak je znova zabouchl a vrátil se k mému stolu. „Co vám nabídli? Admirálské výložky? Nebo to hráli na to staré dobré ‚za války žádné skandály'? Já jsem myslel, že jestli tohle vůbec někdo dotáhne do konce, budete to vy!“

Vyletěl jsem ze židle. „Co si to dovolujete!“ S námahou jsem ovládl svůj hněv. „Potvrďte rozkazy!“

„Proč? Při vojenském soudu aspoň pod drogami vyjde pravda najevo!“ Udělal prosebné gesto, ale nedokončil o. Jeho výraz byl trpký. „Bože Pane, já jsem hlupák. Já vám pořád chci věřit.“

Interkom zabzučel. Ignoroval jsem ho. „Nemusíte. Podávám rezignaci, s účinností od dnešního dne.“

„A ty vaše řeči, jak je potřeba dávat pří- cože?“

„Zavolal jsem vás, abyste mi pomohl formulovat příslušný dopis. Žádné diskuse, Edgare.“

Pomalu se svezl na svou židli. „To myslíte vážně, pane?“

„Ano.“

„Nedělejte to.“ V jeho hlase jsem slyšel něco, co jsem u něj neznal. Snažnou prosbu.

„Musím, a nebudu to vysvětlovat. Oficiální důvod bude, že jsem onemocněl z přepracování. Chci to odpoledne odeslat.“

Zaklepání. Seržant Kinders nahlédl dovnitř. „Pane, máte hovor -“

„Pro nikoho tu nejsem, seržante.“

„Rozkaz, pane. Je to admirál Duhaney.“

„Kristepane.“ Na okamžik jsem si vychutnával to rouhání. „Promiňte. Amen.“

„Mám odejít, pane?“ zeptal se Tolliver.

„Není třeba.“ Přepnul jsem hovor do reproduktoru. „Seafort.“

Admirálův hlas byl úsečný. „Jen jsem vám chtěl říct oficiální verzi. Pritcher trpěl dehydratací a chřipkou a už se zotavuje. To je všechno. Wellington mu samozřejmě nenecháme. Třeba dostane později jinou loď.“

„Doufám. Viděl ryby poprvé, a to je -“

„Nepoučujte mě, co mám dělat, veliteli Seaforte.“

„Rozkaz, pane.“

„To je všechno.“ Zaváhal a pak zprudka pokračoval: „Ne, při Bohu Pánu, to není všechno. Nespal jsem od té doby, co jsem se vrátil do Lunapolis. Pořád jsem myslel na ty obludy a na to, jak jste je zvládl. A na vaši drzost.“

„Pane, mě to mr-“

„Mlčte! Půlku noci jsem se převaloval na posteli, protože jsem si uvědomil, jaký jsem byl blázen, když jsem vám dělal kázání. Dvojí námořnictvo, říkal jsem vám, protože jsem si myslel, že jste v politice neviňátko! To tak! My profesionálové se musíme před vámi schovat.“

„Já nevím, o čem to mluvíte!“

Tolliver vstal a zašeptal: „Asi bych měl jít.“

„Seďte.“

„Seaforte, bez ohledu na to, co říkala ta Sandersová; to, co jste udělal, to byla čistá a nefalšovaná vzpoura. Možná jsem se mýlil, ale já jsem admirál; byl jste povinen mě poslechnout!“

„Pane, já -“

„A taky jste to dobře věděl, takže jste honem utíkal dolů a postaral jste se, aby se váš obličej objevil na titulce všech holozínů, co jich je. Hrdina z Wellingtonu vám říkají! Moc

dobře víte, že teď vás před ten vojenský soud postavit nemůžu. No dobře, tak vám to tedy prošlo, mladíku. Zatím. A co si o vás myslím, to radši ani nechtějte vědět.“

„Ale pane, tak to nebylo. Udělal jsem to kvůli kápi-“

Linka ohluchla.

Seděl jsem s hlavou v dlaních, uši mi hořely.

Edgar Tolliver tiše řekl: „Já nevím, co se stalo, ale mýlí se.“

„Nebuďte idiot. Zrovna jste mi řekl, že si myslíte totéž.“

„Ale mlčte. Vy jste neviňátko. Vy jste jediný člověk z těch, co znám, kterému nezáleží na osobním postupu. Vy tak strašně neumíte intrikovat, že jste si vlastně už dávno měl rozbít nos, ale kdovíproč se to nikdy nestane. Dokonce i mně dělá potíže vás nenávidět.“

„No ne, děkuji, poručíku.“

„Promiňte, teď není vhodná chvíle na moje - na sarkasmus. Proč musíte rezignovat?“

„O tom nebudu mluvit.“

„Musí to mít něco společného s Wellingtonem, to je jasné.“ Prohlížel si mě. „Admirál se vám snažil zabránit v tom, abyste se Serencem zatočil. Měl jste mu plivnout do obličeje, ale neudělal jste to, takže na vás musel něco mít. Ale co? Vy sám si přece na žádnou osobní hrdost nehrajete.“

„Tollivere -“

„Takže radši rezignujete. A co se tím vyřeší? Teď bude Serenco vykrádat pokladnu beztrestně.“ Hryzal kloub zaťaté pěsti a mračil se. „Všechno záleží na tom, co na vás mají.“

Byl až příliš blízko, a kdyby do toho dál šťoural, mohl by natropit nevýslovné škody. „To nebyl Duhaney.“

„Tak kdo?“

„To vám nemůžu říct. A důvod...“ Zaváhal jsem, ale pak jsem zahodil všechnu opatrnost; už jsme toho spolu zažili příliš mnoho. „Annie.“ Chtěl jsem říct ještě něco, ale selhal mi hlas.

„Pane...“

Po chvíli jsem zase našel řeč. „To je jedno. Měl jsem už odejít dávno, když jsem přivedl Victorii domů.“ Odkašlal jsem si. „Teď ten dopis. Nepřipustím, aby moje rezignace způsobila skandál; je to poslední služba, kterou můžu námořnictvu

prokázat. Jak na to mám jít?“

„Neexistuje způsob, jak vás přesvědčit, abyste změnil názor?“

„Ne.“

Zamyslel se. „Tak buďte jinde, až se to rozkřikne. Kde na vás nebudou moci novináři.“

„Mám se schovat?“

„Tak bych to nenazýval. Pošlete ten dopis z Odvrácené.“

Zavrtěl jsem hlavou. Nemá přece cenu letět nahoru, jen abych... Ale přitom to bylo logické. Mohl bych kdykoli odletět do Lunapolis nebo do Přístavu Země. Dokonce bych se mohl nějaký čas zavřít na základně Odvrácené strany, než vlna publicity opadne. A taky bychom tu neměli davy poblázněných novinářů, kteří by nám přeskakovali plot, jen aby získali zprávu nebo obrázek.

„Bude to vypadat divně, když tak z ničeho nic odletím na Odvrácenou.“

„Pozítří vezeme nahoru skoro stovku kadetů. Co je přirozenější, než když poletíte s nimi?“

„To by znamenalo, že se ten dopis o dva dny zdrží.“

„Pošlete ho hned, s účinností od středy.“

„Dobře.“ Opřel jsem se v křesle. „Ze zdvořilosti bych ho měl adresovat Duhaneymu.“

„Po tom, jak s vámi mluvil? Pošlete ho na personální.“

Tuhle malou pomstičku jsem si dopřál. „Odesílatel: Nicholas E. Seafort, velitel, Akademie U.N.N.S. Adresát: Kapitán Francis Higbee, personální oddělení. Tímto vás informuji...“ Trvalo mi to jen chvilku. Když jsem byl hotový, Tolliver s vážným výrazem sklapl svůj holovid.

Interkom zabzučel. Skočil jsem po něm. „Co je?“

Seržant Kinders. „Říkal jste, abych vám nikoho nepřepojoval, ale myslel jsem si, že se senátorem Bolandem byste asi mluvit chtěl.“

Zašklebil jsem se na Tollivera. „Stojí to za námahu?“

„Jste ještě velitel?“

„Bohužel.“ Přepnul jsem přístroj. „Seafort.“

Hlas senátora Richarda Bolanda se rozhalasil z reproduktoru.

„Dobré ráno, kapitáne. Už jste se vzpamatoval z toho dobrodružství?“

„Vy tomu říkáte dobrodružství?“ odsekl jsem.

„No, na tom nezáleží. Mimochodem, gratuluji. Zrovna mi doručili Holoreview. Zvládnul jste je dobře.“

„Mám dost práce, pane senátore. Ještě něco?“

Odpověděl žoviálně: „Ne, už vás nechám. Vlastně přece něco. Ta záležitost, o které s vámi hovořil můj kolega na palubě Wellingtonu. Už se to vyřešilo.“

„Co to má sakra znamenat?“

Tolliver nadzvedl obočí, ale já jsem ho ignoroval. Už na tom nezáleželo; za několik hodin bude moje rezignace v Higbeeho rukou.

Boland pokračoval ostřeji: „Snažím se vám říct, abyste si těch jeho výhrůžek nevšímal. Klidně z toho svého ubytovatele stáhněte kůži a přitlučte si ji na zeď. S Wyvernem to vyřídím.“ Příliš pozdě jsem skočil po přepínači a přehodil si hovor do sluchátek.

„Jak jste se... o některých věcech nemůžu mluvit - totiž -“ Tolliver se díval, jak koktám, a sledoval mě s živým zájmem.

„Nicku, s tím slizkým parchantem si nedělejte hlavu. Našel vaše slabé místo, ale sám jich taky pár má. Pokud jde o vás, je ze hry venku.“

„Uzavřel jsem s ním - dohodu,“ řekl jsem tiše.

„Ano, já vím. Mám zmocnění vám jeho jménem říct, že dohoda neplatí a že paní Seafortová bude mít klid. Vyřiďte to tak, jak jste původně chtěl.“

Odložil jsem interkom a pomalu položil hlavu na stůl. Tolliver... dopis... Annie... Kancelář se kolem mě pomalu točila.

„Pane, jste v pořádku?“ zeptal se Tolliver.

Vzpamatoval jsem se a znovu uchopil interkom. „Jste si tím jistý, pane senátore?“

„Neřekne slovo, Seaforte. To mi věřte.“

„Pane Bolande, proč mi pomáháte? Mám na oplátku -“

„Protože chci.“ Zasmál se a zavěsil.

„Ježíši, Pane Kriste.“ Vyskočil jsem, ani jsem nevěděl jak. Rozběhl jsem se někam, narazil do stolu. „To je... to je...“

„To nic, pane. Nechám vás o samotě. Zavolejte, až budete chtít.“

„Díky.“ Na víc jsem se nezmohl.

„A mám asi rozbitý holovid. Ten poslední dopis je zničený, ani nevím, co v něm vlastně bylo.“

Dokázal jsem jen kývnout.

Když odešel, chodil jsem po kanceláři a nohy se mi kdovíproč třásly. Jak se to senátor dozvěděl a proč zasáhl? Vrátil jsem se ke stolu, sedl si a hleděl z okna.

Jednou se ozval interkom; ignoroval jsem ho. Víc než hodinu jsem si lámal hlavu, než jsem přišel na odpověď.

Sáhl jsem po interkomu a povzdechl jsem, protože do toho, co jsem musel udělat, se mi strašně nechtělo. „Pane Kindersi?“ Seržant se objevil ve dveřích. Dal jsem mu rozkaz a se vzrůstající netrpělivostí jsem přecházel po kanceláři, než se ozvalo zaklepání.

Mladík vešel, ohlásil se a postavil se do pozoru. Uniformu měl nažehlenou, jak se slušelo. Boty se leskly. Nic jiného jsem ani neočekával. Chlapci pořád ještě trčely uši, pořád byl vyhublý jako neobratné štěně, ale ve tváři měl sebejistotu a hrdost. Budu muset být opatrný.

Prohlížel jsem si ho. „Velitel se nestará o potrestání kadetů, pokud jejich prohřešek není tak strašný jako váš.“

„Prosím, pane, co jsem udělal?“

Vyťal jsem mu políček; vyjekl. „Nemluvte, dokud vás nevyzvu. Nebo jste zapomněl dokonce i na tohle?“

„Ne, pane! Rozkaz, pane!“

„Kadete Bolande, víte, proč jste tady?“

„Ne, pane!“

Přinutil jsem se ignorovat slzu, která chlapci stékala po tváři. „V námořnictvu je tradice vším. Kromě lodního řádu existují věci tak základní, že je chápe každý. Etiketa v ubikaci, zvyklosti na pevnině, čest, odkazy našich předchůdců. To vás měl naučit seržant Ibarez, a neuspěl.“

Čekal jsem, ale neodvážil se promluvit.

Řekl jsem tiše: „Roberte, jak jste se to dozvěděl?“

„Co, pane?“

Znovu jsem ho uhodil. Chlapec přestal předstírat, že stojí v pozoru; celý se schoulil a tiše plakal.

„Odpovězte!“

„Bylo mi špatně z beztíže, dokonce i když jsme se nalodili na Wellington“ Proud slov. „Pan Tenere mě poslal na chodbu na záchod. Když jsem vyšel ven, slyšel jsem váš hlas, chtěl jsem se omluvit a projít, ale vy jste mluvil tak rozzlobeně, že...“

„Že jste špehoval.“

„Myslel jsem, že se vrátím na záchod, než skončíte, ale pak jsem slyšel senátora Wyverna. Byl u nás - u otce mockrát.“ Chlapec polkl a otřel si tvář. „Nemohl jsem nic dělat, bál jsem se otevřít dveře zpátky na záchod, abyste mě neslyšeli. Tak jsem jenom - poslouchal.“

„To je opovrženíhodné.“ V mysli jsem zalétl zpátky v čase, do dob, kdy jsem se plížil po chodbách Hibernie a potají poslouchal rozhovory své posádky. Zahnal jsem tu myšlenku. Mým úkolem bylo naučit své kadety, aby se chovali lépe.

Opřel jsem se o stůl a řekl jsem tiše: „Roberte, pošpinil jste čest námořnictva i čest svou. Ne, ne tím, že jste poslouchal, i když to samo o sobě bylo dost špatné. Nejhorší bylo to, že jste s tím šel za svým otcem.“

Zašeptal: „Chtěl jsem jenom pomoci. Wyvern vám strašně ubližoval.“

„Šel jste s námořní záležitostí za někým zvenčí. To je neodpustitelné, bez ohledu na okolnosti. Zneuctil jste sám sebe.“

„Udělal jsem to kvůli vám.“ Podíval se jinam, oči plné slz.

„To není omluva. Já jsem tu záležitost vyřešil tak, jak jsem považoval za správné, a vy jste mě zradil. To je ta nejhorší věc, kterou jsem zažil, co jsem velitelem. Jsem rozhodnutý vyloučit vás ještě dnes odpoledne, pokud mi slavnostně neslíbíte jako budoucí důstojník, že už nikdy nic podobného neuděláte. Námořní záležitosti si řeší námořnictvo.“

Zbledl a spodní ret se mu chvěl. „Pane, já -“

„Nespěchejte, pane Bolande.“

„Slibuji.“ Sotva to bylo slyšet.

„Dobře; vaše rozhodnutí mě těší. Teď váš trest. Pověste sako přes židli.“ Čekal jsem. „Nakloňte se přes můj stůl. Ruce položte

pod bradu.“ Sevřel jsem rákosku, která ležela v koutě u zdi a postavil se za vyděšeného kadeta. „Pane Bolande, tohle je za to, že jste zneuctil námořnictvo.“ Moje hůl dopadla na jeho zadek, až to zasvištělo. Škubl sebou.

Když jsem skončil, poslal jsem vzlykajícího chlapce zpátky na ubytovnu. Odložil jsem rákosku a podíval se na ni s odporem.

Určitě existoval nějaký jiný způsob. Co se tím získá, když budeme řezat děti za jejich indiskrétnosti? To jsme se vrátili k barbarství? Ale Časy vzpoury přinesly takové hrůzy, že se jich společnost lekla a rozhodla nevydat už žádnou další generaci na pospas hříchu, lenosti a rozkladu.

Ale proč by nemohly být děti vychovávány s láskou, a ne s bolestí? Nebyl bych na tom lépe, kdyby si mě býval někdo hýčkal?

Před očima se mi objevila otcova tvář. „Kniha, Nicholasi.“

Já vím, pane. „Neodjímej od mladého kázně; nebo umrskáš-li jej metlou, neumřeť. Ty metlou jej mrskávej, a duši jeho z hrobu vytrhneš.“

Povzdechl jsem. Nebyl jsem žádný volnomyšlenkář a takové věci byly mimo moje chápání.

+ + + + +

Šli jsme s Edgarem Tolliverem pečlivě upravenou cestou a slunce pražilo s oslepující jasností. Řekl jsem: „Je těžké se přeorientovat.“

„Musí to být, jako byste se znova narodil.“ Pořád ještě se choval slušně.

„Edgare, nevykládejte si to špatně. Já chci rezignovat a žít klidně s Annie. Jenomže -“

„Chtěl jste to udělat se ctí.“

„Ano, já - ne, ne se ctí, tu už nemám. Není žádná špatnost, ke které bych se nesnížil. Ale jestli rezignuji, mělo by to být takovým způsobem, aby to neublížilo námořnictvu.“

„No, jestli jste chtěl rezignovat, tak v tom případě skutečně nejlepší začátek bylo dostat se na obálky jedenácti holozínů.“ Už byl zase ve své kůži. Hned mi bylo líp.

„Tak co teď?“

„Dokončete to, co jste začal se Serencem.“

„A pak?“ Nepřítomně jsem odpověděl na pozdrav nějakému kadetovi.

„Pokračujte podle plánu. Leťte na Odvrácenou.“

„To bylo proto, abych mohl bez rozruchu rezignovat!“

„Nezapomínejte, že tam brzo přijede komise pro námořní záležitosti. Nejspíš na to budete chtít základnu připravit.“

Nejen to, většina kadetů byla teď už na Odvrácené a po zítřku jich tady v Devonu zbudou necelé dvě stovky. Povinnost mě volala nahoru.

Mlčky jsme se blížili k jídelně. Bez ohledu na Tolliverovy rady jsem si mohl Akademii řídit, jak jsem chtěl. Pošlu na Odvrácenou Jeffa Thorna a Tollivera a zůstanu tady se zbytkem kadetů. Budu se procházet na jarním sluníčku a ne v chladných norách základny. Navštěvovat Annie, kdy budu chtít.

Povzdechl jsem, jak se můj sen rozplynul. „Kdy odlétají transportéry?“

+ + + + +

Jako velitel jsem už letěl nahoru několikrát, ale nikdy jsem neorganizoval přesun prváků z Devonu na Odvrácenou. Když jsem cestoval sám, stačilo mi objednat si heli do Londýna a odletět raketoplánem do Přístavu Země, kde si mě už vyzvedl transportér.

Přesídlit takovou spoustu zobáků na Odvrácenou stranu, to byl organizovaný chaos. Nakonec jsem to vzdal a nechal jsem zkušené seržanty konat jejich práci. Začali přísnými inspekcemi, načež následovalo mimořádné praní prádla, aby cestovní vaky byly plné čistých šatů.

V každé ubytovně seržant předvedl, jak se správně balí. Když si jeho rozčilení svěřenci zapakovali věci, otevíral jejich pytle jeden po druhém a sypal důtky na všechny strany. Pak se vaky balily znova, dokud nebyl spokojen.

Mezitím seržant Kinders a paní Obutuová na Odvrácené straně zamluvili flotilu transportních helikoptér, které měly

odvézt stovku kadetů na kosmodrom.

Kdybychom takový dav rozdováděných teenagerů pustili na letišti mezi normální cestující, říkali bychom si o potíže. Museli jsme předem požádat o svou vlastní bránu.

Stovka kadetů se svými bdělými seržanty představovala příliš velký náklad i pro ten největší civilní raketoplán; to znamenalo, že jsme si museli zařídit dopravu vojenským letounem U.N.A.F. A tady vystrčila růžky rivalita mezi ozbrojenými složkami. Spokojený, že konečně můžu být nějak užitečný, jsem se spojil s plukovníkem velícím dopravní službě. Moje jméno sloužilo jako dostatečná záruka, že transportér dorazí včas.

A to bylo teprve na pevnině.

Když bylo všechno několikrát prověřeno i k mé spokojenosti, měl jsem nervy na pochodu. Toho dne pozdě večer jsem unaveně seděl u svého stolu s Edgarem. „Má Odvrácená dostatečné zásoby jídla?“

„Už potřetí, ano. A kyslíku, a toaletního pa-“

„Tollivere!“

„Ano, má dost jídla, i když teď není jednoduché vydávat objednávky, když máte ubytovatele ve vězení. Musel jsem -“

„Kdy si pro něj přijedou?“

„Zítra odpoledne. Poslal jste Serenca před oficiální vojenský soud, takže ho vezou do Portsmouthu, kde mu udělají polygraf-drogové testy pravdy.“

„Dobře mu tak.“ Po drogách se člověku zvedá žaludek a točí hlava ještě několik dní, ale pravda vyjde najevo. Zahnal jsem to z hlavy. „Na co jsem zapomněl?“

„Na nic.“ Protáhl se. „Ibarez říkal, že pravá zábava je teprve, když se jich přesunuje čtyři sta. Já si myslím, že si s ničím nemusíte moc lámat hlavu; všichni mají svoje seržan- a sakra!“

Škubl jsem sebou. „Co je?“

„Ti speciální kadeti. Oficiálně je máte mít na starosti osobně vy. Chcete, aby cestovali s ostatními, nebo -“

„Já přece nejsem chůva!“

„Samozřejmě že ne, jste velitel Akademie. Nepatří k vašim povinnostem starat se o několik pouhých kadetů, i když jste říkal, že -“

Povzdechl jsem. „Co vy navrhujete, první poručíku Tollivere?“

„Buď je vezmete s sebou, nebo vzdejte to směšné předstírání, že jsou to vaši osobní svěřenci.“

„To nebylo směšné, jen jsem nepřišel na jiný způsob, jak... no dobře. Zamluvte jím taky místa v našem raketoplánu.“

„Rozkaz, pane. Chcete s sebou Adama Tenereho?“

„Ne, Adam ať pomůže s tím hlavním davem. Jestli vy a Jeff Thorne nezvládnete tři usmrkané kadety, tak vás vyrazím oba.“

„To by mohlo pomoct. Ještě něco?“

Zavrčel jsem: „Dobrou noc.“

Druhý den ráno jsme dali kadetům lehkou snídani a vyrazili. Běžná prohlídka by neodhalila žádné rozdíly mezí těmi, které jsme brali nahoru, a těmi, kteří zůstávali, ačkoli výsledky testů a hodnocení připravenosti vypovídaly o něčem jiném.

Po poslední krátké instruktáži personálu v Devonu jsem nastoupil do helikoptéry se svými důstojníky. Pozvedl jsem obočí. „Co vy tady děláte, pane Keene? Vy máte být v transportéru se seržantem Radzem.“

Chlapec se zarděl až po špičky uší. „Ano, pane. Ale on mi řekl, abych, ehm, letěl s vámi.“

Připoutal jsem se; okamžitě jsme odstartovali. „Těmito slovy?“

Keene vypadal nešťastně. „Ne, pane. Ne přesně.“

„Pokračujte, prosím.“

Chlapcova tvář posmutněla. „Říkal, že mám jít otravovat velitele tak, jak otravuju jeho kadety.“ Pasivně čekal na nevyhnutelné důtky.

Johan Stritz šťouchl do Kyla Drewa; vyměnili si spolu pohledy stěží potlačované radosti. Nevšímal jsem si jich; kadeti neměli tak často příležitost vidět, jak se praporčík kroutí.

„Aha.“ Šest set metrů pod námi ubíhaly kopce. „Tak mě začněte otravovat, pane Keene.“

„Rozkaz, pane. Já jsem se jenom snažil pomáhat.“

„To si umím představit.“ Nechal jsem ho být.

Přistáli jsme v Londýně těsně před tím, než dosedl i náš první transportér, přesně, jak jsem chtěl. Seržant Ibarez téměř

nonšalantně nasměroval kadety do čekacího prostoru. Všiml jsem si mezi nimi Roberta Bolanda. Pořád ještě chodil strnule po tom mém výprasku. Jestli mě viděl, nedal na sobě nic znát.

Podlehl jsem Tolliverovu naléhání a čekal v důstojnické klubovně, i když jsem neměl nejmenší tušení, proč by měla moje přítomnost ztěžovat kadetům plnit rozkazy. Edgar občas uměl být naprosto iracionální.

Tolliver, jako služebně nejstarší poručík, občas posílal Jeffa Thorna zjistit, jestli naloďování probíhá podle plánu. Byl jsem za ty pauzy vděčný. Když jsem se Jeffa Thorna ptal, jestli se už nějak rozhodl ohledně pokračování své námořní kariéry, začal být nevrlý.

Konečně Tolliver navrhl, abychom se nalodili také.

„Kadety už jste mi bezpečně uklidili z očí?“ Nijak vděčný jsem za to nebyl.

Tvářil se jako nevinnost sama. „Nemusel jste na mě dát. Ale říkal jsem si, že pohodlná klubovna a něco k pití -“

Něco nesrozumitelného jsem zabručel.

„Co jste říkal, pane?“

„Měl jste mě poslat, ať jdu otravovat seržanta Radze, jako otravuju vás.“

Tolliver se jen usmál, ale praporčík Keene se prudce zarděl. Poplácal jsem ho po zádech. „Tak pojďte, půjdeme jim z očí.“ Šli jsme přes plochu k čekajícímu raketoplánu.

Akcelerace. Bolest. Dlouhé čekání.

Vylodili jsme se v Přístavu Země a vlekli jsme se nekonečnými služebními chodbami k našemu druhému raketoplánu. Kadeti nás měli následovat ve větším transportéru. Zbytečné plýtvání, ale neprotestoval jsem; cestovat s plným letounem rozčilených prváků by zlikvidovalo i zbytky mých nervů.

Pilot U.N.A.F. mě přivítal lhostejně; předstíral jsem, že jsem si toho nevšiml.

Skok na základnu Akademie trval něco přes dvě hodiny. Když se blížilo přistání, podíval jsem se po svých třech kadetech; vypadali klidní. No, nebyla to jejich první cesta nahoru.

Naklonil jsem se přes uličku k Johannu Stritzovi. „Tak co, jaký to je pocit vracet se na Odvrácenou?“

„Pocit? Dobrý, pane.“ Olízl si rty.

„Pravdu.“

„Rozkaz, pane. Totiž, promiňte.“ Očima blýskl po svých kamarádech, jako by u nich hledal podporu. Zamnul područku svého sedadla. „Já - já vlastně nevím, co si mám vlastně myslet. Seržant Radz a já... on byl... promiňte.“

„Kritizujete nadřízené, kadete?“ zeptal jsem se ostře.

„Můžu s vámi na chvilku mluvit, pane?“ Tolliver, o sedadlo přede mnou.

„Spusťte.“

„Soukromě.“ Bez čekání si odepnul pás a šel dozadu.

Následoval jsem ho. „Co se děje?“

„Ten kluk!“ Ukázal prstem na Johana Stritze. „Vytáhl jste ho z ubytovny na speciální program, který neexistoval. Nestrávil jste - sakra, nechte mě domluvit! - nestrávil jste s ním ani deset minut sám za celou tu dobu, co je u vás. Nedovolíte mu, aby vám zdvořile odpověděl na otázku, jak se cítí, ale když přizná pravdu, seřvete ho. No tak do toho, nařežte mu, jestli vám jde o tohle!“

„Strávil jsem s těmi kadety spoustu času! Vzal jsem je-“

„Mluvil jste s nimi? Vůbec někdy?“

„Samozřejmě že ano. Uložil jsem Adamovi -“ Polkl jsem. „Zrovna minulý týden jsem mluvil s Kevinem.“

„Co si Stritz myslí o vašem ‚speciálním programu'?“

Chvíli jsem mlčel. „Nevím.“

Neřekl nic.

„Edgare, co bych měl dělat?“

„Dělejte, co vám libo.“ Najednou vypadal unaveně. „Já vím jenom jedno, nesnáším zastrašování.“

„V ubytovně jste mě zastrašoval pořád! „Co to se mnou je, že teď vytahuji na světlo tohle?

„To říkáte vy. Možná je to pravda. Ale copak jsme se za ty roky nic nenaučili?“

„Ne.“ Znepokojen tím, co jsem odhalil tou jedinou slabikou, jsem vyhrkl:, Já jsem přišel na to, že jsem ještě horší, než jsem

si kdy uměl představit.“ Nechal jsem ho tam a vrátil se ke svému sedadlu. „Pane Stritzi... Johane -“

Reproduktor zapraskal. „Za malou chvíli budeme přistávat. Ti z vás, kteří se chtějí pro jistotu obléci do skafandrů, ať to udělají teď.“ Hlavní transportér, který přistane půl hodiny po nás, bude plný kadetů ve skafandrech, kteří si budou rozčilením zamlžovat průzory, ale náš vlastní raketoplán přistane samozřejmě přímo u tlakovaného vstupu.

„Máme se obléknout, pane?“

„Ano, pro jistotu ano.“ Svůj vlastní skafandr v přihrádce nad sebou jsem ignoroval. Ať si mě Bůh vezme, jestli si to přeje. Vyhýbal jsem se Jeho spravedlnosti už příliš dlouho.

+ + + + +

Tolliver a Thorne zůstali trochu pozadu v přechodové komoře, kdežto já jsem vkročil dovnitř, abych přijal pozdravy poručice Bienové a praporčíků, kteří doplňovali uvítací výbor.

„Vítejte na palubě, pane.“

„Děkuji.“ Přinutil jsem se mluvit vlídně. „Připraveni na invazi zobáků?“

„Pan Radz je má pevně v rukou, pane. Je u hlavní komory. Až všichni svléknou skafandry, mám je shromáždit k přivítání?“

„Stačí až u večeře, stejně se tam uvidíme. Pane Keene, ubytujte své praporčíky v ubikaci. Večer se hlaste u pana Tollivera o nové úkoly. S vámi třemi kadety si teď promluvím ve své kanceláři - ne, raději až za hodinu.“ Budu mít čas odložit svůj vak v kajutě, osvěžit se a trochu se obchůzkou zbavit neklidu.

Za několik minut už jsem kráčel mezi ubytovnami. Všechno vypadalo úplně stejně jako při mé poslední návštěvě; nevím, proč jsem čekal něco jiného.

Bludiště tříd. Tady nebylo nic zajímavého. Vracel jsem se kolem ubytoven, ale tam jsem už potkal první četu zobáků s pytli na ramenou, směřující do nové ložnice.

Abych se jim vyhnul, zmizel jsem v servisní chodbě, kam kadeti nesměli. Byl jsem poněkud dezorientovaný a vyrazil jsem

přibližně směrem k administrativnímu křídlu.

Za rohem stál poručík Jeff Thorne, ruce v kapsách.

Postavil se do pozoru a ledabyle zasalutoval.

„Pokračujte.“ Neznělo to nijak přátelsky. Pokusil jsem se to zmírnit. „Co tady děláte?“

„Vzpomínám na to, jak jsem byl v téhle chodbě naposled.“

„A kdy to bylo, Jeffe?“

Neodpověděl přímo. „Nikdy mě nenapadlo, že se vrátím. Vás ano?“

„Když jsme absolvovali? Ne.“ Opřel jsem se o přepážku. „Je to... zvláštní pocit.“

Trpkost z něj přímo vytryskla. „To je ještě horší. Připomíná mi to věci, na které bych si... raději nepamatoval.“

„Jaké?“

Uhnul očima. „Není to už vyzvídání, veliteli?“

Najednou mě už unavovalo pořád se snažit. „Ano. Nechám toho. Pokračujte.“ Vykročil jsem ke dveřím.

„Počkejte.“ Znělo to jako prosba. „Připomíná mi to - asi naději. Nebo nevinnost. Co jsem od života čekal.“

Proti své vůli jsem byl dojatý. „Jeffe, ještě není pozdě.“

„Myslíte, že ne?“ ušklíbl se pohrdlivě.

„Myslím!“ Vzal jsem ho za paži. „Aspoň ne pro vás! Vy jste nezradil nikoho než sebe.“

Vykroutil se mi. „Co tím myslíte, pane?“

„Vy se litujete, protože jste nedokázal to, co jste mohl. Já jsem zklamal samotného Boha Pána - víte vy, co bych za to dal, kdybych si to s vámi mohl vyměnit?“

„Omlouvám se.“

„Neomlouvejte se, seberte se!“ Mluvil jsem k němu, nebo k sobě? „Na pevnině, když byla Sandra Ekritová drzá u stolu. Dal jste jí výprask?“

„Ano a ne. Promluvili jsme si. Když jsem skončil, dal jsem jí jednu ránu. Myslím, že by jich byla možná uvítala víc.“

„Vidíte? Máte přirozený cit pro to, jak zacházet s kadety, a s praporčíky taky. Už jsem vám to říkal.“

„Ale já jsem ztracený.“ Ušklíbl se. „Arcvid, gin, nutit se každé ráno vůbec vstát -“

Měl jsem chuť s ním zatřást. „Buďte, kým jste byl! Kým jste!“

Dlouho mlčel. „Myslíte, že bych mohl?“

Nějakou dobu nikdo z nás nepromluvil. Nakonec jsem řekl: „Víte, kdy jsem tu byl naposledy?“

„Na Odvrácené?“

„Ne, v téhle chodbě.“

Pokrčil rameny. „Kadeti sem nesměli.“

„Když je zrovna některý praporčík nevzal na misi...“

Zmatek. Pak se mu rozsvítilo. „Gravitrony. Ani jsme se k nim nepřiblížili. Hlídku měl starý Ridley.“

„A Robbie Rovere o mě zakopl a skutálel se ze schodů. Ostatní jste se strašně rychle rozprchli...“ Usmál jsem se. „Nikdy jsem po žádných schodech nevyletěl tak rychle. Starý Ridley viděl jenom rozmazanou šmouhu.“

„Nechali jsme vás v tom.“ Jeho výraz potemněl. „Stejně jako potom já v jídelně. Kdyby vás chytili...“

„Ale nechytili.“ Tenkrát ne. „Ještě jsme si užili. Nezapomínejte, že když mě tenkrát v jídelně přistihli, snažil jste se vzít vinu na sebe. Tenkrát jsem se od vás něco naučil.“

Oči se mu vlhce leskly. „A co, pane?“

Najednou se mi těžko mluvilo. „Vaši odvahu, že jste se sám přiznal. Jeffe, já jsem toho provedl hodně - strašné věci, a moje duše je zatracená. Ale nikdy jsem nezradil svoje druhy; díky vašemu příkladu jsem si zachoval aspoň tohle.“ Musel jsem se odvrátit.

„Klid, pane,“ řekl laskavě.

„To nic.“ Pomalu jsem vykročil ke dveřím. „Jeffe, přestaňte se litovat. Ještě těm mladým můžete dát hrozně moc.“

„A vzdát se arcvidu? Promiňte, to byl vtip. Chci říct... budu o tom přemýšlet, pane. Víc vám slíbit nemůžu.“ Ušklíbl se. „Možná tady, kde nejsou hospody... uvidíme.“

V zachmuřené náladě jsem šel přímo do své kanceláře a našel tam čekat své tři svěřence. Odvedl jsem je do pracovny. Tu by normálně nikdy neviděli, kromě v případě mimořádného trestu.

„Můžete se posadit.“

Propletl jsem prsty; nevěděl jsem, jak do toho. Nebylo by

nejlepší vyhnout se tomu zahanbení, neříct nic, jen je poslat zpátky na ubytovnu?

Otcova přísná tvář. „Přiznat chybu není hanba. Hanba je jen ji spáchat.“ Ano, otče. Tak proč jsem se vždycky tak děsil toho, že vám budu muset přiznat svoje hlouposti, i přes to, jak se mi pak vždycky ulevilo?

Kyle Drew se zavrtěl, ale když jsem se na něj zamračil, znehybněl.

„Musím se vám všem omluvit.“ Očí mi ztěžkly touhou odvrátit pohled. Neudělal jsem to.

Kevin Arnweil se odvážil zeptat: „Za co, pane?“

„Neudělal jsem nic, abych vám pomohl, když jsem vás už všechny nechal poslat na pevninu.“ Podíval jsem se mu do očí. „Kevine, vy jste byl v šoku po smrti kadeta Edwardse. Nezvládal jste to a já jsem myslel, že to seržant ještě zhoršuje.“ Sklopil oči, jako by se styděl.

„A vy, Kyle. Nedokázali jsme vám dost dobře vysvětlit, že Dustinova smrt byla naše chyba, ne vaše. Umím si představit, jaké pocity viny vás trápí za to, že vaše helma rozrazila tu jeho.“

Drew si hleděl na kolena, rty pevně stisknuté.

„Johane. Vy jste vykročil špatnou nohou. Myslel jsem, že vám můžu nějak pomoci, vám i ostatním. Ale neudělal jsem to.“

Nakonec to byl Arnweil, kdo se váhavě ozval: „Pane, vyloučíte nás?“

„Samozřejmě, že ne!“ Vstal jsem a začal jsem ze samé bezmoci přecházet po pracovně. „Musím vám říct, že... že nevím, jak vám pomoci. Chtěl jsem vám věnovat svůj čas, pomoci vám s vašimi potížemi. Místo toho jsem si z vás udělal poslíčky nebo jsem si vás nevšímal. Nezbývá mi než se omluvit.“

Ticho se protahovalo.

Kevin Arnweil vyhrkl: „Mě jste si všímal, pane.“

„Nesmysl. Mluvil jsem s vámi jenom tenkrát, jak jsme se snažili najít pana Thorna.“

„Ano, pane. Hned potom. Šli jsme se projít a vy jste mi vyprávěl, jaké to bylo, když jste byl kadet.“

„To nic nebylo.“

„Pro vás snad.“ Chlapcův výraz byl téměř vzdorný. „Ono to pomůže, slyšet, že tím prošel i někdo jiný.“ Tváře mu hořely.

„Ale já si vzpomínám, jak se kadeti cítí.“ Mávl jsem rukou. „Ve druhém ročníku mě velitel Kearsey ohnul přesně přes tenhle stůl a seřezal mě. V jeho kanceláři jsem pociťoval stejnou hrůzu, jakou asi musíte cítit vy, když se mnou mluvíte. Ale právě proto pro vás nejsem ten správný člověk.“

Stritz vyhrkl: „Prosím, neposílejte nás zpátky do Devonu.“ Jen jsem na něj zíral, ale on honem pokračoval: „Je to taky naše chyba! Když jsme byli s vámi, mlčeli jsme, abyste se na nás nezlobil. Nedali jsme vám šanci.“ Rozhlédl se po ostatních. „Víte přece, že je to pravda.“

Kyle Drew se mi podíval do tváře a odvážil se promluvit také. „Já jsem asi byl trochu zklamaný, když jsem tam jenom čekal a nosil vzkazy seržantům. Myslel jsem, že na Akademii se člověk pořád něco učí. Myslím nejenom z knížek. Třeba řídit heli.“ Rozzářil se. „Ale aspoň jsem se dostal na Wellington.“

„Zasloužíte si víc,“ řekl jsem nevrle.

„Pošlete nás zpátky na ubytovnu, pane?“

Přesně to jsem chtěl udělat, ale teď by to vypadalo jako trest za upřímnost. Zase jsem zahnal sám sebe do pasti. Využil jsem toho, jak to nejlépe šlo. „Ne, jestli mi dáte ještě jednu šanci. Zkusíme nová pravidla. Můžete se mě ptát nebo mi říkat, co si myslíte. Seržantka Obutuová vám přidělí nové úkoly.“ Nebylo to dost; potřeboval jsem ještě něco. „Můžete si dělat úkoly v mé kajutě, než půjdete spát na ubytovnu.“ Bože dobrý. Co to dělám? „Pomůžu vám s nimi,“ dodal jsem nepřesvědčivě. „Budu se snažit nezklamat vás podruhé.“

Neřekli nic. Uměl jsem si představit, co si asi myslí. Velitel se už úplně zbláznil a oni s ním teď budou muset trávit celý den.

„To je všechno.“ Zaváhal jsem. „Jestli k tomu nikdo nic nemá.“

Rouhání. Čiré rouhání. Vždyť jsou to kadetů …

20.

Ten večer jsem cestou do jídelny chytil Tollivera. „Omluvil jsem se Stritzovi a ostatním.“

„No nádhera.“

„Co je zase?“

Pokrčil rameny. „Asi je to lepší, než když na ně vrčíte. Nejlepší by ale bylo najít si nějaký odstup a udržovat si ho. Kapitán se neomlouvá.“

„Tenhle ano. Musí.“ Přidal jsem do kroku. „Chyba byla, že jsem s nimi vůbec začal zacházet nějak jinak.“ Neodpověděl.

Přede dveřmi Tolliver ustoupil stranou, abych mohl vejít. Pět set kadetů povstalo jako jeden.

Zaujal jsem své místo. „Kde je poručice Bienová?“

Tolliver: „Odletěla s transportérem, pane.“

„Proč?“

„Minulý týden jsem vám dával rozpis dovolených. Sám jste ho schválil.“

Po večeři jsem znovu vyrazil do chodeb, protože jsem nikde neměl stání. Sandra Ekritová a praporčík Anton Thayer, kteří šli za nějakou pochůzkou, ustoupili stranou a salutovali, dokud jsem nepřešel. S rukama v kapsách jsem se loudal dál.

Zahnul jsem a vkročil do servisní chodby. Vedla... kam? Do prádelny? Ta mě nezajímala. V polovině chodby jsem se vydal dolů po schodišti. Zavedlo mě hluboko do útrob základny, na servisní úroveň, kde bydleli technici a námořníci obsluhující naše strojní zařízení.

Obešel jsem komoru gravitronů, kde dnem i nocí držel jeden technik hlídku, a zamířil namísto toho k fúznímu velínu. Seděl tam znuděný technik a četl si holo. Nezáleželo na tom; naše elektrárna byla plně automatizovaná a jeho hlídka představovala jednu zoufalou nudu.

Vyskočil do pozoru.

„Pokračujte.“

„Rozkaz, pane. Můžu pro vás něco udělat?“

„Ne.“ Ukázal jsem na politou palubu. „Co je to, rozlitá káva? Ať to někdo uklidí.“ Možná bych měl zavést inspekce nejen pro kadety, ale i pro posádku.

„Rozkaz, pane.“

Vystoupil jsem po schodišti zpátky na hlavní úroveň a šel do své kajuty spát.

+ + + + +

O několik večerů později jsem seděl ve své kanceláři a procházel zprávy na svém terminálu. Hlášení z Portsmouthu: Ubytovatel Serenco se přiznal, že rozkradl víc než sto tisíc unidolarů, a byl předán k procesu. Žádná zmínka o příbuzenském vztahu se senátorem Wyvernem; to byla zřejmě součást dohody s Bolandem. Povzdechl jsem a snažil se na to nemyslet.

Memorandum z Admirality: Kňouravá bomba byla předána technickému odboru k předběžným návrhům. Aspoň že se už kolečka dala do pohybu, i když pomalu. Další zpráva: Kapitán Pritcher byl jmenován šéfem protokolu na Admiralitě, čímž spadal přímo pod admirála Duhaneyho. Kapitán Tenere, Adamův otec, převezme Wellington.

Vzkaz od Eddieho jsem si přečetl dvakrát. Annie už zase jí. Našel v kůlně mé staré kolo, opravil ho a další, pevnější, si koupil pro sebe. Jezdí teď na nich s Annie každý den do města nakupovat.

Díky, Pane. Aspoň tohle že se daří.

Kyle Drew zaklepal a ostýchavě vstoupil do mé kanceláře. „Neruším, pane?“

„Když jsem sám, tak ne, to přece víte.“ V těch pár dnech od našeho posledního rozhovoru jsem své kadety povzbuzoval, aby byli sdílnější, a dařilo se mi neprobodávat je zlým pohledem pokaždé, když se o to pokusili. Pro všechny to byla trapná situace. Podíval jsem se na hodinky. „Není už skoro čas na spaní?“

„Ano, pane.“ Hlas mu přeskočil a on se zarděl. „Ještě mi na zítřek zbylo pár problémů z techniky. Můžu si je dodělat tady?“

„Potichu.“ Po chvilce jsem dodal: „Leda byste potřeboval pomoci.“

„Rozkaz, pane.“

Prošel jsem několik dalších souborů a Kyle pilně ťukal do svého holá. „Proč tady, a ne v ložnici?“ zeptal jsem se.

„Půjdu pryč, jestli chcete. Já jen...“ Zarděl se. „Ono tam teď není moc příjemně. Co jsme přidělení k vám.“

Mělo mě to napadnout. Tím, že jsem si ty tři vzal pod křídlo, udělal jsem z nich psance. No, ale pořád to bylo lepší než je vyhodit, což byla jediná alternativa.

Nalil jsem si novou kávu a vrátil se ke svým zprávám. Po chvíli jsem si všiml, že chlapec všelijak přehazuje nohy a něco si bručí.

„Potřebujete na záchod, kadete?“ zeptal jsem se ostře.

Trhl sebou. „Ne, pane.“

„Tak se přestaňte vrtět.“ Nadiktoval jsem několik poznámek. Budu si muset promluvit s Tolliverem o jmenování nového ubytovatele; kdybych to nechal na Higbeem v personálním, Bůh Pán sám ví, koho by nám poslal.

Kyle Drew povzdechl.

Zavrčel jsem: „Jestli neumíte být zticha, tak zmizte!“

Okamžitě začal sbírat své čipy. „Omlouvám -“

„Nechtě toho.“ Jak Tolliver správně řekl, nedokážu najít správný odstup a udržovat si ho. „Co se děje, Kyle?“

„Omlouvám se, pane. Já to prostě nemůžu pochopit.“ Položil svůj holovid na můj stůl. náklady elektroinženýrství. Ergy a ohmy a watty.“

„Je to dřina.“ Snažil jsem se, aby to znělo soucitně.

„Proč se musíme učit tenhle oblbovák? Ciferníky ve strojovně člověka stejně upozorní, když se něco děje.“ Zadíval se mi do tváře, protože se bál, že zašel příliš daleko.

„Námořnictvo z vás chce mít vzdělaného člověka, ne hlídače ciferníků.“

„Já vím, že watt je jednotka výkonu a značíme ji P a napětí je míra elektromagnetické síly a značíme ho U. Ale všechny ty vzorce... to je na mě moc.“

Usmál jsem se. „To je jednoduché, chlapče. Musíte si

pamatovat jenom dva vzorce. Opakujte po mně: 'Je to jasné, ber kde ber, výkon - to je I na druhou R.'“ Kyle jen zíral, ale poslušně tu říkačku opakoval po mně.

„Víte, že I je proud měřený v ampérech. R je odpor měřený v, ehm, ohmech. No a napětí - U je I krát R. No a z toho už odvodíte i ty ostatní vzorce, ne? I rovná se U lomeno R. R rovná se, ehm, U lomeno I.“ Zastavil jsem se včas, dokud jsem si ještě byl jistý.

Díval se na mě s úžasem. „Jak jste se to naučil, pane?“ Vyhříval jsem se v záři jeho obdivu. „Oni vás ty říkačky už neučí? Vraťte se k těm problémům a podívejte se, jestli byste je teď už nezvládl.“

Jako kadet jsem se celé týdny dřel, abych si zapamatoval nemilosrdné vzorce. O dva roky později, na Hibernii, ošlehaný šéfinženýr McAndrews odhalil mou nevědomost, když jsem měl službu ve strojovně. Při cvičení jsem tak zkazil výpočet fúze, že bychom se ocitli v B'n Aubově zóně, která je tak blízko u Slunce, že žádné plavidlo, ať jakkoli malé, odtud neunikne.

Místo aby mě seřval a poslal zpátky ke knížkám, naučil mě tuhle pomůcku a začal napravovat mé neznalosti. Díky, šéfe.

Nějakou dobu jsme Kyle i já poklidně pracovali na svých úkolech. To přátelské mlčení mě obměkčilo; cítil jsem se uvolněně.

Hubený mladík se protáhl. „Děkuju moc, pane, tohle mi vážně moc pomůže.“ Usmál se, až se jeho vpadlý a bledý obličej skoro rozzářil.

Jeho úleva jako by se přenesla i na mě; cítil jsem, jak se ze mě zvedá břímě. Bylo to, jako bych byl o několik kilo lehčí. „Radši se teď vraťte na ubytovnu, než bude večerka.“ Zvedl jsem šálek s kávou k dalšímu doušku, a vyšplíchl jsem si kouřící nápoj na košili. „Sakra!“

„Rozkaz, pane.“ Kyle vstal. S poplašeným pohledem zamával rukama, aby udržel rovnováhu. „Jé!“

Rozječely se alarmy. Právě ve chvíli, kdy jsem se otočil ke svému terminálu, probral se čítač. „PORUCHA GRAVITRONŮ! ZAHAJUJI ODPOJENÍ SYSTÉMU! ENERGIE VYPNUTA!“

Tohle vypadalo zle.

Popadl jsem interkom. „Uzavřete všechny bezpečnostní dveře! Všichni připravit k oblečení skafandrů! Tollivere, Thorne, do kanceláře velitele!“

„ODPOJENÍ SYSTÉMU DOKONČENO? V CELÉ ZÁKLADNĚ JE NYNÍ POUZE LUNÁRNÍ GRAVITACE. ZAHAJUJI DIAGNOSTICKÉ TESTY!“

„Co to sakra je!“ Vyskočil jsem a praštil se o strop do hlavy. Sletěl jsem zpátky ke stolu a podařilo se mi zachytit. Kyle Drew jen zíral s otevřenou pusou.

Panel interkomu se rozsvítil jako vánoční stromeček. Třel jsem si bolavé čelo.

Jeffrey Thorne strčil hlavu do mé kanceláře. Se širokým úsměvem vešel oním širokým kolébavým krokem, typickým pro lunární gravitaci. „Dokázali to!“ volal nadšeně.

„Co dokázali? Kdo?“

„Praporčíci se konečně dostali ke gravitronům!“ Oči mu zářily.

„To je nesmysl, nikdy přece...“ Natáhl jsem se po terminálu a stiskl interkom. „Velín gravitronů!“ Čekal jsem.

Zaklepání. Tolliver, opatrným lunárním krokem. Seržantka Kina Obutuová mu byla v patách.

„Roky jsme to zkoušeli, všichni!“ Thorne byl vzrušením celý zrudlý. „Konečně to dokázali!“

Kyle Drew se rozzářil.

Mizerové. Zamračil jsem se. „Kadete, zpátky na ubytovnu.“

„Rozkaz -“ Tolliver ho zarazil. „Nemůže, pane. Nechal jste všechny dveře zavřít. Trvalo mi celou věčnost, než jsem vyťukal všechny kódy.“

„No dob-“

Zabzučel interkom. „Hlásí se technik gravitronů Siever, pane. Jsem zrovna v elektrostanici. Ti parchanti mi překódovali dveře. Nemůžu dovnitř!“

„Co se stalo?“

„Přišel kadet se vzkazem. Interkom ve strojovně nefungoval, a já jsem měl jít pomoci -“

„Jak vypadal?“

„Dlouhé světlé vlasy, ježaté obočí, jak to mám vědět? Všichni jsou stejní!“

Seržantka Obutuová zabručela: „Paruka? Nikdo z nich dlouhé vlasy nemá.“

„Pane, i když se dostanu dovnitř, bude trvat dobře hodinu, než se restartuje -“

Zavrčel jsem: „Ať vám údržba ty dveře odřízne. A ty zatracené gravitrony koukejte rozběhnout!“

Divoce jsem šťouchl do tlačítka interkomu.

„Tady seržant Radz, pane. Nemáme ener-“

„Já vím, sakra!“ Otočil jsem se k Thornovi a málem jsem přitom vyletěl z křesla. „Zjistěte, kdo to provedl! Seřezat a vyhodit!“

„Dovolte mi, prosím, použít vlastní úsudek. Já to vyřídím.“ Thorne mluvil vážně.

„Ne, tentokrát ne. Pošlete je domů! Nebo ještě líp, pošlete je před vojenský soud!“ Vstal jsem a chtěl začít přecházet, ale rozmyslel jsem si to.

Paní Obutuová si odkašlala. „Byl to jenom vtip, pane.“

„Jenom -“ Zuřivě jsem se rozhlížel po poplašných světýlkách. Bůh Pán ví, kolik škody natropili. Ještě že to bylo pozdě večer. Takhle jsem se jen polil kávou a ještě teď jsem nemohl vstát, aniž bych riskoval balistický let. Taková drzost, plížit se po chodbách, kam nesmějí, a způsobit takový zmatek. Když já jsem byl v jejich věku, nikdy by mě ani nenapadlo - nenapadlo...

Jeff Thorne na mě upřeně hleděl. Když si byl jistý, že se Kyle dívá jinam, mrknul na mě.

Po chvilce mi zaškubalo v koutcích úst. „No dobře, Thorne, vyřiďte to, jak uznáte za vhodné.“ Doufám, že bude mít aspoň dost rozumu, aby použil rákosku, když nic jiného. Bez ohledu na to, jak dávno vytoužený triumf to byl, praporčíci musejí vědět, že za všechno se platí.

Otočil jsem se k Tolliverovi. „Dneska bude v ubytovnách chaos. Polštářové bitvy nebo ještě něco horšího. Řekněte seržantům, ať to přehlédnou.“ Na jeho překvapení jsem jen pokrčil rameny. „V celé historii Akademie se ještě nikdy žádný praporčík ke gravitronům nedostal. Tak je nechte slavit.“

Kyle Drew se usmíval jako idiot. Obořil jsem se na něj: „Ne aby vás něco takového napadlo! To není legrace.“

Skutečně nebyla. Ale ani lunární gravitace nemohla vysvětlit, jak lehce jsem se náhle cítil.

+ + + + +

„Opravdu musím protestovat.“ Ardwell Crossburn nasadil ten zatvrzelý výraz, který jsem tak dobře znal. „Způsobili obrovské škody. Gravitrony jsme rozběhli teprve-“

„A jak to?“ přerušil jsem ho. Crossburn byl důstojník zodpovědný za údržbu, a po smrti poručíka Sleaka převzal i zodpovědnost za systémy. A jak se zdálo, bral ji až příliš vážně.

Jeff Thorne na opačném konci konferenčního stolu obrátil oči v sloup. Tolliver se tvářil vážně.

„Technici museli prořezat dveře, jak sám víte. Což znamená celý nový dveřní panel, a ten není levný. Pak museli rozluštit hesla gravitronů, která ti zločinci změnili. Šokuje mě, že mi Thorne nechce říct, kdo to byl.“ Crossburn je hlupák; stačilo by mu všimnout si, kteří tři praporčíci teď chodí nápadně ztuhle.

Crossburn zrudl. „Je to krajně podivné, že dovolíte, aby jim to prošlo. Musím říct, že je to skutečně krajně -“

Vyletěl jsem. „Musíte říct? Vy se mě opovažujete kritizovat?“

„Vůbec ne. Ta poznámka byla, ehm, soukromého rázu.“ Pokračoval uraženým hlasem: „Nebudu o tom mluvit, když na tom trváte. Ale moje rada zní, abyste pachatele vyhodil od námořnictva, ať je to kdo je to, dřív než se o tom příští týden dozví Komise pro námořní zá-“

Praštil jsem holovidem o stůl. Rozbitá plochá čočka se rozlétla po palubě. „Pane Crossburne, sbalte si věci! Nechci vás na základně vidět už ani den!“

Crossburn se zatvářil potměšile. „Beze mě nebudete mít dost důstojníků na pět set kadetů. Pan Kearsey v tomto smyslu vydal interní předpis. Ostatně v Devonu nejsem potřeba a moje povinnosti tady -“

„Vaše povinnosti převezme Jeff Thorne. Do Devonu

nejezděte. Hlaste se u kapitána Higbeeho na personálním.“

„A co chcete, abych mu řekl? Všechno, co vím?“ Crossburnovi už bylo všechno jedno.

Z mého hlasu čišel mráz. „Řekněte mu, že už nejste zaměstnán v Námořní akademii. Ven! Okamžitě, než zavolám pana Tenereho, aby vám pomohl!“ Adam si nedávno vyzkoušel v praxi odstraňování nepohodlných nadřízených. Pochybuji, že by ještě někdy dostal nějaké přidělení, kdybych dopustil, aby se mu to objevilo v osobních záznamech.

Crossburn sekl svými poznámkami o stůl. „O tomhle ještě uslyšíte, pane. Ještě jsem neskončil-“ Všiml si, jak se tvářím, a prchnul.

Chvilku bylo ticho.

„Velmi poučné, pane. Musím si tuhle techniku zapamatovat, až příště některý praporčík -“

„Edgare, sklapněte!“ Je skutečně nemožný; proč to snáším?

Jeff Thorne se žalobným tónem optal: „A co vlastně dělá systémový a údržbový důstojník?“

Zavrčel jsem: „Někde tu bude manuál. Přečtěte si ho.“

Tolliver se do toho ochotně vložil: „Jeho hlavní povinnost je nepustit praporčíky ke gra-“

„EDGARE!“

„Ano, pane. Tak se asi vrátíme k práci.“ Zahleděl se do svých poznámek, zatímco já jsem dusal po kajutě, abych se trochu uklidnil. Pak řekl: „Váš bývalý spolupracovník Crossburn správně upozornil na jednu věc. Každoroční návštěva komise je už příští týden. Budou očekávat náležitě luxusní zacházení jako vždycky.“

Zastavil jsem se. „Jak to?“

„Jeden z asistentů pana Duhaneyho mi v tom vyšel velice vstříc. Především jim budeme servírovat slušné jídlo. Pravé steaky, ne syntetické.“

„Postarejte se o to.“ Myslí jsem byl ještě u Crossburna. Měl jsem se ho zbavit už před několika měsíci. Díky Bohu, že jsem to udělal aspoň teď, než stačil přepadnout některého senátora s tím svým všudypřítomným černým notýskem.

„Objednám taky nějaké exotičtější ovoce a zeleninu.

Samozřejmě jen pro stoly hostů.“

Špatný příklad pro kadety; v námořnictvu jedí všichni stejně bez ohledu na hodnost. Ale s tím se nedá nic dělat. Duhaneyho by ranila mrtvice, kdybych okolo námořní komise náležitě netancoval.

„A víno. Můžu -“

„Ne.“ Znovu jsem se vydal na svou nekonečnou pouť tam a zpátky.

„Rozkaz, pane. Ti senátoři schvalují náš rozpočet. Jen ať pěkně zůstanou žízniví.“

Zavrčel jsem: „Jestli se jim to nelíbí, tak ať zůstanou doma. Žádné víno.“

„Jeffe, pomozte mi, už má zase tu svou náladu. Pane, jde jen o týden...“ Tolliver si udělal poznámku. „Já po tu dobu můžu bydlet s panem Thornem; paní Bienová se může přestěhovat na ubikaci. Tak se uvolní dost kajut pro všechny, pokud do svého apartmá nastěhujete dva hosty, jako to dělal velitel Kearsey.“

Jen osm senátorů. Ale to ještě nepočítáme tu spoustu jejich poskoků. Budeme muset přestěhovat i některé techniky, aby se uvolnilo dost místa v podpalubí. Nepříjemné, ale...

„Letos s sebou jen čtyři berou rodiny. Zařídím, aby se praporčíci postarali o děti. Můžou -“

„Ne!“

„Prosím, pane?“

„Tohle není Sheraton Lunapolis! Žádné děti!“

„Mějte rozum. Nemůžete jim diktovat, koho smějí a nesmějí -“

„Kdo tomu tady velí?“ Padl jsem do křesla.

„Tím si nejsem úplně jistý, pane.“ Tolliver se na mě vážně díval. „Napovíte nám, pane?“

Jeff Thorne zasáhl, než jsem stačil vybuchnout. „Mně nevadí se přestěhovat, pane. Je v zájmu všech, aby byla komise spokojená.“

Zlověstně jsem se mračil na svůj rozbitý holovid. Četl jsem si na něm, když jsem byl ještě kadet. „Neudělám tady z toho kůlničku na dříví kvůli bandě politiků a jejich rodin! Zrušte tu návštěvu!“ Začal jsem sbírat u koberce střípky čočky.

Tolliver se opřel a založil si ruce na prsou. „Ne, tohle skutečně udělat nemůžete, to sám dobře víte. Možná bychom si mohli dát přestávku na oběd?“

„Nejednejte se mnou jako - sakra!“ Sál jsem si rozříznutý prst, z kterého prýštila krev. „Nechte to ukli-“ Zhluboka jsem se nadechl. „No dobře, tak ať přijedou. Ale žádné speciální jídlo, nakrmíme je ze svých zásob.“

„Rozkaz, pane,“ řekl Tolliver rezignovaně.

Zabalil jsem si prst do kapesníku a tiše jsem přitom nadával. Moji důstojníci i já se budeme stěhovat, časový plán je v troskách...

Ne, to nedovolím. „A vy zůstanete ve vlastních kajutách.“

„Ale to budeme mít o šest míst méně, pane.“

„O osm. Já neberu nájemníky.“ Chvilku jsem si vychutnával jeho překvapení. „Pošlete ubytovnu Krane na výcvikovou stanici o týden dřív. Tím se uvolní třicet míst.“

Tolliver vytřeštil oči. „V ubytovně? Nemůžeme ubytovat manželky a děti a poradce ve společné kajutě!“

„V námořnictvu to tak prostě je. My to tak děláme pořád.“ Otevřel jsem dveře.

„Oni přece nejsou -“

Přerušil jsem ho sladce: „Ale vždyť to je předmětem jejich inspekce, ne?“

+ + + + +

Do večeře jsem se uklidnil, ale i když jsem o tom znova přemýšlel, rozhodl jsem se nechat to tak, jak to bylo. Politické návštěvy v Devonu byla jedna věc, i když nevítaná. Ale senátorské návštěvy na Odvrácené byly příliš rušivé, rozpočet nerozpočet. Třeba je moje jednání napříště odradí. Pro jistotu jsem ale varoval Tollivera, aby se o našem novém uspořádání nezmiňoval před nikým z kanceláře admirála Duhaneyho.

Během příštího týdne jsem se ponořil do papírování.

Musel jsem napsat doporučení pro seznam absolventů, schválit objednávky zásob, připravit nový program inventarizace, aby se podobná zpronevěra jako se Serencem už

nemohla opakovat. Večer jsem občas volal do Cardiffu. Annie byla zřejmě v pořádku, ale daleko.

Den před tím, než měla komise dorazit, jsem promluvil ke kadetům, kteří měli odletět na výcvikovou stanici. Měl jsem v úmyslu vrýt jim do mozku potřebu opatrnosti, a přitom nevyhrazovat strašlivými následky pro případ, že něco provedou. Nechtěl jsem mít na svědomí žádné další mrtvé, a když nám teď budou senátoři koukat přes rameno, byla by jakákoli nehoda politickou katastrofou.

Nejsem si jistý, jestli mě slyšeli, ale přinejmenším neusnuli.

Tolliver a já jsme se vraceli od hlavní přechodové komory.

„Poslal jste někoho uklidit tu ubytovnu?“

„Pana Diega se dvěma námořníky. Ale ani to není potřeba.“

Zachmuřeně jsem kývl. Seržant Radz by nepřipustil, aby po jeho svěřencích nezůstala ubytovna dokonale čistá.

Začínal jsem pochybovat o správnosti svého rozhodnutí ubytovat delegaci v Krane. Rozhodl jsem se, že si to ještě rozmyslím, i když kdybych teď změnil rozkaz, vypadalo by to, že nevím, co chci.

Ráno mě zaměstnala smršť hlášení, která bylo třeba odeslat. Kolem poledne dorazil raketoplán U.N.A.F. se senátory na palubě, a kostky byly vrženy.

Shromáždil jsem své důstojníky, okázale uvítal členy delegace u přechodové komory a pak jsem je svěřil Tolliverovi, aby jim ukázal ubytování. Zbytek odpoledne se mi podařilo být příliš zaneprázdněn, než abych se mohl s návštěvníky setkat.

Kevin Arnweil mě dohonil cestou na večeři. „Dobrý večer, pane. Dodělal jsem tu trigonometrii, na které jsme včera večer pracovali.“

„To je dobře.“

„Pan Sties říkal, že je výborná. Mám mu říct, že půl té známky patří vám?“ No vida. Ten chlapec má smysl pro humor. Kdybych se nepřinutil chovat se ke svým speciálním svěřencům uvolněněji, ani bych se to nedozvěděl.

„Ne, díky. Nijak netoužím po tom, být příští rok půl-praporčíkem.“

Kevin se potěšené rozzářil. Bodlo mě u srdce; každé laskavé

slovo ode mne pro tyhle osamělé chlapce tolik znamenalo.

„Pane, říká se, že necháte tátu Robbieho Bolanda spát v ubytovně."

Zahnuli jsme do hlavní chodby. „Je na tom něco špatného?"

Rychle odpověděl: „Ne, ne, pane. Ubytovna je - fajn."

„Dobře." Když jsme vkročili do jídelny, zvolal jsem: „Posaďte se."

Kadeti z Krane normálně seděli vzadu, ale pro delegaci jsem nechal jejich opuštěné stoly přesunout blíž dopředu. Dnes a po zbytek týdne budeme já i moji důstojníci jíst se senátory. Thorne varoval praporčíky, aby se chovali, jak nejlépe dovedou.

Zhluboka jsem se nadechl, nasadil úsměv na uvítanou a došel k dlouhému stolu. „Dobrý večer. Omlouvám se, že jsem se vám dnes nemohl věnovat."

Nepřátelské výrazy od mužů i od žen. „Víte, kam nám odnesli věci?" Senátorka Dorothy Wadeová z Ontaria. „Celé odpoledne jsem se vás snažila sehnat!"

„Stalo se něco, paní senátorko?" zeptal jsem se nevinně.

„Naše pokoje. Ten váš idiot poručík -" Tolliver na druhém konci stolu předstíral, že nic neslyšel. „- nás omylem odvedl na ubytovnu." Vedle ní sedící poradce to poslouchal se škodolibým uspokojením.

Johan Stritz zrudl; rychle si přikryl ústa ubrouskem. Na okamžik jsem zpanikařil. Jestli se pozvrací před – pak jsem si všiml, že se mu otřásají ramena. Kyle Drew ho naléhavě šťouchl do žeber.

Zašel jsem příliš daleko; dokonce i moji kadeti se mí smějí. Lepší bude dát senátorům takové kajuty, jaké si zaslouží, i kdyby to mělo znamenat z minuty na minutu vyhodit mé důstojníky. Můžu to svést na Tollivera; jemu to vadit nebude. „Omlouvám se, celé odpoledne jsem musel -"

Senátor Mijemkin odložil vidličku. „Opravdu, pane Seaforte, někdo udělal chybu. Nacpali nás do -"

Paní Wadeová ho ostře přerušila: „Není tam dokonce ani zásuvka na velkou holobrazovku!"

Mijemkin se k ní otočil a mírně řekl: „Dorothy, já to vyřídím, když do-"

Nenechala ho domluvit. „A ty záchody! To je strašné!“

Zarazil jsem se. „Nejsou čisté?“ Tady budou padat hlavy.

„A co to s tím má co společného? Vždyť jsou to kóje v řadě vedle sebe! To je urážka!“

Co jsem to provedl? Budu jim okamžitě muset dát lepší ubytování. „Paní Wadeová, prosím, neberte to jako urážku. Záchody v Krane jsou stejné jako ve všech ubytovnách kadetů. Změním -“

Její ostrý hlas řinčel celou jídelnou: „To je tak pro zvířata a tranďáky! My jsme slušní lidé!“

Jídelna naprosto znehybněla. Pomalu jsem poskládal ubrousek. „Velice mě mrzí, že vám ubytování nevyhovuje, madam.“ Tolliver zachytil můj pohled, jako by mi chtěl připomenout, že mě varoval.

Vzhledem k tomu hrobovému tichu se budu muset znemožnit veřejně. Přejel jsem pohledem po jídelně. Kadeti vůbec nevnímali vražedné pohledy svých seržantů a seděli otočení tak, aby co nejlépe viděli. V jejich tvářích bylo vidět zvláštní výrazy. Zahanbení. Rozpaky.

Ne, hněv.

Zklamal jsem je; nemyslel jsem na ně.

Vstal jsem a promluvil tak hlasitě, aby to bylo slyšet všude. „Je mi líto, že tady na Odvrácené straně nemáme ubytování přiměřené vašemu postavení. Je jasné, že nemůžete...“ Znovu jsem se rozhlédl po řadách kadetů a došla mi řeč.

Jejich hněv byl namířen na ni, ne na mě.

Tranďáci? Zvířata? Jak bych mohl souhlasit s jejími urážkami před všemi těmi vydrhnutými a nažehlenými mladíky a dívkami? Říkali jsme jim znova a znova, že žít takhle společně bez kouska soukromí je čest. Slova, která použila paní Wadeová, dopadala právě tak na ně jako na mě.

Pevným tónem jsem pokračoval: „Ložnice Krane je jediné ubytování, které máme k dispozici. Naši kadeti považují za čest, když jsou přiděleni do ní nebo do kterékoli jiné ubytovny na Odvrácené straně. Umíte si představit, kolik úsilí je stálo, aby -“ Zbytek jsem spolkl. Jak můžou tihle lidé vědět něco o tradicích Akademie? „Ovšem jedno řešení by tu bylo.“

Richard Boland si odkašlal. „Co pro nás můžete udělat?“

„Připravím vám raketoplán, pane senátore. Každý, pro koho je naše ubytování nepřijatelné, může ještě dnes odletět do Lunapolis.“ Tolliver složil hlavu do dlaní.

„Ale inspek-“

„Setkáme se na pevnině, až se najde čas v mém programu. Pokud vím, kolem základny v Devonu jsou prvotřídní hotely.“ Odhodil jsem ubrousek. „Myslím, že nemám hlad, a mám nutnou práci. Omluvte mě laskavě.“ Vykráčel jsem z jídelny.

Interkom jsem odpojil, dveře do kanceláře zavřel. Chodil jsem po kajutě tam a zpátky, čím dál nešťastnější. Copak jsem se nemohl ovládnout aspoň jednou? Duhaney mě přinejlepším vyhodí z funkce velitele ještě dnes večer, jen co ho rozzuření senátoři seženou. Už teď mě nesnáší pro ty rozhovory, které jsem poskytl na palubě Wellingtonu.

Co za to zaplatím já osobně, to mi starosti nedělalo; aspoň teď budu moci odjet domů do Cardiffu. Ale můj výbuch bude mít nepředstavitelné následky pro Akademii a mé kadety. Napadlo mě, jestli je můj nástupce kdy dokáže odstranit.

Zaklepání. Seržantka Obutuová.

„Žádné hovory, žádné vyrušování!“

„Ano, ale pan Tolliver říkal - rozkaz, pane.“

Začal jsem zase přecházet, odkopl jsem z cesty židli. Zvířata. Tranďáci. No a co, že mě provokovala? Copak jsem se ze šikany v ubikaci nenaučil snášet horší věci?

Další zaklepání. „Seržantko, jestli se ještě jednou - aha, to jste vy.“ Johan Stritz.

„Promiňte, pane. Včera jste říkal, že si sem mám přijít řešit úkoly z navigace...“

„Jděte pryč. Nemám čas na -“ Ne, ty pitomče. „Johane, to jsem neměl. Sedněte si a pracujte.“

„Rozkaz, pane.“ Vzal si židli a zapnul holovid. Já jsem se zase vydal na pochod.

„Měl jste je vidět, když jste odešel, pane. Ti byli -“

„Starejte se o svoje věci.“ Rázoval jsem po kanceláři a pro sebe si bručel. Když do rána nebudu brát hovory, Duhaney mi nebude moci dřív sdělit, že jsem tady skončil. V noci nenápadně

zmizím dolů do Devonu ve zbylém raketoplánu. Aspoň se nebudu muset dívat, jak si senátoři mnou ruce nad svým triumfem.

Mohl jsem si dost dobře představit, co o mně říkali.

Ne, mohl jsem víc než to. „Povězte mi to.“

Nadšeně odložil holovid. „Ta baba Wadeová -“ Všiml si, jak se tvářím, a opravil se. „Promiňte, chci říct paní Wadeová. Říkala, že jste vylízaný svalovec, kterému dělá dobře, když může ponižovat lidi lepší, než je sám. A senátor Mijemkin říkal, že jste bezzásadový -“

Další zaklepání. Rozrazil jsem dveře. „Kolikrát mám říkat -“

Jeff Thorne. „Ano, já vím, že vás nemá nikdo rušit, ale tohle nemůže počkat.“

„Řekněte jim všem, ať táhnou do pekel horoucích! Mně je úplně jedno, co zase chtějí!“

Chvíli na mě nechápavě zíral, a pak mu to došlo. „Politikové? Ne, tohle je vážnější.“

„To ať vyřídí nový velitel.“ Neochotně jsem ustoupil stranou, aby mohl projít. „Tak rychle.“

„Myslím, že Stritz by u toho být neměl.“

„Vyklopte to!“

„Rozkaz, pane. Líbit se vám to nebude. Olvira našel dva kadety z druhého ročníku -“ Zdálo se, že neví, jak dál. „Promiňte. Píchali spolu.“

„To se občas stává.“ Arlene Sandersová mi to říkala tenkrát dávno v Lunapolis.

„Pane, oni jsou oba z jeho ubytovny.“

Zděšeně jsem opakoval: „Oba z jedné ubytovny? Druhové?“

„Ano, pane. Tanya Guevirová a ten mladý Chambers.“ Viděl můj výraz a rychle pokračoval: „Já vím, já si o tom myslím totéž. Čekají teď před mojí kajutou, ale myslel jsem si, že tohle už stojí za návštěvu u vás.“

„Ani se neobtěžujte! Ještě dnes je pošlete domů!“

„Pane, to je až krajní řešení. Oni -“

„Vyhodit!“

Jeho tón byl trpělivý. „Je to morálně odpudivé, ale -“

„Sakra, jak by mohli praporčíci spolu žít v ubikaci, když by

neustále všichni přemýšleli, kdo s kým píchá! Hnus! Zavolejte pilota, ať připraví raketoplán. Oba tady skončili.“

„Ale -“

Zavrčel jsem: „Neumíte splnit jednoduchý rozkaz?“

„Ano, pane. Rozkaz, pane. Ale rád bych, kdybyste mě nejdřív chvilku poslouchal.“

„Už ať -“ Sáhl jsem do svého nitra a vyhrabal poslední zbytečky sebeovládání. „No tak dobře.“

„Děkuji. Oba víme, že je to nesprávné. Ale to je právě musíme naučit. Postarám se o to, aby nikoho z nich už ani ve snu nenapadlo vyspat se s druhem. To vám slibuju.“

„Druhové! To je jako sourozenci, sakra.“ Nešlo jen o to, že ten sex byl morálně odpudivý. Naši kadeti se museli naučit, že námořnictvo je jako jedna rodina, a s bratrem člověk prostě nepíchá. Vzpomněl jsem si na Arlene a zalila mě horká vlna zahanbení. Zamračil jsem se na Stritze. „Na co koukáte?“

Popadl svůj holovid. „Na nic, pane.“

Thorne čekal.

Povzdechl jsem. „Nechci je vidět. Ale ať to stojí za to, Jeffe. Postarejte se, aby si týden nesedli.“

„Rozkaz, pane. Děkuju, že jste změnil názor.“ Zasalutoval a zmizel, než jsem si to mohl rozmyslet.

Udělal jsem z Akademie blázinec. Kadeti si to rozdávají na chodbách, v ubytovně Krane řádí parta vzteklých senátorů, všichni včetně mě diskutují o rozkazech a já se připravuji vyklidit stůl, zatímco kadet, který už měl dávno vyletět, sedí někde, kde nemá co dělat, a předstírá, že se učí.

Právo a řád.

Ušklíbl jsem se. Aspoň že Ardwell Crossburn je pryč. Z toho jeho černého sešitku by se kouřilo, než by do něj zapsal všechno, co se tady dnes stalo.

Další zaklepání. Prudce jsem se obrátil a hledal něco, čím bych mohl hodit. Kina Obutuová. „Já vím, pane, ale mám tam senátora Bolanda. Určitě s ním nechcete...“

„No dobře, přepojte ho.“ Sáhl jsem po interkomu.

„On je tu osobně.“ Poodstoupila.

„No?“ Na zdvořilost bylo už pozdě.

„Hlasování dopadlo pět ku třem, kapitáne. Zůstaneme.“ Podíval se na Stritze, ale zřejmě mu jeho přítomnost nevadila. Pozvedl obočí. „Vaše neobvyklá pohostinnost je... osvěžující.“

Jeho suchý humor uklidnil můj vztek. Nevěděl jsem, co mám říct. Došel jsem ke svému stolu a složil hlavu do dlaní. Mám se smát nebo plakat? Možná oboje. „Pane senátore, všechno se... mi trochu vymklo z rukou.“

„Ano? U vás si nikdy nejsem jistý.“ Sedl si. „Moje kolegyně je poněkud nesnášenlivá.“

„Vytočila mě, ale vina je na mé straně. Můj nástupce všechno určitě zase uklidní.“

„Myslíte, až se Duhaney dozví, co jste udělal? Právě proto jsem vlastně tady. Delegovali mě, abych mu jménem nás všech zavolal.“

„Paní Obutuová má interkom na stole.“

Boland si založil ruce za hlavou. „Myslím, že linka je obsazená. Vlastně určitě je obsazená. Zítra nechám Duhaneymu vzkaz. To by je mělo na pár dní uklidnit.“ Svižně se zvedl. „Kráva pitomá.“ Zastavil se u dveří. „Mimochodem, ještě něco.“

Sklapl jsem otevřenou pusu. „Ano?“

„Jednou jsem vám říkal, že by se mi bylo líbilo sloužit v námořnictvu, kdybych se nedal na politiku. Je tohle váš způsob, jak mi dát příležitost?“

Hledal jsem nějakou odpověď, ale on už byl pryč.

Kyle Drew a Johan Stritz vesele nakráčeli do mé kanceláře, tváře zardělé. Stritz mi nonšalantně zasalutoval. „Můžu se posadit? Ti jsou horší než zobáci, pane. Oba dva jsme měli co dělat, abychom nacpali pana Mijemkina do skafandru. Kyle si na něj skoro musel sednout.“

Usmál jsem se. V těch dvou dnech, co jsem si z naší veledůležité návštěvy nadělal smrtelné nepřátele, jsem oběma kadetům přikázal, aby je pomohli doprovázet po základně. Poradci a senátoři se v našem bludišti neustále ztráceli.

Zadíval jsem se Johanovi do zrůžovělé tváře. Chlapec se začínal sbírat. Včera se spřátelil s dvojčaty senátora Rudolpha. Drze zaklepal na dveře ubikace a žádal o povolení, aby se obě dívky mohly podívat dovnitř, protože věděl, že vzteklí

praporčíci mu nemůžou vyčítat, že plní své oficiální povinnosti. Dnes byly obě dívky zřejmě spolu se svými rodiči a ostatními členy skupiny venku, na odvážné padesátimetrové procházce ke Skořepině. Thorne a Tolliver se postarají, aby se jim nic nestalo.

Od Duhaneyho pořád nic. Vzkaz senátora Bolanda se nejspíš někde zasekl, pokud ho vůbec poslal.

Kyle zaváhal. „Pane, měl byste dneska večer čas pomoci mi s řády? Poprosil bych pana Keena, ale ten má plné ruce práce se senátory.“

Poklepal jsem na prázdnou židli u svého stolu. „Teď se to hodí líp, Drewe.“ Povzdechl jsem. Dokonce i v mé privátní pracovně se ti kluci začínali cítit příliš jako doma.

A co hůř, začínal jsem je mít rád.

21.

Právě jsem instruoval poručici Ngu Bienovou o systémech a údržbě, když zaklepala seržantka Obutuová. „Pane, volá admirál.“

Za celý týden od chvíle, kdy Komise pro námořní záležitosti odjela, se nikdo neozval. Kdyby mě Duhaney chtěl trestat, nečekal by přece tak dlouho.

„Dobře.“ Připravený na všechno jsem zvedl interkom.

„Seaforte?“ Jeho hlas zněl žoviálně. „Higbee si už zase stěžoval. Nějaký Crossburn. Vyhodil jste ho bez schválení.“

„Já toho dělám hodně bez schválení.“ On by to přece měl vědět líp než já.

„Ano, ale to nemáte přiznávat. Nechám ho zatím tady na štábu.“

Bože dobrý. Stvořil jsem monstrum.

„Poslyšte, omlouvám se za ty svoje poznámky o vás jako politikovi. Jak to vypadá, vy jste ještě lepší, než jsem si uvědomoval dokonce i já.“

„O čem to mluvíte?“

„O komisi, Seaforte. Víte přece, jaký dojem jste na ně udělal.“

Polkl jsem. „Ano, pane, omlou-“

„Boland se doslova rozplýval. Nechat je účastnit se lekcí, to byl mistrovský tah. A kdo to byl, kdo je celé dopoledne honil na dělostřeleckém simulátoru v boji proti rybám, vy?“ Ne, to byl Olvira. „Mijemkin říkal, že nikdy v životě nebyl tak unavený, ale konečně pochopil, proč bereme všechna cvičení tak vážně.“

Díval jsem se na interkom, jako bych viděl hada. „Pane, ehm, děláte si ze mě legraci? Copak oni -“

„Ukázali mi předběžný návrh. Vypadá to, že letos poprvé za mnoho let dostaneme výrazné zvýšení rozpočtu. Jeden hlas proti, ale přehlasovali ji sedm k jedné. Dokonce nám v příštím roce dají i fondy na vylepšení ubytoven.“

„Ubytovny jsou docela -“

„Musím běžet, Seaforte, mám zase nějakou zbytečnou ceremonii na U.N.A.F.“

Vyhrkl jsem: „Pane, co ta kňouravá bomba, kterou jsem -“

„Všechno běží, veliteli. Dobrá práce.“ Zavěsil.

Seděl jsem jako omráčený.

Všechno, co jsem se kdy snažil udělat dobře, skončilo špatně.

Bylo tedy jen spravedlivé, aby to, co jsem se snažil udělat špatně, skončilo dobře.

+ + + + +

Rychle jsem se oblékl a vrátil se do své kanceláře, kde na mě čekal seržant Radz. V interkomu říkal, že je to naléhavé. Paní Obutuová, kterou jsem také přivolal, seděla v předpokoji a zívala.

„Co se děje, seržante?“ Pokynul jsem k židli.

„Před několika minutami jsem slyšel přes přepážku nějaký rámus. Je už po půlnoci, všichni by měli spát. Na záchodě jsem našel dva kadety, jak si to rozdávají jako šílenci.“

„Zase už? To je všechny popadla sexuální mánie?“ Jedna odpudivá příhoda byla až dost. „Tentokrát z toho udělám exemplární -“

„Ne, pane, tohle ne. Snažili se jeden druhého zatlouct do paluby. Rvali se jako o život. Jednoho jsem odhodil do půlky ubytovny, toho druhého jsem popadl pod krkem. Je teď v mojí kajutě.“

„Dobrý Bože. O co šlo?“

„To nevím. Přišel jsem za vámi, než jsem se jich vyptal.“ Radz poprvé dal najevo hněv. „Být po mém, pošlu je oba na lavici a teprve pak se jich budu na něco ptát. Ale minule se vám nelíbilo, jak jsem -“

„Tohle si nechte od cesty!“ Vstal jsem a vydal se na pochod jako obvykle. A jak to vypadalo, na pochodu byly i nervy všech okolo. Moje, seržantovy, kadetů. Ale to byla moje chyba; jaký pán, takový krám. „Pošlete je sem. Já si to s nimi vyřídím.“

„Rozkaz, pane.“ Zasalutoval a vykročil ke dveřím.

Zase jsem začal přecházet. V poslední době jsem byl příliš

povolný. Nechal jsem vyváznout ty praporčíky, prominul nedovolený sex, dovoloval jsem Stritzovi a ostatním přehnanou důvěrnost. Je načase přitvrdit -

Zaklepání.

„Dále!“

Dovnitř vkulhal chlapec a postavil se do pozoru, jak nejlépe mohl. Pravé oko měl už tak oteklé, že na ně skoro neviděl; ze rtů mu dosud prýštila krev. „Hlásí se kadet Jerence Branstead, pane.“

„Vy!“

„Ano, pane.“

„Co jste to u všech čertů dělal?“

Zamumlal: „Rval se.“

„Stůjte rovně! Mluvte nahlas!“

„Rozkaz, pane!“ Poslechl, jak nejlépe uměl. „Rvali jsme se.“

„To vidím; kapete mi na palubu krev!“ Olízl si ret. „Pohov, jestli to tak moc bolí.“

„To je dobrý, on mě jenom kopnul do...“

„Kdo? Nebo spíš proč?“

„Kadet Orchard, pane.“ Zaváhal. „Prosím, pane, já bych o tom radši nemluvil.“

„Čtyři důtky, vy drzý -“ Vykročil jsem k rákosce. „Při Bohu Pánu, vy se naučíte poslouchat rozkazy, než s vámi skončím! O co přesně při té výtržnosti šlo?“

„Já - on říkal, že jsem váš - že s vámi...“ Chlapci se chvěl ret a mužně se snažil ovládnout.

Můj hněv se rozplynul. „Klid, chlapče.“ Odvedl jsem ho k pohovce, podal mu svůj kapesník. Když jsme měl pocit, že už je zase schopen mluvit, pobídl jsem ho. „No?“

„Říkal, že jsem se dostal do námořnictva jenom proto, že jsem se... na vás přilepil na Victoru. Jenže on to neřekl přesně takhle.“ Vzlyknul. „Já se snažím, kapitáne Seaforte. Vážně. Že jsem sem přiletěl s vámi, to přece nemá s mými známkami nic společného. Že je to pravda, viďte?“ Pohledem zalétl ke mně. „Zasloužil jsem si je, ne?“

„Samozřejmě.“ Hrdlo se mi svíralo.

„Seržant by mi nedal - totiž kdyby dal, tak by nemělo... být v

námořnictvu by nebylo...“

„Nikdo z instruktorů by si něco takového nedovolil. Kvůli mně ani kvůli nikomu jinému.“

„Ano, pane. Ale někteří kluci po mně kvůli tomu pořád jdou. Dneska už jsem toho měl dost.“

Zavrtěl jsem hlavou. Kdyby nebylo tohohle, našli by si jinou záminku. Vlci vždycky vycítí, kdo je zranitelný.

Nasadil jsem tvrdší tón. „Čekáte ode mě soucit, kadete? Kdepak, něco sice dostanete, ale bude to výprask. Seděl jste celé týdny v kabině a odolával lahvičce oblbováku, a teď se rozsypete jen proto, že o vás nějaký kluk řekne, že jste poskok!“

„Nejenom poskok, on říkal -“ Stiskl rty.

„To je v pořádku, můžete to klidně říct. Že se mnou spíte, předpokládám. Dětské plácání.“

„Jsou to moji druhové!“ Znělo to jako úzkostné volání o pomoc.

„O důvod víc se ovládnout. Jak si proboha myslíte, že zvládnete šikanu v ubikaci, když nedokážete -“

Zabzučel interkom. „Pane, naléhavý hovor z Přístavu Země.“ Seržantka Obutuová.

„Později, teď mám -“

„Kapitáne, vezměte ten interkom!“ Její hlas nepřipouštěl odpor.

Neschopen slova jsem přepnul interkom do reproduktorů. „Ano, co -“

„-HAVÉ HLÁŠENÍ VŠEM LODÍM, VŠEMU PERSONÁLU! OPAKUJI: ZÁKLADNA LUNAPOLIS BYLA BOMBARDOVÁNA, ROZSAH ŠKOD NE-“

„Bože Pane!“ Stál jsem jako přimrazený.

„- ZÁKLADNA ADMIRALITY NEODPOVÍDÁ. DOKY V PŘÍSTAVU ZEMĚ V BEZPROSTŘEDNÍM OHROŽENÍ. NEJMÉNĚ SEDMDESÁT PĚT RYB SE -“

„Kapitán Tsong na Nepřemožitelném. Provádím -“

„- NAŠE LASERY. VŠECHNY LODĚ V DOSAHU, PROSÍM, POMOZTE. JSME -“

„Zmizte z toho kanálu, potřebujeme ho! Dokud se neobnoví

linie velení, mám senioritu já. Všechna plavidla kotvící u Přístavu Země, okamžitě startujte! Přibližně sto ryb defúzovalo nad atmosférou Země!“

Sto? Pane, spas nás. Jestli -

„Pane, mám -“ Jerence byl smrtelně bledý.

„Mlčte!“ Sklonil jsem se k reproduktoru, aby mi nic neuniklo.

„Jak to mám sakra vědět, Wellingtone? Na společenskou návštěvu nepřiletěly, to je jisté. Zaujměte pozici a neplené se na ka-“

„Mayday! U.N.S. Azték! Nemůžeme odrazit útok, prorazily nám trup! Mayday! Koordináty -“

Zasípal jsem: „Jerenci, na ubytovnu! Rychle!“

„Rozkaz, pane!“ Zasalutoval a zmizel.

Přepnul jsem interkom na obecnou frekvenci. „Tollivere! Thorne! Do mé kanceláře, rychle!“

„Nepřemožitelný, tady Gibraltar! Zabili jsme jich šest, ale tucet dalších defúzovalo kolem nás. Blížíme se k Aztékovi, pokusíme se pomoci.“

Interkom zabzučel. Seržantka Obutuová. „Posílám kadeta Orcharda zpátky do ubytovny.“

„Koho? Ano, jistě. Všichni kadeti ať se okamžitě hlásí na ubytovně.“

„Jsou už v posteli, pane. Je hluboká noc.“ Klid jejího hlasu působil, jako by mě pohladila teplá příjemná vlna.

„Dobře. Pošlete sem Tollivera a Thorna. A vy pojďte taky.“ Potřeboval jsem její klid a zdravý rozum. „Někoho pošlete k přistávacímu radaru. Jestli se něco objeví nad námi, spusťte poplach.“

„Rozkaz, pane.“

„Vypněte všechna vnější světla. A žádná aktivní rádiová komunikace.“ Jestli jsme nějakou náhodou unikli pozornosti ryb, bude nejlepší nijak na sebe neupozornit.

Obrátil jsem se k interkomu právě ve chvíli, kdy se otevřely dveře.

„Hlásí se poručík Thorne!“

„Poslouchejte!“

Tolliver bez dechu vběhl dovnitř. „Doufám, že jde o něco důležitého, zdálo se mi o -“

„Ticho, Edgare.“ Přitáhl jsem další židli. Kina Obutuová vešla s šálky a konvicí kávy; Bůh jí žehnej. Nalil jsem si kouřící nápoj a napil se. „Lunapolis se odmlčela. Nemáme centrální velení.“

Tolliver podotkl: „Převezme ho ústředí Spojených národů. Nebo Londýn.“

„Zemáci. My potřebujeme operační.“

Seržantka Obutuová řekla: „Reorganizace možná chvilku potrvá. Londýnská Admiralita obvykle vysílá přes Přístav Země, a jestli stanice čelí soustředěnému útoku...“

Thorne si hryzal klouby. „Co s tím má Admiralita dělat? Bránit se všude najednou nemůžeme.“

„Já vím. Musejí určit -“

„- KOLEM TRUPU! PROPALUJÍ SE DOVNITŘ! JSME VŠICHNI VE SKAFANDRECH A -“

„-fúzujeme do bezpečí. Obnovíme kontakt, jakmile -

„- většina města pod více než dvoumetrovou vrstvou vody. Asteroid zasáhl záliv sedmdesát kilometrů jihovýchodně od Galvestonu. Potřebujeme heli, lékařskou -“

„Dělejte něco!“ Postavil jsem kávu a začal přecházet.

Choulili jsme se u interkomu a katastrofy ničily domovskou soustavu. O pět lodí jsme přišli hned; třináct dalších bylo poškozeno, ale dosud bojovaly. Čtyři řadové lodě byly mimo gravitační pásmo a fúzovaly ze sluneční soustavy.

Ryby se objevovaly v celých hejnech. Podle nesourodých hlášení se domovskou soustavou prohánělo nejméně tři sta ryb. Stanice Přístav Země zoufale bojovala o přežití; kdyby padla, obrovský mezihvězdný obchod Země by zemřel s ní.

Proč ryby ještě nezaútočily na Odvrácenou? Bylo to proto, že tady přistával jen občas nějaký raketoplán bez fúzního pohonu? Díky Bohu Pánu, že Radz a jeho kadeti z Krane se už vrátili z výcvikové stanice.

Zabručel jsem: „Možná by bylo nejlepší, aby si všichni vzali skafandry. Jestli se ryby ukážou...“

„Na radaru není nic," namítl Tolliver.

„Dřív nebo později na nás přijdou. Zlikvidovaly Lunapolis a rojí se kolem stanice."

Kina Obutuová tiše namítla: „Vážně chceme, aby seržanti a praporčíci pomáhali pěti stovkám kadetů každých pár hodin měnit kyslíkové lahve?"

„Tak skafandry bez přileb," navrhl Thorne. „Vyhlaste cvičení. Ať si trénují nasazování a snímání přileb."

Tolliver pozvedl obočí. „Uprostřed noci?"

„Vy jim nehodláte říct, že na nás ryby útočí?"

Namítl jsem: „Nikdo na nás ještě nezaútočil." Byl jsem si ale jistý, že k tomu časem dojde. „Zpanikařili bychom je, Thorne. Jsou to ještě děti."

Tolliver prohlásil: „Kadeti U.N.N.S. dokážou čelit -"

Neurčitě jsem mávl směrem k přepážce. „Patří domů k mámě. Jaké máme právo předstírat, že jsou dospělí a odvézt je z planety jenom proto..." Připadalo mi, že pokračovat by byla zbytečná námaha.

„Odvrácená se nedá bránit." Tolliver poklepával na terminál. „Nemáme jediné laserové dělo. Dokonce i fuzéry jsou neozbrojené."

Seržantka Obutuová tiše řekla: „I kdybychom zbraně měli, praporčíci a kadeti se neubrání proti přesile mimozemšťanů. Co utéct na pevninu?"

„A v čem, v přepravním raketoplánu?" Zase jsem začal rázovat tam a zpátky. „Máme jen jeden, a ten není stavěný na návrat do atmosféry. A pochybuji, že by nás ryby nechaly přestoupit v Přístavu Země."

Při tom sarkasmu se zarděla, ale nedala se. „Mohli bychom kroužit těsně nad hranicí atmosféry. Přinejmenším bychom měli šanci manévrovat."

„Do raketoplánu se nevejde víc než padesát lidí. Koho bychom tu nechali?" To umlčelo všechny.

„Takže budeme čekat?" Thorne.

„Ano. Nic jiného nemůžeme -"

Reproduktor se znova rozeřval: „- těsně minul Vancouver. Nekontrolovatelné požáry se šíří -"

„- NÁJEZDNÍCI V SEKCÍCH PĚT AŽ DEVĚT. BUDEME SE SNAŽIT UDRŽET MŮSTEK.“

Thorne se naklonil přes můj stůl, takže měl obličej jen pár centimetrů od mého. „Kapitáne, tohle může být jejich poslední noc! Řekněte jim to!“

Pozvedl jsem obočí. „To byl rozkaz?“

Začervenal se. „Ne. Promiňte.“

„Jestli to je jejich poslední noc, chcete, aby ji strávili v hrůze? Oznámím to zítra, pokud se ryby do té doby neukážou.“

Hlas z reproduktoru se zdál být celé světelné roky vzdálený. „Hovoří admirál Iskander z Londýna. Shromažďujeme situační zprávy, ale už teď je jasné, že útok je celosvětový.“

„Tomu říkám objev!“ Tolliver zaťal pěsti.

„Mlčte!“

„-kud nebudeme vědět dost pro určení celkové strategie, každá stanice a každá základna se musí bránit nezávisle. Lodi v eskadrách, řiďte se rozkazy velitele vaší formace. Všechny lodi ve vzdálenosti do pěti hodin od Země okamžitě zamíří k vnější hranici zemské atmosféry, kde se shromažďují ryby. Další rozkazy budou ná-“

„- PĚTASEDMDESÁT NEBO VÍC. SKORO STO JICH DOSUD OBKLOPUJE STANICI. HORNÍ LASERY JSME ZTRATILI PŘIBLIŽNĚ PŘED HO-“

„Mayday! Mayday!“

Tolliver se tvářil zachmuřeně. „To bude krátká válka, kapitáne. Zlikvidovaly námořnictvo.“

„Ne všechno. Ještě máme -“

„- předpokládat, že základna Callisto byla zničena. Námořní stanice na Deimosu je tedy jedinou -“

„Tady Friske, Electra. Jsem teď senior?“

„- koordináty dvanáct, dva šedesát, padesát pět -“

„- shromažďují nad východní Asií! Zatím si nás nevšímají, ale potřebujeme pomoc, je jich tolik, že je lasery-“

Thorne vzhlédl. „Tolliver má pravdu. Prohráli jsme.“

„Možná nás nechají být.“ Na Naději národů občas ustoupily bez zjevného důvodu. „Jak budeme mít čas na organizaci...“ Unaveně jsem interkom zeslabil. Kdybych byl jenom byl svůj

návrh jasněji vysvětlil na Admiralitě, mohli jsme už dávno vyrábět kňouravou bombu.

Seděli jsme mlčky.

„Svým způsobem je to úleva.“ Thorne. Vytřeštil jsem na něj oči. Dodal: „Všichni jednou musíme odejít. Teď aspoň vím, že to bude brzo.“

Bylo to zvláštní, ale já jsem mu rozuměl. Ať už ryby přijdou dnes nebo za několik dní, brzo mě čeká účtování s Ním. „I peklo se zdá lepší než to čekání.“ Ani jsem si neuvědomil, že jsem to řekl nahlas.

„To je nesmysl, kapitáne!“ Tolliverovo pohrdání bylo přímo palčivé. „Úžasný Nick Seafort se vzdává? To jste nikdy neudělal!“

Zavrčel jsem: „A co mám dělat, ujmout se velení na Skořepině?“ Mávl jsem směrem k maketě zahrabané v lunárním prachu. „Nemáme lodi, nemáme zbraně, nemáme kam se schovat. Dříve nebo později nám dojdou zásoby!“

„Vymyslete něco! Vždycky jste něco vymyslel!“ prudce se odvrátil.

Thorne řekl: „Jak jste správně říkal, jsme neozbrojení.“ Když promluvil znovu, byl jeho tón ironický. „Když dovolíte, tak teď půjdu do klubovny; mám chuť na arcvid.“

Tolliver zavrčel: „Co se dá čekat od takové ztracené existence!“

Vyjel jsem na něj: „Omluvte se, Edgare. Okamžitě!“ Tolliver něco nesrozumitelného zabručel.

Thorne pokrčil rameny. „Mně to nevadí, kapitáne. Má pravdu. Tenkrát, když jsme byli kadeti a praporčíci, jsem to nechápal. Pane Tollivere, hodně štěstí. Veliteli, myslím, že - že kdyby se věci vyvinuly jinak...“ Chvilku mluvil skoro stydlivě. „Byl bych se asi snažil napravit se kvůli vám.“

„Díky.“ Promnul jsem si oči. Před pár hodinami – nebo minutami - jsem se chystal dát Jerencovi výprask za rvačku. Teď se hroutila celá naše civilizace. „Pane Thorne, jděte ke svému arcvidu. Paní Obutuová, vy můžete také odejít. I vy, Tollivere.“

Jeff Thorne zaváhal. „Můžu zůstat, jestli chcete.“

„Zavolám, když vás budu potřebovat.“

„Zavolejte.“ Odešel.

Tolliver počkal, dokud jsme nebyli sami. „Mám vám donést skafandr, pane?“

„Ne. Nebudu ho potřebovat.“

„Jestli ryby...“ Pochopil, jak to myslím, a nedopověděl.

„Rozkaz, pane. Budete spát?“

„Počkám u interkomu.“ V mé kajutě nebylo nic. „Nechte mě být!“ Zamračeně jsem sledoval, jak odchází.

Zavřel jsem dveře, ztlumil světla a seděl shrbený nad terminálem a prohledával kanál za kanálem.

„- na Lunapolis. Ztráty jdou do tisíců. V prostorách Admirality je dekomprese, ale někdo mohl přežít. Naše čítače neodpovídají. Jestli ryby dají chvíli pokoj, možná-“

„- mají balvan! Je jich kolem něj snad dvě stě! Sleduji-“

„- odhaduje celkem téměř šest set ryb -“

Rybám se podařilo dokonale nás překvapit a získaly ohromující strategickou převahu. Teď...

Annie! Moje žena je opuštěná v Cardiffu, zatímco ryby se jí shromažďují nad hlavou a nesou balvany, které ji mají zabít.

A já jsem bezmocný. Polkl jsem svůj zoufalý vztek.

Proč zaútočily jako zdivočelí žraloci? To nikdo nevěděl. A asi na tom teď už ani nezáleželo.

Zděšené zprávy z interkomu se vytratily někam daleko.

PROČ JSEM JE NEDOKÁZAL PŘIMĚT NASLOUCHAT?

Vzdálené hlášení: „Pozor na tísňové volání raketoplánu U.N.A.F. číslo 382AF nebo jeho záchranných modulů.

Admirál Georges De Marney, který se nedávno vrátil z Naděje národů, byl na cestě z londýnského kosmodromu, aby se ujal velení -“

Zaklepání. Pozvedl jsem hlavu.

„To jsem já, pane.“ Jeff Thorne. Chvilku váhal, pak se narovnal. „Já nevím, co mě to napadlo. Moje místo je tady.“

„V mojí kanceláři?“ Gestem jsem ukázal na nábytek. „Chcete to místo?“

„Ne, pane.“ Usmál se mému nápadu. „Vy ho zvládáte dobře. Moje povinnost je pomoci vám.“

Zahanbeně jsem se odvrátil. Jeho tón mi připomněl toho mladého praporčíka, kterého jsem kdysi znával. „Jeffe -“

„Ano, pane.“ Došel k mému stolu. „Vzpomínáte, jak jsem vám říkal, že arcvid je přesně jako život? Jsme na třiadvacáté úrovni. Lodi přilétají příliš rychle. Brzo ztratíme hru.“ I přes to, co říkal, měl oči živé. „Pojďte, zkusíme se udržet ještě jednu nebo dvě úrovně, pane.“

„Proboha, Jeffe!“ zasípal jsem. „Kdyby to tak šlo!“

„Co začít tím, že uzavřeme dekompresní dveře; tím získáme trochu času, i když dopadne bomba.“

„Jen samotná tlaková vlna by nás zabila.“

„To záleží na tom, jak blízko dopadne, ne?“ Ukázal směrem ke kasárnám. „Měli bychom zachránit tolik těch mladých, kolik jen budeme moci.“

Chvíli jsem mlčel. Pak jsem vstal a podal jsem mu ruku. „Vítejte zpátky, pane Thorne.“

Jeho prsty sevřely moje. „Díky, pane.“

„Škoda, že jsem si nenechal tenkrát přidělit loď. Jakou misi bychom teď spolu mohli podniknout, vy a já.“ Usmál jsem se, ale ve skutečnosti jsem byl bezmocí málem bez sebe. Potřeboval jsem něco udělat, cokoliv. Zaútočit na ryby holýma rukama. Kdyby sem přiletěly, tak bych... Úsměv z mé tváře zmizel. S čím bych na ně šel, s ručním laserem?

Stejně jsem neměl ryby jak přilákat; na Odvrácené nebyly žádné lodi, které by je přivolaly.

„Pane, můžu zavřít ty dveře?“

Praskání. „- prohlášení generálního tajemníka Rafaela de Valy.“

Naklonil jsem se k reproduktoru.

„Občané, příslušníci našich ozbrojených a námořních sil. Domácí soustava je pod soustředěným útokem mimozemšťanů známých jako ryby. Stovky jich krouží kolem samotné Země. Galveston a okolní města byla smetena přílivovou vlnou.

Jak jsme zjistili na Naději národů, ryby použijí jakéhokoli prostředku, aby nás přemohly. Mohou nás zasáhnout smrtícím virem. Mohou se snažit bombardovat naše města. Mohou zaútočit způsoby, jaké si neumíme ani představit. Vyskytla se i

nepotvrzená hlášení, že už přistály na povrchu Země.“

Seděl jsem unaveně, s hlavou v dlaních.

„Lunapolis je zničená a s ním i operační velitelství. Reorganizujeme velení na Admiralitě v Londýně, ale zatím -“ Generálnímu tajemníkovi se zachvěl hlas, pak pokračoval.

„- i když mnoho složek flotily je dosud nedotčeno, naše síly jsou rozptýlené a komunikace přerušená. Ryby napadají naše pozemní i satelitní lasery ve stále větších počtech.“

Dálkově ovládané lasery s nimi bojovat nedokážou. Dokonce ani flotila nestačila.

„Armáda Spojených národů má rozkaz napadnout mimozemšťany všude, kde se pokusí přistát. Admiralita sděluje všem námořním jednotkám tento rozkaz: 'Všechny lodi se uvolní ze současných bojů a zaujmou postavení na geosynchronní oběžné dráze nad Severní Amerikou a Evropou. Za každou cenu musíme ochránit svou průmyslovou základnu.'„

Hlas mu zakolísal. Admiralita vysílá tuto zprávu:

„Všem lodím a silám, ať jsou kdekoli. Spojené národy očekávají, že každý člověk splní svou povinnost.“

Reproduktor se odmlčel.

„On opustil Asii a Afriku!“ Thorne byl šokovaný.

„Přišli jsme o půl flotily, možná o víc! Máme chránit africkou džungli, nebo továrny Boeing-McDonnellu?“

„Ale...“ Povzdechl jsem. „Jděte zavřít dveře. O moc víc toho dělat nemůžeme.“ Kdybychom tak jen měli kňouravou bombu.

„Rozkaz, pane.“ Rozběhl se k terminálu v předpokoji a vyťukal příslušné kódy.

Seděl jsem nešťastně a naslouchal přicházejícím hlášením.

Kdybych si vzal raketoplán, mohl bych napadnout ty ryby u Přístavu Země.

Jenže raketoplán je neozbrojený.

Narazit do těch oblud. Už jsem to udělal.

Přemohly by mě dřív, než bych jim stačil nějak výrazněji uškodit. Ryb jsou myriády, a já jsem sám.

Několikrát jsem odmítl loď. Teď jsem tu seděl na odvrácené straně Měsíce, na výcvikové základně, která neměla jedinou útočnou zbraň.

„Pozemní lasery ho rozstřílely! Zbyly jen malé úlomky!“

„-N.S. Targon. Musím to riskovat a fúzovat. Jdou nám po-“

„Jestli mě někdo slyšíte, tady kapitán Roman de Ville v záchranném modulu směřujícím ke Slunci. Venku jsou tři ryby. Jedna z nich točí -“

Prosím, Bože. Pomoz nám.

Thorne se vrátil.

„Jeffe, chci být sám.“

Ve tváři se mu objevilo zklamání. „Ano, pane. Zkontroluji ubytovny.“

„Dobře.“ Než se přes zavřené dveře propracuje až ke kasárnám, budu mít dost času uvažovat o své hlouposti.

Byl jsem jediný člověk, který se s rybami setkal tolikrát, že chápal, jakou hrozbu doopravdy představují, jediný člověk, který měl dost vlivu, aby přesvědčil admirála Duhaneyho, aby uspíšil výrobu kňouravé bomby. Mohl jsem je přimět naslouchat, přimět je připravit se. Ale místo abych přesvědčoval admirála, staral jsem se o svou malichernou kariéru. A odsoudil lidskou rasu k zániku.

Bože Pane, co Ti řeknu, až přijde čas? Máš nějaké místo horší než peklo, kam bys mě uvrhl?

„- co můžete, abyste je zadrželi. MUSÍTE nám získat čas!“

Získat čas na co? Flotila byla zničená; trvalo by celé roky, než bychom ji obnovili, dokonce i kdyby se ryby stáhly.

„- ztracena s celou posádkou. U.N.S. Victoria byla onou rychlou lodí, kterou přivedl domů před několika měsíci kapitán Nicholas Sea-“

„- čas na evakuaci měst, když nic jiného! Zaútočte, povídám! Je mi jedno, jaké šance -“

Uvědomil jsem si ostrou bolest v ruce. Odřel jsem si klouby, když jsem uhodil pěstí do terminálu.

Obalil jsem si bolavé prsty kapesníkem. To už jsme tak daleko, že nezbývá nic jiného než evakuovat naše zranitelná města?

V každém případě jsme neměli dost transportérů, jimiž bychom evakuovali města jako New York. A evakuace by začala u vlivných horňáků; na lidi jako Pedro Chang a

příslušníci jeho kmene by se zapomnělo.

Pane, dovol mi něco udělat.

Kdybych měl čas, štěstí a zbraně, mohl bych nějaké ryby zabít. Stovky jsem jich nechal vybuchnout, když se rojily kolem orbitální stanice. Bojoval jsem s nimi v pohoří Ventura, pálil jsem je lasery Wellingtonu. Jednu jsem dokonce rozpáral přídí Vyzývatele v zoufalém pokusu o odplatu.

„- NAD STŘEDOZÁPADNÍMI STÁTY USA. VŠECHNY LODI, SNAŽTE SE ROZBÍT JEJICH FORMACI. OČEKÁVEJTE, ŽE V KAŽDÉM OKAMŽIKU DEFÚZUJE VELKÁ SKUPINA S BALVANEM NAD-“

Vypnul jsem interkom.

Uplynula hodina, možná víc. Probral jsem se, chvíli hleděl před sebe a otevřel zásuvku stolu.

„Omlouvám se,“ řekl poručík Sleak do holokamery v Devonu.

Konečně jsem pochopil. Když odhalil zpronevěru seržanta Serenca, obviňoval sám sebe jako jeho nadřízeného z neschopnosti. Měl pocit, že jeho povinností bylo předejít Serencovým přečinům, nebo je aspoň odhalit, a jeho zahanbení bylo tak veliké, že ho nedokázal snášet. A tak vytáhl ze zásuvky pistoli.

Ano. Už jsem to chápal.

Už nic nezbývá. Neměl jsem možnost bránit své děti, neměl jsem jak odlákat mimozemšťany od Země. Neměl jsem jak je zničit, dokonce i kdybych je mohl přivolat.

Neměl jsem možnost odpykat své provinění.

Sevřel jsem pistoli a odjistil ji. „Omlouvám se.“

Prázdná kancelář neodpověděla.

Nastavil jsem pistoli na nejbližší vzdálenost a přitiskl ji ke spánku. Co jiného bych mohl dělat? Nemohli jsme odehnat ryby od neozbrojeného výcvikového tábora. Neměl jsem nic než základnu plnou kadetů, raketoplán příliš malý, než aby mohl odvézt do bezpečí víc než hrstku z nich. A výcvikovou stanici, s Trafalgarem a několika fuzéry. Všechny byly neozbrojené. Bylo to beznadějné.

Leda...

Prudce jsem se vzpřímil. Po nějaké chvíli mi pistole vypadla z ruky.

Dalo se to udělat.

Ale, Bože, za jakou cenu.

Část IV
Leden léta Páně 2202

22.

Běžel jsem na záchod, nastříkal si do obličeje vodu a podíval se do té divé tváře, která na mě hleděla ze zrcadla.

Když jsem se vrátil ke svému terminálu, otevřel jsem dekompresní dveře po celé základně. Stiskl jsem signál všeobecného poplachu a sáhl po interkomu.

„VŠICHNI KADETI, VŠECHEN PERSONÁL, OKAMŽITĚ SE SHROMÁŽDĚTE V JÍDELNĚ! OBLÉKÁNÍM SE NEZDRŽUJTE VÍC NEŽ MINUTU!“

V rozporu s vlastním rozkazem jsem si narovnal kravatu, pročesal vlasy, uhladil sako. Než jsem vyšel z kanceláře, sehnul jsem se a sebral pistoli.

Během své dlouhé poslední cesty do jídelny jsem si cvičil klidný výraz. Nikdo nesměl nic tušit.

+ + + + +

Edgar Tolliver se hnal chodbou. „Už přišly? Co se stalo?“

„Ještě ne.“ Otevřel jsem dveře do jídelny.

„POZOR!“

Důstojníci i námořníci, praporčíci a kadeti se postavili do pozoru. Zastrčil jsem pistoli do pouzdra a prošel davem. Chlapci a dívky stáli prkenně, tváře zardělé, uniformy nakřivo, vlasy neučesané. „Pohov!“

Poslechli. Na okamžik jsem pocítil lítostivou pýchu. Byl bych je rád dovedl až k absolutoriu i dál.

Dlouho jsem na ně hleděl. Pak jsem začal.

„Rozhodl jsem se vzít určitý počet kadetů na speciální misi na výcvikovou stanici. Dohlížet na vás budou praporčíci. Normálně bych vybral kandidáty na základě schopností a výcviku, ale máme zprávy, že se ryby objevily v domovské soustavě. Proto vezmu výhradně dobrovolníky.“

Absolutní ticho. Kina Obutuová smutně zavrtěla hlavou. Zrudl jsem. Co nejsamozřejměji jsem řekl: „Může to být

poněkud nebezpečné. Ovšem každému dobrovolníkovi se započítají dva měsíce navigace.“ I přes odpornost toho, co jsem právě řekl, jsem se vydržel na ně dívat.

Do vzduchu se zvedla ruka, pak další.

Tolliver ke mně přistoupil; zmatek se v něm svářil s hněvem. Řekl jsem tiše: „Mlčte. To je rozkaz.“

Podíval jsem se na nejbližší zvednutou ruku. „vystupte. Jméno?“

„Rafe Slater, pane.“ Ještě ani nemutoval.

Přinutil jsem se odpovědět mu: „Hlaste se v oblékáme.“

„Rozkaz, pane. Promiňte, mám si vzít lodní pytel?“

„Ne.“ Pokývl jsem na další zvednutou ruku. „Jméno?“

„Lech Bronski.“

„Dobře. Kdo další?“

Někdo mě prudce zatahal za sako. Tolliver. „Kam je chcete brát?“

Odstrčil jsem ho. „Další?“

„Jacques Theroux, pane.“

Zamračil jsem se. „Vaše jméno je mi povědomé. Odkud vás znám?“

„Nevím, pane.“

„Hlaste se u východu.“ Rozhlédl jsem se; mávalo jen pár rukou.

„Vy si to dokonce ani nepamatujete!“ sykl za mnou Tolliver.

„Říkal jsem vám, ať mlčíte.“

„Při výběru jste kvůli Therouxovi vyhodil jiného kluka.“

Ano? To je už dávno. Před celým jedním zatracením.

„Seržante Ibarezi!“

Přispěchal.

„Jděte do přechodové komory, pomozte kadetům obléknout se do skafandrů a pošlete je, ať se nalodí.“

„Rozkaz, pane.“ Žádné otázky.

Hledal jsem další dobrovolníky.

„Robert Boland, pane.“

„Já vím.“ Díval jsem se skrz něj. „Dobře - Ne, vy ne.“ Ostatní jsou pouhá jména, ale příliš dobře jsem věděl, co tenhle chlapec znamená pro svého otce.

„Pane, prosím!“ V hlase mu zazněla úzkost. „Říkal jste, že jsem za svůj přestupek už zaplatil.“

„O to nejde; prostě vás tam nechci!“ Řekl jsem tak nevlídně, jak jsem věděl, že je to nespravedlivé.

Zašeptal: „Prosím, v navigaci jsem byl první ve třídě. Dovolte mi letět!“

Rozhlédl jsem se po místnosti. Kadeti nervózně přešlapovali a vyhýbali se mému pohledu.

Člověk si volí vlastní osud. „Dobře. Budiž.“

„Johan Stritz, pane.“ Stál tam hrdě. Za ním Kyle Drew a Kevin Arnweil čekali, až na ně dojde řada.

Proč, Pane? Jsou to moji zvláštní svěřenci. Nemohl bys ušetřit...

Nasadil jsem tvrdý tón. „Dobře.“ Jednoho po druhém jsem přijal všechny tři.

„Loren Reitzman, pane.“ Zamračil jsem se a pak jsem si vzpomněl. Je to ten chlapec, který nechtěl složit nástupní přísahu. Týden byl nešťastný, pak se vzpamatoval. Žádné další potíže s ním už nebyly. Rozsype se znova?

„Dobře.“ Kadet odklusal směrem k oblékáme. Vysoká, šlachovitá dívka roztřeseně zvedla ruku a uvedla své jméno. Kývl jsem; odběhla.

„Jerence Branstead, pane.“ Jeho potlučený obličej žadonil.

Polkl jsem. Vzal jsem mladého Bolanda a všechny ostatní. Jak bych mohl nevzít jeho?

Ne. Bůh mě netrestej, to nemůžu. Přísahal jsem jeho otci, že ho ochráním, když ho na Naději národů svěřoval do mé péče. A i když moje slovo je bezcenné, přinejmenším ušetřím jedno dítě.

Pozvedl jsem oči. „Vy ne. Vás odmítám.“

Vyhrkl: „Pane, já vím, co dělám! Prosím, nechtě mě letět.“

„MLČTE! ZAKAZUJI TO!“

Jerence se zahanbeně odplížil.

„Elena Von Siel, pane.“

Ztěžka jsem kývl. „Dobře.“

Tmavovlasý snědý chlapec. „Omar Benghadi.“ Dívka vedle něj pozvedla nerozhodně ruku, zase ji spustila. Podívala se jinam.

Odněkud jsem ho znal. Přešlapoval, zatímco já jsem hleděl skrz něj a pátral v paměti. Nic. „Dobře. Jděte s ostatními.“

Dívka sledovala, jak mizí, a zatínala pěsti. Pak její ruka prudce vystřelila do výšky. „Alicia Johnsová, pane!“

Tak mladá, tak zranitelná. Ovládl jsem svůj hlas. „Dobře.“ Kdo je to?

Už jsem na to přišel. Ta mladá dvojice, kterou jsem potkal tenkrát, když jsem se toulal třídami v Devonu pár dnů před svým jmenováním; to byla ta schůzka, která skončila popovídáním se seržantem Ibarezem.

Vrátil jsem se k práci.

Když jsem odkýval poslední zvednutou ruku, bylo dobrovolníků třiačtyřicet. Stačí to? Mohl bych to několika dalším rozkázat, čistě pro -

Ne. To bylo příliš zvrácené dokonce i na mě.

Zvýšil jsem hlas. „Vy ostatní kadeti! Vraťte se do svých ubytoven. Vaši důstojníci brzo přijdou za vámi. Odchod!“

Někteří zahanbeně, někteří s úlevou vykročili ke dveřím.

Takhle jsem nemohl odejít. Zavolal jsem: „Ti z vás, kdo se nepřihlásili, se nemusejí stydět. Přeji vám hodně štěstí.“ Zbytek jsem polkl; už tak to znělo až příliš jako loučení.

„Praporčíci, předstupte!“

Sedm mladých důstojníků se nervózně shluklo kolem mě. Thomas Keene, Adam Tenere, Sandra Ekritová. Ty další jsem sotva znal: Guthrie Smith a Tommy Tsai. Zrzavý Anton Thayer a Eduard Diego.

„Vy s námi poletíte všichni. Pane Keene, ať se vaši lidé okamžitě hlásí u raketoplánu.“ Neměl bych jim dát na vybranou jako kadetům? Ne. Jsou to důstojníci.

Byl jsem hrdý na to, že dodrželi disciplínu. Žádné otázky. První praporčík Keene řekl jen: „Rozkaz, pane.“ Obrátil se k ostatním. „Jdeme.“

Za okamžik už v jídelně nezbyl téměř nikdo, jen pilot raketoplánu, moji dva poručici, výcvikoví seržanti a pár techniků. Pokynem jsem je přivolal blíž.

„Pilote Trayne, vy nás odvezete na výcvikovou stanici. Připravte raketoplán. Vy ostatní, pozorně poslouchejte. Jak jsem

říkal kadetům, ryby jsou v domovské soustavě.“ Pilot se zastavil u dveří, aby to slyšel také. „Napáchaly velké škody a je možné, že se objeví i tady. Nechte vnější světla zhasnutá a žádné rádiové vysílání. Když Bůh dá, dorazí pomoc.“ Pilot Trayn kývl a vyšel do chodby.

„Velí poručík Thorne, dokud... co budu pryč. Vy seržanti, se řiďte jeho rozkazy. Jestli přijdou ryby...“ Něco se dělo s mým hrdlem. „Oblečte svoje kadety do skafandrů a snažte se je udržet naživu, jak nejlépe umíte. Třeba ryby napáchají jen nějaké škody, a odletí.“

„A co vy, pane?“ Paní Obutuová.

„Já budu na výcvikové stanici.“ Dával jsem si pozor, abych neřekl víc; někdo by mi v tom ještě mohl zabránit. „To je všechno. Odchod.“

Seržant Radz zaváhal. „Veliteli...“

„Ano?“

„Šťastnou plavbu, pane.“

„Děkuji.“

Zasalutoval jako z učebnice, otočil se a odešel. Oči se mi zalily. Kina Obutuová se také trochu zdržela a chtěla něco říkat, ale zavrtěl jsem hlavou.

„Mě jste sesadil?“ Tolliver.

„Cože?“

„Svěřil jste velení Thornovi. Co mám dělat já?“

„Letět se mnou.“

Trpce řekl: „Já jsem si to myslel. Máte mě na povel.“ Tiše jsem ho opravil: „To nebyl rozkaz, poručíku Tollivere.“

„Co zase tentokrát chystáte?“

„To vám nemůžu říct.“

„Když jste tohle tvrdil naposledy, tak jste nechal na stanici vybuchnout atomovku!“

„Tam nahoře žádná není.“

„Poletím. Začali jsme spolu, tak je docela vhodné, abychom i skončili spolu. Sejdeme se u raketoplánu.“ Rád bych věděl, kolik toho asi uhodl.

+ + + + +

Několikrát jsem zkontroloval skafandr. I když předtím bych byl dekompresi skoro uvítal, teď jsem musel zůstat naživu, dokud nesplním svůj úkol.

Ještě jednou naposled jsem prověřil západky na přilbě a podíval se na Ibareze. „Jsou všichni na palubě?“

„Ano, pane. Mám letět s vámi?“

Byl to zkušený námořník, ale měl ubytovnu a jeho stádečko nesmělo zůstat opuštěné. „Ne. Vraťte se ke svým kadetům.“

„Rozkaz, pane.“ Zaváhal, ukázal ke komoře. „Byli v divné náladě. I když tuší, že se bude dít něco špatného, strkali se jako štěňata, kdo bude dřív uvnitř.“

„Děti si myslí, že jsou nesmrtelné.“

„Ano.“ Zvážněl. „Proto jsme tady my. Abychom je chránili, než se naučí, že to tak není.“

Vstoupil jsem do komory.

Venku bylo pusto. Snažil jsem se uvyknout svůj zrak na jiskřičky miliardy hvězd.

Přeskákal jsem ten kus cesty měsíčním prachem a netrpělivě jsem čekal, až se za mnou zavře komora raketoplánu. Každý okamžik navíc znamenal na Zemi další ztracené životy.

Uvnitř jsem se protáhl kolem Tollivera a připoutal se v první řadě. Přepnul jsem na frekvenci skafandrové vysílačky. „Edgare, řekněte pilotovi, že můžeme startovat.“

„Není tady, pane.“

„Měl spoustu času se připravit!“ Přepnul jsem spojení na základnu. „Najděte pana Thorna.“ Nervózně jsem poposedával a cenné minuty ubíhaly.

„Hlásí se poručík Jeffrey -“

„Ať se můj pilot okamžitě oblékne a už ať je tady!“

„On s vámi není, pane? Já jsem ho nikde ne-“

„Najděte ho! Hoďte sebou!“

„Rozkaz, pane.“ Linka ohluchla.

Tolliver se usadil přes uličku. „Nějak pospícháte,“ podotkl suše.

„Ty vaše řeči nechci slyšet, Tollivere!“

„Ne, pane. Jistěže ne. Máme nějaký časový rozvrh, který

musíme dodržet? Ptám se jen jako váš zástupce.“

Nebylo třeba nic vysvětlovat; až příliš brzo se to dozví sám. „Jestli se objeví ryby, tak jsme tu strašně na ráně!“ Bubnoval jsem na područku křesla. „Kde sakra je ten pilot?“

Jakoby v odpověď zapraskalo moje rádio. „Tady Thorne. Pana Trayna nemůžeme nikde najít. Můžeme zburcovat kadety a hledat kabinu po kabině, až -“

„Jak se ukáže, strčte ho do vězení! Tollivere, jdeme.“ Vyhrabal jsem se ze sedadla a vyrazil ke kokpitu. Sedl jsem si na místo kopilota a čekal jsem, až se Tolliver připoutá vedle mě. „Pomozte mi ty necky zvednout.“

Tiše řekl: „Nemáme kvalifikaci -“

„Vzpomínáte na Naději národů, na ten raketoplán z Ventury? V porovnání s tím je tohle dětská hra. Aby člověk na lunárním člunu dokázal udělat něco špatně, to by se musel hodně snažit.“

„Aha. A nechcete si v tom případě sednout na místo pilota?“

Ignoroval jsem ho, zapnul několik tlačítek a čekal, až čítač provede automatickou kontrolu. Plavidlo bylo plně natankované, jak jsem čekal. Prohnal jsem pár litrů pohonných hmot palivovými trubicemi a pozoroval, jak se ukazatele komíhají.

Suchý mechanický hlas: „Začátek předletové kontroly. Příďové trysky - plné nádrže. Záďo-“

Podíval jsem se okénkem k nebi. „Na to není čas. Zruš kontrolu.“ Metodická kontrola by spotřebovala přinejmenším půl hodiny.

Světla na terminálu se změnila. „Přerušuji start na váš rozkaz.“

„Ne, sakra, připrav se ke startu!“

„Začátek předletové kontroly. Příďové trysky - plné -“

Tiše jsem zaklel. „Čítači, připrav start bez kontroly!“

„Stálé rozkazy vyžadují kontrolu před -“

„Stálé rozkazy zruš! Já jsem velitel!“

„To může udělat jen pilot. Já jsem raketoplán U.N.A.F. a námořnímu velení nepodléhám.“

Uhodil jsem pěstí v rukavici do ovládacího pultu. „Čemu vy se smějete, Edgare?“

„Ničemu, pane.“

„Čítači, zaregistruj mě jako pilota.“

.Autorizační kód U.N.A.F.?“

„Jako velitel základny odvolávám pilota a jmenuji na jeho místo sebe. Tollivere, dá se ten idiot nějak manuálně vypnout?“

„Nemám tušení.“ Naklonil se k pultu. „Nic takového nevidím.“

„Odpojit!“ Vypnul jsem tlačítka. Světélka na pultě jedno po druhém zhasínala.

Tolliver mírně namítl: „Zabralo by míň času, kdybyste ho nechal provést tu jeho -“

„Na zapnutí stroje čítač nepotřebujeme.“ Zapojil jsem motory.

„Musí spočítat kurz na -“

„Pro start ne.“ K čertu s předpisy. „Potřebujeme jen orbitální rychlost a držet špici od povrchu.“

„Jo. To jsem rád, že to všechno provádíme tak předpisově.“

„Mimochodem, startu velíte vy.“ Opřel jsem se. „No nekoukejte tak na mě. Oba víme, že máte jistější ruku.“ Připravil jsem se na mírnou akceleraci.

Nebyl jediný důvod, proč by raketoplán U.N.A.F. nemohl odstartovat manuálně. Opakoval jsem si to jako mantru, když se naše motory začaly otřásat a zklamaná měsíční přitažlivost mě vtiskla do sedadla.

Konečně Tolliver umlčel motory. Podíval jsem se na měsíční povrch, který teď byl hluboko pod námi. „Když uvidíte výcvikovou stanici, upozorněte mě.“

„Neblázněte, ta nebude -“ Uvědomil jsem si, že má zase jednu z těch svých nálad. Ačkoli jsem ho varoval, aby nebyl drzý, teď se mi kupodivu ulevilo. „Zapněte dálkovým ovládáním maják stanice.“ Sledoval jsem obrazovku radaru a napůl čekal, že nám po boku defúzuje nějaká ryba.

„Je šance, že nám čítač poradí cestu?“

„To bych tam radši došel pěšky.“ Přesto jsem ale čítač zapnul a čekal, až si zkontroluje obvody. „Spočítej kurz k námořní výcvikové stanici.“

Pauza přinejmenším vteřinová. „Hlasová identifikace uvádí, že jste Nicholas Seafort, U.N.N.S. Potvrzujete?“

„Ano.“

„Kdo je pilot?“

„Já.“ Ještě pár vteřin a vypočítám ten kurz ručně. „Vaše jméno není v mém rejstříku pilotů.“

„No dobře, ať je po tvém. Na palubě žádný pilot není.“

„V kokpitu raketoplánu U.N.A.F. musí před každým startem být licencovaný pilot.“

„Ale my jsme už dávno odstartovali, a jak se zdá, žádný pilot tady není. Spočítáš ten kurz, nebo ten tvůj zatracený program trvá na tom, abychom tu umřeli hlady, dokud nás měsíc nepřitáhne zpátky? Všichni dosmani jsou stejní. Nikdy nenaprogramuj: flexibilitu.“

Čítač teď promluvil pevněji: „V platnost vstoupily nouzové procedury. Počítám kurz k námořní výcvikové stanici, zahájím automatické korekce kurzu.“

„No díky.“ Věděl jsem, že bych měl údaje kontrolovat ručně, ale pro jednou jsem to nechal být. Mysl jsem měl příliš zaneprázdněnou.

Po obrazovce se rozběhla čísla. O chvilku později naše postranní trysky na chviličku zabraly a zorientovaly nás směrem ke stanici.

„Není zač,“ řekl čítač. „Po návratu na vás podám stížnost na dopravním oddělení U.N.A.F. pro porušení předpisů, veliteli Seaforte.“

To už mi bude jedno. Ale ani tak jsem neměl chuť nechat si vyhrožovat od oživené kupy obvodů. „Čítači, po návratu podám stížnost na dopravním oddělení U.N.A.F. pro porušení předpisů tímto raketoplánem.“

Výtrysk pohonné hmoty; naše otáčení se zpomalilo. Hlavní motory se zažehly. „V mých databázích není jediný případ stížnosti podané člověkem proti čítači.“

„Tak tahle bude první. Tollivere, skočte dozadu a zjistěte, jestli jsou všichni v pořádku. Nebuďte tam ale dlouho. Potřebuju, abyste dával pozor na ryby.“

„Rozkaz, pane.“ Zmizel vzadu v kabině.

Ticho trvalo několik miliard nanosekund. Lehká nejistota v mechanickém hlase. „Dotaz: Jaké následky by mělo, kdyby byl

čítač shledán vinným z porušení předpisů?“

Vida. „Já patřím k námořnictvu, ne k U.N.A.F., takže o tom nerozhoduji já. Ale čekal bych úplné odpojení, a tudíž rozpad osobnosti.“ Bylo to kruté, ale naštval mě.

Už několikrát, jak na lodi, tak na stanici, mě drzý čítač nesnesitelně vytočil.

Tolliver se vrátil do kokpitu. „Přinejmenším nikdo nemá gravitační nemoc.“

„Dobře.“ Možná bych mohl kadetům dovolit, aby si sundali helmy a možná se i trochu prošli. Budou ve skafandrech dost dlouho. Jenže ryba se mohla objevit bez varování, a kdyby po nás hodila, došlo by k dekompresi rychleji, než by si naši méně šikovní kadeti dokázali skafandr zase uzavřít.

„Veliteli Seaforte, jakékoliv případné porušení předpisů bylo neúmyslné.“

„Mlč, čítači. Použij ty své obvody spíš na hledání ryb. Upozorni nás na cokoli v okruhu pěti set kilometrů.“

„Rozumím, kapitáne.“ Odmlčel se. Zapnul jsem interkom a prohledával námořní a nouzové kanály. K mému překvapení Spojené národy vysílaly nejen špatné zprávy, ale občas i nějakou dobrou. V některých ohledech se situace zhoršila. Přišli jsme o další lodi, na další města dopadaly balvany. Na druhou stranu už jsme zase měli jednoznačně definované velení a pozemní lasery rozstřílely několik kamenů, které ryby svrhly do zemské atmosféry.

I když Admiralita v Lunapolis byla zničená, mnoho dekompresních dveří se stačilo zabouchnout včas. Jak to vypadalo, většina nejvyšších velitelů přežila, i když komunikace byla velmi omezená. Admirál Duhaney prostřednictvím přenosu přes několik lodí předal velení flotily do Londýna. Bylo to jen dobře; on rozhodně nebyl velitel do bitvy.

Až do příletu ke stanici jsem nemohl dělat o moc víc než poslouchat. Přepínal jsem frekvence tam a zpátky. „Lasery U.N.A.F. na okraji Pekingu jsou zničené, ale pekingské velení hlásí -“

„- dopadl u Kyjeva -“

„- zamčení v centrále! Ze dveří se kouří! Pro Boha, pomozte

nám někdo, jde to -“

„- třináct shromážděných nad Brasilií. Pozemské lasery ho -“

Vojenské velení Spojených národů hlásilo dvě stě padesát zabitých ryb. Ale nějakých šest set ryb stále ještě fúzovalo do domovské soustavy a zase pryč, napadalo flotilu a ničilo města. Tolliver: „Měli bychom se ohlásit Admiralitě, pane.“

„To by k ničemu nebylo.“ Kdybych jim řekl, kam máme namířeno, ptali by se proč.

Čítač se probral. „Sedm překážek na vnější hranici střežené zóny. Jsou pravděpodobně nepřátelské.“

Moje mysl se rychle vrátila na palubu raketoplánu. „Kde?“

„Koordináty dva pět dva -“

„Nech toho, prostě mi řekni, kde jsou!“ Co po něm vlastně chci, aby mi je ukázal prstem? „Těsně nad lunárním horizontem, pane.“

„Co je tím směrem?“

„Mimozemšťané, jak jsem říkal. A Přístav Země. Můžu se spojit se stanicí a zeptat se, jaké další objekty jsou v jejich zóně -“

„Ne.“ Chtěl jsem si začít hryzat klouby a narazil jsem rukavicí na uzavřenou helmu. „Jak daleko je výcviková stanice od Přístavu Země?“

„Počítám. Za předpokladu, že ani u jednoho tělesa nedošlo ke korekci oběžné dráhy, v současném okamžiku jedenáct set padesát tři kilometrů.“

Nepříjemně blízko. Nikdo neví, co ještě ryby dokážou vnímat kromě N-vln. Kdyby se dozvěděly o naší přítomnosti, jak dlouho by trvalo, než by nás přišly zničit?

Zahnal jsem tu myšlenku. S tím jsem stejně nemohl nic dělat.

„Bolívar velitelství v Londýně! Fúzují po tuctech pryč! Vítězíme!“

„-přišli o šachty, ale jinak jsme v pořádku, venku je jich jen sedm a -“

„- naléhavě o povolení odpoutat se od Severní Ameriky. Je tady tolik ryb, že jsme tu úplně k ničemu. Přístav Země nás potřebuje, a taky -“

Přepnul jsem na jinou frekvenci.

„Náměstek generálního tajemníka Franjee přistál v Londýně, aby ustavil alternativní velitelství pro případ, že by Ústředí národů bylo, ehm, vyřazeno. Ředitel UNESCO Johanson vydal doporučení nepořádat během následujícího měsíce jakákoli veřejná shromáždění vzhledem k riziku přenosu viru...“

Něco jsem zabručel.

„Prosím, pane?“ ozval se Tolliver.

Opakoval jsem: „S virem si hlavu lámat nemusíme. Měsíc času už nemáme.“

„Jak to víte? Zasáhly jen několik měst, i když počet obětí -“

„Copak jste to neslyšel? Ve velkém množství fúzují pryč pro další balvany.“

„To nemůžete vědět -“

„Ale vím. Ty obludy našly účinnou zbraň.“ Přepnul jsem zpátky na frekvenci flotily. „Já myslel, že nám ta rezavá hromada čipů říkala, že to potrvá jen hodinu!“

Čítač se ohradil s uraženou důstojností: „Čtyřicet sedm minut od chvíle, kdy jsem uvedl předpokládaný čas příletu, veliteli.“

„Za třináct minut přistaneme?“

„Za třináct minut začneme s přistávacím manévrem. Odhad deset minut energeticky úsporného manévrování pro těsné přiblížení, pět pro zakotvení a propojení průlezů.“

„Není čas. Jen nás doveď tak blízko, abychom mohli vyhodit lano; přeručkujeme. Neztrácej čas nějakým šetřením paliva.“

„Předpisy zaka-“

„Slyšel jsi mě, čítači?“

Další celá vteřina. „Provedu, veliteli.“ Zdálo se, že se hlavně chce vyhnout další hádce.

„- spousty ryb defúzovaly nad Bombají s asteroidem. Před pár minutami ho shodily na... Ježíši Kriste, vidíme jenom obrovskou ohnivou kouli. Musejí tam být statisíce mrtvých -“ Hlas se zlomil ve vzlyk. „Měl jste pravdu, pane.“

Neodpověděl jsem.

I přes agónii Bombaje měla Země zatím štěstí; žádné jiné velké město zasaženo nebylo. Kdyby se cílem stal New York nebo Londýn, počty mrtvých by šly do milionů.

Nemohl jsem dělat nic jiného než čekat. A plánovat dopředu.

„Pan Tenere a pan Keene do kokpitu!“

Za okamžik se oba praporčíci objevili; ve stavu beztíže ručkovali po madlech v přepážkách.

„Zkontrolujte všem kadetům spony u přileb a pak vyčerpejte z lodi vzduch. Použijte nouzové vyřazovací procedury a otevřete vnitřní i vnější dveře komory najednou.“ Pozorně poslouchali. „V přechodové komoře najdete ručkovací lana. Až budeme vůči stanici v relativním klidu, jeden z vás - pan Tenere - přenese lano. Zajistíte ho a počkáte s poručíkem Tolliverem, až vám tam pan Keene pošle kadety. Jak bude přechodová komora stanice plná, převedete kadety dovnitř a vrátíte se pro další.“

„Rozkaz, pane.“

„Pane Keene, připravte kadety.“

„Rozkaz, pane. Co budeme dělat? Je tohle cvičný -“

„Dvě důtky. Ještě nějaké otázky?“

„Ne, pane!“ Rychle zmizel.

Edgar Tolliver si prohlížel rukavice svého skafandru. „Uspokojte mou zvědavost. Je nějaký důvod, proč jim nechcete vysvětlit, o co vám jde? Co by se stalo, kdybyste jim to řekl? Nebo třeba mně?“

Chraplavě jsem řekl: „Já ponesu odpovědnost.“

„Za co? Jestli se vám něco stane...“

„Koukejte se po stanici, Edgare.“

Povzdechl.

Čítač: „Najdete ji asi sedmdesát stupňů na levoboku, vzdálenost třicet kilometrů.“

Vyhlédl jsem do nekonečné noci a měl jsem dojem, že jsem uviděl místečko, kde nesvítily žádné hvězdy. „Jsou kolem nějaké ryby?“

Hlas čítače zněl vyčítavě. „Byl bych vás upozornil. Vaše trvalé příkazy -“

„Mlč.“

„Přiblížím se tak, aby komora byla obrácena k výcvikové stanici, na vzdálenost dvacet metrů.“

„Dobře, raketopláne. Jak přejdeme dovnitř, stáhni se na vzdálenost tří set metrů.“ Budeme potřebovat místo pro přistávání fuzérů.

Ticho. „Obvykle mívám pilota. Jen málokdy si velím sám.“ Říkal to toužebně.

Rukou v rukavici jsem bubnoval o přístrojovou desku. „Jak dlouho ještě?“

„Přibližně pět minut patnáct celých třicet dva se-“

„Tollivere, dejte na něj pozor, ať nevrazí špicí do stanice.“

„Neexistuje sebemenší nebezpečí kontaktu s -“

„Adame! Pane Keene! Jste připravení? Seřaďte kadety!“

Někteří z těch mladých cvičili na lanech napnutých na Skořepině vedle základny na Odvrácené, jiní ne. Neměl jsem nejmenší tušení, jestli některý z mých dobrovolníků prošel už výcvikem na stanici; ve své horlivosti jsem se jich neobtěžoval zeptat. No, ale na tom zase tak moc nezáleželo. Museli se hlavně dostat k zámku stanice; pak už je ven posílat nebudu.

Když přišel vhodný čas, Adam odhadl vzdálenost ke stanici a odrazil se s lanem raketoplánu připnutým u pasu. Za chvilku už ho měl přivázané k pacholeti těsně vedle zámku. Pak přešel Tolliver, aby pomáhal na straně stanice.

Pod mým popudlivým dohledem Thomas Keene umístil ruce každého z těch mladých do správného postavení a opatrně ho vystrčil z komory. Po mnoha nekonečných minutách se k Tolliverově vztažené ruce bez úhony dostal i poslední z kadetů. Následovali praporčíci. Anton Thayer se usmál a přeručkoval po laně s elegantní lehkostí. Následovala Sandra Ekritová. Pak Diego.

Keene a já jsme byli poslední. O chvilku později jsem odmotal kotevní lano, postranní trysky raketoplánu vypustily výtrysk paliva, které se okamžitě změnilo v krystalky ledu. Raketoplán vyklidil pole.

Tolliver, Keene a já jsme uzavřeli vnější vrata a za chvíli jsme už byli uvnitř a zjistili, že všichni kadeti a praporčíci bezradně přešlapují v chodbě. Zamračil jsem se.

.Adame, doběhněte do řídící kabiny a zkontrolujte stav vzduchu.“ Čím dřív dostaneme kadety ze skafandrů, tím lépe.

Jedenáct fuzérů kotvilo v řadě, která se táhla kolem celého kotouče. Stanice měla jen dvě přechodové komory. Budeme k nim muset fuzéry dopravit, vždycky po dvou. Zapnul jsem

vysílačku. „Pane Tollivere, jděte ven a připojte nejbližší fuzér k přednímu zámku.“

Mám pro další loď poslat Keena nebo Adama? Věděl jsem, že Tenere si s tryskami poradí, ale Keene byl první praporčík; jestli je neschopný, je lepší to zjistit teď. „Pane Keene, zakotvěte druhý člun k záďovému zámku.“ Chlapcovy oči se rozsvítily potěšením; na chvilku bude velet vlastní lodi, i když maličké. „Antone, pomozte mu.“

Tolliver a dva praporčíci prošli komorou. Půjdou po okraji kotouče stanice až k fuzérům. Adam a já jsme to při své návštěvě před několika měsíci udělali také tak.

Vysílačka v mém skafandru zapraskala. „Hlásí se praporčík Tenere, pane. Podle ovládacího pultu stanice je vzduch dýchatelný. Začnu s kontrolou přístrojů v kajutách.“

„S tím se nezdržujte. Vraťte se.“

„Ak - rozkaz, pane.“

„Vy kadeti, svlékněte si skafandry. Ne, nejdřív se postavte do řady. Vy praporčíci také, tamhle. Budeme provádět speciální cvičení.“ Velmi speciální. Mluvil jsem tak klidně, jak jsem dokázal.

„Každý fuzér bude mít posádku složenou z jednoho praporčíka a čtyř kadetů. Já vás budu řídit z Trafalgaru.“ Díky odkazu „křičících kluků“ se budu moci spojit s každým z fuzérů, ale jejich vysílačky s jedinou frekvencí se mohou spojit jedině s mou velitelskou lodí. Odepnul jsem si přilbu.

Měli jsme dost praporčíků na sedm fuzérů, ale kadetů na osm. Předpokládal jsem, že pilot převezme také jeden, ale ten slyšel, jak jsem se zmínil o útočících rybách, a schoval se, dokud jsme neodletěli.

Já sám jsem musel být na Trafalgaru a Tollivera jsem tam potřeboval s sebou; nemohl jsem řídit mateřskou loď a instruovat všechny fuzéry úplně sám.

Dokonce ani osm fuzérů možná nebude stačit. Jak bych to mohl riskovat se sedmi? Ale zase, jak můžu svěřit fuzér nezkušeným kadetům bez dohledu?

Náraz, skoro neznatelný, jak se dotkly zámky. Tolliver zakotvil. Za jiných okolností bych si ho dobíral kvůli tomu

žuchnuti; praporčíky jsme učili, že přijatelné je jedině dokonalé spojení. Během simulovaných cvičení na Hibernii jsem se zahanbeně kroutil pod sarkastickými vtipy svého poručíka.

Vnější dveře komory se zabouchly; Tolliver procházel dovnitř. Vysoukal jsem se ze skafandru. „Paní Ekritová, odveďte prvních pět kadetů do fuzéru 1. Ukažte jim, kam si mají sednout. Měli by všichni být přinejmenším schopni sledovat přístrojovou desku. Chci, abyste vyklidili přístaviště do pěti minut.“

„Rozkaz, pane. Kam?“

„Půl kilometru by mělo stačit. Buďte připravená uhnout, kdyby se některý jiný fuzér vymknul kontrole.“ Když budou u kormidla praporčíci a kadeti, kdo ví, co se všechno může dít.

„Rozkaz, pane. Budeme pak dodržovat sevřenou formaci, až -“

„Naloďte se, praporčíku!“ Podívala se na mě zamračeně, ale poslechla. „Připraven na rozkaz, pane.“

Trhl jsem sebou. „Odkud jste přišel, pane Keene? Řekl jsem vám, abyste -“

„Přistál jsem u záďového zámku.“ Necítil jsem vůbec žádný náraz. „Dobře,“ řekl jsem nevrle, protože jsem mu záviděl tu šikovnost. „Vás pět půjde s panem Keenem. Slatere, do komory; ten skafandr si můžete sundat potom.“ Obrátil jsem se k Adamovi a Tolliverovi. „Jen se zámky uvolní, přistanete s dalšími dvěma fuzéry.“

Za chvíli už u stanice kotvila další dvojice člunů. Usměvavý Tommy Tsai převzal fuzér 3. Hrstka kadetů ho následovala. Jak procházeli kolem, vztáhl jsem ruku a zarazil Kyla Drewa. Položil jsem hubenému kadetovi ruku na krk a přitáhl si jeho čelo ke své hrudi. „Šťastnou plavbu, chlapče.“ Musel jsem odvrátit oči.

Jeho hlas zněl vesele. „Já to zvládnu, pane.“ Nadhodil si přilbu, kterou nesl pod paží. „Já vím, že ano.“ Vkročil do komory.

Prosím, Pane. Dej mi sílu vykonat svou povinnost. „Fuzér 2 veliteli. Jsme půl kilometru od stanice.“ Thomas Keene, ale jak se mu podařilo se se mnou spojit? Vysílačka mého skafandru

nebyla naladěná na pásma fuzérů. Po chvíli jsem si uvědomil, že praporčíka chytře napadlo použít vysílačku ve vlastním skafandru ke spojení s mojí.

„Dobře, pane Keene. Rádiový klid až do dalšího rozkazu."

Zpátky do díla.

Rusovlasý Anton Thayer, ten chlapec, kterého jsem viděl řádit tenkrát v den absolutoria, převzal čtvrtý fuzér. Johan Stritz vyrazil dychtivě do komory spolu se čtyřmi dalšími kadety, jejichž jména jsem si nevybavoval.

V obavách jsem přecházel tam a zpátky, dokud se fuzéry 3 a 4 neodpojily. Tolliver a Adam pak prošli záďovou komorou pro další dva. Ztráceli jsme drahocenný čas; Bůh Pán sám ví, kolik škody ty ryby nadělaly, zatímco já jsem tady lelkoval na stanici.

Několik kadetů se stále ještě nesvléklo ze skafandrů. Jeden nešikovný kluk měl už skafandr napůl svlečený, ale na hlavě pořád ještě přilbu. Zobáci; vůbec jsem je neměl brát. Ale to je jedno. Ze skafandrů se budou moci svléknout až ve fuzérech.

Náhle jsem si uvědomil, jaké je ticho. Nastavil jsem vysílačku ve skafandru na námořní frekvence a začal po nich přejíždět.

„- nad Lunapolis. Zatím žádný kámen nevidím, ale jestli se přiblížíme moc -"

„Budeme s nimi bojovat na plážích, budeme s nimi bojovat ve městech -"

Guthrie Smith byl příští praporčík v řadě. Jednou dostal výprask za to, že se rval s kadetem ve snaze vynutit si disciplínu. Doufejme, že se poučil. „Připravte se, chlapče."

Komora k pětce se otevřela. S praporčíkem Smithem šel Loren Reitzman, ten neohrabaný chlapec, který se při přísaze lekl. A čtyři ostatní, které jsem sotva znal.

Lehký náraz. Tolliver přistál se šestým fuzérem.

„Edgare, jakmile se přístaviště uvolní, vezměte Adama a jděte pro další dva -"

Vysílačka ve skafandru zapraskala. Raketoplán U.N.A.F.

20123 veliteli námořní základny Seafortovi. Dotaz: Platí rozkazy, které jste vydal, když jste byl na palubě, i poté, co jste ji opustil?"

„Čítači, nepleť se nám na lince. Mám -“

„Dobře, budu tedy předpokládat, že neplatí.“

„Tollivere, vy přistaňte u předního - sakra!“ Přepnul jsem vysílačku. „Jaké rozkazy, raketopláne?“

„Nařídil jste mi, abych vás upozornil na jakoukoli rybu ve vzdálenosti pěti set kilometrů. V té době jste byl dosud -“

„Kolik? Kde?“

„Dvě. Vzdálenost sedm kilometrů a pomalu se blíží. Objevily se před chvilkou, takže předpokládám, že pomocí fúze. Neodpovídají na -“

„Pane Diego! Běžte se svými kadety do šestky! Rychle!“

„Rozkaz, pane!“ Praporčík popadl prvního kadeta a postrčil tmavovlasého mladíka k zadní komoře. Benghadi, vzpomněl jsem si. Za ním utíkali dva další. Dívka stojící na konci řady vyrazila a vtiskla se za ně. „Já půjdu, pane! Dovolte mi to!“

„Kdo jste - no dobře, honem!“

„Alicia Johnsová, pane. Děkuju!“ V jídelně se přihlásila, když se přihlásil on. Přátelé.

„Tollivere, jak rychle dokážete přistát s dalšími dvěma fuzéry?“

Poručíkův hlas v mé vysílačce zněl napjatě. „Já za tři minuty, ale oba zámky jsou ještě obsazené.“

„Pane Smithi, odrazte od příďové komory! Rychle!“

Trvalo celou zoufale dlouhou minutu, než se ozval. „Rozkaz, pane. Promiňte, usazoval jsem kadety. Nevěděli -“

„Dělejte!“

„Ano, pane! Průlez je uzavřený, začínám nás odtrhávat od uzávěrů... Odpoutali jsme se!“

„Vykliďte přistávací prostor, letí tam Tolliver!“

„Rozkaz, pane! Počkám na rozkazy půl kilometru daleko, jak jste to říkal paní Ekritové.“

„Hodný kluk, Guthrie. Adame, Edgare, honem!“

„Raketoplán U.N.A.F. stanici. Další tři ryby v sledované zóně.“

„Jak daleko?“

„Jedna z nich tři celé šest kilometrů, ty další dvě v padesáti metrech.“

Padesát metrů? Bože dobrý. Řekl jsem kadetům, aby si svlékli skafandry. Jestli ta ryba teď hodí a propálí nám plášť -

„Tady Tolliver.“ Edgar zrychleně dýchal; chůze po kotouči byla dřina. „Žádné ryby nevidím. Zeptejte se ho, padesát metrů odkud?“

„Raketopláne, slyšel jsi?“ Od záďového zámku buchnutí. Praporčík Diego začal odpoutávat fuzér, aniž by čekal na rozkazy.

„Ano, monitoruji všechny kanály užívané -“

„Kde?“

„Padesát metrů ode mě, samozřejmě. Veškeré pozorování se provádí egocentricky, pokud -“

„A ty jsi sakra kde, raketopláne?“

„Tři sta metrů od stanice, jak jste rozkázal.“ Čítač mluvil uraženě.

Pořád ještě moc blízko. Ryba se k nám může dostat dřív, než stačíme odstartovat s dalšími fuzéry.

„Hlásí se Guthrie Smith, pane. U raketoplánu jsou ryby a -“

„Ticho, praporčíku!“ Jeden z posledních dvou fuzérů dám Adamovi. Podle původního plánu jsem chtěl do posledního poslat kadety bez dohledu, ale teď nebudeme mít čas krok za krokem je provést odpoutávacím manévrem. Zvládnou to sami?“

„Má někdo z vás výcvik na stanici?“

Vpřed vykročila dívka a hrdě řekla: „Já, pane. Tanya Guevirová.“

Guevirová? Nepřistihl ji někdo v posteli s - na tohle teď není čas.

„Já mám taky výcvik, pane.“ Zatajil se mi dech. Kevin Arnweil, který viděl svého kamaráda Dustina zemřít na Skořepině.

Pane, činíš mi to strašně těžké. „Ještě někdo? Kevine, vy máte na starosti navigaci. Paní Guevirová bude pilotovat. Jakmile -“

„Kapitáne, dvě ryby mezi námi a raketoplánem!“ Tolliver mluvil ještě klidně, ale už to bylo na hraně. „Jsem na cestě s fuzérem 7, Adam se zrovna dostal k osmič- Míří sem! Já - Bože,

jak já ty obludy nenávidím!“

„Edgare, leťte se sedmičkou k přednímu zámku! Adame, mířte k zadní komoře. Nesnažte se připojovat. Okamžitě proveďte dekompresi!“ Adam se připojoval pomaleji než Tolliver, a kdyby ryba zasáhla jeho fuzér u komory, my ostatní bychom zemřeli zbytečně.

Zapotácel jsem se, když jsem vrazil nohu do skafandru. „Všichni kadeti bez skafandrů k přednímu průlezu s Arnweilem a Guevirovou! Ostatní na záď. Zkontrolujte západky na přilbách!“ Všichni se začali hemžit. Chlapec, který si vůbec nesundal přilbu, se rozběhl na záď a v běhu si natahoval skafandr. Nebude mít dost času to dokončit; postrčil jsem ho k přednímu zámku a obrátil se ke Guevirové.

„Tanyo, jakmile uzavřete komoru, běžte k pultu a rozkývejte fuzér, aby se odpoutal. Pamatujete si, jak se to dělá?“

„Trysky na levoboku. Přední, zadní, přední, zadní. Když uzávěr nepovolí, obě najednou po dobu -“

„Přesně.“ Zacvakl jsem si přilbu.

Adam Tenere, hlas plný napětí: „Pane, uvolnil jsem kotvicí lano; hned jsem tam. Co mám dělat, když ta ryba po mně půjde?“

„Snažte se jí uniknout, nebo opusťte loď, jakmile po vás hodí.“ Bolestně jsem zkřivil tvář; nikomu bych nepřál takovou smrt, jaká mu hrozila.

„Raketopláne!“

„Ano, veli-“

„Rozsviť světla! Zahaj manévry. Plná rotace kolem osy X. Pokračuj jednu minutu, pak zahaj rotaci kolem osy Y!“

Vteřinová pauza. „To by mohlo přilákat ryby. Jsem povinen postarat se o sebezáchovu, pokud -“

„Tohle je Pokud! Udělej to, nebo...“ Hledal jsem nějaký argument. „Při Pánu, pošlu tvoje obvody před vojenský soud!“

Slyšel jsem, jak si Tolliver výsměšně odfrknul. Ale nic lepšího mě prostě nenapadlo.

„Zahajuji manévry,“ hlásil raketoplán.

Náraz, nikoli jemný. „Přistávám s fuzérem 7, kapitáne. Mám - chyť se, sakra!“

„Edgare, jakmile zakotvíte, pojďte ven a pomůžete mi přepravit kadety ve skafandrech do fuzéru 8!“

„Udělám to, ale ta zatracená ryba pořád čenichá kolem Adama. Asi šedesát metrů daleko.“

Naposledy jsem zkontroloval svůj skafandr. Zvenčí další žuchnuti. Indikátor komory se rozsvítil; Tolliver přistál. Štíhlý mladík, kterého jsem postrčil na příď, dopnul poslední uzávěr svého skafandru a zacvaknul západky přilby právě ve chvíli, kdy se vnitřní dveře našeho průlezu otevřely. „Všichni do fuzéru!“

Pobídl jsem šest kadetů ke dveřím. V nastalém zmatku se chlapec, který se předtím znova oblékl, vyhnul mé paži a místo toho se rozběhl na záď. Nevadí, má skafandr a pro poslední fuzér ho budeme potřebovat.

Příďový průlez se zabouchl. Za chvilku budou kadeti moci postoupit dál, do sedmičky.

Otevřel jsem komoru na zádi. „Všichni dovnitř!“

Jedna dívka zaváhala v chodbě. „Tam venku jsou ryby!“

„Do komory!“

„Ani mě nenapadne, když tam jsou ty obludy!“

Skočil jsem po ní; couvla.

„Pojďte!“ Vešel jsem do průlezu, kde se už tísnili Tolliver a zbylých osm kadetů.

Adam, v mé přilbě: „Pane, ta zatracená ryba se žene ke stanici!“

Nebyl čas zabývat se vyděšenou dívkou. Jestli se ryba blíží, možná nebudeme mít čas s fuzérem 8 vůbec odstartovat.

Zavřel jsem vrata. „Držte se bezpečnostních madel!“ Škubl jsem za nouzové otvírání. Vnější vrata se otevřela; cítil jsem, jak mě proud unikajícího vzduchu táhne ven. Jednomu chlapci sklouzla ruka; podařilo se mi chytit ho za paži a zároveň se přitom nepustit druhou rukou madla.

„Adame!“ Vyklonil jsem se ven.

„Tady jsem, pane. Držte se zpátky, než tu bednu zastavím.“ Fuzér 8 se pomalu blížil a z pohledu člověka ve skafandru, který mu stál právě v cestě, vypadal dost obrovský. Zatáhl jsem hlavu zpátky do komory.

Praporčík: „Vzduch z kajuty jsem vyčerpal, pane. Vrata mám

otevřená.“

„Veliteli, čtyři ryby jsou v okruhu padesáti metrů. Můžu přerušit manévr a ustoupit?“

„Dobře, raketopláne. Zkus, jestli za tebou půjdou. Když ne, vrať se k nim.“

„To ale není účel ústupu!“ stěžoval si naříkavě čítač.

Dva krátké zážehy z Adamových příďových trysek. Fuzér 8 se zastavil v relativním klidu vůči stanici. „Adame, hoďte lano!“ Čekal jsem, až se objeví v otevřených vratech fuzéru.

Zaklel jsem. Trvá mu to moc dlouho. Někdo tam bude muset skočit a pomoci mu všechno urychlit. Dokázal bych se odrazit tak, abych fuzér neminul? Kdybych to odhadl špatně... Opřel jsem se o průlez.

Adam se přikolébal do komory fuzéru s magnetickým lanem přehozeným přes ruku. Rozmotal ho, dvakrát jím otočil a pustil.

Lano mine náš průlez nejméně o metr. Jestli magnetický disk dopadne čistě, přilne k trupu stanice. Jinak ho Adam bude muset stáhnout a zkusit to znova.

Se zoufalou pomalostí beztíže se lano neslo k trupu. Chytil jsem se za bezpečnostní madlo a naklonil se ven tak daleko, jak to šlo.

Kotouč škrtl o trup a odrazil se.

Skočil jsem po něm.

Lano mi sjelo po prstech a vyklouzlo. „DRŽTE MĚ!“ Pustil jsem se madla a chňapl po lanu. Setrvačnost mě unášela od průlezu. Adrenalin mi sevřel žaludek. Zachytil jsem lano právě ve chvíli, kdy mě někdo popadl za kotník.

„Příště mě varujte!“ Tolliver funěl námahou, jak mě táhl zpátky.

Otočil jsem se a přicvaknul kotouč bezpečně na trup. „Vy, po laně dovnitř!“ Postrčil jsem vpřed jednoho kadeta. Položil na lano jednu ruku, pak druhou. Zhluboka se nadechl a vzlykl. S očima pevně zavřenýma se soukal na druhou stranu. Adam Tenere ho vtáhl do fuzéru.

V uchu se mi ozval mladý, překvapivě pevný hlas: „Hlásí se kadet Guevirová z fuzéru 7. Odpojuji podle rozkazu.“

„Rozumím, kadete.“ Popadl jsem za paži nejbližšího chlapce.

„Další!“

„RYBA!“ Adam zařval tak, že jsem div neohluchl. Praporčík divoce mával prstem v rukavici. Těsně nad horizontem stanice se pomalu vynořoval mimozemšťan.

„Dělejte, chlapče!“ Položil jsem kadetovi ruku na lano a postrčil jsem ho do prostoru.

Popadl lano druhou rukou a kopl, jako by se bránil neexistující gravitaci. Jediným výsledkem bylo, že ho to dezorientovalo.

„Nehýbejte se! Přehoďte jednu ruku před -“

Chlapec se mě pokusil poslechnout, ale pravou rukou minul a levou se už pustil. Setrvačností skoku se vzdálil od lana. Chňapl po něm a minul. Pomaličku odplouval.

Začal ječet.

Natahoval jsem se, co jsem mohl, abych na něj dosáhl, ale byl od průlezu příliš daleko. Kdybych se přehoupl na lano a natáhl nohu - ne, to zatracené lano je moc volné. Neměl bych se jak vzepřít.

„Já pro něj dojdu, pane!“ Adam Tenere se vrhl na lano a houpal se vpřed svižně jako opice.

„Napněte lano!“ Sáhl jsem po něm, zapomněl jsem, že jsem ve stavu beztíže, a skoro jsem vyletěl z komory. Zachytil jsem se Tolliverova ramene a přidržoval jsem se ho, dokud jsem neuchopil lano na našem konci. Pak jsme se s Tolliverem oba jednou rukou drželi madel a společně jsme přitáhli lano tak, aby se víc napnulo.

„Dost, pane. Přitáhneme i fuzér!“

„Moc velká hmotnost!“ Mnohem pravděpodobnější bylo, že by fuzér vytáhl nás dva z komory nebo mi vykloubil rameno.

„Veliteli -“

Adam se komíhal po laně.

„- soudím správně, že vaším záměrem je vyhnout se kontaktu s rybou?“

„Mlč, čítači!“

„Mohl bych vám pomoci.“

„Rake- jak? Adame, honem!“

„S tryskami na plný výkon by moje setrvačnost byla vyšší

než setrvačnost ryby.“

„No a? Kadete, přestaňte sakra tak ječet, praporčík jde pro vás!“

‚Mohl bych“ - milisekundová pauza - „takříkajíc rybu odstrčit.“

Podíval jsem se na rybu a všiml si, že se jí tvoří chapadlo. Adam se blížil ke zděšenému kadetovi. Kam ta ryba hodí? Na fuzér? Na Adama? Na stanici?

„Raketopláne, kyselina ti může propálit trup.“

‚Jsem si toho vědom. Pokud nebudou zasaženy trysky, průlom trupu nebude mít na mou činnost vliv.“ Čítač to říkal celkem klidně.

„Udělej to!“ Na chvilku jsem pocítil výčitky svědomí.

„Letím.“ Příď raketoplánu byla tupá, na rozdíl od přídi mezihvězdné lodi. Čítač nemohl rybu rozpárat, ale mohl do ní vrazit jako beranidlo, leda by fúzovala do bezpečí.

Adam se chytil lana a s námahou pozvedl nohy směrem ke zmítajícímu se kadetovi.

Vyhlédl jsem do noci. Skutečně se světla raketoplánu přiblížila?

„Mám ho!“ Adam pevně přitiskl kolena k sobě a kadet se mu začal šplhal po těle. Jen se dotkl lana, Adam se zhoupl zpátky, osedlal si lano a zkřížil přes něj nohy. Kadet naštěstí přestal ječet a bylo slyšet jen to, jak lapá po dechu.

Ryba vypustila svůj projektil. Chuchvalec protoplazmy letěl prázdnotou.

Ke stanici.

Mine komoru, mine fuzér. Adam postrčil hysterického chlapce do čekajícího průlezu fuzéru. Já jsem ze své komory vystrčil dalšího kadeta. „Chyťte se!“ Udělal to. Nerozeznal jsem jeho rysy. Nebo její? „Vy ostatní, honem na druhou stranu, než ta potvora hodí znova!“

Dva kadeti se vrhli po lanu zároveň. Přitáhl jsem jednoho zpátky a zahlédl světlé vlasy, zmáčené vlhkostí ve skafandru. Jacques Theroux, ten Pařížan, kterého jsem přidal po finálním výběru. Pustil jsem jeho paži, až když jeho druh byl bezpečně z dosahu.

S jistotou získanou dlouhým cvičením se Adam přehoupl kolem postupujících kadetů, takže byl na laně za nimi. „Kolik ještě, pane? Pomůžu jim.“

„Ještě čtyři. Jednoho budeme potřebovat na Trafalgaru. Doufal jsem, že odstartujeme ještě s dalším fuzérem, ale když je ryba takhle blízko -“

Přitáhl jsem jednoho mladíka ke kraji průlezu. „Vy půjdete, jen co budou ti dva vevnitř.“

V majestátním tichu plul raketoplán U.N.A.F. vakuem. Za ním se třpytila sprška pohonných hmot.

Nejbližší ryba vytvořila další chapadlo. Pomalu se začalo otáčet.

„Tollivere, jak daleko po trupu je Trafalgar!“

„Asi v půlce. Od západu je to blíž. Mám pro něj dojít?“'

„Počkejte, až fuzér odstartuje.“

Oba kadeti se dostali až k vratům osmičky a navzájem si pomohli na palubu.

Houkl jsem: „Jděte!“

Kadet popadl lano a odrazil se.

Adam ho chtěl následovat; zadržel jsem ho na posledních pár slov. „Nezdržujte se zavíráním průlezu. Odpojím vám lano, jen co budete na palubě. Leťte na plný výkon, dokud nebudete pryč od těch oblud. Rozkazy vám dám vysílačkou až z -“

„Hází!“

Prudce jsem se obrátil, nebo jsem se o to pokusil a zakopl jsem o vlastní nohu. Než jsem se vzpamatoval, chapadlo se už odpoutalo.

Kyselina letěla k nám. Chvilku jsem si myslel, že se nám rozprskne o komoru. Pak jsem si uvědomil, že ne. „KADETE! ZPÁTKY!“

Chlapec vzhlédl. Ztuhl uprostřed lana.

Masa protoplazmy se líně otáčela.

Za ním letěl prázdnotou raketoplán.

Kadet zasténal, škubl sebou.

Roztočená masa protoplazmy ho zalila od pasu po přilbu a srazila ho z lana. Zasyčení. S hrůzou jsem si uvědomil, že ten zvuk přišel z vysílačky v chlapcově skafandru.

Bolestný řev, obláček vzduchu. Ticho. Zvedl se mi žaludek.

Lano k fuzéru 8 se přetrhlo.

Raketoplán přelétl přes obzor. Jeho příď vrazila do ryby. Ryba se křečovitě stáhla. Společně se přehoupli kolem kotouče.

Nadšeně jsem vykřikl: „Čítači, obraťse a jdi po další!“

Žádná odpověď.

„Čítači?“

Zadní světlomety raketoplánu tiše blikaly do galaktické noci.

„Kapitáne, tady praporčík Keene. Prosím o povolení fúzovat do bezpečí!“

Vzpamatoval jsem se. „Máte tam rybu?“

„Ne, pane. O fuzéry se zatím zřejmě moc nezajímají. Ale dvě další se zrovna objevily u stanice.“

Nastavil jsem vysílačku ve svém skafandru tak, aby byla slyšet na frekvencích celé mojí flotily. „Nikdo nebude fúzovat! Zůstaňte v okolí, leda byste měli rybu blíž než na sto metrů!“

„Rozkaz -“

„Raketopláne, odpověz!“ Nic. Vzdal jsem to. „Fuzér 8! Hoďte nám další lano!“

Hlas chvějící se rozčilením: „Hledáme ho, pane! Tady Theroux. Smím odpovědět? Pan Tenere není -“

„Ano. Ať se někdo ujme pilotáže!“

Tolliver mě popadl za paži a ukázal. Jedna z ryb se pomalu blížila k fuzéru 8.

Rozkřikl jsem se: „Na to lano zapomeňte, osmičko! Zavřete zámek. Odpalte trysky na levoboku, příďové i záďové najednou, pět vteřin! Pryč od té ryby!“ Obrátil jsem se k Tolliverovi. „Musíme odstartovat s Trafalgarem!“

Adam Tenere odhadoval vzdálenost k osmičce. „Dovolte mi skočit, pane!“ Znělo to, jako když má slzy na krajíčku.

Výtrysk paliva a fuzér se začal vzdalovat. „Pozdě, praporčíku.“ Kadet u kormidla zjevně neodpálil oboje trysky přesně ve stejné chvíli; maličké plavidlo se pohybovalo v pomalém oblouku. Napadlo mě, jestli je Teneremu líto toho nezávislého velení, o které přišel.

Adam vykřikl: „Jsou jenom čtyři! Budou potřebovat pomoc!“

Zastyděl jsem se. „Všichni ven z komory.“ Přidržel jsem se

bezpečnostního madla, vykopl nohy ven a ohnul se skoro v půli, abych botami dosáhl na trup vedle průlezu stanice. Pustil jsem se jednou rukou a zapnul magnetické boty.

Měl jsem teď sice už kontakt s trupem, ale byl jsem prohnutý skoro do mostu. Někdo by přece mohl vymyslet nějaký lepší způsob, jak se dostat z průlezu. Napjal jsem svaly na zádech a nohou a podařilo se mi narovnat. Teď jsem stál na trupu kolmo k průlezu. Uchopil jsem bezpečnostní madlo a zachytil kadetovu nataženou ruku. Na okamžik se zazmítal, ale uklidnil se, takže jsem ho mohl postavit na trup. Naklonil jsem se a zapnul jsem mu magnety na botách. Tolliver se vytáhl ven sám. Dole Adam Tenere vystrkoval ven další kadetku; Tolliver ji předal mně. „Kde jsou ryby?“

„Všude.“ Nebyl čas se po nich rozhlížet.

Ještě chvilku a byli jsme všichni zvenčí na trupu. Tolliver ukázal: „Trafalgar je támhle.“ Za horizontem kotouče.

Dojít k obzoru maličké stanice nebyl tak herkulovský úkol, jaký by to představovalo v Přístavu Země, nebo dokonce i na orbitální stanici u Naděje národů. Kapitán ovšem často poskytoval svým kadetům příležitost ke zdravému pohybu, když je posílal pomáhat při drobných opravách a údržbářských pracích na trupu. Je to dřina, při každém kroku vypínat a zapínat boty. A vést tři neobratné kadety celou věc jen zpomalovalo.

Někdo vzlykl. Podle zbarvení hlasu jsem odhadl, že to byl kadet, ale nevěděl jsem který. Měl jsem chuť se k němu přidat.

Vnější okraj kotouče stanice byl relativně bez překážek. Zkrátili bychom si cestu, kdybychom to vzali po ploše, jenže ta se ježila anténami, vysílacími talíři a senzory; nejrychlejší to bylo po obvodu kruhu.

Nikdo z nás nemluvil. Popadl jsem jednoho kadeta za paži, vypnul mu magneboty a vykročil jsem dopředu, jak nejrychleji jsem dokázal. Mladík svíral mé zápěstí v oprávněné hrůze; kdybych ho pustil, plul by bezmocně prázdnotou, dokud by ho někdo nechytil nebo dokud by ho nevyslídila ryba.

Tolliver rychle následoval mého příkladu. Adam po chvilce udělal totéž. Namáhavě jsme se plahočili po kotouči, každý s jedním kadetem v závěsu.

„Pane, kde jste?“ Sandra Ekritová.

„Na kotouči. Mlčte.“ Krok, pak další.

„Ale - rozkaz, pane.“

„Bože můj. Hele!“ Tolliver.

Ryba na levoboku nebyla dál než čtyřicet metrů. Když jsem se na ni díval, vystříkla pohonnou hmotu a zamířila k ploše kotouče. Dotkla se ho čumákem. Jemný pramínek paliva ji držel u trupu stanice. Vrtěla se tam a zpátky, jako by stanici očichávala.

Světla zevnitř, kde předtím žádná nebyla. Trup byl proražený. Pokusil jsem se běžet, skoro jsem ztratil rovnováhu. Bez T-skafů nebo bezpečnostních lan byl naším jediným možným způsobem pohybu pomalý pochod, jeden opatrný krok za krokem.

„Pane, já můžu jít, učili mě to.“

Nevšímal jsem si chlapce. Další krok. „Kde je sakra ten Trafalgar!“

„Ještě asi padesát metrů.“

Rybí kůže začala být jakoby rozmazaná a roztáčela se. Nájezdníci! Otočil jsem se o devadesát stupňů k pravoboku a strhl kadeta za sebou.

„Adame, přes okraj!“ Třemi kroky jsem se dostal na kraj kotouče. V roztočené kůži ryby začal růst výstupek. Přelezl jsem přes kraj na plochu kotouče. Tolliver a Adam se škrábali za mnou.

Byli jsme teď na opačné straně kotouče než ryba. Ve stavu beztíže je „nahoře“ tam, kde ho člověk zrovna chce mít. Zorientoval jsem se. Tady, u okraje kotouče, byla plocha méně plná. Blíž u středu se rozkládaly pomocné sluneční kolektory jako motýlí křídla.

Adam zaječel.

Trhl jsem sebou a pustil kadeta. Mladík mě křečovitě popadl kolem krku.

Adam se potácel zpátky k okraji. Snažil jsem se vymanit ze svěráku kadetových paží. Jeho zápěstí mi přejelo po západkách přilby.

„Nechoďte tam, Adame! Ryba!“ Jednou rukou jsem škubl za kadetovu paži, která mě dusila, druhou jsem se natáhl po

Adamovi.

Tenere znovu zaječel, oči upřené někam za mé rameno.

Otočil jsem se.

V prázdnotě se tam vznášel kadet, skafandr rozervaný a místy vůbec pryč. Po chvíli jsem si uvědomil, že hledím na něco, co bývalo kůží.

„Adame, seberte se -“

Praporčík se pozvracel do přilby.

To bylo zlé. Kdyby se mu ucpal přívod vzduchu, udusil by se do tří minut; skafandr sám měl vzduchu sotva na několik nadechnutí, a ten by byl tak odporný, že by se ho snažil spíš nedýchat. A kromě toho teď nic neviděl.

Ohnal jsem se po vyděšeném kadetovi, který mi visel na zádech; nepustil se. V zoufalství jsem ho uhodil loktem do žaludku. Uvolnil sevření právě tolik, abych ho dokázal setřást. Stáhl jsem mu nohu dolů, zapnul mu magnebotu a odstoupil, než mě stačil znova popadnout.

Adam stál na místě. Rukama v rukavicích se sápal po přilbě. Srazil jsem mu je. Dávivé zvuky.

„Tollivere, pomozte ostatním!“ Sehnul jsem se, vypnul Adamovy boty a popadl jsem ho kolem pasu. Držel jsem ho pod paží jako pytel brambor, odepnul jsem vlastní botu a vrhl se vpřed po ploché straně kotouče. Mířil jsem k okraji. Zapnout. Vypnout. Adam se zmítal.

Za okrajem kotouče kov, sotva viditelný v noční tmě. Adam se zmítal divočeji.

Můj pohyb mi připadal zoufale pomalý. „Vydržte, už jsme skoro tam!“ Jeho končetiny sebou škubaly.

Záď lodi se blížila. Nezřetelný kus kovu se změnil ve fúzní šachty. Je to Trafalgar, nebo další fuzér? Adam vykopl nohou a zasáhl mě do kolene. Sykl jsem bolestí.

Další krok. Kristepane, proč jsem si nevzal T-skaf? Adam se sápal po své přilbě.

Ještě dva kroky. Škrábal jsem se kolem fúzních šachet.

Šachet Trafalgaru.

Díky, Pane. Ještě dva kroky. Kotvicí lano bylo ve výši kolen. Místo abych ho přelézal, přehodil jsem si Adama do druhé ruky

a přestoupil na samotnou loď. Trup Trafalgaru byl plný stupů, což bylo pro zkušeného námořníka mnohem snazší než zapínat magneboty. Ale já jsem se neodvažoval je použít; jeden špatný krok a ztratíme kontakt.

Dvacet metrů k záďovému průlezu. To nemůžu stačit; už teď se Adam skoro nehýbal. Sklonil jsem se, vypnul boty, sevřel chlapce nohama jako nůžkami a popadl nejbližší stup volnou rukou.

Jako krab jsem se škrábal po trupu. Patnáct metrů. Deset.

Pološílený spěchem jsem prudce otevřel komoru, hodil Adama dovnitř a uhodil do zavírání. Zámek se začal plnit. Podíval jsem se na měřák; vzduch lodi byl na jedné atmosféře. Nebyl čas ověřovat to na můstku. Klekl jsem nad nehybného praporčíka a připravil si ruce na západky jeho přilby.

Světlo bliklo; vnitřní dveře se otevřely. Odrazil jsem západky a strhl Adamovi přilbu.

Tvář měl modrou.

Otočil jsem ho na břicho, čekal na dech. Jestli vdechl zvratky -

Opatrně jsem mu přitiskl dlaň na záda. Dech. Další. Adam se zkroutil na bok a dávil, že jsem myslel, že už nikdy nepřestane. Konečně další dech. Oči mu slzely.

Vtáhl jsem ho dovnitř, doběhl zpátky k zámku a zavřel ho. Jen se vnější dveře otevřely, vyletěl jsem ven a srazil se s Tolliverem. Bolestí se mi udělalo černo před očima a divil jsem se, že jsem si neprorazil přilbu.

„Jste celý, pane? Vezměte ho.“ Vrazil mi do náruče kadeta a vyrazil, odkud přišel.

„Kde jsou -“ Zavřel jsem oči a vůlí zaháněl bolest. Ozval se ustrašený hlas Roberta Bolanda: „Ostatní kadeti jsou na trupu, pane. Omlouvám se, že jsem na vás tak visel. Já jsem -“

„Držte se madla! Ničeho se nedotýkejte!“ A byl jsem pryč.

Risknul jsem stupy a klopýtal po trupu. Tolliver nechal své dva kadety pár metrů od kotvícího lana. Blížil jsem se k nim zoufale pomalu, jako ve snu.

Odtud jsem viděl i přes okraj stanice. Zaujal mě nějaký pohyb. Zamžoural jsem přes mlhu svého přetíženého skafandru.

Kovové pláty okraje jako by se vlnily. Žaludek se mi stáhl.

Potácel jsem se k Tolliverovi, potkal jsem ho u kotvícího lana.

Popadl jsem jednoho kadeta za paži; Tolliver ho pustil a soustředil se na druhého.

Vysoká, hubená kadetka se mi vykroutila. „Já můžu sama, já to umím!“

„Počkat, ne-“

Vklouzla jednou nohou do stupu, odrazila se, zachytila další stup, první nohu uvolnila a klouzala dál.

Vzdal jsem to; sotva bych ji dohonil, tím méně bych jí mohl pomáhat. Natáhl jsem se k Tolliverovi a popadl kadeta za druhou paži. Zvedli jsme ho jako rodiče batole a škrábali jsme se ke komoře. Podíval jsem se přes rameno na stanici. Pláty paluby se vlnily a náhle se rozplynuly. Něco vykouklo a změnilo to tvar, aby se to vešlo do otvoru. Sykl jsem.

Byli jsme u průlezu.

„Pane Kriste!“ Tolliver to řekl takovým tónem, že se mi zježily chlupy.

Horečně bušil do zavíracího panelu komory.

Za námi se nad okrajem kotouče chvěl mimozemský nájezdník. Na jeho povrchu vířily skvrny a divné tvary. Srdce mí málem vyskočilo z hrudi. Vrata průlezu se zavřela a zakryla nám ten pohled. Nemohl jsem se nadechnout. Dochází mi vzduch? Kontrolka svítila zeleně.

Vnitřní dveře se otevřely. Adam ležel tváří dolů na palubě. Zapomněl jsem, že nemáme gravitaci, a pokusil jsem se rozběhnout k můstku. Bezmocně jsem odlétl na druhou stranu kajuty. Panikařil jsem jako zobák.

Zachytil jsem se přepážky na protější straně a popadl madlo. Zapnul jsem magneboty, stáhl nohy dolů a belhal se po palubě, jak nejrychleji jsem dokázal. Zajel jsem do sedadla pilota, připnul si popruh, aby mě přidržel, a neohrabaným prstem v rukavici jsem spustil náběh energie.

Tolliver vyhlížel z okénka. „Ta zatracená věc sedí na kotouči a třese se. Kristepane, ještě kotvíme! Budeme -budu muset jít ven a -“

Sípal jsem: „Odtrhnu nás.“ Světélka na pultě se rozzářila; Trafalgar měl manévrovací energii. Odpálil jsem trysky na levoboku.

„Zkřivíte průlez!“ Kotvicí lano se upevňovalo na pachole těsně vedle průlezu.

„Naše pachole má větší pevnost v tahu než to lano.“ Zapnul jsem simulbrazovky. Ta bestie jako by na nás zírala, i když jsem neviděl žádné oči. Znovu jsem odpálil trysky. Lano se napnulo, ale drželo.

Tolliver uhodil do tlačítka, které otvíralo vnitřní vrata průlezu. „Půjdu ven a odpoutám nás!“

Stiskl jsem jiné, které jeho akci zrušilo. „Není čas!“ V uších mi strašně hučelo; nemohl jsem dýchat. „Vzduch!“ zakrákoral jsem. „Mám něco se skafandrem!“ Kajuta se mi točila před očima.

Tolliver se vrhl k pultu. Srazil mi paži stranou, podíval se na moje ukazatele a pak na mou tvář. „Se vzduchem nic není, hyperventilujete! Sundejte si přilbu!“

Vztekle jsem rozrazil západky; uvolnily se a přilba padla na palubu. „Sledujte toho ďábla venku! Jestli nájezdník skočí na trup, je s námi konec.“ Znova jsem naplno odpálil trysky. Loď se vzepjala, ale lano nepovolilo.

„Nájezdník se hnul! Odtrhněte nás!“

Mimozemšťan se valil podél okraje ke kotevnímu lanu.

Zhluboka jsem se nadechl a krátce odpálil trysky na pravoboku. Hnuli jsme se ke stanici.

Tolliver zařval: „Opačně!“

„Já vím!“ Ještě dvě vteřiny jsem nás nechal přibližovat. Naše lano povolilo. Na trupu stanice se mimozemšťan chystal ke skoku.

Odpálil jsem levé trysky plnou silou a přidal navíc trysky na zádi.

Mimozemšťan skočil.

Lodi zapraskalo v kostech. Naše přetržené lano se ve smyčkách vracelo ke stanici. Opřel jsem se do tryskových pák, jako bych mohl dodat lodi na rychlosti tím, že páky zamáčknu do pultu.

Začali jsme se vzdalovat od stanice.

Mimozemšťan se blížil.

Se zatajeným dechem jsem vůlí pobízel trysky, aby nás nesly rychleji. Pomaličku jsme nabírali na tempu, ale ten tvor se vznášel jen půl metru od našeho průlezu.

Konečně se naše rychlosti vyrovnaly. Pak se mezera začala rozšiřovat. Mimozemšťan mizel, až z něj zbyla jen chvějivá tečka na pozadí lhostejných hvězd.

23.

„Ježíši, Synu Boží.“ vydechl jsem a pustil trysky.

Tolliver se zhroutil na okénko. „Amen.“

Rukama jsem přeběhl po pultu; o chvilku později se rozbzučely gravitrony. Cítil jsem, jak nabývám tíže. Na druhé straně kajuty se choulil Tolliver.

Adam Tenere ležel na palubě, ztracený v soukromém pekle.

„Už je to dobré, chlapče, seberte se.“ Hlas se mi zlomil.

Jeden z kadetů se pohnul. „Pane, jsme už - co máme dělat?“

Myšlení mi připadalo jako strašná námaha. „Sundejte si přilby.“

Na pultě se rozblikalo komunikační světélko. Přepnul jsem frekvenci.

„Hlásí se pra- praporčík Thayer, pane! Jste tam? Co - co teď budeme dělat?“ Neměl daleko k hysterii.

Například přestaň koktat. Neodpověděl jsem.

Robert Boland vykoukl z okénka. „Nevidím žádné -“

„Mluvte jen, když vás někdo osloví!“ Tolliver chraptěl.

Bylo načase ujmout se velení. S námahou jsem se posadil rovněji. Svaly mě bolely, jako bych právě proběhl překážkovou dráhu na Akademii.

Zavolal jsem čtyřku. „Pane Thayere, máte v okolí nějaké ryby?“

„Já - ne, pane. Přímo tady ne.“

Snažil jsem se mluvit co nejklidněji: „Dobře. Můžete si dát načas a zavést si na člunu pořádek. Zjistěte, kdo má výcvik ve strojovně, k ovládacímu pultu posaďte dva. Dalšího určete k navigaci a posledního k radionice.“ Snažil jsem se vymyslet něco známého. „Za výsledek vás budu klasifikovat, tak si dejte záležet. Až budete hotov, znova se hlaste.“

„Rozkaz, pane.“ Thayer už mluvil klidněji.

Teď moje vlastní loď. Měl jsem Tollivera, Adama, Bolanda a... koho? Tyhle věci bych měl vědět. „Hlaste se podle hodnosti.“

„Hlásí se první poručík Edgar Tolliver, pane.“ Hlas mu zněl nezvykle ostře.

Adam Tenere nereagoval. Oči měl zavřené.

Tolliver zvedl praporčíka na nohy a zatřepal jím jako hadrovou panenkou. „Hlaste se kapitánovi, nebo při Bohu Pánu, vás -“

„NECHTE TOHO!“

Zařval jsem, až mě zabolelo v krku. Tolliver ustoupil. Chlapec hleděl do paluby.

Vstal jsem a došel k němu. „Adame, potřebuju vás.“

„Já - nemůžu.“ Vzlykl.

„Samozřejmě, že můžete.“ Když jsem pozvedl ruku, cukl sebou, ale já jsem jen vzal jeho bradu do dlaní a zvedl jsem ji. „Ohlaste se, pane Tenere.“

Vlhké oči se zadívaly do mých. Pak se otřásl. „Hlásí se praporčík Adam Tenere, pane.“

„Dobře.“ Položil jsem mu ruku na rameno a stiskl.

„Omlou-“ Nedořekl. Odvrátil jsem se - cítil jsem se jako Jidáš kvůli tomu povzbuzování. „Pokračujte.“

„Kadet Robert Boland, pane.“

„Kadet René Salettová.“

Poslední kadet, tvář stále obrácenou ke zdi, zamumlal něco nesrozumitelného.

„Mluvte nahlas!“

Narovnal se, zhluboka se nadechl a otočil se. „Hlásí se kadet Jerence Branstead, pane.“

Chvíli jsem naprázdno otevíral ústa. Skočil jsem po něm přes kajutu a přirazil ho na přepážku. „Jak jste se sem dostal?“ Nedal jsem mu šanci odpovědět a vrazil jsem mu pohlavek, až se mu hlava stočila ke straně. „Zakázal jsem to! Proč, sakra?“

„Já - pane, já -“ V očích měl slzy.

Další facka, jako výstřel z pušky. Zaječel: „Nemám omluvu, pane!“

Vztekle jsem zvedl ruku. Tvrdě dopadla na rameno, které se jí zjevilo v cestě. Tolliver stál pevně mezi námi, ruce v kapsách. Ohnal jsem se po mladíkovi, kterého jsem se zapřísáhl chránit. Rameno mi v tom opět zabránilo.

„Tollivere, říkal jsem vám, že nesmí -“

Jerence vykřikl: „Seržant Ibarez odešel z jídelny dřív, než jste mě odmítnul. Tak jsem věděl, že se můžu dostat na palubu!“

Mlha se začala rozptylovat. Podíval jsem se na svou zaťatou pěst a vůlí se donutil ji otevřít. Kolena pode mnou podklesávala. „To bude stačit, pane Tollivere. Už jsem zase - při sobě.“

Zabručel: „No to mě uklidňuje.“ Odstoupil, nevyveden z míry mým propalujícím pohledem.

Z reproduktoru se ozvalo: „Praporčík Tsai, pane. Jaké máme rozkazy?“

Sáhl jsem po interkomu. „Ještě okamžik.“ Probodl jsem Bransteada pohledem. „Vy. Čekal jsem od vás lepší chování.“ Tvář měl zrudlou, ale nevěděl jsem, zda od mých ran nebo hanbou. „Nehodíte se -“ S velkým úsilím jsem se zarazil, než jsem řekl něco ještě horšího.

„Tollivere, ať mi jde z očí. Přidělte jim všem funkci.“ Došel jsem zpátky k pultu. „Už jsem tady, pane Tsai. Hlaste se.“

+ + + + +

„Dobře, všechny čluny připravit k převzetí rozkazů.“ Uniformu jsem měl propocenou. Uplynula drahocenná hodina, ale podařilo se zorganizovat všechny fuzéry. Nejhorší práce byla s těmi čtyřmi vynervovanými kadety ve fuzéru 8. Nikdo z nich neměl pro svou misi odpovídající výcvik. Měl jsem vybrat zkušené kadety, a ne žádat o dobrovolníky. A měl jsem... to už je teď jedno. Další z mnoha věcí, kterých mohu ve svém životě litovat.

S trochou štěstí to osmička zvládne. Když to jinak nepůjde, budeme jim radit, tlačítko po tlačítku, co mají dělat.

„Adame, navigační cvičení.“

Probral se. „Rozkaz, pane.“

Dal jsem si načas a důsledně mu všechno vysvětlil. Bylo důležité, aby problém dokonale pochopil.

Praporčík vytřeštil oči. „Ale, pane, to by - totiž, nemůžete přece -“

„Pane Tenere!“

Trhl sebou. „Ano pane. Já jenom, že - Rozkaz, pane!“

„Jak dlouho potrvá stanovit koordináty?“

„Pro všechny? To by nemělo moc dlouho - dvacet minut, pane?“

„Dobře. Budu na centrále.“ Zvedl jsem se z křesla. I když s Robertem Bolandem jsem si mohl promluvit i od pultu, Adamovi se bude pracovat lépe, když mu nebudu koukat přes rameno.

„Nevstávejte, pane Bolande.“ Usadil jsem se u komunikačního pultu, sáhl po ovládání, ale zase jsem stáhl ruku zpátky. Lepší bude, když ho nechám, aby mi pomáhal; proč jinak bych ho s sebou bral? „Propojte příchozí námořní frekvence.“

Třeba se ryby stahují, nebo aspoň zmírňují útok.

„Rozkaz, pane.“ Jeho prsty se rozlétly po pultu. „Do sluchátek?“

Pravdu se stejně brzo dozví. „Ne. Do reproduktoru.“

V malé místnůstce se rozeřvala hlášení.

„- obrovská přílivová vlna se valí Japonským mořem a-

„Když nebudeme fúzovat hned, bude pozdě! Pane, dovolte mi zachránit loď!“

„- ryb se shromažďuje na hranici atmosféry, držíme se zpátky, musíme. Nemáme žádnou možnost -“

„- MAYDAY MAYDAY MAYDAY MAYDAY MAYDAY -“

Hlášení se hrnula jedno za druhým. Mnoho ryb se stáhlo jako moře po tsunami. Byl jsem si jistý, že se vrátí. A až přijdou...

„Výkonné operační všem bojovým lodím. Ustou- ehm, přeskupíme flotilu na pozici Deimos. Manévr začne za třicet minut. Všechny lodi se nejvyšší rychlostí přesunou na pozice, ze kterých můžou fúzovat. Připravte koordináty fúze pro -“

„NE!“ Popadl jsem interkom a vytočil příslušnou frekvenci. „NEDĚLEJTE TO! NEFÚZUJTE!“

Bolandovi spadla čelist.

„Vypadněte z toho kanálu, ať jste kdo jste. Opakuji, všechny lodi budou fúzovat -“

„Kapitán Nicholas Seafort na U.N.S. Trafalgar. Pane, pokud

budete fúzovat v koordinovaném manévru, přijdete o celou flotilu!“

Ozval se nový hlas: „admirál Richard Seville, výkonný velitel operačního oddělení. Zmizte sakra z mojí frekvence a zachovejte rádiový klid!“

„Rozkaz - ne, pane, nemůžu! Pro Boha, admirále, zrušte ten rozkaz!“ Byl jsem bez sebe.

Ve dveřích se objevil Adam Tenere. „Pane, mám koordináty - “

Obrátil jsem se k němu. „Jste si jistý? Absolutně jistý?“

„Ano, pane. Jsem si jistý. Ale -“

„Pošlete každému fuzéru jeho koordináty, provést na můj rozkaz. Nezapomeňte na naši vlastní strojovnu. A pošlete sem Tollivera.“ Adam zmizel. Za chvíli se objevil poručík.

„Edgare, sledujte kadety ve fuzéru 8 a instruujte je krok za krokem. Nejdřív jejich strojovnu, pak pult. Řekněte mi, až budou připraveni.“

„Rozkaz, pane. Ale Jerence je ve strojovně sám. Jestli se máme přemístit, měl bych -“

„Bude tam Adam, ten to zvládne. Hněte sebou, Edgare!“

Zkusil jsem to znova. „Admirále, ryby se každou chvíli vrátí ve velkém množství. Jestli budete fúzovat na Deimos, půjdou za vámi a zlikvidují celou flotilu!“

Sevillova odpověď naznačovala, že mu došla trpělivost. „Jak sakra u všech čertů víte, co ryby udělají?“

Kapitánská intuice nebo milost Boha Pána. To jsem mu ale nemohl říct; horečně jsem hledal nějaké racionální vysvětlení. „Byl jsem na Naději národů. Viděl jsem jejich taktiku.“

Odfrkl si. „Naděje národů přežila právě proto, že to nebyla jejich taktika. Ryby se nikdy nevrátily ve velkém množství. Jsme pod silným útokem, ale jejich množství klesá. Snažíme se je dorazit pozemními lasery a zachovat zbytek flotily pro -“

„Krizová zpráva velení Spojených národů. Právě jsem se dozvěděl, že Melbourne v Austrálii zasáhl - zasáhl -“ Hlas se zlomil. „Ve 23.15 greenwichského času obří meteorit nebo podobný objekt zasáhl centrum města. První zprávy hlásí, že nezbylo nic. Z města. Z... lidí.“

Nemohl jsem si pomoci. Padl jsem na kolena. Bože Pane, přijmi tyto duše do své náruče. Prokaž jim svou milost. Já vím, co si o mně myslíš; pro sebe nežádám nic. Už brzo dobrovolně předstoupím před Tvůj soud. Prosím, nevolej už k sobě další nevinné.

Po chvilce jsem se ztěžka zvedl.

Ignoroval jsem hrůzou ztuhlého Roberta Bolanda a naladil jsem frekvence všech svých fuzérů. „Tady velitel Seafort. Poslali jsme vám sérii fúzních koordinát. Na můj povel uvedete fúzní motory do chodu, jak jste se to naučili. Nezapomínejte, že po defúzování budeme mít značnou komunikační prodlevu. Připravte se na další rozkazy."

„Rozkaz, pane." Hlas třesoucí se strachem.

„Rozuměl jsem a provedu, kápi-"

„Ano, pane. Totiž rozkaz, pane."

„Rozumíme, veliteli Seaforte."

Když se ohlásil poslední člun, bubnoval jsem prsty o pult a čekal, až Tolliver skončí s fuzérem 8.

„POMOC!" Zděšený výkřik rozdrnčel reproduktor.

Zmateně jsem se rozhlédl po indikátorech frekvencí. Na kanálech fuzérů to nebylo.

„JDOU SEM! BOŽE PANE!"

Otočil jsem číselníkem. „Jerenci, to jste vy?"

Chraplavě odpověděl: „Ne, pane."

„NÉÉÉÉÉ! NECH MĚ!" Sípavý dech.

Kadet Boland: „To je frekvence skafandru, pane."

Ale kdo se to na některém z fuzérů nesvlékl ze skafandru?

Bože Pane, smiluj se. Ta dívka, která utekla na stanici. Neznal jsem ani její jméno.

Otočil jsem číselníkem. „Kadete, schovejte se za -"

Bolestný výkřik, přervaný v půli.

„Osmička připravena, pane." Tolliver. „Připravenější už ne-"

Rozběhl jsem se na můstek. Skočil jsem po interkomu. „Proveďte!" Sjel jsem prstem po obrazovce.

Hvězdy zmizely. Po několika vteřinách se rozsvítila přerušovací kontrolka a já jsem defúzoval. Zcela zbytečně jsem se přitom s obavami přikrčil. Kdyby byla přišla exploze, necítil

bych ji.

+ + + + +

„Bolande, Tollivere! Překážky?“

„Ano, pane, jedna!“ Robert byl první, měl kratší reakční dobu.

„Čtyřicet tisíc kilometrů, pane.“ Tolliver. „Odpovídá jako fuzér 8.“

Právě proto jsem se při defúzování bál. Řekl jsem Adamovi, aby poslal identické koordináty fuzérů 8 a naší vlastní strojovně. To námořní doktrína absolutně zakazuje, ačkoli při nevyhnutelné jednoprocentní nepřesnosti fúze bylo riziko kolize téměř nulové. Ale doktrína je doktrína, a tak jsem se přikrčil - pro všechny případy.

„Trafalgar sedmičce. Odpovězte.“ Počítal jsem vteřiny.

Sedmička a její kadeti byli teď osm milionů kilometrů daleko od nového postavení Trafalgaru. Odpověď přijde skoro až za půl minuty.

Všichni jsme začínali z lunárního orbitu; jednu astronomickou jednotku, čili nějakých sto padesát milionů kilometrů od Slunce. Teď byl Trafalgar na konci řetězu fuzérů, rozmístěných mezi jednou AJ a nula celá dvacet pět AJ. Fuzér 8, s Jacquesem Therouxem a čtyřmi dalšími kadety bez dozoru, byl nejblíž k výcvikové stanici. Zbytek fuzérů, až na sedmičku, byl vnitřněji než my.

„Fuzér 7 Trafalgaru. Kadet Tanya Guevirová na centrále.“

„Dobře. Kdo pilotuje?“

Další nekonečná minuta. „Kadet Arnweil.“

„Přepojte mi ho.“ Znova jsem čekal. Kdybychom jen byli blíž.

„Hlásí se kadet Arnweil, pane.“

To, co jsem chtěl provést, potřebovalo koordinaci. Pět víceméně rovnocenných kadetů jí dosáhnout nemohlo. Na druhé straně... „Kevine, vedl jste si dobře. Povyšuji vás na kadeta-kaprála. Řekněte to ostatním. Zahájíte test fúzního pohonu, výkon šedesát procent, náhodné koordináty.“

Tolliver vytřeštil oči.

„Kevine, ten test může přivolat ryby. Dobře sledujte obrazovky. Pomocí manévrovacích trysek se rybám vyhýbejte, ale NESMÍTE, opakuji -

„Děkuji, pane!“ Jeho odpověď se zdála bizarní, dokud jsem si neuvědomil časovou prodlevu. Reagoval na mou předchozí chválu, ne na varování, že přivolá ryby.

„NESMÍTE fúzovat, pokud se ryby začnou objevovat. Musíte odhadnout, jak dlouho se jim dokážete vyhýbat, a upozorněte mě třicet vteřin před touto dobou. Řeknete: ‚Fuzér 7 končí testování.' Půl minuty po tom, co mě upozorníte, přestanete s testem. Ryby by měly -“

„Nepřivolá to ryby, pane?“

Zařval jsem: „Sakra, nepřerušujte! Nezapomínejte na komunikační prodlevu!“

Tolliver mě probodával pohledem. „S jakou hanebností jsem vám to pomáhal?“

Obrátil jsem se k němu s výhružným pohledem. „Nemluvte, poručíku.“

Chvilku váhal. Pak řekl: „Rozkaz, pane.“ Nesnažil se nijak skrývat svůj hněv.

Zkrotlý Kevin Arnweil: „Rozumím, pane. Omlouvám se.“

Chlácholil jsem ho: „To byla chyba z přílišného nadšení. Ano, můžete přilákat ryby, ale chci - potřebuji, abyste to riskoval. Vyhýbejte se jim jako...“ Hledal jsem nějaký příklad. „Jako třeba v arcvidu. MUSÍTE pokračovat v testování ještě třicet vteřin po tom, co budete signalizovat přerušení. Potvrďte.“

Nekonečná minuta. Tolliver mě probodával očima.

„Rozumím, pane. Když budou moc blízko, že se jim nepůjde vyhýbat, můžeme fúzovat?“

„To by vás leda sledovaly. Když nic jiného nezbude, použijte záchranný modul.“ Neochotnými rty jsem se přinutil vyslovit další slova: „Modul je tak malý, že ho ryby neuvidí. Budete v něm v bezpečí, než si vás vyzvedneme.“ Tolliver poposedl. „Ale nechci ztratit fuzér. Proveďte.“

Tolliver zavrčel: „To se je schválně pokoušíte zabít?“

Neodpověděl jsem a přepnul na fuzér 6, který byl o několik

milionů kilometrů vnitřněji. „Připravte se zahájit testy fúzního pohonu na šedesát procent výkonu. Nezahajujte, dokud vám nedám pokyn k provedení rozkazu. Jakmile začnete -“

Tolliver se nedal umlčet. „Proč jste řekl Arnweilovi, že v modulu bude v bezpečí?“

„Kdyby si myslel, že se tak zachrání, fúzoval by pryč od ryb dávno předtím, než by musel. Chci, aby sedmička přivolala ryby.“

„Jsou na nula devět AJ. To je moc blízko u Země, než aby -“

„Pošleme jejich ryby dál dovnitř k šestce. Protivíte se rozkazu a já mám málo času.“ Zapnul jsem interkom. „Šestko, Trafalgar. Pokračuji v rozkazu. Jak začnete testovat...“ Opakoval jsem to, co jsem řekl sedmičce.

Tolliver: „No dobře, tak pošlete pár ryb pryč, a nejspíš při tom přijdete o fuzér a pět kadetů. Co se stane, když se ryby dostanou k fuzéru 1, na čtyřiceti milionech kilometrů?

Řekl jsem: „Ryby jsou organické. Takhle blízko můžou mít potíže. Je tam horko.“

Div se neudusil vzteky. „Tak to je ten slavný Seafortův plán? Odvést je blízko ke Slunci a čekat, co se stane? Kriste!“

„Nerouhejte se.“

„Ryby tak blízko nepůjdou. Aspoň nějaký pud sebezáchovy mít musejí!“

Reproduktor zapraskal. „Ryby, pane! Dvě!“ Kadet-kaprál Arnweil v sedmičce.

Změnil jsem téma, než si to Tolliver stačil promyslet. „Edgare, sedněte k tomu. Pošlete rozkaz k pohotovosti dál na pětku.“ Přepnul jsem zase na Arnweila. „Rozumím, sedmičko. Provádějte úhybné manévry, když se přiblíží. Testujte dál.“ Nechal jsem Tollivera u pultu a vyrazil zase do centrály.

„Pane Bolande, dávejte pozor na signál od sedmičky. Znáte frekvence?“

„Ano, pane.“ Ukázal na obrazovku, na níž si poznamenal všechny kanály fuzérů.

Usmál jsem se. Při výcviku na centrále by seržant z takové pomůcky vyletěl z kůže. „Dobře. Poslouchejte sedmičku, ale odchozí frekvenci nastavte na šestku. Pokud uslyšíte 'Fuzér 7

končí testování', odvysíláte -zapište si to - 'Trafalgar šestce: Zahajte testování. Proveďte.“'

Boland si vyťukal poznámku. „Rozkaz, pane.“ Čelo se mu lesklo potem.

„Kapitáne! Tady Arnweil. Je jich tady už šest. Jedna byla jen pár metrů daleko, než jsem jí uhnul. Můžeme už vypnout motor?“

Vzal jsem interkom. „Kaprále Arnweile, poslouchejte mě dobře. Nepřestávejte, dokud se to kolem vás nebude hemžit rybami. Máte spoustu paliva a váš fuzér má tak malou hmotnost, že budete na tryskách poletovat jako kolibřík. Dokážete jim uhýbat.“

Přepnul jsem na frekvenci Admirality.

„- veliký balvan, ale láme se! Ježíši, ten musel mít průměr sto padesát kilometrů! Kolem je asi tucet ryb, ty se -“

„Kapitán Seafort veliteli operačního oddělení. Naléhavé.“ Svíral jsem křečovitě interkom.

„U.N.S. Potěmkin - Admiralitě. Máme napadnout ty ryby, co přinesly balvan? Můžeme -“

„Ne, Potěmkine. Fúzujte na signál se zbytkem flotily. Odečet tři minuty.“

„Mayflower operačnímu. Dostali jsme tu zatracenou rybu, ale jednu šachtu nám roztavila; nemůžu se připojit k flotile u Deimosu. Útočí ještě na Lunapolis?“

Uhodil jsem do pultu. „Proč mi ten parchant neodpovídá?“

Kadet Robert Boland si odkašlal. „Pane, to ta -“

„Nepřerušujte.“

„Komunikační prodleva.“ Zatvářil se provinile. „Rozkaz, pane.“

Polkl jsem a uvolnil křečovité sevření interkomu. „Zapomněl jsem.“ Říkalo se mi to těžko. „Vezměte si z toho ponaučení. Až budete na můstku, budete muset počítat -“ Odmlčel jsem se.

„Admirál Seville volá Seaforta. Co je zase?“

Zrudl jsem; jeho tón byl velice výmluvný. „Pane, snažím se odlákat ryby kňouráním. Prosím, odložte fúzi flotily.“ Čekal jsem ty dlouhé vteřiny na odpověď a proti vší pravděpodobnosti doufal.

„Nemůžete nám pomoci, Seaforte. Trafalgar je neozbrojený. Ten kámen, který jsme rozbili, byl možná jejich poslední pokus. Znova se seskupíme kolem Deimosu. A jestli nás bude některá ryba pronásledovat, tak -“

„Pane, nevolejte ryby k Deimosu, potřebuju je tady! Moc vás prosím, dejte mi šan-“

„- ji rozstřílíme na cimprcampr. Máme koncentrovanou palebnou sílu - cože? Kristepane. Potěmkine, zasáhněte co nejrychleji nad jižním Atlantikem. Je tam hejno ryb a nesou balvan na -“

„Pane, pro dobrého Boha, ne-“

Robert Boland naříkavě podotkl: „Neposlouchá vás.“

„Mlčte!“ Jestli bude flotila fúzovat, všechna moje snaha vyjde nadarmo. Čekal jsem a svíral interkom.

„SEAFORTE, ZMIZTE MI Z KANÁLU! TO JE ROZKAZ!“

Až jsem sebou škubl, jaký to byl řev.

Pak se ve mně něco zlomilo.

Než jsem si stačil své bláznovství rozmyslet, rozkřikl jsem se: „Kapitán Nicholas Seafort na U.N.S. Trafalgar všem lodím, nejvyšší priorita! Jménem vlády Spojených národů tímto zbavuji admirála Richarda Sevilla velení flotily!“

Dovnitř vletěl zděšený Tolliver.

Teď, i kdybych tenhle holocaust přežil, už je se mnou konec. Rychle jsem pokračoval vstříc jisté smrti: „Tímto přejímám krizové velení domácího bojiště. Řád U.N.N.S., hlava -“ Kriste Pane, která to byla? „- šedesát čtyři, odstavec dva. Ehm, tři.“

„Ne!“ vykřikl zděšeně Tolliver.

„Všechny lodi, držte své pozice, zůstaňte a bojujte! Manévrujte pouze tryskami. Ignorujte další rozkazy z pevniny a nefúzujte!“

„Vy šílenče, čtyřiašedesátku?“ Tolliver. „Jak můžete? Nemáte právo! Pro Boha, proč?“

„- Kapitán Valdez na Iberii, volám Seaforta. Co to sakra zkoušíte?“

„Admirál Seville Seafortovi. Zbavuji vás velení -“

„Seafort Iberii. Jako velitel bojiště vám rozkazuji zůstat a bojovat nebo ustoupit na tryskách. Jiná možnost není přípustná

pro žádnou loď na domovském bojišti. Ignorujte rozkazy, které jsou s tímto v rozporu, dokud stav nouze nepomine!“

Když jsem položil interkom, dalo mi dost práce ovládnout hlas. „Už to přišlo, Tollivere. Armageddon. Pro nás, nebo pro ryby.“

„Kristepane, odcházejí vám nervy!“ Položil jsem ruku na křeslo, abych ji uklidnil. „Ne, jen - ano, možná že ano. Ale na tom, myslím, nezáleží.“

„Sakra, vy si vždycky držíte karty hrozně u těla. Tentokrát vážně nevím, co chcete! Budu vás muset odvolat, nebo vás spálit laserem pro vzpouru. Jiná možnost není přípustná, jak jste sám říkal.“ Rukou sjel k pouzdru.

Interkom zapraskal. Kevin Arnweil na sedmičce: „Pane, dva tucty ryb. Dlouho už jim uhýbat nedokážu! Musím vám poslat - proboha, to bylo o chlup! Snad ještě minutu -“

Sáhl jsem po interkomu, ale zase jsem ruku stáhl. „Udělejte to, Edgare.“ Těžce jsem dýchal, ať už námahou nebo nedostatkem vzduchu. Nebo strachem.

Naše pohledy se setkaly.

Tolliver pomalu vytáhl laser. „Je mi líto, Nicky. Kapitáne. Nemám na - Au!“ Padl na kolena a pistole mu vyklouzla z prstů.

„Nesahejte na mého velitele!“ zaječel někdo. Jerence Branstead upustil židli, kterou uhodil svého poručíka. Sebral na palubě pistoli a uskočil. „Nechte ho být, vy -vy -“ Brada se mu třásla.

„Vraťte to.“ Tolliver se zvedl. „Kapitán je nemocný, neublížím mu. Jen ho odvolám -“

„To teda neodvoláte!“ Jerence mával pistolí. „Umím dobře střílet; táta mě to učil, na Naději národů. A četl jsem Řád! Zmizte!“

„Prosím, co je to hlava čtyřiašedesát?“ ozval se Robert Boland.

„Jerenci, ten laser.“ Napřáhl jsem ruku. „Najděte si to, pane Bolande, máte to vědět. OKAMŽITĚ, Bransteade!“ Jerence pustil zbraň.

„Rozkaz, pane.“ Boland vyťukal na svém pultě příslušné příkazy a vyvolal si text Řádu a regulí U.N.N.S., revize z roku

2087, který měla každá loď ve svém čítači.

„Fuzér 7 končí testování. Proboha, honem! Takových ryb!“

Boland zaváhal, očima přelétl ode mne k Tolliverovi a zpátky. Uhodil jsem chlapce pěstí do ramene: „Jsou to vaši druzi! Pomozte jim!“

Kadet Boland skočil po interkomu. „Fuzér 6, zahajte testování! Proveďte!“ Odpočítával jsem prodlevu.

Eduard Diego, v hlase strach: „Fuzér 6 Trafalgaru, rozkaz.“

Boland se otočil zpátky ke klávesnici a hledal v Řádu.

„Kapitán Foss na Potěmkinu volá Seaforta. Uveďte, na jakém základě se ujímáte velení. Jste z nás služebně nejmladší, ne?“

„Sekce šedesát čtyři.“ Boland bez rozmýšlení začal číst nahlas. Naklonil jsem se k jeho pultu a zapnul interkom.

„Pokud některý velitel na bojišti má data nezbytná k záchově podstatné části námořních sil a komunikace s jeho nadřízenými je omezena nikoli jeho činem či opomenutím, může odvolat svého nadřízeného a ujmout se velení všech sil na bojišti po dobu trvání stavu nouze.“

Boland se odmlčel.

„Pokračujte.“

„Aby nedošlo k rozdělení nebo zpochybnění autority, nadřízený musí připustit dočasné odejmutí své autority. Takto převzatou autoritu rovněž nesmí zpochybnit žádný jiný důstojník pod velením řečeného nadřízeného, jakož ani kterýkoli důstojník mimo bojiště.

Ovšem,“ - Bolandovi se zachvěl hlas - „okamžitě po ukončení stavu nouze musí důstojník, který autoritu převzal, dokázat nezpochybnitelnými a jednoznačnými důkazy, že jeho násilné převzetí autority bylo nezbytné k záchově podstatné části námořních sil.“

Vypnul jsem interkom. „No, Edgare?“

Robert vzhlédl a v očích měl strach. „Pane, je tu ještě něco.“

„Já vím. Přečtěte to nahlas. Třeba to uklidní pana Tollivera.“

Boland zašeptal: „Trestem za neoprávněné převzetí autority je smrt. Takový rozsudek, pokud jednou vstoupí v platnost, nepodléhá možnosti odvolání, změny ani milosti. „

Tolliver se na mě trpce podíval. „Jste mrtvý, Nicku. Nic vás

nezachrání.“ Přihrbil se. „Jsem vám k dispozici, veliteli.“

Neměl na vybranou.

24.

Fuzér 6 byl k Trafalgaru dost blízko, aby ho zachytily naše senzory. Kňoural patnáct minut a přilákal třicet pět ryb, než mě praporčík Diego zoufale prosil o povolení přestat, protože zapomněl, že to může rozhodnout sám. Poslal jsem ryby k praporčíku Guthriemu Smithovi na pětce.

Robert Boland se choulil s Jerencem Bransteadem u druhého ovládacího pultu. René Salettová se ve strojovně snažila být neviditelná. Tolliver odrážel hovory z flotily a sotva ovládal svou zuřivost.

Guthrie Smith: „Pane, smím - prosím, mohl bych s vámi pořád mluvit? Já mám -“

Věděl jsem, jaké slovo se mu to tak nechce vyslovit. „Ano, samozřejmě, Guthrie. Jen nezapomínejte na prodlevu.“

„Šestka Trafalgaru. Ztrácejí se, až na - díky Bohu Pánu!“ Praporčík Diego zdušeně vzlykl. „Už zmizela i ta poslední. To bylo hrozné!“

„Klid, pane Diego.“ Spolkl jsem pokárání. Byl sice důstojník, ale v celé flotile starší muži než on bojovali se stejnou hrůzou. Kapitán Pritcher se složil z menší příčiny.

„Pětka Trafalgaru! Ryby! Desítky ryb! Ježíši!“

„Pohybujte se, Guthrie! Používejte trysky!“ Bude trvat skoro půl minuty, než k němu moje slova doletí.

Smith křičel: „Všude kolem! Provádím únikový manévr. Jsou -“ Hlas zmlknul.

Po chvilce se Robert Boland zeptal: „Můžu je zavolat, pane?“

„Ano.“

Uplynula minuta, dost času na odpověď. Když budeme ještě chvíli čekat, ryby se mohou rozptýlit. Ztěžka jsem sáhl po interkomu. „Trafalgar dvojce. Proveďte.“ Dvojka byla mnohem vnitřněji než my, o osmdesát milionů kilometrů blíž ke Slunci. Víc než osm minut na odpověď. Prosím, Pane. Ať tam ty ryby jdou.

Od pětky pořád žádná odpověď. Volal Loren Reitzman svého

otce, spolužáky, které opustil, aby na mé naléhání přece jen složil přísahu? Zahynul Guthrie Smith s rukou na tryskách, když se horečně snažil uniknout rybám?

Přinutil jsem se nemyslet na to. Ještě chvíli jsem si potřeboval uchovat zdravý rozum.

Konečně v reproduktoru zapraskala odpověď z dvojky. První praporčík Thomas Keene. „Rozkaz, pane. Zahajuji fúzní test."

„Londýnská Admiralita Trafalgaru. Přepojíme admirála Duhaneyho z Lunapolis."

V reproduktoru to praskalo a hvízdalo. „Nicku, zbláznil jste se, převzít velení? Flotila je v naprostém zmatku!"

„Promiňte, pane, stalo se. Teď to musím dotáhnout do konce."

Admirálův hlas zpřísněl. „Moc dobře víte, že čtyřiašedesátka je mrtvý paragraf. Za dvě stě let se nikdy -"

„Je stejně mrtvá jako zbytek Řádu, nebo stejně živá."

„Nehádejte se! A přísně vzato, vy nejste dokonce ani na bojiš-"

„Lusitania Trafalgaru. Žádám o povolení k fúzi; jsou všude kolem a nemůžeme se od nich odpoutat! Přišli jsme o tři lasery!"

Říkalo se mi to strašně špatně: ‚Lusitania. Je mi líto, kapitáne. Jediný zvuk, který musejí slyšet -"

„Půjdeme ke dnu, pane Seaforte!"

Jak snadné by bylo udělat výjimku, ale byl jsem něco dlužný Smithovi, Reitzmanovi a těm ostatním. „Lusitania, NEFÚZUJTE. Provádějte únikové manévry. Bůh s vámi."

Duhaneymu se chvěl hlas rozhořčením. „Seaforte, nikdy mě nenapadlo, že jste něčeho takového schopný. Nemůžu vám to zarazit, ale budu si to pamatovat, až budete stát před vojenským soudem. Budu v porotě osobně!"

„Admirále, mám práci, a vy mě rušíte."

Tolliver se zajíkl. Tohle bylo moc i na mě.

„Seaforte! Aspoň nám řekněte, co děláte!"

„Kňouráme. Lákáme ryby pryč od vaší flotily."

„Nejste ozbrojený! Co můžete -"

„Ale mám svoje fuzéry. Konec."

Tolliver procedil zaťatými zuby: „Co vlastně můžeme udělat,

veliteli?“

„Vy například můžete plnit rozkazy.“

„Jistě. Budu se řídit vaším příkladem.“

V nastalém mrazivém tichu jsem ještě jednou naposledy zkontroloval výpočty na své obrazovce. Tolliver se zabýval hovory těžce zkoušené flotily.

+ + + + +

K mému překvapení mou samozvanou autoritu uznaly skoro všechny lodi. No, ono to tam bylo černé na bílém, když se člověk pořádně podíval do Řádu.

Nastal čas.

Na fuzéru 8 byli jen čtyři nezkušení kadeti. Musel být první. „Trafalgar osmičce, odpovězte.“

„Tady kadet Theroux, pane.“ Chlapci se chvěl hlas.

„Toto jsou vaše nové koordináty fůze. Dvacet pět, osmnáct...“ Dal jsem si načas a ujistil se, že je kadet má správně. „Po defúzování začněte okamžitě testovat fúzní motor. Zamkněte pohon na pětašedesát procent a patnáct minut s náhodným odemykacím kódem.“

„Rozkaz, pane. Ale, pane, když ho zamkneme kódem, nebudeme moci testy předčasně ukončit, když ryby zaútočí.“

Ubezpečil jsem se pečlivě, že moji odpověď uslyší jen na frekvenci fuzéru 8. „Nezaútočí, kadete. Tři čluny budou fúzovat najednou. To zmate nepřátelům smysly. Ale MUSÍTE ten motor zamknout. Když přestanete testovat, ohrozíte ostatní čluny.“

Tolliver zavrčel: „Kecy!“

„Rozkaz, pane.“ Theroux. „Co máme udělat po těch patnácti minutách?“

„Fúzujte zpátky sem. Opačné koordináty.“

Zdálo se, že se mu ulevilo. „Díky, pane.“

Tolliver zíral na koordináty na mé obrazovce.

„Fuzér 8, připravte se k -“

„Ne!“ Tolliver mi vytrhl interkom. „Pane, spočítejte to znovu! Takhle by defúzovali uvnitř B'n Aubovy zóny!“

Řekl jsem: „Použijte koordináty, které máme.“

„Ale copak to nechápete? Osmička bude tak blízko u Slunce, že odtamtud nikdy nemůže fúzovat pryč!“ Tolliver byl bez sebe.

Vyslovil jsem ta nejtěžší slova, která jsem kdy v životě řekl:

„Já vím.“

Než se někdo mohl pohnout, stiskl jsem interkom. „Fuzér 8, proveďte.“

„Rozkaz, pane. Fúzujeme.“ Loď se ztratila z našich obrazovek.

Chvilku se nikdo ani nepohnul.

Tolliver se naklonil tak, že se hlavou skoro dotýkal mojí. „Vy hajzle hnusná.“

Hlas se mi chvěl: „Tollivere, já -“

Plivl mi zblízka do tváře.

Seděl jsem jako vytesaný z kamene. Po tváři mi stékala teplá slina.

Doufal jsem, že to udělá znovu.

Zabýval se něčím na svém pultě. Neodvážil jsem se promluvit.

„Proč, pane?“ Robert Boland mě snažně prosil o nějaké vysvětlení, které by pochopil. „Proč naši vlastní druhové?“

„Jiný způsob není.“

„Ale -“

„Mlčte, kadete Bolande.“

V reproduktoru Keenův hlas, čtyři minuty starý: „Hlásí se fuzér 2. Bože Pane, to je spousta ryb, pane! Víc, než jsem kdy viděl. Možná dokonce víc, než jste viděl vy, i na Naději národů. Fúzují všude kolem. Snažím se obletět tu hlavní skupinu...“

„Potěmkin operačnímu veliteli Seafortovi. My a Hibernia jsme zaútočili na hejno ryb, které se snažily pustit balvan do Atlantiku. Celá skupina najednou fúzovala pryč. Nevím, jestli to bylo naším útokem, nebo -“

Keene: „Už je jich přes sto. Vidí mě. Pořád se snaží -Bože dobrý, to byla rána!“ Praporčíkův hlas se chvěl vzrušením. „Pane, jedna z nich fúzovala do jiné! Úplně nám to vyřadilo vizuál! Být jenom o kousek blíž - zmiz ode mě, příšero!“

Minuty se vlekly. Boland hleděl na obrazovku. Zcela vyčerpaný Jerence ležel nehybně ve svém křesle.

„Je jich na nás moc! Přerušuji - Bože, vždyť to budou čtyři minuty, než to - pane, já se tak dlouho neudržím! Já - ZTRÁCEJÍ SE! Ach Bože požehnaný!“

Osmička vykonala svou práci.

„Pane Bolande, pokuste se znova spojit se s fuzérem 8.“ Byl to nesmyslný příkaz; i kdyby ryby křehký fuzér nezničily, její vysílačka měla jen malou šanci proniknout solárním oparem.

Po chvíli statického praskání jsem se zeptal: „Kdo je tam na palubě?“

Tolliver zase našel hlas: „Kadet Jacques Theroux. Kadet Lech Bronski. Kadet Sera Thau. Kadet Kathryn Janesová.“

Odpusťte, Jacquesi. A vy všichni. Nikdy se to nedozvíte, ale zachránili jste pana Keena. Jeho schopnosti potřebuji víc než vaše.

„Modlete se za ně.“ Já jsem nemohl. Bylo by to rouhání.

Odpověděl Boland: „Rozkaz, pane.“

+ + + + +

Jako oplzlá parodie Boha jsem rozhodoval, kdo má žít a kdo zemřít.

Nechal jsem fuzér 7 přilákat ryby. Po nějaké době jsem je nechal poslat ke čtyřce.

„Kapitáne, mám jednu otázku.“ Tolliver to řekl velmi formálně.

Byl jsem vděčný za to, že vůbec uznal mou existenci. „Ano, jistě.“

„Posíláte kadety na smrt. Jak víte, že to funguje?“

„Funguje?“

„Že ryby umírají.“

„Musejí.“ Zápasil jsem s příšernou představou, že jsem zavraždil své kadety zbytečně.

„Ale nevíte to.“

„Ale -“ Muselo to tak být. „I kdyby ryba dokázala přežít deset tisíc stupňů, fúze se řídí zákony fyziky. Ryby se chytí stejně jako loď.“

„Ale to taky nevíme. Když -“

„Kapitáne, žádám povolení ukončit testování!“ Anton Thayer na čtyřce, jeho hlas zněl spíš jako zděšený křik.

„Fuzér 1, proveďte!“ Bude trvat šest minut, než můj hlas doletí na místo určení. Přeladil jsem. „Pane Thayere, musíte testovat ještě šest minut, než test přerušíte. Dělejte, co můžete, abyste se jim vyhnuli.“

Tolliver trval na svém: „Než zabijete další z nás, jak si můžete být jistý, že ryby za tím posledním voláním půjdou?“

Odbyl jsem ho: „Kňouráme. Ony za tím prostě musejí jít. A jak tam uvíznou -“

„My máme instinkty, a ony je musejí mít taky. Jak by mohly přežít, kdyby nevěděly, že nemají fúzovat poblíž hvězdy?“

„Nechte mě být!“ To nebylo fér; jak jsem mohl něco takového vědět? Vyrazil jsem ven, zastavil se u můstku, ale místo toho jsem zahnul zadní chodbou ke strojovně.

„Všechno v pořádku, pane Tenere?“

Adam vzhlédl od svého pultu. „Ano, pane.“ Za ním kadet René Salettová s úzkostí sledovala své číselníky.

Obrátil jsem se k odchodu.

Vyhrkl: „Prosím, pane - totiž, mohl byste -“ Uhodil se do stehna zaťatou pěstí, zrudl. Zhluboka se nadechl. „Pane, prosím, co se děje?“

Pozvedl jsem obočí. „Vy také, pane Tenere?“

„Promiňte!“

Ustoupil jsem. Obvyklá disciplína teď neplatila. Možná neplatí nikdy. „Posíláme si ryby po veliké rybářské šňůře odsud ke Slunci.“

„A co se stane, když se dostanou blízko k Slunci?“

„Umřou.“

Chlapcova tvář se rozzářila nadějí. „To je to tak jednoduché? Vážně je dokážeme porazit?“

Couvl jsem ke dveřím. „Tak jednoduché,“ řekl jsem.

+ + + + +

Robert Boland vyběhl z centrály. „Pane, mám vyřídit od pana Tollivera, jestli byste byl tak -“

„K věci.“ Na zdvořilostech mi už nezáleželo.

„Ozvala se paní Ekritová z jedničky. Říká, že tam má ryby, že ohrožují její loď a že přeruší testování, když neodpovíte.“

Zaklel jsem a rozběhl se do centrály. „Tollivere, řekněte jí, že ji dám pověsit, když neuposlechne rozkazu v bojové situaci. Může přerušit testování přesně za“ -podíval jsem se na hodinky - „čtyři minuty. Ne dřív.“

Tolliver podmračeně odpověděl: „Rozkaz, pane.“ Také neměl rád zbabělost.

Boland stál nejistě v chodbě. Ukázal jsem na centrálu. „Zpátky do práce.“ Se skloněnou hlavou se protáhl kolem mě.

Čtyři minuty, než budu muset vydat další rozsudek smrti. Padl jsem do svého sedadla, několikrát jsem přepočítal koordináty, až jsem si byl jistý, že je mám správně. Pak jsem uchopil interkom.

„Trafalgar volá fuzér 7, odpovězte.“

Musela to být sedmička. Kevinovi Arnweilovi se dvakrát podařilo vyhnout zkáze, když jeho loď kňourala, ale pět kadetů bez dohledu bylo stále nejslabším článkem mého řetězu. Jejich štěstí nemohlo vydržet.

Musel jsem je využít, než bude pozdě.

Sedmička byla nejblíž; jen čtyřiadvacet vteřin, než k nim můj hlas dolétl.

„Tady fuzér 7. Hlásí se kadet Kevin Arnweil, pane.“ Přesně podle předpisů. Ten mládenec urazil dlouhou cestu od onoho chlapce, který kvílel nad mrtvým tělem svého kamaráda Dustina.

„Pane Arnweile, budete ještě jednou fúzovat.“ Polkl jsem a pak jsem jako by nic pokračoval. „Na základě těchto koordinát se dostanete těsně k hranici B'n Aubovy zóny, blízko ke Slunci.“ Drobný klam. Oči jsem nespouštěl z pultu, abych se nemusel dívat na ostatní.

„Jakmile defúzujete, začnete znova testovat. Přikažte čítači, aby uzamkl vaše fúzní motory...“ Podrobně jsem mu předal stejné instrukce jako těm před ním. „Potvrďte, prosím.“ Podíval jsem se na hodinky. „Rychle.“

Tolliver mě sledoval z křesla druhého důstojníka, očima se

mi zavrtával do zad.

Zbývaly už jen dvě minuty, než Sandra Ekritová ukončí kňourání. Konečně Kevin odpověděl: „Připraveni vykonat rozkaz. Prosím, pane, mohla by jiná loď odvolat ryby, kdybychom se jim nedokázali vyhýbat?“

Sevřel jsem interkom pevněji. „Samozřejmě, Kevine. Jedna bude v pohotovosti. Dejte nám vědět.“

Tolliver vyrazil z kajuty.

„Dobře, pro- Kevine, vzpomínáte si na Dustina Edwardse?“ Ani nevím, proč mi to ujelo.

Dlouhá chvíle, zatímco v přesýpacích hodinách se dosypávala poslední zrníčka času. „Samozřejmě, pane. Pořád.“

„Já taky,“ řekl jsem tiše. „Proveďte.“

+ + + + +

Zbývalo pět fuzérů a Bůh Pán sám ví kolik ryb. „Pane Bolande, pošlete flotile výzvu na všeobecném okruhu. Všechny lodi na bojišti ať ohlásí počet ryb ve svém sektoru.“

Chlapec napůl vstal. „Rozkaz, pane. Mám říct panu Tolliverovi, že ho o to žádáte?“

„Výzvu za nás vydáte vy.“

Hruď se mu nadmula hrdostí. „Rozkaz, pane!“

„Fuzér 1 Trafalgaru, hlásí se praporčice Ekritová. Ryby jsou pryč!“

Takže to přežila. „Připravte se k opakování testovacího manévru přibližně za osm minut. Vydáme vám rozkaz k provedení.“

Bude chvilku trvat, než rozkaz potvrdí.

Teď byla řada na Trafalgaru, aby přivolal mimozemšťany.

„Pokračujte, pane Bolande.“ Vyšel jsem z centrály, usadil se na můstku a položil ruce na trysky. „Pane Tenere, budeme kňourat na šedesáti procentech. Nepřestávejte, dokud nevydám rozkaz.“

Praporčíkův hlas zněl napjatě. „Rozkaz, pane. Připraven na váš povel.“ Bez protestů. Byl jsem mu za to podivně vděčný.

„Zahajte manévr.“ Usilovně jsem sledoval obrazovku.

Edgar Tolliver vklouzl do křesla druhého důstojníka. „Byl bych se jednou rád podíval na Vegu.“

Něco jsem zavrčel.

Zeptal se jako by nic: „Víte vy, jak moc vás občas nenávidím?“

„Jenom občas?“

„Ano, ale tohle je jedna z takových chvil.“ Podíval se na mě vzdorně.

Otřel jsem si z tváře imaginární slinu. „Já vím.“

Zarděl se. „To jste si zasloužil.“

„Ne, Edgare. Mnohem víc.“

Rozeřval se reproduktor: „Fuzér 1 Trafalgaru.“ Sandra Ekritová. „Pane, jen taktak jsme přežili poslední útok. Já nevím, o co se snažíte, ale nefunguje to. Neslyším sice, co říkáte ostatním člunům, ale -“

„Plňte rozkazy, praporčice!“ Zapomněl jsem na tu zatracenou časovou prodlevu.

„- posílat ryby kolem dokola od jednoho fuzéru ke druhému nás leda bude všechny zbytečně stát život!“ Zvýšila hlas. „Pane, jako velící důstojník nemůžu ohrozit člun -“

Tolliverův hlas zazněl jako prásknutí bičem. „Ryby, tisíc kilometrů!“

„Vidím je.“ Záda jsem měl ztuhlá napětím, ale zatím jsme nemuseli dělat nic. Na tisíc kilometrů ne.

Rozječely se alarmy. Tolliver cedil mezi zuby: „Sedm, osm... jedenáct ryb! Na pravoboku, hodně blízko, za zádí, dvě stě metrů -“

Prudce jsem odpálil trysky na pravoboku. Obrazovka se roztočila.

„Další na -“

Byly všude kolem nás, a já jsem neměl připravený žádný fuzér, který by je odvolal.

Snažil jsem se plánovat a manévrovat zároveň. To i ono mi připadalo jako hrozná námaha; dělat to dohromady bylo nemožné.

„Koukejte na ty hajzly!“ Tolliver.

Odpaloval jsem trysky s horečným spěchem, snažil jsem se

manévrovat lodí jako elektromobilem. Když si nedám pozor, mohu vrazit do jedné ryby, jak se budu snažit vyhnout jiné. A kdyby se to stalo, je s námi konec.

Tolliver mě zatahal za paži. „Prosím! Dejte mi to!“ Vzpomněl jsem si na Naději národů a na raketu řítící se na naši helí. „Teď!“ Skočil po ovládání.

Popadl jsem interkom. Nejblíž byl Eduard Diego v šestce. „Trafalgar fuzéru 6! Na můj povel fúzujte na následující koordináty.“ Vyťukal jsem polohu Sandry Ekritové ve vzdálenosti čtyřicet milionů kilometrů, kousek od B'n Aubovy zóny. Přečetl jsem příslušný řetězec čísel.

„Až defúzujete, okamžitě zahajte fúzní test na šedesát procent a pokračujte v něm osm minut. Potvrďte.“

Jeho odpověď přijde skoro za minutu. Hvězdy se bláznivě točily, jak Tblliver podnikal úhybné manévry.

Přepnul jsem znova na frekvenci fuzéru 1. Musel jsem opravit slabý článek. „Dobře, paní Ekritová, máte pravdu. Fúzujte zpátky k nám a čekejte na další rozkazy.“ Nadiktoval jsem jí koordináty. Potvrďte a proveďte.“ Obrátil jsem se k Tolliverovi. „Budu potřebovat aspoň půl minuty na příkaz Diegovi. Kolik jich tu teď je?“

„Koukněte na obrazovku, krucifix!“

Pokárání mi zamrzlo na rtech. Simulbrazovka blikala desítkami překážek, mnohé byly neuvěřitelně blízko. A každým okamžikem jich přibývalo. Tolliver manévroval nalevo od jejich hlavní masy, ale stejně jako v arcvidu, nepřítel se mohl vynořit bez varování kdekoli.

Opožděná odpověď z šestky: „Hlásí se praporčík Diego. Rozkaz přijat. Připraveni k fúzi. Prosím, pane, nechtějte na nás -“ Zaváhání. „Připraveni, pane.“

„Kolik ryb? Šedesát. Ne, aspoň osmdesát. Jestli - BOŽE PANE, ZACHRAŇ NÁS!“ Zakryl jsem si rukama tvář. Na obrazovce se objevil jediný obrovský výfuk ryby. Tolliver naplno odpálil přední trysky, ale měli jsme značnou setrvačnost.

Zaklepání na dveře. „Pane, hlásí se kadet Boland. Mám -“

„Počkejte!“

Klouzali jsme k rybě. Zapřel jsem se o pult a očekával kolizi.

Sakra, proč jsme si nevzali skafandry? Bez nich nemáme -

Jen pár metrů od naší přídě ryba prostě zmizela. Vytřeštil jsem oči.

Tolliver se křečovitě usmál. „Nechutná jí hydrozin.“ Naše přední trysky vystříkly přímo do ní.

Konečně jsem se nadechl. „Pokračujte, kadete.“

Z Bolandových úst se přímo valil proud slov: „Mluvil jsem s bojovými loděmi a dostal jsem od nich čísla, asi osm set ryb je ještě na bojišti, ale možná některé z nich hlásí stejné ryby, můžu odejít, prosím?“

Ohlédl jsem se přes rameno. Chlapec nevidoucíma očima zíral na obrazovku.

„Odchod, Roberte.“

Tolliver nás prudce stočil na pravobok. „Pane, měl byste radši říct panu Diegovi...“ Hlas se mu zachvěl.

Natáhl jsem se, vypnul hystericky ječící alarmy a v posvátné hrůze zíral na obrazovku.

U.N.S. Trafalgar plula uprostřed obrovské armády ryb. Kilometr od nás se vznášelo něco jako planetka tak obrovská, že bych ztratil perspektivu, nebýt mimozemšťanů, kteří ji přinesli - bylo jich asi dvě stě. Několik z nich stříkalo ze svých výfuků pohonné látky a všechno to klouzalo směrem k nám.

„Kristepane, co teď?“

Jako bych měl všechen čas na světě, sahal jsem pomalu po interkomu. „Nic, Edgare. Nehýbejte s námi.“ Když jsem promluvil, znělo to ztlumeně. ,“Trafalgar šestce. Praporčíku Diego, proveďte. Potvrďte a proveďte!“ Natáhl jsem se, přejel prstem po obrazovce a vypnul naše fúzní motory.

Adam Tenere ve strojovně mechanicky ohlásil: „Potvrzuji defúzování, rozkaz, pane.“

„Pořád se ještě blíží.“ Tolliver opatrně zlehka odpálil trysky. Pluli jsme dozadu, couvali jsme dál od tuctu ryb.

„Za pár vteřin uslyší pana Diega.“ Obrovské hejno ryb jako by váhalo. Dokáže se fuzér 6 udržet, než zařídím, aby mimozemskou flotilu přivolal jiný člun?

Jeden bod na obrazovce zhasl. Pak další. Tajil jsem dech. Zhasínaly další body. Ryby odlétaly. Nový bod, dvacet tisíc

kilometrů vzdálený. Objevily se další ryby, nebo - rozběhl jsem se prsty po klávesnici, abych se zeptal čítače. Kov.

Známý hlas: „Fuzér 1 Trafalgaru, hlásí se praporčice Ekritová. Pane, omlouvám se, jestli -“

„Mlčte, praporčice, není čas.“ Zaryl jsem klouby prstů do čela a hledal nějaký způsob. „Paní Ekritová, fuzéry 4 a 7 hlásí nesprávné odečty z vnějších měřičů na fúzních šachtách. Je možné, že se při testech přetavily dráty. Koho máte ve strojovně?“

„Dva kadety, pane. Bonhomma a Fariju.“

„Pošlete je ven - ne, na ty se nemůžu spolehnout. Vidíte teď nějakou rybu?“

„Jen kolem vás, pane. A ty jsou od nás čtyřicet tisíc kilometrů.“

„Kdybych vás poslal ven na vizuální kontrolu, jak rychle se dokážete vrátit?“

„Na stupech jsem docela dobrá.“ Říkala to sebejistě.

„Potřebujeme vědět, jestli jsou senzory spolehlivé. Vezměte si skafandr. Všechny kadety posaďte k ovládacímu pultu, až na ty dva ve strojovně. Zůstanu na frekvenci fuzéru; budou s vámi moci komunikovat přes kanál ve skafandru.“

„Rozkaz, pane. Co mám hledat?“

„Jakékoli stopy špatného spojení nebo přehřátí. Se špatnými senzory se fúzovat nedá.“

„Ano, pane. Minutku, než si doobléknu skafandr. Pane, budu mít potíže, že jsem zrušila váš rozkaz? Byla jsem nejvyšší přítomný důstojník a -“

Fuzér byl člun, ne loď, a ona nebyla kapitán. Měla to vědět. „Ne, paní Ekritová. Neuvědomil jsem si, jaké máte problémy. Pospěšte si, ano? Potřebuji vás poslat zpátky k Přístavu Země.“

„Rozkaz, pane. Přepínám na frekvenci skafandru.“

Zavřel jsem oči a představil jsem si ji, jak upevňuje přilbu, kontroluje západky. Obrací se k průlezu. Otevírá vnitřní vrata. Sahá po ovládání čerpadla.

„Velitel Seafort fuzéru 1. Slyšíte mě? Identifikujte se.“ Za okamžik nervózní hlas: „Ano, pane. Kadet Wallace Freid, pane. Je se mnou kadet Chambers. A kadet Zorn.“

„Kde je paní Ekritová?“

„Vnější vrata se zrovna otevřela, pane. Je venku.“

Sakra. Čekal jsem moc dlouho. „Slyší nás?“

„Myslím, že ne, pane. Musel bych přepnout interkom.“

„Zavolejte ty dva kadety ze strojovny. Honem.“

Tlumené instrukce. Chvilka ticha. „Už jsou tady i ostatní kadeti, pane.“

„Jako váš velitel odvolávám paní Ekritovou z postavení vašeho nadřízeného důstojníka. Rozumíte tomu, co jsem právě řekl?“

Tolliver zašeptal: „Pozor na čas, pane. Diego je už na tom asi dost zle.“ Na obrazovce nezbyly skoro žádné ryby.

„Odvoláváte? To znamená, že už není praporčík?“

„Už nevelí. Budete se hlásit přímo mně, ne jí. Potvrďte.“

„Rozumím, pane.“

„Všichni!“ Čekal jsem na souhlasné mumlání. „Dobře, teď řekněte paní Ekritové, že jsem přikázal, aby se okamžitě vrátila a nechala senzor být.“

„Rozkaz, pane.“ Pauza. „Vrací se; máme se zeptat proč.“ Zavrtěl jsem hlavou. Pořád ještě diskutuje o rozkazech.

„Podívejte se na pult. Vidíte blokování vrat?“

„Ne, pane.“

„V levém horním rohu, dvě modrá tlačítka.“

„Ano, pane. Už je vidím.“

„Zapněte blokování vnitřních vrat. Potvrďte.“

„Rozkaz, pane. Hotovo. Ale to se nebude moci -“

„Už je zpátky v komoře?“

„Zrovna vstupuje, pane.“

„Až uslyšíte pumpu, zapněte blokování vnějších vrat.“

„Ale to uvázne -“

Zařval jsem: „Vykonejte rozkaz, kadete Freide!“

„Ano, pane. Vrata se zrovna zavřela. Slyším motor, to musí být pumpa. Zapnul jsem blokování, pane.“

„Dobře. Poznamenejte si následující koordináty fúze.“ Zachmuřeně jsem jim poslal stejná smrtící čísla, jaká jsem nejdřív dal sedmičce a pak osmičce. Poznamenal jsem k Tolliverovi: „Zrada. Jedna zrada za druhou.“

„V tomhle případě oprávněná.“ Spíš to zavrčel. „To byla jasná vzpoura.“

„A to, co hodlám udělat?“

Tvářil se nepřátelsky. „To není oprávněné. Za žádných okolností.“

Uchopil jsem interkom, tentokrát zase jako anděl smrti. „Fuzére 1, jakmile defúzujete, zamkněte svůj fúzní pohon na patnáct minut a okamžitě začněte testovat. Pamatujete si, jak se to dělá? Dobře. Všechno bude v pořádku. Tři další lodi budou fúzovat ve stejnou dobu. Ryby nebudou vědět, co dělat.“ Teď už mi lži plynuly z úst samy.

„Rozkaz, pane.“ Wallace Freid se zdál být spíš vzrušený než vyděšený. „Paní Ekritová bouchá na dveře. Co jí mám říct?“

„Nic. Vyřídím si to s ní později. Do té doby ať čeká v komoře.“ Osamělá smrt; je bezmocná a druhové na lodi ji ignorují. Přepnul jsem v mysli modré tlačítko a zablokoval tu myšlenku.

„Hrozně se vzteká.“

„Berte to jako pomstu za praporčickou šikanu.“

Jeho hlas zněl veseleji. „Rozkaz, pane!“

„Pane Freide, proveďte.“

Fuzér 1 zmizel.

Seděli jsme v tíživém tichu. Uchopil jsem znova interkom. „Pane Bolande, zeptejte se znova flotily na situaci, a fuzér 6 ať je v pohotovosti a čeká na povel.“

„Rozkaz, pane.“

„Tollivere, co ostatní?“

„Dobře, s přihlédnutím k okolnostem. Jerence Branstead toho moc neřekl od té doby, co šel po mně.“

„A měl pravdu. Když jsem odvolal admirála na čtyřiašedesátku, byl jste povinen mě poslechnout.“

Pokrčil rameny. „Pochybuju, že by někdo něco namítal, kdybych vás odvolal.“

„Tak to udělejte!“ Ať smrt padne na hlavu někoho jiného.

„Ne. Naposledy jsem změnil stranu. Nejspíš mě pověsí s vámi.“ Usmál se, ale ne očima. „Na vás se nezapomene, pane.“

Zašeptal jsem: „Jsem v posměchu u všeho lidu svého a

písničkou jejich přes celý den.“

„Cože? Jste v pořádku, pane?“

„A byl jsem vůbec někdy?“ Sáhl jsem po interkomu. Trafalgar fuzéru 3. Odpovězte.“ Čekal jsem, až se ozve Tommy Tsai.

Tolliver se tvářil zachmuřeně. „Pane, počkejte si na Bolandovo hlášení od flotily. Co my víme, třeba nás ryby následují až na poslední stanoviště a pak se vracejí a zase napadají Zemi.“

„Nemůžou. Z toho kňourání jsou úplně šílené.“ Ale řekl jsem to nepřesvědčeně.

„FUZÉR 3 TRAFALGARU, HLÁSÍ SE KADET KYLE DREW. PAN TSAI JE VE STROJOVNĚ.“ Chlapcův hlas zněl dost ječivě. Snížil jsem hlasitost.

„Poznamenejte si následující rozkazy a informujte pana Tsai.“

Tolliver naléhal: „Sakra, nevíte nic jistě, a přitom jste už zabil devatenáct kadetů!“

Pomoz mi, Pane, já nevím, co mám dělat.

Konečně jsem se probral. „Tollivere, zavolejte pana Tsai a zrušte rozkazy, které jsem dal trojce.“

„To budou rádi. Co dál?“

„Spočítejte pro Trafalgar koordináty do blízkosti dvojky.“ Za několik vteřin budeme o miliony kilometrů blíž ke Slunci.

„Rozkaz, pane.“ Prsty už se mu rozběhly. „Ale nesmíme fúzovat, nezapomeňte. Přilákali bychom je.“

„To je v pořádku. Nebude to nadlouho.“ Fúzovali jsme.

Netrpělivě jsem hleděl na prázdnou simulbrazovku, dokud jsme nedefúzovali. Teď jsem mohl s praporčíkem Keenem promluvit bez prodlevy. „Edgare, spočítejte pro dvojku koordináty na jednatřicet milionů kilometrů.“

Zadal zuby a sklonil se nad klávesnicí. Přeladil jsem. „Trafalgar fuzéru 2. Pane Keene, zapněte tepelné štíty na maximum a fúzujte na tyto koordináty, na můj povel.“ Přečetl jsem je z Tolliverovy obrazovky.

Praporčíkův hlas byl jistý a rázný. „Rozkaz, pane. Co potom?“

Byl to takový kontrast proti Sandře Ekritové, že mi uváznul hlas. No, byla za to potrestaná.

„Na základě těchto koordinát se dostanete na jeden a půl milionu kilometrů od B'n Aubovy zóny.“ Snažil jsem se mluvit samozřejmě. „Pro loď o vaší hmotnosti dosahuje zóna jen sedmadvacet milionů kilometrů, takže byste měli mít dost velkou rezervu. Za několik minut vám pošleme koordináty k návratu.“ Všechno kolem jsem viděl rozmazaně. Protřel jsem si oči. Pomohlo to jen na chvilku.

Rychle jsem pokračoval: „Po defúzování zahajte test na pětašedesát procent výkonu.“

„Rozkaz, pane.“ Podle toho, jak Keene odpověděl, by se zdálo, že jsem ho jen požádal, aby sebral holočip z paluby.

Objevila se ryba, několik kilometrů daleko. Ignoroval jsem ji, krk se mi bolestivě svíral. „Pane Keene, až začnete s testováním, orientujte loď ke Slunci a palte souvisle záďovými tryskami naplno, až se dostanete na osmadvacet milionů kilometrů.“

Čekal jsem, že bude protestovat. Konečně řekl: „Rozkaz, pane. Když dovolíte, zopakuji vám koordináty.“

Potvrdil jsem je. „Pořád přitom vysílejte. Řekněte nám, kolik ryb za vámi přijde a co dělají pak. Dávejte pozor, jestli fúzují do bezpečí. Nezapomeňte neustále vysílat.“

„Rozkaz, pane. Ještě něco?“

Tolliver se otočil i s křeslem a tiše řekl: „Povězte mu pravdu.“

„A jakou pravdu, pane Tollivere?“

„Co po něm chcete!“

„Nemůžu - nemůžu to riskovat.“ Těžko se mi mluvilo.

„Ze slušnosti musíte!“

„Když odmítne, jak se dozvíme, co se děje s rybami?“

„Thomas udělá, co mu přikážete!“

Nešťastně jsem řekl: „Chcete na to vsadit celé lidstvo?“

Tolliver chvilku mlčel. Pak promluvil: „Ano. Jinak jsme horší než ty ryby.“

Vzal jsem do ruky interkom.

„Nicku, dovolte mu, aby se pro vás obětoval. Neposílejte ho na smrt se lží. Kvůli svojí duši!“

To byla poslední kapka. „Pane Keene, proveďte!“ Vyskočil jsem ze židle a běžel na centrálu.

Neměl jsem duši.

25.

Robert Boland řekl: „Pane, pan Diego v šestce neodpovídá. Zkoušel jsem to třikrát.“

„Dobře, jděte pomoci panu Tolliverovi.“ Seděl jsem sám na centrále a naslouchal statickému praskání na frekvenci fuzéru 2.

Keene byl na své nové pozici o pětadvacet milionů kilometrů blíž ke Slunci než Trafalgar. Všechny emoce jsem už vyčerpal; otupěle jsem se díval, jak na hodinách ubíhají vteřiny.

„Můžu dovnitř, pane?“ Jerence Branstead přešlapoval z nohy na nohu. „Pan Tenere mi to dovolil. Když to nebude vadit vám.“

„Co chcete?“

„Jenom si povídat.“ Prosil mě očima.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Být s vámi,“ vyhrkl. „Prosím!“

„Ovládejte se. Vraťte se zpátky na svoje místo.“

„Já bych - rozkaz, pane.“ Nešťastně se vytratil.

Co si to dovoluje? Kadet, a otravuje svého kapitána? Kam to spěje?

K Armageddonu.

Není divu, že Jerence ztrácí nervy.

Reproduktor se probral. „Fuzér 2 veliteli Seafortovi na Trafalgaru. Hlásí se praporčík Thomas Keene.“ Praporčíkův hlas byl rázný a předpisový, jako by šlo o cvičení a z můstku se na něj mračil kapitán. „Fúzovali jsme na novou pozici. Orientuji loď.“

Ticho. Kdybych promluvil, za jak dlouho by mě slyšel? Byl jsem příliš unavený, než abych to počítal. Minutu a čtvrt, víceméně.

Uplynul celý věk. Pak: „Kňouráme na pětašedesát procent. Zatím žádné ryby. Akcelerujeme ke Slunci. Naše trysky spolu se sluneční přitažlivostí nám dají sakra pořádnou rychlost.“ Hlas mu na okamžik zakolísal. „Promiňte, pane, nechtěl jsem být drzý. Zatím žádné ryby.“

Rozepnul jsem si sako. Ten žár musí být hrozný.

Bylo to nezbytné. Tolliver měl pravdu.

„Proboha, Slunce je odtud strašně veliké! Tepelné štíty běží naplno a teplota v kajutě zatím moc nestoupla, ale připadá mi tu horko. To je nejspíš představivost. Žádné ryby.“

Upřel jsem mu čest.

„Pořád žádní mimozemšťané. To, že míříme přímo ke Slunci, asi pomáhá tepelným štítům. Je menší plocha trupu, na kterou záření – a jej! Ryba. Velká, blízko.“

Upřel jsem mu pravdu.

„Její kůže se mění, pane. Tmavne. Míří ke mně. Pokusím se o únikové manévry. Boční trysky nepracují nejlíp.“

Co záleží na jedné další zradě? Ublížil jsem každému, koho jsem kdy poznal. Dokonce i chudákovi Jerencovi zrovna teď. Chlapci k smrti vyděšenému, který se to snaží skrýt.

Jako Keene.

„Pane, chválím kadetku Elenu Von Siel, která řídila fúzi. A Rafa Slatera, který pilotuje.

Padáme teď rychleji. Doladil jsem gravitrony; zatím to ještě není nepříjemné. Další ryba, o kus dál. A dvě další. Ne... hele, tahle fúzovala pryč!“

Kriste Pane, ne.

„Jednu rybu mám blízko, kůži má temně červenou, na ní takovou divnou skvrnu. Ještě pět ryb. Sedm. Už jsou tady, pane! Veliteli, moji kadeti jsou vyděšení. Řekl jsem jim, že je všechno v pořádku.“

Zavřel jsem oči.

„Už jsou tu desítky ryb. Orientují se k mým fúzním šachtám. Ta červená se snaží po mně hodit, ale nějak se jí nedaří vytvořit panožku. Nejspíš to bude solární gravitací. Okamžik, pane.“

Ticho.

Kolena se mi třásla. Snažil jsem se je uklidnit, ale nedokázal jsem to.

„Promiňte, pane. Kadet Frow se přestal ovládat. Odešel jsem z můstku a dal jsem mu sedativa. Já vím, že je to proti rozkazu, ale ten problém mě... rozptyloval.“

Pane, přijmi je laskavě. Prosím. Prosím prosím prosím.

Můj klam mi teď připadal milosrdný.

„Pane, hlášení od flotily!“

Sykl jsem: „Teď ne, Bolande.“ Odplížil se do rohu, sedl si tam a čekal.

„Ta červená se zrovna přiblížila. Je - má křeče? Hele, je pryč. Fúzovala.“ Dlouhá pauza. „Ani se jí nedivím. Promiňte, omlouvám se. Už je tu mnohem víc ryb, skoro se už nedají spočítat.“

Našel jsem hlas. „Vedete si dobře, pane Keene. Povýším vás na poručíka, hned jak - jak se vrátíte domů.“

„TA ČERVENÁ JE ZPÁTKY!“ Keenův hlas se chvěl rozčilením. „Pane, nemůžou odtud. Chvála Bohu Pánu, máme je!“ Vstal jsem, po zádech mi běhal mráz. „Nemůžou odtud! Ta červená ryba není tentokrát tak blízko, ale jasně ji vidím a je to ta samá! Není - to je v pořádku, pane Slatere, už brzo nám dá povel k fúzi. A dáme si studenou sprchu, až se vrátíme domů. Promiňte, pane.“

Sáhl jsme po interkomu. Vytočil jsem můstek. „Pan Branstead na centrálu.“

„Pane, jsme na třiceti milionech kilometrů a akcelerujeme. Podle centrály sto šedesát ryb. Počet se pořád zvětšuje. Před chvílí ještě některé fúzovaly pryč, ale teď už ne. Ani po nás neházejí. Buď nemůžou nebo je mate to kňourání.“ Pauza. „A ten žár. Naše štíty už toho asi o moc víc nevydrží.“

Vzpamatoval jsem se. Třeba je ještě čas. „Vaše pochvaly zaznamenávám, pane Keene. A obzvláště chválím vás.“

„Hlásí se kadet Branstead, kapi-“ Chlapci se třásl hlas. Kývl jsem a rozevřel náruč. Chlapec se do ní vrhl a schoval si tvář na mých prsou.

Z reproduktoru jen praskání.

„Veliteli, poslal jsem kadety do vedlejší kajuty a rozkázal jsem jim vypnout reproduktor. Můj otec se jmenuje Raphael Keene, je z okresu Midlands. Vy samozřejmě máte jeho adresu. Řekněte mu, prosím, že jsem na něj myslel. Bože dobrý! Stovky ryb, s obrovským balvanem! Je to zázrak, že nefúzovaly do nás!“

Ach, Thomasi.

Keene zapáleně pokračoval: „Pane, scvrkávají se! Jde z nich

pára! Funguje to, pane! To jste potřeboval vědět, proto jste nás sem poslal.“

Spojení se ztrácelo. Mluvil pořád rychleji. „Měl jsem Akademii rád, vážně měl. Šikana mi nevadila... moc. Mrzí mě, jestli jsem vás jako první praporčík zklamal. Můj oblíbený předmět byla astrofyzika... změnili učebnice od té doby, co... dělal ten kurz... esor Hoskins nás učil jasně, že B'n Aubova zóna je konstantní... třiatřicet milionů kilometrů a nemění se... hledu na velikost lodi.“

Křičel jsem do interkomu, který jsem svíral oběma rukama kolem rozcuchaného uzlíčku zabořeného do mé hrudi. „Odpusťte, pane Keene! Prosím! Chtěl jsem jenom - Odpusťte! Pane Keene, je mi to strašně líto!“

„... určitě tři stovky, všechny se škvaří, na centrále nezbyl nikdo, kdo by je spo... strašný žár... povolují a my...“

Praskání.

„Pane Keene, odpusťte!“ Pořád ještě jsem prosil o rozhřešení, když mi Jerence vzal mlčící interkom z ruky.

26.

„Kolik nás zbylo?“

Jerence seděl hned vedle mě, hlavu opřenou o mou paži. „Já nevím, pane. Velel Bobby.“

Boland řekl: „Pane, máme pana Thayera na trojce a pana Tsai na čtyřce.“

„To je všechno?“

„A my.“

„Ano, samozřejmě.“

Přepnul jsem frekvence. „Trafalgar čtyřce. Tady jsou vaše rozkazy.“ Znovu jsem absolvoval příslušný rituál. „Potvrďte.“

Fuzér 4 byl o šestnáct milionů kilometrů blíž k Slunci než my; odpověď od praporčíka Tsai potřebovala na návrat skoro dvě minuty. Zeptal jsem se: „Pane Bolande, jaké jsou zprávy od flotily?“

„Stovky mimozemšťanů, pane. A pořád fúzují další. Denver zasáhli balvanem. Taky Rotterdam to odnesl. Přílivová vlna - celé Holandsko je na tom zle. A ryby přistály u Káhiry.“

Dva fuzéry a Trafalgar. To zdaleka nestačí. Naše úsilí bude marné.

„Pane, lodi se pořád ptají, co mají dělat. Co jim mám říct?“

Tohle by neměli slyšet od něj. Přepnul jsem na frekvenci flotily.

„- Seafortovi. Jestli velíte, odpovězte, jinak budeme předpokládat, že jste -“

„- vydržíme už jen pár minut a pak budu fúzovat, je mi jedno, jaké rozkazy -“

„- V NAŠÍ STROJOVNĚ! JDEME DO ZÁCHRANNÝCH MODULŮ!“

Stiskl jsem tlačítko. „Nicholas Seafort, výkonný operační velitel, všem lodím.“ Pohlédl jsem na hodinky. „Odvoláváme ryby pryč od Země a od flotily. Už byste měli začít vidět výsledky. Žádné plavidlo nebude fúzovat po dvě hodiny. Pokud nevydám jiné rozkazy, vrátí se pak velení Admiralitě v Londýně

a vy můžete fúzovat podle potřeby. Prozatím i nadále velí Trafalgar. Od této chvíle budu po dvě hodiny dodržovat rádiový klid.“

Na věky. Vypnul jsem interkom.

Měl jsem jim říct, jak ryby hynou; bylo by je to povzbudilo. Ale nedokázal jsem se přimět k tomu připustit, co jsem udělal. Až budeme všichni pryč, přijdou na to sami. Nebo taky ne.

Jerence se mi zadíval do tváře. Nevšímal jsem si ho a spěchal do strojovny.

Praporčík Tenere se na mě znepokojeně podíval.

„Adame, vy i Salettová se připravte, budeme testovat na pětašedesát procent, pak fúzovat a znova testovat. Možná to budeme několikrát opakovat.“

„Rozkaz, pane.“ Zaváhal. „Pane, co se děje s fuzéry?“

Napadla mě lež, ale nemohl jsem ji vyslovit. Takhle z očí do očí jsem to nedokázal. „Ztrácíme je. Jeden po druhém přivolávají ryby.“

„Kam?“

„Ke Slunci.“ Když jsem viděl jeho tvář, musel jsem dodat: „Jsou skvělí, Adame. Jsou to hrdinové.“

Odpověděl mi tak dospěle, až mě to šokovalo: „A záleží na tom, když jsou mrtví?“

„Připravte se k fúzi,“ řekl jsem úsečně. „A za žádnou cenu nepřipusťte, aby se šachty přehřály.“

Obrátil jsem se a skoro jsem se už dostal do bezpečí chodby, když mě probodl jeho hlas. „Pane, odpusťte, já vím, že na to nemám právo... pane, děláte správnou věc.“

„Jak se opovažujete!“

Pokračoval rozhodným tónem: „Máte pravdu, pane. Musíme je zastavit. Jen jsem chtěl - abyste to věděl.“

Podařilo se mi neuhodit ho; zabouchl jsem za sebou dveře a bez sebe vzteky běžel na centrálu. Dorazil jsem právě včas, abych uslyšel z dálky odpověď praporčíka Thayera.

„Fuzér 4 Trafalgaru. Rozkaz přijat.“

Hodný kluk, ten Anton Thayer. „Proveďte.“

Za několik okamžiků začala čtyřka kňourat.

„Tollivere!“

Oběhl přepážku a objevil se ve dveřích centrály. „Ano, pane?“

„Jak začneme kňourat, bude tady spousta ryb. Připravte se fúzovat kousek od hlavního hejna.“

„Víte sám, že to nejde. Minimální fúze je sedm set tisíc -“

„Udělejte to jako při navigačním cvičení!“ Běžně jsme učili praporčíky počítat dvě fúze, tam a zpátky, aby se dostali na bod bližší než minimální vzdálenost fúze. Ten manévr byl sice dobré cvičení, ale užíval se vzácně, protože kvůli nezbytné chybě byly výsledky vždycky nepřesné.

Nemohl jsem dělat skoro nic, než Tolliver dokončí svůj výpočet, leda připravit Tommyho Tsaie. ‚Trafalgar trojce. Odpovězte.“ Čekal jsem, až uběhne prodleva.

„Kapitáne?“ Jerence byl vylekaný. „Byla to pravda, co Robbie říkal? Pověsí vás?“

Zavrčel jsem: „Ne, nepověsí.“

„Osvobodí vás? Měl jste na to právo?“

„Ne.“

Po dlouhé chvíli mu došlo, jak jsem to myslel. Sevřel mou paži - zapomněl na všechno, co ho učili. „Po posledním fuzéru bude - bude -“

Krutě jsem čekal, až to dořekne.

„- řada na nás.“ Olízl si rty. Kývl jsem.

„Fuzér 3 Trafalgaru. Hlásí se kadet Kyle Drew.“

„Vložte následující koordináty fúze, pane Drewe.“ Přečetl jsem je. „Až defúzujete...“ zopakoval jsem ty příšerné instrukce. „Potvrďte a čekejte na můj povel.“

Další prodleva. Obrátil jsem se zpátky k Jerencovi. „Rozkázal jsem vám, abyste zůstal dole. Chtěl jsem vás zachránit.“ Zahanbeně jsem odvrátil oči. Bůh Pán mě potrestal za to, že jsem někomu stranil.

„Já jsem myslel, že se na mě zlobíte, že nejsem dost dobrý.“

„Nikdo z vás nevěděl, co po vás žádám, jinak byste měli rozum a -“

„Já jsem to věděl!“ Dodal: „Nevzpomínáte si? Zrovna jste mi chtěl nařezat, když přišly ty zprávy. O těch rybách jsem věděl!“

Nevěřil jsem svým uším. „A přesto jste šel? I když jste se

musel na palubu vplížit?“

„Chtěl jsem být s vámi.“ Jeho potlučený obličej se zamračil. „Vždycky jste mě chránil. A když jste vy šel do nebezpečí -“ Odvrátil se a dodal zdušeně: „Chtěl jsem pomoct - kvůli vám.“

„Jerenci.“ Dovolil jsem své ruce, aby se zatoulala k jeho rameni.

Nový hlas v reproduktoru. Johan Stritz: „Fuzér 4 Trafalgaru, je tu strašně moc ryb! Víc než sto, a jsou -proboha, veliteli! Prosím! Pomozte nám rychle!“

„Strojovno, šedesát procent fúze!“ Přepnul jsem frekvenci. „Fuzére 4, přerušte test!“

Budeme shromažďovat ryby, jak dlouho to půjde, a pak je pošleme trojce. Tím odsoudíme ke zkáze Tommyho Tsaie. A Kyla Drewa. Už nebude mít výčitky svědomí, že rozbil přilbu Dustinu Edwardsovi.

„Tollivere, pospěšte si s těmi koordinátami. Připravte se k manévrování!“

Zachmuřeně jsem seděl, dokud se v reproduktoru neozval Tolliverův hlas: „Koordináty jsou připravené. Myslím, že by asi bylo lepší, kdybyste mi přišel pomoct.“

Vstal jsem. „Jerenci, je mi líto.“

„Nechci, abychom umřeli.“

Snažil jsem se vžít se do jeho pocitů. Jen jistota smrti, nejhoršího pekla Boha Pána, mě ještě držela nad vodou.

Naposledy jsem vkročil na můstek mezihvězdné lodi U.N.N.S. Tolliver se mi podíval do očí. Vycítil, jak oficiální ten okamžik je, protože vstal a zasalutoval mi.

„Pokračujte, pane Tollivere.“

„Zatím sedm ryb.“ Ukázal na obrazovku. Žádná nebyla příliš blízko.

Zaječely alarmy; Trafalgar sebou škubl. „To bylo těsně. Proboha, pane, proč nemáme laser.“ Obrazovka se plnila překážkami.

Zeptal jsem se: „Kolik je jich teď?“

„To je sakra vaše práce!“

Jsa pokárán, provedl jsem hrubý odhad. Nebylo jich víc než šedesát.

„JEŽÍŠI!“ Ryba těsně u nás. Tolliver prudce strhl páčku trysek na levoboku. Prasklo to, jak se páka zlomila.

„Zatracený mizerný idiotský pult -“ Jeho ruce tančily od trysky k trysce.

Postrčil ostrý zbytek páky vzhůru a ztišil trysku. „Páka ještě funguje.“

„Sto deset ryb!“ Copak jim nikdy nebude konec? Mezi tím hejnem malý asteroid o průměru asi sto metrů. „Edgare, už brzo budeme muset fúzovat -“

Světélka blikala od jednoho konce obrazovky ke druhému a každá z nich představovala rybu. Vykřikl: „TEĎ!“

Sjel jsem prstem po ovládání. Hvězdy zmizely. O dvě vteřiny později jsem defúzoval. Vyvolal jsem si koordináty pro návrat. Znovu jsem fúzoval.

Žádné překážky tak blízko, aby dohodily, ale obrazovka byla rybami doslova bílá.

Obrovitý výbuch. Vzduch v naší lodi narazil na trup a v uších mi luplo od náhlé změny tlaku. Obrazovka zčernala.

„CO SE STALO?“ Skoro jsem neslyšel.

„Jedna ryba musela fúzovat do jiné.“

„Ne, ten výbuch byl moc velký-“ Pak mi to došlo. „Ty balvany! Musely fúzovat jedním do -“

„Nic nevidím, když nefunguje obrazovka!“

Přepnul jsem na náhradní okruh. Většina obrazovky se tak obnovila, ale senzor na levoboku byl zničený. Trafalgar byl napůl slepý. Tolliver nás natočil tak, aby na ryby mířil senzor na pravoboku. V místech, kde se srazily kameny, bylo přes polovinu nahromaděného hejna pryč.

Před našima očima na jejich místo defúzovaly další ryby.

„Tollivere, budete je muset zvládnout sám.“

„Kam se proboha chystáte?“

„Ven. Máme náhradní senzory připravené na -“

„Vy idiote, co když budu muset fúzovat?“

„Tak mě ztratíte. A kadeta.“ Stiskl jsem interkom. „René Salettová, oblečte si skafandr, rychle!“ Když jsme se hnali na palubu mateřské lodi, byla právě ona z nás ze všech nejobratnější na stupech.

Běžel jsem k průlezu, z věšáku popadl svůj skafandr a neobratně cpal dovnitř nohy. René si už upevňovala přilbu. Zaklel jsem, protože se mi zachytila noha v popruzích. Tohle není vhodná doba na nešikovnost. Vrazil jsem dovnitř jednu ruku, zápolil s druhým rukávem.

„Tady, pane.“ Jerence Branstead mi pomohl strčit ruku dovnitř. Zatímco já jsem se mordoval s přilbou, skočil do skafandru rychleji, než bych kdy považoval za možné.

„Vy zůstanete tady.“ Zacvakl jsem západky.

Vrazil ruce do rukávů a sáhl po přilbě. „Prosím, nenuťte mě ještě jednou neposlechnout rozkaz. Jsem pořád kadet.“

Polkl jsem a neochotně kývl. Všichni tři jsme vstoupili do průlezu. Zavřel jsem vrata a otevřel zásobník v komoře. Potřeboval jsem jen jeden náhradní; žádný jiný senzor nebyl natočený přímo k výbuchu. Přesto ale bylo lepší vzít dva, pro případ, že bychom náhodou jeden upustili a on nám odplul. „Vezměte to!“ Vrazil jsem první náhradní díl do náruče René. Sám jsem držel nástroje a záložní senzor.

Přečerpávání trvalo celou věčnost. Příliš pozdě jsem si vzpomněl, že bych měl zkontrolovat, jak jsem na tom se vzduchem. Dost. Jestli nezpomalím a nebudu se držet předepsaných postupů, připravím někoho o život. Ušklíbl jsem se nad tou ironií.

„Kapitáne, honem! Sbíráme ryby jako pes blechy do -“

„Držte se, Tollivere.“ Otevřel jsem vnější vrata.

Jerence vyjekl. Tucet ryb, jasně viditelných.

„Honem!“ Vykolébali jsme se na trup. „Ať neminete některý stup.“

Dívka ukázala na záď. „Který je to? Tamten?“

„Ne, vepředu.“ Hbitě se obrátila, strčila nohu do stupu a hnala se podél řady stupů jako ve snu. Dělal jsem, co jsem mohl, abych ji neztratil.

Naléhavost situace zrychlovala naše kroky. Za minutu jsme byli u senzoru. Sípavě jsem dýchal a vizor jsem si zamlžoval stejně rychle, jak ho systémy skafandru stačily čistit.

„Kapitáne, honem! Jedna je jenom sedmdesát metrů -

Ryba se znatelně přibližovala.

Zápolil jsem klíčem se šrouby. Jerence tiše řekl: „Pane, když dovolíte, já budu rychlejší.“

Ohromeně jsem vzhlédl, ale viděl jen klidnou jistotu. Podal jsem mu klíč. Pořád na stejném stupu si klekl a snadno odmontoval šroub. Strčil ho do kapsy skafandru. Za chvíli měl další šroub. Usmál se a vůbec si nevšímal blížící se ryby. „Jsou jako šrouby na motoru u mé elektromotorky. Pořád jsem ji rozebíral a zase montoval. Táta ji nesnášel -“ Tvář se mu zachmuřila. „Táta.“ Harmon Branstead zůstal na nechráněné Naději národů.

Tolliver odpálil trysky na pravoboku. Ryba se pomalu vzdalovala.

Jen Jerence odstranil poslední šroub, René Salettová překročila na další stup, opatrně klekla a podala mu náhradní senzor.

Jerence ho nasadil. Sklonil jsem se, odpojil vedení a připojil ho k novému senzoru, na němž zatím Jerence dotahoval šrouby.

„SEAFORTE, POZOR!“ Tolliverovi se třásl hlas.

Vzhlédl jsem a ztuhl. Ryba, ani ne sedm metrů daleko, přídí se sunula k nám.

„NA LEVOBOK UHNOUT NEMŮŽU, TAM JE TAKY JEDNA! DOVNITŘ, SAKRA, HOĎTE SEBOU!“

„Nechte to!“ Násilím jsem Jerence zvedl. Kůže ryby vířila.

René už utíkala po trupu. Jerence jen fascinovaně zíral. Postrčil jsem ho před sebou k útočišti průlezu.

„DOVNITŘ! DOVNITŘ!“ Tolliver byl ochraptělý bezmocí.

Kůže ryby se jakoby rozplývala. Náhle na jejím povrchu zapulzoval nájezdník.

René už se blížila k průlezu. Když hmatala po dalším stupu, mimozemšťan se vrhl vpřed. Obalil jí přilbu. Noha jí vyklouzla ze stupu. Zaječela. Spolu odplouvali od trupu.

„Proboha prosím ach Bože takhle ne pomozte mi -“

Branstead mě tahal za paži, až se mu konečně podařilo mě probrat. „Pojďte, pane! Do průlezu!“

Dívčina postava za námi jako by se chvěla. Vyjeknutí, a rádio ztichlo.

Udělal jsem další krok, pořád ještě jsem křečovitě svíral

náhradní senzor a nástroje.

Jerence mě tahal za ruku. „Honem, jde na nás!“

Ryba byla už tak blízko, že bych se jí byl skoro mohl dotknout. Čumák měla metr od místa, kde jsem stál.

‚Kapitáne, musíme fúzovat HNED TEĎ! Dovnitř!“

Ryba neměla oči, neměla ústa, neměla žádné rozlišitelné rysy. Kůže na její přídi se začala otáčet. Za pár vteřin se vynoří další nájezdník.

Jerence se znovu pokusil odtáhnout mě do bezpečí. Setřásl jsem ho; v té chvíli ve mně explodoval všechen hněv kosmu. Postavil jsem se ve stupu, jen kousíček od ryby. „ODSTUP, TY DÍLO SATANOVO!“

Průsvitná kůže mimozemšťana se rozestoupila. Začal se objevovat tvar nájezdníka.

„DOST!“ Zlomil se mi hlas. „LUCIFERE! VE JMÉNU BOHA PÁNA VŠEMOHOUCÍHO, ODEJDI!“ V horečnatém vytržení jsem roztočil senzor nad hlavou a hodil ho do rozšiřující se vířící skuliny. Noha se mi zvrtla. Padl jsem na kolena.

Ryba sebou křečovitě škubla. Skoro okamžitě se v ní otevřel výfuk. Oblak pohonné látky mi přelétl nad hlavou a těsně minul křivku trupu mateřské lodi.

Jerence zatáhl. Ztratil jsem rovnováhu i stup. Bezmocně jsem vlál, zatímco Jerence mě táhl k čekajícímu průlezu. Vstrčil mě dovnitř a zatlačil k protější přepážce. Ani jsem se nepokusil zachytit. Jerence sklouzl dolů sám a zabouchl vrata.

Oběma rukama se vrhl po interkomu. „Pane, jsme vevnitř!“

Hvězdy pohasly.

+ + + + +

Bez odporu jsem dovolil Jerenci Bransteadovi, aby mi svlékl skafandr. Když byl hotov, zůstal jsem chvilku stát a pak se malými dětskými krůčky vydal na můstek. Našel jsem své křeslo.

„Pane -“ Tolliver se mi zadíval do tváře. „Vy - nikdy jsem -“ Nic víc už neřekl.

Hleděl jsem na obrazovku. Může být ve vesmíru vůbec tolik ryb? Stovky a stovky. Jejich obrazy pokrývaly obrazovku jako... nenapadalo mě, co.

Jerence se vplížil do kajuty, sedl si a hleděl na mě s čímsi jako posvátnou hrůzou. Studoval jsem obrazovku. Světélka začala vyhasínat, objevovala se blíž a hledala naše fúzní šachty.

Špatně se mi mluvilo. „Je čas. Fuzér 3.“

Tolliver tiše řekl: „Kapitáne...“

„Je čas zabít Tommyho a Kyla.“ Sáhl jsem po interkomu, ale nedokázal jsem ho sevřít.

Tolliver byl strašně daleko. „Je v šoku. Doneste lékárničku!“

Zvedl jsem interkom k ústům. „Kapitán Seafort fuzéru 3.“ Co jsem jim to měl říct? Něco o rybách.

„Kristepane, kapitáne, držte se. Musím-“Tolliver prudce škubl pákami trysek.

Jerence skluzem zabrzdil zpátky na můstku.

Tommy Tsai, Tommy Keene. Pořád zabíjím nějaké Tomíky. Usmál jsem se.

„Tady fuzér 3. Hlásí se praporčík Tsai.“ Jerence mi přidržel pravou paži. Tolliver nechal pilotáže a přistoupil ke mně s injekcí. Levou rukou jsem vystřelil směrem k němu, sebral jsem mu ji a rozbil ji o okraj pultu. „Ještě ne, pane Tollivere.“ Podíval jsem se na něj tak, že couvl. „Musí se to udělat, víte? A vina musí padnout na mě.“

„Pane, jste -“

„Šílený. Ano, já vím. Na tom už nezáleží.“ Jerence vzlykl. Uchopil jsem interkom. Tolliver zaklel, prudce trhl páčkami, až jsme se stočili pryč od nejbližší ryby. Obrazovka se komíhala tak, že se mi začala točit hlava.

„Tommy... praporčíku Tsai. Je řada na vás.“ Usmál jsem se na Tollivera a vyklopil své zločinné instrukce fuzéru 3. „Proveďte.“

„Rozkaz, provádíme. Pane, napadnou nás ryby?“ Bude trvat dlouho, než ho dostihne má odpověď. „Když zablokujete fúzní motory, tak ne. Pan Keene také testuje, a pan Diego. Společně je zmatete.“ Uplynula celá věčnost. Světélka ryb začala jedno po druhém zhasínat.

+ + + + +

„Poslali jsme jich Tommymu dost," podotkl jsem konverzačně.

Nikdo neodpověděl. Jerence si otřel oči.

Vzal jsem interkom. „Fuzér 4, odpovězte."

Broukal jsem si. Měli jsme pár minut času, než fuzér 3 dokončí svůj úkol. „Edgare, tentokrát budeme muset kňourat dost dlouho. Radši si připravte víc koordinát."

Tolliver sáhl po lékárničce. „Pane, není vám dobře, dovolte mi dát vám -"

„Ne, díky. Starejte se o svoje povinnosti."

Zadíval se mi do očí. Konečně zaraženě kývl.

„Fuzér 4. Hlásí se praporčík Anton Thayer."

„Jerenci, neplačte. Rozptyluje mě to."

Chlapec vyskočil. „Rozkaz, pane." K mému překvapení skutečně přestal plakat.

„Pane Thayere, připravte se fúzovat a pak znovu testovat." Chlácholivě jsem Jerence poplácal. „Už to bude naposledy."

Čekal jsem na prodlevu a spokojeně kývl.

Hlas praporčíka Thayera zněl znepokojeně. „Veliteli, co to děláme? K čemu je to dobré?"

„Mateme ryby, aby fúzovaly domů." Začal jsem se třást. Po chvíli to přešlo. „Dejte si pozor, když se ryby hodně přiblíží, a nezapomeňte zablokovat při testu motor." Hlava mě bolela. Nebyl jsem si jistý, jestli to zrovna začalo, nebo jestli mě bolela celý život.

Když jsem čekal na prodlevu, zeptal jsem se: „Co se děje, Jerenci?"

„Nic, pane." Chlapec polkl. „Děláte to dobře."

Neměl nárok říkat mi něco takového.

„Zablokujeme motory, pane. Připraveni k provedení rozkazu."

Znovu mě udivilo, jak skvěle Thayer zvládl změnu z kadeta na praporčíka. Pošetilá představa, že jsem ho chtěl trestat za pouhou polštářovou bitvu.

Poslední fuzér, než bude řada na nás. Zaplavila mě úleva. „Pane Tollivere, začněte testovat na pětašedesát procent.“ Hlasitěji už jsem si netroufl, riskoval bych šachty.

„Rozkaz, pane.“ Tolliver předal rozkaz. „Kapitáne, tentokrát chci fúzovat dřív, než nás obklopí.“

„Ne, přivoláváme je. Potřebují nějaký cíl, kam by zamířily.“

„Dovolte mi fúzovat pryč a zpátky. Udržíme se déle.“

Myšlenky se mi mátly. „Dobře. Úhybným manévrům velíte vy.“

Na obrazovce se objevila ryba.

Pohodlně jsem se opřel, jako bych sledoval holodrama. Objevovala se světélka překážek, nejdřív jen pár, později po desítkách. Tolliver fúzoval; byli jsme sami v prázdnotě. Okamžitě fúzoval zpátky. Vynořili jsme se skoro milion kilometrů od místa, kde jsem začínali. Fúzní kostka nepřesností padla nepříznivě.

Po nějaké době nás ryby opět našly.

Byly jich teď nějaké dvě stovky. Mezi sebou měly několik balvanů. Bůh Pán sám ví, odkud jsme ty mimozemšťany přivolali. V několika posledních hodinách jsme kňourali déle a hlasitěji než kdy kdo před námi.

Stovky světýlek. Výbuchy. Fúzovali jsme.

Přemýšlel jsem o našem tichém, jakoby snovém tanci kosmem. Snad to byl Jeho kosmický žert, bojovat se zlem ryb prostřednictvím zla ve mně. Uspokojovalo mě, že jsem Jeho nástrojem, dokonce i v tomhle.

„Kapitáne. Kapitáne!“

Násilím jsem se vrátil do reality. „Co je, pane Tollivere?“

„Koukejte na ně! Nedokážeme se vyhnout všem -“ Zaklel, poslal nás do vývrtky a znova fúzoval. „Přivolali jsme jich aspoň pět set, možná víc. Když nepřežijeme, nemůžeme je poslat ke čtyřce!“

Opřel jsem se. Čas ještě nepřišel. Ryby se dosud objevovaly.

Fúzovali jsme pryč. Úleva prázdných obrazovek. Zpátky.

„Pane Ježíši!“ Znovu jsme defúzovali do obrovského hejna ryb. Tolliver švihl rukou po obrazovce a hvězdy znovu zmizely.

Ruce se mu třásly. „Já už to nevydržím! Dost!“

„VRAŤTE SE ZPÁTKY, NEŽ SE ROZLETÍ!“ Uhodil jsem rukou do pultu a roztrhl si dlaň o zlomenou páčku. Zaklel jsem, vysál si krev a vyťukal nové koordináty. Při zpětné fúzi jsme se dostali na pokraj obrovské blikající masy.

„Zabijete nás pro nic! Vydejte rozkaz Thayerovi!“

„Ještě ne.“ Sledoval jsem stále houstnoucí světla.

„Musí to být hned! Už skoro nemáme palivo!“

Prověřil jsem to; říkal pravdu.

Neochotně jsem vydal rozkaz: „Pane Thayere, Trafalgar fuzéru 4. Fúzujte a zahajte test! Potvrďte!“

Tři ryby mířily směrem k nám. Tolliver vzhlédl, zaklel a použil poslední z připravených koordinát.

+ + + + +

Zeptal jsem se: „Jak jsme daleko?“

„Od ryb? Asi tři miliony kilometrů.“

„Vraťte se. Chci to vidět.“

„Počkejte, než se ten rozkaz dostane k Thayerovi.“

„To není ani minuta. Vraťte se.“

Tolliver povzdechl. „Rozkaz, pane.“ Dal si načas s přípravou koordinát, ale věděl, že je zbytečné si stěžovat. Jen využil všech možností, aby návrat co nejvíc odložil. Konečně byl připraven a fúzovali jsme.

Ryby se tu stále hemžily.

„Thayer nezačal kňourat!“

„Trpělivost,“ řekl jsem.

„Fúzovali jsme sem. To musely slyšet.“

Jedna ryba defúzovala hned vedle nás, jako by chtěla potvrdit pravdivost jeho slov. Tolliver instinktivně zareagoval a naplno zabral levými tryskami. Uhnuli jsme. Ryba následovala. Objevily se dvě další, jedna přímo před přídí.

„Kapitáne, čekal jste moc -“

Ryba zmizela.

Díky, Antone.

Pár světélek pohaslo. Pak desítky.

Praporčík a kadeti ve čtyřce budou už teď uvězněni

obrovskou solární gravitací spolu s rybami, které se v nesnesitelném žáru sesychají.

Pokuste se mě pochopit, Antone. Musel jsem to udělat.

Čekal jsem. Konečně na obrazovkách nezbyly žádné ryby. Spočítal jsem koordináty, které budeme potřebovat.

„Tollivere."

„Ano, pane." Pořád ještě otřeseně hleděl na svůj pult.

„Jděte dolů do strojovny. Pan Tenere by mohl poznat poslední koordináty."

„Poslechne."

„Jděte dolů. Pro všechny případy."

„Rozkaz, pane." Poslušně se zvedl. U dveří zaváhal. „Pane, jak jsem říkal předtím, to, že vás nenávidím -"

Bylo mi to jedno. Nic, co se mi Tolliver chystal říct, mi teď už nemohlo ublížit.

„Chci, abyste věděl, že vás nemůžu nenávidět. To, co jste udělal... pane, to je mimo lásku a nenávist. Zachraňujete -"

„VEN!" Mýlil jsem se. Dokázal mi ublížit.

Vzal jsem do ruky interkom. Náhle se reproduktor probral. Náhodné rádiové vlny pronikly solárním závojem, zkreslené statickou elektřinou.

Anton Thayer, ve čtyřce. Vzlyk.

„Pane, jsou všude kolem nás! Říkal jste, že se nám nic nestane!"

Polkl jsem.

„Kapitáne Seaforte..." V praporčíkově hlase byl slyšet bolestný úžas. „VY JSTE LHAL!"

Seděl jsem bez hnutí strašně dlouho, krev z mé dlaně kapala na pult. Konečně jsem sáhl po interkomu. „Strojovno, šedesát procent fúzního výkonu."

Ozval se pevným hlasem praporčík Adam Tenere: „Šedesát procent, rozkaz." Čára na obrazovce začala pulzovat.

Čekal jsem, Thayerův hlas jako by pořád zněl tichou kajutou.

Připravil jsem naše poslední koordináty: dvacet devět milionů kilometrů. Až ryby uposlechnou naše volání, odvedu je rovnou do zkázy. Nemohl jsem riskovat, že je osvobodím, kdyby nám roztavily fúzní šachty.

Pojďte ke mně, vy plémě Luciferovo.

Hleděl jsem na obrazovku, až mi slzely oči.

Nic. Na pultě se chvěla fúzní linie.

„Pane Tenere, zkontrolujte odečty!“

„Rozkaz, pane! Šedesát procent.“

Zaklel jsem. „Zvyšte na šedesát pět!“

„Šedesát pět, rozkaz.“

Čekal jsem a nutil se ke klidu. Žádné ryby.

Náš pohon je určitě vadný. Ale vždyť před chvílí ještě fúzoval, a už asi po desáté nebo ještě víc. „Adame, co se to tam dole sakra děje?“

Odpověděl Tolliver. „Nic, pane. Kňouráme.“

„No to určitě ne! Není tu ani jedna -“

„Pojďte se podívat sám. Zahříváme se. Vím určitě, že vydáváme energii!“

„Centrála můstku. Hlásí se kadet Boland. Pane, mám -“

Vypnul jsem reproduktor. Jen pojďte, nestvůry.

Žádné ryby.

Popadl jsem interkom. „Sedmdesát procent!“

Adam: „Pane, roztavíme -“

Zaječel jsem: „Sedmdesát procent, vzbouřenče jeden!“

„Rozkaz, pane. Sedmdesát procent.“ Čára na mé obrazovce poskočila. Věděl jsem sám, že sedmdesát nemůžeme držet dlouho.

Nic.

„Obludy Bohem zatracené, pojďte ke mně!“ Zařval jsem to tak, že se Jerence vyděsil a couvl.

Robert Boland vrazil do dveří. „Pane, flotila! Volají z celé domovské soustavy. Nikdo nevidí žádnou rybu. Jsou pryč!“

Zařval jsem: „VEN!“ Až se přikrčil.

„Však přijdou!“ Obrátil jsem se k Jerencovi se šíleným pohledem. „Musejí!“

Couvl.

Hulákal jsem do interkomu: „Pojďte ke mně, když vás volám! JÁ JSEM RYBÁŘ!“

Jerence se obrátil a utekl.

„Kapitáne, roztavíme šachty!“

„Uberte na pětašedesát, ale ne míň!“

Ta zatracená obrazovka zůstávala prázdná.

Křičel jsem: „Zatraceně, Bože! TOHLE MI NEDĚLEJ!“

Nic.

Boží pomsta; odepře mi dokonce i zapomnění.

Před očima se mi vynořila otcova tvář. Pochmurné hodiny učení u kuchyňského stolu: „Nicholasi, Satanovy nástrahy neznají hranic.“

Skoro jsi mě dostal, Lucifere. Ale já vím, že nevoláme ze správného místa.

Znovu jsem zkontroloval koordináty. „Strojovno, fúzujte a pokračujte v kňourání!“ Přejel jsem prstem po obrazovce.

Hvězdy nezmizely.

„Fúzujte, sakra!“ Uhodil jsem pěstí do pultu, znovu narazil na ostrý kraj páčky. Vytryskla krev. Vítaná bolest mi vystřelila do paže.

Ve dveřích se objevily tváře. Prosil jsem: „Copak to nevidíte? Musíme fúzovat!“

Obrazovky zůstávaly temné.

Bušil jsem do zlomené páčky znova a znova, až jsem si úplně rozerval dlaň.

„Fúzujte! Na kolenou vás prosím! Nenuťte mě žít.“

Přišli blíž.

„Fúzujte!“

Na rameno mi zlehka dopadla ruka.

„Fúzujte!“ Zlomil se mi hlas.

27.

Vzbudil jsem se v neznámé kajutě. Necitlivou rukou jsem si přejel přes oči; ucítil jsem na dlani obvaz.

Tolliver vzhlédl.

„Kde jsem?“

„Na Princi Waleském, pane. V kajutě prvního poručíka.“

„Jak jsem...“

„Vyzvedli si nás, včera. Byl jste ještě pod sedativy.“

Moje mysl se zatoulala pryč od můstku a mého neúspěchu.

„Co ryby?“

„Nikde žádná. To naše poslední obrovské kňourání, než jsme je poslali fuzéru 3...“

„Kam se plavíme?“

Odpověděl prostě: „Domů.“

„Vojenský soud.“ Pak konec. Můžu počkat, když to jinak nejde.

„Ano.“ Zaklepání. Dveře se otevřely. Naškrobený praporčík s podnosem. Zasalutoval a odešel.

„Kdy?“

„Zítra přistaneme. Přístav Země má jen dvě nepoškozená kotviště pro celou flotilu, ale chtějí vás na pevnině.“

„Budiž Bohu chvála.“

Přitáhl si židli blíž. „Jak to myslíte, pane?“

„Pomůžou mi ukončit to.“

„To si tolik přejete zemřít, Nicku?“

„Zoufale si to přeji.“

„Ten pocit viny, o kterém jste mluvil.“

„Edgare, to se nedá snést.“

„Chápu.“ Pohledl na mě se soucitem. „Ale nemůžete se přiznat. Ne ke všemu.“

„Nemluvte hlouposti, chci -“

„Uvažujte, pane.“ Došel ke dveřím a ujistil se, že jsou dobře zavřené. Pak začal potichu: „Co jim hodláte říct?“

„Že jsem si uzurpoval velení flotily. Že jsem klamem přiměl

kadety, aby se dobrovolně přihlásili, že jsem jim lhal, že jsem je -“

„Kapitáne!“

Řekl to tak, že jsem se zarazil.

„Představte si, že jste otcem patnáctiletého chlapce. Třeba Kyla Drewa. Hrdě ho pošlete na Akademii. A pak dostanete fax. Váš syn se usmažil ve fuzéru letícím ke Slunci a přiměl ho k tomu lstí jeho velitel. Nezbude vám nic než tahle vzpomínka.“

„Je to pravda.“

„Pravda je příliš krutá!“ Naklonil se dopředu, až se jeho hlava skoro dotýkala mojí. „Naši kadeti byli hrdinové. Chápete? Hrdinové!“

„Nemůžu žít s takovým klamem!“

„Dobrovolně se přihlásili na sebevražednou misi, všichni do jednoho!“ Popadl mě za klopy. „Nemáte na vybranou. Ať už jste blázen nebo ne, nemůžete být tak zlý, abyste jejich rodinám upřel tuhle útěchu.“

„Ale vy to víte, a Robert. Jerence. Adam Tenere. Vyjde to najevo.“

„Už jsem jim to vysvětlil. Oni před soud nepůjdou, kapitáne; velel jste vy. Takže žádné P a D.“ Pozoroval mě. „Přiznejte, co chcete, ale ne to, co jste udělal kadetům. To je nemravnost.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Pravdu, než umřu. Aspoň jednou.“

Tolliverovi se vlhce leskly oči. „Nicku, udělal byste to Thomasi Keenovi?“

Vykřikl jsem: „V Keenově případě to tak bylo! Ten to udělal vědomě!“

„A co ostatní? Řeknete jejich rodičům, že umřeli jako hlupáci, ne jako hrdinové?“

Chraptěl jsem: „Nedělejte mi to! Nemám dost síly.“

„Vy znáte pravdu. Já ji znám. To stačí.“

Zašeptal jsem: „Edgare, snažně vás prosím. Je to jediná útěcha, kterou kdy poznám.“

S neoblomnou definitivností soudce zavrtěl hlavou.

Nechal jsem se obléknout do bílé uniformy a mlčky odvést přeplněnými chodbami do přední přechodové komory. Každý člen posádky Prince waleského si našel nějakou záminku, aby

byl u toho, aby ještě jednou naposled viděl toho neblaze proslulého Nicholase Seaforta.

Šel jsem s kamennou tváří a žádnou podívanou jsem jim neposkytl.

Vstoupili jsme do Přístavu Země a kráčeli vyspravenými chodbami k čekajícímu raketoplánu. Sedl jsem si a bez úspěchu jsem poraněnou rukou zápolil s pásem. Dovolil jsem, aby mě připoutali.

Odvezli mě do Portsmouthu, kam jsem poslal seržanta Serenca k procesu. Příští den mi admirál Duhaney se sevřenými rty osobně doručil obvinění. Formálnost, s jakou mi zasalutoval, mě překvapila, ale oplatil jsem mu pozdrav stejně předpisově.

Neviděl jsem nikoho kromě kapitána Jasona Tenereho, který mi byl určen za obhájce. Řekl mi, že venku se hromadí davy a doufají, že mě zahlédnou.

Kapitán Tenere ignoroval můj povel, aby uvedl, že se cítím vinen. Přes můj rozčilený protest trval na prohlášení neviny. Pokusil jsem se ho propustit, chtěl jsem mluvit sám za sebe, ale soud to odmítl. Budu muset podstoupit proces. Ale protože jsem se pokoušel přiznat vinu, nemusel jsem podstoupit martyrium drog.

Proces trval dva týdny.

Když jsem vstupoval do soudní síně a vycházel z ní, musel jsem snášet jasná světla holokamer a les mikrofonů, které mi strkali před obličej.

Odmítl jsem se hájit.

Kadet Boland byl mezi mnoha předvolanými svědky. Mladý a hrdý stál na místě pro svědky v nažehlené šedé uniformě, dokonalý vzorek budoucího námořnictva. Nebýt nemorálnosti jeho svědectví, byl bych sám dojat. Mluvil vážně o mém úmyslu následovat oběti do záhuby a o obrovských hejnech ryb, které jsme přivolali a poslali dál.

Kapitáni domovské flotily jeden po druhém čekali, až na ně dojde řada, aby vypovídali o beznadějnosti své situace předtím, než jsme začali kňourat.

Objevil se dokonce i admirál Duhaney a prohlásil, že jsem předložil návrh kňouravé bomby a několikrát jsem ho prosil, aby

urychlil její vývoj.

Když došla řada na pobočníka admirála Sevilla, který vypovídal o záplavě nepotvrzených hlášení a proseb o pomoc, které bombardovaly Admiralitu v Londýně, začal jsem tušit nejhorší. Námořnictvo se šikovalo kolem jednoho ze svých lidí.

Pak došlo na rozsudek. Mé osvobození mě nešokovalo. Silou vůle jsem držel na uzdě svou nevolnost a stál jsem lhostejně v pozoru, zatímco předseda soudu vychvaloval mou vynalézavost a hrdinství a vypočítával nevývratné a přesvědčivé důkazy, že bylo nezbytné, abych odvolal admirála Sevilla, a zachránil tak flotilu.

Pak mě poslali zpátky na Admiralitu.

Bůh Pán se mnou ještě neskončil.

+ + + + +

O týden později mě povolali do Duhaneyho londýnské kanceláře. Šel jsem tam s připravenou rezignací v kapse.

Admirálův pobočník mě uvedl. Byl tam také senátor Robert Boland; toho jsem nečekal. No, ale na tom nezáleželo. Zasalutoval jsem a zůstal stát v pozoru, dokud mi Duhaney nedal pokyn.

Vyslechl jsem si, co mi senátor navrhuje, a okamžitě odmítl.

„Dobré nebe, člověče, vy jste přirozený vůdce!“ řekl senátor Boland. „Zachránil jste svět. Jako kandidáta vás nikdo nezastaví!“

„To se mýlíte.“ Díval jsem se oknem na chodce spěchající v teplém odpoledním slunci.

„Ne, nemýlím. Vy neznáte politiku, Seaforte. Budete-“

„Zastaví mě. Vlastně už zastavil.“

Senátor si vyměnil pohled s Duhaneym. „Jak to myslíte?“

„Rezignuji na funkci velitele Námořní akademie. A odcházím z Námořní služby Spojených národů.“ Rozložil jsem svou formální žádost a položil ji na stůl.

Duhaney jen vytřeštil oči. „Rezignujete? Nenechte se vysmát, Seaforte. Jestli nám nechcete pomoci ve vládě, námořnictvo vás potřebuje. Vaše image je neocenitelná, a musíme teď obnovit

flotilu, najít domovskou planetu mimozemšťanů -“

„Ne.“

„Dovolte, abych vám připomněl,“ prohlásil příkře, „že nemáte na vybranou. Kapitán nebo praporčík, budete sloužit tam, kam vás přidělíme.“

„To je pravda. Klidně připustím před vojenským soudem, že jsem odmítl splnit váš rozkaz.“

„Před vojenským soudem?“ opakoval nevěřícně.

„Ano. Nechte mě jít, nebo mě suďte ještě jednou.“

„Je to kvůli tomu, jak jsem s vámi mluvil na Trafalgaru. Měl jste pravdu, byli jsme -“

„Vy jste mě špatně pochopil. Skončil jsem, ze soukromých důvodů.“

Duhaney řekl: „No dobře, možná bychom vás neměli tlačit do politiky, bez ohledu na to, jak moc by to prospělo námořnictvu. Ale nemůžete odejít; máte svou povinnost. To vám přece čest nedovolí.“

Došel jsem k jeho stolu, opřel ruce o lesklou desku a naklonil se k němu. „Duhaney, jestli ještě jednou použijete slovo čest v souvislosti s mým jménem, zabiju vás holýma rukama.“ Díval jsem se mu do očí, dokud neuhnul pohledem.

Senátor si mě se zájmem prohlížel. „Co budete dělat, Seaforte, bez námořnictva, bez politiky?“

„Dělat? Do toho vám vůbec nic není. My si už nemáme co říct.“ Došel jsem ke dveřím.

„Pane Seaforte, díky, že jste mi zachránil syna.“

Pokoušel jsem se zabít mu syna. Vyšel jsem ze dveří do očistce.

EPILOG

Tím to neskončilo, ale nakonec mě přece jen nechali jít.

Dojel jsem starou elektrickou železnicí do Cardiffu, ale po otcově smrti už nic nebylo jako dřív. Eddie a Annie mě čekali u dveří do domu. Jejich ustrašené předstírání, že jsem vítán, mi ničilo nervy. Po nějaké chvíli si Annie všimla, jak mě skličuje, když její ruka najde Eddieho a hledá u něj ujištění. Když se mě tu a tam pokusila pohladit po rameni, reagoval jsem na to strnulou lhostejností.

Všichni jsme to nešťastně snášeli tři dny. Navštívil jsem Jasonův hrob. Pak jsem odjel.

Najal jsem si byt v Devonu, poblíž Akademie, ale brzo se rozneslo, že jsem tam, a já jsem neměl klid.

Toulal jsem se Británií, hledal jsem - sám nevím co. Když mě někdo poznal, prchl jsem.

Jednoho zataženého dne mě kroky zavedly k neobenediktinskému řádu v Lancasteru. Můj rozhovor s opatem Rysonem nebyl jednoduchý; zdálo se, že jsem mu z hloubi duše nepříjemný. Ale přesto ho cosi v mé řeči pohnulo k tomu, aby mě přijal jako novice. O tři týdny později jsem složil slib cudnosti a poslušnosti a nastěhoval se do kláštera pouze s těmi šaty, které jsem měl na sobě.

Otec Ryson mě varoval, že život v klášteře bude tvrdý. Nevadilo mi to. Aby vyzkoušel pevnost mého slibu poslušnosti, nařizoval mi týdny a týdny absolutního mlčení, což byl požadavek obvykle vznášený jen jako trest nebo známka nemilosti.

Mlčení mi ulehčovalo život. Každé ráno jsem vstal, šel s bratry na ranní, modlil jsem se na kolenou na chladné kamenné podlaze. Pak jsem pracoval v pekárně, kde jsem se naučil připravovat těsto k trojímu vykynutí a jak připravit sladké horké rohlíky, které nám zpříjemňovaly jídlo.

Večer jsem šel do své postele v malém pokojíku zvaném cela, která ale celou nebyla. Odříkal jsem obvyklé modlitby a

připravil se ke spaní. Rituální slova mi přinášela jistou útěchu, na jakou jsem si vzpomínal z dětství, ale přítomnost Boha jsem necítil.

Přinejmenším mi ale pomáhala nepřemýšlet.

Hnětení těsta mi pomáhalo nepřemýšlet.

Čištění latrín mi pomáhalo nepřemýšlet - od této povinnosti mě otec Ryson nakonec přes moje protesty osvobodil.

Jeden z farníků mě poznal při mši a po nějakou dobu byly veřejné bohoslužby nezvykle dobře navštívené. Upíral jsem oči na kamennou podlahu, snažil se nevidět ukazující prsty a neslyšet mumlání. Jeden z farníků jednou přinesl na mši holokameru, ale, díky Ti, Bože, byl vyveden dvěma mohutnými mnichy dřív, než mě mohl trápit ještě víc.

Nemyslet je obtížné, když člověka celý život učili myslet co nejpřesněji. Když se mi to nedaří, jen mě to přiměje víc se snažit. Dobrovolně jsem se rozhodl pro zpověď, která je dnes nepovinným obřadem. Každý týden svěřuji své hříchy opatu Rysonovi, kterého jsem si vybral za zpovědníka.

Mezi mé hříchy patří zaujetí sebou samým, které mě nutí uvažovat o tom, kdo jsem a co jsem udělal.

Snad jako trest mi otec Ryson uložil sepsat historii svého života tak podrobně, abych ji mohl označit za úplnou.

A tak jsem po mnoho měsíců seděl ve své malé vydrhnuté cele, když jsem skončil s každodenním pečením, a psal staromódním perem na skutečný papír tyto vzpomínky na svůj život. Oficiálně je píšu opatu Rysonovi, ale ve skutečnosti Tobě, Bože Pane, jako bys nedokázal číst to, co je krví zapsáno v mém srdci.

S oním odtažitým nadhledem, který byl vždycky mým břemenem, jsem popsal svůj vlastní vinou způsobený pád do pekel. Snad to začalo onou neoprávněnou pýchou, která mě přiměla nabídnout se námořnictvu, a onou pošetilou spokojeností, která mi dovolila vsadit svou duši na jistotu, že dokážu vyplnit svou přísahu.

Dál jsem sjel tehdy, když jsem lhal sám sobě a zachránil Vaxe Holsera před trestem za neposlušnost, když mě odmítl opustit na Telstaru. Tehdy jsem předstíral, že to byl skutek

milosrdenství, ale teď už vím, že to bylo jinak. Bylo to zanedbání povinnosti.

Klouzal jsem dál, až jsem nakonec obešel svůj slib poslušnosti jen proto, abych ušetřil praporčíka Philipa Tyra bití. V posledku jsem dokonce dokázal odmítnout rozkaz svého nadřízeného admirála Tremaina, abych přijal cestující, které on vysadil.

Mohl jsem se někdy zastavit, zachránit se? Abych řekl pravdu, nevím.

Tehdy už to pro mě bylo snadné. Vyznávám se: Povinnost mi nahradila Tebe na místě majáku v temnotách. Abych chránil svou loď, svoje lidi, vědomě jsem odpřísáhl Eleně Bartelové, že jí neublížím, a pak jsem ji střelil do srdce, a definitivně tím rozbil všechno předstírání, že moje přísaha, moje smlouva s Tebou, je něco, čeho si cením.

Co po takovém bláznovství ještě záleží na tom, že jsem obratně lhal svým nadřízeným o tom, jak se Vax Holser choval na orbitální stanici? To už jsem se řítil dolů vražednou rychlostí a vítr, který mi vál do tváře, byl čím dál teplejší.

A tak se dostáváme k mému nejhoršímu zločinu, kdy jsem oklamal poslušné chlapce a růžové dívky v rozpuku, aby zahodili své životy a zachránili mou planetu před mimozemskými rybami.

Byli by se obětovali dobrovolně?

Nevím. Nedal jsem jim tu možnost.

Bylo to, co jsem udělal, nutné?

V určitém smyslu ano. Protože jsem nevěřil, že Ty zachráníš Svůj lid, Svou církev, Své stvoření. Ve své aroganci jsem věřil, že jen moje činy odvedou ryby.

Ale v noci, když se snažím spát a převaluji se na lůžku skoro až do svítání, v duchu hovořím s Kevinem Arnweilem a Kylem Drewem a Jacquesem Therouxem a s tolika ostatními. Občas u mé postele sedá sežehnutý praporčík Thomas Keene a zmizí, když se probudím.

Vidím je, odpusť, prosím, při ranní, kdy by se moje mysl měla soustředit na modlitby, které odříkávám, a kdy bych více než kdy jindy neměl být nucen myslet.

Vidím je teď, když se chystám odložit pero a jít na nešpory.

Jsem zatracen. Je to tak správné, protože to, co jsem udělal, si zatracení zaslouží.

Ale stejně...

V nočním tichu sedám na svém lůžku, roucho přehozené přes nahá ramena, a přemýšlím...

Jak je možné, že vím, že jsi Bůh milosrdenství, Bůh lásky, a přitom právě tak dobře vím, že mi nesmíš odpustit?

Víš, kdybys mohl prominout to strašlivé zlo, které jsem spáchal, pak, Bože Pane, je mi líto, ale nemohl bych v Tebe věřit. Ve jménu těch dětí, když pro nic jiného, musíš vykonat spravedlnost, a já si trest zasloužím víc než kdo jiný.

Ale když se vrátím do postele a ležím beze spánku dlouho do noci, občas se ozve tenoučký hlásek. Ach, Bože Pane, přece jsi určitě věděl, co děláš, když jsi vložil moje kolečko do toho velkého a navzájem propojeného soukolí Svého výtvoru.

Udělal jsi ze mě to, co jsem, a vytvořil jsi i okolnosti, za kterých jsem se zbavil Tvé milosti. Byl jsi to Ty, kdo učinil, aby se zdálo, že můj svět a jeho lidé nemohou být zachráněni, když nepošlu ty skvělé a důvěřivé děti do záhuby.

A pak se ptám:

Bože Pane?

Pane, proč jsi mne opustil?

DOSLOV

Tím končí autobiografie mého přítele a učitele kapitána Nicholase Ewinga Seaforta, U.N.N.S. Tyto bolestně upřímné stránky jsou jediným záznamem, který učinil o tom, co dokázal.

I když jeho příběh tím končí, historie pana Seaforta soudí méně příkře než on sám. Jak všichni víme, deset let poté, co dokončil tyto řádky, vyšel z ústraní a vrhl se do světa politiky, když ho dávný přítel prosil o pomoc.

Seafort se spojil s Bolandovou organizací a byl zvolen do senátu U.N. prakticky bez opozice. Od začátku prokazoval onu neochvějnou a nesobeckou upřímnost, která byla pro něj vždycky typická. Po rozvodu s Annie Wellsovou-Seafortovou, později Annie Bossovou, byl osamělý a zoufalý. Tento stav trval několik let, až do sňatku s Arlene Sandersovou v rotundě Spojených národů.

Většina životopisců podcenila vliv přísné milosti opata Rysona na souženého kapitána, jehož měl ve své péči.

Ryson využil neporušeného Seafortova vztahu k Bohu Pánu a podařilo se mu vysvobodit ho z hlubin úzkosti a jejích příčin. Způsob, jakým Nick Seafort ulevil své zmučené duši a smířil se se svou minulostí, neznáme. Ale od té doby už nepřipustil žádnou vyhýbavost, žádnou nečestnost, dokonce ani tu nejnevinnější milosrdnou lež.

Díky tomuto rysu se v jeho společnosti někteří lidé necítili dobře, ale moudřejší lidi, a mne také, to uklidňovalo.

Během svého volebního období ve funkci generálního tajemníka pan Seafort neochvějně podporoval námořnictvo, které se dosud vzpamatovávalo a obnovovalo po svém debaklu s rybami. Přitom ale rozhodně a neochvějně potíral tradiční protěžování, které v námořnictvu vládlo. Dnešní námořní systém, který se řídí výhradně zásluhami, je přímým výsledkem jeho snah.

Nicky Seafort byl absolutně neschopen tradičních politických postupů. Netoleroval žádné diplomatické lži ani pohodlné

výmluvy. Během skandálů kolem londýnského přístavu právě jeho neochvějná upřímnost a to, že ze sebe odmítal svalit vinu, vedla k pádu jeho vlády a k jeho osobnímu zneuctění. Kdyby byl méně jasně přiznal, že přehlédl podvody senátorky Wadeové, byla by jeho vláda asi přežila hlasování o důvěře v březnu 2224.

Po čase jak veřejnost, tak senát ocenily, že se Seafort odmítl vymlouvat. Jeho přiznání jsou dnes obdivována jako známka bezúhonností a cti, a jsou i lidé, kteří volají po tom, aby přehodnotil svůj předčasný odchod na odpočinek a znovu vstoupil do veřejného života. Jeho naléhavá potřeba soukromí, vnitřní neklid a nedůvěra k moci však činí něco podobného nepravděpodobným.

Je těžké si v časech relativního klidu vybavit zmatky a nejistoty oněch nebezpečných dnů, kdy se kolem nás prohánějí ryby, aniž je kdo dokázal zastavit, a kolonie se snažily přehodnotit své vztahy s mateřským světem.

Dnes automatické „kňourací“ stanice na stálém slunečním orbitu chrání bezpečí lidstva. Zdálo by se, že hrozba od ryb pominula, ale stanice zůstávají hlídkami naší bdělosti, obsluhovány Seafortovým milovaným námořnictvem.

Setkal jsem se s kapitánem Seafortem znovu při několika příležitostech, kdy mě obchod přivedl na Zemí nebo jeho politika na Naději národů. Když jsme byli spolu, často jsme vzpomínali na živé přátele a dávno zemřelé druhy, i na ty dny mládí, kdy před námi ležel celý náš osud.

I přes pocty a úspěchy pozdějších let poznamenal jednou kapitán Seafort, že nikdy v životě si nepřipadal tak spokojený jako tehdy, když jsme se setkali poprvé, když on sloužil jako první praporčík na U.N.S. Hibernia, při oné první nadějeplné cestě ke hvězdám.

Derek, lord Carr
První místodržící
Společenství Naděje národů
Říjen léta Páně 2225

David Feintuch RYBÁŘOVA NADĚJE
Z amerického originálu Fishemad´s Hope,
vydaného nakladatelstvím Warner Books, Inc.
v New Yorku v roce 1996,
přeložila Veronika Volhejnová.
Obálka: Steven Youll.
Technická redakce a úprava obálky: Tomáš Kropáček.
Odpovědná redaktorka: Radka Podpěrová.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Jungmannova 14, 110 00 Praha 1,
jako svou 311. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Lito obálky: JAMS.
Tisk: S-TISK Vimperk.
První vydání, Praha 2002.